

Giới thiệu Tiểu Sát Tinh

Các bạn đang thưởng thức tác phẩm Tiểu Sát Tinh thuộc thể loại truyện kiếm hiệp đặc sắc của tác giả Giả Cổ Long. Trời đã về chiều, khắp một vùng rừng núi Dương Sơn khí núi tỏa mịt mù, nhưng trên một con đường mòn hoang vắng, lối dẫn vào Dương Sơn động, một cảnh tượng thật là kỳ dị diễn ra trước sự ngỡ ngàng của một bầy thú rừng đang lẫn mau vào bụi: một tráng sĩ trạc bốn mươi tuổi nằm co quắp trên mặt đường và kế bên là một ông già đang cầm một cái túi vải đen, nhìn trông trọc xuống kẻ nằm quần quai dưới đường mà cười khẩy.

Mời các bạn tiếp tục đón đọc bộ truyện hay này.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Tai họa khôn lường

Trời đã về chiều.

Khắp một vùng rừng núi Dương Sơn khí núi tỏa mịt mù, nhưng trên một con đường mòn hoang vắng, lối dẫn vào Dương Sơn động, một cảnh tượng thật là kỳ dị diễn ra trước sự ngỡ ngàng của một bầy thú rừng đang lẫn mau vào bụi: một tráng sĩ trạc bốn mươi tuổi nằm co quắp trên mặt đường và kế bên là một ông già đang cầm một cái túi vải đen, nhìn trông trọc xuống kẻ nằm quần quai dưới đường mà cười khẩy.

Tráng sĩ đó không ai xa lạ, chính là Ngọc Diện thư sinh Thẩm Trần Vũ, con trai yêu quý của lão anh hùng Thẩm Nhất Chi tước hiệu Bạch Phát Tiên Ông, người đứng đầu Lư Sơn Tam Lão, một nhân vật danh tiếng lẫy lừng trong nhóm Song Thánh thời bấy giờ và đang được võ lâm kính ngưỡng. Thẩm Trần Vũ được thân phụ chân truyền dạy võ công từ thuở còn thơ, nên tới lúc trưởng thành thì tài nghệ vượt hẳn lên hàng cao thủ. Nhờ lòng hào hiệp, chàng được khách giang hồ tặng cho mỹ hiệu Ngọc Diện thư sinh.

Nhưng tại sao Thẩm Trần Vũ lại nằm rũ liệt giữa một đường hoang, trước một ông già?

Chính Thẩm Trần Vũ cũng không hiểu tại sao cho nên sau một hồi quần quai mà thân hình vẫn bị một ma lực huyền bí bắt phải lật ngửa, chàng cau đôi mày lười kiểng, rồi thờ dãi một tiếng mà nói:

- Hồi lão già Hồ Quý, uống cho ta có mất như mù, nên bị người bắt thần hãm hại trong hắc điểm của người. Phải chi ta ngờ đến dã tâm của người, thì mạng người đã khó toàn từ ba năm trước.

Ông già mà Trần Vũ gọi là Hồ Quý, làm li đáp:

- Ta mở quán chỉ cốt bày một mình người. Ta có làm bộ Lão hủ thì người mới làm mà ghé từ quán nghỉ ngơi. Ta mà tỏ cho người biết toan tính của ta thì có khi nào nhà người chịu uống “Vạn độc hóa cốt đơn”, đề lúc này thân phận nhà người chỉ là một con sâu chờ chết.

Thoáng nghe nẩy tiếng “Vạn độc hóa cốt đơn” Thẩm Trần Vũ biến sắc mặt. Không phải Trần Vũ ghê sợ chất độc được này mà chàng sợ nhớ hồi ba mươi năm trước, loại độc được này đã có lần giết hại không biết bao nhiêu anh hùng, hảo hán trong cõi giang hồ. Người tìm ra được thứ thuốc giải độc chính là nhạc phụ của chàng tức lão anh hùng Bốc Kính Thành tước hiệu Diêu Thủ Nhân Y và nhờ thế mà cứu được nhiều mạng. Nay môn thuốc độc này lại tái hiện trong võ lâm để tác hại, thì hậu quả không còn biết đâu mà ngăn được. Bất giác chàng thấy rung mình, vội cất tiếng hỏi lại:

- Vạn độc hóa cốt đơn? Chính nhà người đã dùng nó mà hãm hại ta?

- Phải!

Ông già buông xong tiếng “phải”, liền cười khẩy một tiếng nữa, rồi đưa bàn tay xương xẩu lên vuốt mặt một cái. Lại thay, bộ mặt già nua có vẻ thật thà của lão bỗng biến mất để hiện ra một gương mặt độc ác, lạnh lẽo và mờ xám như sương. Thẩm Trần Vũ nhìn thấy bộ mặt “ma” của ông già, bỗng thấy rợn người. Chàng vội nhắm nghiền mắt lại. Nhưng ông già đã cười khanh khách mà bảo:

- Thẩm Trần Vũ! Thẩm Nhất Chi, cha người là người vẫn nổi tiếng là một con người khiêm tốn. Người là bậc con cháu, tại sao không lễ phép gọi ta là lão tiên bói?

Bộ điệu cợt, Thẩm Trần Vũ vô cùng tức giận. Nhưng tứ chi vẫn rũ liệt, chàng chỉ còn có thể trừng mắt nhìn thẳng vào lão già. Hai luồng nhơn tuyến hình như vẫn chưa hết thần lực, cho nên ông già phải lùi lại hai bước. Nhưng Thẩm Trần Vũ đã lại nhắm mắt, miệng lầm bầm:

- Hồ Quý! Nếu ngày nọ thân phụ ta không thể theo đức hiếu sinh của Thượng đế, cao lão già La Công Bắc tha chết cho nhà người thì người ắt đã là qui không đầu. Sao nhà người lại lấy on mà trả oán như thế được?

Ông già sa sầm nét mặt, rồi hậm hực đáp:

- Đối với ta, lão già họ La là kẻ tử thù, đã phá đổ sự nghiệp lớn của ta. Cha ngươi cản trở lão họ La khi nó định giết ta, lại chẳng phải vì bụng dạ nhân từ. Cha ngươi làm thế chẳng qua chỉ để lấy tiếng với đời qua mắt ta sao nổi.

Thẩm Trấn Vũ thờ dài:

- Nếu trong thiên hạ, ai cũng mở miệng răn rết như nhà ngươi, thì phỏng còn gì là thiên đạo.

Ông già cười ha hả, gật gù một cách đắc chí:

- Trấn Vũ! Nếu ta ra tay chấn chỉnh võ lâm, thì bọn môn phái chính thống các ngươi cự địch được chăng?

Trấn Vũ ngạc nhiên, cổ ngóc đầu lên hỏi:

- Nghe nhà ngươi nói, thì hình như nhà ngươi có ý muốn tái xuất giang hồ?

Lão già gật đầu:

- Phải! Và chính mày là kẻ thứ nhất để lão khai đao lập nghiệp.

Trấn Vũ nhắm mắt lại:

- Ngươi cứ việc thi hành thủ đoạn hèn hạ của ngươi.

Lão già cười khanh khách:

- Nhưng ta sẽ làm cho mày chết không nhắm mắt.

Trấn Vũ cười nhạt một tiếng đáp lại:

- Lưới trời lồng lộng, ta biết chắc lão tặc sẽ khó thoát bàn tay báo phục của con ta, của thân phụ ta. Lão tặc chạy đâu cho khỏi.

Lão già nheo đôi lông mày lại, rồi thản nhiên nói:

- Trước lúc bắt mày chết không nhắm mắt, lão không ngại gì mà không cho mày nói cho mày biết: Trong đời lão chỉ có hai người mà lão hơi kiêng nể, một là cha mày Thẩm Nhất Chi, hai là lão già La Cống Bắc. Nhưng bài học La Cống Bắc làm nhục lão ba năm trước đã dạy khôn cho lão. Lần này, lão mượn tính mạng của mày để làm cho hai họ Thẩm- La tàn sát lẫn nhau. Thân phụ mày khi thấy xác mày, ắt phải ngờ là do bàn tay La Cống Bắc sát hại.

Thẩm Trấn Vũ trả lời:

- Gia phụ là bậc học rộng tài cao, có khi nào lại mắc mưu thâm độc của lão!

Ông già xua tay nói tiếp:

- Mày sắp chết nên nói nhảm. Mày là kẻ thứ nhất để cho ta thử phép điểm huyết trước khi ta đoạt mạng sống của mày.

- Thủ pháp điểm huyết của lão tặc, thân phụ ta chỉ nhìn qua khác biệt.

- Nếu lão giết mày mà lại để dấu vết thì còn đâu là cái tài quý khốc thần sầu của lão.

Nói dứt lời, lão già ho khan một tiếng rồi bảo:

- Lát nữa lão sẽ dùng tả chưởng, vận hết nội lực rồi dí chặt vào huyết đơn điền của ngươi, lúc ấy lão mới giải huyết bị điểm của ngươi. Không chờ công lực của ngươi khôi phục, lão đã dùng Thiết Cốt Huyền m chưởng chấn động cho ngươi kỳ đến chết giấc.

Thẩm Trấn Vũ nghe ông già thốt ra những lời ác độc mà bộ dáng vẫn thản nhiên chàng cảm thấy lạnh mình. Nhưng chàng cố làm vẻ bình tĩnh nói tiếp:

- Thiết Cốt Huyền m chưởng của ngươi không tài nào giấu nổi gia phụ, ngươi nên liệu lấy.

Ông già cười nhạt một tiếng, rồi giơ tay lên trời mà nói:

- Thiết Cốt Huyền m chưởng lực là một môn m công tuyệt kỹ của tiền nhân thất truyền từ lâu. Đây, ta dạy cho ngươi biết. Môn chưởng này đánh chết người xong, vết thương của nạn nhân giống hệt như bị Lục Dương Cương Chi Thuần Dương Công Lực của La Cống Bắc đánh trúng vậy. Người bị trúng chưởng lực này sẽ bị chấn động đến người mềm nhũn như chẳng có xương. Nếu không mổ ngực xác chết giải phẫu quả tim, thì dù người đó có tài giỏi như cha ngươi cũng không sao biết được. Vậy nên lão đã có đủ cách làm cho thân phụ ngươi không dám đem xác ngươi ra giải phẫu.

Ông già nói xong, liền lấy một cái lệnh bài màu đen nhánh, rộng chừng tấc vuông, dài ba tấc trông như sắt mà không phải sắt, trông như gang mà không

phải gang, khua một cái rồi hỏi Trần Vũ:

- Đây là cái gì, ngươi có biết chăng?

Thẩm Trần Vũ cau mày đáp:

- Đây là Ly Hỏa Lệnh, tại sao lọt vào tay ngươi được?

- Lão phải tốn nhiều sức hơi mới điều tra ra được La Cống Bắc có một chiếc thẻ bài Ly Hỏa Lệnh còn lưu lạc nhân gian chưa thu hồi lại được. Mười chín năm trước, lão đã đoạt được lệnh bài này ở nhà một đứa họ Tăng và đã giết sạch năm mươi tư mạng già trẻ bé lớn của nhà họ Tăng. Lão đã phóng hỏa thiêu rụi toàn gia họ Tăng cho mất tích. Lão giấu lệnh bài này, đến nay mới đem ra xử dụng.

Ngọc Diện thư sinh nghe ông già tiết lộ mưu cơ thâm độc, bỗng cảm thấy cái chết sắp tới của mình sẽ mang lại một tai họa lớn cho võ lâm. Tuy coi cái chết nhẹ như lông hồng, nhưng nếu thực đúng như lời lão tặc vừa nói, thì quả là chàng chết mà không tài nào nhắm mắt được. Chàng cất giọng run run si và ông già:

- Nếu lão tặc dùng thẻ Hỏa Lệnh này thì dòng họ La mà gieo họa cho La lão tiên bối thì ác độc thật. Ác tặc kia, sao mi lại nhẫn tâm đến thế?

Ông già nhếch mép cười:

- Ngươi phải biết, sở dĩ ta giết ngươi cũng là do sự bất đắc dĩ mà thôi.

Ta đã bảo: ta chỉ cần mượn cái mạng của ngươi để làm cho La Cống Bắc phải chết về tay những kẻ chí thân là bọn họ Thẩm nhà ngươi vậy.

Ông già nói dứt lời liền không trì hoãn nữa. Ông ta vung tay một cái và chớp mắt, một đại anh hùng đầu đội trời, chân đạp đất, một kỳ tài của giới võ lâm đã thành ra là một xác không hồn.

Giết chết Thẩm Trần Vũ rồi, ông già liền dắt con ngựa Huyết Hãn của Trần Vũ tới, cột xác chàng lên yên ngựa, bên cạnh cầm cái thẻ bài Ly Hỏa Lệnh rồi dùng tay phải đẩy mạnh con ngựa một cái quất lớn:

- Đi!

Ngựa quen đường củ hí lên một tiếng rất bi đát rồi chồm xác chủ nhân chạy thẳng về Lư Sơn. Tiếng vó ngựa chưa dứt, lão già đã phát ra một chuỗi cười rùng rợn.

Bạch Phát Tiên Ông Thẩm Nhất Chi người đứng đầu võ lâm Tam Lão, một trong Song Thánh bấy giờ, là người đã tiểu trừ một tai hại ngầm cho võ lâm vào ba mươi năm trước. Sau đó, Thẩm Nhất Chi cùng hai người em kết nghĩa, Lão Nhị Thanh Sam, Lão nhân Hoa Đắc Mộng, Lão Tam Nhất Tâm cư sĩ Vương Hoán cùng lên Ngũ Lão Phong trên Lư Sơn quy ẩn không can thiệp đến việc của giang hồ nữa.

Thửu áy Ngọc Diện thư sinh Thẩm Trần Vũ mới ngoài hai mươi tuổi.

Thừa kế chí hướng của cha, chàng ra ngoài đời hành hiệp. Võ công chàng là do gia truyền. Chỉ hai môn Tiên Thiên Vô Cực Hồn Nguyên Nhất Chi Huyền công với các Cửu Quy Nguyên CHuỳnh pháp cũng đã đủ đánh bại quần hùng. Chàng là người rất nhân nghĩa không khác gì người cha. Mặt đẹp, lòng hiền, gặp kẻ gian, nếu là đứa đại gian đại ác, chàng mới ra tay dũa thương. Bằng không thì chỉ đánh bại khiến trách vài lời rồi phóng thích. Vì vậy, chàng rất được võ lâm đồng đạo và Hắc Bạch hia giới tín ngưỡng. Chàng giao du rất rộng, tiếng tăm ngày càng lừng lẫy, hầu như đã được tôn làm lãnh tụ quần hùng. Mười bảy năm trước, đứa con trai cưng của chàng là Thẩm Nguyên Thông ra đời. Bốc Tú Lan vợ chàng là con gái của Diệu Thủ Nhân Y Bốc Kính Thành hiện giờ cũng lên Lư Sơn quy ẩn với sui gia. Bốc Tú Lan ở nhà hầu hạ cha chồng, dạy con học hành, chớ không theo chồng đi giang hồ hành hiệp như thuở còn trẻ.

Thẩm Trần Vũ rất thương vợ thương con, nhưng động lòng bốn phương, chàng vẫn rày đây mai đó, đem tài sức tể khốn phò nguy cho thỏa chí anh hùng. Có ngờ đâu, lần này trước trừ tịch, chàng về thăm nhà thì giữa đường bị lão quái ám hại mà toi mạng. Cái chết của chàng làm cho tai kiếp của võ lâm lại một phen bùng cháy.

Khi con ngựa Huyết Hãn chở xác Thẩm Trần Vũ về tới Ngũ Lão Phong, thì cũng là lúc Lư Sơn Tam Lão với cha con Diệu Thủ Nhân Y, mấy người đang đợi chờ Thẩm Trần Vũ trở về sum họp. Nhưng mọi người đã rụng rời và lòng đau như cắt.

Tú Lan trông thấy xác chồng trên lưng ngựa đã chết giắc ngay tại chỗ. Thẩm Nhất Chi cũng không sao ngăn được hai hàng lệ anh hùng.

Diệu Thủ Nhân Y Bốc Kính Thành, nhạc phụ của Trần Vũ cố nén sự đau đớn tính việc đối phó với tai biến bất ngờ. Ông nhìn kỹ cái xác không hồn, phỏng đoán là có lẽ bị Nam Nhất Kiếm La Cống Bắc người trong nhóm Song Thánh dùng Lục Dương Cương Chỉ giết chết. Nhưng vì chưa giải phẫu xác chết của Trần Vũ nên ông ta vẫn chưa dám lên tiếng quyết đoán. Cho tới lúc Bốc Kính Thành xét thấy cái thẻ bài Ly Hỏa Lệnh thì ông không còn nghi ngờ gì nữa. Hung thủ nhất định chỉ có thể là La Cống Bắc! Ông không tính tới việc mở xác ra xem, và chẳng mở xẻ thân xác một người cốt nhục là một việc đau đớn khó làm. Thế là, quả đúng như sự ước đoán của ông già đã đánh chết Trần Vũ, các lão anh hùng phe họ Thẩm đình ninh La Cống Bắc đã hạ sát Trần Vũ.

Bốn vị kỳ nhân võ công trác tuyệt như thiên hạ, sao khi đoán định về cái chết của Trần Vũ, liền ngồi yên lặng trong thảo đường Minh Hiên Tiểu Trúc, mỗi người đuổi theo một ý nghĩ.

Một lúc sau, trong hậu đường có tiếng chân người nhẹ nhàng bước ra. Đó là Từ Hàn Ngọc Nữ, vợ của Ngọc Diện thư sinh Thẩm Trấn Vũ. Lúc này, nàng đã mặc áo tang, hai mắt sưng húp và đầm lệ. Nàng lê gót sen uể oải cất giọng đã khàn, khẽ gọi:

- Cha...

Bốc Kính Thành định thần, nhìn thấy con gái của mình thảm não qua đổi, liền cất tiếng hỏi:

- Nguyên Nhi (tức con trai của vợ chồng Thẩm Trấn Vũ), nó đâu rồi?

Tú Lan lắc đầu đáp:

- Thừa phụ thân, chán nản nặc đòi xuống núi đi giết La Công Bắc đăng báo thù giết cha cháu. Con đã cầm giữ nó lại, từ đó nó không nói nửa lời. Nó là một thằng nhỏ hiếu thảo. Chỉ sợ không sớm thì chết, thế nào nó cũng lên trốn xuống núi.

- Thừa phụ thân, nó đi mà có mệnh hệ nào thì có lẽ con cũng...

Nói tới đó, nàng nghẹn ngào không sao nói tiếp được, nhưng tuy nàng không nói hết, mọi người cũng đã hiểu rõ nàng định nói gì rồi.

Bốc Kính Thành thở dài một tiếng, Hoa Đắc Mộng liền nắm tay rồi lên tiếng nói:

- Nguyên Nhi bề ngoài rất nhu hòa nhưng bên trong thì rất cương nghị. Nó định làm một việc gì thì không bao giờ nó thay đổi cả. Chỉ bằng hãy cho nó chính thức xuống núi để xem hậu quả ra sao. Huống hồ Nguyên Nhi rất có phúc đức, tôi chắc nó không ngộ đại hung đại hiểm gì đâu.

Bạch Phát Tiên Ông trợn ngược đôi lông mày và trắng xóa hình như quyết định xong chuyện gì quan trọng vậy. Tiên Ông đáp:

- Cái chết của Trấn Vũ đã chứng tỏ đó là La Công Bắc ra tay chứ không còn ai vào đó. Nhưng tôi nhận thấy bên trong còn hơi đó chút nghi ngờ, có điều suy nghĩ lại, vẫn không sao giải thích được mỗi khả năng đó. Việc Nguyên Nhi hạ sơn tôi cũng bằng lòng, vì nó đi như thế cũng được lịch duyệt thêm. Đồng thời, cũng có thể làm cho kẻ chủ mưu lạc lối nữa. Dù La Công Bắc có thù oán với chúng ta đi chăng nữa thì với địa vị của y, chắc không khi nào y ra tay giết hại một tiểu sinh như Nguyên Nhi được. Vậy tôi đồng ý nên để cho Nguyên Nhi đi trước, rồi bốn lão già chúng ta thế nào cũng xuống núi một phen.

Từ Hàn Ngọc Nữ Bốc Tú Lan vốn thương con nhỏ, lại nữa nàng vẫn tưởng công lực của con mình hãy còn non nớt lắm, nên nàng xen lời nói:

- Con nhận thấy công lực của Nguyên Nhi chỉ có hạn thôi. Nếu để cho nó xuống núi một mình, con rất lo ngại.

Sự thật, công lực Nguyên Thông lúc này đã cao siêu tột bậc. Bốc Tú Lan chỉ vì quá cưng con, lúc nào cũng sợ con mình nguy hiểm, nên mới nói với cha chồng như thế.

Song Diệu Thủ Nhân Y Bốc Kính Thành đã nhìn con gái mình một cái, rồi nói:

- Con đã có người cha là tuyệt thế thầy y, cha chồng lại có công lực tuyệt đỉnh, thì chớ nên bận tâm lo ngại. Mau đi dắt Nguyên Nhi lên đây để chúng ta dạy bảo.

Tú Lan vâng lời quay người đi ra ngay

Một lúc sau, nàng cùng Nguyên Thông, đưa con duy nhất bước vào thảo đường. Nguyên Thông tuy tuổi mới mười sáu nhưng thân hình cao lớn, gương mặt khôi vĩ giống hệt người cha. Hai con mắt của chàng có ánh sáng chói lọi như điện quang, và cặp nhôn tuyền ấy đã cho thấy chàng là người có nội công tuyệt diệu. Vì cha mới bị kẻ thù giết chết, Nguyên Thông rất buồn, vẻ mặt ủ rũ không còn vẻ ngày thơ và hoạt bát như ngày thường, trông chàng như vừa lớn lên mấy tuổi.

Vừa vào tới thảo đường, Nguyên Thông đã quỳ một chân xuống vái lạy bốn ông già. Bốn vị đại lão trông thấy cháu của mình như vậy, cũng cảm thấy đau lòng vô hạn, Diệu Thủ Nhân Y Bốc Kính Thành liền lên tiếng nói trước:

- Nguyên Nhi, ông con đã định cho con xuống núi trả thù cho cha con.

Nguyên Thông nghe nói mừng rỡ vô cùng, đôi ngươi sáng ngời, chàng tung mình nhảy lên ngã ngay vào lòng Bạch Phát Tiên Ông, âu yếm gọi:

- Ông...

Bạch Phát Tiên Ông đang đau buồn vì tuổi già mất con, nhưng thấy đứa cháu cưng đã thành người và đã có lòng hiếu thảo như vậy, trong lòng cũng được an ủi phần nào, nên ông vừa cảm động vừa đưa tay vuốt đầu Nguyên Thông mà bảo:

- Từ nay trở đi ta sẽ đã thông Nhâm, Đốc nhị mạch cho cháu, để cháu đủ công lực học tập thêm mấy môn tuyệt kỹ. Dù nhanh đến đâu cũng phải hai tháng mới thành công được. Vậy trong hai tháng đó, cháu phải dốc lòng học tập mới được.

Nguyên Thông nghe ông nói xong ngẩn mặt lên đáp:

- Quý hồ, ông cho cháu xuống núi phục thù thì cháu thế nào cũng chăm chỉ luyện tập.

Bốn ông già nghe thấy Nguyên Thông nói như vậy đều thờ dài một tiếng.

Từ hôm đó trở đi, tại Minh Hiên Tiểu Trúc, trong không khí tưởng nhớ Thảm Trần Vũ, mọi người chăm chú vào việc huấn luyện thêm cho Nguyên Thông thành tài. Bầu không khí của sơn trang vì vậy vô cùng căng thẳng.

Nguyên Thông mới lọt lòng mẹ đã được Bốc Kính Thành cho dùng liều thuốc mà thần y đã gặt hái ở các nơi thâm sơn cùng cốc trong mười mấy năm trời! Bây giờ Bốc Kính Thành lại đem thuốc ra cho Nguyên Thông vừa uống, vừa ngâm người, Nguyên Thông được ông nội là Bạch Phát Tiên Ông cung hết sức, mỗi ngày đều đem Tiên Thiên Vô Cực Nhất khí Huyền Công sang người cho một lần, mười bảy năm nay không hề gián đoạn.

Nguyên Thông cũng lại được lòng Lư Sơn Tam Lão với ông ngoại, nên mỗi người đều đem hết tuyệt kỹ binh sinh của mình ra truyền thụ cho chàng. Bây giờ lại được Bạch Phát Tiên Ông đã thông Nhâm, Đốc nhị mạch cho nữa, và sau đó lại được Bạch Phát Tiên Ông và Diệu Thủ Thần Y truyền thụ môn m Dương Chính Phán Thập Bát Thức mà hai người mới luyện được xong.

Nhân Y ngoài y đạo giỏi như thần thánh, võ công cũng rất độc đáo. Tam Dương Chỉ của ông ta với Khinh công độc môn là hai môn tuyệt kỹ chống ngự anh hùng thiên hạ. Ngày thường ông đi lại trên giang hồ chỉ dùng y thuật để tế thể nên người trong võ lâm không ai biết được ông ta là một võ học tôn sư. Ngay năm xưa, hai môn đồ học về y thuật của ông ta cũng không hề biết ông ta là người giỏi võ như vậy.

Trong hai tháng liền, Bạch Phát Tiên Ông chỉ hết sức luyện tập võ công cho chàng thôi, tuyệt nhiên không hề nhắc nhở đến việc tầm kiếm kẻ thù. Đến hạn kỳ cho Nguyên Thông xuống núi, ông mới bảo Nguyên Thông rằng:

- Ly Hòa Lệnh Chủ Nam Minh Nhất Kiếm La Cống Bắc là người thành thực, thẳng thắn công chính vô tư, ông biết rõ lắm, nên ông vẫn nghi ngờ y không phải là hung thủ giết cha cháu. Bên trong thể nào cũng có ân tình gì đấy! Vậy cháu xuống núi rồi phải tìm đủ bằng cứ để, đừng bao giờ lơ đãng ra tay vội, để tránh tai tiếng trong giới võ lâm!

Về việc La Cống Bắc hiện ở đâu và binh sinh sự tích cũ La Cống Bắc ra sao, ông ta không nói đến nữa lời.

Nguyên Thông nghe ông nội dặn bảo xong, vâng vâng dạ dạ, nhưng sự thật lòng chàng chỉ nghĩ đến ân cừu, chứ không nghĩ đến lời nói nào khác của Bạch Phát Tiên Ông.

Bốc Kính Thành ông ngoại của chàng, cũng ân cần căn dặn:

- Tài năng của cháu từ Tiên thiên đến Hậu thiên đều hơn người văn tài võ công cũng thành toàn rồi, duy về vấn đề lập công lập đức thì cần có thủy có chung không được chệnh mảng mới mong trở nên một vĩ nhân của thời đại. Việc báo thù là sự cốt yếu nhưng đạo làm người phải nên hòa nhã đoan trang suy trước nghĩ sau và lúc nào cũng phải cẩn thận lắm mới được.

Nguyên Thông nghe xong những lời dạy bảo, mang theo thanh đoản kiếm Long Giác của Bạch Phát Tiên Ông cho với cây Động tiêu Bích ngọc của Thanh Sơn lão nhân và một bầu đầy lửa thù, bái biệt mẹ, rồi xuống núi.

Thế là Tiểu Sát Tinh Thảm Nguyên Thông xuất hiện giang hồ, với ý chí đi tìm La Cống Bắc để báo thù cha. Cõi giang hồ một phen nổi sóng dưới gót Tiểu Sát Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Thử lửa trên đường đời

Thảm Nguyên Thông tuy tinh thông võ nghệ nhưng vẫn chỉ là một thiếu niên tuổi vừa mười sáu, ngày thường ở nhà được ông và cha mẹ nuông chiều quen thói, nên không thể biết lòng người nham hiểm, đường đời gian truân, khuất khúc như thế nào, lần đầu tiên giã biệt gia đình để dấn bước vào giang hồ. Nguyên Thông cảm thấy mình như con chim lạc mẹ. Thiên hạ bao la, biết đi đâu mà tìm kiếm kẻ thù? Muốn hỏi, biết ai thật tâm chỉ đường dẫn lối. Chàng phiêu bạt chân mây cuối trời đã nửa năm mà vẫn chưa tìm được manh mối gì. Kết quả chưa đạt nhưng nửa năm phiêu lưu đã giúp Nguyên Thông càng ngày càng thêm khôn ngoan quả cảm và thấy xa hiểu rộng về chuyện đời.

Một hôm cảm thấy việc dò hỏi tung tích Nam Minh Nhất Kiếm La Cống Bắc quả thực là khó khăn, chàng bỗng nghĩ ra một phương pháp đặc biệt và oái ăm. Chàng liền mua một miếng vải trắng, vẽ một thanh kiếm như hình cái Ly Hòa Lệnh của La Cống Bắc, nhưng lại vẽ thanh kiếm đó bị một que tre đánh gãy làm đôi! Rồi chàng cắt miếng vải như lá phướn, và vác lá phướn đó đi rêu rao khắp đô thị này đến thị trấn khác. Mưu kế của Nguyên Thông thật là khéo léo. Cây phướn với hình vẽ bao hàm sự nhục mạ một quái kiệt như La Cống Bắc được rêu rao không bao lâu, đã gây nên nhiều tiếng đồn to nhỏ khắp nơi.

Một bữa Nguyên Thông tay trái gior cây phướn lên, vừa đi ra đến cửa lữ điếm đã thấy nhiều cặp mắt chăm chú nhìn mình với vẻ vừa lo ngại vừa kinh ngạc. Chàng đi không đầy một trăm trượng đã có một đại hán vạm vỡ tuổi chừng ba mươi, bước mau đến vỗ vai chàng. Đại hán cười giọng gạo hỏi:

- Chú con cầm cây phướn đi rêu rao như vậy là có ý gì?

Hình như chỉ chờ cơ hội này. Nguyên Thông làm bộ kiêu ngạo dùng một giọng rất khó nghe để trả lời:

- Anh là ai mà dám hỏi tôi như vậy?

Đại hán vạm vỡ kia có lẽ không phải là người quen to tiếng giữa đường, nên nghe Nguyên Thông hỏi như vậy cứ đứng ngẩn người ra không biết trả lời sao cho phải. Nguyên Thông đã định tâm hỏi dò bằng cách khích bác và gây sự, lại nữa lửa hận thù cha đang bốc lên rùng rục, chàng bỏ hết cả lễ phép, trợn mắt và dùng một lối nói khiêu khích ra mặt:

- Anh kia, anh hãy vãi lạy tiểu hiệp ba lạy rồi tiểu hiệp sẽ cho biết nguyên do. Hồi khơi khơi, ai mà thèm nói chuyện.

Dù là bọt đất mà gặp kẻ ít tuổi nói năng như vậy cũng không sao nhịn được. Quả nhiên, người nọ trợn tròn đôi mắt hổ lên, đôi ngươi tia ra hai luồng ánh sáng đồng thời giờ bàn tay to như hộ pháp lên một cách tức giận.

Nguyên Thông thấy vậy cười nhạt một tiếng. Lại thật, đại hán kia đang hùng hổ như thế thấy chàng cười, bỗng mất hết oai phong đi thẳng.

Người đó thật ra chẳng phải kẻ vô danh. Đó là một đệ tử ưu tú của phái Võ Đang, họ Trần tên Kỳ Tuấn, được liệt vào đệ tứ kiếm trong Võ Đang thất kiếm, Võ công của y cũng khá cao, nên đã được xem là một tay cừ khôi trong giới giang hồ trẻ tuổi. Nhưng người ấy là người chính phái hiểu biết lý lẽ, nên rất hòa nhã, đoan trang. Bởi vậy khi thấy Nguyên Thông có thái độ bướng bỉnh, tuy rất bức mình nhưng thấy Nguyên Thông nghi biểu không khác một Kim Đồng. Kỳ Tuấn suy nghĩ lại, không muốn đem uy danh của mình đã trấn động giang hồ bấy lâu nay để đàn áp một đứa bé. Chàng ta bỏ đi không phải vì sợ, mà chỉ vì lý lẽ.

Nhưng Nguyên Thông đã định tâm sinh sự nên khi nào chịu để yên cho người nọ lảng lạng quay đi. Chàng liền quát lớn:

- Hồi gã kia, làm lỡ việc của ta mà sao bỏ đi một cách dễ dàng như thế được!

Nói xong, Nguyên Thông phóng mình lên ngăn cản lối đi của Kỳ Tuấn.

Lúc ấy người đi đường thấy thân pháp của chàng nhanh như vậy, ai nấy đều khen ngợi trầm trồ.

Kỳ Tuấn không sao nhịn được, liền quát hỏi:

- Thằng nhỏ muốn chết phải không?

Nguyên Thông ung dung đáp, vẫn với vọng khiêu khích:

- Bất cứ ngươi hỏi hay không hỏi gì nữa, đều phải vãi lạy ta một lạy, rồi đi thoát được!

Thấy chàng bướng bỉnh như vậy. Kỳ Tuấn giận lắm đã toan ra tay cảnh cáo. Nhưng lúc ấy, người hiếu kỳ đi tới càng lúc càng đông. Kỳ Tuấn sợ mất oai danh của mình, nên vội nói nhỏ:

Có chuyện gì chúng ta ra ngoài thành nói thì hơn. Ở đây đông người bất tiện.

Nguyên Thông đã có ý định khiêu khích nên chàng cười ha hả mà bảo:

Nếu ở chỗ không người, thì dù có người lạy ta một nghìn lạy cũng không ai hay biết gì hết.

Kỳ Tuấn tức muốn nổ lồng ngực ra được. Lúc này, y không còn nghĩ đến thanh danh của sư môn và địa vị của mình trên giang hồ nữa, liền giờ tay phải lên nhắm mặt Nguyên Thông, vừa đánh vừa quát bảo:

- Ta phải cho tiểu tử này một bài học mới được.

Y mới dùng hai phần nội lực thôi, và khi phát chiêu ra, lại thu lại một thành, nhưng thủ pháp của phái Võ Đang vẫn khét tiếng thiên hạ, vừa nhanh, vừa mạnh, vừa đúng hết sức.

Nguyên Thông kêu “ừ” một tiếng rất khẽ và nghĩ thầm:

- Quả thiệt y có một chút võ công!

Lòng hiếu thắng của Nguyên Thông càng được kích thích, chàng liền cầm ngay cây phướn xuống đất, rồi quay tay lại, nhắm cổ tay Kỳ Tuấn mà nắm lấy.

Trong thấy thủ pháp của Nguyên Thông có vẻ tầm thường. Kỳ Tuấn liền trầm tay xuống để tránh nhưng anh ta lại không sao tránh thoát được nắm ngón tay nhỏ nhắn của Nguyên Thông, anh ta cảm thấy trong người lạnh ngắt và thấy cổ tay tê tái sức lực bỗng biến mất hết.

Nguyên Thông bật cười, liền lùi và xoay một vòng thì toàn thân Kỳ Tuấn đã tựa như một cái chong chóng bị quăng đi ba trượng. Lúc Kỳ Tuấn đứng lại được thì hai chân bỗng mềm nhũn quỳ chân xuống không sao cưỡng lại được. Trong Kỳ Tuấn lúc ấy rõ là cử chỉ của một người đang quì lạy vậy.

Kỳ Tuấn vốn là người có công lực khá cao siêu ngờ đâu khi chạm trán với Nguyên Thông chàng không thể nào tự chủ được. Một người có danh vọng

trên giang hồ như Kỳ Tuấn mà nay trước mặt đám đông người lại phải quỳ lạy một thiếu niên vô danh thì còn gì nhục nhã cho bằng. Mà muốn chống lại thì không sao chống được. Nhưng ngay lúc ấy trong đám đông bỗng có một bóng người nhảy vào giờ song chưởng ra đánh luôn một thế, liền có một luồng mãnh khí vô hình đỡ ngay Kỳ Tuấn lên, nhờ vậy Kỳ Tuấn mới không bị quỳ hấn xuống.

Kỳ Tuấn đứng thẳng dậy được nhưng đã mất hết hồn vía vội lùi ngay lại phía sau một bước. Lúc này y mới biết Nguyên Thông tuy nhỏ tuổi mà cực kỳ lợi hại.

Trong khi đó, người vừa nhảy ra tay cứu Kỳ Tuấn, ngắm Nguyên Thông một hồi rồi cười ha hả.

Nguyên Thông mắt nhìn người vừa nhảy vào can thiệp, thấy người ấy có bộ mặt dài như mặt ngựa và vàng khè, đôi lông mày vừa trắng vừa dài hơn tóc thông xuống hai bên gò má, mũi to và đỏ, cằm nhọn. Chàng liền sực nghĩ đến một lão quái nổi danh, cùng thời với ông nội mình. Nhưng lúc này, Nguyên Thông đã nổi khùng lên rồi, không cần dè dặt gì nữa. Chàng liền sầm nét mặt lại hỏi:

- Họ Lý kia, ngươi muốn can thiệp vào việc của tiểu hiệp phải không?

Ông già nọ có vẻ ngạc nhiên, nhưng lại cười ha hả và nói:

- Lão tưởng người đời quên Trường Mi Tiểu Sát Lý Từ Đông này rồi, ai dè bây giờ mi lại còn nhớ đến tên ta. Thôi thì ta không thêm để ý đến việc này nữa cho êm.

Nói xong ông ta định quay đi. Ngờ đâu Nguyên Thông như kéo mạch nha vậy hể dính vào thì không làm sao rời ra được. Chàng cười nhạt một tiếng nói tiếp:

- Ông già không muốn để ý nữa cũng không được vì đã muộn rồi.

Lý Từ Đông xưa nay là một người rất kỳ lạ, bình sinh ông ta chỉ tha cho người chứ chưa hề nhờ vả một ai hết.

Lúc này thấy bộ mặt Nguyên Thông như vậy ông chỉ càng tức cười thêm. Liền chỉ Kỳ Tuấn mà nói:

- Tiểu tử đã biết lai lịch của lão rồi, chẳng lẽ mi lại không biết người này là môn hạ của ai?

Nguyên Thông đáp:

- Đầu óc của kẻ hậu sinh này không chứa những tên vô danh ấy.

Nghe lời nói và nhìn bộ tịch của Nguyên Thông như vậy. Lý Từ Đông gật gù mà bảo:

- Chắc ngươi định tâm gây hấn gì đó thôi. Nhưng thế nào ngươi cũng sẽ được biết y là ai, khỏi cần gây hấn nữa.

Nguyên Thông dùng giọng mũi kêu “ừ” một tiếng rồi trả lời tiếp:

- Tiểu sinh khỏi cần biết y là ai, ai biểu y trêu người ta trước.

Lúc ấy Kỳ Tuấn đã hoàn hồn, và cũng nghĩ ra Lý Từ Đông là ai nên chạy lại vái chào:

- Cảm tạ tiền bối, đã ra tay cứu giúp. Chỉ vì chú em này đã nhục mạ đến La tiền bối cho nên bắt buộc tiểu bối phải can thiệp vào.

Nguyên Thông nghe nói đến la lão (tức La Cống Bắc) khắp khỏi mừng thầm, nhưng đứng yên chờ ông họ Lý đối đáp như thế nào.

Quả nhiên Từ Đông đã trợn ngược đôi lông mày dài lên, nói với Kỳ Tuấn rằng:

- Ngươi là đệ tử của phái Võ Đang, biết trọng cao danh của La Cống Bắc vậy là rất đúng.

Nguyên Thông đảo ngược đôi ngươi mày vòng. Chàng đã xác định cứ theo dõi người phái Võ Đang này, thì thế nào cũng hỏi ra được tung tích của La Cống Bắc. Nghĩ như vậy thì lòng thương bị chết thảm lại rộn lên.

Từ Đông lại quay lại nói với Nguyên Thông:

- Nhỏ kia, có dụng tâm gì, mau nói cho lão già nghe thử?

Nguyên Thông nghiêm nét mặt đáp:

- Tôi chỉ cần biết La Cống Bắc hiện giờ đang ở nơi nào?

Từ Đông lại quay lại hỏi Kỳ Tuấn:

- Phái Võ Đang của ngươi chắc phải biết La Cống Bắc ở đâu chứ?

Kỳ Tuấn cung kính đáp:

- Từ khi La lão tiên bối quy ẩn đến giờ vẫn thường đi lại với Ti Hư Cừu, sư tổ của chúng tôi, mà hành tung của Cừ sư tổ lại bất thường đi đây đi đó luôn luôn, tiểu bối cùng các môn đệ quả thực không biết tung tích của La lão tiên bối ở đâu hết.

Từ Đông lại hỏi Nguyên Thông:

- Ngươi kiếm lão già họ La làm chi?

Nguyên Thông hơi cau mày đáp:

- Ông là người vai vế trong giang hồ, có nên vô duyên vô cớ mà vặn hỏi ta như thế không nhỉ?

Từ Đông thấy chàng ta hỏi như vậy không sao trả lời được liền gượng cười mà nói:

- Với ai, chứ với ngươi thì lão phu phải nhận mình là xui thực. Lão quyết không hỏi lai lịch của ngươi nữa, mà lão chỉ muốn giúp ngươi điều tra ra chỗ ở của lão già họ La thôi.

Kỳ Tuấn cũng đến gần nói Nguyên Thông:

- Tài ba của tiểu đệ không được tinh xảo, nhưng đến canh ba đêm nay vẫn xin mời thiếu hiệp giá lâm đến Thê Hà Vọng Nguyệt Đình để được chỉ giáo.

Nói xong Kỳ Tuấn liền vái Từ Đông một lạy rồi cúi đầu chui vào đám đông mà đi mất.

Kỳ Tuấn đi khỏi, Nguyên Thông ngẩng mặt lên với vẻ ngầy thơ nói với ông già Lý Từ Đông:

- Bây giờ tiểu bối mới xin gọi lão tiên bối là Lý gia gia để lão tiên bối nhức óc nghĩ ngợi một phen.

Từ Đông nghe chàng gọi mình như vậy, ngạc nhiên vô cùng, đứng ngăn người ra nghĩ ngợi. Lúc nhìn lại thì hình bóng của Nguyên Thông đã biến đi mất dạng.

Thì ra Nguyên Thông đang nóng lòng với cuộc hẹn ước của Kỳ Tuấn. Chàng chỉ mong cảnh cáo phái Võ Đang một phen để khiêu khích La Cống Bắc phải ra mặt. Vì vậy, chàng mới vội vàng phóng bước đi luôn sau khi gọi Lý Từ Đông là Lý gia gia.

Chẳng mấy lúc đã tới canh ba. Mặt trăng tà tà sau một mớp mây xám. Trên Vọng Nguyệt Đình ở núi Thê Hà tại Kim Lăng có bảy người tụ họp. Bảy người đó là Võ Đang thất kiếm. Từ khi họ ra đời đến nay tiếng tăm lừng lẫy, bảy người liên tay với nhau, ít có người địch nổi. Trong bọn có ba người đạo sĩ đội mũ vàng là Thủ kiếm Ti Trần, Nhị kiếm Tinh Trần, Tam kiếm Diễn Trần. Cả ba đều từ ba mươi tuổi đến bốn mươi tuổi.

Hai đại hán ăn mặc võ phục là Tứ kiếm Kỳ Tuấn, Ngũ kiếm Lý Văn Khanh tuổi ngoài đôi mươi. Ngoài ra còn người thư sinh mặc áo xanh tuổi chừng hai mươi lăm hai mươi sáu là Lục kiếm Chung Do, người mặc áo lam tuổi chừng hai mươi bốn hai mươi lăm là Thất kiếm Hà Trạch Long, bảy người cùng là đệ tử của người chủ môn phái Võ Đang. Người nào người nấy khí phách hiên ngang võ nghệ tinh thông, văn tài lão luyện. Tất cả đều là con nhà nề nếp nên cử chỉ thanh nhã luôn luôn giữ cử chỉ ôn hoà. Lúc này kẻ đối nguyệt ngâm nga, người tựa cảnh thông nghe nước chảy. Trông tựa như cảnh tượng trúc lâm thất hiền người ta thường thấy trong tranh.

Đang lúc bốn bề yên lặng như tờ, đột nhiên có một tiếng rú nhỏ mà chói lói từ xa rót vào tai bảy người. Họ đều rung mình lo ngại và ngẩng mặt nhìn nhau. Ai nấy linh cảm đêm nay sẽ dữ nhiều lành ít. Tiếng rú đó chưa ngót thì Nguyên Thông đã phi thân tới và đứng xuống mặt đất rồi.

Tối nay, khí thế của chàng khác hẳn hôm trước, vừa ra về tuần nhả lại vừa uy dũng, lưng đeo một vật thật dài bọc vải, tay trái cầm cây phướn trắng, chàng hát hăm hỏi Kỳ Tuấn:

- Các bạn ngươi đã đến đủ chưa?

Ti Trần Đạo Nhân nhả nhận tiến lên đáp:

- Bảy anh em chúng tôi chờ thiếu hiệp đã lâu rồi.

Nguyên Thông tỏ vẻ kiêu ngạo không chào ai hỏi sang chuyện khác:

- Thân phận các người trong Võ Đang thế nào?

Thất kiếm Hà Trạch Long nghe hỏi như vậy tức điên ruột, lên tiếng đáp:

- Bảy anh em ta đây chỉ là Võ Đang Thất kiếm thôi.

Nói xong y giới thiệu từng người một cho Nguyên Thông biết.

Tiếng tăm của Võ Đang thất kiếm trên giang hồ không phải là nhỏ, nhưng Nguyên Thông có biết ai đâu nên nghe Trạch Long giới thiệu xong vẫn thản nhiên không coi họ vào đâu hết. Bảy anh em Thất kiếm thấy cử chỉ khinh miệt của đối phương lấy làm khó chịu.

Ti Trần đạo nhân cố nén giận ôn tồn nói:

- Từ đệ tôi muốn mời tiểu hiệp đến hỏi cho biết tiểu hiệp đem cây phướn đi với mục đích gì?

Nguyên Thông tay trái đang cầm cây phướn trắng liền giơ lên phát một cái, cau đôi mày lại lộ sát khí, lạnh lùng đáp:

- Tiểu gia giương phướn đánh giặc, không xúc phạm gì đến quý phái, chẳng lẽ các vị muốn lấy uy danh của Võ Đang mà can thiệp vào việc riêng của tiểu gia chăng?

Nghe câu trả lời vô lễ, bốn người đạo sĩ cùng trợn ngược đôi lông mày và cất tiếng cười nhạt. Chỉ có ba đạo sĩ đã từng trải nhiều, tuy giận mà mặt chỉ biến sắc một chút lại bình tĩnh như thường.

Ti Trần đạo nhân nghiêm nét mặt đáp:

quý Nam Minh Nhất Kiếm La lão tiên bối oai danh trấn thiên hạ từ ba mươi năm trước là người chính trực quang minh lỗi lạc, chưa hề làm một việc gì thất đức. Người cùng nổi danh với Bạch Phát Tiên Ông Thẩm lão tiên bối, được người trên giang hồ gọi là Võ Lâm Song Thánh. La lão tiên bối xuất thân tại Võ Đang, nói trắng ra ông ngang vai sùt của anh em tôi cho nên chúng tôi mới phải mạo muội thỉnh giáo tiểu hiệp xem tại sao tiểu hiệp làm như vậy?

Thì ra Nam Minh Nhất kiếm La Cống Bắc năm xưa là đệ tử của phái Võ Đang, nhờ có thể chất đặc biệt nên đã được một vị tiên bối kỳ hiệp yêu mến. Vị kỳ hiệp đó đã ba lần lên núi Võ Đang yêu cầu người Chương môn lúc ấy của phái Võ Đang nhường La Cống Bắc cho mình, để truyền võ công cho chàng. Người Chương môn phái Võ Đang cũng nhận thấy giữ La Cống Bắc ở lại sẽ làm cho chàng thiệt thòi nên cho phép Cống Bắc được đi học thêm võ ngoài. Sau khi học thành tài, Cống Bắc nhớ ơn sâu của người Chương môn phái Võ Đang, nên hết sức phò trợ. Đã có mấy lần phái Võ Đang gần sụp đổ đều được La Cống Bắc đến cứu viện.

La Cống Bắc tuy không còn là đệ tử của Võ Đang, nhưng tình nghĩa thâm hậu, nên các đệ tử Võ Đang đều coi vị tiên bối đó như là sư trưởng của mình.

Nguyên Thông đưa mắt quan sát bộ đứng của bảy người, thấy ai nấy đều có vẻ ung dung như tự tin vào tài nghệ của họ lắm, chàng khắp khơi mừng thầm, bụng bảo dạ phen này may ra mình được thử vài môn tuyệt kỹ. Liền nghiêm sắc mặt tiếp tục khiêu khích:

- Tiểu gia vốn có thói quen, trước khi nói chuyện với ai, cần biết xem kẻ ấy có tài cán gì đáng để nói chuyện không đã. Các người nếu thuộc loại môn đồ La Cống Bắc thì ta tưởng chưa đủ tư cách nói chuyện với tiểu gia.

Ti Trần đạo nhân là người thận trọng, nghe như vậy liền không dám khinh thường Nguyên Thông. Ông ta bình tĩnh đáp:

- Thôi được! Có bề nào cũng chẳng phải lỗi bọn ta.

Lão đạo sĩ nói dứt lời liền ra hiệu cho sáu người kia bố trí thành trận Thất tinh kiếm. Vì luyện tập tinh thông nên cử chỉ và động tác của Võ Đang Thất kiếm rất đều, mọi người đều đưa tay phải về phía sau rút thanh trường kiếm đang đeo trên lưng ra. Nhưng bọn họ chưa kịp rút kiếm khỏi bao đã nghe Nguyên Thông hét lớn:

- Đánh!

Nguyên Thông giơ hai tay lên, mười ngón tay cùng bung ra một lúc sử dụng Vô Thanh chỉ (chỉ lực không có tiếng động) tuyệt kỹ của ông ngoại chàng truyền cho. Môn Vô Thanh chỉ lực này rất kỳ lạ, Võ Đang Thất kiếm chưa trông thấy ai sử dụng bao giờ và cũng chưa hề nghe thấy ai nói tới. Cả mấy tay cao thủ tuyệt mức của phái Võ Đang thấy Nguyên Thông sử dụng pho chỉ lực này cũng phải giật mình kinh hoàng. Nhưng chưa kịp xoay trở Võ Đang Thất kiếm bị chỉ lực của Nguyên Thông tấn công nhanh như chớp người nào người nấy đều bị kèm chế đứng đờ ra như bảy pho tượng.

Liền đó Nguyên Thông chạy quanh bảy người một vòng vung tay sang hai bên tước luôn khí giới của bảy kẻ địch. Võ Đang Nhất kiếm đã bị điểm trúng yếu huyệt đứng đờ như đá, thấy đối phương tước khí giới mà không sao chống lại được, nên người nào người nấy tức giận đến hai mắt đỏ lửa, Nguyên Thông cười nhạt nói:

- Tài nghệ của các người tẻ ra chỉ có thể thôi ư?

Nói xong, chàng giơ thẳng hai tay khê rung một cái bảy thanh kiếm thén liền bị nội lực của chàng làm cho thanh nào thanh nấy gãy mũi và mũi kiếm nào cũng gãy đúng một tác không hơn không kém. Thợ lò rèn dùng thước đo mà chặt cũng chỉ đến thế thôi. Chấn gãy bảy mũi kiếm xong, Nguyên Thông lại ném mạnh một cái bảy thanh trường kiếm đó hóa thành bảy đạo bạch quang nhắm bảy đạo sĩ phi tới.

Võ Đang Thất kiếm thấy địch thủ lao kiếm tới, muốn chống đỡ hay tránh né đều không được, đành nhắm mắt lại chờ chết.

Lúc ấy có người núp trong bóng tối trông thấy chỉ thở dài chịu bó tay chứ không sao nhảy ra cứu viện kịp.

Bỗng keng, keng, keng... mấy đạo bạch quang đều lướt qua tay phải của bảy đạo sĩ rồi chúc đầu xuống, cắm cả vào bao kiếm, như có người cầm cắm vào trong bao vậy.

Võ Đang Thất kiếm tuy chưa bị mất đầu nhưng thua một cách ê chề nhục nhã khiến họ còn đau đớn hơn là bị đâm chém.

Nguyên Thông liền đưa mười ngón tay ra giải huyệt cho Võ Đang Thất kiếm, rồi bảo:

- La Cống Bắc còn chui trong xó không chịu thò mặt ra thì đừng có trách thiếu gia thất lễ với phái Võ Đang của các người đây!

Võ Đang Thất kiếm được đối phương giải huyệt chân tay cử động được như thường. Tuy trong lòng uất ức, nhưng biết sức mình không địch nổi đối phương không ai dám đòi tái chiến nữa. Tì Trần đạo nhân lên tiếng hỏi:

- Xin tiểu hiệp cho biết danh hiệu để anh em bản đạo tiện về chuyển báo?

Nguyên Thông chỉ tay vào lá phướn trắng ở trên cây trả lời rằng:

- Có lá phướn kia làm biểu hiện cho ta cũng đủ, các người còn hỏi tên tuổi ta làm chi?

Võ Đang Thất kiếm đồng thanh rú lên một tiếng nghe rất bi đát, rồi bảy người cùng quay mình nhảy nhót mấy cái đã mất dạng.

Lúc ấy Nguyên Thông mới quay đầu lại, nhìn vào trong bóng tối lạnh lùng hỏi:

- Thế nào, ba người xem đã chán mắt chưa?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Long Hồ Dị Cái

Nguyên Thông vừa dứt câu hỏi, tức thời có hai người ở trong bóng tối hô to một tiếng nhảy ra, còn người thứ ba biến đi đâu mất.

Hai người xuất hiện lúc đó, một người là Trương Mi Tiểu Sát (hung thần lông mi dài, mỗi lúc nào cũng cười) Lý Tử Đông, một người mặt mũi dơ bẩn, đầu bù tóc rối, thân hình gầy gò, quần áo lam lũ, tuổi ngoài sáu mươi, ra vẻ một ông già ăn mày.

Người ăn mày già đó vái chào Lý Tử Đông:

- Thế ra lão tiền bối cũng cao hứng đến xem cuộc đấu hay sao?

Trương Mi Tiểu Sát Lý Tử Đông gượng cười đáp:

- Lão ăn mày già kia đã xem rõ thắng nhỏ ra tay chưa?

Nguyên Thông cướp lời:

- Hai người cùng nhận ra thủ pháp của ta sao?

Chàng nói với vẻ đùa giỡn, Tử Đông không thèm trả lời câu nói đó, ông ta hỏi lại:

- Nhỏ kia, lão hãy hỏi mi tại làm sao lúc ban ngày mi không hỏi Lý gia này mà lại hỏi người khác?

Nguyên Thông đáp:

- Người hãy điều tra chỗ ở của La Cống Bắc cho tiểu gia trước, rồi tiểu gia sẽ nói cho người biết sau.

Tử Đông giận dữ nói:

- Mi chỉ hỗn! lão ra tay dạy bảo mi thì lại mang tiếng người lớn bắt nạt trẻ con, nhưng lão... lão...

Nguyên Thông xen lời nói:

- Chưa chắc người đã đỡ nổi mấy hiệp của thiếu gia. Đến La Cống Bắc một tay cao thủ có tên tuổi như thế mà ta còn không coi vào đâu, huống hồ mấy người hữu danh vô thực.

Tử Đông dựng ngược đôi mày trắng xóa hậm hực đáp:

- Thế nào cũng có một ngày lão sẽ bắt mi quỳ xuống vái lão ba lạy cho mà xem

- Lời nói khoác này, ngươi nên tìm đến chỗ ở của La Cống Bắc mà nói

Từ Đông biết không đối đáp lại với Nguyên Thông, liền quay đầu lại nói với lão ăn mày già:

- Bạn già ăn mày kia! Lão chịu nó rồi, bạn ra nói chuyện với nó.

Nói xong ông ta liền tung mình nhảy lên cao, dang hai tay ra như cánh chim bằng, phi thân xuống dưới núi đi luôn.

Nguyên Thông đưa mắt liếc nhìn người ăn mày già hỏi:

- Còn người ăn mày già tới đây có phải vì thấy bất bình, định ra tay can thiệp chăng?

Người ăn mày nhẹ bộ răng vàng khè vừa cười đáp:

- Phải, lão có ý định can thiệp thật, nhưng chưa nhất định giúp bên nào.

- Ngươi ra đây muốn can thiệp cho phái Võ Đang phải không?

Người ăn mày già cười ha hả một hồi đáp:

- Mi đoán được ý định của lão phu như vậy, thì mi cũng biết thủ đoạn làm nhục người như thế là quá đáng chứ?

- Tiểu gia dám làm dám chịu. Nếu ngươi không phục tài của tiểu gia thì xin cứ việc ra tay.

- Lão phu già nua thế này khi nào lại chấp nhất một người ít tuổi miệng còn hôi sữa. Sở dĩ lão ra đây là để khuyên cậu vài câu. Từ giờ trở đi, đối với người phải nên nhân đạo một chút để dành bước lui cho mình.

Nguyên Thông ngang nhiên đáp:

- Ta chẳng bao giờ lui hết. Ngươi không tin đấu thử coi? Nhưng ta bảo thật: Ngươi không đấu với tiểu gia là hèn, bằng ra tay đấu thì thua hay được cũng đều bất tiện.

- Mi nói bất tiện là nghĩa lý gì?

- Tiểu gia muốn nói là tiểu gia có thắng ngươi đi nữa, cũng chẳng về vang gì. Mà thắng ngươi, đó là chuyện chắc chắn.

Người ăn mày già nghe nói tức giận, trợn trừng con mắt. Ông vận hết nội lực đã luyện tập ngót năm mươi năm, rú lên một tiếng kinh hoàng. Tiếng rú chấn động cả bầu trời đất như rung lên, cây cối lay chuyển lá bay xào xạc.

Lão ăn mày rú một tiếng lớn như vậy, tưởng làm cho Nguyên Thông sẽ khiếp đảm. Ngờ đâu chàng ta vẫn ung dung như thường, chỉ nhếch môi cười nhạt.

Lão ăn mày thấy thái độ của chàng như vậy trong lòng kinh hoàng lo ngại, vì tiếng cười rú của y như hổ gầm, ấy là một tuyệt kỹ trừ danh đã làm cho thiên hạ phải tặng y cái tên Long Hồ Dị Cái với tiếng cười rống này y đã đánh bại rất nhiều cao thủ trên giang hồ.

Tuy Nguyên Thông không sợ tiếng cười rống của người ăn mày già này, do tiếng cười chàng đã nghĩ ra một người ăn mày này là ai. Trong lòng thật ra ra cũng hơi hoảng, nhưng nhớ lời thân phụ dạy khi xưa chàng lại trấn tĩnh ngay được. Sau đó đề gậy khí thế, chàng muốn ứng dụng một môn võ công của họ Thâm nên liền làm ra vẻ dữ tợn.

Người ăn mày rú xong tiếng đó hao tổn rất nhiều nội lực, không thể nào rú tiếp tiếng thứ hai đành phải tự động ngắt tiếng rú, ngồi xuống đất nhắm mắt điều tức để lấy lại hơi sức. Lúc ấy tóc của y đều xuôi xuống, mồ hôi nhỏ giọt sặc sụa mặt nhợt nhạt như người ốm nặng mới khỏi. Xem thế đủ thấy tiếng rú vừa rồi đã làm cho y hao tổn rất nhiều chân lực.

Nhưng nhân lúc người ăn mày mệt nhọc chịu đựng không nổi ngồi xuống vận hơi điều tức. Nguyên Thông liền giơ hai tay lên, mười ngón tay nhanh như mười mũi tên nhắm ba mươi sáu đại huyệt của lão ăn mày mà điểm, mồm thì cười nhạt với giọng chế nhạo:

- Tiểu gia với ngươi không có thù hằn gì hết, mà ngươi lại sử dụng Hồ rống hồng trường tiểu thần công định đã thương tiểu gia. Vậy ngươi phải chịu cực hình thân thể nhừ nhối như bị trăm ngàn con kiến đốt trái tim cho đáng tội.

Tuy chàng nói ác như vậy nhưng sự thực trong lòng rất ân hận đã nặng lời với một vị tiền bối.

Lão ăn mày không cử động được, không nói lên được, nhưng tai vẫn nghe rõ, mỗi câu nói của Nguyên Thông đều như một nhát dao đâm thẳng vào trái tim lão.

Lão ăn mày vốn là Bang chủ của Cái Bang, địa vị ở trên giang hồ cao cả biết bao. Bấy giờ bị một thằng nhỏ độc ác ra tay ám hại, còn sỉ vả hành tội khiến lão vừa hổ thẹn, vừa tức giận không sao chịu được liền học ra ngay một miếng máu bầm, chân khí tàn ác, ngã ra bất tỉnh.

Nguyên Thông thấy lão ăn mày chết giấc cũng đau lòng ứa lệ vội dùng Tiên Thiên Vô Cực Hồn Nguyên Nhất Khí thần công vào dùng Tam Cực Chi chữa thương, điểm vào các yếu huyệt của ông già ăn mày, rồi chàng ngồi ở phía sau giờ chường lên dè vào lưng ông lão. Ông già ăn mày liền tỉnh lại và

cảm thấy một luồng hơi nóng từ từ xuyên thẳng vào tim và phổi của mình. Tiếp theo đó, luồng hơi nóng ấy chạy lên chạy xuống tận khắp mọi nơi tựa như muốn ngấm con rấn bở trong mình. Lão run lẩy bẩy tựa như đau đớn vô cùng.

Một lúc sau, trên đầu Nguyên Thông có mồ hôi toát ra, chàng vội tháo chuông lại, ngồi sang một bên để vận công điều thức.

Lấy sức lại rồi, Nguyên Thông liền tỏ vẻ thân mật giờ chuông lên vỗ vào yếu huyệt tê liệt của ông già ăn mày một cái rồi rí tay khẽ gọi:

- Đại bá thức tỉnh đi!

Lão ăn mày mở to đôi mắt, hai tay chống xuống mặt đất định tung mình nhảy lên nhưng hai tay mềm nhũn như không còn sức lực. Lão đau đớn rú lên một tiếng mà nằng:

- Tiểu tử ác độc lắm!

Nói xong, lão ứa nước mắt. Nguyên Thông đỡ lão ăn mày đứng dậy để ông ta lại ngồi xếp bằng tròn như trước rồi khẽ bảo:

- Người thử từ từ vận khí, xem tôi có phải kẻ ác độc không?

Lão ăn mày ăn mày bán tín bán nghi vội nhắm mắt vận công.

Một lát sau lão bỗng mở to đôi mắt, nhảy lên, nắm chặt lấy hai tay Nguyên Thông hỏi:

- Cậu là ai? Trong đời lão chỉ mới chịu thua có một mình cậu thôi đó.

Nguyên Thông vẻ mặt rất nhu hòa khẽ đáp:

- Tiểu đệ là Thẩm Nguyên Thông, con của Thẩm Trấn Vũ.

Lão ăn mày mừng rỡ cười ha hả:

- Thế ra mi... tên quỷ sứ nhỏ này! Tại sao mi biết lão là đại bá của mi mà mi lại còn đùa giỡn lão như thế?

Nguyên Thông vòng tay thưa:

- Nếu cháu nói ngay từ lúc đầu thì lão bá đã không tức giận tự làm tổn hại thân khí đi thì cháu có là Biể Thước tái sinh cũng không thể nào chữa được bệnh tim tặc, phổi lép của lão bá đã mắc phải lâu nay.

- Sao cháu lại biết ăn mày già này mắc chứng bệnh nan y ấy?

- Nếu lão bá không cất tiếng rống tuyệt diệu kia ra thì cháu làm sao mà biết được. Khi rống, lão bá có cảm thấy tim và ngực bị bế tắc không?

Thấy Nguyên Thông nói trúng căn bệnh của mình Long Hồ Dị Cái Ngụy Tấn kinh ngạc vì chứng bệnh này lão bị đã lâu và đã nghĩ hết cách không sao chữa được. Bây giờ lão chỉ rống lên một tiếng Nguyên Thông đã biết căn bệnh, đồng thời chữa ngay được căn bệnh đó. Lão cảm động vô cùng liền nói:

- Nguyên Nhi, cháu thực là kỳ tài! Không ngờ công lực của bác do cha cháu tặng cho, và bây giờ bệnh của bác lại được cháu chữa khỏi. Hai cha con cháu đều là người đại ơn của Cái Bang.

Nguyên Thông thấy lão ăn mày nhắc đến người cha thân yêu, không sao cầm được nước mắt, chàng nức nở:

- Bác làm ơn giúp cháu trả thù cho tiên phụ.

Lão ăn mày nghe nói ngạc nhiên hỏi lại:

- Tiên phụ nào?

- Cha cháu đã qua đời rồi.

Nguyên Thông kể hết chuyện cha chàng bị chết thảm cho sư bá nghe. Lão ăn mày khóc òa lên rất thảm thiết.

Bỗng nhiên ông ta nín bặt, tóm chặt lấy hai vai Nguyên Thông:

- Cháu đừng rầu rĩ nữa. Chúng ta phải lo việc báo thù cho cha cháu.

Nguyên Thông ngẩng nhìn ông ta, lẳng lặng không nói năng gì.

Lão ăn mày vỗ vai Nguyên Thông và hỏi tiếp:

- Võ công của tam đệ ta có thể nói là đứng đầu Trung Nguyên như vậy ai đã đủ tài hạ thủ?

- Kẻ thù giết cha cháu để dấu hiệu là La Cống Bắc biệt hiệu Nam Minh Nhất Tiểu. Chính vì vậy, cháu cần tìm cho ra La Cống Bắc.

Lão ăn mày nghe nói toát mồ hôi nghĩ thầm: La Cống Bắc năm xưa hành hiệp giang hồ, tính nóng như lửa, nhưng lại là người rất thẳng thắn hiểu rõ thị phi, xưa nay không bao giờ làm điều gì quấy. và lại, y còn là bạn thân giao với Bạch Phát Tiên Ông, thân phụ Thẩm Trần Vũ. Và khi tam đệ bắt đầu hành đạo trên giang hồ thì Cống Bắc đã ẩn dật rồi. Như vậy thì làm sao sinh thù oán với nhau được. Tam đệ là người đa mưu túc trí võ công lại cao siêu. Dù Cống Bắc có ý giết hại cũng rất khó. Vấn đề này thực là khó hiểu, bên trong chắc cũng có bí ẩn gì đây?

Nghĩ tới đó, y bỗng nghiêm nét mặt lại hỏi Nguyên Thông:

- Sự thể đầu đuôi ra sao, hiền đệ nói rõ ràng lão nghe đi?

Nguyên Thông liền kể lại đầu đuôi câu chuyện cha mình bị người giết hại như thế nào cho lão ăn mày nghe.

Lão ăn mày nghe Nguyên Thông kể xong liền hoài nghi hung thủ không phải là Cống Bắc, đồng thời lại lo cho Nguyên Thông lỡ gặp phải La Cống Bắc là tay đại tài thì khó tránh khỏi nguy hiểm. lão nghĩ thầm:

- Đòi Cống Bắc ra đấu một trận có phải là chuyện thường đâu, thằng bé này võ nghệ cao cường nhưng chắc gì thắng nổi y. tại sao bạch Phát Tiên Ông không xuống núi, hay nhờ một trong Vương Hoa nhị lão hạ sơn mới đủ sức đối địch với Cống Bắc. Sao lại để một mình thằng nhỏ này ra mặt, nhờ nó thất thế có phải là nhà họ Thẩm sẽ tuyệt tự không?

Ông ta nghĩ đi nghĩ lại, rất băn khoăn không thể hiểu Bạch Phát Tiên Ông để cho thằng nhỏ này ra mặt như vậy có dụng ý gì?

Lão ăn mày thở dài một tiếng rồi quyết định phân tách những tuyệt kỹ của Cống Bắc cho người cháu kết nghĩa hay, cho cậu bé này biết mà đề phòng:

- Nếu kẻ giết cha cháu là Cống Bắc thì chúng ta phải đi kiếm ngay Cống bắc. Nhưng năm xưa Cống Bắc hành đạo giang hồ, võ công của y cao siêu tới mức chưa hề gặp địch thủ, nhất là ba pho võ công tuyệt học đã làm cho y nổi danh, là Lục Dương Chi, Ly Hỏa Kiếm Pháp và Thần Dương chân lực đều lợi hại vô cùng. Tuy võ công của hiền đệ theo mấy môn phái nội ngoại đều luyện đến tốt bậc, đối phó với các tay cao thủ võ lâm khác thì cháu thế nào cũng đắc thắng, nhưng đối địch với Nam Minh Cống Bắc thì bác sợ cháu địch không nổi y đâu. Cho nên chúng ta phải cẩn thận lắm mới được. . .

Nói tới đó, ông ngừng giây lát lại nói tiếp:

- Nếu gặp Cống Bắc tốt hơn hết cháu hãy giữ Tiên Thiên Vô Cực Hồn Nguyên Nhất Khí Huyền Công ra trước để bảo vệ lấy bản thân, không để cho đối thủ có dịp hạ thủ rồi cháu mới tùy cơ ra tay, chứ đừng nóng nảy tấn công bừa thì nguy hiểm lắm đấy.

- Cháu cũng biết La Cống Bắc là một tay cao thủ rất khó đối phó, nhưng bốn phận con phải trả thù cho cha, cháu nguyện đem hết tài năng sở học ra tranh đấu dù có tan xương nát thịt, cũng phải giết cho được kẻ đã giết cha cháu.

Nói đến kẻ thù chàng day tay mím miệng hai mắt như đỏ lửa. Hình dáng của chàng lúc này đúng như một sát tinh hạ phàm chứ không phải một danh gia tử đệ.

Lão ăn mày thấy vậy cau mày lại, rồi nói sang chuyện khác:

- Lệnh tổ Bạch Phát Tiên Ông năm xưa đối địch với người, bất cứ địch thủ mạnh hay yếu cũng đấu tới ba mươi hiệp, rồi mới ra tay quyết liệt. Đối phó với kẻ địch như thế mới đúng là một tay đại cao thủ.

Có phải bác nói cháu ra tay quá ác độc phải không? Bác hiểu cho mục đích của cháu là trả thù, vì không thể nào nương nhẹ được.

Lão ăn mày nói:

- Phái Võ Đang là một phái lớn của võ lâm, ai cũng biết môn hạ của họ không phải là phường gian ác. Cháu nghĩ trừng phạt chúng một chút cũng có thể đạt tới mục đích rồi. Chứ còn thủ đoạn như cháu hồi nãy làm cho họ nhục nhã như vậy là không nên, không phải. Cháu nên hiểu ra tay như thế là vô tình cháu đã làm mất hết phong độ của lệnh tổ rồi đó. Ở trong võ lâm, chỉ vì một lời nói còn gây nên mối thù dây dưa hàng trăm năm. Dù cháu có là tay cao thủ vô địch thiên hạ đi chăng nữa mà bỗng không gây thù như vậy, thực không phải đạo làm người. Từ giờ trở đi mỗi khi cháu ra tay với người phải giữ lấy phong độ của người đại hiệp.

Nguyên Thông nghe lão ăn mày dạy bảo hồ thẹn vô cùng, mặt đỏ bừng cúi đầu nhìn xuống.

Nguyên Thông vốn là kẻ có lòng nhân hậu chứ không hung ác. Chỉ vì muốn trả thù cho cha và ít tuổi hiểu thấu nên chàng mới có thái độ ngông cuồng như vừa rồi. Sự thật khi ra tay xong với Thất Tinh kiếm sĩ, chàng đã cảm thấy hối hận vô cùng.

Nguyên Thông hổ thẹn đến nỗi suýt khóc ra tiếng, chàng lẩm bẩm:

- Tiểu đệ hồ đồ thật, thế nào cũng phải sửa đổi tính nết mới được.

Lão ăn mày thấy lời nói của mình có hiệu quả lộ vẻ mừng rỡ vô cùng bèn cất tiếng cười ha hả. Bỗng nghe Nguyên Thông quát lớn:

- Tiểu tặc táo gan thực!

Quát xong chàng liền nhảy sang bên và giờ tay chop được một thằng nhỏ. Lá phướn bằng vải trắng đang nằm ở trong tay thằng nhỏ đó cũng theo người nó mà rung động.

Lão ăn mày vừa trông thấy đứa nhỏ vội la lên:

- Nguyên Nhi, y là Hướng Tam sư huynh của cháu đấy.

Nguyên Thông liền buông tay ra, quay trở lại với ông già. Hướng Tam tên ăn mày nhỏ vội theo đến gần. Lão ăn mày liền tròn tròn xoe đôi mắt quát hỏi:

- Mi tới đây làm chi?

Hướng Tam đáp:

- Thừa sư phụ, con muốn được thấy người có cây phướn đã khiến nhiều nhân vật tên tuổi kinh hoàng, và cũng muốn được xem hùng phong của sư phụ nữa.

Hướng Tam cũng là một nhân vật có tên tuổi ở trên giang hồ. Võ công của y cũng khá cao siêu. Ngày thường y rất tự phụ, ngoài Trung Nguyên Tam Kiệt ra, y không phục một ai hết. Vừa rồi thấy Nguyên Thông ra tay như điện chớp, chỉ thoáng cái đã chop được cổ tay mình, y mới hồ thẹn và nói năng ôn tồn như vậy.

Lão ăn mày lớn tiếng quát bảo:

- Con không ra xin lỗi Thảm sư đệ đi, còn chờ gì nữa?

Nguyên Thông rất khôn ngoan, vội cúi chào Hướng Tam trước:

- Tiểu đệ Thảm Nguyên Thông xin chào sư huynh...

Hướng Tam bây giờ mới biết cậu bé lợi hại này là con cưng của Tam sư thúc, bèn đáp lễ và trả lời Nguyên Thông:

- Không dám. Xin chào sư đệ. Vừa bước vào giang hồ sư đệ đã khiến cho quần hùng thất đảm. Thật đáng mừng! ngu huynh cũng được thom lây.

Lão ăn mày già thờ dài lắc đầu và nói:

- Hướng Tam, phen này Thảm sư đệ của con ra đời có một trọng trách phải làm, con tận lực mà giúp sư đệ một phen để thay mặt các đệ tử Cái Bang đền lại ơn đức cho tam thúc và sư đệ.

Hướng Tam nghe thấy sư phụ dặn bảo như vậy, ngạc nhiên vô cùng vì y không hiểu tại sao.

Lão ăn mày bảo Hướng Tam ngồi xuống rồi lần lượt kể chuyện Nguyên Thông ra tay có một thế đã đánh bại Võ Đang Thất kiếm, và chữa khỏi căn bệnh lâu năm của mình như thế nào cho y hay.

Hướng Tam nghe sư phụ nói xong vội chạy tới trước mặt Nguyên Thông quỳ xuống vái tạ và nói:

- Đa tạ sư đệ. Tiểu đệ suốt nửa thành kê có mắt không ngời.

Nguyên Thông hoảng sợ cũng vội quỳ xuống đáp lễ:

- Đệ không dám, đệ không dám...

Lão ăn mày thấy hai người kính nhường nhau lấy làm khoái chí. Ông lại nghiêm nét mặt nói với Hướng Tam:

- Con mau truyền lệnh cho các đệ tử điều tra xem hiện giờ La Cống Bắc ẩn cư nơi đâu, xong báo cho ta biết.

Đệ tử Cái Bang rất nhiều. Lệnh đã ban ra thì sẽ không một nơi nào là không in vết chân họ.

Hướng Tam tuân lệnh đi luôn. Lão ăn mày liền kéo tay Nguyên Thông mà bảo:

- Cháu mau bỏ cái cán lá phướn đi rồi gói lá phướn đó lại, bác sẽ đưa cháu đến một nơi này.

Hai bác cháu không quản ngại đêm hôm khuya khoắt đi thẳng tới hồ Huyền Võ ở Kim Lăng.

Cạnh hồ Huyền Võ có một căn nhà rất đồ sộ trông không khác gì một tòa lâu đài. Lão ăn mày không cần thông báo đưa Nguyên Thông đi thẳng vào bên trong. Ở cửa hai đại hán đứng hai bên canh gác. Chúng trông thấy lão ăn mày liền cung kính cúi đầu xuống vái chào.

Một lão ăn mày mặt mũi nhem nhuốc mà lại được người nhà giàu tôn kính như thế khiến Nguyên Thông hoài nghi liền khẽ hỏi:

- Đây có phải là tổng bản doanh của Cái Bang không, thưa bác.

Lão ăn mày vừa cười vừa đáp:

- Nếu thế thì bác đã không phải làm trùm bọn ăn mày nữa. Cháu nên nhớ khi gặp bác hai, cháu đừng có đem ngay chuyện cha cháu ngộ nạn nói ra. Là vì Nhị sư bá của cháu tính rất nóng nảy mà nóng nảy thì dễ hỏng việc lớn. Cháu nên từ từ để tùy cơ mà liệu việc.

Nghe nói Nguyên Thông hiểu ngay đây là nhà của Thiết Tý Kim Luân Lý Kiến Trung, người anh kết nghĩa thứ hai của cha mình. Vì ông là người buôn bán nên người trong võ lâm lại ban thêm cho ông cái biệt hiệu Cổ hiệp. Lý Kiến Trung là một vị đại phú thương có chi điểm tại tất cả các đô thị lớn trong nước. Tam Kiệt kết nghĩa với nhau để hành hiệp, bề ngoài ai trông thấy cũng phải ngạc nhiên không hiểu sao họ có thể thông cảm nhau được. Vì ba người địa vị cách biệt: một người là ăn mày, một người là phú thương và một người là con của vị đại hiệp vô địch thiên hạ.

Lão ăn mày với Nguyên Thông đi thẳng vào khách sảnh nhưng không thấy Kiến Trung ra nghênh tiếp. Lão ăn mày ngạc nhiên kêu “ua” một tiếng, xéch ngược mắt lên nhìn và đang định quát hỏi thì bên trong đã có một bà tuổi ngoài ngũ tuần vén màn bước ra.

Vừa trông thấy bà, lão ăn mày đã vội cười hỏi:

- Lão nhị có nhà không?

Bà vợ Lý Kiến Trung tươi cười vái chào:

- Kính chào đại bá. Trời mới sáng tỏ, Võ Đang Nhất Kiếm đã tới đây kéo nhị đệ của đại bá đi rồi.

Nói xong bà nhìn sang Nguyên Thông

Nguyên Thông vội chạy lại vái chào:

- Nguyên Nhi xin chào bá mẫu.

Lý phu nhân đỡ Nguyên Thông dậy, ngắm nhìn hồi lâu rồi vui vẻ nói:

- Cháu vừa giống cha vừa giống mẹ, thảo nào vừa tuần tú vừa anh dũng. Mẹ cháu vẫn mạnh giỏi đấy chứ? Bác không gặp mẹ cháu đã mười năm rồi. Ngày hôm qua bác hai cháu mới nói phen này Trung Nguyên Tam Kiệt, có hợp mặt, thế nào cũng phải kéo dài đến nửa tháng là ít. Sao cha cháu chưa tới?

Nguyên Thông nghe thấy bà hỏi đến cha nước mắt đã sắp ứa ra, nhưng vẫn phải cố nhịn chàng chỉ trả lời được một câu:

- Lúc nào mẹ cháu cũng nhớ bá mẫu...

Sau đó chàng không sao nói được nữa.

Lý phu nhân ôm lấy chàng âu yếm hỏi:

- Có phải đại bá hôm nay chưa có rượu uống nên la ó và mắng chửi cháu phải không?

Lão ăn mày mỉm cười đáp:

- Hiền muội muốn hà tiện hai hũ rượu thì đừng dọn rượu ra có được không. Hà tất mượn cớ này cớ nọ đổ tội cho lão huynh như thế.

Thốt nhiên có tiếng nói ở ngoài vọng vào:

- Đại ca cứ yên trí, đại ca muốn uống bao nhiêu cũng có. Nhưng Trung Nguyên Tam Kiệt chúng ta không thể mất sĩ diện với người được.

Nghe có tiếng người mới đến, Nguyên Thông vội lấy tay áo chùi nước mắt quay đầu lại nhìn ra bên ngoài, chàng thấy một ông già tuổi trạc sáu mươi đầu sói thân hình vạm vỡ, cao lớn, đang bước ra, mặt hơi giận dữ.

Lão ăn mày nháy mắt ra hiệu cho Nguyên Thông rồi nói:

- Nguyên Nhi, cháu có mau lên chào Nhị bá không?

Người mới vào nghe thấy lão ăn mày nói như vậy, tạm gác giận đến nắm tay Nguyên Thông đỡ cho chàng vái lạy và khen ngợi rằng:

- Thảo nào mỗi lần tam đệ nói đến Nguyên Nhi là có vẻ tự phụ tự đắc. Bây giờ bác mới được gặp mặt cháu. Cháu thực ra về con nhà...! Nhưng tiếc thay!... chỉ tiếc thay, tuổi hơi nhỏ một chút!

Lão ăn mày nghe thấy Kiến Trung than thở như vậy không bằng lòng, hỏi:

- Nguyên Nhi là đứa trẻ hoàn toàn, trên thiên hạ này có một không hai, nhị đệ còn tiếc cái gì nữa?

Lý phu nhân cười:

- Đại bá đừng có nghe lời con nhà buồn. Suốt ngày chỉ so đo, hơi tí là cân kẹo, ngay cả với con cái, ông ta cũng chỉ li từng tí một.

Kiến Trung vừa cười vừa hỏi lại:

- Ai khiến bà nói hết tâm sự của tôi ra cho người ngoài nghe nào?

Ông ta nói xong, cười ồ lên, làm mọi người cùng cười theo. Yên tọa rồi lão ăn mày mới hỏi:

- Việc chi khiến cho nhị đệ giận dữ thế? Có chuyện gì mà nhị đệ bảo mất sĩ diện của Tam Kiệt chúng ta.

Kiến Trung cau mặt hỏi lại lão ăn mày:

- Đại ca, ở đất Kim Lăng này, anh em chúng ta có phải là nhân vật tên tuổi không?

- Trung Nguyên Tam Kiệt được người khắp nơi ngưỡng mộ chứ có riêng gì người đất Kim Lăng đâu.

- Thế mà trước mắt chúng ta lại có một tiểu tử ngông cuồng dám đánh Võ Đang Thất kiếm đến nỗi không còn mặt mũi nào ra ngoài gặp mọi người nữa.

Lão ăn mày nháy Nguyên Thông rồi giả bộ như không hiểu biết gì cả mà nói:

- Thế thì bậy thực!

Kiến Trung nói tiếp:

- Huống hồ Võ Đang Thất kiếm lại vì giữ sĩ diện cho Trung Nguyên Tam Kiệt chúng ta mà cảnh cáo tiểu tử ấy, nên mới bị tiểu tử đó đánh bại nhục nhã.

Lão ăn mày và Nguyên Thông nghe Kiến Trung nói, cũng ngẩn người ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Oan gia gặp nhau

Kiến Trung không để ý đến cử chỉ của lão ăn mày với Nguyên Thông, cứ nói tiếp:

- Võ Đang Thất Kiếm định mời Trung Nguyên Tam Kiệt chúng ta đi dự ngày hội tế lớn nhất của môn phái đó là ngày mừng một tháng hai sang năm. Trong khi bảy người đem thiệp đi mời chúng ta thì bị tên lạ mặt đánh cho một trận tơi bời. Như vậy Trung Nguyên Tam Kiệt chúng ta còn mặt mũi nào nữa? Cho nên tiểu đệ đã bảo Long sư diệt truyền ban lệnh thay đại ca cho bang chúng phải điều tra ngay hành tung tiểu tử to gan ấy. Khi chúng ta biết nó ở đâu thì sẽ cho thằng nhỏ vô lễ ấy một trận để nó biết Trung Nguyên Tam Kiệt oai phong như thế nào!

Nghe Kiến Trung nói, lão ăn mày gượng cười không được đành phải ho khan mấy tiếng và nghĩ thầm:

“Nếu việc này đệ tử của Cái bang điều tra ra có phải là làm trò cười cho thiên hạ không”.

Lão ăn mày thấy không thể trì hoãn được, phải trở về Tổng đàn dặn bảo các đệ tử ngay mới xong, y vội đứng dậy nói với Kiến Trung rằng:

- Việc này quan trọng lắm. Ngu huynh phải dặn dò đệ tử cận kề mới được.

Y quay lại dặn Nguyên Thông:

- Nguyên Nhi, con hãy tạm ở nơi đây, có chuyện gì chờ đại bá trở lại rồi hãy nói sau.

Lý phu nhân vội nói:

- Tôi đã bảo người sửa soạn cơm nước rồi, đại bá xoi rọu xong hãy đi cũng chưa muộn.

Lão ăn mày vừa đi vừa đáp:

- Nhị đệ với đệ muội hãy tiếp Nguyên Nhi trước, ngu huynh chỉ đi trong chốc lát, sẽ quay lại liền.

Y chưa nói dứt lời đã đi mất dạng.

Kiến Trung lắc đầu nói:

- Người như đại ca mới thật là nhiệt thành.

Lão ăn mày về đến Tổng đàn của Cái bang vội gọi đại đệ tử Long Lập đến mà hỏi:

- Con đã truyền lệnh chưa?

Long Lập đáp:

- Thừa sư phụ, đệ tử truyền ban lệnh của sư phụ xong thì Lý nhị thúc tới. Thấy lệnh của nhị thúc trái ngược lệnh của sư phụ, đệ tử còn đang trù trù chưa dám truyền ra. May thay, sư phụ về tới, xin sư phụ cho chỉ thị.

- Con làm vậy hay lắm. Hãy gác mệnh lệnh của sư nhị thúc sang bên, khỏi phải truyền đi nữa. Phen này Thảm sư đệ con hạ sơn, sát kiếp của giang hồ lại bắt đầu nổi dậy. Đệ tử Cái bang chúng ta phải tận lực giúp cho Thảm sư đệ để đền bù ơn đức của Thảm tam thúc đã che chở cho bang ta mấy chục năm nay.

Long Lập thấy sư phụ vừa nói vừa khóc cũng không sao nín được hai hàng lệ. Lão ăn mày lại nức nở nói tiếp:

- Thảm tam thúc của con đã bị La Cống Bắc ám hại, việc này Lý nhị thúc chưa hay biết gì cả. Trên giang hồ cũng chưa ai biết tới, vậy con hãy giữ kín không nên nói cho bất cứ một người nào hay. Bây giờ con truyền mật lệnh đệ tử ở các nơi hãy thấy Thảm sư đệ tới đâu đệ tử của bốn bang phải hết sức giúp đỡ đồng thời phải báo động ngay cho Tổng đàn hay. Nếu tên nào sơ suất không tuân lệnh con cứ việc nghiêm trị.

Trong tam kiệt, chỉ có Ngọc Diện Thư Sinh Thảm Trần Vũ là võ công cao siêu nhất. Ngày thường đại hiệp đối với ai cũng trung hậu thành thực, lại hay nâng đỡ các hậu bối. Hai đệ tử của lão ăn mày là Long Lập với Hường Tam đều được Trần Vũ chỉ điểm võ công cho rất nhiều. Hai người này vẫn coi Thảm đại hiệp như sư phụ của mình vậy. Khi hay tin vị sư thúc ấy bị kẻ gian ám hại Long Lập đã khóc nửa ngày trời. Bây giờ thấy sư phụ nói tới, y lại ứa nước mắt ra, và nức nở thưa:

- Xin sư phụ ban ơn cho đệ tử được theo Thảm sư đệ đi tìm kẻ thù để đệ tử được dịp trả ơn cho tam sư thúc.

Lão ăn mày đáp:

- Võ công kẻ thù cao siêu lắm, ngay sư phụ đây cũng hãy còn kém y xa. Và lại con là người thừa kế của bốn bang, trách nhiệm con nặng nề lắm, con không thể rời bỏ Tổng đàn mà đi đây đi đó được. Việc này đã có sư phụ với Hường sư đệ của con giúp Thảm sư đệ rồi. Con khỏi phải quan tâm đến nữa. Con cứ cố hết sức trông nom công việc trong bang, đừng để sư phụ phải bận lòng. Như vậy con không đi nhưng cũng như là đã đi giúp Thảm sư đệ rồi.

Long Lập nín lặng một lát mới khấn khoản hỏi:

- Thừa sư phụ, con có được phép gặp Thảm sư đệ một phen không?

- Được, con giao công việc cho Hường Tam rồi đêm nay theo sư phụ đi.

* * *

Nguyên Thông ở trong Lý phủ, vợ chồng Kiến Trung cho quét dọn một tịnh xá ba gian trong vườn hoa để khoản đãi chàng.

Vườn hoa nhà họ Lý rất rộng, có đủ lâu đài đình các và trồng rất nhiều hoa thơm cỏ lạ khiến ai vào vườn cũng cảm thấy khoan khoái.

Nguyên Thông tuy đã lớn tuổi nhưng vẫn còn trẻ, tính chàng được ở trong vườn hoa đẹp để cũng bớt một phần đau thương.

Lý phu nhân xuất thân trong nhà quyền quý, vốn là người tinh an mẫn cán rất khéo cư xử với mọi người. Đối với Nguyên Thông là người cháu quý, bà càng ân cần săn sóc. Nguyên Thông cũng rất kính mến bà.

Nguyên Thông ở Lý phủ trần thắm thoát đã được mấy tháng. Mỗi lần Hường Tam tới thăm chàng đều hỏi tin Cống Bắc, nhưng chỉ thấy người sư huynh lắc đầu. Nguyên Thông biết dò thăm tung tích Cống Bắc cũng tựa như mò tìm dưới đáy biển nên đành phải nán chờ.

Một hôm, mặt trời sắp lặn có hai thiếu nữ mặc thường phục tới Lý gia trang. Một người trạc hai mươi, còn một người tuổi chừng mười bảy, mười tám. Người gác cổng nhận ra thiếu nữ lớn tuổi chính là Lý tiểu thư Nhược Hoa đi học xa mới về, vội vàng mở cổng chào mừng. Vợ chồng Kiến Trung thấy con về vui mừng khôn xiết.

Nguyên Thông hay tin cùng ra ngoài khách sảnh chào hỏi, tuy chàng không nhìn kỹ hai người con gái nhưng tối hôm ấy không sao yên tâm luyện tập nội công như trước, thỉnh thoảng lại còn mơ mộng là khác.

Ngày hôm sau, Lý Nhực Hoa cùng tiểu thư ít tuổi vào hoa viên thăm chàng.

Lý Nhực Hoa vui vẻ nói:

- Nguyên đệ, tối hôm trước ngu tử mới về tới, không có thì giờ trò chuyện với hiền đệ. Hôm nay vào cảm ơn hiền đệ và giới thiệu cho hiền đệ quen biết La tiểu thư đây nữa.

Nguyên Thông cuống cả chân tay lên, vội kéo ghế mời ngồi, đồng thời chàng nhìn hai tiểu thư và nghĩ thầm:

- Lý ti ti người tầm thước không gầy không béo, da trắng trẻo, hai má đỏ hồng, mũi dọc dừa, đôi môi như hoa anh đào chỉ phải cái hơi dày một chút, nhưng dáng điệu đoan trang khiến ai trông thấy cũng phải kính mến. La cô nương người dong dong cao, da trắng như tuyết, mặt đẹp như tiên, vẻ đẹp của cô ta lại còn hơn Lý ti ti.

Ba người đều có võ công nên rất hợp chuyện, mới gặp nhau lần đầu mà đã chuyện trò vui vẻ như quen biết từ lâu rồi vậy. Nhất La tiểu thư tính tình phóng khoáng không kém gì đàn ông. Tuy mới quen biết nhưng nàng đã mến Nguyên Thông rồi. Nguyên Thông cũng thấy nàng rất đáng yêu, hơn cả Nhực Hoa.

Lai lịch và thân thế Nguyên Thông thế nào La Tích Tố đã nghe Lý phu nhân nói rõ. Trái lại, lai lịch của Tích Tố ra sao thì Nguyên Thông không hay biết một tí gì. Chàng chỉ biết nàng ta là tam sư muội của Nhực Hoa thôi.

Thì ra Nhực Hoa với Tích Tố đều là môn đồ của Ngô Duyên lão ni phái Võ Đang. Ngô Duyên lão ni lại là sư muội của Tinh Linh Từ, người chưởng môn phái Võ Đang. Bà ta mãi đến tuổi già mới cắt tóc đi tu, lòng rất hiền từ và rất ưa nâng đỡ hậu bối, bà là một trong năm hiệp sĩ đương thời.

Trong lúc chuyện trò Nguyên Thông phát giác cả văn lẫn võ Tích Tố đều giỏi hơn Nhực Hoa nhiều, nhất là môn võ Nhực Hoa còn kém Tích Tố xa, Nguyên Thông lấy làm lạ, nhưng vì mới quen biết không tiện hỏi.

Bỗng Nhực Hoa tỏ vẻ nghiêm nghị cau mày suy nghĩ một lát mới lên tiếng hỏi:

- Nguyên đệ hành đạo giang hồ bấy lâu nay có nghe nói đến một thiếu niên đi đâu cũng mang một cây phướn trắng và rất hay gây tai họa không?

Nguyên Thông biết Nhực Hoa là đệ tử phái Võ Đang và đồng hàng với Võ Đang thất kiếm nên chàng không dám cho nàng ta biết lai lịch của mình chỉ trả lời không biết thôi.

Nhực Hoa thở dài một tiếng rồi hỏi:

- Nguyên đệ có biết ngu tử với Tố muội không quản ngại ngàn dặm xa xôi về đây làm chi không?

- Hoa tỷ xa gia đình mấy năm, chuyến này trở về để vấn an và chúc tết bá phụ, bá mẫu chứ gì.

Nhực Hoa lại hỏi:

- Thế còn La muội muội tới đây làm chi, Nguyên đệ có biết không?

Sự thực mới nói chuyện Nguyên Thông đã đoán biết mục đích hạ sơn chuyến này của hai nàng rồi.

Nhực Hoa cảm thấy mình hỏi chàng ta như thế hơi đột ngột một chút nên nàng liền giải thích:

- Nguyên đệ không phải người ngoài, ngu tử cũng chả cần giấu làm chi. Sự thực phen này ngu tử hạ sơn là có mục đích khác chứ không phải về thăm cha mẹ giân dị như thế đâu. Mấy tháng trước có một quái thư sinh tuổi hầy còn trẻ tay cầm một lá phướn dài lên núi Thê Hà làm nhục bảy vị sư huynh, đệ tử của chưởng môn sư bá của ngu tử. Hành động của thư sinh đó có khác gì gây hấn với bốn môn không? Mừng một tháng hai sang năm là ngày đại hội của bốn môn, năm năm lại có một cuộc tế lễ lớn. Trước cuộc tế lễ xảy ra một chuyện nhục nhã như vậy các vị tôn trưởng của bốn phái tức giận vô cùng. Sư phụ mới sai ngu tử cùng La sư muội hạ sơn điều tra xem quái thư sinh đó là ai mà táo bạo đến thế. Nếu hiền đệ có rảnh và có hứng thì mời hiền đệ đi cùng ngu tử muội muội một phen cho vui.

Nguyên Thông cười đáp:

- Tỷ tỷ cho phép đệ được đi theo như vậy thì còn gì hân hạnh bằng. Nhưng... đệ không hiểu một cây trường phướn bằng vải trắng có gì mà làm nhục được người? Còn tỷ tỷ vừa nói các vị tiền bối nổi giận, chẳng hay các vị tiền bối là những ai?

Nhực Hoa liếc nhìn Tích Tố định lên tiếng nói tiếp, nhưng nàng ta thấy Tích Tố đã đưa mắt lườm mình một cái biết người sư muội đã ra hiệu bảo mình không nên nói chuyện nữa. Vì vậy nàng định nói lại thôi.

Sau Nhực Hoa suy nghĩ giây lát nói:

- Lão tiền bối bị viết tên ở trên cây phướn đó là người đồng họ với La sư muội và cũng là người cùng với lệnh tổ Bạch Phát Tiên Ông được giang hồ võ lâm xưng là Võ Lâm Song Thánh.

Nói xong nàng lại kể qua chuyện La Cống Bắc với phái Võ Đang liên kết với nhau như thế nào và kể cả chuyện Võ Đang Thất Kiếm bị quái thư sinh làm

nhục cho Nguyên Thông nghe. Nàng nói tiếp:

- Việc này ảnh hưởng cho phái Võ Đang chúng tôi rất lớn. Tất cả mọi người bốn phái đều oán thù quái thư sinh ấy.

Nguyên Thông nhận thấy những lời nói của Nhục Hoa đều đúng sự thực đủ thấy phái Võ Đang quả là một môn phái quang minh chính đại. Tuy có sự tranh chấp, các đệ tử của môn phái ấy chỉ theo đúng sự thật mà thuật lại chứ không hề đặt điều nói xấu thêm cho mình. Chẳng càng nghĩ càng thẹn thẹn

Nguyên Thông có ý muốn dò hỏi thêm nên lại hỏi:

- Sư tỷ nói La lão tiên bối là một vị tiên bối có oai danh lớn sao ông ta cứ để yên cho thư sinh nọ làm nhục mà không thân chinh ra mặt can thiệp hay đối phó?

Lúc ấy Tích Tố không đợi Nhục Hoa trả lời nàng nói ngay:

- Quái thư sinh ít tuổi ngông cuồng ấy thì nghĩa lý gì? La lão tiên bối là một vị tiên bối lão thành có oai danh, tuổi đã hơn trăm, theo ý tiểu muội chưa chắc La lão tiên bối đã hay biết chuyện này.

Nguyên Thông muốn biết chỗ ẩn cư của La Cống Bắc, nhân dịp trò chuyện hỏi xem may ra được chút manh mối chẳng sẽ đến tận nơi hỏi tội trả thù cho cha. Chẳng liên hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ quý phái chưa đem chuyện này truyền báo cho La lão tiên bối hay sao?

- Sau khi về ẩn dật hành tung của La lão tiên bối rất bí mật: Người trong bốn phái chỉ có Tỷ Hư sư tổ là biết đôi chút thôi. Vị chương môn của chúng tôi chưa hiểu rõ tình hình ra sao nên không dám trình lên sư tổ hay. Như vậy tất nhiên La lão tiên bối không biết rõ việc này.

Hai cô nương kín đáo như vậy cho nên Nguyên Thông không hy vọng hỏi dò thêm chút tin tức nào. Nhưng chẳng lại nghĩ đến vấn đề đi tìm kiếm Tỷ Hư đạo trưởng... Bỗng nhiên thẳng nhỏ coi cửa hấp tấp chạy vào thưa rằng:

- Anh ăn mày nhỏ đã tới.

Nhục Hoa không muốn gặp mặt Hường Tam, liền dắt Tích Tố lui vào trong nhà, vừa đi nàng vừa hỏi Tích Tố rằng:

- Tích muội, Nguyên đệ không phải là người ngoài, sao hiền muội lại không muốn để cho chị nói rõ lai lịch của hiền muội cho Nguyên đệ hay.

- Em cũng không hiểu tại sao, nhưng em chỉ nhận thấy nếu chị nói rõ thân phận của tiểu muội cho Nguyên đệ biết thì hình như không nên.

- Có phải hiền muội coi rẻ hậu bối của Trung Nguyên tam kiệt không?

Nhục Hoa nói như vậy hơi nặng lời một chút, vì nàng đã kể cả mình vào trong đó. Tích Tố không biết trả lời thế nào cho phải, hai má đỏ bừng, lắc đầu mấy cái. Nhục Hoa lại hỏi tiếp:

- Có phải hiền muội ghét Nguyên hiền đệ không?

Tích Tố cuống lên tí nữa phát khóc, nhưng nàng vẫn cúi đầu xuống nói năng gì hết. Nhục Hoa hỏi gặng:

- Không ghét y, tại sao hiền muội lại không muốn cho chị nói?

Nhục Hoa là người rất thông minh, nàng biết tiểu sư muội của mình rất kiêu ngạo nhưng trong lòng đã bắt đầu nảy nở tình yêu rồi. Nàng hỏi tiếp:

- Có phải... sư muội...

Muốn hỏi cho ra nhưng nàng thấy khó nói nên lời, ngập ngừng một chút mới thốt thêm ra được một chữ.

- Thích...

Không đợi Nhục Hoa nói nốt, Tích Tố đã ngã vào lòng nàng, nũng nịu cướp lời:

- Sư tỷ nói đùa làm gì!

Nhục Hoa nhìn bạn cười ranh mãnh rồi nói sang chuyện khác.

Trong lúc ấy, ở ngoài, Nguyên Thông tiến lên đón tên ăn mày nhỏ và gọi:

- Hoa Từ đại ca!

Hường Tam không trả lời vội, ngắm nhìn Nguyên Thông một hồi. Thấy chàng ta sắc mặt hồng hào, da tươi sáng, tinh thần sảng khoái, mới yên tâm mà hỏi lại Nguyên Thông:

- Cô em nhà họ Lý đã về rồi chứ?
- Đã về từ tối hôm qua rồi.
- Nàng về một mình ư?
- Còn La tiểu thư nữa.
- Họ đã gặp sư đệ và nói chuyện với nhau chưa?

Thấy Hường Tam hỏi sẵn hỏi đón, Nguyên Thông là người thông minh liền hiểu ngay và nghĩ thầm:

“Chắc Hoa Từ đại ca đã phát giác chị họ Lý thừa lệnh xuống núi làm gì mới lên đây báo tin cho ta hay”.

Nghĩ thế chàng rất cảm động, nhưng vốn tính hay đùa giỡn chàng hỏi Hường Tam:

- Chúng tôi vừa gặp nhau thì làm sao mà sư huynh hốt hoảng... Vừa nói chàng vừa đưa mắt liếc nhìn thấy Hường Tam bối rối lo âu mồ hôi nhỏ giọt, chàng không nỡ đùa giỡn nữa liền vừa cười vừa nói tiếp:

- Đệ biết chuyện đấy rồi, chính đệ là người mà hai vị ấy xuống núi tìm kiếm đấy.

Bấy giờ thẳng ăn mỳ nhỏ mới yên lòng, y bình tĩnh nói:

- Như vậy tôi mất công đi một phen...

Bỗng nghĩ ra một việc, y nghiêm nét mặt hỏi:

- La tiểu thư là môn đệ của ai thế?
- Là tam sư muội của chị Lý.

Nhắc đến Tích Tổ, Nguyên Thông nghĩ ngay đến hình bóng duyên dáng của nàng nên trống ngực đập rất mạnh và có vẻ rất ngượng ngịu. Ăn mỳ nhỏ thấy vậy biết ngay chú em này đã mến nàng nọ rồi, y có ý lo ngại hộ chàng mà chưa tiện nói ra.

Còn đang suy nghĩ, Nguyên Thông đã rí tai hỏi:

- Hoa Từ đại ca định lúc nào nên dời khỏi đây?

Hường Tam cười nói đùa:

- Chú này tẻ thật, chưa chi đã có ý đuổi khách rồi, ăn mỳ nhỏ này sẵn sàng nghe lệnh của chú, quí hồ chú đừng có quên mời ăn mỳ này uống rượu là được.

Nguyên Thông biết chàng này nói bóng nói gió, nhưng vẫn ung dung như thường và làm ra vẻ nghiêm trang nói tiếp:

- Đệ muốn dời khỏi nơi đây.
- Sao vậy? Lý thúc thúc đối xử với hiền đệ không được tử tế hay sao?
- Lý bá bá với bá mẫu rất tử tế.
- Thế tại sao hiền đệ lại định bỏ đi.
- Đệ muốn đến Võ Đang gặp Tỷ Hư đạo trưởng để hỏi thăm chỗ ở của La lão tặc.

Nguyên Thông tỏ vẻ rất hăng hái không biết sợ là gì. Ăn mỳ nhỏ nghe Nguyên Thông nói trong lòng kinh hãi, vì Tỷ Hư đạo trưởng là một vị tiền bối võ công cao siêu nhất phái Võ Đang. Không riêng gì Võ Đang, ngay cả các phái khác, khắp võ lâm chỉ có mấy người là địch nổi lão đạo sĩ ấy thôi.

Ăn mỳ nhỏ không muốn Nguyên Thông mạo hiểm và y cũng sợ phải gánh trách nhiệm lớn lao. Nhưng y không tiện phản đối, chỉ cười khi và hỏi lại Nguyên Thông:

- Mừng một tháng hai là ngày đại tế năm năm một lần của phái Võ Đang. Đến lúc ấy, chúng ta cùng lên núi Võ Đang, trước mặt quần hùng hiền đệ đem chuyện ra hỏi, chả hơn lúc này sao?

Lúc ấy Tỷ Hư đạo trưởng muốn không trả lời hiền đệ cũng không được.

Nguyên Thông nhận thấy Hường Tam nói rất có lý. Từ khi hạ sơn đến giờ, chàng đã học hỏi được rất nhiều nên nhận thấy ý kiến của ăn mỳ nhỏ có lý liền chịu ngay.

Ăn mày nhỏ thấy chàng biết phục thiện, rất lấy làm vui lòng. Y cùng Nguyên Thông ở lại Lý phủ.

Ngày hôm sau, Nguyên Thông đưa Hường Tam vào gặp hai vị tiểu thư, Hường Tam vừa là đại đệ tử của đại bá vừa hơn tuổi Nhượng Hoa, nên mọi người đều phải gọi y là đại sư huynh. Nhượng Hoa, Tích Tố và Nguyên Thông đều là người trong võ lâm, không nhìn giá trị con người ở giàu sang hay phú quý, nên Hường Tam với ba người thân thiện nhau như anh em ruột.

Họ cùng nhau chuyện trò suốt ngày, đi đâu đều đủ cả bốn. Vài ngày sau, Nhượng Hoa lấy có phải giúp mẹ trông coi việc nhà, nhiều lần nàng từ chối không dự cuộc vui với mọi người. Ăn mày nhỏ khôn ngoan cũng nhân dịp đó, y đòi Nguyên Thông truyền thụ cho ba mươi sáu thức Phong Lôi chương pháp, môn tuyệt nghệ đã làm cho Nhất Tâm cư sĩ Vương Hoán tam thức tổ của y nổi danh. Thật là may mắn cho Hường Tam, nhờ học được pho chương pháp này y vượt qua các sư huynh của y, sau này y còn được làm Bang chủ của Cái bang.

Hường Tam lấy có luyện tập Phong Lôi chương pháp không đi chơi nữa.

Bấy giờ chỉ còn Nguyên Thông với Tích Tố hai người đi ngao du hết nơi này đến nơi khác, chuyện trò nhỏ to, vui thú vô cùng. Hường Tam thấy vậy trong lòng vui mừng nhưng cũng lo âu.

Thoáng cái đã hết Tết, mấy ngày Tết qua đi rất mau, thấm thoát đã đến mừng bẩy. Những ngày đó Nguyên Thông có vẻ đắm đuối trong bể tình, không nhắc đến dòi Lý phủ. Ăn mày nhỏ thấy vậy tưởng là chàng không đi nữa, y nghĩ thầm:

“Dù sao y cũng còn ít tuổi. Thôi được nếu ngày mai y chưa đi thì ta lên đường một mình vậy”.

Ngờ đâu đêm hôm đó Nguyên Thông đi chơi về lẳng lặng thu xếp hành lý. Lúc này Hường Tam mới biết chàng là người rất cả quyết, gật đầu khen thầm:

“Y là con ông cháu cha có khác, làm việc gì đều có mực thước, hôm trước bàn định rồi từ đó không thấy y nhắc tới. Ta lại tưởng y quên bằng đi rồi. Ngờ đâu đến đúng ngày là y dẹp hẳn mối tình riêng sang một bên! Người có khí phách như thế, sau này thế nào cũng trở nên thủ lĩnh của võ lâm chứ không sai”.

Nguyên Thông thu xếp hành lý xong, lấy lá phướn vải trắng ra xem và suy nghĩ. Chàng nhận thấy bây giờ sắp có manh mối tìm kiếm được chỗ ở của kẻ thù hà tất phải làm cái trò trẻ con như thế này nữa. Chàng cầm lá phướn lên nhìn lần cuối cùng, rồi thuận tay tung ra một cái, lá phướn đó tan thành trăm mảnh to nhỏ như nhau như dùng kéo cắt vậy. Mảnh nào mảnh ấy bay phát phời trông rất đẹp mắt. Hường Tam thấy vậy khen ngợi không hết lời. Y tưởng tượng người sư đệ của mình là thần chứ không phải người.

Nguyên Thông xé xong lá phướn gượng cười nói với Hường Tam:

- Chúng ta nghỉ ngơi chốc lát đến nửa đêm là phải lên đường lên Võ Đang.
- Sư đệ đã cho Lý thúc thúc hay chưa?
- Nếu hỏi ý kiến Lý bá bá thì khi nào ông lại chịu để chúng ta đi.
- Chắc La tiểu thư biết chuyện này rồi phải không?
- Việc gì đệ phải nói cho cô ta biết. Chuyện riêng quan trọng của đệ mà.

Hường Tam không tán thành thái độ và việc làm của Nguyên Thông, thấy đi như vậy có khác gì lẩn trốn, nên vội nói:

- Chúng ta ra đời lúc nào cũng phải quang minh chính đại dù sư [đệ] có cho Lý thúc thúc hay cũng không sao mà.
- Tiểu đệ nóng lòng đi trả thù cho cha, chứ đệ không phải quân vong ơn bội nghĩa. Làm việc lớn không nên câu nệ nếu việc gì cũng bị tiểu tiết bó buộc thì chúng ta đâu còn là anh hùng nữa. Đệ không báo mà ra đi là vô tình thật, nhưng lại là một cử chỉ cao hơn hướng hồ không dám giấu đại ca, ngót một tháng nay, tình cảm của đệ với La tiểu thư ngày càng kháng khít nếu thẳng thắn mà từ biệt thì chỉ mang lại nỗi đau khổ.

Chi bằng lẳng lặng bỏ đi thế này, đệ chắc sau này thế nào cũng được mọi người lượng thứ cho.

Hường Tam thấy chàng nói như vậy, không còn lẽ gì mà bẻ lại được nữa, những điều y chưa nghĩ tới, Nguyên Thông đã nghĩ tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bách tự chân kinh

Từ khi xuống núi đến Kim Lăng tới giờ, Nguyên Thông không có kế hoạch nhất định nên cứ theo đường sông Trường Giang mà thẳng xuống miền Nam. Lần này lên núi Võ Đang thì khác hẳn, chàng với Hướng Tam bàn định một kế hoạch trước. Theo kế hoạch của ăn mày nhỏ thì phải đi An Huy qua Thương Thành thuộc tỉnh Hà Nam, vượt qua núi Đông Bách, tiến thẳng đến Tương Dương rồi mới tới núi Võ Đang. Đi con đường này gần và chỉ phải đi có hai ngàn dặm đường, đỡ mệt nhọc lại nhanh chóng.

Tất nhiên Nguyên Thông tán thành kế hoạch đó, nhưng sau chàng thờ dãi một tiếng và nói:

- Chùa Thê Hà là một ngôi chùa cổ rất lớn của thành phố Kim Lăng, không ngờ đệ tới Kim Lăng bấy nhiêu lâu mà lại không có dịp du ngoạn.

Hướng Tam ngạc nhiên hỏi lại:

- Sư đệ ở Vọng Nguyệt Bình trên núi Thê Hà đã đánh bại Võ Đang thất kiếm. Tại sao lại bảo chưa được du ngoạn chùa Thê Hà?

- Lúc bấy giờ đệ hoàn toàn đứng ở địa vị bị động và cũng không biết nơi đó là Thê Hà, sau này tới nhà Lý bá bá mới hay.

Nói xong, chàng tỏ vẻ tiếc rẻ, Hướng Tam thấy vậy liền bảo:

- Từ đây tới Võ Đang không xa lắm, thì giờ của chúng ta dự định có thừa, tới nơi đó sớm cũng vô ích. Nếu Nguyên đệ muốn du ngoạn chùa Thê Hà thì để ngu huynh dẫn đường cho.

Hướng Tam thấy Nguyên Thông gật đầu liền quay trở về núi Thê Hà, đến một khách sạn ở dưới chân núi mướn một căn phòng để nghỉ chân rồi hai người đi lên núi du ngoạn.

Suốt dọc đường, du khách và người đi lễ bái lên xuống rất đông, vừa đi Nguyên Thông vừa thưởng thức phong cảnh có vẻ khoái chí lắm.

Không bao lâu hai người đã tới chùa. Đang đứng ngắm nhìn cửa chùa, Nguyên Thông quay đầu lại bỗng không thấy Hướng Tam đâu, chàng kinh hoàng nhưng nghĩ lại đã mướn một căn phòng ở dưới chân núi, cho dù có thất lạc nhau đi chăng nữa thế nào y cũng phải quay trở về khách sạn kiếm mình. Chàng mới yên tâm ung dung vào trong chùa ngắm nhìn phong cảnh.

Chùa Thê Hà xây ở trên sườn núi vừa to vừa rộng lại rất lộng lẫy. Ngày thường người đến lễ bái rất đông, nhất là tháng giêng ngày Tết khách du lịch và khách hành hương đông như trảy hội. Ngôi chùa thanh tịnh bỗng như một cái chợ ồn ào khôn tả. Nguyên Thông thấy vậy lắc đầu thờ dãi, chàng thất vọng không vào chùa nữa, đi thủng thẳng ở bên ngoài, dần dần xa đám đông đi tới một con đường mòn mà không hay. Không bao lâu chàng đã đi tới phía sau chùa đến trước cái thếp bảy tầng, tục vẫn gọi là “Thất Cấp Phù Đồ” tháp cao chọc trời phía sau có một ngọn núi cao chót vót. Trên sườn núi chỗ gần đỉnh giữa hai cây thông hình như có một cái động, cạnh đó có một thác nước. Nước từ trên đỉnh đổ xuống trông như một con rồng phun nước, cảnh trí đẹp vô cùng. Chàng rất lấy làm ngạc nhiên vì cảnh đẹp như thế mà tại sao lại vắng vẻ không thấy một du khách nào lui tới. Chàng đang thẳng tiến lên, vừa đi vừa ngắm nhìn sơn thủy, bỗng thấy cửa động hình như có ánh sáng lấp lờ. Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chàng không nghi kị sợ hãi gì hết, vội giờ môn Lăng Không Ngự Phong (cuối gió đi trên không) một môn khinh công tuyệt đỉnh ra từ từ phi lên trên sườn núi.

Lên tới nơi chàng thấy một ông già ngồi dưới gốc cây thông mặc bộ áo màu đồng cổ rất rộng, tay trái cầm một cái ống điều dài chừng hai thước. Vừa thấy chàng lên tới, ông ta đã nhìn chàng cười và nói:

- Con cháu của Võ Thánh có khác, quả thực phi phàm!

Nguyên Thông rất kinh ngạc vội lùi về phía sau một bước, mặt lộ vẻ hồ nghi và hỏi lại rằng:

- Lão tiên sinh là ai thế?

Ông cụ đáp:

- mấy tháng trước lão hán ngẫu nhiên đi qua Vọng Nguyệt Bình được trông thấy tuyệt kỹ của cậu lại cũng nghe lỏm cậu nói chuyện với lão ăn mày già...

Nguyên Thông giật mình kinh hãi vội đỡ lời:

- Lão tiên sinh là một cao nhân trên đời, tiểu sinh thực là thất kính, xin lão tiên sinh lượng thứ cho.

- Lão phu ở gần núi này, thường thường nhàn rỗi hay ra đây ngồi chơi, không ngờ hôm nay được gặp lại bạn nhỏ. Lão rất lấy làm sung sướng.

Nguyên Thông được ông nội ông ngoại là các bậc thúc bá dạy bảo cho từ hồi còn nhỏ nên chàng đã học được mấy đức kính lão chuộng hiền. Nhất là sau khi được lão ăn mày khuyên bảo, chàng lại càng khiêm tốn thêm, nên chàng cung kính vái lạy ông già.

Ông già ngắm nhìn chàng rồi hỏi tiếp:

- Tuổi nhỏ anh tuấn, lòng hiếu của cậu khiến trời đất cũng phải thương. Phen này có phải cậu định đi Võ Đang đấy không?

Nguyên Thông thấy ông già biết rõ tâm sự của mình lại càng kinh ngạc, liền đáp:

- Lão tiên sinh quả thực là bậc thần nhân.

- Khi nào tuổi của bạn nhỏ bằng lão, lúc ấy bạn sẽ không thấy ngạc nhiên chút nào.

Nguyên Thông hồ thẹn vô cùng cúi gầm mặt xuống.

Ông già thấy vậy thờ dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Lệnh tôn là một vị đại anh hùng đương thời mà không ngờ lại toi mạng ở trong tay La Cống Bắc. Thực là thiên đạo bất công, khiến ai nghe thấy cũng phải đau lòng thương tiếc.

Nguyên Thông nghe ông già nói đến cha mình, chàng liền ứa nước mắt ra rồi vòng tay thưa:

- Thưa, nếu tiểu sinh không làm thì lão tiên sinh cũng quen biết lão tặc?

- Nam Minh Nhất Kiếm La Cống Bắc tính nết rất thô lỗ, làm việc gì cũng hay tự phụ cho mình là hiệp nghĩa vì ít học nên dễ tin người lắm. Năm xưa lão phu đã cùng y cộng sự hai năm, sau vì chí hướng của hai người khác nhau nên lão phu rất ít lai vãng. Gần đây lão phu lại nghe nói y ắp dật đã ba mươi năm rồi lại phá giới tái xuất hiện giang hồ.

Nguyên Thông càng nghe ông già càng tức giận. Ông già lại nói tiếp:

- Nhưng hành tung của La Cống Bắc bí mật lắm, bây giờ cậu đi Võ Đang hỏi tung tích của y như vậy quả thực là thông minh.

Nguyên Thông thấy ông già thông cảm với mình như vậy, cảm động vô cùng liền đáp:

- Nhưng võ công của tiểu bối hãy còn non nớt, chỉ sợ không được toại nguyện thôi.

Ông già lắc đầu mấy cái:

- Nếu lão nhân xét không làm thì võ công của cậu không kém gì so với chưong môn của phái Võ Đang, quí hồ cậu đừng sa vào trên Thất Tinh Kiếm hay gặp Tỷ Hư đạo nhân và La Cống Bắc, thì lão dám chắc cậu bình yên vô sự mà trở về tới nhà.

Nguyên Thông nghe nói lớn tiếng cười đáp.

- Mục đích của tiểu bối là kiếm La lão tặc nếu gặp được y thì may mắn biết bao. Còn Thất Tinh Kiếm trận với thân thủ của Võ Đang thất kiếm tiểu bối không ngại lắm.

- “Thất Tinh Kiếm trận” oai lực vô cùng. Trận đó là vật báu hộ pháp cho phái Võ Đang, nếu do Võ Đang cử lão ra tay thì trận đó không phải tầm thường mong cậu không nên khinh thường.

Ông già kia ngắt lời hút một hơi thuốc, thở khói phì phèo xong mới nói tiếp:

- Võ Đang cử lão là huynh đệ với người chưong môn của phái Võ Đang, người nào người nấy võ công và nội lực không kém gì người chưong môn, cho nên trận Thất Kiếm nếu do cử lão ra tay thì trên thiên hạ này hiếm có người nào ra được. Cho nên cậu phải dùng cơ trí, chứ không nên dùng sức. Tốt hơn hết là dùng lời lẽ đánh bại người, ấy mới là thượng sách.

Sau đó ông ta phân tích võ công của cử lão cho Nguyên Thông hay: Tinh Nhất đạo trường giỏi về kỹ môn dịch số nên ông ta là linh hồn của Thất Tinh Kiếm trận.

- Khô Mộc lão nhân Mẫn Nhất Xuân là người lão thành chất phác, nội lực thâm hậu chưong pháp lại càng lợi hại.

- Tinh Nguyên đạo trường giỏi về y chuyên trị bách độc và cũng là người hiền lành nhất trong nhóm.

- Tinh Phục đạo trường sở trường về kiến thức hợp người rất..... sính dễ làm quen với mọi người.

- Tây Sơn Tiêu m Chu Kiếm chuyên môn luyện Thiên Cương Chỉ Pháp, mười ngón tay của y lợi hại vô cùng.

- Thái Y Chung Ly Trần Khuê nghiền rượu nhưng rượu lại..... ám khí của y, người thanh tú hơn đám sư huynh đệ kia.

- Tinh Thủy đạo trường tài năng rất thính, bất cứ người nào trước mặt y có cử chỉ lên lút hay có ý nghĩ gì cũng không giấu nổi y.

- Cẩm Kiếm thư sinh Tôn Dực là người đa mưu trí khinh công trác tuyệt, ngoài ra y còn sở trường về Thiên Cương kiếm pháp với Tứ..... bộ pháp.

- Ngọc Quài Tiên Từ hiện giờ là Ngọc Quài Bà Bà họ u Dương tên Thiện Phán, tính nóng như lửa, thể võ của bà ta thực là xuất thần nhập hóa, nhưng phải nổi hay bệnh bề dưới.

Còn người chưong môn Tinh Linh Từ tài nghệ và võ công trên chín người kia.

Nguyên Thông nghe xong cau mày lại thờ dài một tiếng gượng nói:

- Tiểu bối chỉ muốn trả được thù cha nên tiểu bối không quản ngại những điều đó, dù có bị hy sinh tính mạng tiểu bối cũng vui lòng.

Ông già đứng dậy chỉ tay vào ba chữ đỏ rất lớn ở trên cửa động mà bảo với Nguyên Thông:

- Cậu xem kìa, bang động cổ kính này nghe nói hồi Nam Đường có một ẩn sĩ tên là Thê Hà tiềm tu ở trong, sau đắc đạo thành tiên người đời mới xây chùa để kỷ niệm ông ta. Cậu ở xa tới nên vào trong động du ngoạn một phen.

Nguyên Thông thấy ba chữ đỏ viết ở trên cửa hang đề: “Đạt Ma Động”. Chàng ngạc nhiên vô cùng vội hỏi lại ông già:

- Sao động này không lấy tên là Thê Hà động?

Ông già vui cười đáp:

- Cậu vào trong động sẽ biết nguyên nhân liền.

Nguyên Thông vào tới trong hang thấy bên trong là một cái thạch thất lớn có thể chứa nổi bốn năm chục người, nhờ có ánh sáng mặt trời ngoài cửa động chiếu vào và ngọn đèn Phật ở trên đỉnh thạch thất chiếu xuống, chàng thấy rõ hết trong thạch thất. Ngay chính giữa có một tượng Phật bằng đá trắng cao hơn trượng mặt sâu mũi lõ, trông không giống người Trung Thổ, chàng liền nghĩ ra động này gọi là Đạt Ma tất nhiên tượng Phật này phải là tượng của Đạt Ma.

Nguyên do Đạt Ma là thủy tổ đem thiên tôn vào Trung Thổ, Đức Lạt Ma là con trai thứ ba của Hương ngọc Vương nước Thiên Trúc..... Lương Đại Thông nguyên niên dời nhà Lương, đại đức ở ngoài bể..... vào Trung Thổ lên bộ ở thành phố Quảng Châu, vua Võ Đế liền sai sứ giả đón vào triều.

Đại đức bất đồng ý kiến với nhà vua, liền qua sông Trường Giang đến đất Ngụy dừng chân ở núi Thiếu Lâm tại núi Tung Sơn, ngồi quay mặt vào vách tu luyện chín năm liền mới hiểu thấu đại đạo. Theo người đời đồn thì võ công của chùa Thiếu Lâm là học theo tâm pháp của Đại đức Lạt Ma mà xưng hùng xưng bá trên thiên hạ từ đó tới nay đủ thấy sự thành tựu của phái Võ Lâm không phải nhỏ. Đại đức không những là vị thủy tổ của Thiên Tôn mà cũng là một đại tôn sư của võ lâm nữa.

Ông già đưa Nguyên Thông tiến tới trước tượng của Đại đức vái lạy để tỏ lòng tôn kính. Sau đó ông già lại nói tiếp:

- Các cao nhân du khách, anh hùng hào kiệt đã viết rất nhiều thơ phú ở trên vách, trong đó cũng có một vài bài văn hay, không biết cậu có ưa thích văn chương không?

Nguyên Thông nhìn bốn vách một hồi. Ánh sáng bên ngoài với ánh sáng của ngọn đèn thờ Phật không được sáng lắm, nhưng chàng nhờ công lực cao thâm nên ở trong bóng tối cũng như ở ngoài ánh sáng, không cần phải thắp đèn đuốc chàng cũng đọc được văn thơ của các du khách viết trên vách. Chàng nhận thấy quả có nhiều bài từ văn đến ý đều rất hay.

Xem xong văn thơ ở bốn vách Nguyên Thông định quay mình đi ra khỏi động nhưng mắt chàng bỗng nhìn thấy năm chữ “Phật Độ Hữu Duyên Nhân”. Năm chữ này có lẽ viết đã lâu nhưng nét bút rất khỏe, có thể nói bao nhiêu chữ của mọi người viết trên vách không thể nào so sánh với mấy chữ này được.

Nguyên Thông là người văn võ toàn tài, chàng thấy năm chữ đẹp như vậy ngừng chân lại ngắm nhìn thêm một lần nữa.

Chàng nhận thấy vị trí của năm chữ đó rất vừa tầm và kỳ lạ lắm, nên năm chữ đó lại càng hấp dẫn thêm. Không hiểu tại sao chàng lại nghĩ năm chữ này có một ẩn tượng rất sâu sắc.

Du ngoạn xong, chàng cáo từ ông lão trở về khách sạn ngay. Khi đến nơi chàng thấy ăn mày nhỏ vẫn chưa về, nhưng tên từ bảo lại đưa cho chàng một tờ giấy viết như sau:

“Nguyên đệ, tiểu huynh có việc cần nên không thể cùng hiền đệ lên núi Võ Đang được, xin hiền đệ cứ theo kế hoạch đã định mà lên trên đó. Suốt dọc đường sẽ có đệ tử của bản bang ngầm theo sau, nếu hiền đệ có việc gì thì cứ sai bảo chúng làm”.

Nguyên Thông đọc xong mấy chữ trong lòng hoài nghi vô cùng và đầu óc cũng bối rối khôn tả, lúc thì nghĩ tới nàng Tích Tố, lúc thì nhớ tới ông già nọ, có lúc lại nghĩ đến ăn mày nhỏ. Chàng đoán chắc trong Cái bang đang có chuyện gì xảy ra nên Hương Tam mới vội rút lui như vậy.

Lại nghĩ đến năm chữ “Phật Độ Hữu Duyên Nhân” ở trong động Đạt Ma, chàng liền bị năm chữ đó thu hút khiến chàng càng rối trí đứng ngồi không yên.

Lúc lâu chàng bỗng khẽ cười một tiếng gọi từ bảo, lấy bút mực cho mình và lấy thêm mấy tờ giấy trắng nữa. Chờ đến canh hai chàng liền giờ khinh công tuyệt mức ra chạy thẳng lên trên đỉnh núi Thê Hà vào trong động Đạt Ma, ngọn đèn Phật thắp ở trên cao ánh sáng lơ lửng khiến hang động càng tăng vẻ huyền bí.

Lúc ấy Nguyên Thông chỉ chăm chú nhìn vào năm chữ “Phật Độ Hữu Duyên Nhân” thôi.

Các hòa thượng đã đi ngủ cả, chàng đến gần năm chữ nọ ngắm nghía hồi lâu. Sau cùng chàng lấy đoản kiếm ra dùng hai ngón tay phải cầm thanh kiếm, tay trái thì chống vào vách rồi chàng ấn đầu kiếm lên năm chữ đó mà vẽ theo từng nét một. Ngờ đâu chàng mới viết theo được hai nét thì những nét nọ đều tróc ra rơi xuống đất. Thì ra những chữ đó khảm bằng dao rồi không hiểu người nào lấy đất đắp lên cùng bôi mực vào, còn bốn chữ sau chàng không cần lấy kiếm rạch nữa chỉ lấy tay gạt mấy cái là đất ở trên những chữ đó đều tróc hết. Chàng vội dùng mực bôi lên những chữ đó và lấy giấy trắng dè lên và dùng tay vuốt qua một cái liền in luôn được một tờ, nhưng chàng xem lại thấy không rõ liền bôi mực lên in tờ khác. Tờ thứ hai cũng không được

rõ lắm, chàng bực mình in luôn mười mấy tờ một lúc để đem về lựa chọn những tờ nào in rõ nhất thì lấy. In xong chàng ngắm mười mấy tờ giấy đó bỗng phát giác một sự lạ, chàng lại đứng dậy bôi mực và in thêm một lần nữa, nhưng lần này chàng dùng tay khẽ vuốt thôi chứ không làm mạnh như trước rồi lẹ tay lật tờ giấy lên. Chàng xem lại tờ giấy vẻ mặt tươi cười. Thì ra chàng đã thấy trong đó năm chữ “Phật Độ Hữu Duyên Nhân” mỗi chữ có hàng trăm chữ ở trong các nét chữ lớn kia. Chàng đọc lại những nét chữ đó mới rõ đó là Bách Tự Chân Kinh.

Trong chữ Nhân có ít chữ nhất, chỉ một nét bút cũng có tám chữ nhân nho nhỏ rồi.

Đại khái bài văn đó nói rằng: “Trong một trăm chữ nhỏ ở trong chữ Duyên là Bách Tự Chân Kinh của Viên Tuệ đại sư, sư tổ của Thiền Tôn, sau khi ngộ đạo ra rồi, viết ra để lại cho các người hậu bối, trong đó phối hợp toàn bộ võ học tinh hoa của Đại đức Đạt Ma với nội công tâm pháp chí cao vô thường. Nếu người nào hiểu được lời lẽ trong kinh này, muốn trở thành Phật thành đạo không khó khăn gì hết.

Bách Tự Chân Kinh này có thể nói là đã đoạt hết lẽ huyền vi của Thiên địa, kiếp ma trùng trùng, nếu người nào chưa trải qua chín lần tai kiếp thì khó mà qui hóa của Phật được, cho nên phái Thiếu Lâm không truyền cho các hậu bối là thế. Người hữu duyên sau khi được cuốn kinh này phải lần lượt hủy hết tám chữ nhân trong chữ nhân to. Sau cùng hủy nốt cả chữ nhân to ấy đi, lúc ấy mới thật là lúc Chân Kinh trở về với Phật.

Người lượm được cuốn kinh này, xóa một chữ nhân đi rồi, lại phải cho khôi phục lại nguyên trang để đợi chờ người hữu duyên khác, và phải lập tức học thuộc kinh văn, rồi hủy đi, không được tiết lộ với người ngoài, hay cho người khác, chỉ được hưởng thụ bằng không sẽ mang tai họa liền”.

Toàn kinh một trăm lẻ tám chữ, bên dưới không viết rõ tên tuổi của người nào viết ra và cũng không viết rõ ngày tháng năm nữa. Những câu văn ở trong kinh rất khó hiểu, huyền diệu tinh vi, Nguyên Thông đọc liền hai lần mà vẫn không hiểu gì hết. Chàng lại lo không được phép mang kinh hay văn này ra khỏi hang, nên cứ tĩnh tâm mà ngồi đó đọc nhẩm, vì văn nghĩa khó hiểu Nguyên Thông là người thông minh tuyệt đỉnh cũng phải tốn hơn tiếng đồng hồ mới thuộc lòng được bản trăm lẻ tám chữ ấy.

Nguyên Thông rửa sạch những nét mực trên vách đá, rồi tung mình nhảy lên đỉnh động, dùng tay bỏ tảng đá lấy một mảnh đá úp lên năm chữ “Phật Độ Hữu Duyên Nhân” kia. Sau chàng lại vận nội công làm cho miếng đá đó vụn thành cám, bốn bề ngoài không ai biết trên mấy chữ có đá vụn úp lên, mà cứ tưởng là hòn đá với vách đá liền nhau.

Chàng che lấp như vậy rất khéo léo, những chữ bên trong không bị suy chuyển chút nào và bên ngoài không ai biết bên trong có chân kinh.

Nguyên Thông lượm được Bách Tự Chân Kinh đó, không bị nguy hiểm chút nào quả thật là người có duyên với cửa Phật.

Về đến khách sạn, ngồi suy nghĩ những ý nghĩa của kinh văn. Chàng là người thông minh như thế mà suy nghĩ năm ngày liền cũng không sao nghĩ ra nửa câu.

Tính nhẩm từ nay đến ngày mừng một tháng hai chỉ còn mười mấy ngày nữa thôi, chàng muốn tới kịp ngày đại lễ của Võ Đang để yêu cầu Tỷ Hư đạo trưởng nói rõ chỗ ở của La Cổng Bắc, vì vậy chàng không dám trì hoãn chút nào, vội từ giả chùa Hà đi lên núi Võ Đang.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Đường đi Võ Đang

Mùng một tháng hai là ngày đại lễ năm năm một lần của phái Võ Đang nên trên đường đi Võ Đang người đi lại rất đông, nhộn nhịp vô cùng.

Đạo quán của Võ Đang chia làm thượng, hạ viện. Thượng viện là Tam Nguyên Quán, chỗ ở của người chưởng môn với trưởng lão trong phái và cũng là chỗ luyện võ căn bản của đệ tử. Nơi đây chỉ có những bạn thâm giao mới được lui tới thôi. Hạ viện là Trấn Võ Miếu và cũng là cửa ngõ vào Tam Nguyên Quán cùng Thiên Trụ Phong. Đây là nơi dành cho thiện nam tín nữ đến lễ bái và du nhân mặc khách đến ngoại cảnh.

Cứ năm năm một lần, phái Võ Đang, tổ chức một buổi tế lễ rất lớn. Cứ đến ngày lễ này, các danh nhân chí sĩ cùng các đại môn phái đều được mời đến dự lễ, ngoài ra còn đa số những người không được mời cũng muốn nhân ngày đại lễ đến xem võ nghệ của các tay cao thủ.

Trận đấu trong ngày đại lễ cầm chém giết lẫn nhau, chỉ chú trọng vào việc biểu diễn tài nghệ mà thôi, và có những tay cao thủ danh tiếng làm trọng tài. Người nào đắc thắng trong trận đấu, tên tuổi sẽ lừng lẫy khắp võ lâm, được mọi người tôn kính, những người võ công còn kém cũng nhân lúc này học hỏi thêm. Từ chân núi lên tới Thiên Trụ Phong người thường phải đi một ngày đêm mới tới nơi, người trong võ lâm cũng mất nửa ngày mới lên được.

Buổi đại tế của Võ Đang thường thường cử hành vào buổi sáng, cho nên những người đến dự đa số là được mời và vị tinh mà tới, chứ ít khi có người tự động đến xem và người nào lên tới đó cũng tiến thẳng về phía Võ đầu trường. Trong bọn người tự động đến xem có nhiều thiếu niên anh tuấn: một là Thẩm Nguyên Thông, còn một người nữa là ai chưa rõ. Hai người vừa gặp nhau đã có vẻ muốn làm quen với nhau. Sau khi hỏi tên họ xong, họ trở nên thân thiết ngay. Người ấy họ Tăng tên Bật chừng 23 hay 24 tuổi, hai bên thái dương huyệt gò lên rất cao, khí phách trông còn oai vệ hơn Nguyên Thông nhiều.

Tăng Bật thấy Nguyên Thông người trắng trẻo đẹp trai, trông có vẻ quý phái lắm liền nghĩ thầm:

“Chú em này yếu ớt trong tội nghiệp thật, y đã là bạn cùng đường với ta thì từ giờ trở đi ta phải đỡ đần cho y, như vậy mới phải đạo làm bạn.”

Nghĩ đoạn, y liền hỏi Nguyên Thông:

- Thảm huynh, chúng ta đi lâu thế này, chẳng hay có nên nghỉ ngơi chốc lát không?

Nguyên Thông lắc đầu mỉm cười đáp:

- Khỏi cần nghỉ, đằng trước đã là Giải Kiếm Trì, sắp đến chỗ nghỉ rồi.

- Thảm huynh định lên núi Vô Đang đấy à?

- Vâng, đệ lên đây để nhờ một lão gia chỉ điểm cho đây thôi.

- Thế ra Thảm huynh thừa lệnh trên tới đây đây. Vì việc gì thế?

Tăng Bất là người rất trực tính nghĩ gì là lên tiếng hỏi luôn.

Nguyên Thông nghe Tăng Bất hỏi hơi cau mày lại rồi chàng cũng không phủ nhận, thủng thẳng đáp:

- Đệ định lên núi Vô Đang yết kiến Tỳ Hư đạo trưởng để hỏi thăm một việc.

Tăng Bất có vẻ lo âu vội hỏi tiếp:

- Chẳng hay đã có người nào nhận dẫn Thảm huynh lên yết kiến Tỳ Hư đạo trưởng chưa?

- Tiểu đệ tới đây một mình, chưa có ai tiễn dẫn hết, nhưng tiểu đệ chắc ông ta thế nào cũng tiếp kiến tiểu đệ.

Tăng Bất không hiểu lời nói của Nguyên Thông, ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Tại sao ông ta lại phải tiếp kiến Thảm huynh, xin huynh cho biết rõ nguyên nhân?

Nguyên Thông mỉm cười đáp:

- Đệ chỉ cần ở trên đại hội đấu võ chi danh thỉnh giáo, Tăng huynh thử nghĩ xem, chẳng lẽ ông ta không tiếp đệ hay sao?

Tăng Bất thấy Nguyên Thông nói có lý, cười khanh khách:

- Phương pháp của huynh rất hay, nhưng...

Chàng ta ngẫu nhiên quay lại, trông thấy một đại hán mặc thường phục, tuổi chừng ba mươi theo sau liền sinh nghi khẽ bảo Nguyên Thông:

- Có người theo dõi chúng ta đây.

Nói xong, chàng rào bước tiến tới dưới gốc cây cổ thụ lớn tiếng hỏi:

- Này bạn, đệ đi một quãng đường như vậy, đã thấy mỏi mệt lắm rồi, chúng ta ở lại đây nghỉ chân đi.

Nguyên Thông theo tới quay mình ngồi xuống, mặt hướng về phía lối đi.

Lúc ấy đại hán trung niên kia chưa biết hành tung của mình đã tiết lộ vẫn kiếm một chỗ gần đó rồi giả bộ mệt mỏi cũng ngồi nghỉ, mắt y cứ luôn luôn nhìn về phía hai người.

Nguyên Thông nghiêm nét mặt lại, nói:

- Không ngờ phái Vô Đang coi trọng Thảm Nguyên Thông tới đến thế!

Tăng Bất quả là có tư cách một thiếu niên hiệp sĩ. Y thấy Nguyên Thông nói vậy, nghĩ ngay ra được một kế liền đứng lên đi thẳng lại chỗ đại hán kia, chưa tới gần mồm đã lớn tiếng hỏi:

- Xin hỏi nhân huynh, từ đây đến Giải Kiếm Trì còn bao xa?

Đại hán trung niên vội đứng dậy, y chỉ thấy Tăng Bất động chân một cái rất khẽ đã tới trước mặt và hai tay đã đỡ lên hai vai y rồi. Tăng Bất lại nói tiếp:

- Bạn cứ ngồi xuống, việc gì phải lễ phép đứng lên như thế!

Đại hán trung niên đành ngồi xuống, nhưng y cảm thấy yếu huyệt ở trên vai hơi tê và mồm không nói lên tiếng được nữa.

Tăng Bật điểm huyết bất y ngồi lên đó mà không ai hay, Nguyên Thông liền chạy lại rí tai Tăng Bật khẽ nói:

- Từ khi vào đất Hồ Bắc đến giờ tiểu đệ đã bị phái Võ Đang theo dõi ngay, cũng may chúng không làm gì đệ, thôi huynh tha cho y đi!

Tăng Bật thấy Nguyên Thông là người quang minh lỗi lạc, trong lòng kính phục liền trả lời bằng một cái mỉm cười, rồi giải huyết cho đại hán kia.

Nguyên Thông nói với đại hán:

- Bạn mau trở về thưa với Tỷ Hư đạo trưởng bảo người bạn ở Vọng Nguyệt Bình đã tới đây!

Nguyên Thông nói xong không riêng gì đại hán kinh hãi, mà Tăng Bật lại càng kinh hãi hơn, y chờ đại hán đi khỏi liền nắm chặt lấy hai tay Nguyên Thông và nói:

- Thảm huynh thật là chân nhân không lộ diện, tiểu đệ này giờ thất kính với huynh hoài.

Nguyên Thông ngượng nghịu đáp:

- Tiểu đệ tuổi trẻ vô tri, việc ngày nọ bây giờ nghĩ lại rất hối hận.

Tăng Bật thấy Nguyên Thông khiêm tốn cười nói:

- Ngay như tiểu đệ đây cũng không chịu để cho người ta bắt nạt như thế.

Y có biết đâu, câu chuyện ở Vọng Nguyệt Bình hoàn toàn do Nguyên Thông gây ra hết.

Lúc ấy Tăng Bật lại càng muốn kết giao với Nguyên Thông, mấy lần muốn hỏi Nguyên Thông sư môn và lai lịch ra sao, nhưng y định hỏi rồi lại thôi.

Sau cùng y mới lên tiếng tự giới thiệu thân phận của mình trước:

- Tiểu đệ hồi nhỏ cả nhà lớn bé năm mười lăm người, đều bị một tên ma đầu có võ công rất cao siêu đánh lên vào một đêm khuya, y giết chết năm mười bốn người, rồi lại còn phóng hỏa đốt nhà đến nỗi không còn một cái xác nào toàn vẹn hết. Tiểu đệ may mắn rơi xuống rạch mới thoát chết, sau được ân sư là Ngô Thiên đại sư thu nhận làm đồ đệ, truyền thụ võ công và nuôi nấng 19 năm nay.

Mãi tới nửa năm gần đây ân sư mới cho phép tiểu đệ hạ sơn tầm thù. Nhưng trời đất bao la như thế này biết đâu mà tìm kiếm kẻ thù ấy?

Nói tới đó, y ứa nước mắt ra suýt khóc.

Nguyên Thông thấy cha mình bị kẻ thù giết chết tự cho là kẻ không may nhất thiên hạ. Bây giờ chàng nghe thấy Tăng Bật nói mới hay thân thể của chàng lại còn bị đất gấp trăm mình, chàng mới hối hận mình đã quá hẹp lượng muốn trả thù không nên tự dày vò thân thể của mình mà phải tự khích lệ mới phải, như vậy mới mong có ngày trả được thù lớn.

Nguyên Thông rất thông cảm với Tăng Bật có ý muốn kết giao với y liền gọi:

- Tăng huynh...

Mới nói hai tiếng chàng chợt nghĩ ra ngôi thứ của Tăng Bật với mình và biết rằng gọi như thế hơi quá đáng một chút nên đổi giọng lại:

- Tiền bối!!

Ngờ đâu, chàng vừa dứt, Tăng Bật đã biến sắc mặt, dậm chân xuống đất mấy cái, và cướp lời ngay:

- Nếu Thảm huynh cho tiểu đệ không đáng là bạn thì thôi, tiểu đệ đành từ biệt ngay từ đây.

Nguyên Thông vừa cười vừa kéo tay Tăng Bật:

- Lệnh sư Ngô Thiên đại sư là bạn tri giao với tổ phụ tôi cho nên tiểu bối phải gọi ngài là tiền bối.

Tăng Bật cười lớn đáp:

- Gia sư là người tu hành, xưa nay không hề đề ý đến vấn đề môn phái và ngôi thứ, còn đệ với huynh tuổi không hơn kém nhau mấy, nếu Thảm huynh không chê thì chúng ta coi như anh em là phải. Bằng không tiểu đệ phải cáo lui ngay.

Nghe lời nói của y rất cương quyết, Nguyên Thông vội đáp:

- Nguyên Thông xin tuân lệnh, đa tạ đại ca đã có lòng hạ giao như vậy.

Thấy Nguyên Thông gọi mình là đại ca, Bật mừng rỡ nhảy lên:

- Thế mới là người anh em tốt của Tăng Bất chứ. Từ nay trở đi, chúng ta sống chết có nhau, xin thứ lỗi gọi bạn là chú em nhé!

Nguyên Thông thấy Tăng Bất vui tính như vậy, liền gạt đầu nhưng Tăng Bất đã tỏ vẻ nghi ngờ hỏi tiếp:

- Lệnh tổ Thảm lão tiền bối chơi thân với Tỷ Hư đạo trưởng của phái Võ Đang, sao Nguyên đệ...

Nguyên Thông về mặt râu rí đem chuyện không may của mình mà kể hết cho Tăng Bất nghe.

Tăng Bất nghe xong nói lớn:

- Được, ngu huynh sẽ cùng hiền đệ đi gặp cao nhân của phái Võ Đang.

Bỗng có tiếng nói vang lên:

- Xin mời hai vị hãy cỡi khí giới ra gỏi ở đây, lấy một cái thẻ để làm bằng.

Có lẽ người nói câu đó đã nghe thấy lời Tăng Bất vừa nói với Nguyên Thông nên tiếng nói có vẻ gay gắt.

Nguyên Thông nhìn Tăng Bất ngượng nghịu nói:

- Chúng ta đã đến Giải Kiếm Trì rồi đấy.

Thì ra dưới hai cây thông, có một cái ao nước cạn xây bằng đá trắng rộng chừng một trượng, cái ao đó tức là Giải Kiếm Trì vang tiếng vỗ lâm của phái Võ Đang.

Theo luật lệ của phái Võ Đang, hễ ai lên núi đến Giải Kiếm Trì cũng phải gửi khí giới ở đó, vì người gửi nhiều sợ lộn xộn và nhầm lẫn, nên người nào cũng được trao một cái thẻ làm bằng.

Hôm đó người lên núi rất nhiều, khí giới chồng chất như một trái núi nhỏ. Từ Giải Kiếm Trì lên tới Hối Đầu Nhai, phải đi qua một con đường núi quanh co khúc khuỷu dài chừng 2 dặm.

Người phái Võ Đang lợi dụng địa thế đặc biệt chia các đệ tử đời thứ ba thành sáu tổ để chuyển dần những khí giới của các người lên dự đã giải giới ở Giải Kiếm Trì, vì lên tới Hối Đầu Nhai lại phải trả khí giới cho người ta. Cho nên thủ tục giải giới của phái Võ Đang chỉ là một hình thức thôi, chứ không phải sợ người ta mang theo khí giới lên núi.

Nguyên Thông cỡi cây sáo ngọc đeo ngang lưng ra đưa cho đệ tử phái Võ Đang lấy một cái thẻ đồng còn thanh đoàn kiếm bằng sừng rồng giấu trong áo, chàng nghĩ thầm:

“Lời giải giới này chỉ là một hình thức, ta gửi cây sáo cho họ là tuân theo quy củ của họ rồi, hà tất phải gửi luôn thanh đoàn kiếm nữa làm chi”.

Nghĩ đoạn, chàng không lấy thanh đoàn kiếm ra gửi nữa.

Khí giới của Tăng Bất là một thanh đoàn kiếm bằng gang thường. Hai người gửi xong khí giới xong tiếp tục lên núi.

Nguyên Thông đi lên đến mỏm núi đá đã trông thấy những đệ tử phái Võ Đang truyền tay võ khí cho nhau, ánh sáng lóe mắt.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện. Rời khỏi Giải Kiếm Trì không đầy trăm trượng đã trông thấy những cây thông kỳ lạ, những tảng đá muôn hình la liệt trước mắt. Hai người mãi ngắm nhìn phong cảnh bỗng nghe tiếng rú từ đằng xa vọng tới, tiếp theo đó lại có tiếng quát tháo vọng tới nữa. Vì không trông thấy gì nên hai người cũng không để ý. Khi hai người lên tới chỗ lấy lại khí giới thấy người nào người nấy lần lượt tiến lên lãnh khí giới của mình không hề hỗn loạn tí nào.

Nguyên Thông liền lấy thẻ đồng ra, đệ tử phái Võ Đang đỡ lấy thẻ đồng, xem lại số thẻ, rồi có vẻ ngượng nghịu nói:

- Xin thiếu hiệp hãy đợi chờ một chút.

Y nói xong, hình như muốn nói gì lại thôi chỉ lắc đầu mấy cái và đứng sang bên.

Nguyên Thông ngạc nhiên vội hỏi:

- Việc gì thế?

Một người đem chuyện vừa xảy ra nói cho chàng và Tăng Bất nghe. Thì ra vừa rồi có một cái túi vải chuyển tới trạm thứ tư. Bỗng nhiên có một bóng người xám nhạt ở đầu nhảy tới giật tay ra cướp mất bao ấy. Chỉ nghe thấy một tiếng rú thật dài và một cái bóng thoáng vượt qua đầu chạy thẳng vào trong núi mất dạng.

Nguyên Thông cả kinh hỏi:

- Có phải họ đã lấy mất khí giới của tôi không?

Người đệ tử phái Võ Đang mặt đỏ bừng đáp:

- Vừa rồi chúng tôi điều tra rõ vật bị mất đó chính là của thiếu hiệp đấy.

Nguyên Thông nghe nói, trợn ngược đôi lông mày lên rồi thở dài một tiếng. Chàng biết có nói thêm cũng vô ích nên im lặng luôn. Tăng Bạt thấy mất khí giới của bạn tức giận vô cùng, lạnh lùng nói:

- Cứ bắt người ta giải giới mà lại không có cách bảo vệ khí giới của người ta, buồn cười thật!

Các đệ tử phái Võ Đang nghe thấy chàng ta nói như vậy lòng đau như cắt. Đang lúc ấy, trên núi bỗng có mấy người phi thân xuống, người đi đầu là Hà Trạch Long, một trong Võ Đang Thất Kiếm. Vừa xuống tới nơi đã trông thấy Nguyên Thông, y hồ thẹn vô cùng, nhưng đầu sao y vẫn không để mất phong độ của một danh môn chính phái, vội tiến lên chào Nguyên Thông rồi mới hỏi môn hạ rằng:

- Việc gì thế?

Tiểu đạo sĩ đem đầu đuôi câu chuyện kể cho Hà Trạch Long hay và nói:

- Khí giới bị người ta cướp mất là của thiếu hiệp này.

Trạch Long nghe nói mặt biến sắc, nhưng y vẫn phải gượng nói với Nguyên Thông:

- Mời thiếu hiệp hãy lên núi trước, khí giới của thiếu hiệp mất cướp đó để bản đạo thừa lại người chương môn, rồi thế nào cũng hoàn lại thiếu hiệp.

Nguyên Thông nghĩ đến câu chuyện Vọng Nguyệt Bình trong lòng cũng hơi hồ thẹn, nên chàng không muốn làm khó dễ đối phương quá, mới nói với Tăng Bạt rằng:

- Tăng đại ca, chúng ta đi thôi.

Nhưng Tăng Bạt vẫn không chịu để yên, lên tiếng hỏi chàng:

- Hiền đệ, trong túi vải đó đựng khí giới gì thế? Có thể nói rõ cho các bạn phái Võ Đang biết trước, bằng không sau này họ lại chối không chịu bồi thường món khí giới đó cho hiền đệ thì sao?

Trạch Long sầm nét mặt xuống hậm hực lườm Tăng Bạt một cái.

Nguyên Thông mỉm cười đáp:

- Đó chỉ là một ống tiêu bằng ngọc xanh thôi, chứ không phải là vật quý báu gì cả.

Trạch Long từng nghe nói đến cái ống tiêu bằng ngọc xanh đã lâu nay nghe thấy Nguyên Thông nói, liền kinh hãi hỏi:

- Có phải cổ vật của Hoa lão tiên bối đấy không?

Nguyên Thông gật đầu, rồi kéo tay Tăng Bạt đi luôn.

Sự thật, Nguyên Thông mất cây sáo ngọc đó trong lòng có muốn để yên đâu, chàng vừa đi vừa lẳng lặng suy nghĩ. Ngờ đâu mới đi được một quãng đường đã nghe thấy có tiếng kêu:

- Coi ám khí của ta.

Ở trong rừng bên cạnh đường, bỗng có một vật đen nhánh bay ra nhắm thẳng mặt Nguyên Thông phi tới.

Nguyên Thông rất ung dung, khẽ giơ tay lên bắt ám khí đó. Nhưng chàng bỗng biến sắc mặt, tung mình nhảy lên nhanh như điện chớp phi thân vào bụi cây, đuổi theo kẻ địch.

Tăng Bạt tuy đi sát cánh với Nguyên Thông nhưng hành động bắt ám khí và nhảy vào trong rừng của Nguyên Thông quá nhanh, y chưa kịp nhìn rõ và đang ngờ ngác đã thấy Nguyên Thông ở trong bụi cây nhảy ra, vẻ mặt nghiêm trang, tay cầm túi vải khí giới lững thững bước ra không nói nửa lời.

Tăng Bạt thấy khinh công của Nguyên Thông nhanh nhẹn bội phần, tự cảm thấy mình còn kém xa. Bây giờ lại thấy chàng lấy lại khí giới y càng ngạc nhiên thêm, vội hỏi:

- Túi khí giới đó có phải của hiền đệ không?

- Chỉ vì cái túi này đệ mới đuổi theo vào trong rừng, tên ấy cũng giảo hoạt lắm, thấy đệ đuổi riết quá, ném lại cái túi này để thoát thân.

- Hiền đệ, cây sáo ngọc xanh này lại lịch như thế nào, hình như hiền đệ quý nó lắm thì phải.

Nguyên Thông cời cái túi vải ra đưa cho Tăng Bật xem:

- Mời Tăng huynh hãy xem cái sáo này trước rồi đệ xin kể lai lịch của nó cho đại huynh nghe.

Tăng Bật cầm sáo lên xem, khen ngợi luôn miệng:

- Sáo này quý thật, sau này thế nào hiền đệ cũng sẽ làm rạng rỡ...

Y vừa nói tới đó, bỗng thấy Nguyên Thông có vẻ ngơ ngác, liền hỏi:

- Thâm hiền đệ có việc gì thế?

- Sáo này không phải sáo của tiểu đệ.

Tăng Bật càng kinh ngạc thêm vội hỏi tiếp:

- Sáo này chả là sáo ngọc...

Nói tới đó, y mới nhớ ra cái sáo ngọc mà y đang cầm xem màu trắng chứ không phải màu xanh, nên y không hỏi tiếp nữa.

Một lát sau, Nguyên Thông mới bình tĩnh thủng thẳng đáp:

- Cây sáo bạch ngọc này, với cây sáo bích ngọc của tiểu đệ đều do một danh thủ làm ra, cho nên hình thức dài, ngắn, nặng đều như nhau mà chất ngọc của cây sáo này còn quý hơn cái sáo của tiểu đệ nữa, sáo này đứng đầu ba cây sáo ngọc đương thời.

- Nếu sáo này đứng đầu ba cây sáo thì lẽ ra hiền đệ phải cẩn ý lắm mới phải chứ. Hiền đệ hà tất phải lo nghĩ làm chi, còn tại sao họ lại thay đổi thế này chắc rồi ra thế nào hiền đệ cũng sẽ rõ nguyên nhân.

- Bây giờ đành chỉ tìm hiểu dần thôi, nhưng cây sáo này đã xuất hiện khiến đệ không yên tâm được.

- Nhất cử nhất động của hiền đệ đều bí ẩn lắm, khiến ngu huynh không hiểu ra sao cả.

- Câu chuyện dài lắm, đại ca muốn biết rõ để đệ vừa đi vừa kể cho đại ca nghe vậy.

Nguyên Thông bỏ sáo vào túi đeo ngang lưng, rồi hai người lại tiếp tục leo núi, vừa đi Nguyên Thông vừa kể lai lịch của ba cây sáo trắng, xanh và tía cho Tăng Bật nghe.

Chàng nói: theo lời truyền lại của các vị tiền bối thì hồi u Dã Từ luyện bảo kiếm lúc ấy có một thợ điêu khắc ngọc rất có tiếng là Trần Sáo, ông này vốn không biết bao nhiêu thì giờ và khó nhọc mới tìm ra được ba hòn ngọc rất quý. Ba hòn ấy có thể nói là tinh linh của ngọc, mỗi hòn một màu chia ra làm ba màu trắng, xanh, tía. Nhưng ngọc trắng quý nhất, nhì đến ngọc xanh, ba là ngọc tía. Trần Sáo đem ba hòn ngọc ấy chế thành ba cái sáo dài, ngắn, to, nhỏ như nhau, hoa bên ngoài cũng giống nhau như hệt, nếu không vì màu sắc khác nhau thì người ta không sao phân biệt được.

Ba chiếc sáo ngọc ấy quý lắm, trải hơn nghìn năm kinh lịch qua bao nhiêu sự tai biến, bao nhiêu tay người mà chất ngọc của ba cây sáo không thay đổi chút nào. Gần trăm năm nay, ba cây sáo ngọc này lại tái xuất hiện giang hồ, cây sáo ngọc trắng thì lọt vào tay của Ngọc Tiêu Tiên Tử, cây sáo ngọc xanh thì lọt vào tay Hoa thúc tổ của đệ, còn cây sáo tía thì vào tay Tín Diễm Thần Ma. Ba vị ấy dùng ba cây sáo diệt trừ rất nhiều tên tà quái hung ác.

Huynh thử nghĩ xem cây sáo ngọc trắng này đã là vật sở hữu của Ngọc Tiêu Tiên Tử, lần này đột nhiên xuất hiện mà lại trao đổi cây sáo ngọc xanh, cho nên đệ mới bảo chuyện này không phải tầm thường đâu. Hơn nữa, cây sáo của tiểu đệ mất tự trong tay đệ tử phái Võ Đang, bây giờ đệ cướp lại được túi vải của tiểu đệ, tuy cái sáo ở bên trong không phải là sáo ngọc xanh nữa nhưng huynh thử nghĩ xem, đệ biết phân trần làm sao với thiên hạ đây, thực là khó nói quá.

- Việc gì hiền đệ phải quan tâm, chúng ta có sợ đã không tới đây, bây giờ câu chuyện xảy ra một cách đột ngột như thế này hiền đệ cứ để xem nó sẽ biến chuyển ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Cuộc hẹn ước dưới thành

Đầu võ trường của phái Võ Đang là một bãi đất bằng ở bên sườn tay phải sườn núi Thiên Nhai, sát vách núi có lợp một cái đài diễn võ cao hai trượng, khán đài lập đối diện với võ đài có thể ngồi được hai trăm người, nền của khán đài xây bằng đất vàng, bên trên bày ghế trúc và kỷ trúc trông rất tao nhã.

Nơi đây chỉ khoản đãi những quý khách thôi. Cách võ đài chừng mười trượng ở khán đài có dành riêng một chỗ cho các bạn giang hồ bốn phương đứng xem.

Nguyên Thông với Tăng Bật lên tới diễn võ trường lúc ấy đã sau giờ ngo, nhưng còn nửa tiếng đồng hồ nữa cuộc chiến mới bắt đầu. Hai người vừa bước chân vào chỗ khán đài thì đã gặp Tỷ Trần đạo nhân bước tới về mặt tươi cười hình như đã quên bằng câu truyện Vọng Nguyệt Bình ngày nọ. Ông ta cười ha hả đón rước hai người và nói:

- Thiếu hiệp giáng lâm lâm rạng rõ phái Võ Đang chúng tôi, xin mời hai vị lên trên khán đài quý khách.

Sự thực Nguyên Thông không phải là quý khách được mời tới nhưng sau trận đấu ở Thê Hà, phái Võ Đang đã coi chàng là một nhân vật nguy hiểm cho nên từ khi chàng bước chân vào tỉnh Hồ Bắc đến giờ lúc nào cũng có người theo dõi. Trước khi biết lai lịch của chàng ra sao phái Võ Đang vẫn coi chàng như thượng khách đề tỏ cho thiên hạ biết môn phái mình lúc nào cũng khoan hồng rộng lượng.

Tỷ Trần đạo nhân mời Nguyên Thông với Tăng Bật lên trên khán đài quý khách rồi, liền đưa mắt nhìn túi khí giới đeo ở ngang lưng của chàng tỏ vẻ nghi ngờ. Nhưng y không dám đề cho Nguyên Thông thấy sắc mặt, y vội quay người đi xuống bên dưới luôn.

Câu chuyện khí giới của Nguyên Thông bị kẻ lạ mặt cướp mất, phái Võ Đang muốn giấu diếm cũng không được, vì một truyền mười, mười truyền trăm, tất cả mọi người có mặt ở trên núi đều đã biết hết.

Lúc ấy Nguyên Thông đưa mắt nhìn những người ngồi ở hàng gần trước mắt tìm kiếm xem có thấy Long Hồ Dị Cái Ngụy Tấn, Thiết Tỷ Kim Luân Lý Kiếm Trung, Lý Nhục Ho và La Bích Tổ bốn người ngồi ở đó không? Chàng trông thấy những người mà chàng không muốn gặp mặt, trông ngực của chàng đập mạnh, riêng bọn Long Hồ Dị Cái là chưa thấy đến thôi. Sự thực chàng cũng không muốn họ có mặt tại đây vì họ có mặt tại đây chàng sẽ khó hành động.

Giờ mùi đã điểm, Nguyên Thông thấy một đám đông người đủ các giới đi theo một đạo sĩ râu tóc bạc phơ từ từ bước lên võ trường, bọn người này đều là những tay cao thủ có tên tuổi ở trên giang hồ hiện thời nên chàng biết ngay lão đạo sĩ râu tóc bạc phơ kia là Tỷ Hư đạo trưởng rồi, còn những hòa thượng, đạo sĩ đi theo sau tất cả là người chương môn các phái hay những nhân vật có tên tuổi trên giang hồ.

Long Hồ Dị Cái Ngụy Tấn theo Tỷ Hư đạo trưởng tới và ngồi ngay hàng trước cách đạo trưởng chừng ba người thôi.

Tỷ Hư đạo trưởng ngồi ở giữa, bên trái là một đạo sĩ mặc áo đạo bào màu tía tuổi trạc bảy mươi, ông ta chính là Tinh Linh từ người chương môn hiện thời của phái Võ Đang, còn người ngồi bên phải Tỷ Hư đạo trưởng là một lão hòa thượng có bộ mặt rất hiền từ, vị này là Bách Ngu thượng nhân, người chương môn phái Thiếu Lâm, còn những người ngồi cạnh hai vị chương môn của hai phái Võ Đang và Thiếu Lâm đều là những vị chương môn phái: Hoa Sơn, Thanh Thành, Nga My, Không Động, Chung Nam, Thiên Sơn, Côn Luân và Trung Nguyên tam kiệt. Những môn phái đó chỉ có Thiếu Lâm, Côn Luân và Chung Nam tam kiệt là người chương môn thân chinh tới dự thôi, còn các phái kia thì chỉ phái những chương lão đi làm đại diện. Những người đó không dám ngồi ghế dành sẵn cho người chương môn của mình ngồi và những ghế chương môn cứ để trống như vậy để tỏ lòng kính nể.

Trung Nguyên tam kiệt được ngồi vào chỗ các vị chương môn của các đại môn phái là vì xưa nay tam kiệt vẫn được người trong võ lâm tôn trọng ngang các vị chương môn của các môn phái lớn.

Long Hồ Dị Cái là Bang chủ của Cái bang được ngang hàng với các đại môn phái là vì môn hạ đệ tử của Cái bang rất đông, có hàng mấy chục vạn người, thế lực rất hùng hậu, riêng có hai vị họ Thẩm và họ Lý thì chỉ nhờ võ nghệ cao siêu, mới được ngồi vào hàng ghế các vị trưởng môn. Như vậy, thực là hiếm.

Chuông trống vừa vang động ba hồi xong, những tiếng ồn ào và náo động đều chấm dứt ngay. Mọi người cùng đưa mắt nhìn cả vào người chương môn của phái Võ Đang. Tinh Linh từ từ từ đứng dậy khẽ nói với Tỷ Hư đạo trưởng vài lời rồi mới lớn tiếng nói cho mọi người hay rằng:

- Ngày đại tế của tệ phái được quý vị tiền bối đồng đạo không quản ngại xa xôi thân hành tới đây dự lễ, bản đạo xin thay mặt toàn thể đồng môn cảm ơn quý vị. Bây giờ cuộc đại lễ đã bắt đầu, trước hết do Tinh Nhất sư đệ của bản đạo, mong các vị nể mặt bốn phái mà ra tay chỉ giáo cho.

Tinh Nhất đạo trưởng nghe nói liền đứng dậy đi ra khỏi đài. Những người đứng xem ở gần khỏi đài thấy Tinh Nhất tới đều tránh sang hai bên để nhường lối đi. Ngồi đầu lão đạo sĩ này đi tới trước đài không dùng khinh công mà nhảy lên trên đài, lại leo thang mà lên từng bước một. Sở dĩ lão đạo sĩ làm như vậy là tỏ vẻ phái Võ Đang tôn kính các bạn ở xa tới.

Tinh Nhất đạo trưởng lên tới trên khỏi đài quay mặt ra trước mọi người chấp tay chào, mồm thì lớn tiếng nói:

- Bản đạo Tinh Nhất người của phái Võ Đang thừa lệnh ra đây kêu cầu.

Nói xong, lão đạo sĩ đi vòng quanh chính bước thân pháp chậm chạp, bước đi thùng thình, đi xong một vòng đó lại chấp tay lên chào và nói tiếp:

- Vừa rồi bản đạo đã giới thiệu trò nhỏ mọn là Tiểu Cửu Liên Hoàn bộ ra biểu diễn, bản đạo cũng biết môn võ công ấy rất tầm thường nhưng vẫn dám xin quý vị chỉ giáo cho.

Nói xong, y lại thùng thình quay về chỗ cũ ngồi xuống.

Tất cả khán giả nghe thấy lão đạo sĩ nói vậy mới hay lão đạo sĩ vừa đi vòng quanh khỏi đài đó đã biểu diễn võ công rồi. Ai nấy đều cau mày lại suy nghĩ trong giây lát mới vỡ lẽ, liền vỗ tay khen ngợi hoài.

Tiểu cửu liên hoàn bộ tuy rất ảo diệu nhưng vẫn chưa phải là tuyệt học của phái Võ Đang. Những tay cao thủ không coi môn võ công này vào đâu nhưng những khán giả thuộc hạng nhì, hạng ba thì cho là cao siêu vô cùng.

Tiếp theo đó, là chương trình tự biểu diễn, vị đạo trưởng được phụ trách trông nom lời đài theo thường lệ đứng ra lớn tiếng báo cáo:

- Đã bắt đầu vào chương trình biểu diễn, xin mời các vị hào kiệt nhiệt liệt lên đài biểu diễn để cho hào hứng.

Những người ở dưới đài nghe thấy lão đạo sĩ nói như vậy ai nấy đều im lặng, vì người nào người nấy đang suy nghĩ không biết tài ba của mình có đáng lên trên đài biểu diễn cho thiên hạ xem không? Tăng Bất khê đung tay Nguyên Thông một cái và nói:

- Tới lúc rồi đấy.

Nguyên Thông muốn làm cho mọi người để ý tới mình liền lấy một cái khăn trắng đưa cho Tăng Bất cầm và hỏi rằng:

- Nếu đại ca vận nội công có thể làm cái khăn này từ từ bay lên trên đài được không ?

Tăng Bất lè lưỡi lắc đầu đáp:

- Tôi dùng toàn lực ra thì thỏ cũng chỉ có thể làm cho cái khăn này bay lên trên cao năm trượng là cùng thôi.

Nguyên Thông gật đầu nói tiếp:

- Nếu vậy mời Tăng đại ca ra tay làm thử xem.

Tăng Bất liền vận nội công ra dồn vào chiếc khăn, quả nhiên chiếc khăn đó từ từ bay lên vượt qua đầu các quý khách ở gần đó mà từ từ bay lên trên diễn võ đài.

Nguyên Thông vái chào mọi người một cái rất lễ phép chàng không dám nhảy vượt qua đầu cái vị chương môn mà chỉ từ đi tới trước lên đài thôi. Lúc ấy cái khăn trắng đang bay lơ lửng trên đầu chàng, chàng liền gỡ môn Lăng Hư Ngự Phong ra, một môn khinh công độc nhất vô song của ông ngoại chàng truyền thụ cho, chỉ thấy người chàng từ từ bay lên trên không ngừng lại một chút để đợi chờ cái khăn bay tới dưới chân chàng liền nhẹ nhàng dẫm chân lên trên khăn lụa đó. Gió núi thổi tới làm cho tay áo của chàng phồng lên, mọi người trông thấy chàng tựa như một tên Kim Đồng đang đi mây về gió vậy.

Lúc ấy chiếc khăn trắng đã bay lên tới chỗ năm trượng vừa hết đà, Nguyên Thông vội vận nội công dồn vào hai bàn chân để hút chặt lấy cái khăn kia không cho nó xuống mà tiếp tục phi thân lên trên lời đài.

Người các môn phái thấy môn khinh công của Nguyên Thông kỳ lạ vậy, không ai dám nói to nửa lời cứ im hơi lặng tiếng mà xem chàng diễn thôi.

Bách Ngu thượng nhân, người chương môn của phái Thiếu Lâm khẽ nói với Tỷ Hư đạo trưởng rằng:

- Tiền bối, khinh công của thằng nhỏ này cao siêu lắm, bản tăng e trên thiên hạ này ít có người bằng được y.

Tỷ Hư đạo trưởng đáp:

- Ngay thiếu niên tung khăn lên xử dụng môn Dương Căn Phi Thuyết, võ công của y thâm hậu không kém gì anh em chúng ta đâu.

Lúc ấy Tăng Bất cũng được vẻ vang lắm. Sự thực y tung cái khăn lên năm trượng như vậy tuy nội lực của y không kém gì Võ Đang Cửu Lão ấy thực, nhưng so với Tỷ Hư đạo trưởng thì y còn kém xa.

Nguyên Thông lên tới trên diễn võ đài rồi, chàng liền quay đầu lại nhìn xuống những khán giả đang như ngây như ngất, mỉm cười và nói:

- Tiểu sinh Thẩm Nguyên Thông muốn xin Tỷ Hư lão tiền bối chỉ giáo cho.

Lúc ấy mọi người ngồi yên thính thính, ai nấy đều chăm chú nhìn lên trên võ đài rồi lại đưa mắt nhìn Tỷ Hư đạo trưởng, người nào người nấy đều muốn biết Tỷ Hư đạo trưởng sẽ đối xử với thiếu niên này ra sao?

Tỷ Trần đạo nhân đi tới gần Tĩnh Linh từ khẽ thưa vài câu, Tĩnh Linh vội dùng thần công Nhĩ Ngự truyền thanh báo cáo cho Tỷ Hư đạo trưởng hay.

Là một tiền bối trường lão duy nhất của phái Võ Đang khí độ quả thực hơn người, Tỷ Hư đạo trưởng tùm tùm cười, vẻ mặt trông rất hòa nhã lên tiếng hỏi Nguyên Thông rằng:

- Thẩm thiếu hiệp có việc gì muốn chỉ giáo thế?

Tiền nói của người chương môn này tuy không lớn lắm, nhưng chữ nào cũng rót vào tai mọi người một cách rõ ràng.

Nguyên Thông đáp:

- Xin tiền bối báo cho Nam Minh Nhất Kiếm La lão tiền bối, mời ông ta ra đây tương kiến với tiểu bối.

- Nam Minh Nhất Kiếm La Cống Bắc đã ẩn cư hơn ba mươi năm rồi không muốn can dự vào sự đời và cũng không muốn trở ra giang hồ nữa. Việc này không phải là bản đạo cố ý từ chối thiếu hiệp đâu, sự thực nó là thế, bản đạo không thể làm toại nguyện thiếu hiệp được.

Lúc này người chương môn của phái Võ Đang đã hay chuyện Nguyên Thông đánh bại và làm nhục Võ Đang thất kiếm, ông ta chỉ tưởng sở dĩ chàng làm như vậy là cũng như các thiếu niên khác mắc một cái bệnh hiếu thắng chứ không có ẩn ý gì khác, và câu nói của lão vừa trả lời Nguyên Thông cũng là sự thực, nhưng Nguyên Thông đến đây với mục đích tìm La Cống Bắc, không đạt được mục đích khi nào chàng chịu cam tâm nên chàng nói tiếp:

- Tiểu bối có một nguyên nhân riêng, thế nào cũng phải yết kiến La lão tiên bối mới được, xin đạo trưởng chỉ dẫn cho.

Việc nay khiến Tỷ Hư đạo trưởng khó xử trí thực. Tĩnh Linh từ người chương môn phái Võ Đang thấy vậy, liền thưa với Tỷ Hư đạo trưởng rằng:

- Bỏ tọa muốn nói chuyện với Thảm thiếu hiệp một phen.

Người chương môn này cũng dùng Nhĩ Ngữ truyền thanh mà hỏi Nguyên Thông rằng:

- Không biết Thảm thiếu hiệp có việc gì mà cứ muốn gặp cho được La lão tiên bối mãi như vậy ?

- Tiểu bối có việc quan trọng lắm, nhưng không thể nói ra cho người ngoài được.

- Thiếu hiệp với La lão tiên bối có liên can gì không ?

- Phi thân phi cố.

- Như vậy hà tất cứ phải gặp La lão tiên bối mới được ?

- Việc này.....

Nguyên Thông biết việc này không nói rõ ra mọi người sẽ hiểu lầm ngay, cho nên chàng mới quyết định lớn tiếng trả lời Tĩnh Linh từ rằng:

- Sở dĩ tiểu bối muốn tìm ông ta là muốn trả thù.

Mọi người nghe thấy Nguyên Thông trả lời như vậy đều giật mình kinh hãi. Riêng Tĩnh Linh từ mặt không biến sắc, vẫn trầm tĩnh như thường, lớn tiếng hỏi tiếp:

- Thiếu hiệp kiếm La lão tiên bối trả thù hộ người, hay là....

Nguyên Thông lớn tiếng đáp:

- Trả thù cho cha của tiểu bối.

Tỷ Hư đạo trưởng hơi rùng mình, đưa mắt nhìn Tĩnh Linh từ, người chương môn của phái Võ Đang liền hỏi tiếp:

- Xin hỏi thẳng Thảm thiếu hiệp, năm nay thiếu hiệp đã bao nhiêu tuổi rồi ?

- Tôi mười bảy tuổi.

Tĩnh Linh từ cười ha hả một hồi rồi nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Điều này khiến bản đạo thắc mắc vô cùng, thiết nghĩ La lão tiên bối đã qui ẩn hơn ba mươi năm nay rồi, còn lệnh tôn bị người ta giết hại chắc trong vòng mười tám năm nay thôi. Như vậy sao thiếu hiệp lại vu cho La lão tiên bối là hung thủ được.

Mọi người nghe thấy Tĩnh Linh từ nói như vậy mới thở đến phào một cái, ai nấy mới đầu lo cho Nam Minh Nhất Kiếm và cũng tựa như vừa trút xong một gánh nặng mà thở dài vậy.

Nguyên Thông tức giận vô cùng nhún chân một cái nhảy tới trước mặt tân khách. Lúc ấy mọi người đều lui sang một bên để dành chỗ trống khá rộng, vì ai cũng tưởng Nguyên Thông có thể ra tay đấu đá ở đó. Nhưng có khi nào chàng lại lỗ mãng như thế, chàng chỉ hỏi lại rằng:

- Quý phái năm năm cử hành một lần đại tế, không biết mỗi lần đại tế của quý phái long trọng như thế này, La lão tiên bối có tới dự không ?

- Lần nào La lão tiên bối cũng là thượng khách của bản phái.

- Nếu vậy xin đạo trưởng cho mời La lão tiên bối ra đây chỉ giáo câu chuyện có phải là rõ ràng hay không ?

Thấy chàng nói như vậy, người chương môn của phái Võ Đang không biết trả lời như thế nào cho phải, nhất là trước mặt thiên hạ quần hùng, một lời nói, một cử chỉ đều có liên quan đến thanh danh của phái Võ Đang không thể quá nặng và cũng không thể quá nhẹ. Tĩnh Linh từ chần chờ một hồi mới đáp:

- Tiếc thay, cuộc đại diễn năm nay La lão tiên bối lại vắng mặt

- Tại sao lần này La lão tiên bối lại vắng mặt ?
- La lão tiên bối không cho bản đạo biết tại sao cả.
- Có lẽ vì sợ tiểu sinh tới đây tầm thù mà ông ta không dám đến dự chứ gì ?

Người chủ trì môn phái Võ Đang không sao trả lời được câu hỏi đi đứng thừ người ra. Quần hùng thấy vậy lại xôn xao bàn tán.

Lúc ấy Ngọc Quài Bà Bà u Dương Thiện Xuân người trong Võ Đang cử lão không sao nhìn được, vì việc Nguyên Thông làm nhục Võ Đang thất hiệp ở Vọng Nguyệt Bình đã khiến bà ta tức giận rồi bà ta đã muốn thân hành đến tận nhà Nguyên Thông để vắn tội từ lâu. Lúc này thấy Nguyên Thông ăn nói sắc sảo khiến người chủ trì môn không sao trả lời được, ta lại càng giận thêm, không còn suy tính hay nghĩ ngợi gì hết, liền lên tiếng gay gắt:

- La lão tiên bối là một bậc võ thánh và cũng là một người rất chính trực xưa nay, không bao giờ giết một người lương thiện nào cả, chẳng hay tiểu hiệp có thể nói rõ câu chuyện lệnh tôn bị giết như thế nào cho thiên hạ quần hùng biết hay không ?

Nguyên Thông nghe thấy lời nói của đối phương làm nhục đến tôn trưởng của mình nên chàng cũng nổi giận, lớn tiếng cả người một hồi rồi đáp:

- Nếu không thực, không bao giờ chúng tôi lại vu oan giá họa cho ai cả. Nhà họ Thảm chúng tôi có tiếng là quang minh nên không có một việc gì là không dám công khai cho thiên hạ hay hết.
- Cũng như sự biểu hiện của thiếu hiệp ai có thể tin được.
- Lão tiên bối nói như thế là nghĩa lý gì ?

- Chuyện mất khí giới ở Giải Kiếm Trì với hiện giờ khí giới đã đeo ở đây của thiếu hiệp chẳng hạn, cứ đem hai chuyện này ra mà đối chứ chẳng lẽ thiếu hiệp cũng bảo đó là thanh bạch hay sao ?

Nguyên Thông thấy đối phương bỗng đem câu chuyện hiện thời để chỉ trích, quả thực khó mà bàn cãi lại được. Vẫn biết cái sáo ở trong lưng mình không phải là sáo của mình, nhưng nói ra có ai tin đâu. Cho nên chàng cau mày lại suy nghĩ.

Đang lúc phân vân khó xử bỗng nơi khán đài có người rú lên một tiếng rất lớn.

Quần hùng quay mặt về phía đó thấy Tăng Bất bạn thân mới kết giao của Nguyên Thông đứng dậy vẻ mặt giận dữ, lạnh lùng nói:

- Võ Đang cử lão tên tuổi lừng lẫy khắp thiên hạ và Ngọc Quan Bà Bà lại là nữ hiệp nhất thời, sao đang hỏi việc nọ lại xọ sang việc kia như thế. Ngay Tăng mô đã là người đầu tiên không phục cách xử lý của nữ hiệp rồi.

Ý kiến của y cũng như ý kiến của đại đa số khách quan nên y vừa nói xong đã có nhiều người gật đầu khen phải.

Tỷ Hư thấy vậy liền tròn xoe mắt nhìn thẳng vào mặt Tĩnh Linh tử.

Dù sao người chủ trì môn phái Võ Đang vẫn rộng lượng và biết điều, ông ta biết việc này, nếu xử trí không khéo, danh dự của phái Võ Đang gây được từ mấy năm nay sẽ tan hết, cho nên Tĩnh Linh Tử dung giọng rất ôn hòa đáp:

- Vì giữ thanh danh cho môn phái bắt buộc bản đạo phải kể hết những sự thật đã qua, mong thiếu hiệp lượng thứ cho.

La đạo trưởng liền kể từ chuyện Nguyên Thông làm nhục Võ Đang thất hiệp ở Vọng Nguyệt Bình và câu chuyện vừa xảy ra ở Giải Kiếm Trì như thế nào nói hết ra cho mọi người nghe, kể xong lão đạo trưởng mặt đỏ bừng có vẻ xấu hổ. Rồi ông ta tròn mắt lên nhìn thẳng vào cái túi Nguyên Thông đeo ở ngang lưng và nói tiếp:

- Nhưng khí giới của thiếu hiệp bị kẻ gian lấy mất mà hiện giờ lại vẫn đeo ở trên người thiếu hiệp, vậy xin quý vị cao bằng hữu thân hữu chứng minh cho.

Long Hồ Dị Cái thấy thế chửi thảm:

“Thằng nhỏ này ít tuổi kém lịch duyệt có khác, ở chỗ công cộng này mà để người ta nắm được chuôi dao như vậy, thì còn biết nói năng làm sao nữa “.

Nghĩ đoạn, Bang chủ Cái Bang liền đứng dậy định nói, thì bỗng trong đám đông đã có giọng nói lạnh lạnh lên tiếng:

- Lão đạo sĩ của Võ Đang bất tài, lời chuyện này sang chuyện khác, không sợ thiên hạ anh hùng chê cười hay sao ?

Mọi người quay đầu lại nhìn, thấy một thiếu niên tuổi trạc mười lăm, mười sáu rất đẹp trai, ăn mặc lịch sự, gạt mọi người ra để đi, tay chàng ra cầm một cái sáo ngọc xanh, vẻ mặt kiêu ngạo vô cùng.

Nguyên Thông thấy chàng nọ như vậy, liền nghĩ thầm:

“Thiếu niên này quá tự kiêu lại càng làm cho vấn đề khó xử thêm “.

Vì lúc này chàng nghĩ đến cái sáo ngọc trắng với cái sáo ngọc xanh hồi trước đã có xảy ra một việc đáng tiếc nên chàng vội tiến lên cảm ơn thiếu niên đó,

mà không để cho thiếu niên có dịp lên tiếng. Chàng nói ngay:

- Tiên phụ Ngọc Diện Thử Sinh Thảm Trần Vũ bình sinh hành sự ra sao chắc quý vị biết rõ hết, nhưng không biết tiên phụ có bị thiên hạ coi là kẻ ác đồ không mà La Cống Bắc ra tay giết hại một cách thâm độc đến như vậy.

- Tỷ Hư đạo trưởng bỗng đứng dậy, tỏ vẻ mặt kinh ngạc, nhìn bang chủ Cái Bang lên tiếng hỏi:

- Ngụy huynh, câu chuyện này có thật không ?

Long Hồ Dị Cái úa nước mắt ra, với giọng nói rất bi đát trả lời:

- Việc này phải mời La lão tiên bối ra, trả lời mới được. Xin đạo trưởng thương hại cho thằng nhỏ mất cha này.

Tỷ Hư đạo trưởng biến sắc mặt, nhưng vẫn đường hoàng đồng ý nói tiếp:

- Thật không ngờ Cống Bắc huynh lại làm ra những việc khiến người ta thất vọng như vậy. Thảm thiếu hiệp, tiếc thay tiểu hiệp tới chậm mất nửa năm.

Nguyên Thông vội hỏi:

- Chẳng lẽ ....

- Phải, năm trước đây Cống Bắc huynh vẫn ẩn cư ở trong núi Đồng Bách, nhưng cách đây sáu tháng, Cống Bắc huynh đột nhiên phá hủy chỗ ở bỏ đi nơi khác. Không ai hiểu tại sao ông ta lại hành động như thế và ông cũng không cho bản đạo hay trước.

Nguyên Thông hậm hực nói:

- Hừ, dù y đào tẩu đến chân trời góc biển cũng không thể nào tránh khỏi được ngọn lửa phục thù của Thảm Nguyên Thông tôi.

- Xin tiểu hiệp chỉ định một ngày hẹn ước, bản đạo sẽ ra lệnh cho đệ tử của bản môn đi tìm kiếm Cống Bắc lão huynh, đến lúc đó, sẽ mời tiểu hiệp đến gặp ông ta, chẳng hay tiểu hiệp nghĩ sao ?

Bất đắc dĩ Nguyên Thông phải nhận lời.

- Nếu có tin gì, xin lão tiên bối cứ báo cho Ngụy Bang chủ hay, tiểu bối sẽ tới liền.

Một trận phong ba bão táp đã qua, tuy việc này vẫn còn để lại rất nhiều nghi vấn, nhưng việc không liên quan đến mình, nên không ai đại gì vạch ra.

Ngờ đâu, trận bão táp đó vừa ngớt, trận bão khác lại nổi lên ngay.

Bỗng có người thờ dài một tiếng và nói:

- Từ nay trở đi, có lẽ phái Võ Đang phải bị xóa tên ở trên giang hồ mất

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Đường lối quanh co

Lời nói của người đó đầy vẻ khiêu khích, nhưng Tỷ Hư đạo trưởng với Tinh Linh Từ là những nhân vật từng trải, nên nghe thấy người đó nói như vậy, chỉ lắc đầu gượng cười thôi. Duy có Ngọc Quài Bà Bà tính nóng như lửa không sao nhịn được, liền lên tiếng quát bảo:

- Xin Thảm tiểu hiệp hãy ở lại gỡ rối diện cho chúng tôi chứ!

Tinh Linh Từ khẽ gọi:

- Sư muội...

Người chương môn muốn nói tiếp nhưng lại thôi, vì thấy Ngọc Quài Bà Bà đã trót nói như vậy rồi.

Nguyên Thông liền dừng chân lại đáp:

- Tiên bối muốn dạy bảo thế nào, Nguyên Thông cũng vui lòng tiếp ngay và không ngần ngại chút nào!

Lời nói của chàng quá sỗ sàng, muốn hòa giải cũng khó vì trước mặt đông đảo quần hùng hào kiệt của võ lâm như thế, đáng lẽ chàng không nên trả lời như vậy mới phải.

Ngọc Quài Bà Bà cười như điên như khùng một hồi, mới nói:

- Xin tiểu hiệp để khí giới ở trên lưng xuống, rồi theo đúng qui củ bốn phái mà ra lãnh lại.

Nguyên Thông tức giận đến đổi mày trợn ngược, hai mắt lóng lánh như nổ lửa, lúc này trông chàng không còn là một thư sinh nho nhã nữa.

Long Hồ Dị Cái thấy vậy trong lòng hoảng sợ, vội nói với Ngọc Quài Bà Bà rằng:

- Nguyên Thông ít tuổi có điều gì thất lễ, để ăn mày già này nhận lỗi hết.

Ngọc Quài Bà Bà chỉ lờm lờo ăn mày già một cái, chứ không trả lời. Dị Cái tức giận vô cùng, liền mắng thăm: Mụ tướng mụ giồi lăm, hạ nổi nó hay sao?

Ông ta liền làm thinh, không can thiệp nữa.

Lúc ấy, thiếu niên tay cầm sáo ngọc xanh bồng lướt tới trước mặt Nguyên Thông cười ha hả và nói với Ngọc Quài Bà Bà:

- Bà đã làm rồi, bà có biết không?

Ngọc Quài Bà Bà ngơ ngác lui về phía sau một bước.

Thiếu niên đó lại nói tiếp:

- Nói thật cho bà hay, kẻ cướp cây sáo ngọc của Thảm tiểu thư chính là tại hạ Đàm Anh đây.

Chàng vừa nói vừa giơ cây sáo ngọc lên, mỉm cười nói tiếp:

- Cây sáo này mới là của Thanh Sam Lão Nhân khét tiếng Thiên Sơn.

Thái độ và lời nói của Đàm Anh khiến ai trông thấy cũng phải tức giận. Nguyên Thông nghĩ đến sự hiểu lầm của Thanh Sam Lão Nhân với Bích Ngọc Tiên Tử chàng đã có ý muốn tìm cách hòa giải sự hiểu lầm đó cho nên chàng thấy Đàm Anh nói như vậy, trong lòng lại lo âu.

Chàng vội quay người lại nói với Đàm Anh rằng:

- Đàm Anh khéo đùa tiểu đệ thật.

Đàm Anh giận dữ, nghe thấy Nguyên Thông nói như vậy, mặt không thay đổi chút nào vẫn cứ tỏ vẻ lạnh lùng và nói tiếp:

- Ai đùa giỡn với tiểu hiệp nào? Chẳng lẽ Đàm Anh tôi sợ phái Võ Đang này hay sao?

Ngọc Quài Bà Bà đỏ hết lửa giận lên đầu Đàm Anh liền quát lớn:

- Mi là cái thá gì? Mày dám ăn nói ngông cuồng như thế.

- Tôi không là cái thá gì thật, nhưng tại sao các người lại giữ không nổi cây sáo ngọc này.

- Có phải mi muốn sanh sự không?

- Tuy tôi không có ý như thế, nhưng cũng không hoàn toàn vô tâm.

Ngọc Quài Bà Bà càng tức giận hỏi tiếp:

- Tại sao, mi nói ai?

- Tại hạ không ưa các trò giải giới vào núi, một lệ luật hủ lậu của quý phái.

Nói xong, chàng không thèm đếm xỉa tới Ngọc Quài Bà Bà nữa, mà đến trước mặt Bách Ngu Thượng Nhân, chường môn phái Thiếu Lâm và hỏi:

- Như tiểu sinh vào thăm quý phái có phải giải giới như thế không nào?

Bách Ngu Thượng Nhân, niệm Phật trước, rồi mới trả lời:

- Cửa Phật xưa nay vẫn quảng đại, vô ngã vô tướng, tha hồ tiểu thí chủ tự do ra vào, không bị bắt buộc gì cả.

Đàm Anh lại quay lại hỏi hai người chường môn phái Côn Luân với Chung Nam:

- Còn quý phái có lệ luật cấm người mang theo khí giới vào núi không?

Người nào người ấy đều lắc đầu. Chàng ta quay đầu lại nói với Ngọc Quài Bà Bà:

- Tất cả các môn phái lớn khắp thiên hạ đều không có lệ luật bắt buộc người phải giải giới mới được vào núi, duy có một mình quý phái là phách lối hơn ai hết, coi thường thiên hạ anh hùng, vì vậy tiểu sinh mới không phục chút nào.

Lệnh giải giới mới được vào núi của phái Võ Đang này thi hành đã lâu, người trong thiên hạ không ai phản đối gì cả, nên phái Võ Đang cứ tiếp tục thi hành hoài. Lần này do một thiếu niên trẻ tuổi lên tiếng phản đối, tuy chàng ta người nhỏ, ít tuổi, lời nói không có giá trị bao nhiêu nhưng dù sao cũng gọi cho mọi người phải quan tâm đến vấn đề này.

Tinh Linh Tử thật xứng là người chủ môn của một môn phái lớn, thấy chàng vô lễ như vậy ông ta vẫn tươi cười như thường và dịu giọng giải thích rằng:

- Đến Giải Kiếm Trì giải giới mới vào núi, lệ luật này không phải do bốn phái lập ra, mà do mỹ ý của các vị anh hùng các môn phái trên thiên hạ tự đặt ra để tôn kính Tam Phong tổ sư của bốn phái. Từ đó tới giờ cứ tương truyền như vậy chứ không phải là bốn phái khinh thường võ lâm mà tự phụ đặt ra lệ luật này. Mong các vị cao bằng cố hữu minh xét cho.

Quần hùng có mặt tại đó vốn dĩ là khán giả thôi, nên không ai nói năng gì cả.

Đàm Anh chợt luôn lý do đó, không kiêng nể gì hết, nói tiếp:

- Được tiền bối chỉ giáo cho tiểu bối mới hay, luật lệ giải giới này là do những người tới thăm quý phái tự nguyện, chứ không phải quý phái bắt buộc phải không?

- Tiểu hiệp nói rất phải, tề phái đâu dám bắt buộc như thế!

- Nếu vậy vừa rồi tiểu sinh đùa giỡn một chút, mà sao trưởng lão của quý phái lại giờ mặt ngay, cho việc của tiểu sinh là sỉ nhục quý phái và định cạy người nhiều hà hiếp ít, muốn làm khó dễ Thảm huynh.

Đàm Anh không còn coi ai vào đâu, cứ hăng hái nói, câu nào của chàng cũng sắc bén vô cùng nhưng chàng có biết đâu đã làm cho người phái Võ Đang công phần rất lớn. Tỳ Hư Đạo Trưởng, một cao nhân đắc đạo như vậy cũng phải lắc đầu thở dài mấy tiếng do những lời nói đúng sự thật và không phải là không có lý, nên người chủ môn hồ thẹn, không biết dùng lời lẽ gì để giải thích. Đạo trưởng không ngờ lệ luật của bốn sơn bảy lâu nay, bây giờ bị người ta chỉ trích dữ dội như thế. Những người có mặt tại đó, thấy lời lẽ Đàm Anh đanh thép như vậy, chỉ sợ người phái Võ Đang không chịu để yên cho chàng ta thôi. Quả nhiên Ngọc Quài Bà Bà quát lớn:

- Thăng nhải này ở đâu ra, dám làm nhục cả đến người chủ môn của bốn phái? Hà Trạch Long mau ra bắt thăng nhỏ này, giam nó lại, chờ sư trưởng của nó đến đây nói chuyện.

Hà Trạch Long vâng lời nhảy ra, sự thật Ngọc Quài Bà Bà chưa lên tiếng sai bảo, y đã tức giận chịu không nổi, chỉ vì trước mặt sư trưởng không dám vô lễ đẩy thôi, bây giờ được lệnh, y vội vàng nhảy ngay ra. Vừa nhảy tới trước mặt Đàm Anh, y đã quát lớn:

- Coi thể võ của ta!

Y vừa nói vừa múa kiếm nhắm Đàm Anh đâm luôn.

Đàm Anh cười nhạt một tiếng dồn hết công lực vào cây sáo giờ lên đỡ kiếm của đối phương. Chỉ một thế đỡ mà Trạch Long đã bật lại phía sau một bước.

Trạch Long liền dùng Thiên Cương kiếm pháp để đối phó, môn kiếm pháp này đã lừng danh khắp thiên hạ. Ngờ đâu, Đàm Anh chỉ giờ có một thế võ ra đã đẩy lui được Trạch Long rồi.

Những người sành điệu chỉ thoáng trông cũng biết công lực của Đàm Anh cao siêu hơn Trạch Long rất nhiều.

Đàm Anh thắng thế xoay thế thủ thành thế công nên tấn công lia lịa.

Nhưng Trạch Long không hồ thẹn là đệ tử của một đại môn phái, bị đối phương tấn công tới tấp mà y vẫn điềm tĩnh chống đỡ chứ không có vẻ hoảng sợ chút nào. Nhưng y đỡ đến thế thứ 20 thì đã đuối sức.

Đàm Anh thét một tiếng, điểm cây sáo ngọc trúng ngay vào yếu huyệt của Trạch Long. Chàng họ Hà không sao cảm vững được thanh kiếm và người cũng lui về phía sau mấy bước.

Mọi người liền thở dài, thương tiếc cũng có, và khen ngợi cũng có.

Tinh Nguyên đạo trưởng chạy lại xem xét Trạch Long xem y có bị thương không, chỉ thấy chỗ kiên tinh huyệt bị điểm trúng một cái rất khê chứ không việc gì. Vị đạo trưởng này biết thủ pháp của Đàm Anh rất có mực thước, trong lòng kính hãi thêm.

Trong lúc Tĩnh Nguyên đạo trưởng đang khám xét vết thương của Trạch Long thì Ngọc Quài Bà Bà không nghĩ mình là người bề trên ra tay đấu với một tiểu bối như vậy là không nên, đã múa chiếc quạt bằng ngọc xông lại nhắm đầu Đàm Anh mà tấn công, mồm quát lớn:

- Không ngờ mi cũng có hai ba miếng võ đấy hãy tiếp quả của già này xem sao.

Nguyên Thông lo âu cho Đàm Anh, chỉ sợ chàng ta sẽ gây to chuyện thì phiền phức lắm, sau này mình còn mặt mũi nào mà gặp Thanh Sam Lão Nhân nữa. Chàng định ra tay ngăn cản, nhưng sức nghĩ lại bụng bảo dạ:

“Ta chỉ là người bị hai bên đè nén thôi, ta không nên làm những việc có thể bị mọi người chê trách?”

Vì vậy, mà chàng lại thôi, không dám ra tay trợ giúp Đàm Anh nữa.

Đàm Anh ít tuổi như vậy mà chỉ đấu có mấy chục hiệp đã đánh bại được Hà Trạch Long một cách dễ dàng khiến các đệ tử thứ hai của Võ Đang đều giật mình kinh hoàng.

Ngọc Quài Bà Bà vừa múa quạt tấn công, mọi người chăm chú nhìn vào Đàm Anh. Ai cũng nghĩ hộ chàng ta không biết chàng sẽ dùng thế võ gì để giải thể quạt như vũ bão ấy. Nhưng mọi người đã nghe thấy Đàm Anh quát lớn:

- Ngừng tay lại! Ngừng tay!

Nói xong, chỉ thấy người chàng thấp thoáng một cái, chàng đã lướt ra tránh khỏi thế quạt và đã đứng trước Ngọc Quài Bà Bà rồi. Chàng giận dữ phùng mồm tròn mép mà nhìn thẳng vào mặt đối phương.

Ngọc Quài Bà Bà tưởng thế quạt của mình thế nào cũng đánh trúng đối thủ dù tên thiếu niên bẻm mép này không chết thì cũng bị thương nặng.

Ngờ đâu đối phương chỉ nhún nhảy một cái đã tránh khỏi thế công của mình, nên bà ta vừa kinh hãi vừa tức giận nói tiếp:

- Tiểu tử không đánh cũng không được, quý hồ mi thúc thủ chịu để cho ta trói lại, bốn phái quyết không bạc đãi mi đâu, chờ sư trưởng của mi tới đây nói lại lúc ấy bốn phái sẽ tha mi liền.

Đàm Anh dùng giọng mũi “hừ” một tiếng rồi đáp:

- Ai bảo tôi sợ bả nào? Ngay đến lão đạo sĩ già của quý phái mà trước mặt gia sư cũng chả dám xưng hùng xưng bá huống hồ là bả.

Chàng nói lão đạo sĩ già là chỉ Tỷ Hư đạo trưởng.

Tỷ Hư đạo trưởng là người đức cao vọng trọng nghe lời nói xác xược trong lòng tuy tức giận lắm nhưng cũng không để lộ ra ngoài nét mặt.

Đàm Anh nói xong, lại đổi giọng cười khi và nói tiếp:

- Tôi không giống người phái Võ Đang các người đâu, các người chuyên lấy thanh thế của môn phái mà dọa nạt người, vì vậy tôi không nói tên họ của sư phụ tôi ra bằng không bả lại hãi sợ không dám ra tay đấu nữa.

Sự thật tôi gọi bà ngừng tay là có lý do riêng, chứ bà đừng tưởng tôi sợ bà đâu.

Ngọc Quài Bà Bà tức giận vô cùng, chỉ muốn nuốt sống được chàng ta, vội nói:

- Tiểu cầu có lời gì, nói mau đi.

Đàm Anh trả đũa ngay:

- Mụ già khốn nạn kia, không biết nếp tề gì hết, ta có lòng tốt mà mụ không hay. Mụ là một người trong Võ Đang cừ lão mà không hiểu được ý nghĩa lời nói của tại hạ hay sao? Người nhà võ thì nói võ, ra tay đấu với nhau tối kỵ nhất là tức giận. Vừa rồi bà ra tay dùng toàn lực tấn công, bề ngoài xem thế công của bà thì rất oai mãnh kinh người nhưng bà đã phạm phải điều tối kỵ của võ gia bà có biết không? Nếu tôi không phải là người trung hậu, mà chỉ dùng một thế Tế Ngưu Vọng Nguyệt (Con Tê giác nhìn trăng) thì bà đã bị hủy ngay tại chỗ rồi. Cho nên tôi mới bảo bà ngừng tay lại điều hơi dưỡng sức, định tâm đã, rồi hãy ra tay đấu. Như vậy tôi chả có lòng tốt là gì?

Tuy chàng có lòng tốt thật, nhưng dùng vào lúc này thì lại khác hẳn. Tĩnh Hư đạo trưởng nghe Đàm Anh nói như vậy, ông ta thâm lo lắng, ông không hiểu thiếu niên này lại lịch ra sao, tại sao lên núi Võ Đang gây rối như thế? Chẳng lẽ danh dự của phái Võ Đang ngày nay bị hủy bởi tay thiếu niên này chăng?

Ngọc Quài Bà Bà tức đến nỗi đom đóm mắt, máu nóng đã sôi sùng sục, suýt tí nữa thì thở ra bên ngoài, giận dữ đáp:

- Ngày hôm nay, chỉ có cách là ngươi còn thì ta chết, ta còn thì ngươi chết.

Nói xong bà ta múa cây quạt như gió xông lại tấn công.

Đàm Anh không thèm chống đỡ lại, nhảy lui về phía sau một trượng lớn tiếng nói tiếp:

- Trước mặt quần hùng của thiên hạ ở đây mà bà dám mặt dày mày dạn ra tay như thế, nhưng tôi thì không mặt mũi nào thừa cơ trả đũa như thế được.

Ngọc Quài Bà Bà đã biết thiếu niên này không phải tay tầm thường, mục đích của chàng ta là chọc tức mình để cho mình mắc hạm.

Mụ ta biết vậy, nên cố nén giận, nhìn Đàm Anh và lời nói bỗng thay đổi hẳn:

- Chủ em là hậu sinh khả úy, lão chịu chú đấy.

Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng đau đớn không tả. Ngọc Quài Bà Bà nghĩ thầm:

“Lần này, nếu ta không đánh nổi thằng nhỏ này phái Võ Đang chúng ta không còn đất mà đứng nữa”.

Đàm Anh tủm tỉm cười nói tiếp:

- Bà khéo nói lắm, nhưng tôi không muốn nhân lúc người ta lép vế mà ra tay đâu. Thôi được, bà muốn đánh thì ra tay đi. Nhưng tôi còn có mấy câu này phải nói trước, bằng không khi thua bà lại oán trách.

Ngọc Quài Bà Bà làm thinh không dám trả lời nữa, vì biết mình không nói lại đối phương.

Đàm Anh vẫn ung dung nói tiếp:

Chúng ta đấu trận này, chỉ được đấu một trăm hiệp thôi, nếu trong trăm hiệp đó bà giết nổi tiểu sinh, tiểu sinh không oán than gì hết. Nếu trong trăm hiệp đó tiểu sinh may mắn đắc thắng thì xin quý phái tiền tiểu sinh xuống núi, bất cứ ai cũng không được sinh sự nữa. Nếu trong trăm hiệp đó đôi bên không phân thắng bại, thì chúng ta hẹn ngày khác đấu lại chứ ngày hôm nay chỉ đấu xong trận này là chấm dứt.

Ngọc Quài Bà Bà vội đáp:

- Già này hoàn toàn đồng ý.

Đàm Anh lại nói tiếp:

- Lời nói của bà có đủ giá trị hay không?

Ngọc Quài Bà Bà mặt đỏ bừng hậm hực đáp:

- Trước mặt người chủ môn của bốn phái đệ tử nào dám không tuân.

- Chủ môn của các người đâu?

Tĩnh Linh Từ nghe thấy Đàm Anh nói vậy, liền nói:

- Ý kiến của tiểu hiệp bốn phái không phản đối!

Đàm Anh rất khôn ngoan, nể chửi phái Võ Đang một hồi, rồi còn xếp đặt sẵn con đường rút lui để khỏi bị đánh lén.

Nguyên Thông thấy vậy thán phục vô cùng, chàng đưa mắt nhìn chàng họ Đàm. Đàm Anh quay đầu lại cũng nhìn chàng tủm tỉm cười, cái cười của chàng đẹp vô cùng, đẹp như một nụ cười của mỹ nhân.

Ngọc Quài Bà Bà tái đầu với Đàm Anh, ánh sáng của quài và ánh sáng của sáo ngọc kết thành một khối khiến người đứng xem bên ngoài không sao nhận ra được ai là Ngọc Quài Bà Bà, ai là Đàm Anh nữa.

Ngọc Quài Bà Bà sức mạnh và võ công cao thâm hơn. Hơn nữa bà lại căm hận đối phương vô cùng, nên đã giở toàn lực ra tấn công, thế nào cũng nhằm nơi yếu hiểm của Đàm Anh đánh tới, không chút nể nang.

Đàm Anh liền giở địch pháp tuyệt nghệ của sư môn phối hợp với thân hình kỳ ảo. Chỉ thấy chàng tránh sang phải, né sang trái, như hồ điệp xuyên hoa vừa nhanh vừa đẹp. Nhất thời Ngọc Quài Bà Bà không làm gì nổi chàng.

Tỳ Hư đạo trưởng với các người chủ môn phái trong thấy đấu pháp của Đàm Anh đều giật mình kinh hãi.

Tĩnh Linh Từ là chủ môn của phái Võ Đang, thấy vậy rất lo âu liền khẽ nói:

- Y là môn hạ của Ngọc Tiêu Tiên Từ đấy!

Tỳ Hư đạo trưởng khẽ gật đầu một cái, vẻ mặt nghiêm nghị vô cùng. Ngọc Tiêu Tiên Từ với Tỳ Hư đạo trưởng là người cùng thời. Đạo trưởng còn nhớ tác phong của Ngọc Tiêu Tiên Từ năm xưa, có thể nói nàng ta ra tay rất ác độc và là một nhân vật rất khó đối phó, ai nghe danh cũng phải hoảng sợ.

Tỳ Hư đạo trưởng đã bị Ngọc Tiêu Tiên Từ đánh bại, nếu không nhờ được Thanh Sam Lão Nhân đứng ra hòa giải cho thì lúc ấy vị đạo trưởng này không biết xử trí ra sao?

Nhưng Ngọc Tiêu Tiên Từ qui ẩn đã lâu, tới giờ đã được năm mươi năm rồi Tỳ Hư đạo trưởng nhớ tới đó liền nghĩ thầm:

“Thằng nhỏ này lời lẽ và võ công không khác gì Ngọc Tiêu Tiên Từ năm xưa, tuy nội công nó chưa đạt tới mức đại thành, nhưng chưa chắc thua Ngọc Quài Bà Bà. Nếu Ngọc Quài Bà Bà muốn thắng trận này, ít nhất phải đấu trên năm mươi hiệp mới thắng nổi. Vấn đề nghiêm trọng nhất lúc này không phải là sự thắng bại mà là sau khi trận đấu kết thúc, nếu Ngọc Quài Bà Bà bại tất nhiên phái của chúng ta mất hết sĩ diện mà dù có thắng đối phương đi chăng nữa, sự phụ của y là Ngọc Tiêu Tiên Từ có phải là tay vừa đâu?”

Vấn đề đó làm cho hai vị trưởng lão của phái Võ Đang nhúc nhúc vô cùng.

Lúc ấy Ngọc Quài Bà Bà với Đàm Anh đã đấu trên chín mươi hiệp rồi. Thế sáo của Đàm Anh vẫn kỳ ảo vô cùng, nhưng vì nội lực hơi kém nên đã lép vế dần.

Còn Ngọc Quài Bà Bà càng đấu hăng, càng thắng thế, chỉ muốn giết chết đối phương mới nguôi giận, mặc dầu đối phương là ai, bà ta cũng bất chấp. Cho nên bà ta thấy Đàm Anh đã lép vế dần lại càng hăng thêm, quát lớn một tiếng, dồn hết sức lực vào hai cánh tay giơ thể Độc Phách Hoa Sơn (một búa bỏ núi hoa) ra nhằm đầu Đàm Anh tấn công xuống.

Lúc ấy Đàm Anh đang sử dụng thể Loan Diễm Xuân Thu (chấm bức xuân thu) tay phải cầm sáo ngọc, để ở trước ngực, chân trái hơi khụy về phía trước mình hơi nghiêng, nghĩa là cả người chàng đều nghiêng về phía trước. Chàng muốn tránh được thể Độc Phách Hoa Sơn này của Ngọc Quài Bà Bà không phải là chuyện dễ, nên bắt đắc dĩ phải giơ cây sáo ngọc lên chống đỡ. Công lực của Đàm Anh có cao siêu hơn nữa cũng không thể nào chống đỡ nổi thể công đã tu luyện mấy chục năm của Ngọc Quài Bà Bà, nên sáo và quai vừa va đụng nhau, liền có một tiếng kêu keng rất lớn. Đàm Anh lui về phía sau năm bước, hộc ra một đồng máu tươi ngời phịch xuống đất.

Thấy Đàm Anh hộc máu, Tỳ Hư đạo trưởng với Tĩnh Linh Từ giật mình kinh hãi đồng thanh khẽ kêu:

- Nguy tai!

Ngay lúc ấy, phía đằng kia Nguyên Thông đã phi thân lên đỡ Đàm Anh dậy, để chàng ngồi xuống đất và lập tức lấy một viên thuốc Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn của ông ngoại chàng đã tồn nửa đời người mới luyện thành bỏ ngay vào trong mồm Đàm Anh và khẽ an ủi rằng:

- Đàm huynh mau vận công để dẫn thuốc chạy khắp mình sẽ khỏi liền. Huynh khỏi cần lo nghĩ gì hết, tất cả mọi việc đã có tiểu đệ đảm đương.

Đàm Anh lặng lẽ nghe theo lời chàng mà vận công.

Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn của Diệu Thủ Nhân Y Bốc Kính Thiên quả thật là thuốc tiên, người hấp hối uống vào một viên có thể tăng thêm mười năm công lực, người bị thương nặng dù phổi và gan đã nát uống một viên cũng có thể cứu sống được, nghĩa là còn một chút hơi thở thuốc Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn có thể cứu sống được.

Trong đời Diệu Thủ Nhân Y chỉ luyện được có hai mươi một viên thôi, thì đủ thấy thuốc này quý báu như thế nào.

Nhân Y rất cưng Nguyên Thông, nên lúc cháu ngoại hạ sơn, ông tặng luôn cho mười viên một lúc để cho cháu phòng thân và giúp đỡ. Thật ra vết thương của Đàm Anh tuy khá nặng nhưng chưa đến nỗi phải dùng đến Tái Tạo Hoàn, trong túi Nguyên Thông còn có thứ thuốc cứu thương khác, nhưng vì chàng quan tâm đến chủ nhân cây sáo ngọc trắng và muốn Đàm Anh khỏi ngay để đối phó với hoàn cảnh khó khăn, cho nên chàng mới hy sinh cho Đàm Anh uống viên thuốc quý báu như thế. Thuốc này đã tức khắc chữa khỏi vết thương của Đàm Anh và còn tăng thêm công lực hơn xưa. Chàng nọ ngẩng đầu lên tỏ vẻ cảm ơn Nguyên Thông, miệng tủm tỉm cười với dáng điệu ngượng ngùng khẽ nói:

- Cảm ơn Thâm huynh.

Rồi chàng vung tay một cái nhảy ngay lên, mạnh mẽ như thường.

Tỳ Hư đạo trưởng với Tĩnh Linh Từ thấy vậy mới yên tâm.

Ngọc Quài Bà Bà đã thương Đàm Anh xong có vẻ ăn năn, bấy giờ thấy chàng nọ khỏe khoắn như thường và vẻ mặt kiêu ngạo, hình như coi võ thuật của bà không đáng kể, nên lửa giận của bà đã nguôi lại bốc lên lại.

Đàm Anh là người kiêu ngạo vô cùng nay bị thua một thế trong lòng tức trợn mắt nhìn thẳng vào mặt Ngọc Quài Bà Bà có ý muốn tái đấu, nhưng lúc ấy quần hùng lại không quan tâm đến cuộc đấu tranh của hai người nữa mà chỉ muốn biết Nguyên Thông dùng thuốc gì chữa cho Đàm Anh nhanh chóng khỏi đến thế.

Người trong võ lâm ai mà chả lẫn lộn trước mũi dao lưỡi kiếm, cho nên người nào người nấy đều quan tâm nhất ba vấn đề sau đây:

Một là võ công bí quyết.

Hai là bảo đao bảo kiếm.

Ba là linh dược cứu thương và tăng thêm công lực.

Ba thứ đó là những thứ mà các người trong võ lâm đều mong chiếm được dù có hy sinh tính mạng cũng bất chấp.

Khi Nguyên Thông lấy linh dược ra, những người ở gần đó đều ngửi thấy một mùi thơm kỳ lạ và ngửi xong ai nấy đều cảm thấy dễ chịu vô cùng. Trong đám đó có hai người trông thấy Tái Tạo Hoàn và cây sáo ngọc của Nguyên Thông đã nổi lòng tham ngay. Một là Tinh Nguyên đạo trưởng trong nhóm Võ Đang cửu lão, còn một người nữa là Hối Xuân Thủ Dương Thái tuổi xấp xỉ 70, người gầy gò bé nhỏ, để bộ râu dê. Hai mươi năm trước Diệu Thủ Nhân Y ẩn cư ở Lư Sơn, tên tuổi của lão hiệp dần dần bị người giang hồ quên lãng đi, bây giờ thiên hạ chỉ biết có Hối Xuân Thủ Dương Thái thôi. Cái lọ đựng thuốc của Nguyên Thông làm bằng ngọc tía hình dáng rất kỳ lạ nên Hối Xuân Thủ vừa trông thấy đã trở mắt nhìn và đang định lên tiếng hỏi. Còn Tinh Nguyên đạo trưởng cũng giỏi y lý và cũng được như tiếng Hối Xuân Thủ, y cũng muốn biết linh dược của Nguyên Thông là thứ thuốc gì mà linh nghiệm đến thế. Nhưng y là đệ tử của phái Võ Đang lại ở trên đất nhà cho nên không tiện ra mặt.

Lúc ấy Dương Thái đã vượt qua mọi người đi tới giữa Đàm Anh và Ngọc Quài Bà Bà lên tiếng nói:

- u Dương Tiên Tử với Đàm Anh tiểu hiệp đã đấu đủ trăm hiệp rồi theo đúng như lời hứa thì hai bên thủ hòa và xin mời hai vị hãy vào nghỉ ngơi vì tiểu lão còn có một việc rất quan trọng muốn lãnh giáo Thảm tiểu hiệp.

Ngọc Quài Bà Bà đã thương Đàm Anh cũng là sự bất đắc dĩ chứ có phải bà ta không biết Đàm Anh có một người đỡ đầu rất lợi hại đâu. Nhưng đã cười trên lưng hổ bà ta không sao xuống được, không riêng gì bà ta mà tất cả những người của phái Võ Đang cũng vậy không biết làm thế nào để giải quyết được cục diện này một cách tốt đẹp, nay thấy Hối Xuân Thủ nói như thế chính là dịp may để bà ta dẹp trận đấu lại, nên bà vội tươi cười với Hối Xuân Thủ một cái rồi đáp:

- Dương đại hiệp có việc, già này đâu dám không nhường.

Nói xong, bà ta đưa mắt lườm Đàm Anh cái mới lui về một bên.

Đàm Anh trong thấy ông già bé nhỏ gầy gò và xấu xí như vậy trong lòng đã khinh thị, nhưng chàng là người rất khôn ngoan và rất biết lợi dụng thời cơ. Bây giờ chàng thấy có người đứng ra cời trối vậy, tất nhiên chàng phải nhân dịp này rút lui ngay. Nhưng chàng vẫn tỏ vẻ hậm hực lườm lại Ngọc Quài Bà Bà và nói:

- Thế nào cũng có ngày Đàm Anh tôi rửa hận được một quài kia.

Nói xong, chàng hùng hăng đi tới cạnh Nguyên Thông.

Sự thực lúc này công lực của chàng đã mạnh hơn trước, đủ để chống chọi với Ngọc Quài Bà Bà mà chàng không tự hay. Bằng không khi nào chàng lại chịu nhụt mà rút lui như thế.

Nguyên Thông thấy trong đám đông có một ông già bước ra kêu Ngọc Quài Bà Bà lui sang một bên và nói là có việc muốn kiếm mình, chàng không hiểu dụng ý của đôi phương là ác hay thiện, trong lòng đang thắc mắc thì Dương Thái đã lên tiếng nói:

- Thảm tiểu hiệp làm ơn cho lão phu mượn cái lọ ngọc tía của tiểu hiệp.

Nguyên Thông giật mình bụng bảo dạ: Ông già này lại định sinh sự chăng?

Chàng liền trở mắt nhìn ông và hỏi lại:

- Có phải tiên sinh thích cái lọ ấy không?

Trong đời Hối Xuân Thủ chỉ có người cầu ông ta, chứ ông chưa hề cầu tới ai bao giờ nhất là giọng nói của Nguyên Thông lộ vẻ hân học rõ ràng mừng ông ta là một tên bất lương nên ông vội đỡ lời ngay:

- Lệnh tử Bạch Phát Tiên Ông là võ thánh đương thời đối với ai cũng khiêm hòa hết sức, lệnh tôn oai trấn Trung Nguyên, đã được gặp nhau mấy lần và là bạn chí thân của lão hán nữa, chẳng lẽ tiểu hiệp...

Chợt nhận thấy lời nói của mình không được tề chỉnh, nhất là ở chỗ đồng đảo này, Dương Thái vội ngắt lời ngay.

Nguyên Thông là người rất tốt nết, nhưng chàng lại là người nghĩa hiệp có tính kiêu ngạo từ hồi còn nhỏ, chỉ sợ người khác đem ông và cha ra dè mình, nghe nói thế, chàng nổi giận, liền móc túi lấy cái bình ngọc tía ra trả lời ông già nọ rằng:

- Đây là lọ ngọc ở trong tay tôi, ông muốn xem thì cứ lại đây mà xem.

Dương Thái đã trông thấy rõ máu nóng của Nguyên Thông sôi sùng sục, giọng run run hỏi:

- Tiểu hiệp kiếm ở đâu ra cái lọ này thế?

Diệu Thủ Nhân Y đã căn dặn Nguyên Thông không được tiết lộ việc ấy cho một người nào hay, nên Nguyên Thông thấy Dương Thái hỏi, lúng túng không biết trả lời thế nào.

Đàm Anh nhìn sắc mặt của Nguyên Thông thay đổi luôn luôn biết ngay chàng có nỗi lòng riêng không thể nói cho ai hay được, chàng đảo tròn đôi ngươi một vòng, nghĩ ngay ra được một kế, bụng bảo dạ rằng:

“Lúc này chính là lúc ta rút lui rất tốt”.

Chàng quyết định như vậy, liền vận nội công khiến đầu và mặt toát mấy hạt mồ hôi ra, tiếp theo đó chàng lại kêu hừ một tiếng và nói với Nguyên Thông:

- Không hiểu sao tiểu đệ thấy đầu óc choáng váng, trong người khó chịu hết sức, không biết Thảm huynh có vui lòng hộ tống đệ một quãng đường không?

Nguyên Thông quay đầu lại trông thấy Đàm Anh vãi mồ hôi ra, giật mình kinh hoảng vội đáp:

- Được, Đàm huynh đi trước, tiểu đệ đi sau hộ tống cho.

Nguyên Thông vừa nói dứt, Đàm Anh đã nhún chân một cái chạy thẳng lên Tiên Nhân Độ ở trên núi luôn. Nguyên Thông thấy chàng ta đã đi được bốn năm trượng rồi, không kịp trả lời cho Dương Thái, vội phóng bước theo sau Đàm Anh.

Kinh công của hai người đều luyện đến mức thượng thặng nên chỉ thoáng thấy hai người đi nhanh như điện chớp, khiến tất cả những tay cao thủ có mặt tại đó đều kinh ngạc vô cùng.

Hồi Xuân Thủ vội lớn tiếng kêu gọi:

- Thảm tiểu hiệp hãy khoan đã, lão hán có việc này xin thỉnh giáo tiểu hiệp.

Nói xong ông cũng rào cẳng đuổi theo luôn.

Nguyên Thông làm như không nghe thấy gì hết, cứ tiếp tục cấn răng chạy theo Đàm Anh, kinh công của Dương Thái cũng cao siêu nhưng càng đuổi càng bị Nguyên Thông bỏ xa.

Ngọc Quài Bà Bà, Long Hồ Dị Cái, Tăng Bật với một bọn hiểu ki đuổi theo xem.

Sau cùng Tỷ Hư đạo trưởng chương môn của phái Võ Đang và chương môn các môn phái cùng Võ Đang trưởng lão cũng phải chạy theo sau để xem có sự việc gì xảy ra không.

Nói tóm lại, những người đuổi theo mỗi người có một ý nghĩ nhưng chỉ có Ngọc Quài Bà Bà với Dương Thái là muốn ngăn cản Nguyên Thông với Đàm Anh thôi.

Chỉ trong nháy mắt những người chạy phía trước đã tới Tiên Nhân Độ. Tiên Nhân Độ là một cái khe núi ở trên Ngọc Trụ Phong nhưng ngọn núi cách nhau chừng bốn mươi trượng, phái Võ Đang đã dùng một sợi dây thừng lớn từ ngọn núi bên này sang đến ngọn núi bên kia làm cái cầu vượt qua. Bên dưới là thung lũng sương mù quanh năm, không thấy đáy, cầu dây hai đầu căng ở giữa trũng nên gió to làm sợi dây đưa đi đưa lại nguy hiểm hết sức.

Đàm Anh với Nguyên Thông đi tới rìa núi Nguyên Thông nói:

- Đàm huynh nên chú ý hai mắt nhìn thẳng, hai cánh tay hơi gơ ra bình tĩnh mà qua sẽ không nguy hiểm gì hết.

Đàm Anh cười đáp:

- Không sao, lúc đệ đến là do con đường này đầy chướng ngại.

Nguyên Thông nghe nói ngạc nhiên, nhưng đang lúc cấp bách không có thì giờ cho chàng suy nghĩ nên chàng chỉ giục Đàm Anh đi trước để mình đi đoạn hậu. Chờ Đàm Anh sang tới bờ bên kia rồi, chàng lẹ như con chim én tung mình nhảy lên 1 cái, khi hạ chân đã đứng ở chỗ cách xa năm trượng. Cùng may chàng nhảy chứ không đi bước một, vì chàng đứng lên trên sợi dây thừng thì Ngọc Quài Bà Bà với Dương Thái đã đi tới đầu dây. Dương Thái cuống lên dậm chân lia lịa lớn tiếng gọi:

- Thảm tiểu hiệp, tôi là Hồi Xuân Thủ Dương Thái không có ác ý gì đâu, xin tiểu hiệp dừng chân lại nghe lão phu nói đã.

Tuy gió núi rất mạnh, nhưng Nguyên Thông vẫn nghe rõ từng tiếng một, nhất là hai chữ Dương Thái nên chàng ngừng chân và nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ y có ân tình muốn nói với ta chăng, lúc nãy đã chạy khỏi y, ta còn sợ y gì nữa”.

Nghĩ vậy chàng quay người lại thì đột nhiên có một luồng gió mạnh từ phía dưới thung lũng bốc lên, chặt đứt luôn quãng dây thừng ở chỗ cách chàng với Dương Thái. Thế là sợi dây của chàng đang đứng bị rơi xuống bên dưới ngay, dù chàng có kinh công tuyệt mức cũng không có mượn sức lấy sức được, vì thế Nguyên Thông rớt ngay xuống thung lũng.

Những người đứng bờ bên núi chỉ nghe thấy chàng la lớn một tiếng thê thảm rồi thì tiếng hét hãi hùng ấy tắt luôn.

Hồi Xuân Thủ với Ngọc Quài Bà Bà hai người trông thấy rõ ràng hơn ai hết. Hai người thấy Nguyên Thông bị rớt xuống dưới thung lũng và cuối cùng còn la lớn được một tiếng khiến hai người kinh hoảng và tưởng tượng như bản thân mình ngã xuống bên dưới vậy, vì thế cả hai cứ đứng ngăn người ra như hai pho tượng.

Long Hồ Dị Cái tuy chưa chạy tới kịp nhưng ông đã trông thấy Nguyên Thông rơi xuống dưới thung lũng và cũng nghe thấy tiếng kêu thét của chàng nữa.

Cảnh thảm khốc đó xảy ra ngay trước mắt dù ông ta là người trầm tĩnh đến đâu cũng phải ứa nước mắt anh hùng. Long Hồ Dị Cái giận quá, vận sức vào hai cánh tay hét lớn một tiếng, tiến lên quát mặt Dương Thái rằng:

- Hồi Xuân Thủ kia! Ngươi giỏi thực, ngươi là mặt người dạ thú. Ăn mầy già này ngày hôm nay nhất định thí mạng với ngươi một phen.

Nói xong, ông ta múa chưởng tấn công Dương Thái ngay lập tức.

Nghe Dị Cái hét mắng, Dương Thái mới giật mình kinh hãi muốn quay người tránh cũng không kịp nữa đành phải vận sức vào song chưởng để chống đỡ nhưng sự thế xảy ra một cách quá đột ngột như thế làm sao mà vận sức kịp và chống đỡ sao nổi hai chưởng đã vận hết công lực tấn công của Dị Cái. Thế là Hồi Xuân Thủ bị đẩy bắn ra ngoài xa hơn trượng té lăn ra đất, máu miệng trào ra.

Đang lúc giận dữ, Dị Cái không nghĩ tới Hồi Xuân Thủ đã hết sức chống đỡ và cũng không nghĩ gì đến trái luật lệ giang hồ, lại xông lên tấn công thêm một chưởng muốn giết Hồi Xuân Thủ chết ngay tại chỗ mới nguôi cơn giận, vì ông ta đang yên trí Hồi Xuân Thủ bởi lòng tham lam định cướp vật báu đã ra tay ám hại Nguyên Thông. Ông có mặt ở đây mà không ra tay giết chết kẻ gian ác trả thù cho cháu yêu quý thì ông ta còn mặt mũi nào gặp lại người nhà họ Thẩm nữa. Nếu chưởng này còn đánh mạnh cái nữa thì Hồi Xuân Thủ sẽ vĩnh viễn lìa bỏ cuộc đời.

Ngọc Quài Bà Bà với Hồi Xuân Thủ cùng tới sườn núi, rõ ràng Hồi Xuân Thủ chưa hề hạ độc thủ, nhưng việc này dù cãi cũng không sao nói được.

Một chưởng của lão ăn mầy đẩy Hồi Xuân Thủ bắn ra xa, đồng thời cũng làm cho Ngọc Quài Bà Bà kinh hồn.

Bà ta thấy chưởng thứ hai của Long Hồ Dị Cái tấn công tới, vội kinh hoảng la lớn:

- Ngươi huynh chó có tấn công nữa!

Bà ta vừa nói vừa gượng gờ sức ra chống đỡ mà vẫn bị bắn ra ngoài xa như thường.

Dị Cái đã khỏi bệnh cũ, công lực mạnh hơn trước nhiều, tấn công có hai chưởng đã thương luôn hai người, rồi như điên như khùng trong lòng vẫn chưa nguôi giận, lại múa chưởng thứ ba nhằm Hồi Xuân Thủ đánh tiếp.

- Ngươi huynh, xin hãy ngừng tay lại!

Tỳ Hư đạo trưởng đuổi theo tới vừa gọi vừa giơ tay áo lên dùng Thiết Tự Thần Công (môn võ khiến tay áo cứng như sắt) để ngăn chưởng thứ ba của người ăn mầy già.

Dị Cái thấy Tỳ Hư đạo trưởng ngăn cản mình tấn công, tức giận đến hai mắt tròn to như hai cái lục lạc, nhìn thẳng vào mặt Tỳ Hư đạo trưởng lớn tiếng nói:

- Lão đạo sĩ kia, bạn và môn hạ của đạo sĩ... tốt thật!

Lão ăn mầy tức tối quá đến nỗi không cần biết đến Tỳ Hư đạo trưởng nên y mới lên tiếng mắng chửi như vậy. Tỳ Hư đạo trưởng cũng biết lão ăn mầy rất trực tính, lúc này vì quá khích động, nên mới ra tay và mắng chửi bừa như thế, vì vậy lão đạo trưởng không chấp nhất cứ việc tiến lên cứu cho hai người bị thương kia trước. Thoạt tiên đạo trưởng lấy viên thuốc Ngọc Tuyết hoàn ra cho Dương Thái uống cho y khỏi thổ huyết nữa, rồi lão đạo trưởng ngồi xếp bằng tròn đỡ Hồi Xuân Thủ ngồi dậy, đưa bàn tay lên đề vào búi tâm huyết để cứu thương cho y.

Ngọc Tuyết Hoàn của phái Võ Đang là một thứ thuốc cứu thương rất linh nghiệm, lại được Tỳ Hư đạo trưởng dùng nội công cứu thương cho, nên không bao lâu Hồi Xuân Thủ đã đỡ nhiều, mặt đã hồng hào trở lại. Y ngẩng đầu nhìn Dị Cái, chỉ nói được mấy tiếng:

- Thẩm tiểu hiệp...

Rồi y không nói nữa, Tỳ Hư đạo trưởng thấy Hồi Xuân Thủ đã hồi tỉnh, có thể tự điều thức cứu thương được, nên ông ta thâu tay lại đứng dậy và hỏi Dị Cái rằng:

- Hai người có điều gì không nên không phải khiến lão đệ tức giận đến thế? Nếu bản đạo không ra tay cứu nhanh có phải Dương lão đệ đã hủy hoại rồi không?

Dị Cái đã nguôi cơn giận, nhưng trong lòng vẫn còn tức tối cười nhạt một tiếng, đáp:

- Hồi Xuân Thủ Dương Thái với đồ đệ quý báu của bạn không đuổi kịp Nguyên Thông lại giờ độc thủ ra tấn công ngầm, chặt đứt sợi dây thừng bắt ngang qua hai ngọn núi, để cho Nguyên Thông rớt xuống vực thẳm. Hừ món nợ này phái Võ Đang của người phải chịu hết trách nhiệm.

Tỳ Hư đạo trưởng thấy nửa sợi dây thừng vẫn còn rung động, đầu óc bấn loạn, tròn mắt nhìn Ngọc Quài Bà Bà hỏi:

- Ngươi nói đi, tại sao lại làm thế?

Ngọc Quài Bà Bà hồ thẹn vô cùng, bèn đem câu chuyện kể lại cho Tỳ Hư đạo trưởng hay, dù lời nói của bà ta có thật đến đâu cũng không thể tin vì việc vừa xảy ra trước mắt mọi người.

Hiệp sĩ trẻ tuổi Tăng Bật nghe càng thêm đau lòng, cười nhạt mấy tiếng và nói:

Không ngờ phái Võ Đang lại là một tập đoàn tiểu nhân, ăn gian nói dối, độc ác vô cùng, trước mắt tất cả quần hùng mà dám hạ độc thủ ngầm giết hại người, rốt cục còn đổ tội cho người khác để định che lấp tai mắt của thiên hạ. Thật là vô sỉ.

Chàng vừa nói vừa nước nứa khóc thành tiếng.

Bỗng lại có người lớn tiếng nói:

- Xin mời cầu hùng của phái Võ Đang ra giải thích cho thiên hạ quần hùng hay tại sao lại ra tay giết hại Thảm tiểu hiệp như thế?

Tỷ Hư đạo trưởng hồ thẹn đến đỏ mặt tía tai giận dữ nhìn Ngọc Quài Bà Bà lòng như lửa đốt. Sau lão đạo sĩ nhìn Bách Ngu thượng nhân người chương môn của phái Thiếu Lâm, mồm mấp máy như muốn nhờ phân trần giúp.

Bách Ngu thượng nhân quay đầu đi, niệm A Di Đà Phật, và chỉ khẽ phất tay áo bảo một cái, quay người đi luôn.

Lúc ấy, các trưởng lão với chương môn các môn phái đều lẳng lặng rời khỏi núi Võ Đang. Tăng Bật thấy vậy dậm chân hậm hực nói:

- Từ nay trở đi, bốn tiểu hiệp này sẽ là tử thù của phái Võ Đang các ngươi.

Nói xong, chàng tức tốc đi luôn.

Phái Võ Đang từ Tỷ Hư đạo trưởng trở xuống cho tới tiểu đồng ai nấy đều lắc đầu thờ dài.

Lúc ấy, Hối Xuân Thủ đã khỏe lại, y liền nói với Dị Cái:

- Ngươi huynh, đệ không trách huynh hạ độc thủ đánh đệ đâu, nhưng đệ không hiểu sao vừa rồi Thảm tiểu hiệp lại không chịu trả lời cho đệ.

Dị Cái hãy còn tức giận, lạnh lùng đáp:

- Ai biết được tại sao y không trả lời, nhưng sao huynh cứ đuổi theo y hoài làm chi?

- Đệ muốn hỏi y xem cái bình ngọc tía lấy ở đâu ra, có thể thôi.

- Cái bình đó là vật của người khác, việc gì đến huynh mà cứ quan tâm như vậy?

- Cái lọ ngọc ấy là của ân sư tôi xưa kia, vị ân sư xa cách đã năm mươi năm nay không gặp nên đệ muốn hỏi cho biết.

- Ân sư của huynh là ai?

- Diệu Thủ Nhân Y Bốc Kính Thành chứ ai nữa.

Năm xưa Diệu Thủ Nhân Y có thân hai người đồ đệ truyền thụ y thuật, một người là Hối Xuân Thủ Dương Thái và một người Vương Kiếm tức là Tinh Nguyên đạo trưởng, một trong chín trưởng lão phái Võ Đang.

Lúc ấy hai người hãy còn trẻ tuổi theo Nhân Y mười năm và đã học được bảy tám thành y học của Nhân Y. Nhưng họ chỉ biết sư phụ là người giỏi y lý chứ không biết ông là người rất giỏi võ vào bậc tổ sư đương thời.

Sau tình cờ Dương Thái lượm được Thiên Tâm bí kíp đem ra luyện tập võ công mới được giỏi như bây giờ.

Còn Vương Kiếm thì gia nhập phái Võ Đang và bây giờ trở nên Tinh Nguyên đạo trưởng. Hai người này đều nhớ nhưng Nhân Y nhưng khổ nỗi không gặp, nay Nguyên Thông cầm cái lọ ngọc tía của ân sư mình năm xưa nên Dương Thái mới đuổi theo cốt hỏi xem ân sư hiện giờ ở đâu? Chỉ có vậy thôi.

Lão ăn mày nghe nói lấy làm ngạc nhiên nhưng vẫn còn hoài nghi hỏi tiếp:

- Bốc lão tiên bối tuy y đạo thần thông thật, nhưng không bao giờ lại dạy một người giỏi võ mà có trái tim ác độc như bạn cả.

- Ngươi huynh, Bốc sư phụ chỉ dạy đệ y thuật thôi, còn võ công đệ học của người khác.

Dị Cái kêu ủa một tiếng, hậm hực nói tiếp:

- Nếu vậy, bạn càng đáng chết hơn nữa!

- Sao Ngươi huynh lại nói thế?

- Bạn có biết mẹ của Nguyên Thông là ai không?

Hình như Từ Hàn Ngọc Nữ Bốc Tú Lan, năm xưa vợ chồng Thảm đại hiệp liên kiếm giang hồ đệ đã gặp vợ chồng Thảm đại hiệp mấy lần...

Nói tới đó, y bỗng nghĩ tới lão ăn mày vừa hỏi mình một cách kỳ lạ nên y vội đổi giọng hỏi Dị Cái:

- Chẳng lẽ Thẩm đại hiệp là ... muội tế?

Long Hồ Dị Cái liền quát lớn:

- Kể ra mi thông minh đấy.

Hồi Xuân Thủ bèn kêu lớn:

- Trời ơi...

Rồi y liền té ra chết giắc.

Nguyên Thông đang đi trên thùng treo ở trên cao, đột nhiên thùng đó đứt làm đôi. Chẳng không ngờ người của phái Võ Đang lại tiểu nhân đến thế, vì sự xảy ra đột ngột chàng không kịp đề phòng, nên dù có kình công tuyệt kỹ mà cũng không sao giữ ra được, đành để cho rớt xuống.

Từ trên cao rớt xuống, tất nhiên tốc độ nhanh không thể tưởng tượng được. Khi Nguyên Thông định thần lại mới dồn hết chân lực ra cố lộn mấy vòng để cho người khỏi rớt nhanh nữa. Nhưng khi chàng vừa lấy được hơi, thì thoáng nhận thấy chỉ còn cách mặt đất lối mười trượng.

Cái rớt này ít nhứt cũng nặng hằng nghìn cân dù Nguyên Thông có xương đồng da sắt cũng tan xương nát thịt, nhưng Nguyên Thông đâu phải là người thường, khi nào chàng lại chịu bó tay chết như vậy.

Trong chớp nhoáng chàng đã nghĩ ra được một kế.

Chàng dồn hết chân lực vào cánh tay nhằm mặt đất đánh mạnh một chưởng. Chưởng lực của chàng va vào mặt đất, sức đó bắn chàng trở lên nhờ vậy đã rớt xuống mới chậm lại. Chàng thừa thế lộn luôn một vòng đầu trên chân dưới, để cho thân hình rớt xuống mặt đất.

Tuy vậy, chàng vẫn kêu "hự" một tiếng, và vì bị động chân quá mạnh ngã lăn ra mà chết giắc ngay tại chỗ, nhưng nhờ vậy mà khỏi chết. Cùng lúc ấy bên sườn núi có 1 đám mây đen từ từ rớt xuống cạnh chàng.

Thì ra đó là một ông già mặc áo màu đồng cổ. Ông ta vừa xuống đến nơi, giờ tay sờ ngực chàng xem thử. Thấy chàng không chết, ông ta liền kêu ủa một tiếng, cau mày lại rồi giờ hữu chưởng lên nhằm ngực chàng bổ xuống. Nhưng chưởng lực của y vừa sắp đụng vào người Nguyên Thông thì y bỗng thâu tay lại, rồi thò tay vào trong túi lấy ra gói bột màu trắng ra đổ vào mồm Nguyên Thông, y lại ngồi xếp bằng tròn chữa thương cho chàng. Nhờ ông già ấy dồn sức cứu chữa. Nguyên Thông mới tỉnh dần, ông già quái dị nọ không chờ chàng tỉnh hẳn, lại lấy một viên thuốc bao sáp ra, nhưng viên thuốc này vừa đắng vừa hôi nhét luôn vào mồm cho Nguyên Thông uống.

Nửa tiếng đồng hồ sau, mặt Nguyên Thông đã có một làn hắc khí bốc lên, ông già quái dị liền dùng chưởng hút hết làn hắc khí đó đi, xong đâu đấy ông ta thở nhẹ một tiếng khoan khoái.

Y đứng dậy, mặt tỏ vẻ hoài nghi hình như đang nghĩ ngợi gì. Nhưng giây phút sau, y lại ôm Nguyên Thông lên, chạy ngược dòng cái suối gần đó.

Ông già quái dị vừa đi khỏi đã có một người bí mật hiện ra chạy đến chỗ Nguyên Thông vừa té, cúi xuống đào ngay cái hố mà Nguyên Thông vừa dùng chưởng lực đánh trúng. Nhưng y thất vọng nói:

- Ta lại đến trễ một bước rồi.

Nguyên Thông tỉnh dậy, thấy mình đang nằm trong một cái hang bốc mùi mốc. Chàng chưa kịp suy nghĩ thì ngoài cửa động đã có tiếng chân người vào. Chàng gượng ngồi dậy nhưng các khớp xương trong người đau nhức như bị búa bổ. Chàng rất giỏi về y lý, nên chỉ xem xét một chút đã biết mình thoát chết. Nhưng không sao ngồi dậy nổi liền quay đầu nhìn ra phía cửa động. Chàng không ngờ người đi vào lại là một thiếu nữ tuyệt đẹp. Nàng mặc quần áo màu vàng trong mặt nàng ta quen lắm, hình như đã gặp ở đâu rồi. Nhưng bất ngờ chàng không nhớ ra nàng là ai.

Nàng đi tới gần Nguyên Thông lên tiếng lạnh lạnh hỏi:

- Bạn ngủ năm ngày liền bây giờ đỡ chưa?

Nguyên Thông biết nàng ta hỏi mình chỉ gât đầu một cái, rồi hỏi lại:

- Có phải cô nương ra tay cứu tôi đấy không? Trông cô nương quen quen.

- Ông tôi cứu thiếu hiệp đấy. Tất nhiên chúng ta phải quen biết nhau, nếu không có thiếu hiệp thì tôi rút lui ra khỏi núi Võ Đang sao được.

Nguyên Thông ngắm nhìn nàng nọ một hồi mới sực nhớ ra, buột miệng nói:

- À, thế ra cô nương là chú em họ Đàm đấy? À, không Đàm cô nương...

Đàm Anh rất nghịch ngợm hỏi lại:

- Ai là cô nương nào?

- Có phải cô muốn tôi gọi cô là .... hiền muội phải không?

Thiếu hiệp thông minh thật!

Ngoài cửa động có giọng khàn khàn hỏi vọng vào:

- Thảm tiểu hiệp đã tỉnh chưa?

Đàm Anh nghe ông hỏi vội chạy ra.

Nguyên Thông nghe tiếng nói của ông già có vẻ quen thuộc lắm, chưa kịp nghĩ ra là ai, thì ông ta đã cùng Đàm Anh bước vào. Chẳng thấy ông già gầy gò, mặc áo bào lớn rộng màu đồng đỏ, đứng là kỳ nhân mình đã gặp ở cửa động Đạt Ma trên núi Thê Hà, liền vui vẻ chào hỏi:

- Tiểu bối rất lấy làm may mắn được gặp tiền bối ra tay cứu giúp, on này tiểu bối không dám nói đến báo đền, chỉ xin cảm tạ mà thôi.

Ông già họ Đàm hiền từ nói:

- Anh nhi tình nghịch lắm, nếu không được tiểu hiệp can thiệp cho, nó thoát sao khỏi bàn tay của phái Võ Đang. Nếu không vì Anh nhi thì khi nào tiểu hiệp lại bị người ta ám hại như thế. Nói tóm lại, lão phải cảm ơn tiểu hiệp mới phải.

Anh nhi nhanh nhẩu xen lời:

- Theo ý cháu thì không ai phải cảm ơn ai hết, chúng ta coi như là huê.

- Tiểu muội nói như vậy ngu huynh xin tuân lệnh.

Đàm Anh bỗng trợn một bên mắt lên nghiêm nét mặt hỏi:

- Ai là tiểu muội của thiếu hiệp nào?

Nguyên Thông bị nàng trách, ngượng ngừng đáp:

- Tiểu sinh thất lễ xin cô nương lượng thứ.

Đàm Anh càng tức giận thêm, nũng nịu nói:

- Ông ... xem y đấy, không chịu gọi cháu là muội muội mà cứ gọi là cô nương với tiểu muội hoài.

Nguyên Thông nghe nàng nói mới đỡ ngượng. Ông già họ Đàm cười ha hả, mắng cô bé:

- Con nhãi này trẻ con thật, không sợ người ta chê cười cho hay sao, hơi tí là hờn giận.

Nguyên Thông vội đỡ lời:

- Chắc tại tiểu bối nên Anh muội muội mới tức giận như thế.

Đàm Anh nghe thấy Nguyên Thông gọi mình là Anh muội muội tươi cười ngay, vội gọi:

- Nguyên đại ca!

Ông già lại lớn tiếng cười nói tiếp:

- Được lắm! Bây giờ cháu đã có Nguyên đại ca tài ba cao siêu như vậy, sau này thế nào cháu cũng gây nên nhiều tai họa cho mà xem. Chú em, từ nay trở đi phiên chú quản thúc con nhỏ này hộ lão nhé.

Nguyên Thông hồ thẹn cúi đầu xuống, nói sang chuyện khác:

- Lão tiền bối không khác gì con rồng thần, lúc ẩn lúc hiện. Sau khi được gặp gỡ lão tiền bối tiểu bối ngu dại, nghĩ mãi không ra đại danh của lão tiền bối.

Ông già vuốt râu cười, nhưng không trả lời. Đàm Anh nhanh miệng đáp:

- Nguyên đại ca có một người ông là Võ Thánh, còn tiểu muội lại có một ông ngoại gọi là Nhất Quái trong võ lâm, cho nên có thể nói chúng ta xứng đôi lắm.

Võ Lâm Nhất Quái trợn trừng mắt lên nhìn cháu gái, nhưng lại cười ha hả.

Đàm Anh nghĩ ra liền ngượng ngùng cúi mặt.

Lúc này, Nguyên Thông mới nhớ ra Võ Lâm Nhất Quái Đàm Ký này năm xưa đã nổi danh ngang với ông mình. Chẳng vội xin lỗi Nhất Quái:

- Thế mà tiểu bối không hay cứ thất kính hoài.

Nhất Quái thùng thảng nói tiếp:

- Năm xưa, lão hành sự tính nết và thủ đoạn rất quái dị, sau khi qui ẩn mới hối cải nhưng đã muộn rồi. Lão định chết già trong núi nhưng còn đứa cháu gái mới ra đời này bắt buộc lão phải tái nhập giang hồ. Lần đầu gặp ở trên núi Thê Hà lão đã cảm thấy chú em là một người kỳ tài, nên có định tâm giúp đỡ ngầm, cho nên mới đem Anh Nhi theo dõi chú em là thế.

- Lão tiền bối có lòng với tiểu bối như vậy, tiểu bối rất lấy làm cảm ơn.

- Vết thương của chú em khá nặng. Xức thuốc Thiên Nhất tán của lão tuy mạnh, nhưng một thời gian ngắn chưa thể chữa cho chú em khôi phục ngay sức lực được, vì thế chú em mới phải nằm mê luôn mấy ngày.

Hôm nay chú nói nhiều quá rồi, hay nên nghỉ ngơi thêm thì hơn.

Nguyên Thông sực nhớ mình có đem theo Hối Thiên Tái Tạo Hoàn, liền lấy một viên uống rồi ngồi xếp bằng tròn vận nội công để dẫn cho thuốc chạy quanh người.

Một lát sau, chàng đã thấy hết đau đớn và sức lực hồi phục dần.

Nhất Quái thấy Nguyên Thông nhỏ tuổi mà công lực thâm hậu đến thế trong lòng cũng phải kinh hoàng thẳm. Ông ta vừa cười vừa nói với Đàm Anh.

- Nguyên đại ca của cháu đã luyện tới mức Tam Hoa Tự Định, Ngũ Nhạc Triều Nguyên rồi, nếu cháu không nỗ lực học tập, thì cả việc môn đăng hộ đối cũng hồng bát đấy.

Đàm Anh chỉ cười khi một tiếng không trả lời.

Một tiếng đồng hồ sau, Nguyên Thông đã đứng dậy được, không thấy có vẻ gì là người bị thương mới mạnh. Đàm Anh mừng rỡ vô cùng, nhưng nàng lại oán trách Nguyên Thông rằng:

- Nguyên đại ca dờ lăm, sao không uống linh dược ngay cho chóng khỏi, làm cho ông cháu tiểu muội lo âu mất mấy ngày.

Nguyên Thông rút xuống đất chết giấc đi rồi, làm sao mà biết lấy thuốc ra uống. Đàm Anh trách như vậy thật tức cười. Nguyên Thông không biết trả lời sao, chỉ gượng cười. Đàm Anh chợt hiểu ngay mình nói vô lý, nàng lại chữa thẹn:

- Anh này dờ thật!

Rồi nàng như con chim én nhảy nhót mấy cái, đã biến ra ngoài.

Nguyên Thông đứng dậy vái chào Nhất Quái thưa:

- Tiểu bối xin cáo từ.

Nhất Quái ngạc nhiên hỏi lại:

- Bạn nhỏ giận Anh Nhi ư?

- Tiểu bối nghĩ đến các vị chưông bối ở nhà, các vị ấy nghe tiểu bối rút xuống vực thăm thế nào cũng đau lòng lắm, nay tiểu bối may thoát chết lẽ dĩ nhiên là phải trở về báo cho các vị ấy hay mới phải.

- Đạo làm con phải làm như thế mới đúng, lão phu không tiện giữ bạn nhỏ ở lại, nhưng bạn nhỏ thân hành trở về Lư Sơn hay là nhờ người đem tin?

Nguyên Thông rầu rĩ đáp:

- Tiểu bối chưa trả được thù cha, không mặt mũi nào dám trở về định nhờ Ngụy bang chủ của Cái Bang đi hộ một chuyến.

- Lão phu có một điều này muốn nhờ tiểu hiệp, không biết tiểu hiệp có bằng lòng giúp cho không?

Lão tiền bối quá nặng lời, xin cứ việc dạy bảo. Nếu làm được, tiểu bối đâu dám chối từ.

- Lão phu ngẫu nhiên tìm thấy trong núi này có mấy cây linh dược hãn hữu. Lão định tới đó hái và bảo vệ những cây còn non. Nhưng lão e Anh Nhi ít tuổi tính còn bông bột, chưa tiện ra đi, nếu được tiểu hiệp ở lại vài ngày trông nom nó hộ lão, thì lão đỡ khá nhiều sự phiền phức. Nơi này lớn rộng lắm, hình thế kỳ tuyệt và phức tạp. Tiểu hiệp muốn ngao du nơi nào cũng được. Còn sự bình yên của tiểu hiệp lão phu sẽ cho Cái Bang hay để nhờ họ đi báo tin giúp, tiểu hiệp khỏi phải quan tâm đến việc đó nữa.

Lời lẽ của ông già quái dị rất hợp tình hợp lý, dù Nguyên Thông có chấp đến đâu cũng không thể chối từ được.

Bổng Đàm Anh ở ngoài chạy vào báo tin:

- Ty Trần đạo sĩ của phái Võ Đang đem theo một tiểu yêu tinh khóc khóc, mếu mếu tới chỗ Nguyên đại ca té ngã tìm kiếm hoài.

Nguyên Thông nghe nói, hồi hộp hỏi:

- Thế ư?

Võ Lâm Nhất Quái liền đỡ lời:

- Ty Trần đạo sĩ dắt một cô bé tuổi trạc mười lăm mười sáu, đến chỗ tiểu hiệp bị té quanh quẩn ở đó mấy hôm liền.

Nguyên Thông đã biết nàng nọ là ai rồi, vội chạy ra ngoài động, vừa đi vừa nói:

- Để tiểu bối ra xem.

Đàm Anh nổi giận hỏi:

- Cô ta là ai?

Rồi nàng liền đuổi theo Nguyên Thông.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Cường từ đoạt lý

Tích Tổ nghe tin dữ đến chỗ Nguyên Thông bị té tìm xác mấy ngày liền không thấy. Nàng cau mày rầu rĩ, lòng đau khôn tả.

Thấy nàng trầm lặng một cách khác thường, Ty Trần đạo nhân đi cùng với nàng liền nghiêm nét mặt khuyên bảo:

- Sư muội vừa về đến núi, không vào chào người chương môn gì cả, bất ngờ huynh đưa xuống dưới vực thăm này. Ba ngày liền không thấy sư muội nói nửa lời. Ngu huynh rất lo ngại.

Tích Tổ ngẩng lên với đôi mắt lơ đãng, bộ mặt thiếu não đáp:

- Bây giờ chàng đã chết rồi, tiểu muội còn biết nói năng gì.

- Dù sao sư muội cũng phải giữ gìn sức khỏe chứ.

- Chàng đã chết, tiểu muội cũng không muốn sống nữa.

- Cái chết của Thảm thiếu hiệp là một sự tổn thất cho Võ Đang, không riêng gì sư muội, sao sư muội lại nản chí thế. Đã đành chúng ta là đệ tử của phái Võ Đang phải tận lực phải rửa cho sạch mối nhục kia, nhưng để thù thắng hãy tính, hà tất sư muội quá nóng nảy.

Tích Tổ thờ dãi đáp:

- Các người dùng thủ đoạn để hèn làm cho Thảm thiếu hiệp rơi xuống vực thăm chết như vậy, bảo tôi sao phân trần với Thảm bá mẫu.

Ty Trần đạo nhân biến sắc mặt nói:

- Cô nương cũng tin là người của bốn môn giết hại Thảm thiếu hiệp ư?

Tích Tổ hỏi trở lại:

- Sư huynh là người đã mục kích sự việc này từ đầu chí đuôi mà sư huynh còn phủ nhận việc này ư?

Ty Trần hổ thẹn không sao trả lời được nữa.

Tích Tô lại thở dài một tiếng, vẻ mặt rầu rĩ nói:

-Tôi với Lý sư tử đi Lư Sơn một phen tưởng việc gì cũng xong xuôi hết, ngờ đâu lại xảy ra việc tày đình này.

Nguyên Thông nghe thấy nàng ta nói vậy, liền nghĩ thầm: “Chẳng lẽ hai nàng đi Lư Sơn một chuyến mà có thể giải quyết được các vấn đề hay sao?”

Chàng đang nghĩ lại nghe Ty Trần đạo nhân kinh hãi hỏi:

-Người ta không làm nhục cô chứ?

-Từ Hàn Ngọc Nữ Bốc lão tiền bối là người sáng suốt, hiểu biết nên quý mọii lắm.

Nguyên Thông thấy Tích Tổ khen mẹ mình, trong lòng rất vui vẻ.

Ty Trần đạo nhân lại hỏi:

- Hai cô đi Lư Sơn làm chi?

- Năm ngoài tiểu muội theo Lý sư tỷ về Kim Lăng, ở Lý phủ, quen biết Thẩm thiếu hiệp, lúc ấy không biết chàng là người gây sự ở Vọng Nguyệt Bình, cho mãi đến mừng tám tháng tư chàng không từ biệt mà bỏ đi. Trong phòng ngủ của chàng còn để lại ít vải trắng vụn... Lý sư tỷ cùng tiểu muội trông thấy những mảnh vải vụn ấy khả nghi lắm, liền đem về phòng chấp lại từng mảnh một mới biết chàng là người đã khiêu chiến với gia tổ.

Nghe tới đây, Nguyễn Thông run lấy bảy, mồm lằm bằm:

- Thế ra nàng là cháu gái của ác tặc, thảo nào khi nói chuyện với ta nàng cứ giấu diếm không nói sự thật.

Chàng lại nghe Tích Tố nói tiếp:

- Lý bá bá biết chuyện tức giận vô cùng, đoán chắc Thẩm thiếu hiệp còn ít tuổi thể nào cũng lên xuống núi sinh sự thị phi, nên ông ta mới đem Lý sư tỷ và tôi đi Lư Sơn, định mời Không bá bá thân hành xuống núi xử trí việc này.

- Chẳng lẽ Lý đại hiệp không biết chuyện Thảm đại hiệp bị người ta giết hại hay sao?

- Chúng tôi vào tới Ngũ Lão phong trên Lư Sơn chưa kiểm tới chỗ ẩn cư của họ thì trời đã tối phải ẩn ở dưới cây thông cảnh là rất rậm trông như cái động vậy. Tôi hôm đó khí trời đặc biệt lắm, mặt trăng từ từ lên trên đỉnh núi trông đẹp tuyệt. Lý bá bá cao hứng hú lên một tiếng thật dài, tung mình nhảy vọt lên ngọn núi cao chót vót để thưởng nguyệt. Tôi với sư tỷ ngồi ở dưới gốc cây. Đột nhiên có tiếng nói nhỏ như muỗi kêu rớt vào tai tôi, tiếng ấy nói rằng: “Xin lỗi hai cô nương, phen này làm phiền hai cô nương một chút”. Chúng tôi vừa nghe xong đã thấy lưng tê tái nghĩa là đã bị người ta điểm huyết lúc nào không hay. Sau đó chúng tôi thấy một thiếu phụ mặc tang phục tuổi chừng hai mươi, hai lăm xuất hiện. Dưới ánh trăng trông bà ta còn đoan trang cao quý thoát tục vô cùng. Bà ta nhìn chúng tôi mỉm cười, rồi ra tay nắm nốt chân tay và người chúng tôi thành một hình dáng rất quái dị. Xong đầu đấy bà ta lại biến mất.

Nguyên Thông liền rí tai Đàm Anh khẽ nói:

- Người đó là mẹ tôi đây.

Đàm Anh cười một cách hâm mộ và ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao bà trẻ thế, chỉ có hai mươi mấy tuổi ư?

Nguyên Thông đáp:

- Không, thân mẫu tôi đã ngoài bốn mươi nhưng vì công lực thâm hậu hơn người lại vì được uống linh dược của ông ngoại tôi, cho nên lúc nào cũng như người mới ngoài hai mươi vậy.

Ở đằng kia, Tích Tổ lại nói tiếp:

- Thiếu phụ đi chừng chốc lát, thì thấy dưới núi có hai bóng người chạy lên, tới chỗ chúng tôi thì dừng lại. Họ thấy chúng tôi ngồi với hình dáng tức cười như vậy thì kinh ngạc. Họ liền làm mấy tiếng động, nhưng chúng tôi không cử động được, không nói được, chỉ có thể trở mặt nhìn họ mà thôi.

Người gầy gò và cao lên tiếng nói, nửa như nói một mình và nửa như nói với chúng tôi rằng:

- Hai cô nương này dám khinh Mai Sơn Nhi hữu chúng ta đến thế, cũng may chúng ta không phải là tà ác, bằng không thì...

Y chỉ nói tới đó thôi, tuy không nói nốt nhưng chúng tôi cũng hiểu ý nghĩa những câu chưa nói. Rồi y tự xưng danh là Lục Khắc Lễ lão nhị của nhóm Mai Sơn Nhị Hữu, còn người vai rộng, thân lùn là lão đại Vương Ất Không. Cũng may họ đều là những người tai mắt trên giang hồ, nên chúng tôi không sợ họ giờ những trò phi lễ ra.

Lúc ấy, Mai Sơn nhị hữu đứng yên ở đó, không thấy chúng tôi có cử động gì để trả lời câu nói của y, lão đại Vương Át Không liền cười khi một tiếng và hỏi:

- Chẳng lẽ hai cô nương này không phải là người chăng?

Lão nhị Lục Khắc Lễ xen lời nói:

- Chẳng lẽ họ là thần thánh chăng?

- Hiền đệ xem phong cảnh ở đây đẹp như tranh vẽ, lại có hai pho tượng mỹ nữ nên càng đẹp tuyệt. Anh em chúng ta đứng trước mặt bọn họ vừa nói vừa cười thế này mà họ cứ ngồi yên được, có phải họ là tượng đá chăng?

Lão nhị nghĩ ngợi giây lát rồi đưa tay phải lên nói:

- Để đệ thử rờ vào người hai nàng sẽ biết thực hư.

Ty Trần đạo nhân ngắt lời:

- Hai tên đó bậy thực.

Tích Tổ bắt đầu nói tiếp:

- Lúc ấy tôi đã tự giải huyết được rồi, nhưng vẫn cứ để yên xem bọn họ làm gì đấy thôi.

- Cô nương định trừng trị chúng một phen phải không?

- Không ngờ Lục Khắc Lễ là người rất đứng đắn, tuy nói như vậy, nhưng khi y sắp rờ tới người chúng tôi, thì tỏ vẻ hổ thẹn thu tay lại và lui về sau mấy bước.

Lão đại Vương Át Không thấy Khắc Lễ định làm bậy, định lên tiếng quát mắng nhưng y thấy lão nhị tự rút tay lui về phía sau y mới khẽ thở nhẹ và gọi:

- Nhị đệ!

Khắc Lễ quay nhìn Át Không, không trả lời, Át Không lại nói tiếp:

- Nhị đệ, nơi đây kỳ lạ thật, chúng ta...

- Đại ca sợ ư?

- Ngu huynh mà sợ thì còn đến đây làm chi? Nhưng vì thấy cái gì cũng lạ kỳ nên chúng ta phải cẩn thận lắm mới được.

- Nếu vậy chúng ta hãy khám xét nơi đây một lượt rồi tính sau.

Hai anh em y mỗi người đi một ngã khám xét xung quanh một lượt rồi lại trở về chỗ cũ nhưng phía sau chúng đã có một ông già và một bà già theo dõi mà chúng không hay biết gì hết. Cho đến khi ông bà già ho lên một tiếng rất khẽ, chúng mới giật mình kinh hãi, vội tung mình nhảy ra ngoài xa tránh né. Khi chúng quay đầu lại, thấy hai ông bà già về mặt lạnh lùng, chúng lại càng kinh hoàng.

Nghe tới đó, Ty Trần đạo nhân lại hỏi:

- Ông bà ấy là ai thế?

Tích Tổ đáp:

- Lúc ấy tiểu muội cũng không biết là ai, sau tiểu muội mới biết rằng ông bà già đó là m Dương Song Sát Lý Thiếu Thần với Hoàng Thái Hà ba mươi năm trước đây đã gây ra rất nhiều tội ác trên giang hồ.

Ty Trần nghe nói giật mình kinh hãi:

- Không ngờ m Dương Song Sát tái xuất giang hồ tác quái tác ác một phen nữa.

- Không, họ đã cải tà quy chính và đã đầu hàng Thảm lão tiên bối, sau đã làm tở ở Thảm phủ rồi, lúc ấy hình như Mai Sơn nhị hữu đã biết thân phận của Song Sát, nên chúng từ tốn cúi chào:

- Mai Sơn nhị hữu Vương Át Không với Lục Khắc Lễ vái chào nhị vị lão tiên bối.

m Sát Hoàng Thái Hà tròn tròn xoe đôi mắt nhìn chúng, dùng mũi kêu hừ một tiếng rồi mụ nhớ đến điều gì, lên tiếng hỏi:

- Có một vị tự cho mình là phong nhã lấy biệt hiệu là Mai Sơn Tú Sĩ, họ Lục tên Phồn Tào, chẳng hay người đó có liên can gì tới hai người không?

Ắt Không đáp:

- Đó là gia sư đấy.

Dương Sát Lý Thiếu Thần cũng lên tiếng:

- Hai người đã là môn hạ của Mai Sơn Tú Sĩ, tất nhiên cũng phải biết Lư Sơn Ngũ Lão phong này không phải là chỗ để cho ai cũng có thể đến.

Lời nói rất ngang tàng hình như không coi ai vào đâu cả. Nói xong, y lại tiến lên một bước và nói tiếp:

- Để xem sư phụ của các người đã dạy được cho các người mấy miếng võ gì mà các người lại dám to gan đến thế này?

Mai Sơn nhị hữu là người có đôi chút tên tuổi trên giang hồ, thấy đối phương khinh thị mình quá như thế, khi nào chúng nhận được liền đồng thời nói:

- Lão tiền bối cứ ra tay, anh em chúng tôi xin bồi tiếp.

Cả hai đứng sang hai bên, mắt nhìn vào m Sát, nhưng chúng không tấn công trước.

Hoàng Thái Hà cười nhạt hỏi:

- Khí giới hai người đâu?

Mai Sơn nhị hữu rút khí giới ra. Ắt Không dùng cây Tỳ Đằng nhuộm tiền dài một trượng hai, thân roi bóng nhoáng, chỉ thấy y giơ roi lên khẽ phất một cái liền có tiếng kêu “đét” rất lớn. Còn lão nhị Lục Khắc Lễ thì sử dôi Mấu Càn Khôn Quyền, khí giới của chúng một dài một ngắn rất tiện lợi..... tay họ đánh. Mai Sơn nhị hữu rút khí giới ra rồi, vẻ mặt nghiêm nghị chờ đợi đối phương tấn công.

m Sát nói:

- Hai người tấn công trước đi!

Ắt Không nói với Khắc Lễ:

- Hiền đệ cẩn thận nhé!

Nói xong, y múa roi xông lại tấn công vai trái m Sát còn Khắc Lễ cũng múa dôi Mấu Càn Khôn Quyền xông lại tấn công lưng bên phải của m Sát. Hai anh em chia làm tả hữu cùng xông lại tấn công, một người tấn công phía trên một người tấn công phía dưới phối hợp rất chặt chẽ, m Sát vẫn đứng yên như tượng gỗ làm như không trông thấy Mai Sơn nhị hữu tấn công. Chờ tới khi roi cách đầu vai chừng một tấc và Mấu Càn Khôn Quyền sắp đánh tới yếu huyệt ở lưng m Sát mới xoay người một vòng, thế là roi và quyền của Mai Sơn nhị hữu đánh hụt luôn.

Thế thứ nhất m Sát chỉ tránh né chứ không ra tay tấn công vội, mới vậy anh em nhị hữu đã hoảng sợ rồi.

Ắt Không lại xoay roi nhắm lưng của đối phương quật tới, Khắc Lễ đẩy dôi Càn Khôn Quyền nhắm đùi m Sát tấn công tới.

m Sát kêu một tiếng: “Giỏi lắm!”

Và nhảy lên cao ba thước tránh thế tấn công của anh em nhị hữu. Anh em nhị hữu càng hoảng sợ thêm, giờ hết tài ba ra tấn công liền tiếp. Lần này, Ắt Không giơ ra tám mươi một thức Đẳng Long Tiên pháp, còn Khắc Lễ thì giơ ba mươi sáu thứ Vô Cực Quyền pháp ra. Khí giới của hai người như rồng bay phượng múa bao vây lấy m Sát.

Dương Sát đứng ngoài, thấy vậy đột nhiên cười nhạt nói:

- Bà già kia còn so tài với tụi tiểu bối mãi làm chi?

m Sát nghe Dương Sát nói liền cười ha hả, giờ chừng phất lên một cái đã bắn Mai Sơn nhị hữu sang hai bên, rồi nghiêm nét mặt nói:

- Hai vị đã tin chưa? Nếu già này muốn chọc tiết hai vị dễ như trò bàn tay. Bây giờ muốn gì cứ việc nói đi.

Thì ra m Sát muốn dùng thân oai để ép Mai Sơn nhị hữu phải nói ra mục đích của họ tới Ngũ Lão Phong này làm chi.

Thấy thái độ của m Dương Song Sát phách lối, Mai Sơn nhị hữu tức giận vô cùng nhưng tình thế bắt buộc anh em họ không nói không được nên họ đành nói:

- Anh em tiểu bối thừa lệnh Nam Minh Nhất Kiếm La lão tiền bối tới yết kiến Thảm lão tiền bối, có lời thưa cùng.

Tích Tổ nói tới đó, Nguyên Thông núp trong bóng tối cố lắng tai nghe. Tỳ Trần đạo nhân hỏi Tích Tổ:

- La lão tiền bối xuống núi rồi ư?

- m Dương Song Sát nghe Mai Sơn nhị hữu nói đến ông của tiểu muội không những đã không ra về tôn kính mà lại trả lời rằng:

- La Cống Bắc là cái thứ gì. Khi nào Thảm lão tiền bối lại tiếp kiến hai tiểu bối như các người, có chuyện gì cứ việc nói cho hai ta hay là được rồi.

Tỷ Trần đạo nhân lại hỏi tiếp:

- Sao m Dương Song Sát dám vô lễ đến thế?

- Mai Sơn nhị hữu đều trọn ngược lông mày lên nhưng cố nhịn trả lời Song Sát rằng:

- La lão tiền bối dặn anh em chúng tôi chỉ có thể thưa với Lư Sơn Tam Lão hay là Bốc cô nương mà thôi.

Dương Sát hỏi:

- Nếu chúng ta không để cho hai người vào yết kiến các người đó thì sao?

Át Không đáp:

- Anh em tiểu bối đành phải đem nguyên thư về thưa lại với La lão tiền bối vậy.

m Sát cả giận quát:

- Các người dám làm như thế ư?

Mụ ta vừa nói vừa định đưa tay điểm năm trọng huyệt trước ngực Mai Sơn nhị hữu. Tiểu muội trông thấy Mai Sơn nhị hữu sắp bị thương đến nơi, lo âu vô cùng, đang định ra tay cứu giúp thì nghe thấy từ trong rừng có tiếng khê quát bảo:

- Lý đại tẩu không được vô lễ với khách ở xa mới tới như thế!

m Sát vừa nghe thấy tiếng nói ấy vội thu tay cúi đầu xuống rút lui. Thái độ của bà ta rất lễ phép chứ không hung hăng như trước nữa.

Lúc ấy tiểu muội thấy thiếu phụ đã đùa giỡn tiểu muội và Lý sư tỷ hồi nãy ở trong bụi cây bước ra. Kính công của bà ta lệ vô cùng, chỉ thoáng cái đã tới trước mặt Mai Sơn nhị hữu rồi.

Vợ chồng Song Sát định lên tiếng nói, bà ta đã xua tay và vẻ mặt rất ôn hoà nói với nhị hữu rằng:

- Tôi là Bốc Tú Lan, hai vị đại hiệp có chuyện gì xin cứ nói cho tôi hay.

Mai Sơn nhị hữu liền nghiêm nghị đáp:

- Có Bốc lão tiền bối ở đây, anh em tiểu bối không uổng công đi chuyến này.

Hai người lại đưa mắt nhìn Song Sát và hình như e dè không dám nói tiếp.

Thảm bá mẫu thấy thái độ của chúng, hiểu ý ngay, liền bảo:

- Vợ chồng Lý đại ca là bạn chí thân của nhà họ Thảm chúng tôi, hai vị cứ nói đi, khỏi phải e dè gì hết.

Mai Sơn nhị hữu nghe Thảm bá mẫu nói mới yên tâm. Át Không liền lớn tiếng nói tiếp:

- Hôm rồi anh em tiểu bối đang ở núi Thê Hà tại Kim Lăng, ngẫu nhiên gặp gỡ Nam Minh nhất kiếm La lão tiền bối. . .

Không đợi nhị hữu nói dứt lời, Thảm bá mẫu đã vội xen lời:

- Hai vị thừa lệnh của La Cống Bắc tới đây phải không?

Giọng nói của bà cấp bách và có vẻ giận dữ nữa.

Lúc ấy tiểu muội cũng giật mình kinh hãi, không hiểu sao Thảm bá mẫu nghe nói đến tổ phụ của tiểu muội lại có vẻ tức giận đến như thế.

Át Không đáp:

- La lão tiền bối không giao thư từ gì cho anh em tiểu bối cả, chỉ nhờ anh em tiểu bối nói hộ một câu thôi.

Thảm bá mẫu lạnh lùng tỏ vẻ không vui, nhưng vẫn lắng tai nghe, nói:

- La lão tiền bối mời lão tiền bối đến ngày tết Trung thu năm nay đến Tỷ Kim Ngai ở núi Hoàng Sơn triệt hồi Ly Hoà lệnh bài để kết liễu mối thù của hai

gia đình.

Nguyên Thông ẩn trong bóng tối cố hết sức nén lòng xúc động để nghe xem mẹ mình tiếp kiến Lý bá bá với hai nàng ra sao.

Nhưng khi chàng nghe Tích Tố kể đến câu La Cống Bắc nhờ Mai Sơn nhị hữu nói như vậy, không sao chịu nhịn được nữa, liền quát lớn:

- La lão tặc tảo gan thật!

Đàm Anh giật mình kinh hãi vội gọi:

- Nguyên đại ca!

Nàng định kéo Nguyên Thông chạy trốn, nhưng lúc ấy Nguyên Thông như kẻ thất thần đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Lúc ấy, Tích Tố với Ty Trần nghe tiếng quát tháo vội tìm tới nơi. Tích Tố nhìn thấy Nguyên Thông mừng rỡ vô cùng vội gọi:

- Nguyên đại ca!

Nàng nhảy xổ tới định nắm tay Nguyên Thông, nhưng Nguyên Thông đã tỏ vẻ rầu rĩ gơ hai tay lên đẩy một cái.

Nàng liền bị đẩy bắn ra ngoài xa hơn trượng, Nguyên Thông lớn tiếng nói:

- Cô đừng có lại gần tôi!

Tích Tố bị té ngã lại đứng dậy nói lớn:

- Nguyên đại ca hãy nghe tiểu muội nói đã!

Nguyên Thông đau lòng vì La Cống Bắc nhờ người hện tổ phụ mình lên núi Hoàng Sơn quyết chiến mà tin này lại do cháu gái của ông ta nói ra, tất nhiên là không sai, nên chàng mới nổi giận lạnh lùng đáp:

- Giữa tôi với cô còn có chuyện gì đáng nói nữa đâu?

- Người nhờ Mai Sơn nhị hữu đó không phải là gia tổ.

Nguyên Thông hậm hực nói tiếp:

- Sự thể đã như vậy, cô còn chối cãi làm sao được?

Nói xong, chàng dứt Đàm Anh nhún chân chạy như bay, Tích Tố vừa khóc vừa gọi:

- Nguyên đại ca, anh không thể nào hậm hờ như thế được.

Nói xong nàng cũng đuổi theo.

Ty Trần đạo nhân vội cản nàng lại và khuyên rằng:

- Thảm thiếu hiệp đang tức giận, bây giờ cô có đuổi theo cũng vô ích, càng nói chàng ta càng không nghe đâu. Để tìm cơ hội khác giảng giải cho chàng nghe. Lúc ấy may ra chàng ta mới hiểu được.

Tích Tố cố nén sự rầu rĩ, nhưng vẫn còn thỗn thức:

- Vâng, ít nhất bây giờ chúng ta biết Nguyên đại ca chưa chết.

Bỗng có một bóng người ở đằng xa chạy tới hỏi:

- Các người nói Nguyên Thông chưa chết ư?

Người đó là Long Hồ Dị Cái Ngụy Bang Chủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Kể rõ sự thể

Ty Trần đạo nhân đón Ngụy bang chủ, trả lời:

- Vâng, chính Thảm thiếu hiệp đấy, nhưng Ngụy lão tiên bối tới chậm một chút, thiếu hiệp vừa đi khỏi.

Nghe nói Nguyên Thông chưa chết, Ngụy Tấn vui mừng khôn xiết bèn hỏi phương hướng chàng ta vừa đi, và quay về phía đó đuổi theo.

Tích Tổ đuổi theo, ngăn lão ăn mày lại và nói:

- Tiểu bối thừa lệnh Từ Hàn Ngọc Nữ, Thảm lão tiên bối có lời muốn thưa cùng lão tiên bối.

Ngụy Tấn chưa gặp Tích Tổ bao giờ, thấy nàng nói như vậy bèn ngừng bước lại hỏi:

- Cô nương là ai? Tam đệ muội lão dặn bảo lão điều gì thế?

Tích Tổ đưa cành hoa khảm ngọc châu của Từ Hàn Ngọc Nữ cho lão ăn mày rồi nói tiếp:

- Lão tiên bối hãy xem qua cành hoa khảm ngọc châu trước để khỏi nghi ngờ lời nói của tiểu bối.

Nói xong, nàng nhìn thẳng vào mặt Dị Cái. Lão ăn mày rầu rĩ ứa nước mắt nói:

- Phải, cành hoa này vốn dĩ là vật của gia mẫu, trước kia đã tặng cho Thảm tam đệ trong khi chú ấy kết hôn, cô nương có lời gì cứ nói, lão không nghi ngờ đâu.

- Tiểu bối là La Tích Tổ.

Dị Cái nhìn nàng với vẻ mặt kinh ngạc hỏi:

- Cô nương có phải là cô bé ở nhà Lý lão nhị và rất tương đắc với Nguyên Thông đấy không?

Ty Trần đạo nhân nghe Dị Cái hỏi như vậy mới hết thắc mắc vì hồi nãy y nghe thấy nàng gọi Nguyên Thông là Nguyên đại ca. Y không hiểu tại sao nàng lại gọi Nguyên Thông một cách thân mật như thế.

Tích Tổ nghe nói, hồ thẹn vô cùng thưa:

- Người ám hại Thảm bá bá không phải là gia tổ.

Lão ăn mày đã có lời hứa từ trước là không được nghi ngờ lời nói của nàng. Bây giờ tuy nàng nói như vậy, lão hiệp bất (mất chữ tr. 110) Tích Tổ phải nói rõ nguyên nhân cho mình hay. Tích Tổ liền kể cho lão nghe từ lúc mình với Lý sư tỷ và Lý bá bá lên Lư Sơn như thế nào, kể hết đoạn nàng vừa nói mà Nguyên Thông đã được nghe lỏm rồi.

Dị Cái nghe tới đó cau mày lại nói:

- Việc này không thể trách Nguyên Thông nóng nảy, ngay cả lão già này nếu không hứa trước với cô nương thì cũng sẽ hiểu lầm như y thôi.

Tích Tổ nói tiếp:

- Tối hôm đó, tiểu bối nghe thấy Mai Sơn nhị hữu nói như vậy cũng giật mình kinh hãi, nhưng sau tiểu bối phát giác một nghi vấn, liền giải huyệt cho Lý sư tỷ rồi cùng tiến đến trước mặt Thảm bá mẫu.

Thảm bá mẫu thấy chị em chúng tôi tự giải huyệt được liền lên tiếng khen ngợi:

- Không ngờ nội công của hai cô nương lại cao siêu đến như vậy.

Lý sư tỷ liền ngã vào Thảm bá mẫu và gọi:

- Thím ba, cháu nhớ thím lắm!

Thảm bá mẫu tỏ vẻ thắc mắc, ngắm nhìn Lý sư tỷ một hồi lâu rồi ôm chặt chị ấy vào lòng và hỏi:

- Cháu là Hoa Nhi?

Nước mắt của bà đã giàn giụa ra rồi.

Lúc ấy, tiểu bối cảm thấy hai dòng lệ của Thảm bá mẫu chảy nhiều hơn mức độ mừng rỡ. Sau mới hay vì bà thấy người mà nhớ đến việc nên mới khóc như thế.

Thẩm bá mẩu nước nở khóc một hồi rồi mới gạt nước mắt hỏi Lý sư tỷ rằng:

- Có phải các cháu vì việc của tam thúc mà đến đây thăm thúc đấy không?

Lý sư tỷ đáp:

- Cháu theo cha cháu tới đây kiểm tam thúc.

Thẩm bá mẩu gượng cười hỏi lại:

- Vừa rồi người rú lên một tiếng thực lớn chắc là cha cháu có phải không? Hiện giờ cha cháu đang ở đâu?

Lý sư tỷ nhìn lên đỉnh núi, bỗng mừng rỡ đáp:

- Cha cháu đã xuống kia.

Lý bá bá trông thấy chúng tôi ở đằng xa, lớn tiếng hỏi:

- Có phải tam đệ muội đấy không?

Thẩm bá mẩu trả lời một cách nhạt nhẽo:

- Nhị bá!

Lúc ấy, tiểu bối không khỏi thấy lăm lẹ là sao THẨM bá mẩu đối với người lạnh lùng đến thế? Lý bá bá hình như cũng cảm thấy như vậy, nhưng vẫn vui vẻ hỏi:

- Tam đệ có nhà không?

Thẩm bá mẩu ứa nước mắt ra, nhưng không trả lời, dẫn chúng tôi đến ngồi trong một hang động. Hang động rộng lớn lắm, và bày biện khá đầy đủ. Có lẽ đó là chỗ ở của m Dương Song Sát.

Lý bá bá nóng lòng vội hỏi:

- Đệ muội có biết chuyện không? Từ khi Nguyên nhi hạ sơn đến giờ đã gây nên rất nhiều tai hoạ.

Thẩm bá mẩu không có vẻ gì kinh dị cả, trái lại còn có vẻ khiển trách mà hỏi lại rằng:

- Nhị bá và các người đến đây có phải là vì việc của Nguyên nhi đấy không?

Hình như Lý bá bá chưa hiểu câu hỏi của Thẩm bá mẩu, chỉ thôi mà rằng:

- Tôi đem cháu gái của La lão tiên bối tới đây yết kiến tam đệ.

Tôi nghe nói liền tiến lên một bước vái chào, Thẩm bá mẩu lại còn tỏ vẻ lãnh đạm thêm. Lúc ấy tôi cứ tưởng bà không ưa tôi. Thẩm bá mẩu bỗng nhiên đứng dậy nói với Dương Sát rằng:

- Lý đại ca, phiền đại ca dẫn Lý nhị bá đi gặp tam đệ của ông ấy.

Thấy thái độ và nghe lời nói của Thẩm bá mẩu nghe có vẻ lạ kỳ, tiểu bối đã cảm thấy hình như gặp một việc gì không may rồi.

Dương Sát dẫn chúng tôi đến một hang động khác. Thẩm bá mẩu không đi theo.

Lý bá bá dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, rồi bước sải vào trong.

Tôi vì có tâm sự nên đi sau cùng. Ngờ đâu, tôi chưa vào đến trong động đã nghe thấy Lý bá bá ở bên trong rống lớn một tiếng và kêu gọi:

- Tam đệ!

Dị Cái nghe đến đó nước mắt giàn giụa, vội nói:

- Cái chết thảm thương của tam đệ đó, lão đã bảo Nguyên Thông đừng nói cho lão nhị hay. Chắc quan tài của tam đệ để ở trong động đó. Lý lão nhị là người giàu tình cảm lắm và cũng nóng tính như lão vậy, tất nhiên y trông thấy quan tài của tam đệ thể nào cũng đau lòng chết đi được. Tần tòng bi đất đó lão cũng không muốn nghe thêm, cô nương đừng nói đến đoạn đó nữa.

Tới khi Lý bá bá nghe tới người giết Thẩm bá bá là gia tổ phụ, ông ta phẫn nộ hết sức, gân và bắp thịt ở trên mặt cứ rung động hoài. Sau đó, ông mới thở dài và lên tiếng lạnh lùng bảo tôi rằng:

- La tiểu thư có muốn biết lão muốn đối phó với tiểu thư như thế nào không?

Lý bá bá bỗng gọi tôi là tiểu thư mà không gọi là cháu nữa. Còn tôi thì cứ đứng yên, trong lòng đang nghĩ cách đối phó với tình cảnh đó.

Ty Trần đạo nhân lên tiếng hỏi một cách lo ngại:

- Thế Lý đại hiệp có đánh hay mắng chửi cô không?

Lão ăn mày tròn mắt nói ngay:

- Đạo sĩ kia đừng có xen lời vào, nhị đệ của lão phu có phải là người hẹp lượng như thế đâu.

Tích Tổ lắc đầu nói:

- Lý bá bá không đánh đập và cũng không mắng chửi mà chỉ nghiêm nghị nói với tôi rằng La tiểu thư từ giờ trở đi tình giao hảo giữa nhà tôi với nhà tiểu thư đã gián đoạn. Nếu tôi mà ác độc như lệnh tôn thì ngày hôm nay tôi phải giữ tiểu thư ở đây không cho tiểu thư về nữa, nhưng vì nhà họ Thẩm vốn có tiếng khoan nhân hào hiệp, mấy chục năm rồi. Tôi không muốn phá hoại tiếng tăm đẹp đẽ ấy. Tiểu thư đi thôi, bây giờ nơi đây không cần một vị khách như tiểu thư nữa. Lần sau có gặp gỡ mong tiểu thư hãy lánh mặt tôi đi là hơn.

Lúc ấy tôi muốn phân trần nhưng không biết nói sao cho phải, nên chỉ đưa mắt nhìn Lý sư tỷ thôi, chứ tôi không hề nhích bước. Lý sư tỷ đến bên Lý bá bá, lớn tiếng hỏi:

- Thưa cha, đêm hôm khuya khoát thế này, cha bảo Tổ muội đi đâu bây giờ.

Lý sư bá lòng cứng rắn như sắt đá, đẩy Lý sư tỷ ra và đáp:

- Cả con nữa sau này không được về núi Võ Đang nghe chưa?

Nói tới đó ông ta quay lại hỏi tôi rằng:

- La tiểu thư, tiểu thư còn ở lại đây không thấy ngượng sao?

Bấy giờ, tuy tôi muốn nhịn nhục để gỡ oan cho gia tổ, nhưng không còn mặt mũi nào nên đành giậm chân một cái quay mình đi luôn.

Lý sư tỷ vừa đuổi theo, vừa khóc vừa gọi:

- Sư muội!...

Tôi không dám quay đầu lại nhìn chị ấy, cứ khóc thầm mà đi thật nhanh. Tôi chỉ muốn đâm đầu vào tảng đá mà chết quách đi cho rảnh.

Ty Trần nghe nói kinh hãi vội la lớn:

- Sư muội!

Dị Cái thấy Ty Trần đạo nhân lo sợ, vội nói:

- Sư muội của người đã chết đâu mà sợ.

Tích Tổ kể tiếp:

- Tôi đi rất nhanh, suýt tý nữa thì đụng Thẩm bá mẫu đang đứng ở cửa động. Tôi chợt tỉnh con phiền não, bụng bảo dạ “suýt tý nữa thì ta bỏ lỡ dịp may để phân trần”.

Nghĩ như vậy, tôi liền lớn tiếng gọi:

- Bóc lão tiền bối!

Thì ra Thẩm bá mẫu đến cửa động đã lâu và đã biết Lý bá bá không hề biết tin Thẩm bá bá đã bị giết hại nên bà ta mới gọi con giận. Bà nắm chặt tay tôi rồi nói:

- Cháu, việc này không liên can gì đến cháu, nhà họ Thẩm chỉ có một kẻ thù thôi.

Tôi cảm động vô cùng, nhưng lo âu hộ ông tôi.

Tôi lặng lẽ theo Thẩm bá mẫu đi trở vào trong động.

Lý bá bá thấy tôi, giận dữ đưa mắt lườm tôi và từ từ nói với Thẩm bá mẫu rằng:

- Đệ muội, ngu huynh rất lấy làm hổ thẹn.

Hình như ông ta dùng lời nói đó mới đề nén được lửa giận. Thảm bá mẫu lại đưa chúng tôi trở về hang động hời này. Mọi người chỉ ngồi yên lặng, không khí đầu đóm đó rất nặng nề, không ai biết nói ra như thế nào là phải. Tôi nhận thấy lúc này là dịp may để cho mình lên tiếng.

Ty Trần đạo nhân nóng lòng xen lời hỏi:

- Lúc ấy sư muội nói những gì?

Dị Cái đưa mắt lườm Ty Trần đạo nhân.

Tích Tổ nói:

- Tôi liền xin phép Thảm bá mẫu trước và nói rằng: “Tiểu bối có mấy lời thỉnh giáo Mai Sơn nhị vị đại hiệp.”

Thảm bá mẫu gượng cười đáp:

- La cô nương cứ tự tiện.

Tôi liền hỏi Mai Sơn nhị hữu rằng:

- Xin hai vị đại hiệp hãy cho biết tình hình lúc gặp mặt gia tổ như thế nào?

Mai Sơn nhị hữu cũng là người nhanh nhẩu, Ất Không liền lên tiếng nói:

- Hôm đó là mùng sáu tháng giêng, hai anh em chúng tôi trọ ở khách sạn nhỏ gần núi Thê Hà. Tối hôm đó, cơm nước xong, lúc ấy trời còn sớm lắm mọi nhà còn chưa thấp đèn, chúng tôi ngồi không rất buồn nên liền cùng nhau lên chùa Thê Hà chơi. Ngõ đầu đang đi thì gặp một ông già vạm vỡ cao lớn. Ông ta mặc cái áo bào xanh, đầu to như cái đầu, mặt hồng hào tóc đỏ bước đi nhanh nhẹn, trông không có vẻ gì già nua hết. Ông ấy đi sát qua người chúng tôi rồi đi thẳng luôn.

Khi về đến khách điểm, chúng tôi đã thấy ông già ấy đang ngồi ăn, trên bàn bày la liệt những bát đĩa và bát đĩa nào cũng ăn sạch cũng đủ thấy ông ta ăn khoẻ như thế nào.

Lúc bấy giờ ông ta bỗng lớn tiếng cười, rồi mới nói rằng:

- Khoái thực, khoái thực! Không ngờ ở một tiểu điểm trong thôn quê này lại có thức ăn và rượu ngon đến như vậy, thực là ba mươi năm nay lão phu mới được một bữa ngon miệng và no say.

Anh em tiểu bối đã nhận ra ông già này tất phải là tiền bối dị nhân, nhưng nhất thời không nghĩ ra là ai. Trong lúc anh em chúng tôi đang nghi ngờ thì ông ta đã vẫy tay gọi:

- Hai chú em chắc cũng là người trong võ lâm có phải không? Từ hải giai huynh đệ, hai chú lại đây ngồi nhậu nhẹt và chuyện trò với lão phu cho vui.

Sự thực, anh em chúng tôi tuổi ngoài bốn mươi, mà bị người ta gọi mình là chú em tất nhiên trong lòng không vui, lão nhĩ đã lộ vẻ giận ra mặt, còn tôi thì vì lòng hiếu kỳ thúc đẩy nên vội đáp lễ và thỉnh giáo ông già họ. Nhưng ông không thèm trả lời câu hỏi của chúng tôi mà chỉ hỏi lai lịch, sư môn và tên họ của anh em tiểu bối thôi.

Anh em tiểu bối bọn ba ở trên giang hồ bấy lâu nay, chưa từng làm một việc gì trái với lương tâm cả, nên không cần giấu diếm mà cứ theo đúng sự thực trả lời. Ông già ấy nghe tên họ của gia sư xong, liền cười khanh khách lên và nói:

- Thăng nhỏ Lục Phồn Tảo đã có đồ đệ rồi, như vậy các ngươi cũng không phải người ngoài. Đáng lẽ các ngươi phải biết ta là ai chứ:

Ông ta vừa nói vừa lắc lư cái đầu, tóc đỏ ở trên đầu ông xoắn ra như một đám mây đỏ, và có tiếng gió kêu veo veo.

Lúc ấy anh em tiểu bối mới nghĩ ra một người, liền giật mình kinh hãi thất thanh hỏi:

- Lão tiền bối có phải là La...

Ông già ấy không để cho anh em tiểu bối nói dứt liền đỡ lời:

- Đã biết ta là ai rồi, các ngươi cứ để bụng, khỏi cần phải nói ra ngoài miệng làm chi.

Thế rồi ông bảo anh em tiểu bối ngồi xuống cạnh đó. Anh em tiểu bối tiếp chuyện ông đến nửa đêm. Hôm đó anh em tiểu bối được học hỏi về võ công rất nhiều, thực là một sự kỳ ngộ lớn nhất trong đời.

Ngày hôm sau trước khi từ biệt, ông mới sai anh em tiểu bối đến đây chuyển lời như vừa rồi.

Tất nhiên anh em tiểu bối không tiện cự tuyệt và cũng không dám hỏi rõ nội tình ra sao.

Mai Sơn nhị hữu kể xong, mặt tỏ vẻ e sợ.

Nghe lời nói của Mai Sơn nhị hữu, tôi nhận thấy có hai điểm khả nghi. Tôi hỏi luôn:

- Hai vị có thấy tóc của gia tổ đỏ như lửa không?

Thẩm bá mẫu thấy tôi hỏi như vậy nhìn tôi mỉm cười và nói:

- Tóc của lệnh tổ đỏ như lửa, điều này ai ai cũng biết hết, hai mươi năm trước tôi đã được gặp lệnh tổ mấy lần, Mai Sơn nhị vị đại hiệp nói không sai chút nào.

Mai Sơn nhị hữu gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Thấy vậy tôi càng yếu thế.

Dị Cái ngạc nhiên hỏi:

- Mai Sơn nhị hữu tả La lão tiền bối như truyền thần vậy chẳng hay cô nương nhận thấy điểm nào khả nghi mà dám quả quyết người đó không phải lệnh tổ?

- Tiểu bối nghĩ ngợi giây lát, nhưng không tiện nói ra ngay những điểm hoài nghi, đồng thời tiểu bối lại muốn làm cho mọi người đừng có oán hận gia tổ, nên tiểu bối mới nói tiếp:

- Tiểu bối xa cách gia tổ hơn một năm nay. Ngày thường, gia tổ rất nghiêm mộ ngôn ngữ và hành vi hiệp nghĩa của Thẩm tiền bối, gia tổ thường căn dặn tiểu bối sau này ra đời hành đạo nên theo gương Thẩm tiền bối như vậy đủ thấy gia tổ rất kính phục Thẩm lão tiền bối.

Nói tới đó, tiểu bối liếc mắt nhìn thấy Thẩm bá mẫu đang lắng tai nghe, nên tiểu bối mới dám nói tiếp:

- Trước khi gia tổ phụ quy ân, đã hẹn ngầm với Thẩm lão tiền bối lên đỉnh núi Thái Sơn ấn chứng võ công một phen. Nghe gia tổ nói thì lần so tài ấy, gia tổ dùng Nam Minh Lý Hoa kiếm còn Thẩm lão tiền bối thì chỉ dùng tay không thôi, thế mà đấu hơn nghìn hiệp, gia tổ phụ cũng không thắng thế chút nào. Sau cùng đôi bên bất phân thắng bại. Gia tổ phụ biết Thẩm lão tiền bối đã nương tay cho nên vì vậy về tới nhà, lúc nào gia tổ cũng khen ngợi Thẩm lão tiền bối mà không cảm thấy hổ thẹn chút nào.

Quý vị thử nghĩ xem, gia tổ phụ là người có danh vọng, địa vị như thế nếu không kính phục Thẩm lão tiền bối quá mức thì khi nào lại gặp ai cũng khen ngợi Thẩm lão tiền bối luôn mãi. Không những thế, gia tổ phụ còn nói thêm rằng:

- Sau trận đánh đó, nếu gia tổ phụ không nói ra câu chuyện này cho mọi người hay, có lẽ thiên hạ võ lâm chỉ có hai người biết có trận đấu ấy thôi.

Nói tới đó, tôi lại nhìn mặt Thẩm bá mẫu để mong bà ấy chứng thực cho lời nói ấy của tôi. Quả nhiên Thẩm bá mẫu nói ngay:

- Thật đấy, gia ông chưa hề nhắc nhở đến chuyện này bao giờ.

Tôi lại càng tin tưởng thêm và nói tiếp:

- Gia tổ đã kính mến Thẩm lão tiền bối như vậy, có khi nào ra tay mưu hại Thẩm đại hiệp? Còn Ly Hoà lệnh, tiểu bối không nói ra chắc các vị cũng biết rồi, lệnh đó có tất cả là ba cái, hai cái hiện đang ở trong người tiểu bối đây.

Tôi vừa nói vừa lấy Ly Hoà lệnh ra cho mọi người xem rồi tiếp:

- Còn một cái khi gia tổ phụ đi Thái Sơn có tặng cho một võ sư họ Tăng ở dọc đường, để ông ta giữ làm bùa hộ mạng cho gia đình vì bấy giờ gia đình họ Tăng đang bị một kẻ thù đuổi theo định giết hại. Sau trận đấu ở Thái Sơn ấy, gia tổ phụ cũng như Thẩm lão tiền bối không ra ngoài giang hồ hành hiệp nữa, nên cũng không thu hồi chiếc Ly Hoà lệnh ấy. Sau, nhiều người dò xét xem võ sư họ Tăng ấy ở đâu, nhưng người đi dò xét về trả lời là không sao kiểm tra được chỗ ở của Tăng võ sư.

Lúc ấy, liền có tin của Thẩm đại hiệp bị mưu sát và trong người của Thẩm đại hiệp lại có Ly Hoà lệnh, tức là chiếc thẻ mà gia tổ phụ cho người đi thu hồi không được. Còn ông già tóc đỏ mà Mai Sơn nhị hiệp gặp gỡ đó, tiểu bối quả quyết không phải là gia tổ, vì Ly Hoà thần công với Lục Dương Cương chi của gia tổ phụ nghiên cứu và luyện tập trong ba mươi năm liên tiếp đã luyện tới mức tối cao, cũng vì vậy bộ tóc đỏ của gia tổ phụ mà mọi người đều biết là đỏ đã biến thành xanh.

Việc này nếu không do tiểu bối nói ra thì người trên giang hồ không một ai hay biết hết, còn người hoá trang vu oan giá hoạ kia mới chính thật là hung thủ giết người, nhưng y đã để lộ hình tích, vì y không biết tóc của gia tổ phụ đã biến thành xanh rồi. Chỉ có một điểm này mà tiểu bối không sao giải thích được là vết thương chỉ từ trên người Thẩm đại hiệp lại đúng là bị Lục Dương Cương chi đã thương.

Lời của tôi nói có chứng cứ hần hoi, có nặng có nhẹ. Tuy Thẩm bá bá và Lý bá bá chưa hoàn toàn tin hẳn, nhưng hai vị đã bắt đầu hoài nghi. Sau đó, chúng tôi cùng nghiên cứu, bàn luận, ai cũng phải công nhận ngoài điểm nghi vấn đó ra, lời nói của tôi là đúng. Sau mấy vị cùng hẹn với tôi chia nhau làm mấy ngả đi điều tra, định đến rằm tháng bảy sẽ gặp nhau trong bang của Ngụy lão tiền bối trao đổi những kết quả đã thu lượm được, rồi đến mười lăm tháng tám sẽ cùng nhau đi lên đỉnh núi Tỳ Kim của dãy Hoàng Sơn để gặp kẻ đã hẹn ước ấy.

Tiểu bối phụ trách việc dò la chiếc thẻ Ly Hoà lệnh đã trao cho Tăng võ sư xem hiện giờ chiếc thẻ đó còn ở trong tay ông ta nữa không và đồng thời chuyển báo nhân quả của việc này cho gia tổ hay. Tiểu bối còn một nhiệm vụ nữa là Thẩm bá mẫu nhờ Ngụy lão tiền bối ngấm ngầm bảo vệ Thẩm thiếu hiệp đừng cho kẻ thù ám hại như Thẩm đại hiệp vậy.

Còn việc tiểu hiệp kiếm gia tổ phụ tằm thù, thì bề ngoài cứ để mặc cho tiểu hiệp tự do hành động, như vậy mới làm sai lạc được tai mắt của kẻ gian, với công lực của Thẩm tiểu hiệp bây giờ không thể nào đã thương được gia tổ phụ đâu, và gia tổ phụ cũng không khi nào ra tay đã thương hay chém giết Thẩm tiểu hiệp, nhưng lúc nào thuận tiện, Ngụy lão tiền bối cũng nên giải thích cho tiểu hiệp hay, để tiểu hiệp đừng coi gia tổ phụ với phái Võ Đang là kẻ thù như bây giờ.

Kể xong câu chuyện đó, Tích Tổ đã bớt râu rĩ, mặt hồng hào, hai mắt long lánh nhìn thẳng vào mặt Dị Cái.

Long Hồ Dị Cái suy nghĩ hồi lâu, giờ tay lên vò tóc một hồi, rồi thở dài một tiếng mới trả lời:

- Thôi được, bây giờ tôi hoàn toàn tin hết lời nói của cô nương, chúng ta hãy tạm chia tay, người nào đi làm phận sự của người ấy.

Nói xong lão ăn mày định quay người đi, nhưng Tích Tổ mặt đỏ bừng nói tiếp:

- Thưa lão tiền bối việc của tiểu bối có đi chậm một ngày cũng không sao, vậy ngày mai cũng giờ này, mời lão tiền bối quay trở lại đây cho tiểu bối biết rõ chuyện của Thẩm tiểu hiệp, như vậy tiểu bối mới yên dạ.

Dị Cái cười ha hả đáp:

- Nếu thời gian cho phép, ăn mày già này cũng không làm cho cô nương thất vọng đâu.

Nói xong, y tung mình nhảy lên trên cao ba trượng, bỗng ném trở lại một vật gì có ánh sáng xanh vào người Tích Tổ và nói tiếp:

- Cô cẩn thận giữ gìn cành hoa ngọc có khảm trân châu này.

Chưa nói dứt lời, ông ta đã quay người đi về phía Nguyên Thông vừa đi khỏi rồi mất dạng ngay.

Tích Tổ chờ Dị Cái đi khỏi rồi mới cùng Ty Trần đạo nhân đi vào trong một hang động.

Nơi đó trở lại yên tĩnh như xưa, bỗng sau tảng đá có tiếng cười khiến ai nghe thấy cũng rùng mình. Tiếng cười đó vừa dứt, có một bóng người phi lên nhanh như chim cắt đuổi theo lão ăn mày.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tỷ Diễm Thần Ma

Màn đêm đã phủ xuống, trong thung lũng càng tối thêm.

Tích Tổ gặp Dị Cái xong quay vào động nghỉ ngơi, trong vui vẻ ngồi ngắm nhìn bốn chung quanh thạch động, nơi đây đã ngủ hai đêm rồi.

Nàng nhìn đến đỉnh động ở phía bên phải bỗng ngưng thần tại nơi đó. Rồi nàng vội vàng đứng dậy, cầm chiếc đèn giờ lên chiếu xem, mới hay nơi đó có một cái động nho nhỏ, đường độ bảy tám tấc và thông suốt nên tận đỉnh như một cái ống, nàng liền quay lại bảo Ty Trần đạo nhân rằng:

- Sư huynh, chúng ta thử lên trên đó xem sao?

Ty Trần đạo nhân lắc đầu đáp:

- Lỗ hồng này nhỏ như thế, ngu huynh tự nhận thấy không tài nào chui lọt.

Tích Tổ tủm tỉm cười nói tiếp:

- Phải, tiểu muội bé nhỏ hơn nên khỏi cần phải sử Túc Cốt thần công cũng có thể chui lọt được, như vậy sư huynh đợi tiểu muội giây lát.

Nói xong, nàng thắt chặt thắt lưng lại, rồi như một con phụng hoàng trắng tung mình nhảy lên chui ngay vào cái lỗ nhỏ.

Môn Túc Cốt thần công của nàng đã luyện tới mức xuất thần nhập hóa, Ty Trần đạo nhân thấy vậy cũng phải tặc lưỡi khen ngợi.

Thấy Tích Tổ tài ba như vậy Ty Trần liền tưởng đến môn phái gần đây gặp nhiều chuyện không may. Y liền nghĩ thầm: “Sau này nàng làm chương môn thì môn phái thế nào cũng được phục hưng và vẻ vang”.

Nghĩ thế khoái chí, y ngẩn mặt lên rú một tiếng thật dài, rồi lại lẩm bẩm tự hỏi:

- Ngôi chương môn ta được thừa kế sau này, thế nào cũng nhường lại cho nàng.

Đạo sĩ này đang suy nghĩ thì bỗng trong cái lỗ ở trên cao có tiếng kêu rú rất kinh hồn động phách vọng xuống. Tiếp theo đó chiếc đèn gió rớt xuống nhưng không có Tích Tổ nhảy xuống. Ty Trần đạo nhân kinh hoàng vô cùng chỉ hận võ công của mình quá kém không sao chui lọt vào trong lỗ ấy để xem sư muội ra sao, nên y cứ đứng ở bên dưới lòng nặng trĩu lo âu.

Đột nhiên, trong lỗ hồng có một luồng gió mạnh thổi xuống. Ty Trần đạo nhân bất sang bên, tiếp theo một ông già mặt tía tóc bạc, mặc quần áo màu tía từ trên nhảy xuống trông rất oai mãnh, giật dử nhìn Ty Trần đạo nhân và nói:

- Đạo sĩ Võ Đang các người dám ở chỗ của lão phu tu luyện định bắt nạt sư muội của mình, ngày hôm nay, lão phu không thể tha thứ cho người được.

Ông ta nói xong, đi bước một tiến tới gần Ty Trần đạo nhân.

Ty Trần đạo nhân cũng giật dử quát lớn:

- Mau trả lại sư muội cho ta!

Đạo sĩ vừa nói vừa gio hai tay áo lên phát một cái, và dùng thế Bách Bộ Truy Hồn nhắm ngực ông già mặt tía tấn công luôn.

Ông già mặt tía không ngừng không tránh, không đỡ hình như không coi thế công của đối phương vào đâu cả mà cứ ung dung tiến đến.

Chương lực của Ty Trần đạo nhân có thể đánh vỡ được cả tảng đá mà đụng vào người ông già mặt tía đều rẽ sang hai bên chứ không làm gì nổi lão ta.

Ông già áo tía tiến tới gần gio năm ngón tay lên, tia ra năm luồng kinh lực nhắm yếu huyệt của Ty Trần đạo nhân bắn tới.

Ty Trần đạo nhân vội nhảy sang bên tránh né.

Ông già mặt tía thấy thế công của mình không trúng, lại tức giận thêm liền gio tay trái ra, cũng chia năm ngón tay như trước búng ra năm luồng gió mạnh kêu vù vù đuổi theo Ty Trần đạo nhân tấn công tới tấp.

Dù thân pháp có nhanh đến đâu, Ty Trần đạo nhân cũng không thể nào tránh được những thế công rất lợi hại của đối phương nên ba nơi yếu huyệt của y đã bị cương phong của đối phương bắn trúng. Y liền cau mặt lại mình mẩy run lẩy bẩy hình như đau đớn chịu đựng không nổi, nhưng vẫn không kêu la gì hết.

Ông già mặt tía thấy đối phương bướng bỉnh không chịu kêu la gio tay ra khẽ vỗ vào yếu huyệt ở chỗ ngực y một cái. Tuy chưa hoàn toàn giải huyệt cho, nhưng đạo sĩ nọ đã bớt đau đớn rồi.

Ông già áo tía trông rất đạo mạo lại thêm bộ mặt lạnh lùng càng nghiêm nghị thêm.

Ông già tròn tròn xoe đôi mắt lên, nhìn Ty Trần đạo nhân một lúc, kêu hừ một tiếng hỏi:

- Trông mặt người đứng đắn như thế này, sao người lại giở trò hèn hạ ở trốn không người như vậy.

Ông già coi Ty Trần đạo nhân như là một tà ác tiểu nhân, tuy rằng tiếng tăm của ông ta cũng không hay hóm gì, nhưng ông ta chưa làm một việc gì dâm tà, cho nên ông ghét hận nhất những kẻ dâm ác.

Rõ ràng Ty Trần đạo nhân trông thấy ông già mặt tía này ở trên cái lỗ nhỏ nhảy xuống và sư muội của y thì vù kêu rú ở bên trên, như vậy chả phải bị ông già này hạ động thủ rồi còn gì. Bây giờ y lại ra vẻ đứng đắn vu oan giá họa cho người, nên đạo sĩ không sao chịu được liền lớn tiếng mắng chửi:

- Lão tặc đừng có giả bộ để vu oan cho người nữa, có gì nói nốt rồi diệt khẩu có hơn không?

- Yêu đạo, đến giờ phút này người không còn chịu thú nhận, nếu vậy đừng có trách Tỷ Diễm Thần...

Y nói tới đó mới biết là lỡ lời, vội im lặng sầm mặt nói tiếp:

- Đừng có trách ta Tỷ Diễm Thần nói tiếng giết người.

Tỷ Diễm Thần Ma Đường Toại khét tiếng hung ác xưa nay, y vừa báo danh xong. Ty Trần đạo nhân đã giật mình kinh hãi, y nghĩ tên hung ác này chắc thế nào Tích Tổ cũng bị y hạ động thủ rồi, nên y tức giận thêm và nói tiếp:

- Lão tặc, người có thủ đoạn gì cứ giở ra đi! Nếu ta có làm gì trái với lương tâm thì ta không phải là đệ tử của chương môn phái Võ Đang nữa.

Lúc này, Ty Trần đạo nhân tức giận khôn tả, coi cái chết không ra gì nên nói xong y liền nhắm mắt lại, không nói tiếp nữa.

Tỳ Diễm Thần Ma thấy thái độ của Ty Trần như vậy, bụng bảo dạ:

“Đệ tử của phái Võ Đang đa số là người chính trực, trông người này không có gì tà hệt, hay là có sự hiểu lầm chăng?”

Lão ma đầu tọa quan khổ tu 30 năm nay tâm tính đã thay đổi, lập chí rửa cái tên hung ác của mình đi, cho nên y hoài nghi như vậy, liền dẹp ý định giết người sang bên ngay, nhưng lời lẽ của y vẫn còn rất khó nghe. Y lại hỏi Ty Trần đạo nhân:

- Người là đại đệ tử của phái Võ Đang phải quang minh, chẳng lẽ người không sợ chết một cách mờ hồ hay sao?

Ty Trần đạo nhân nghe nói xong liền chửi nhảm:

“Lão tặc này định vu tội cho ta chắc, sống chết là việc thường, nhưng danh dự của sư môn còn trọng hơn, nếu ta chết thì sự oan ức này không sao rửa được.”

Nghĩ tới đó, mồ hôi lạnh của y toát ra như tắm, rồi y thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Gần đây tệ phái gặp những chuyện không may chắc bạn nghe nói tới rồi, bản đạo với tiểu sư muội phải ở lại trong hang động này hai đêm. Đêm nay tiểu sư muội của bản đạo ngẫu nhiên thấy cái lỗ nhỏ này, lòng hiếu kỳ thúc đẩy, nàng liền chui vào thám hiểm. Ngờ đâu sau khi nàng chui vào lỗ đó rồi liền thất thanh la lớn, tiếp theo đó là bạn nhảy xuống, hiện giờ tiểu sư muội ở đâu, có phải bị bạn... .

Càng nói Ty Trần càng háng hái, giọng càng nói càng lớn, thái độ rất liêm chính, Tỳ Diễm Thần Ma nghe xong cười ha hả:

- Đạo sĩ này dám nói dối lão phu phải không, thật là người tự dân thân vào đường chết, không thể trách lão phu được.

- Đệ tử của phái Võ Đang không bao giờ nói dối.

- Người mở mồm là Võ Đang, mím môi là Võ Đang, sự thật danh dự mấy trăm năm của Võ Đang đã bị các người làm mất hết mà còn tự phụ như vậy. Bây giờ lão phu chỉ rõ những lời nói dối của người, để người có chết cũng không ân hận. Điều thứ nhất người là đại đệ tử thủ tọa của Võ Đang làm việc gì cũng phải e dè, người không tự chui vào thám hiểm mà bắt sư muội đi như vậy, có phải là người đã đuối lý rồi không? Trừ phi người có mưu mô gì, hay có tính hiểm ác, bằng không ít nhất người cũng phải đi cùng sư muội để bảo vệ mới phải đạo. Điều thứ hai lão phu vừa nghe tiếng đã ra ngay, cái lỗ hổng này dài chỉ có năm mươi trượng, giữa đường lại không có chỗ nào ẩn nấp không lẽ lão phu lại không trông thấy bóng người, chỉ một điểm này cũng biết người nói dối rồi.

Thần Ma vừa nói vừa giậm dừ giờ hữu trưởng lên, hình như muốn đánh chết Ty Trần mới hả dạ.

Ty Trần đạo nhân thấy đối phương làm bộ như vậy, không động lòng chút nào, vì y đã coi thường sự chết rồi, nên y cười nói tiếp:

- Nếu ta đủ tài vào lỗ này, thì khi nào để cho người hại người như vậy.

- Người bảo lão phu nói sai hay sao?

- Bản đạo chỉ mong người làm thế nào cho bản đạo phụ.

- Được, lão phu sẽ khiến người phục.

Nói xong y lại phất tay áo một cái, đã giải huyệt đạo cho đạo nhân và nói tiếp:

- Lão phu sẽ khiến người tận mắt trông thấy lời nói dối của người.

- Nếu bản đạo vừa được trong lỗ đó, thì chả đến nỗi bị người đổ oan như vậy.

- Mau giờ Túc Cốt thần công ra lão phu sẽ có cách đưa người vào động.

Ty Trần đạo nhân đang lúc tức giận, không tự lượng sức vận công hết sức thâm nhỏ người lại, nhưng chỉ nhỏ như một đứa trẻ mười bốn tuổi, không sao nhỏ hơn được nữa. Tỳ Diễm Thần Ma liền ấn tay vào Bách Hội huyệt của đạo sĩ một cái. Đạo sĩ thấy một luồng hơi nóng dồn vào trong người, người y liền thâm nhỏ hơn chút nữa.

Thứ công lực Túc Cốt này Ty Trần đạo nhân chưa nghe ai nói và cũng chưa được trông thấy bao giờ, nên y kinh ngạc trở mắt nhìn Tỳ Diễm Thần Ma mà không nói được nửa lời.

Tỳ Diễm Thần Ma cất giọng oai nghiêm hét lớn: Đi

Ty Trần đạo nhân thuận tay xách chiếc đèn gió chui vào trong lỗ hổng theo Thần Ma phi thân lên trên.

Vào lọt trong lỗ đá rồi, Ty Trần đạo nhân cực lực trấn tĩnh tâm thần đưa mắt nhìn chung quanh. Nhờ ánh đèn sáng, y trông thấy rõ từng phân từng tấc một.

Cái lỗ đá như một ống nước đứng thẳng, bên trong cũng có một vài chỗ lồi lõm và những lỗ nhỏ bằng quả trám. Nhưng không có một nơi nào khả nghi, giữa đường lại không có đường lối chỉ nhánh nào cả. Khi sắp ra tới miệng lỗ thì thấy nó đỏ sáng như ban ngày, gió lạnh buốt xương. Y định thần nhìn kỹ, mới hay đó là một cái thạch thất, ngang rộng mười trượng trên đỉnh có treo một cái đèn. Ánh sáng đèn tỏa ra chiếu vào bốn bên vách đá trắng như tuyết. Vì vậy, mới sáng như ban ngày.

Đã lên tới đích. Ty Trần đạo nhân nóng lòng tìm kiếm Tích Tổ, xem nàng có bình yên không? Nhưng phóng ánh chỉ có một cái lỗ hồng trên xuống thôi, còn bốn chung quanh không có một cửa ngõ hay lỗ hồng khác, và ngoài chiếc đèn treo trong phòng này cũng không có một vật gì cả, như vậy làm gì có tung tích của Tích Tổ.

Y sợ thạch thất này còn có cửa ngầm thông sang phòng khác, nên y vội giải Túc Cốt thần công rồi đến rờ và đập gõ vào bốn bên vách đá.

Thần Ma thấy vậy, khẽ cười một tiếng, tỏ vẻ rất đắc chí. Xem xét mãi mà vẫn chưa thấy một điểm nào khả nghi, mồ hôi lạnh của đạo sĩ toát ra đầm đìa. Y liền bưng bảo dạ:

“Chẳng lẽ lão ma này đã dùng Hóa cốt đơn hủy xác của sư muội ta rồi chăng? Nhưng trong phòng này, không có một giọt nước nào cả huống hồ thời gian ngắn như vậy, dù nhanh đến đâu cũng không thể dọn sạch nhanh như vậy được. Lại thật, Tích Tổ biến đi đâu?

Nghĩ mãi không ra lý do, y không dám tin mình và cũng không dám nhìn thẳng vào mặt Thần Ma.

Trong lúc hồ thẹn lo âu, Ty Trần chỉ còn một cách chết là mới giải thoát được hết, nên bỗng tự dưng y giờ tay phải lên đánh mạnh vào sau óc.

Thần Ma thấy Ty Trần tự tử liền dùng môn cách không điểm huyết, giờ tay búng một luồng gió vào Khúc Trì huyết của đối phương.

Ty Trần đạo nhân tay cứng ngắt không sao đánh xuống được, hậm hực hỏi:

- Lão ma đầu, ngươi muốn gì?

- Thị phi chưa rõ, trách nhiệm chưa xong, ngươi chết sao được.

Ty Trần đạo nhân là môn hạ của chính phái, nhất thời nóng lòng và hồ đồ không suy nghĩ gì hết, định tự tử cho rảnh. Bây giờ y thấy Thần Ma nói như vậy, mới hỏi hận mồ hôi lạnh lại phún xuất, trống ngực đập liên hồi mồ hôi há hốc không nói được nửa lời.

Thần Ma cũng đứng yên nhìn y, cả hai đều yên lặng.

Không bao lâu trong lỗ hồng có tiếng động vọng lên. Ty Trần đạo nhân kinh ngạc trở mắt nhìn vào miệng hố, ngấm ngấm vận nội công phòng bị, còn Thần Ma thì ung dung như thường; không thêm đề ý tới vấn đề đó.

Dưới hố có một người phi lên, Ty Trần đạo nhân gắng lắm mới nói được một câu.

- Sư muội!

Thần Ma thấy Tích Tổ lại tưởng Ty Trần lừa dối mình, liền nổi giận xông lại, dùng tay áo phải tấn công luôn một thế. Công lực của y mạnh biết bao, đạo sĩ kia chống đỡ sao nổi, liền chết giắc tại chỗ.

Tích Tổ vừa hiện thân ra thấy tình cảnh như vậy vội chạy lại cứu Ty Trần, nàng điểm vào ba mươi sáu huyệt cho y và lấy ba viên Ngọc Tuyết Hoàn ra cho uống, sau cùng dùng nội công dồn sang người Ty Trần cứu chữa.

Một lát sau Tích Tổ mồ hôi ướt đầm, sắc mặt nhợt nhạt, nàng gượng cười một tiếng, rồi đứng dậy, đủ thấy Ty Trần bị thương nặng như thế nào. Tích Tổ trợn ngược đôi mày quát hỏi Thần Ma:

- Sư huynh của tiểu bối phạm tội gì mà lão tiền bối lại ra tay độc ác như thế.

Thần Ma lạnh lùng dừng dừng đáp:

- Y có chết cũng đáng lắm.

- Lão tiền bối coi mạng người rẻ như vậy khiến tiểu bối không phục tí nào. Tiểu bối muốn xem thủ đoạn của lão tiền bối đến mức độ nào.

Tích Tổ đã quyết tâm thí mạng để trả thù cho Ty Trần nên nàng không sợ gì đối phương.

Thần Ma thấy nàng đường hoàng lắm liệ, liền cảm thấy mình đánh Ty Trần như vậy cũng quá đáng thật. Mặt y đỏ bừng ngượng ngịu vô cùng, y cúi đầu xuống ấp úng:

- Cô nương nghe lão phu nói trước đã.

Tích Tổ cau mày nghĩ ngợi giây lát rồi nói tiếp:

- Sư huynh của tôi chết đi không còn đối chứng thì tiền bối nói gì chả được.

Thần Ma bị nói như vậy sầm nét mặt:

- Tỷ Diệm Thần Ma Đường Toại này, có phải là người chỉ biết dùng lời nói suông để hà hiếp người đâu.

Tích Tổ nghe thấy Thần Ma xưng tên rừng mình nghĩ:

“Không ngờ ông già này lại là y! Phải rồi, sao ta lại không để ý đến bộ râu màu tía kia chứ.”

Nàng liền hết nghi ngờ hỏi tiếp:

- Đường lão tiền bối đừng có tưởng tôi ít tuổi dễ bắt nạt đâu.
- Ngày tháng trôi rất nhanh chóng, râu tím của lão cũng biến thành hoa râu.

Nói xong, y giơ tay lên vuốt bộ râu và thở dài mấy tiếng.

Tích Tổ lại nói:

- Dù lão tiền bối có là Đường lão tiền bối thật sự, tiểu bối cũng không muốn nghe. Rõ ràng sư huynh của tiểu bối đã bị tiền bối đánh chết, tiền bối còn nói năng gì nữa.
- Chẳng hay cô nương muốn gì?
- Trừ phi tiền bối cứu Ty Trần sư huynh sống lại, bằng không thì giết cả tiểu bối đi!

Bất đắc dĩ Thần Ma đáp:

- Buộc người ta làm việc khó khăn như thế thì làm sao nổi?
- Việc dễ như trở bàn tay có khó khăn gì đâu.

Tỷ Diệm Thần Ma giận dữ nói:

- Ngươi coi lão phu là hạng người nào?

Tích Tổ đang định cãi lại thì bỗng nghe thấy phía dưới có tiếng người đỡ lời:

- Phải, Thần Ma thì nghĩa lý gì, có phải người tai mắt trên giang hồ đâu.

Giọng nói tuy ôn hòa nhưng rất châm biếm.

Đường Toại với Tích Tổ cùng giật mình kinh hãi, nhất là Đường Toại là người có địa vị rất cao, võ công đã luyện tới mức thượng thừa mà không nghe thấy tiếng chân đi của người nọ, để người ta tới gần đánh tiếng mới hay, nên y vừa kinh hãi vừa tức giận không cần biết người đó là ai, liền quay người lại dồn hết công lực vào cánh tay áo phát mạnh một cái.

Người nọ dùng khăn bịt mặt, mặc áo dài màu lam xuất hiện trước cửa động.

Phát Tụ Thần Công của Tỷ Diệm Thần Ma tuy mạnh khôn tả nhưng người nọ không coi vào đâu hết, chỉ khẽ giơ tay trái phát một cái kinh lực của tay áo Đường Toại đã bị tăn mất luôn.

Thần Ma càng tức giận thêm, quát lớn:

- Có giỏi thì đỡ luôn một thế này của lão phu.

Nói xong y lại dùng tay ác phát một cái như trước, nhưng lần này Phát Tụ Thần Công của y đã dụng đến mười hai thành công lực.

Người lạ mặt cười ha hả đáp:

- Cứ xem sự hẹp lượng này đủ biết ngươi không có chút địa vị trên giang hồ rồi.

Người ấy vừa nói vừa đẩy mạnh trên công lực. Phát Tụ Thần Công của Thần Ma lại bị phải tan một cách dễ dàng.

Tỷ Diệm Thần Ma biết đối phương tài ba hơn mình. Nhưng lòng tự tôn thúc đẩy y lại tấn công tiếp thế thứ ba.

Người bịt mặt chỉ khẽ xoay người đã tránh được thế công của Đường Toại ngay và vừa cười vừa nói:

- Hãy khoan! Nếu ngươi đã thương ta thì ngươi sẽ ủng hộ công cải tà quy chánh bấy lâu nay.

Lạ thực, người bịt mắt không có ác ý gì cả, lời lẽ lại sâu sắc nên Đường Toại ngạc nhiên vô cùng không hiểu đối phương là người nào vội lên tiếng hỏi:

- Người là ai?

- Nếu ta trả lời cho người biết một cái tên giả thì dù người có nghe cũng vô ích mà thôi.

Nói rồi không thèm đếm xỉa đến Thần Ma, người ấy nghênh ngang tới cạnh Ty Trần đạo nhân cúi xuống rửa tay thăm mạch, giấy lát đứng dậy với giọng lạnh lùng hỏi Đường Toại:

- Người có cần ta cứu cho đạo sĩ này thoát chết không?

- Xin đại hiệp mở lòng từ bi cứu giúp cho sư huynh của tôi.

Người bịt mắt đưa mắt liếc nhìn Tích Tổ giấy lát rồi quay lại hỏi Thần Ma:

- Người có sợ y sống lại không?

Thần Ma thấy thái độ và nghe lời nói rất kiêu ngạo trong lòng không vui rồi nhưng dù sao y đã có lòng hướng thiện nên cố nén lửa giận xuống hỏi lại:

- Còn cứu được hay sao?

- Không cứu được thì ai hỏi người làm chi.

Đường Toại gắng nén lửa giận xuống, ra vẻ bất đắc dĩ hỏi lại:

- Bạn muốn lão phải làm thế nào?

- Người đã thương y thì rất nhiên người phải dùng nội lực, giúp cho y khí huyết tuần hoàn, sau cùng người phải để một phần chân lực ở trong người cho y để đền bù vào sự lầm lỗi của người. Chẳng hay người có bằng lòng không?

- Được nếu bạn đủ tài làm cho y sống lại muốn lão phu làm gì cũng được. Trái lại bạn đùa giỡn lão phu thì lúc ấy, đừng có trách lão phu ra tay độc ác đấy nhé!

- Được, người cứ việc ra tay cứu người đi.

Đường Toại vội ngồi xuống để hai bàn tay lên Bách Hội huyệt và Ngọc Trâm huyệt của Ty Trần đạo nhân, rồi từ từ dồn công lực sang.

Người bịt mắt móc túi lấy một viên thuốc nhét vào mồm Ty Trần.

Một lát sau, Ty Trần đã thở được, sắc mặt hồng hào dần. Sau cùng y thở dài một tiếng rồi mở mắt ra nhìn.

Người bịt mắt khẽ bảo Ty Trần:

- Đạo sĩ mau thấu niệm tâm thần vận công điều tức.

Lúc ấy Đường Toại đã mệt mỏi mồ hôi toát ra như tắm, nhưng vẻ mặt y lại tươi cười, đủ thấy lão ma đầu có lòng hướng thiện thật sự, người bịt mắt thấy vậy khẽ gật đầu khen ngợi.

Một lát sau, Đường Toại thấu tay lại đứng dậy muốn nói với người bịt mắt nhưng rồi lại thôi, mặt đỏ bừng ra vẻ hổ thẹn. Lúc ấy y rất phục tài người bịt mắt nhưng lòng kiêu ngạo lại nổi nên nín ý định cảm ơn, khen ngợi đối phương vài câu không sao nói lên lời được mới thành ngượng nghịu như thế.

Người bịt mắt hiểu rõ gan ruột của y, lớn tiếng cười một hồi rồi nói:

- Bây giờ các người lại tiếp tục thanh toán nhau đi.

Y vừa nói vừa lui sang một bên lẳng lặng ngồi xuống đất.

Thần Ma càng xấu hổ thêm ấp úng hồi lâu mới kể lại câu chuyện đã qua cho Tích Tổ hay và nói:

- Cô nương, vì quá nóng nảy mà ta hơi nặng tay một chút thực. Nhưng dù sao tâm ta đã hướng thiện.

Tích Tổ nghe xong thủng thẳng đáp:

- Lời nói của sư huynh tôi cũng không sai chút nào vì bây giờ tôi đang ở trong cái đường hẻm bên kia, tôi còn may mắn gặp một việc kỳ lạ.

- Ủa!

Đường Toại, Ty Trần đạo nhân và cả người bịt mắt đều ngạc nhiên kêu lên, cùng nhìn Tích Tổ chờ đợi câu chuyện của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nước đoạn trường

Thì ra, lúc đó Tích Tổ chui vào trong đường hẻm, tức cái lỗ hồng nhỏ vừa lên được một quãng đã nghe thấy tiếng kêu rú của Ty Trần đạo nhân đang hậm hực vì tài ba kém cỏi không lên được trên đường hẻm như mình nên mới thốt ra tiếng rú như vậy. Trái lại nàng tưởng sư huynh của mình phát giác cường địch vội kêu rú cảnh báo cho mình hay, cũng vì vậy mà tốc độ lên của nàng cũng chậm lại.

Lúc ấy chân nàng bỗng chạm phải một cái khe đá to bằng nắm tay. Nàng liền dẫm vào cái khe ấy để ngừng lại một chút. Sau nàng lại nghe thấy Ty Trần đạo nhân lầm bầm tự nói nàng mới yên lòng, lại tiếp tục vận sức để lên. Ngờ đâu cái lỗ nhỏ mà nàng dẫm chân vào bỗng trảm xuống bên dưới, nàng ngạc nhiên vô cùng vội tựa lưng vào phía sau để xem tại sao nó lại trảm xuống như vậy. Ngờ đâu nàng vừa tựa lưng vách đá bỗng đổ về phía sau, người nàng cũng té theo. Vì sự xảy ra quá đột ngột khiến nàng thất kinh la lớn một tiếng và đánh rơi cây đèn.

Tiếng kêu chữ dứt nàng đã thấy lưng mình đụng vào mặt đất, đồng thời thấy trước mắt sáng hẳn ra và mình đang ở trong một thạch thất sáng sủa như ở trước mắt vậy. Nàng bèn đứng dậy ngắm nhìn thạch thất, thấy trên đỉnh có ánh sáng chiếu xuống giữa thạch thất có một chiếc thảm bồ đoàn đen thui thui, cạnh thảm có để một cái hộp bằng ngọc to bằng bàn tay, chỉ có thể chứ không có vật gì nữa. Nàng liền ngồi lên trên thảm, bỗng thấy một luồng hơi lạnh ở bên dưới bốc lên khoan khoái vô cùng. Nàng cầm hộp ngọc lên xem, khẽ ấn một cái nắp hộp liền mở ra, bên trong có một tờ giấy viết rằng:

“Trong hộp này có hai cuốn Tăng biên, một là Thuần Dương chân kinh Bồ Biên, người trong bốn môn muốn thành đạo phải theo học cuốn này. Cuốn thứ hai là Ngọc Tiêu Chân Toàn Bích, cuốn này ta ngẫu nhiên lượm được để lại đây, để tặng cho người có duyên. Ký tên: Nhất Nguyên Tử”

Cuốn Thuần Dương chân kinh vốn là sách của sư phụ ông Tích Tổ, nàng được học thuộc lòng từ hồi còn nhỏ, nên biết cuốn sách đó đầy đủ lắm, tại sao nơi đây lại còn một cuốn phụ? Nàng bỗng nghĩ tới Nhất Nguyên Tử là sư thúc tổ của ông mình, vội giờ cuốn sách đọc qua nhiên cuốn này là cuốn phụ thuộc, vì bên trong toàn là những lời giảng giải và chú thích những câu khó hiểu ở trong Thuần Dương chân kinh.

Nàng giờ đến cuối cùng thấy có chú thích Thập Tự Chân Khuyết. Tuy nhất thời nàng không hiểu chân nghĩa mười chữ đó nhưng căn cứ ở cuốn Thuần Dương chân kinh mà nàng đã học thì thấy y mười chữ này quả thực là cái khóa nhập đạo. Nàng mừng rỡ vô cùng, lại giờ cuốn Ngọc Tiêu Chân Toàn Bích ra xem, thấy những thế sáo ghi ở bên trong và cả một bản nhạc. Vừa đọc qua nàng bỗng nghĩ thầm:

“Ta tặng cho Nguyên đại ca cuốn sách này, chắc Nguyên đại ca thích lắm.”

Nàng vội bỏ hai cuốn sách vào túi, đưa mắt nhìn về phía mình vừa mới ngã thấy vách đá phẳng như mặt đường không có dấu vết cửa ngõ gì cả. Nhưng trên nóc động, chỗ cao hơn trượng có một hòn đá nhỏ màu hồng khác ở trong vách đá. Nàng đoán chắc đó là cái chốt để ra vào thạch thất này cũng nên. Nàng vội tung mình nhảy lên tay vừa chạm vào hòn đá ấy một cái đã có tiếng kêu rất khẽ và đột nhiên có một cái cửa rộng chừng hai thước hiện ra. Nàng vội chui qua cái cửa ấy nhảy ra bên ngoài, cửa lại tự động đóng liền như trước.

Nàng kể xong liền lấy cái hộp ngọc nhỏ nhỏ đưa cho mọi người xem, những người có mặt tại đó tuy xuất thân khác nhau, nhưng không ai dám đến gần nhìn thẳng vào cái hộp ngọc của nàng.

Tích Tổ lại bỏ cái hộp ngọc đó vào túi. Ty Diệm Thần Ma về thất vọng, sau cùng ấp úng hỏi:

- Chẳng hay cô nương có thể cho lão phu mượn cuốn Ngọc Tiêu Chân Toàn Bích xem không?

Tích Tổ đã định xử trí cuốn sách này như thế nào rồi, nhưng bây giờ nàng bỗng thay đổi ý kiến không do dự đưa ngay cuốn sách chỉ đây có bốn năm trang cho Ty Diệm Thần Ma, về mặt của nàng hơn hờ đồng thời khăng khái đáp:

- Tiểu bồ sơ xuất thực, lão tiền bối có tiếng là Ngọc Tiêu thánh thủ bây giờ có thêm cuốn Ngọc Tiêu Chân Toàn này mà luyện tập thì võ nghệ của lão tiền bối sẽ tới mức thần thánh chứ không sai. Tiểu bồ xin tặng lão tiền bối cuốn sách này để tạ ơn lão tiền bối đã giúp Ty Trần sư huynh.

Thần Ma vội đỡ lấy cuốn Ngọc Tiêu Chân Toàn, rồi rất nghiêm nghị giờ ra xem một lượt, đoạn gấp cuốn sách lại nhắm mắt đọc nhắm một hồi lâu. Một lát sau, về mặt trông rất hiền từ, y vừa cười vừa hỏi Tích Tổ rằng:

- Cô nương có biết lão phu với cuốn sách này quan hệ như thế nào không?

Tích Tổ ngạc nhiên đáp:

- Xin lão tiền bối chỉ giáo cho.

Đường Toại liếc nhìn người bịt mặt rồi thùng thảng nói:

- Cuốn sách Ngọc Tiêu Chân Toàn này vốn dĩ là ba biên, giáp, át, binh, phù hợp với ba cây sáo ngọc trắng, xanh, tía. Cuốn này là cuốn Binh, những thể sáo trong này chỉ thích hợp với cây sáo ngọc của lão phu thôi, còn hai cuốn giáp, át thì đã sớm lọt vào tay của Ngọc Tiêu tiên tử và Thanh Sam lão nhân rồi. Cuốn Binh này lão đã tồn sáu mươi năm trời đi tìm kiếm khắp mọi nơi, nhưng không sao tìm thấy. Không ngờ nó ở trong thạch động này hơn hai trăm năm, nếu bây giờ làm thế nào được ba cây sáo hợp bích thì quả thực là thiên hạ vô địch. Ngày hôm nay cô nương bắt ngờ lượm được, quả thực là kỳ duyên sáo hợp; và nó cũng biết tìm chủ đấy. Theo như tính nết và hành vi của lão năm xưa thì lão không tìm ra cuốn sách này là phải. Có lẽ vì lão đã biết thay tâm đổi tính, cho nên đến lúc sắp chết này ông trời mới cho lão được trông thấy nó một lần như vậy đủ thấy trời vẫn còn thương lão.

Nói tới đó, về mặt Thần Ma bỗng nghiêm trang, y từ từ nói tiếp:

- Tâm nguyện duy nhất của lão phu là làm thế nào ba cây sáo được hợp bích ở trên trần thế này để làm rạng rỡ thiên hạ, thì lão mãn nguyện lắm. Gần đây lão nghe nói tới cây sáo bích ngọc đã do Thanh Sam lão nhân truyền thụ và ban cho thằng nhỏ nhà họ Thẩm, cây sáo bạch ngọc thì do đồ đệ của Ngọc Tiêu Tiên Tử đã đem nó ra đời hành đạo. Dù lão phu vô đức đến đâu cũng không thể nào ra đời lần nữa để tranh hùng với các nhân vật tiểu bối, lão nhận thấy cô nương là một kỳ tài hiếm có trong nhóm trẻ tuổi hiện thời, từ tính nết can đảm và trí tuệ không có một điểm nào cô nương không giống thằng nhỏ nhà họ Thẩm cả. Vì vậy lão phu quyết định tặng cây sáo ngọc tía này cho cô nương.

Nói xong Đường Toại rút cây sáo ngọc cắm ở sau lưng ra, đứng khấn thầm một hồi rồi đưa cho Tích Tố.

Tích Tố cuống quýt vội lui về phía sau mấy bước đáp:

- Cây sáo ngọc tía này là tiên phẩm ở trần gian, tiểu bối phận bạc không dám nhận. Xin lão tiên bối thu lại cho.

Người bịt mặt đứng cạnh đó cũng nói:

- Không được, lão ma đầu năm xưa với cây sáo ngọc này đã hại người hại mình còn chưa đủ sao, bây giờ muốn gây họa cho hậu bối.

Đường Toại lớn tiếng cười ha ha:

- Đại hiệp bịt mặt kia, tuy bạn có ý kiến lão phu ít tạo nên nghiệp chướng. Lão phu rất cảm ơn thực, nhưng lập luận của bạn, lão phu không tán thành một chút nào. Năm xưa trong sự ân oán của ba cây sáo này lão phu là người tạo nên nhiều điều không phải thực, nhưng cứ bình tâm mà còn hai vị kia có được hoàn toàn không làm lỗi một việc nào không? Tính thế ngày nay đã thay đổi hẳn, môn hạ của Ngọc Tiêu Tiên Tử tất không phải là con trai, và bây giờ lão cũng thay đổi hẳn thường lệ, truyền cây sáo này cho La cô nương. Lão chắc không thể nào làm lỗi được, chỉ sợ thằng nhỏ nhà họ Thẩm không đủ phước mà hưởng thụ thôi.

Nói xong, y lại lớn tiếng cười. Người bịt mặt nhận thấy lời nói của Thần Ma rất có lý nên cũng làm thinh.

Tích Tố biết vị cao nhân này đã quyết định rồi thì không bao giờ chịu thay đổi, và lại trong thâm tâm nàng cũng mong được cấy sáo lừng danh kim cổ, chờ sau này sự ân oán với Nguyên đại ca giải quyết xong, mình sẽ được kết duyên Tần, Tần với chàng, sống cuộc đời sung sướng đầy hạnh phúc, cho nên nàng không từ chối nữa, vội gơ hai tay đỡ lấy cây sáo:

- Ôn tặng sáo của tiên bối, tiểu bối sẽ ghi lòng tạc dạ suốt đời, thế sẽ sử dụng cây sáo này làm những việc hữu ích cho người đời để tạ thịnh tình của lão tiên bối.

Người bịt mặt bỗng lớn tiếng khen hay và tiếp:

- Với lời nói này của cô nương mỡ dấm chắc sau này cô nương thế nào cũng toại nguyện.

Tích Tố hồ thẹn vô cùng, hai má đỏ bừng. Người bịt mặt lại tiếp:

- Hai người đều là đệ tử phái Võ Đang phải không?

Lúc ấy Tỵ Trần đạo nhân đã vận công xong, người đã khỏe khoắn vội lên tiếng:

- Tiểu bối chính là đệ tử phái Võ Đang, tiểu sư muội là La Tích Tố đây là cháu gái cưng của Nam Ninh Nhất Kiếm La lão tiên bối.

Người bịt mặt với Đường Toại đều cả kinh.

Người bịt mặt đưa mắt liếc nhìn Đường Toại tỏ vẻ thương tiếc.

Đường Toại cũng nghĩ đến nhiều vấn đề, bỗng nản chí nói:

- Chẳng lẽ lão phu lại làm rồi chăng?

Nhưng người bịt mặt đã trấn tĩnh ngay và hỏi tiếp:

- Hồi Xuân Thủ Dương Thái có còn ở trong quý phái không?

Ty Trần đạo nhân thể đúng sự thật mà trả lời:

- Sau khi biết Thảm thiếu hiệp là cháu đích tôn của Bốc lão tiên bói sư phụ của mình rồi Dương lão tiên bói liền lẳng lặng bỏ đi ngay.
- Ai có thể kiếm được y?
- Tỉnh Nguyên sư thái của tiểu bói là bạn đồng học của y may ra có thể biết được ông ấy đi đâu.

Người bịt mắt ủa một tiếng, rồi móc túi lấy ba mũi kim bạc ra đưa cho Ty Trần đạo nhân và nói:

- Bạn làm ơn dùng cái kim bạc này làm tín vật chuyển cáo cho Tỉnh Nguyên đạo nhân bảo y đi kiếm Hồi Xuân Thủ rồi cùng đến Giang Hạ gặp mỗ.

Ty Trần đạo nhân tỏ vẻ hoài nghi nhưng người bịt mắt không để cho y lên tiếng, lại hỏi tiếp:

- Tiểu đạo sư nhân họa được phúc, cứ yên trí mà đi làm việc này đi.

Nói xong, người đó đã quay mình đi nhanh như điện chớp xuyên cái lỗ hồng phi thân mất dạng.

Thần Ma mới kinh ngạc gọi theo:

- Hãy khoan, lão phu có lời này muốn thỉnh giáo.

Nhưng y chưa nói xong thì người bịt mắt đã đi mất dạng. Tích Tổ thắc mắc vô cùng, liền cầm ba cái kim bạc đưa cho Thần Ma xem và hỏi:

- Lão tiên bói rộng kiến thức chẳng hay tiên bói có biết người giang hồ ai vẫn hay dùng trăm bạc này làm tín hiệu không?

Thần Ma ngẩn người ra một hồi rồi đáp:

- Người này võ công và y học đều xuất sắc khôn tả, lão phu rất hồ thẹn không đoán ra được y là ai hết.

Tích Tổ suy nghĩ một hồi lại hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ y là Thảm thiếu hiệp hóa thân?

Thần Ma tủm tỉm cười đáp:

- Trên đời người có thể chống đỡ nổi cái đánh đã sử dụng đến mười thành công lực của lão phu thực hiếm lắm. Có lẽ thằng nhỏ nhà họ Thảm chưa chắc đã được như thế.

Đột nhiên trong đường hẻm có mấy tiếng con gái kêu gọi vọng lên:

- Nguyên đại ca... Nguyên... đại ca...

Ba người nhìn nhau ngạc nhiên, đồng thanh nói:

- Chẳng lẽ người vừa rồi đúng là y thực chẳng?

Chỉ thấy bóng người thấp thoáng một cái trong đồng đã không còn Thần Ma và Tích Tổ.

Ty Trần đạo nhân đứng ngăn người tại chỗ, mặt đỏ bừng hồ thẹn vô cùng, vì không đủ năng lực chui xuống cái lỗ nhỏ đó.

Tích Tổ theo Thần Ma ra khỏi hang động đó, nhưng khi tới ngoài cửa động thì nàng không thấy hình bóng Thần Ma đâu nữa. Nàng ở trong bóng tối đi quanh một vòng, bỗng nghe thấy tiếng khẽ gọi:

- Tổ muội lại đây.

Tiếng nói giống hệt tiếng của Nguyên Thông, nàng không suy nghĩ gì cả vội chạy luôn về phía ấy. Bỗng có một chưởng lực rất mạnh ở phía sau tảng đá, trước mặt đẩy ra. Tích Tổ không kịp tránh bị chưởng lực đánh trúng, nàng chỉ kêu hự một tiếng là bị bắn ra ngoài xa hơn trượng rớt xuống mặt đất, chết giấc tức khắc. Tiếp theo đó tsau tảng đá có một bóng người bước ra cười đắc chí nẩy tiếng rồi đi luôn.

Ai đã hạ độc thủ? Tích Tổ sống chết ra sao? Xin quý vị xem hồi sau sẽ rõ.

oOo

Hãy nói, Nguyên Thông nghe Tích Tổ kể chuyện, chưa kịp nghe hết chàng đã xúc động không chịu để cho Tích Tổ giảng giải liền kéo Đàm Anh đi luôn.

Khi hai người về đến chỗ nấp, Nguyên Thông mới nguôi cơn giận, đầu óc tỉnh táo dần, chàng rất hối hận hành vi lỗ mãng của mình vừa rồi. Đồng thời chàng lại nghĩ đến mối tình giữa mình với Tích Tổ ở trong Lý phủ âu yếm như thế nào, liền thở dài một tiếng buồn bực vô cùng.

Đàm Anh rất khôn ngoan, nàng không bướng bỉnh như trước nữa, và còn làm ra vẻ rất hiền lành ngoan ngoãn, hết sức chiều chuộng Nguyên Thông. Nhưng vẫn không sao làm cho Nguyên Thông an tâm được; trái lại chàng ta còn quyết định rời khỏi nơi đó ngay.

Trời sâm sẫm tối, Đàm Anh đang mãi luyện tập nội công thì Nguyên Thông đã viết mấy chữ để lại rồi đi luôn. Khi chàng tới Thạch động mà Tích Tở đã ở đó hai ngày, chàng bỗng phát hiện trong hang động có một người bịt mắt nhảy ra; chàng thấy hình dáng của người bịt mắt này quen thuộc lắm nên vừa kinh hãi vừa mừng rỡ vội đuổi theo ngay.

Lúc ấy Đàm Anh cũng ngấm ngấm đuổi theo lên tiếng gọi, khiến Nguyên Thông chân chừ thành ra người nọ đi mất dạng. Chàng vẫn theo phương hướng đó mà đuổi tiếp.

Thân hình của Nguyên Thông đi nhanh như một mũi tên chàng cứ nhắm mắt chạy thẳng về phía trước không phân biệt phương hướng gì cả, chạy cho tới lúc trời tang tảng sáng chàng mới thấy phía đằng trước có một khoảng núi quai dị đầy những đá lôm chôm ngăn cản, nói đó trở lại không có một ngọn cỏ thực kì lạ vô cùng.

Chàng đứng nhìn Quái sơn đó một hồi, rồi lựa nơi sạch sẽ ngồi xuống uống một viên thuốc (thuốc này uống vào có thể thay được một bữa cơm) nghỉ ngơi trong giây lát, chùng đứng dậy thấy mặt trời đã lên cao và trông những tảng đá rất hiểm trở, chàng định đi vòng đường để tránh, bỗng trên đỉnh núi có một luồng sáng chiếu xuống đúng ngay vào giữa mặt, chàng liền tiến thẳng lên trên đỉnh núi về phía có ánh sáng chiếu xuống.

Hình như luồng sáng đó có ý dụ chàng, hễ chàng đi hơi trái phương hướng một chút, luồng sáng đó lại chiếu ngay vào mặt chàng để dẫn chàng tiến thẳng tới cửa động.

Ánh mặt trời chiếu đúng vào trong một cửa động, trong đó có một luồng ánh sáng phản chiếu rất mạnh tỏa ra làm cho chàng lóa cả hai mắt. Chàng đứng trước cửa động lớn tiếng nói:

- Vị tiền bối nào dụ tiểu bối tới đây, xin hiện thân ra cho tiểu bối được yết kiến.

Trong động có giọng nói của một ông già vọng ra đáp:

- Người không biết đi vào trong này hay sao, mà phải gọi lão gia ra gặp người.

Nguyên Thông nghe nói liền nghênh ngang tiến bước vào trong động thấy trong hang có một cái đầm nước, trên mặt nước có một cái đầu ông già lộ ra. Khi chàng trông thấy rõ mặt ông già ấy rồi liền lùi về phía sau một bước và gọi:

- Đám lão tiền bối!

Người trong ao nghe thấy tiếng nói của Nguyên Thông giật mình kinh hãi vội hỏi lại:

- Người là ai, sao biết ta họ Đàm?

Nguyên Thông suy nghĩ giây lát lại nói tiếp:

- Lão tiền bối chúng quên thực, tiểu bối là ai mà lão tiền bối cũng quên nốt.

Ông già ở trong ao lạnh lùng ngạc nhiên hơn:

- Lão ngồi ngâm trong ao này gần được mười năm rồi, chưa hề ra khỏi nửa bước, sao người lại nhận được lão.

Nguyên Thông không dám tin mắt và tai của mình, chàng vội đưa tay lên sờ thử, thấy đau vô cùng nên chàng không dám tin mình nằm mơ, vội hỏi lại:

- Ở trong hang núi, dưới thung lũng của Tiên Nhân Độ tiền bối đã ra tay cứu tiểu bối thoát chết, tiền bối không nhớ hay sao?

Ông già ngồi trong ao cười ha hả đáp:

- Lại thực! Lại thực, lão phu sống ở trong hang động này mười mấy năm trời rồi. Chẳng lẽ bây giờ lão lại gặp một người bênh thần kinh chẳng? Lão phu không những không rời khỏi động này một bước mà cả ao nước này cũng vậy, lão chỉ rời nó nửa tiếng đồng hồ là lão chết liền. Như vậy lão làm sao mà đi tới núi Vô Đang cách xa hàng nghìn dặm để cứu người được?

Nguyên Thông bỗng nghĩ ra một việc, liền nói tiếp:

- Có lẽ người mà tiểu bối gặp gỡ chắc là anh em của lão tiền bối cũng nên.

- Họ lão phu đã mấy đời đơn truyền làm gì có anh em.

- Thế người mà tiểu bối gặp sao lại giống tiền bối thế? Hay là anh em cùng họ chẳng?

Ông già thở dài một tiếng trả lời tiếp:

- Người thử nói hình dáng người ấy thế nào trước, để lão nghiên cứu xem.

- Người cứu tiểu bối thoát chết là Võ lâm Nhất Quái Đàm Kỳ Ngu oai trấn giang hồ đã mấy chục năm nay.

Ông già bỗng nhảy lên trên cao ba thước và hỏi tiếp:

- Người nói lại một lần cho lão nghe.

Nguyên Thông lại nói y như trên. Ông già tỏ vẻ rầu rĩ nói:

- Lão phu biết rồi... y có một mình hay còn có người khác đi cùng?

- Còn cháu gái cưng của cụ ấy, tức là Đàm Anh tiểu thư.

Ông già bỗng biến sắc giận dữ hỏi:

- Ngươi đến đây làm chi?

- Tiểu bối lạc lối đi tới đây.

- Ngươi biết lão phu là ai không?

- Tiểu bối không biết.

Ông già đứng suy nghĩ giây lát rồi bỗng đẩy ra một chưởng và nói tiếp:

- Mười mấy năm rồi mà các ngươi không chịu buông tha ta, ngày hôm nay ngươi đến được nhưng không thể cho ngươi về được.

Nguyên Thông ít tuổi tính nóng thấy ông già kia bỗng nói mình là kẻ tàn ác, nên chàng không suy nghĩ gì hết liền giơ một chưởng lên phản công lại luôn.

Đây là sau khi bị thương khỏi Nguyên Thông lần đầu tiên vận sức dùng chưởng tấn công người. Chàng thấy chân khí ở trong người khác lạ hình như mạnh hơn trước gấp đôi. Hai luồng chưởng lực của hai người va chạm nhau kêu đánh bùng một tiếng. Chàng không bị lép vế chút nào, ông già trong đầm thấy vậy tức giận quát lớn:

- Tiểu tử hãy tiếp thêm một chưởng nữa của lão phu. Nói xong ông ta lại nhắm người Nguyên Thông tấn công luôn một chưởng nữa.

Nguyên Thông biết ông già này giận thực sự, chàng không dám coi thường vội vận hết mười thành công lực ra chống đỡ. Lại một tiếng kêu thực lớn ông già trong ao bị đánh bắn lên trên mặt ao, nước trong ao bắn tung tóe.

Nguyên Thông thấy ông già nọ gầy gò như chỉ có da bọc xương, cho nên rất ân hận bụng bảo dạ:

“Thì ra ông già này đã bị tẩu hỏa nhập ma trong người không được mạnh...”

Chàng cạy lại rờ tay vào ngực ông già thử xem rồi không do dự lấy một viên Tái Tạo hoàn bỏ vào mồm ông ta. Lúc ấy ông già đã chết giắc viên thuốc vào trong miệng ông ta chỉ trong nháy mắt ông đã tỉnh dậy, liền nhảy vào ao điều tức luôn.

Lúc này Nguyên Thông đã chú ý đến nước ở trong ao, tuy bị bắn tung tóe một nửa, nhưng lúc này đã cao lên như cũ. Chàng càng hồ nghi, vừa đứng đợi ông già vận thức vừa ngắm nhìn cái động ấy.

Một lát sau ông già mở mắt ra, tinh thần khỏe khoắn nhưng có vẻ rầu rĩ hỏi:

- Tại sao ngươi không giết lão phu?

- Tại sao tiểu bối phải giết tiền bối?

- Thế ngươi không phải thừa lệnh tên Võ lâm Nhất Quái Đàm Kỳ Ngu tới đây hay sao?

Nguyên Thông cười ha hả đáp:

- Tuy Đàm lão tiền bối cứu tiểu bối thoát chết thực nhưng tiểu bối không thể nào vô cớ vì ông ta mà giết người được.

- Vừa rồi ngươi cho ta uống thứ thuốc gì mà vết thương ở trong người ta lành mạnh và máu trong người cũng lưu thông nốt.

Nguyên Thông muốn nói thực nên chàng vội hỏi lại:

- Sao lão tiền bối cứ ngâm hoài nước ao này như thế để làm chi?

Ông già mỉm cười đáp:

- Người có biết đây là nơi nào và nước này là nước gì không?
- Xin lão tiền bối chỉ giáo cho.
- Người thấy những đá ở trên đỉnh núi này có cái gì khác lạ?
- Những đá quái dị ở trên núi này bị ánh sáng mặt trời chiếu vào đỏ như máu vậy.
- Người đã nghe ai nói đến Huyết Thạch Sơn chưa?

Nguyên Thông giật mình kinh hãi vội hỏi lại:

- Nếu vậy nước trong ao này là nước Đoạn Trường phải không?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chất độc tiêu hình

Ông già gật đầu đáp: “Nước này dính vào da thịt là đứt ruột ngay nhưng lão phu không có thứ nước đứt ruột này thì không thể sống được nữa tiếng đồng hồ.”

“Chẳng lẽ lão tiền bối đã trúng phải chất độc Tiêu hình của núi Huyết Thạch này, nên mới phải ngâm nước Đoạn Trường để kiềm chế, bằng không thì xác thịt tiêu tan ngay phải không?”

Ông già thấy Nguyên Thông biết rộng như vậy liền gật đầu đáp:

“Không ngờ người lại biết rộng như thế, người thử đem những gì người hay biết về khoảng núi này nói ra cho lão phu nghiên cứu xem có đúng như người đã nhận thức được không?”

“Huyết Thạch sơn này quanh năm có một chất độc Tiêu Hình không có màu sắc và mùi mè gì, người và súc vật ngộ phải chỉ trong nửa tiếng đồng hồ thân hình sẽ tiêu tan ngay. Nhưng trong núi có một thứ nước Đoạn Trường có thể át chế được thứ độc ấy. Tuy vậy nó chỉ có tính cách cứu chữa tạm thời thôi, chứ không sao chữa khỏi hẳn được.”

Ông già rầu rĩ hỏi tiếp:

“Chẳng lẽ không còn có cách gì cứu chữa hay sao?”

“Chỉ có nước bọt của hạc nghìn năm hòa với địa phủ huyền tinh mới có thể giải cứu được chất độc kỳ lạ này, nhưng hai môn thánh dược này khó kiếm lắm. Cho nên ngoài hai thánh dược ấy ra không còn có thuốc cứu được.”

“Tuy có người như lão phu kiếm được nước Đoạn Trường để tạm thời khỏi chết nhưng suốt đời không hi vọng ra khỏi được hang động này, kết quả cũng như là chết thôi.”

“Quý họ lão tiền bối chịu khó chờ đợi tiểu bối trả thù xong, thế nào cũng đi kiếm hai thứ thánh dược đó về giải cứu cho lão tiền bối. Nhưng không biết lão tiền bối ở trong hang động này sống bằng cách gì mà có thể sống lâu như thế?”

“Nước Đoạn Trường tuy có thể giết người được, nhưng nó có thể cứu được người ta. “Lão phu quanh năm ngâm ở trong nước này không những chất độc trong người không làm nguy đồng thời lão phu còn phát hiện trong nước này có thứ sức duy sinh chui qua lỗ chân lông vào trong người khiến lão phu không thấy đói, không thấy khát, nhờ vậy mà sống tới bây giờ.”

“Đặc tính này ở trong sách không thấy nói tới.”

Nguyên Thông nói tới đây, bỗng giật mình kinh hãi và nghĩ thầm:

“Nguy tai, chất độc Tiêu Hình lan tràn khắp núi, ta tới đây một cách bất ngờ thì tránh sao nổi?”

Nghĩ tới điều đó, chàng nản chí vô cùng liền thở dài nói:

“Bây giờ tiểu bối cũng nhiễm phải chất độc rồi, xin lão tiền bối thứ lỗi cho, tiểu bối không thể giúp lão tiền bối được nữa.”

“Cậu không chết được đâu!”

“Nhưng tiểu bối cũng không ra khỏi được thạch động này.”

Nói xong chàng cời áo định nhảy xuống dưới ao.

Ông già thấy vậy cười ha hả nói:

“Cậu không dính dấp được thứ nước Đoạn Trường này đâu.”

“Tiểu bối với lão tiền bối đồng bệnh, đến lúc này tiền bối còn ích kỷ không cho tiểu bối nhảy xuống ao hay sao?”

“Lão phu biết cậu chưa nhiễm phải chất độc TiêuHinh đâu, bằng không cậu làm sao mà sống được tới bây giờ.”

Nguyên Thông nghe nói đứng ngẩn người ra trong lòng vẫn thắc mắc, chàng lại nghe ông già nói tiếp:

“Mười mấy năm nay lão phu đã nhận được một vài điều nó lẽ không ghi chép trong điển cố. Chất độc TiêuHinh ở trong Huyết Thạch này một năm có hai lần bị ánh sáng phản chiếu lại, độc khí liền biến hết, người và súc vật có đi vào cũng không việc gì. Cậu bị lão dụ lên núi trong thời gian quý báu đó. Quý hồ trời quang mây tạnh sớm mai cậu còn có một dịp may nữa ra khỏi quả núi này.”

“Nếu ngày mai trời xấu thì sao?”

“Đành phải đợi đến sang năm vậy.”

“Lão tiền bối hại tiểu bối quá, tiểu bối đang mang mối thù lớn trong người, chỉ trì hoãn một thời gian cũng đủ gây nên gió mưa trong võ lâm.”

“Cậu bé tự phụ quá, với tài ba của cậu như thế này làm sao mà xoay chuyển nổi tình thế võ lâm. Nếu lão phu không phải tẩu hỏa nhập ma bán thân bất toại thì làm sao cậu chống đỡ nổi cường lực của lão.”

Nguyên Thông biết ông già hiểu lầm nỗi khổ tâm của chàng liền đem mối thâm thù của mình kể cho ông già nghe và nói:

“Nếu tiểu bối phải ở lại nơi đây một năm trời chắc hậu quả không thể tưởng tượng được.”

Ông già nghe xong, nửa kinh hãi nửa nghi ngờ hỏi lại:

“Nếu ngày mai lão phu giúp cậu ra khỏi được quả núi này cậu có vui lòng giúp lão phu không?”

Nguyên Thông mặt đỏ bừng, hiên ngang đáp:

“Nếu lão tiền bối uy hiếp như vậy thì tiểu bối không nhận đâu.”

Ông già lấy làm hồ thẹn vội hỏi:

“Nếu vậy thì coi như lão phu nhờ cậu làm một việc chẳng hay cậu có nhận lời không?”

“Quý hồ việc của lão tiền bối có chính nghĩa thì tiểu bối có hi sinh tính mạng cũng không từ chối.”

“Lão phu chỉ cần cậu ra khỏi núi rồi bảo vệ Đàm Anh cho lão phu, đừng để ai hà hiếp nó có thể thôi.”

Nguyên Thông lớn tiếng cười:

“Anh muội với tiểu bối thân như anh em. Nguyên vọng của lão tiền bối cũng là của tiểu bối, những không hiểu sao lão tiền bối quan tâm đến cô ta như thế.”

“Cậu có biết lão phu là ai không?”

“Mới gặp lão tiền bối, tiểu bối đã nhận là Võ lâm Nhất Quái Đàm lão tiền bối, bây giờ tiểu bối mới biết là nhận lầm.”

“Lão phu chính là Võ lâm Nhất Quái Đàm Ký Nhu, Đàm Anh chính là cháu gái của lão phu đây.”

Nguyên Thông không dám tin là sự thật vội hỏi tiếp:

“Thế còn Đàm lão tiền bối đã cứu tiểu bối thoát chết kia là ai?”

“Việc lão phu mất tích chỉ có kẻ hại lão phu là biết rõ thôi.”

“Người đó dám mạo danh xuất hiện, tất nhiên y cho lão phu đã chết và tất nhiên y cũng là kẻ đã hãm hại lão.”

“Xin lão tiền bối cho biết rõ ràng câu chuyện.”

Ông già trong ao nghĩ đến chuyện xưa, về mặt buồn rầu liền bảo Nguyên Thông ngồi xuống đất, rồi ông mới khàn khàn kể rằng:

“Mười lăm năm trước, con trai và con dâu của lão phu bị chết một cách bất ngờ, còn sót lại Đàm Anh, đứa cháu gái chưa đầy một tuổi, vì gặp cố hữu Ngọc Tiêu Tiên Từ tới thăm, y rất ưu cháu gái lão liền thuê nó làm đồ đệ.”

“Từ đó trở đi lão phu chán nản lui ra ngoài giang hồ. Bỗng nhiên một hôm có một ông già đến nói với lão là y thừa lệnh Ngọc Tiêu Tiên Từ tới cho lão hay Đàm Anh bị bệnh nặng, mong lão tới thăm con bé. Lão thương cháu, liền theo tên già đó đi luôn.”

“Đi đến đây vừa gặp trời tối, lão mới trùng kể của tên già đó, nhiễm phải chất độc Tiểu Hình, tên già kia mới cho lão hay:

‘Trong núi có một cái ao, nước ao đó là nước độc Đoạn Trường, nếu người kiếm được cái ao thì có thể tạm thoát chết.’

Nói xong y cười ha hả đi luôn, cho đến nay lão không biết y là ai và tại sao y lại ám hại lão?”

“Sau cùng lão phu may mắn tìm tới nơi đây và nhờ nước ao này lão mới sống sót đến ngày nay. Nhưng mười mấy năm nay, ngày đêm lão vẫn nhớ đến đứa cháu gái, bây giờ nghe cậu nói, mới hay nó đã học thành võ nghệ, lại ngộ nhận kẻ gian làm ông chỉ sợ ông đó tâm địa hiểm ác làm hại con nhỏ, cho nên lão muốn nhờ bạn nhỏ trông nom nó hộ lão. Được như vậy lão phu cảm ơn bạn vô cùng.”

Nguyên Thông nghe ông già kể xong, câu này lại đáp:

“Tiểu bối rất vui lòng và cố gắng điều tra rõ chân tướng hai người, nhưng còn vị Đàm lão tiên bối đã có ơn cứu mạng tiểu bối thoát chết, tiểu bối không dám coi ông ta là kẻ thù.”

“Đại trượng phu phải ân oán phân minh, thái độ xử thế của bạn nhỏ như vậy, chắc không khi nào làm cho lão phu thất vọng.”

Nguyên Thông ngược ngui gượng cười và không nói gì.

Đêm đó trời qua rất nhanh. Sáng ngày hôm sau mặt trời mới lên, không hiểu ông già đã lấy ra cái túi bằng tơ dệt bằng tơ Thiên Tằm đưa cho Nguyên Thông và dặn:

“Lão phu có một đôi ngọc m Dương, miếng ngọc m giao cho Ngọc Tiêu Tiên Từ còn miếng Dương thì lão giữ trong người định làm chứng vật để sau này hai ông cháu dễ nhận nhau, bây giờ phiền bạn nhỏ đem miếng ngọc này xuống ẩn chứng với cháu lão, Anh nhi thì sẽ thấy lời nói của lão phu không ngoa chút nào.”

Nguyên Thông thấy vậy tin chắc ông già trong ao là ông Đàm Anh rồi.

Một lát sau, mặt trời đã mọc, ánh nắng xuyên qua động chiếu vào bên trong, tất cả những tảng đá trong núi Huyết Thạch đều biến thành màu đỏ như máu vậy, thật kinh khủng hết sức.

Ông già chỉ một cái lăng trắng nhỏ như sợi dây ở bên cạnh và nói rằng:

“Ánh nắng chiếu đến vạch trắng này, tức là trong một năm từ lần thứ hai, hơi độc trên núi này bỗng biến mất hết, vậy bạn nhỏ hãy sửa soạn sẵn đi.”

Nguyên Thông cứ nhìn ánh nắng xê dịch, lúc đó trong đầu chàng rất nhiều mâu thuẫn, vì nghĩ mãi không ra được phương pháp nào hoàn hảo để đối phó với hai Võ lâm Nhất Quái. Chàng suy nghĩ bỗng nghe ông già trong ao quát lớn:

“Đi!”

Nguyên Thông vội gờ hết tốc lực khinh công phi ra ngoài động, rồi theo ánh nắng mà chạy như một con chim đại bàng tà tà xuống núi.

Không đầy nửa tiếng đồng hồ, đã xuống tới dưới chân núi, chàng quay đầu nhìn lại tỏ vẻ bồi hồi. Sau quyết tâm quay trở về vực thăm ở núi Võ Đang kiểm Đàm Anh để hỏi rõ đầu đuôi câu chuyện.

Nguyên Thông thờ dài, nên khi về tới núi Võ Đang không cần phải tìm tòi đã kiểm thấy Tiên Nhân Độ ở dưới vực thăm núi Võ Đang. Nhưng đâu, chàng mới rời khỏi nơi này có ba bốn hôm mà tình hình đã thay đổi rất lớn, đâu đâu cũng có cảnh rơi lá rụng, đá nứt đất nẻ, hiển nhiên là những tàn tích của một trận đại chiến.

Nguyên Thông không kịp suy nghĩ, vội chạy vào thạch động nơi chàng đã ở dưỡng thương mấy ngày để tìm kiếm. Nhưng trong đó không còn một bóng người nào hết.

Sau chàng tìm thấy một mảnh giấy cả Đàm Anh để lại, chữ của nàng rất đẹp. Chàng thấy tờ giấy đó viết rằng:

“Nguyên đại ca, tiểu muội chờ ba ngày liền không thấy đại ca trở về, ông cũng đi đâu không biết, con yêu tinh bị đại ca đã thương đã do phái Võ Đang đem về núi. Nghe nói Long Hồ Dị Cái cũng mất tích dưới vực thăm này. Tiểu muội nhớ đại ca lắm, nhưng ở mãi trong hang động này một mình cảm thấy buồn bức hết sức, đành phải đi Tương Phàm để tìm kiếm đại ca. Đại ca thấy tờ giấy này, xin mang tới ngay Tương Phàm để gặp muội.”

Dưới ký tên: “Anh muội.”

Xem ngày giờ ghi trong tờ giấy thì Nguyên Thông nhận thấy Đàm Anh mới đi được một ngày thôi. Nguyên Thông tuy rất ngạc nhiên vì trong giấy nàng bảo mình đã thương Tích Tố nhưng vì quan tâm đến việc an nguy của ông ăn mày và nàng ta, chàng không còn suy nghĩ gì hết, đi ngay Trương Phàm.

Nguyên Thông vừa tới ngoài thành Trương Phàm đã thấy bên cạnh đường có một đám người quay quần, hình như họ đang đánh nhau vậy. Chàng không có lòng dạ nào can thiệp những sự không liên can tới mình, vội đi vòng qua đám người đó để tiếng thảng vào thành. Ngõ đầu mới đi mấy bước bỗng nghe thấy giọng nói rất quen thuộc:

“Các người bị đánh thua như vậy, còn nói năng gì nữa?”

Chàng vội quay lại đi đến cạnh đám đông, kiễng chân lên nhìn vào bên trong để xem người vừa nói là ai

Chàng thấy Tăng Bật đang hung hăng đứng trước hai đạo sĩ tuổi trạc ba mươi. Hai đạo sĩ đang hậm hực phùng mồm tròn mắt nhìn Tăng Bật không nói nửa lời.

Tăng Bật thấy hai đạo sĩ kia mãi không trả lời, liền hỏi tiếp:

“Mỗi nói trước, nếu các người thua thì phải bắt chước cho sủa ba tiếng, bĩ ba bước, rồi trở về tìm viện binh đến rửa nhục.”

Đạo sĩ trẻ tuổi nghe Tăng Bật nói, tức giận vô cùng liền nhảy xổ lại vừa tấn công vừa nói:

“Ta thí mạng với ngươi.”

Tăng Bật chỉ tùm tùm cười, giơ tay phải lên khẽ phẩy một cái cản trở không cho đạo sĩ kia tới gần mình và khinh miệt nói:

“Đạo sĩ Võ Đang các người cũng biết hổ thẹn à? Thế thì lạ thật.”

Nói xong y khẽ dùng chưởng lực đẩy mạnh một cái, đạo sĩ nọ đã bị bắn ra ngoài xa, rồi y hậm hực nói tiếp:

“Nếu hai người không nghe lời ta, đừng có trách Tăng Bật này độc ác, trị cho hai người sống dở chết dở.”

Hai đạo sĩ nghe Tăng Bật nói, mồ hôi trên trán tuông ra như tắm rồi một người trong bọn chúng nói với người kia rằng:

“Sư đệ, ngu huynh không thể nào chịu nhục nhã được nữa, nay huynh đi trước đây.”

Nói xong, y giơ tay lên đánh mạnh vào sau ót một cái định tự tử. Ngõ đầu Tăng Bật đã nhanh tay điểm nhanh vào yếu huyệt của đạo sĩ khiến y muốn chết cũng không được. Y đánh nghiêng rặng cán mỗi nước mắt nhỏ ra dòng dòng. Những người đứng quay quần quanh thấy vậy lại cười ồ lên.

Đạo sĩ trẻ tuổi càng sợ hãi liền vái trời ba lạy và nói:

“Tổ sư gia, xin lượng thứ cho đồ môn nhân nhục sống trộm như thế này”. Nói xong, y vừa khóc vừa bắt chước chó sủa kêu hai tiếng và bò một bước. Xong đầu đó mới ẳm người sư huynh lên và hậm hực nói:

“Họ Tăng kia, phái Võ Đang chúng ta với người có thù oán gì, tại sao ngươi làm nhục chúng ta đến thế, thế nào cũng có ngày...”

Tăng Bật lớn tiếng cười một hồi, rồi nói với giọng chế nhạo đáp:

“Bồn đại hiệp ghét nhất kẻ hư danh đạo thể giả quân tử như các người, cứ giơ tay lên sờ gáy thử hỏi lương tâm, nghĩ xem lời nói của mình đúng không?”

Nói xong, y nhìn thẳng vào mặt đạo sĩ không có vẻ gì xót thương cả.

Nguyên Thông không thù hằn gì với phái Võ Đang thấy vậy liền bắt nể. Nhưng chàng lại thấy Tăng Bật vì bạn gây hấn với phái Võ Đang, bắt chấp nguy hiểm sau này, khiến chàng cảm động đến chảy nước mắt ra. Chàng len vào đám đông lên tiếng gọi Tăng Bật:

“Đại ca!”

Tăng Bật quay người lại, thoát tiên kinh ngạc, sau mới mừng rỡ nắm lấy hai cánh tay Nguyên Thông run run hỏi:

“Hiền đệ chưa chết ư?”

Rồi y lăm bắm tự khiển trách:

“Vừa rồi ta đối phó với phái Võ Đang thực quá đáng.”

Nguyên Thông biết Tăng Bật là người hào khí rất trọng tính nghĩa, vừa rồi sở dĩ y ra tay ác độc như vậy là vì trả thù cho mình mới tự khiển trách như thế. Chàng chỉ nói rõ mình ngộ hiểm trách như thế nào cho Tăng Bật hay thôi chứ không dám khuyên chàng ta.

Tăng Bật nghe Nguyên Thông nói xong, thở nhẹ một tiếng và đỡ lời:

“Có thể chứ! Nếu hiền đệ chết thực thì còn gì đạo trời nữa.”

“Thâm thù của tiểu đệ chỉ có một mình Nam Minh Nhất Kiếm La Cống Bắc thôi. Còn việc đệ bị ám hại trên núi Võ Đang chưa chắc là người của phái Võ Đang ra tay, cũng may là tiểu đệ vô sự, thôi đại ca buông tha họ đi.”

Tăng Bất hậm hực đáp:

“Chú đại lượng thật, nhưng mỗ không sao nhịn nổi.”

“Bây giờ anh em chúng ta đã trùng phùng rồi, đại ca cũng nên nguôi cơn giận đi.”

“Chúng ta đi nhậu một bữa say sưa để ăn mừng sự tái ngộ của anh em ta.”

Thế rồi hai người đi vào thành Tương Dương đến một túp lều, vừa định bước vào thì Đàm Anh từ trong bước ra. Nàng vừa trông thấy Nguyên Thông liền la lớn:

“Nguyên đại ca đã về đây à?”

Sau khi ra khỏi Huyết Thạch sơn, Nguyên Thông đối với Đàm Anh vô hình chung đã mang thêm gánh nặng trên vai, nên chàng bỗng buột miệng hỏi:

“Ông em đối xử với em có tử tế không?”

Đàm Anh nghe thấy Nguyên Thông hỏi như vậy, hồ nghi vô cùng, tròn tròn mắt lên nhìn và không hiểu tại sao Nguyên Thông lại nói thế.

Nguyên Thông biết mình lỡ lời, vội kéo Đàm Anh tới trước Tăng Bất và hỏi:

“Đại ca có biết Đàm tiểu thư không?”

Chàng hỏi như thế là có ý muốn che lấp sự lỡ lời vừa rồi.

Tăng Bất vừa cười vừa đáp:

“Tôi chỉ gặp qua một vị Đàm tiểu thư rất hùng tráng thôi, chứ chưa gặp qua Đàm tiểu thư bao giờ.”

Đàm Anh cũng không phải tay vừa, vội trả đũa ngay:

“Ai chả biết hiện giờ có một vị gọi là Thiết Tâm Tú Sĩ chuyên gây hấn với các đạo sĩ của phái Võ Đang tên tuổi đã lừng lẫy rồi thì còn coi ai ra gì nữa.”

Tăng Bất bị chế giễu mặt đỏ bừng gượng cười đáp:

“Không hiểu sao hễ tôi gặp thấy đạo sĩ của phái Võ Đang là tôi giận liền.”

Nguyên Thông vui cười nói:

“Mừng cho đại ca đã lừng danh khắp thiên hạ rồi.”

Tăng Bất nói:

“Chú em hay chế giễu đại ca hoài.”

Ba người chuyện trò rất vui vẻ, Đàm Anh đã ăn no chỉ ăn uống qua loa để tiếp hai người. Nàng vừa ngồi vừa ngắm nhìn Nguyên Thông.

Nguyên Thông rất lo đến sự an nguy của Dị Cái, nên vội hỏi:

“Dị bang chủ mất tích như thế nào, đại ca với Anh muội có biết không?”

Đàm Anh nũng nịu đáp:

“Nguyên đại ca chỉ quan tâm đến sự an nguy của Trung Nguyên Tam Kiệt Nguyên bá bá thôi. Chứ không nghĩ đến chuyện tại sao tiểu muội rời khỏi núi Võ Đang, thôi tiểu muội không nói nữa.”

Nguyên Thông vừa cười vừa đỡ lời:

“Cô đã có người ông tiếng tăm lừng lẫy bảo vệ cho thì việc gì mà tôi phải quan tâm chứ.”

Đàm Anh lườm chàng một cái và nói:

“Đại ca đi khỏi, ông em cũng không trở về, dưới vực thẳm không còn một ma đại nào hết em không bỏ đi thì ở đó làm chi?”

“Sao hiền muội lại biết tin đại bá bá mất tích như vậy?”

Đàm Anh bẽn lèn đáp:

“Em nghe lén mới hay.”

Nguyên Thông nghĩ đến trong giấy của Đàm Anh có nói Tích Tổ bị thương nên chàng hỏi tiếp:

“Còn La tiểu thư có bị thương nặng không?”

Đàm Anh nghe hỏi nổi ghen, hậm hực đáp:

“Bây giờ đại ca quan tâm đến nàng ta, thế tại sao lúc bấy giờ đại ca lại nhẫn tâm đánh nàng ta như thế?”

Nguyên Thông nghe Đàm Anh cứ bảo mình đã thương Tích Tổ thật là oan uổng cho mình quá. Chàng biết việc này phải hỏi Tích Tổ mới rõ cho nên chàng không hỏi lại và lẩm bầm một mình:

“Bây giờ ta mới biết giang hồ hiểm hóc như thế nào?”

Đàm Anh thấy Nguyên Thông nói một cách nghiêm nghị, nàng không dám đùa giỡn nữa và nói tiếp rằng:

“Lúc đại ca lảng lạng rời khỏi nơi đó thì tiểu muội cũng ra theo ngay.”

Thì lúc bấy giờ Đàm Anh không nhập định thực sự, nàng ít tuổi nhưng khôn ngoan vô cùng, thấy sắc mặt của Nguyên Thông hơi khác, nên mới giả bộ nhập định để theo dõi chàng ta. Nguyên Thông vừa bước ra khỏi động thì nàng đã theo dõi liền. Võ công của nàng còn kém Nguyên Thông xa nên nàng không dám theo gần lắm, vì vậy hai người còn cách nhau mỗi lúc một thêm xa. Nàng thấy vậy, kiêu vô cùng, liền buộc miệng kêu gọi, ngờ đâu vì tiếng gọi của nàng mà Tỳ Diễm Thần Ma và La Tích Tổ mới xuất hiện và đồng thời nàng cũng nghe thấy có người gọi Tích Tổ rằng:

“Tổ muội lại đây!”

Lừa ghen bốc lên đùng đùng, sau nàng trông thấy Tích Tổ bị người đánh té, Tỳ Diễm Thần Ma nghe tiếng động chạy lại đem Tích Tổ vào trong hang động cứu chữa. Nàng lại ẩn thân đi theo luôn.

Tích Tổ bị thương mê man bất tỉnh, nàng núp ở đó cả nửa ngày vẫn không thấy Tích Tổ lai tỉnh. Nàng buồn rầu trở về hang động, trong lòng hậm hực. Ngày hôm sau nàng lại trông thấy Tỳ Diễm Thần Ma với Tỳ Trần Đạo nhân đỡ Tích Tổ đến chỗ Nguyên Thông bị rơi chờ đợi. Tỳ Diễm Thần Ma có vẻ nóng lòng sốt ruột nói:

“Con nhỏ bị thương nặng như thế này, chi bằng đưa nó về Võ Đang cứu chữa thì hơn.”

Nhưng Tỳ Trần Đạo nhân cố chấp đáp:

“Tiểu sư muội tôi nhất định tâm nhất trí ở đây để chờ Ngụy bang chủ, tin tức của Thảm thiếu hiệp ra sao. Ngụy bang chủ không tới, tiểu đệ không dám nghịch ý của sư muội.”

Tỳ Diễm Thần Ma giận dữ đáp:

“Thảm tiểu quý đã đánh nàng bị thương như vậy chắc tên đó cũng không dám trở lại đây nữa đâu.”

Tỳ Trần Đạo nhân lại nói:

“Tiểu sư muội còn chưa tỉnh táo hẳn, lúc nào cũng lẩm bầm Thảm thiếu hiệp! Như vậy đủ thấy nàng ta còn mong đợi Thảm thiếu hiệp lắm.”

Hai người đang cãi nhau thì Tích Tổ mở mắt ra với giọng yếu ớt hỏi:

“Ngụy bang chủ đã tới chưa?”

Tỳ Trần Đạo nhân đi tới gần khẽ hỏi lại:

“Sư muội để ngu huynh đưa sư muội về núi trước, còn việc ở đây phiền lão tiên bối nhé.”

Tích Tổ lắc đầu:

“Tôi còn nhiều chuyện muốn hỏi ông ta.”

Mấy người đều cuối đầu xuống rầu rĩ. Một lát sau Tỳ Diễm Thần Ma mới lên tiếng nói:

“Sư muội của bạn bị thương nặng như vậy đem ra khỏi nơi đây cũng không phải là chuyện dễ nếu bây giờ gặp đại hiệp bịt mặt có phải là tốt biết bao không?”

Tỷ Trần Đạo nhân dặm chân xuống đất một cái rồi đáp:

“Tiểu bối hồ đồ làm lỡ hết việc, Tịch Nguyên sư thúc của tiểu bối chữa bệnh rất giỏi, là học trò của Y Tôn Bốc lão tiền bối, tại sao tiểu bối lại quên ông ta đi, lão tiền bối làm ơn coi hộ nàng, để tiểu bối đi mời ông ta đến đây cứu chữa.”

Nói xong, y quên cả vái chào vội vàng đi luôn.

Tỷ Trần Đạo nhân vừa đi khỏi lại có ba lão ăn mày già đi tới. Trông thấy Tỷ Diễm Thần Ma chúng đều ngừng chân lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: m Dương Song Bối

Tỷ Diễm Thần Ma thấy trong ba người không có ông già họ Ngụy nên không thèm nhìn đến.

Tuy ba ông già ăn mày không biết hai người là ai, nhưng chúng thấy Thần Ma tỏ vẻ oai vệ chúng không dám khinh thường. Một người lớn tuổi nhất trong bọn, tiến lên hỏi Thần Ma rằng:

“Xin hỏi tiên sinh có trong thấy Ngụy bang chủ của tề bang đi qua đây không?”

Thần Ma chỉ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng chứ không trả lời.

Tịch Tổ nghe thấy có người nhắc đến Ngụy bang chủ liền mở mắt ra và lên tiếng hỏi:

“Ba vị có phải thuộc hạ của bang chủ không?”

Ba ông già ăn mày nghiêm nghị đáp:

“Tại hạ chính là đệ tử của Cái Bang không biết tiểu cô nương có trông thấy bang chủ của chúng tôi không?”

Tịch Tổ đang định trả lời thì Thần Ma sợ nàng nói có nhiều ảnh hưởng đến vết thương nên y vội đỡ lời:

“Ba lão ăn mày này không biết khinh trọng gì hết, tại sao lại hỏi căn hỏi vắn một người đang bị thương như thế này.”

Một người ăn mày già tỏ vẻ thắc mắc hỏi ngay:

“Các người đã làm gì bang chủ của chúng tôi rồi.”

Thần Ma trợn ngược đôi lông mày lên giận dữ quát tháo:

“Giời thật! Lão ăn mày trốn tránh không ra mặt lại sai hai người đến đây quấy rối, nếu lão phu không khiến ba người đi thì lão phu không phải là Tỷ Diễm Thần Ma nữa.”

Thần Ma tự báo danh xong, ba ông già ăn mày mới biết đối phương là một lão ma đầu giết người không biết chớp mắt, nên ba người vòng cùng về một phía sau hơn trượng, người nào người nấy vội rút khí giới ra đề phòng Thần Ma tấn công và hình như đã quyết tâm liều chết với Thần Ma vậy.

Tịch Tổ khẽ can:

“Lão tiền bối nên để cho họ nói rõ đã, chưa chi đã giận dữ rồi.”

Thần Ma vừa cười vừa đáp:

“Lão phu thấy chúng quấy nhiễu quá nên mới nổi giận.”

Nói xong, y lại dịu giọng nói với ba lão ăn mày:

“Lão ăn mày này, họ Ngụy đã hẹn với La tiểu thư gặp gỡ ở đây. Các người có chuyện gì cứ nói đi.”

Ba ông già ăn mày đưa mắt nhìn, rồi một người lớn tuổi hơn hết đáp:

“Ngụy bang chủ tối hôm qua bị người ta ám hại...”

Thần Ma nghe nói không sao nhin được, vội hỏi:

“Nói bậy nào, tối hôm qua y còn ở đây và hẹn ngày hôm nay sẽ gặp lại.”

Ông già lớn tuổi nói tiếp:

“Sáng sớm hôm nay anh em tiểu bối còn phát hiện dấu hiệu của Bang chủ lâm nguy để lại nên nhận ra có người bắt cóc ông đi rồi, vì thế mới theo dõi tới đây và đường đột hỏi hai vị như thế này!”

Tích Tổ nghe nói thất vọng nhắm nghiền mắt lại.

Thần Ma bỗng lên tiếng nói băng quơ:

“Xem như vậy lại không giống bị thằng nhỏ họ Thảm đã thương đây.”

Tích Tổ nói:

“Tiểu bối có nói là Thảm thiếu hiệp đã thương đâu.”

Sau đó cả năm người tụ họp vào một nơi bàn tán cả nửa ngày.

Rồi Tỵ Trần Đạo nhân mời được Tình Nguyên đạo trưởng chữa thương cho Tích Tổ và sau đem nàng ta ra khỏi đó.

Nguyên Thông nghe chuyện không sao cảm lòng được vội lên tiếng hỏi:

“Có phải vết thương của La tiểu thư nặng lắm không?”

Đàm Anh tức tối đáp:

“Họ đều đi cả, làm sao biết!”

Nguyên Thông khẽ thở dài một tiếng không nói nữa. Đàm Anh có vẻ bực tức, hừ một tiếng.

Ba người ra khỏi khách điếm. Nguyên Thông lại hỏi:

“Đại ca có thuê phòng đây không?”

Tăng Bật đáp:

“Có, tôi đang ở khách sạn Trường Xuân tại phố Đông Hải.”

Nguyên Thông đưa mắt nhìn Đàm Anh hỏi:

“Đàm muội ở đâu?”

“Tôi không khiến đại ca hỏi.”

Nguyên Thông lại nói với Tăng Bật:

“Đại ca về mượn thêm hai căn phòng tôi với Anh muội sẽ về sau.”

Nguyên Thông dẫn Đàm Anh ra ngoài thành. Dọc đường chàng dùng chiến thuật tâm lý, mắt nhìn thẳng vào trước ngực nàng không chớp. Đàm Anh hiểu lầm nói:

“Đại ca tệ lắm!”

Nguyên Thông cười hỏi tiếp:

“Tại sao ngực của hiền muội lại gò cao thế?”

Đàm Anh mặt đỏ bừng, hờn giận đáp:

“Uổng đại ca là dòng dõi danh môn!”

Nguyên Thông cười khì một tiếng và nói tiếp:

“Tôi muốn nói trước ngực hiền muội đeo vật gì mà không cho huynh xem.”

Đàm Anh lại tưởng chàng ta chọc mình, không ngờ chàng có thâm ý khác, cho nên nàng dậm chân mấy cái và mắng yêu:

“Vô ý thức thật!”

Nàng vừa nói vừa móc ra cái túi lụa màu bạc trong cổ ném cho Nguyên Thông và nói tiếp:

“Đây xem đi!”

Nguyên Thông trong thấy cái túi lụa biết ngay ông già trong ao trên Huyết Thạch không nói dối mình, nhưng chàng lại thắc mắc, không biết tại sao Đàm Anh có thể nhận lầm ông mình?

Chàng mở cái túi lụa lấy miếng ngọc m ra phối hợp với miếng ngọc Dương. Quả nhiên hai miếng ngọc cùng màu sắc và to nhỏ bằng nhau, chỉ phân biệt ở nơi một viên khắc hoa lốm và một viên khắc hoa lồi, có lẽ vì thế mà viên ngọc khắc hoa lốm là m và hoa lồi là Dương. Xem xong, chàng làm ra vẻ tiếc rẻ mà nói:

“Tiếc thay, chỉ có một chiếc!”

“Ai bảo chỉ có một chiếc nào, còn một chiếc nữa, ông em đang đeo ở trong người.”

Nguyên Thông nghe nói biến sắc mặt, bụng bảo dạ rằng:

“m Dương ngọc bồi có ba chiếc sao? Nếu vậy lời của ông ông già ở trong ao là thực hay hư?”

Chàng bỗng nghĩ ra một kế, lên tiếng rằng:

“Tôi cũng có một miếng.”

“Có gì là lạ, chắc ông đã cho đại ca phải không?”

“m Dương ngọc bồi là kỳ báu của thiên hạ, công lực của nó có thể tăng trưởng nội lực, khi nào ông của hiền muội lại có thể đem tặng cho nhu huynh một cách dễ dàng như thế!”

Đàm Anh nói giọng rất huyền bí trả lời Nguyên Thông rằng:

“Trước sau, ông tôi thế nào chả tặng cho đại ca kia chứ.”

Nguyên Thông nghe nói nhảy bắn lên hỏi lại:

“Anh muội nói gì thế?”

Đàm Anh nũng nịu đáp:

“Sư phụ nói m Dương ngọc bồi này, nguyên là một đôi, lúc sư phụ thu tiểu muội làm đồ đệ, ông của tiểu muội có đưa cho sư phụ một miếng ngọc m và dặn khi nào dặn xuống núi thì đưa cho tiểu muội làm tín vật và còn nói rằng: ‘Người già nào cầm miếng ngọc Dương là ông, còn người nào trẻ thì là...’”

Nói tới đó nàng ngắt lời nín lặng. Nguyên Thông hỏi:

“Còn người trẻ cầm ngọc thì làm sao?”

Đàm Anh hồ thẹn, mặt đỏ hồng hồng đáp:

“Đại ca không hiểu thật hay vờ thế?”

Nguyên Thông mới tỉnh ngộ, ngượng ngừng kêu lên:

“Ừa!”

Chàng nghĩ ngợi giây lát lại hỏi:

“Chẳng hay Anh muội có trong thấy miếng ngọc Dương của ông chưa?”

Đàm Anh lắc đầu. Nguyên Thông lại bụng bảo dạ rằng:

“Ông già trong ao không dối ta.”

Nghĩ đoạn chàng hỏi tiếp:

“Thế Anh muội nhận người ông đó chẳng lẽ không bắt ông ta đưa viên ngọc Dương cho xem hay sao?”

Đàm Anh trả lời một cách ngây thơ:

“Ông không bắt tiểu muội đưa cho ông xem miếng ngọc m mà chỉ nhận tiểu muội là cháu thôi.”

“Anh muội thử nói cho ngu huynh biết khi Anh muội gặp gỡ ông như thế nào?”

Đàm Anh nghĩ ngợi hồi lâu mới đáp:

“Khi hạ sơn sư phụ có cho tiểu muội biết nhà ở đâu và mặt mũi ông như thế nào. Khi về nhà, tiểu muội đã trông thấy ông đang ở trong nhà như vậy, cần gì phải biểu ông đưa ngọc ra đối chứng nữa.”

“Thế ông của Anh muội có nhắc nhở đến chuyện viên ngọc không?”

“Sao ngày hôm nay đại ca lại hỏi lời thôi như vậy? Có ai lại bỗng dưng nhận người ngoài làm cháu gái. Và lại võ công của tiểu muội là do sư phụ dạy cho, ai mà chả biết.”

Nguyên Thông nghĩ thầm:

“Chắc y không biết trong người Đàm Anh có viên m Dương ngọc bối, y ám hại Võ lâm Nhất Quái có thể là vì phục thù huyết hận. Nhưng y giả mạo ông Đàm Anh để làm chi? Chẳng lẽ y không muốn buông tha Anh muội... không, Anh muội ngây thơ như vậy muốn giết hại nàng thực là dễ như trở bàn tay.”

Nghĩ mãi mà chàng không hiểu được, lại không muốn đem chuyện mình lên Huyết Thạch sơn kể cho Đàm Anh nghe, sợ nàng nóng nảy làm lỡ đại sự. Chàng cứ ngẩn người ra suy nghĩ.

Đàm Anh thấy vậy cũng không sao nhìn được cười.

Hai người đi vào trong thành tìm tới khách sạn Trường Xuân. Tăng Bất đã thuê sẵn phòng cho hai người. Đàm Anh trở về phòng mình tắm rửa còn Nguyên Thông thì ngồi nói chuyện phiếm.

Nhân lúc vắng mặt Đàm Anh, Nguyên Thông đem chuyện Huyết Thạch sơn kể cho Tăng Bất hay và nhờ Tăng Bất ngầm ngầm điều tra hộ, còn chàng thì cứ giữ nguyên thái độ như thường để xem sự thể biến hóa ra sao.

Tăng Bất thờ dài nói:

“Sao trên thế gian này lại lắm kẻ ác như thế? Không ngờ Đàm tiểu thư lại có thân thể oái ăm như vậy”

“Tiểu đệ đã coi nàng như em gái, em thế nào cũng phải tìm ra manh mối chuyện này mới thôi.”

“Hiện đệ không sợ nàng đau lòng hay sao? Và hiện đệ vẫn còn yêu La tiểu thư ư?”

Nguyên Thông rầu rĩ đáp:

“Mối thù bất động đái thiên khi nào tiểu đệ lại chịu thỏa hiệp nhưng thiết nghĩ nàng là người vô tội. Sau khi quen biết rồi, cuộc đời của nàng ấy đã quyết định rồi, tất nhiên nàng không chịu lấy ai đâu. Nếu tôi bỏ rơi nàng có phải phụ lòng người ta không? Nhưng mối thù lớn chưa trả xong rồi không bao giờ lại nghĩ đến chuyện thành gia lập thất, thà cam chịu độc thân suốt đời. Nếu đại ca ở vào địa vị của đệ thì đại ca sẽ xử trí thế nào?”

Tăng Bất không biết trả lời ra sao cho phải.

Lúc ấy bên trong có tiếng một già hỏi người phở cây:

“Có còn phòng rộng rãi sạch sẽ cho thuê không?”

Nguyên Thông nhận ra tiếng nói của người ông giả mạo của Đàm Anh nên khẽ nói với Tăng Bất rằng:

“May mắn thay, y cũng vào trọ khách sạn này.”

Tăng Bất theo lời Nguyên Thông dạn nhảy qua cửa sổ đi luôn. Còn Nguyên Thông ở lại trong phòng, bỗng nghe thấy cửa phòng của Đàm Anh kêu kẹt một tiếng va giọng Đàm Anh thánh thót vui vẻ nói:

“Sao ông biết chúng cháu ở đây? Nguyên đại ca đã về rồi đấy, có cả Tăng đại ca nữa.”

Nàng vừa nói dứt đã chạy sang phòng bên kêu gọi:

“Nguyên đại ca, ra xem ai tới đây?”

Nguyên Thông rất trấn tĩnh đứng dậy chào Đàm Ký Ngu và nói:

“Tăng đại ca có việc bận đã đi khỏi rồi, lão tiền bối khỏi phải lấy phòng nữa, cứ ở phòng Tăng đại ca cũng được.”

Đàm Anh nghe nói Tăng Bật đã đi khỏi liền nói:

“Tăng đại ca lạ thật, có việc phải đi mà không cho tiểu muội hay, lần sau bắt gặp thế nào tiểu muội cũng phải chỉnh cho anh ta một phen mới được.”

Đàm Ký Ngu tỏ vẻ rất thân ái, nói với Nguyên Thông rằng:

“Chuyến đi của lão rất may mắn, kiếm được mấy món thuốc hi hữu, khi lão trở về trong hang động ở dưới vực thăm thấy tờ giấy Anh nhi để lại mới biết Anh nhi ở đó một mình buồn bức đã tới Tương Dương rồi. Không ngờ hiền đệ còn đến sớm hơn lão.”

Nguyên Thông vừa cười đáp:

“Tiểu bối mới tới không lâu!”

Đàm Anh ngồi cạnh Võ lâm Nhất Quái ngẩng mặt lên nhìn nàng nói:

“Ông, nếu ông không còn tới đây thì thế nào cháu cũng bị Nguyên đại ca chọc tức chí chết.”

Nói xong, nàng liếc nhìn Nguyên Thông mỉm cười.

Nguyên Thông sợ rằng nói về viên ngọc m Dương quá sớm nên chàng cứ nháy mắt ra hiệu cho nàng đừng nói nữa.

Đàm Anh vui cười khanh khách. Ký Ngu không hiểu gì, thấy cháu gái cười cũng cười theo.

Vì có thành kiến sẵn, Nguyên Thông nhận thấy tiếng cười của ông này dù sao cũng có phần giả dối bên trong.

Ký Ngu vừa cười vừa đi về phòng tắm rửa và thay quần áo, Đàm Anh làm mặt xấu nhìn nàng hỏi:

“Đại ca có sợ ông của tiểu muội không?”

Nghĩ đến lời dặn bảo của ông già trên núi Huyết Thạch, Nguyên Thông có ý làm ra vẻ khiếp sợ và trả lời Đàm Anh rằng:

“Sao lại không, nhưng ông của hiền muội đã truyền lệnh của ngu huynh dạy bảo hiền muội rồi. Nếu hiền muội còn bướng bỉnh ngu huynh sẽ không nể nang mà đánh đòn ngay.”

“Đại ca dám đánh tui ư, không sợ đau lòng hay sao?”

“Hi hi, không biết xấu hổ...”

Nhưng chàng sức nhớ đến lời của Tăng Bật, rùng mình đánh thụt một cái vội nghiêm nét mặt lại thở dài một tiếng và thúc giục. Đành định trở về phòng nghỉ ngơi. Đàm Anh hậm hực đi luôn.

Nguyên Thông ngồi ở trên giường vận công điều tức, nhưng không làm sao nhập định được, chàng đang cố tĩnh tâm xua đuổi những tạp niệm ra khỏi đầu óc thì bỗng nghe thấy trên mái nhà có tiếng động, tà áo phát phơ trước gió. Chàng vội xuyên qua cửa sổ, phi thân ra bên ngoài, Đàm Anh cũng nhảy ra ngoài xa. Cả hai cùng đuổi theo luôn, hình như người phía trước cố ý đi chậm lại cho hai người đuổi. Đàm Anh đã trông thấy rõ hình bóng của người đó lấy làm ngạc nhiên vội nói:

“Ông em đây!”

Nguyên Thông xua tay bảo nàng đừng nói và rỉ tai dặn:

“Dùng mắt mà nhìn, hiền muội đừng nói năng gì hết.”

Đàm Anh không hiểu Nguyên Thông dặn như thế có dụng ý gì, nhưng nàng không dám lên tiếng nữa, cứ giờ khinh công ra đuổi theo ông già. Thấy Kỳ Ngu đi tới khu nhà là chỗ người nghèo ở, Nguyên Thông bèn hỏi: “Mục đích của y tới đây làm chi?”

Chàng chưa nghĩ dứt, đã thấy Võ lâm Nhất Quái giơ hai tay lên ném ra hai luồng bạch quang vào hai cái nhà ở gần đấy.

Tiếp theo đó ông ta lại ném vào những nhà khác, chỉ trong nháy mắt ông ta ném những vật gì đó vào hơn trăm nhà như vậy.

Nguyên Thông với Đàm Anh núp gần đó, chờ khi tới Kỳ Ngu ném xong đi khỏi, chàng liền nhảy tới trước cửa một nhà nọ, mới hay những vật của Kỳ Ngu ném xuống là một nén bạc năm lượng. Chàng lại sang nhà khác xem xét thì nhà nào cũng thế, đều được y tặng cho một nén bạc như vậy. Chàng thắc mắc vô cùng, khẽ nói với Đàm Anh rằng:

“Không ngờ ông của hiền muội lại là một người đại từ thiện.”

Đàm Anh biết chuyện, đắc chí đáp:

“Mấy năm gần đây ông tôi chuyên làm việc thiện như vậy, nhưng người ta cứ gọi ông là Vô lâm Nhất Quái, không hiểu ông quái dị ở điểm nào.”

Nguyên Thông gượng cười để khỏi trả lời câu hỏi của Đàm Anh và cũng coi như là mình đã nghi ngờ đôi mắt của mình, Đàm Anh hờn giận nói tiếp:

“Sao gần đây đại ca lại có vẻ hoài nghi ông tôi thế.”

Nguyên Thông chỉ lờ mờ nâng một cái chử không dám nói rõ. Hai người lại quay về khách sạn, nhưng chàng không để ý tới Vô lâm Nhất Quái đã về tới của phòng y chưa.

Đàm Anh thấy ông mình làm việc thiện rất đắc chí nên không sang phòng Nguyên Thông phá khuấy nữa mà ngoan ngoãn trở về phòng ngủ luôn.

Sáng sớm ngày hôm sau ngoài phố tiếng người bàn tán xôn xao, Đàm Anh không dò hỏi cũng biết chuyện rồi. Nàng vui vẻ vào phòng Nguyên Thông cười nói:

“Việc làm của ông tôi hồi hôm đã đồn khắp thành này rồi. Chúng ta sang phòng ông xem ông đang làm gì?”

Nguyên Thông vừa đứng dậy đã nghe thấy tên phở cây lớn tiếng nói với khách ở trọ rằng:

“Quý khách hãy về phòng để chờ đợi Mã lão gia hỏi chuyện.”

Sau đó có mấy người công sai vào từng phòng một xét hỏi, thấy Đàm Anh với Nguyên Thông là hai đứa trẻ mới lớn, cho nên bọn công sai không hỏi đến hai người. Còn Ký Ngu trông có vẻ già nua lắm cảm chúng cũng không hỏi nốt. Bọn lính xét hỏi một hồi không thấy người nào khả nghi hết liền đi luôn. Đàm Anh vội gọi phở cây vào hỏi:

“Có việc gì mà lính tráng đêm khăm xét thế?”

“Khiếp quá, tối hôm qua bỗng thành xảy ra vụ án diệt môn thực là thảm khốc tuyệt trần, khiếp thực! Khiếp thực!”

Đàm Anh nghe nói vội hỏi:

“Việc gì thảm khốc đến như vậy?”

Tên phở cây ấp úng mãi mới trả lời được:

“Tối hôm qua Huệ Thông tiêu cục cả nhà bốn năm chục người đều bị giết sạch.”

Đàm Anh bụng bảo dạ rằng:

“Người trong tiêu cục dễ gây hấn với người, chắc kẻ thù đến tìm cũng nên.”

Nguyên Thông lẳng lặng không nói năng gì cả.

Tên phở cây lại nói tiếp:

“Việc giết người này còn là chuyện nhỏ, việc quan trọng nhất là hạt châu lớn của quan tri phủ nhờ tiêu cục ấy bảo tiêu hộ cũng bị bọn đó cướp mất.”

Lúc này Nguyên Thông mới hỏi:

“Tiêu đầu của Huệ Thông tiêu cục là ai? Lai lịch của ông ra sao?”

Phở cây đáp:

“Tổng tiêu đầu là Hồ Khuê biệt hiệu là Phát Thiên Thần Điều, là đệ tử của Tinh Nhất đạo trưởng phái Võ Đang, võ công của ông ta cao siêu.”

Đàm Anh vừa cười vừa nói:

“Võ công của ông ta cao siêu sao lại bị người ta đến giết cả nhà như thế?”

Tên phở cây hăng hái trả lời:

“Tất nhiên tên giặc tài ba hơn mới giết nổi ông ta.”

Nói xong, tên phở cây bỏ đi.

Đàm Anh khẽ hỏi Nguyên Thông rằng:

“Vụ án này có phải Tăng đại ca gây nên không?”

Nguyên Thông đáp:

“Tôi dám chắc không phải.”

“Y ghét người của phái Võ Đang lắm.”

“Anh ấy có ghét người của phái Võ Đang thực nhưng không thể nào anh ấy lại giết người cướp của như thế.”

“Các người có biết hạt châu lớn ấy là gì không?”

Võ lâm Nhất Quái vừa bước chân vào trong phòng của Nguyên Thông vừa hỏi như vậy.

Nguyên Thông vội đứng dậy đón tiếp và hỏi lại:

“Xin lão tiên bối chỉ giáo cho.”

Ký Ngu ho một tiếng rồi nói:

“Việc hạt châu này nhớ Huệ Thông tiêu cực bảo tiêu đã đồn khắp giang hồ từ lâu nhưng nể mặt phái Võ Đang không ai dám gây hấn. Lần này không biết ai mà đang tâm đến thế, có lẽ hung thủ sợ người ta biết tung tích của y nên y mới giết sạch cả nhà tiêu đầu. Nhưng hiển nhiên công lực của người ấy cao siêu lắm mới một lúc giết chết được nhiều người như vậy.”

Đàm Anh vội hỏi:

“Ông nói mãi mà vẫn chưa nói rõ hạt châu như thế nào cho chúng cháu biết.”

Ký Ngu vừa cười vừa đáp:

“Các người có nghe thấy ai nói tới tên Lục Như Thần Châu không?”

Nguyên Thông cùng Đàm Anh nghe nói cả kinh hỏi lại:

“Hạt châu ấy là Lục Như Thần Châu ư?”

“Hiện diệt có biết tại sao lại gọi là Lục Như không?”

Nguyên Thông đáp:

“Hạt châu này ra đời đã gần nghìn năm, cái tên Lục Như không ai là không biết. Nếu bỏ hạt châu ấy trong mồm thì có sáu thứ công dụng như sau:

‘Một là không đói không khát, hai là bị thương trúng độc ngậm hạt châu ấy vào vết thương không nặng thêm và không làm độc thêm, ba là để cho xác chết ngậm ngọc ấy không bao giờ hôi thối, bốn là ngậm nó luyện võ thành công rất nhanh chóng, năm là chất độc hàn không sao xâm nhập vào trong người được, sáu là chất nóng cương dương cũng không làm gì nổi mình. Ngoài sáu công dụng trên ra lại còn nhiều công dụng khác, nên nhiều người thêm muốn.’”

Đàm Anh xen lời nói:

“Đại ca còn quên một điểm nữa, nếu nghiền vụn hạt châu ấy rồi uống một phần tư thì có trường xuân bất lão.”

Nguyên Thông vội cãi lại:

“Dù có trường xuân bất lão đi chăng nữa cũng không sao thoát khỏi chết; vì lòng ích kỷ cá nhân mà hủy mất vật báu hiếm có, những người quân tử chính trực không ai làm như vậy cho nên chỉ kể sáu công dụng trên thôi chứ không kể nốt công dụng thứ bảy này.”

Ký Ngu lại nói tiếp:

“Nguyên hiện diệt nói rất phải, từ giờ Anh nhi phải nên nghe Nguyên đại ca mà đi vào chính đạo.”

Đàm Anh nói sang chuyện khác:

“Không hiểu hai viên ngọc m Dương của nhà ta so sánh với châu Lục Như thì thứ nào quý hơn?”

Nguyên Thông trầm kêu khổ và liếc mắt nhìn trộm Ký Ngu, xem ông già ấy phản ứng ra sao?

Chương 15: Lục Như Thần Châu

Ký Ngu mặt hơi biến sắc đáp:

- Mỗi báu vật có một giá trị riêng làm sao mà so sánh được. Tiếc thay viên ngọc của ông lại bị đánh rơi mất.

Y trả lời rất khéo léo làm người ta khiến người ta không thể hiểu là mất một chiếc hay là một đôi.

Nguyên Thông càng thêm thắc mắc không biết sự phán đoán của mình có đúng hay không?

Đàm Anh rất ngây thơ, cời ngay viên ngọc m ra và nói:

- Anh nhĩ lúc nào cũng đeo nó ở trong người nên không bao giờ sợ mất cả.

Ký Ngu đỡ lấy viên ngọc và cời cái túi lụa ra rồi nói với Nguyên Thông rằng:

- Cũng may Nguyên hiền diệt không phải là người ngoài, hiền diệt thử xem viên ngọc này có phải là báu vật hiếm có không?

Đàm Anh vừa cười vừa nói:

- Nguyên đại ca đã xem rồi, anh ấy cũng có một viên như thế này.

Võ lâm Nhất Quái cả kinh vội hỏi:

- Cái gì?

- Nguyên đại ca đã nhặt và đưa viên ngọc mà ông đánh mất.

Nguyên Thông cãi lại:

- Tôi làm gì có viên ngọc đó.

- Thôi, đại ca đừng chối nữa đi, chính đại ca nói, bây giờ lại bảo là không?

- Tôi nói đùa mà Anh muội cũng tưởng thật.

Đàm Anh móc túi lấy ra một túi lụa nữa nói:

- Chà là gì đây, chẳng lẽ ông cũng cho đại ca, đại ca sợ gì mà không thừa nhận.

Nguyên Thông mặt đỏ bừng nắng thắm:

- „Con nhãi này, khiếp nhược, không biết nó lấy trộm của mình từ lúc nào“

Nhân lúc bất ngờ chàng cướp ngay túi lụa ấy lại và nói tiếp:

- Viên ngọc này không phải của Đàm lão tiền bối.

Nói xong chàng liếc mắt nhìn xem nét mặt của Nhất Quái. Ngờ đâu, Ký Ngu thần nhiên như thường, khiến Nguyên Thông không sao biết được ý tứ của y.

Đàm Anh cãi buống:

- Trên thiên hạ chỉ có một viên ngọc Dương bối thôi làm gì có viên thứ hai nào.

Ký Ngu kêu lên một tiếng, ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Có lẽ hôm nay cứu Nguyên hiền diệt, ông đánh rơi mất cũng nên.

Nghe thấy Nhất Quái nói như vậy Nguyên Thông thấy Ký Ngu này giả hiệu rồi, chàng mới yên tâm, bụng dạ bảo rằng:

-, „Nếu y bảo thất lạc lâu năm thì ta còn thắc mắc, nhưng y nói là mới mất gần đây, đủ thấy ngươi là giả hiệu.“

Võ lâm Nhất Quái có phải người thường đâu, y cũng thấy câu này trả lời rất khó, vì y chưa trông qua viên ngọc m, Dương bao giờ. Nếu nói lúc nào thất lạc cũng khó mà phối hợp được với thời gian Nguyên Thông nhất được, cho nên y lại bỏ tức một câu:

- Việc đòi ly kỳ và lạ lùng lắm, lão cũng không dám chắc viên ngọc Nguyên hiền diệt nhất được là ngọc của nhà ta.

Đàm Anh hờn giận nùng nịu cãi tiếp:

- Cháu đã xem kỹ rồi, đúng là một đôi.

- Nếu vậy để ông xem thử lại chẳng?

Thấy Ký Ngu đòi xem, Nguyên Thông bắt buộc phải đưa viên ngọc Dương ra, nhưng trong bụng nghĩ thầm:

- „Được, để xem ngươi giờ trò gì nào?“

Nhất Quái cầm hai viên ngọc lên ghép vào làm một, quả thật một không sai chút nào. Đàm Anh vừa cười vừa nói:

- Các ngươi cứ không tin lời nói của tôi.

Nàng vừa nói vừa giơ tay ra định cầm lấy, nhưng Nhất Quái bỗng dưng lòng tham, rút hai tay lại không chịu trả hai viên ngọc cho Đàm Anh. Nguyên Thông đã đề phòng trước, nhân lúc Nhất Quái rút tay về phía sau, chàng nhanh tay cướp luôn cả hai viên ngọc và nói:

- Tuy tiểu bối nhất được viên ngọc Dương, nhưng không biết hai viên ngọc lại là một đôi, chẳng hay viên ngọc có ký tích gì xin lão tiên bối chỉ giáo cho?

Nhất Quái không ngờ Nguyên Thông nhanh tay đến thế, nhưng y vẫn làm ra vẻ thản nhiên trả lời rằng:

- Song bối hợp bích, âm dương hòa hợp có thể giúp người ta hoàn thành chánh đạo được.

Nguyên Thông lại hỏi tiếp:

- Lão tiên bối, khi giao viên ngọc cho Ngọc Tiểu Tiên Từ, tiên bối có nhấn lại gì không?

Nhất Quái nghĩ ngợi giây lát nói đáp:

- Chuyện này cách mười mấy năm rồi, lão lại hay quên nên cũng không nhớ là có nói những gì nữa.

Đàm Anh cau mày lại nói giọng u oán trách:

- Thế mới biết ông không bao giờ nghĩ đến Anh nhi hết, lời nói quan trọng vậy mà ông cũng quên được.

Nhất Quái vẫn bình tĩnh an ủi Anh nhi rằng:

- Cháu ngọc thực, khi nào ông lại quên cháu. Ông già như thế này cũng có lúc lảm cẩm chứ. Cháu thử nhắc lại đầu đuôi câu nói xem ông có nhớ không.

Đàm Anh đang định nói thì Nguyên Thông đã ngăn cản:

- Đứng!

Nhất Quái trừng mắt nhìn Nguyên Thông. Đàm Anh cũng tức giận và trách Nguyên Thông rằng:

- Ai khiên đại ca lý vào chuyện của ông cháu tôi.

Nguyên Thông không giận, vẫn nhìn Nhất Quái hỏi tiếp:

- Lão tiên bối còn nhớ chuyện Huyết Thạch Sơn không?

Nhất Quái biến sắc mặt liền, nhưng y không hiểu tại sao Nguyên Thông lại biết chuyện bí mật ấy, y làm ra vẻ ngờ ngác mà không trả lời gì hết.

Nguyên Thông lại nói tiếp:

- Ở trong nước Đoạn Trường cũng có một vị Đàm lão tiên bối.

Nhất Quái vội đứng dậy, mặt tỏ vẻ bối rối.

- Vì lão tiên bối ấy cũng tự xưng là Võ Lâm Nhất Quái.

Nghe Nguyên Thông nói tới đây, Ký Ngu đã lộ vẻ gian ác dần chứ không còn hiền lành nhân hiệp như trước.

Đàm Anh thắc mắc vô cùng không hiểu Nguyên đại ca làm trò trống gì, nàng không biết nói sao cho phải, chỉ dậm chân lia lịa.

Nguyên Thông lại nói:

- Vị lão tiền bối ấy không quên lời dặn bảo của Ngọc Tiêu Tiêu Tử.

Nhất Quái tiến tới gần Nguyên Thông một bước, Nguyên Thông vẫn bình tĩnh như núi Thái Sơn và nói tiếp:

- Ông ta biểu tôi viên ngọc Dương này.

Nhất Quái giơ bàn tay hộ pháp lên định tấn công chàng nhưng lại thôi và lui về phía sau một bước.

Đàm Anh chạy tới gần nắm tay Nhất Quái hỏi:

- Ông, Nguyên đại ca nói gì thế? Sao ông lại giận như vậy?

Nguyên Thông thấy Đàm Anh đi tới gần Nhất Quái, cả kinh vội bảo:

- Anh, muội đừng tới gần ông ta.

Đàm Anh không thêm trả lời.

Nhất Quái mặt biến sắc luôn luôn rồi y làm như vô ý để bàn tay trái lên bối tâm huyết trên vai Đàm Anh, còn tay phải thì nắm chặt lấy yếu huyệt ở cổ tay trái cô bé, rồi vừa cười hỏi Nguyên Thông rằng:

- Y nói gì?

Nguyên Thông thấy vậy thở hắt ra một cái, nhất thời không biết nên nói như thế nào cho phải.

Nhất Quái vẫn ung dung hỏi tiếp:

- Hiền đệ đã quên lời nói của y hay sao?

Y vừa nói vừa khẽ vỗ vào vai Đàm Anh hai cái. Nguyên Thông thấy vậy nghiêng răng đáp:

- Ông ta bảo tôi nên khuyên Anh muội đưa viên ngọc m bối cho lão tiền bối nhưng phải được lão tiền bối hứa không giết hại Anh muội.

- Còn viên ngọc Dương bối của hiền đệ thì sao?

- Tôi cũng biểu cho lão tiền bối.

Sở dĩ Võ lâm Nhất Quái này mạo nhận là ông của Đàm Anh mười mấy năm như thế, mục đích chỉ muốn cướp được hai viên ngọc m, Dương này thôi. Bây giờ y thấy đã toại nguyện nên vui vẻ lạ thường, cười ha hả đáp:

- Đàm Anh là cháu gái của lão, khi nào lão lại đã thương nó.

Đàm Anh ngẩng đầu lên hỏi:

- Sao ông lại định giết hại cháu?

Lúc này nàng mới cảm thấy khác lạ, cổ tay trái bị ông nắm chặt, mình mẩy tê tái, sắc mặt nhợt nhạt. Nguyên Thông thấy vậy la lớn:

- Sao người lại nóng lòng thế?

Nhất Quái lạnh lùng đáp:

- Ta chỉ cần hai viên ngọc m Dương song bối kia thôi, không có thì giờ nói chuyện phiếm với người nữa.

Bây giờ Nguyên Thông mới biết mục đích của Võ lâm Nhất Quái này là muốn cướp được hai viên ngọc, chàng lại chọc tức rằng:

- Mười ba năm lão tiền bối còn chờ được, sao giờ nhất thời lại nóng nảy thế! Nếu tôi nhẫn tâm khỏi cần để ý tới sự sống chết của Anh muội mà chạy đi liền thì sao?

- Không ngờ người dòng dõi danh môn như vậy mà thấy vật báu cũng nổi lòng tham, thốt ra những lời lẽ tàn nhẫn.

Nguyên Thông cười ha hả đáp:

- Nếu lão tiền bối không tin cứ việc thử xem.

Nói xong, chàng bỏ hai viên ngọc vào túi, giả bộ định đi.

Nhất Quái giận dữ quát hỏi:

- Muốn gì thì nói mau lên?

- Tại sao ở núi Võ Đang, lão tiền bối lại ra tay cứu tiểu bối thoát chết?

Nhất Quái đáp:

- Bất thần cứu người, chả lẽ cũng lại là âm mưu sao?

Lúc này Đàm Anh mới vỡ lẽ, vội hỏi:

- Thế ra ông không phải là ông của tôi, vậy ông là ai?

Nhất Quái cười một cách nham hiểm đáp:

- Chả lẽ mi gọi ta là ông mà nhục hay sao? Bây giờ ta nói thực cho mi hay cũng không sao, ta là Hóa Thân tiên sinh.

Nguyên Thông ngẫm nghĩ giây lát lại nói:

- Bất cứ dụng ý của lão tiền bối cứu tiểu bối để làm chi, ngày hôm nay tiểu bối cũng quyết định biếu viên ngọc Dương cho lão tiền bối coi như là để tạ ơn, còn viên ngọc m biếu cho lão tiền bối là để trao đổi sự an toàn của Anh muội, rồi tiểu bối sẽ đấu với lão tiền bối một trận. Nếu tiểu bối thắng thì lão tiền bối phải trả hai viên ngọc này cho tiểu bối trao trả tận tay cho Anh muội. Chẳng hay lão tiền bối có bằng lòng không?

Hóa Thân tiên sinh cười khì bụng bảo dạ rằng:

"Người đã uống viên thuốc Kháng Nguyên Đơn của ta, ta cũng muốn nhân dịp này thử xem công hiệu thuốc ấy ra sao?"

Nghĩ đoạn, y liền nhận lời.

- Được, lão phu sẽ chống người mười chưởng.

Nguyên Thông cảm thấy Nhâm, Đốc, hai mạch của mình đã đã thông, võ công đã luyện tới mức khá cao. Chàng nghĩ rằng chỉ có một mình La Cống Bắc là kinh địch của mình thôi, còn những người khác chàng không sợ ai hết, nhất là khi ở trên núi Huyết Thạch, chàng đã thử ra công lực, thấy tiến bộ nhiều lắm. Như vậy chàng còn sợ ai nữa, nên chàng vừa cười vừa trả lời:

- Nếu tiểu bối dùng thủ pháp kỳ lạ mà thắng nổi lão tiền bối không phải là tài ba. Tiểu bối sẽ đấu nội lực với lão tiền bối hẵn hoi.

Nhưng chàng có biết đâu Hóa Thân tiên sinh là một đại ma đầu hữu hạng, công lực của y chỉ kém La Cống Bắc một chút thôi, vì vậy suýt nữa thì chàng bị mắc lõm.

Nhất Quái đồng ý ngay, liền chia tay ra và nói:

- Đưa hai viên ngọc m Dương cho lão phu.

- Lão tiền bối dắt Anh muội ra chỗ cửa, tiểu bối để hai viên ngọc ở trên bàn, rồi lão tiền bối chạy lại đây lấy ngọc, tiểu bối chạy lại đằng kia đón Anh muội, như vậy hai bên không ai phản ai hết.

- Người khôn ngoan thực!

Hai người liền theo lời đó mà hành sự, Hóa Thân tiên sinh lấy được hai viên ngọc m Dương, còn Nguyên Thông thì cứu được Đàm Anh.

Nguyên Thông giơ tay ra chắn lấy cửa phòng rồi hỏi Đàm Anh:

- Hiền muội thử vận công xem trong người có bị thương không?

Đàm Anh liền vận nội công thấy trong người không việc gì cả, vội lắc đầu cho Nguyên Thông hay là mình không sao cả. Và, nàng thốt một câu tự đáy lòng rằng:

- Nguyên đại ca, chúng ta đừng để cho y đi khỏi.

Nguyên Thông đáp:

- Tôi xếp đặt như vậy cũng vì sợ hiền muội bị y ám hại ngầm nhưng bây giờ hiền muội không việc gì cả thì chúng ta không thể nào nuốt lời hứa được!

Nguyên Thông nói xong, liền tránh ra để cho Hóa Thân tiên sinh đi qua, rồi chàng cùng Đàm Anh đi theo sau. Cả ba cùng đi ra ngoài bãi cỏ nơi vắng vẻ, chàng đứng đối diện Hóa Thân tiên sinh, cả hai cùng vận công lấy sức.

Hóa Thân tiên sinh định tâm thủ xem viên thuốc kháng Nguyên đơn của mình cho Nguyên Thông uống có hiệu quả ra sao nên y không dám coi thường Nguyên Thông ít tuổi.

Nguyên Thông có ý muốn cướp lại hai viên ngọc và chỉ muốn một chiêu của mình phải đánh té Hóa Thân tiên sinh ngay tại chỗ.

Nguyên Thông cảm thấy công lực của mình đã đầy đủ, không khách khứa gì cả, giờ song chiêu lên nhắm người Hóa Thân tiên sinh tấn công luôn, mồm thì nói:

- Xin tiên bối tiếp chiêu thứ nhất của tôi.

Hóa Thân tiên sinh giờ một chiêu lên chống đỡ, vừa cười vừa đáp:

- Ngươi có mấy năm hóa hầu mà cũng đòi làm bộ làm tịch như vậy?

Chiêu lực của hai người va chạm nhau kêu "bùng" một tiếng, Hóa Thân tiên sinh vẫn đứng nguyên một chỗ; còn Nguyên Thông thì bị đẩy lùi về phía sau mấy bước, đủ thấy công lực của Nguyên Thông kém đối phương một chút, chỉ đó không những không đa thương Nguyên Thông, trái lại còn làm dịu ngọn lửa đang bốc cháy ở trong người chàng nên chàng không hay biết gì hết.

Nguyên Thông bỗng cảm thấy thần khí tinh táo, tựa như một khí cầu đã bị xẹp hơi mất hết sức, thuốc Kháng Nguyên đơn tiềm tàng ở trong người chàng cũng lắng xuống và chàng tưởng tượng như vừa ngủ mê mới tỉnh dậy. Chàng biết mình tấn công luôn một hơi mười chiêu cũng không thắng được Hóa Thân tiên sinh, liền thở dài và nói:

- Anh hiền muội! Chúng ta đi thôi! Thế nào cũng có ngày ngu huynh lấy lại được hai viên m Dương đó cho hiền muội!

Hóa Thân tiên sinh nghe nói, cười khì mấy tiếng và đỡ lời:

- Ngươi thật uống là dòng dõi danh môn! Thù cha không tìm cách để trả lại cứ thích can thiệp vào việc người. Nhớ hôm nay ngươi bị lão phu đánh cho tàn tật hay bị thương nặng, thử hỏi người còn mặt mũi nào quay về trông thấy hiền mẫu của mi? Còn việc viên ngọc m Dương này là việc của lão với lão già họ Đàm chứ ăn thua gì đến ngươi đâu?

Nguyên Thông nghe thấy đối phương nói như vậy, ân hận vô cùng, ngập ngừng đáp:

- Nếu ta biết La lão tặc ở đâu, khi nào phải chờ ngươi nói.

Trong khi hai người đang đấu khẩu với nhau thì bỗng có một cái bóng người phi nhảy vào giữa hai người, lớn tiếng cười nói:

- Mấy chục năm không gặp mặt, tính nết Đàm huynh vẫn không thay đổi chút nào, sao bỗng dừng lại hà hiếp một tiểu bối thế?

Hóa Thân tiên sinh cười nhạt đáp:

- Lý huynh là bạn thân của nhà họ Thẩm, sao không khuyên thằng nhỏ nhà họ Thẩm này đi? Không đi trả thù cho cha lại cứ tự thị tài ba đi gây hận thù với người, nếu ngày hôm nay không nể mặt huynh thì lão phu nhất định không để yên cho y đâu!

Nói xong, y quay người phất tay áo một cái đã nhảy ra ngoài xa mười mấy trượng, dáng điệu đẹp khôn tả, công lực rất mạnh.

Trưởng Mi Tiểu Sát Lý Từ Đông lắc đầu khen ngợi:

- Vô lâm Nhất Quái Đàm Ký Ngu quả thật lợi hại, người thường khó mà sánh được.

Nguyên Thông đỡ lời nói:

- Lý gia gia, sao gia gia biết y là Vô lâm Nhất Quái Đàm lão tiền bối?

Đàm Anh cũng đậm chân bức tức nói:

- Y không phải là ông tôi. Hiện giờ hai viên m Dương ngọc bối bị y cướp mất rồi.

Lý Từ Đông tròn mắt nhìn Nguyên Thông đáp:

- Thằng nhỏ này đối với lão vô lễ thực. Lần trước gặp nhau ở Kim Lăng chỉ vì một lời nói mà ngươi chạy khắp đây đó làm ta phải đi tìm kiếm quanh nửa giang sơn không thấy. Bây giờ lại định làm gì ta thế? Ngươi ra đòi mượn chưa được trông thấy môn tuyệt kỹ Nộ Sĩ Xuyên Vân (mũi tên giận dữ bắn xuyên qua mây) nhưng ngươi cũng phải nghe thấy người ta nói qua. Vừa rồi lão gia họ Đàm giờ môn khinh công Nộ Sĩ Xuyên Vân lừng danh khắp thiên

hạ. Trong võ lâm chỉ có một gia đình họ Đàm là có môn khinh công đặc biệt đó thôi, chứ họ khác không sao bắt chước được. Lão với y là bạn thân với nhau mấy chục năm rồi, chẳng lẽ không nhận ra được y hay sao? Ngươi cứ nói đi, nếu y không phải là Nhất Quái thì là ai?

Lý Tử Đông nói một hồi hình như có vẻ tức giận lắm.

Nguyên Thông thấy vậy gượng cười đáp:

- Võ công lợi hại đến mức độ nào người ta cũng có thể bắt chước được, riêng có nội công tâm pháp, mắt không trông thấy thì không thể nào theo được. Những quyền, chiêu, thủ pháp thường vì quá giản dị nên dễ học lắm, tuy không phát huy được hết mức tài giỏi nhưng cũng đã đem ra dọa người được. Đây, gia gia thử xem môn khinh công Nộ Sĩ Xuyên Vân của tiểu bối có giống với Đàm lão tiên bối không?

Chàng vừa nói dứt, đã tung mình nhảy lên trên không, kiểu cách và thân pháp giống hệt như Hóa Thân tiên sinh hồi nãy, cũng bay ra ngoài xa mười mấy trượng mới hạ chân xuống đất, rồi nhìn Tử Đông vừa cười vừa nói tiếp:

- Tiểu bối dùng môn khinh công độc đáo của mình, nhảy lên trên rồi chân tay bắt chước kiểu Nộ Sĩ Xuyên Vân. Gia gia thử xem có giống như môn hạ của Võ lâm Nhất Quái không?

Tử Đông nhận thấy chàng nói rất có lý liền lắc đầu thờ dãi đáp:

- Các ngươi hậu sinh khôn ngoan quỷ quái lắm, những việc mà chúng ta bọn người già này nghĩ không ra, các ngươi hậu sinh cũng làm được, thực là thế gian này đã có thay đổi rồi có khác.

- Vừa rồi môn khinh công của tiểu bối biểu diễn mới là bắt chước kiểu cách thôi chứ không có chân lực gì đâu, chỉ có thể dùng để dọa người được thôi..

- Được, được, được... Lão xin chịu lời nói ấy của hiền đệ, vẫn biết võ công có thể bắt chước để che mắt thiên hạ nhưng còn bộ mặt cũng có thể làm giả được hay sao?

Đàm Anh cướp lời:

- Phải đấy, Nguyên đại ca giải thích rõ cho tiểu muội biết đầu đuôi câu chuyện đi.

Nguyên Thông mời hai người ngồi xuống đất, đem câu chuyện mình ngẫu nhiên lạc đường vào núi Huyết Thạch như thế nào kể cho hai người nghe và nói tiếp:

- Tên ma đầu này công lực cao thực, tôi không biết rõ y là ai?

Tử Đông nghĩ mãi cũng không ra Hóa Thân tiên sinh là ai cả.

Đàm Anh tỏ vẻ tức giận nói tiếp:

- Y không phải là ông của tiểu muội, sao đại ca không sớm nói cho tiểu muội hay để cho tiểu muội cứ nhận lầm ông như thế.

Nguyên Thông vội giải thích:

- Nếu tôi có nói cho hiền muội nghe, chắc hiền muội cũng không tin là thực, nên tôi mới phải chờ có dịp thuận tiện lộ mặt nạ của y ra.

Nếu không phải là đại ca thì m Dương ngọc bối của chúng ta chả bị y bắt ép đưa cho như thế.

- Hiền muội cứ yên tâm, sau khi ngu huynh trả thù xong xuôi, thế nào tôi cũng lấy lại hai viên ngọc đó cho hiền muội.

Tử Đông cũng nổi giận nói:

- Lần sau bắt gặp, thế nào lão phu cũng phải cho y một bài học.

Nguyên Thông vừa cười vừa đỡ lời:

- Lý gia gia chó có lắm người nữa đấy nhé!

Tử Đông vênh mặt lên đáp:

- Tiểu tử có mau lại đây vái lạy lão phu ba lạy không, xong lão phu sẽ có chuyện nói cho mà nghe.

Nguyên Thông tưởng Tử Đông trách mình ăn nói quá sỗ sàng khiến ông ta nổi giận. Chàng nghĩ đến chuyện cũ của Kim Lang, trong lòng ăn năn hối lỗi vô cùng, vội hỏi:

- Lý gia gia đã biết thân thế của tiểu bối rồi phải không?

- Cứ việc vái lạy trước đi đã, rồi lão nói cho nghe sau.

Nguyên Thông không dám bướng bỉnh, vội quỳ xuống lạy ba lạy, mồm thì nói:

- Tất cả mọi việc đều tại Nguyên nhi không nên không phải mà ra cả, mong gia gia lượng thứ cho tiểu bối.

Từ Đông cười khi một tiếng, đỡ chàng dậy và nói:

- Cái lạy của hiền đệ này chỉ có thể nói là cảm ơn lão đã vất vả dò biết tung tích của La Cống Bắc ở đâu thôi.

Nguyên Thông nghe nói cả mừng, ôm chặt lấy Từ Đông, chàng không cười, trái lại khóc òa lên. Bỗng Lý Từ Đông đẩy chàng ra và nói:

- Có người tới đây.

Nguyên Thông vội lau chùi nước mắt, quay đầu lại nhìn, lớn tiếng kêu gọi:

- Tăng đại ca, chúng tôi ở đây!

Tăng Bật mặt nhợt nhạt thờ hồng hộc chạy tới và nói:

- Mau chạy, có chuyện gì để lát nữa hãy nói..

Y vừa nói dứt, đã loạng choạng đâm về phía trước một bước té lăn ra đất. Bỗng có tiếng kêu cộc. Trong người y liền có một hạt trân châu lớn lăn ra, ánh sáng lóe mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Theo dõi muôn dặm

Nguyên Thông thấy bạn mình như thế lo âu vô cùng, vội chạy lại nắm tay Tăng Bật xem mạch mới hay y không bị thương nặng gì hết, đó chỉ là dùng sức quá độ thôi. Chàng liền điểm mấy huyệt lớn cho bạn rồi dùng công lực của mình truyền sang. Chàng đoán chắc chữa như vậy chỉ trong chốc lát Tăng Bật sẽ khỏi liền.

Nguyên Thông đứng dậy trông thấy Đàm Anh đang cầm hạt châu đục nhưng có ánh sáng chói lọi, vẻ mặt nửa cười nửa hờn giận đi tới trước mặt chàng hỏi: “Không ngờ lại chính Tăng đại ca ra tay cướp đoạt hạt châu Lục Như.”

Nguyên Thông nghe thấy cau mày lại suy nghĩ, chứ không trả lời Đàm Anh ngay.

Đàm Anh thấy Nguyên Thông không trả lời mình trong lòng không vui, cười nhạt nói tiếp: “Lời của tiểu muội không phải cô lý sao Nguyên đại ca không thêm trả lời như thế.”

Nàng đã tức giận thật sự, nhưng lúc ấy Nguyên Thông đang suy nghĩ, chàng có ngờ đâu Đàm Anh lại vu khống cho Tăng Bật đã giết người cướp của. Chàng lớn tiếng đáp: “Hiền muội chớ lên đoán bừa như vậy. Tăng đại ca sắp tỉnh rồi, hà tất hiền muội phải phỏng đoán làm mất lòng một người bạn.”

Lời nói của chàng rất thành thật chính đáng ngờ đâu Đàm Anh lại cho là chướng tai, nàng tỏ vẻ giận dữ nói: “Chẳng nhẽ em mang vấn đề này ra bàn luận một chút không được sao?”

Nguyên Thông đưa mắt nhìn Từ Đông rồi nói tiếp: “Tăng đại ca là bạn thân của chúng ta, anh ấy là người quang minh lỗi lạc, giàu nghĩa khí, chúng ta không nên vì một việc chưa biết rõ đã ngờ vực đổ tội cho anh ấy như vậy.”

Từ Đông chìa ngón tay cái lên tỏ vẻ khen ngợi và đỡ lời: “Cậu bé này thông minh lắm.”

Đàm Anh vì việc của Hứa Thân tiên sinh chưa nguôi cơn giận, bây giờ thấy Nguyên Thông đối xử với mình như vậy nàng không sao cầm lòng được. Nàng hậm hực đáp: “Tôi tức thì tôi nói đây, đại ca làm gì được tôi nào?”

Nguyên Thông nóng lòng muốn biết tin của La Cống Bắc ở đâu nên chàng không còn tâm trí cãi vã với nàng vội đáp: “Anh muội có chuyện gì để chốc nữa hãy nói, lúc này đừng nên nói vội.”

Đàm Anh càng tức giận thêm di chân xuống đất lia lịa, gơ tay ném hạt châu Lục Như vào người Nguyên Thông rồi vừa khóc vừa cầm đầu ù té chạy.

Nguyên Thông đưa tay bắt lấy hạt châu và nhảy ra cản đường không để cho nàng chạy, mồm thì khuyên bảo: “Anh muội..”

Nhưng Đàm Anh đã nổi giận không sao nên được, liền đưa chương tẩn công Nguyên Thông như điên như khùng. Nguyên Thông gượng cười tránh chương thế của nàng. Đang lúc ấy Tăng Bật bỗng thở dài một tiếng. Nguyên Thông quay lại nhìn thì Đàm Anh thừa cơ đào tẩu mất. Nguyên Thông đành đi tới Tăng Bật hỏi: “Đại ca bị thương ra sao?”

Tăng Bật vẻ hồ thẹn đáp: “Tuy tôi bị ông của Đàm tiểu thư đánh trúng một chương nhưng không sao, chỉ lo sự an toàn của hai người thôi, cho nên cố chạy tới đây. Vì vậy mới mất hơi mà chết giấc đó thôi.”

Từ Đông hỏi: “Bạn là ai? Hạt châu Lục Như này lấy ở đâu ra?”

Nguyên Thông vội giới thiệu Tăng Bật: “Đây là người bạn của tiểu bối mới quen ở núi Võ Đang họ Tăng tên Bật, đệ tử tục gia của Ngô Thiên đại sư.”

Chàng quay lại nói với Tăng Bật: “Đại ca đây là Trương Mi Tiên Sát Lý lão tiên bối đây.”

Từ Đông vừa cười vừa nói: “Ngô Thiên lão hoà thượng tuy đã đi tu nhưng là người rất hiệp nghĩa, tiểu hiệp là môn hạ của ông ta vì việc của Nguyên nhi mà dám thất lễ với Võ Đang như vậy, thật đúng là thầy nào trò nấy có khác.”

Tăng Bật thấy Từ Đông nói như vậy cúi đầu xuống khẽ đáp: “Tiểu bối với Nguyên Thông hiền đệ kết giao với nhau bằng đạo nghĩa, tiểu bối rất hồ thẹn vì tài mọn sức yếu không giúp gì được cho Nguyên đệ.”

Từ Đông nói: “Nguyên Thông hiền đệ có người bạn như tiểu hiệp sau này thế nào cũng làm được việc lớn.”

Nguyên Thông thấy Từ Đông đã kéo sang chuyện khác vội hỏi: “Tăng đại ca, hạt châu Lục Như này có phải đại ca cướp được của Nhất Quái giả hiệu không?”

Tăng Bật ngạc nhiên hỏi lại: “Sao Nguyên đệ biết rõ thế?”

Vị đó là giả Võ Lâm Nhất Quái tên thật là Hoá Thân tiên sinh đấy. Một tiếng đồng hồ trước đây, y hiện nguyên hình và cướp hai miếng ngọc bội của Đàm tiểu thư, hành tung của y bí mật cho nên đệ đoán vụ án ở Huệ Thông tiêu cục cũng là do y gây nên.”

Tăng Bật nghe xong thở dài một tiếng đang định trả lời, thì Từ Đông trông thấy một bóng người chạy như bay tới, vội ra hiệu cho mọi người hay.

Nguyên Thông hiểu Từ Đông quen biết người nọ vì thấy ông ta dung truyền âm nhập mật gọi người đó. Vì vậy người nọ bỗng quay hướng đáng lẽ y chỉ đi qua thôi, bây giờ chạy đến chỗ ba người đứng lên tiếng hỏi: “Lý đại hiệp gọi tôi có gì dặn bảo thế?” Từ Đông tiến lên nghênh đón vừa cười vừa đáp: “Nơi đây có hai thanh niên hậu sinh nghe danh Vạn Lý .....Cung Bách Thọ đã lâu muốn được yết kiến, cho nên mới dám... đại hiệp ngừng bước một lát.

Bách Thọ có đôi chân chạy rất nhanh, đi lâu không biết mỏi, khắp thiên hạ có một không hai, bạn thân của La Cống Bắc. Sở dĩ Từ Đông hay tin Cống Bắc ở đâu là do y cho biết. Lúc này ngẫu nhiên gặp y. Từ Đông mời tới để trả lời cho Nguyên Thông. Cung Bách Thọ ngấm nhìn Nguyên Thông và bỗng nghiêm nét mặt lại chỉ Tăng Bật nói tiếp: “Vị này có phải Thiết Tâm Tử Sĩ Tăng đại hiệp chuyển môn gây thù với phái Võ Đang gần đây và mới nổi tiếng trên giang hồ phải không? Lão phu ở ngoài thành Tương Dương đã được trông thấy tài năng của đại hiệp thực là cảm phục vô cùng.”

Giọng nói hình như có thành kiến với Tăng Bật. Người trẻ tuổi bao giờ cũng nóng nảy, nghe thấy Cung Bách Thọ nói như thế Tăng Bật không sao chịu được liền biến sắc mặt dung giọng mũi kêu hừ một tiếng.

Từ Đông vội chỉ Nguyên Thông vừa cười vừa hỏi: “Cung huynh sành mắt thật, nhưng Cung huynh có biết vị tiểu hiệp này là ai không?”

Bách Thọ không thèm quay đầu lại nhìn và cũng không có cảm tình gì hết, lạnh lùng nói: “Tôi nghe các bạn của phái Võ Đang nói, biết tiếng vị Thảm tiểu hiệp này rồi.”

Từ Đông vẫn vừa cười vừa nói tiếp: “Cung huynh đã nhận ra Thảm thiếu hiệp, vậy xin huynh chỉ giáo cho vài câu về Cống Bắc huynh.”

“Việc của họ Thảm và họ La khiến lão phu khó nói vì đôi bên đều là bạn thân. Lão phu cũng không dám phê bình gì hết, nhưng lần này lão phu đi Võ Đang nghe thấy những chuyện đã xảy ra trên đó khiến lão phu cảm khái vô cùng.”

“Chắc Cung huynh đã bị bọn đạo sĩ Võ Đang phái xúi bắt làm mất lập trường của mình rồi phải không?”

Bách Thọ hơi giận đáp: “Thảm thiếu hiệp đã thương La tiểu thư, Tăng thiếu hiệp đã thương nhưng đệ tử Võ Đang, việc đó có thể tha thứ được, nhưng còn việc giết người cướp của ở Huệ Thông tiêu cục như thế nào lão phu buộc lòng phải lên tiếng nói mấy lời chính nghĩa.”

Từ Đông lại hỏi lại: “Chẳng hay Cung huynh có chính mắt trông thấy vụ án đó không?”

Bách Thọ lắc đầu.

Từ Đông lại hỏi tiếp: “Thế ai là người chứng kiến vụ án đó?”

“Việc này rõ như ban ngày, chả cần phải tìm ai chứng kiến hết. Chính Tăng tiểu hiệp đã nói là không bao giờ tha thứ cho phái Võ Đang, như vậy khi nào Tăng thiếu hiệp lại buông tha cho Huệ Thông tiêu cục. Với tài ba của Tăng tiểu hiệp đối phó với các vị trưởng bối của phái Võ Đang ra tay ác độc như thế nào ai cũng đều trông thấy hết, thì tất nhiên tiểu hiệp có thể đang tâm giết được bấy nhiêu người.

Tăng Bạt nghe nói tức giận vô cùng, giọng run run đáp: “Trước mặt quần hùng phái Võ Đang đã đánh Nguyên đệ rút xuống vực thẳm không những giấu giếm không nhận nổi, lại còn vu oan giá hoạ cho người khác.”

Nói tới đó, y đổi giọng lớn tiếng nói tiếp: “Bốn tiểu hiệp bình sinh quanh mình lỗi lạc chưa bao giờ giết hại oan một người nào hết. Lần nào ra tay cũng đều chính đại và dám làm dám chịu chứ không như những kẻ khác làm rồi đổ tội cho người khác.”

“Chẳng nhẽ lời nói này của người làm cho lão phu tin người là người chính trực hay sao?”

“Tin hay không là tùy ở đại hiệp.”

Bách Thọ còn định cãi tiếp thì Từ Đông đã cười ha hả nói: “Cung huynh giàu kinh nghiệm giang hồ như vậy mà vẫn chưa hiểu thành kiến tai hại như thế nào hay sao?”

Bách Thọ là người lớn tuổi không muốn vì chuyện này mà gây với bốn tiểu bối, cho nên y lẳng lặng không nói gì nữa.

Lúc này Nguyên Thông mới lên tiếng: “Tăng đại ca, chúng ta chỉ cần lập thân chân chính không làm việc gì trái với lương tâm, mặc những lời đồn đại bên ngoài, chúng ta đếm xỉa làm chi, chúng ta tiếp tục tiến hành công việc của chúng ta có hơn không. Đại ca hãy nói tiếp cho đệ nghe câu chuyện ấy đi.”

Tăng Bạt đưa mắt lườm Bách Thọ một cái. Bách Thọ thấy ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì định cáo từ thì Từ Đông đã kêu ngăn lại và nói: “Cung huynh hãy ở lại đây nghe vài câu chuyện đã.”

Bất đắc dĩ Bách Thọ phải ngừng chân lại, Tăng Bạt liền kể tiếp: “Tối hôm qua tên Võ Lâm Nhất Quái giả nghĩa ấy dẫn Nguyên đệ với Đàm tiểu thư đi xem cái trò tặng bạc tề bản xong lại lên vào trong một căn nhà nghèo hoá trang thành một ông già béo lùn đi tới Huệ Thông tiêu cục, thân hình y nhanh không tả, mỗi dùng hết sức bình sinh mà cũng không theo kịp chỉ xa xa trông thấy Huệ Thông tiêu cục và y thôi.”

Bách Thọ tới đó quên cả câu chuyện không vui hồi nãy vội hỏi: “Y là ai thế?” Từ Đông đỡ lời: “Người đó giả danh Võ Lâm Nhất Quái Đàm Kỳ Ngu. Vừa rồi y ở đây còn nhận là Hoá Thân tiên sinh. Sự thật y là ai chúng tôi cũng không hay.”

Tăng Bạt lại kể tiếp: “Tôi đuổi theo tới Huệ Thông tiêu cục vì không muốn cho y biết, nên ẩn nấp ở một xó tối để xem y làm gì? Võ công của y cao siêu thực, tôi ở bên ngoài nên không biết y đã giết sạch người của tiêu cục. Lúc ấy trong tiêu cục không một tiếng động gì cả. Ngày hôm sau tôi mới biết trong tiêu cục xảy ra một vụ án thảm khốc như vậy.”

Nói tới đó, Tăng Bạt tỏ vẻ không yên, hình như y cho là vì y không chịu vào bên trong nên đệ tiêu cục bị giết như vậy.

Nguyên Thông biết ý Tăng Bạt nên an ủi rằng: “Đại ca yên tâm, việc này không liên can gì đến đại ca.”

Tăng Bạt ngẫm nghĩ giây lát gượng cười nói tiếp: “Tôi ở bên ngoài đợi chờ nửa tiếng đồng hồ, thì thấy y quay trở về chỗ cũ cái trang xong, rồi trở về khách điểm. Sáng hôm nay tôi mới biết y không những giết người mà còn cướp cả viên Lục Như thần châu, tôi đang tìm cách báo cho Nguyên đệ hay, nhưng Nguyên đệ lại ở chung với Đàm tiểu thư. Lúc ấy tôi mới nghĩ thầm rằng: ‘Có lẽ y không cất hạt châu Lục Như này trong người đâu vì sợ ngẫu nhiên Nguyên đệ và Đàm tiểu thư hay biết.’ Nghĩ đoạn tôi lên vào phòng y tìm kiếm ngay ra được hạt châu này. Ngờ đâu lúc giữa đường lại gặp y, thấy y đang hấp tấp đi về tử điểm.”

Tôi tự biết chưa hề gặp y bao giờ chắc y không biết mình là ai cho nên tôi chần chừ đi thẳng về phía trước. Ngờ đâu ý nghĩ tôi sai lầm hết, không những y biết tôi là ai và còn đánh lên tôi một chưởng, mồm thì nói: ‘Tiểu tử, hôm nay lão phu đang cao hứng, hãy cho mi ném một chút khổ thôi.’ Tôi ù té chạy luôn.”

Nguyên Thông vừa cười vừa đỡ lời: “Y tốn công mười mấy năm mới mưu đồ được hai viên ngọc m Dương. Nay y lấy được tất nhiên phải vui vẻ, chỉ sợ lúc y về khách sạn thấy mất hạt châu Lục Như không biết y sẽ nổi giận như thế nào?”

Tăng Bạt tỏ vẻ lo âu nói tiếp: “Tôi chỉ sợ y phát giác mất hạt châu thế nào cũng quay trở lại đây cho nên tôi mới cố chịu đau chạy đến chốn này, ngờ đâu vì dùng sức quá mà chết giấc như vừa rồi.”

“Đại ca khỏi phải lo âu. Vừa rồi tiểu đệ đã đấu với y, chắc y không dám coi thường đâu, huống hồ lúc này lại còn Lý gia với Cung tiền bối nữa thì sợ gì y.”

Từ Đông nói: “Dù hôm nay y có buông tha hai người, nhưng sau này thế nào y cũng phải tìm cho ra mà trả thù, vậy nên hai người phải cẩn thận lắm mới được.”

Nguyên Thông và Tăng Bạt hai người cùng vâng lời.

Cung Bách Thọ nghĩ ngợi giây lát bỗng lên tiếng nói: “Xin Tăng thiếu hiệp thứ lỗi cho lão phu vừa rồi đã lỡ lời nói tiểu hiệp như thế nhé.”

Từ Đông lại nói tiếp: “Cung huynh đã biết Tăng thiếu hiệp là đệ tử của Ngô Thiên lão hoà thượng rồi, thì tất nhiên không còn nghi ngờ gì nữa.”

Bách Thọ giật mình kinh hãi, có vẻ oán trách Từ Đông: “Lý lão huynh đã biết rõ Ngô Thiên lão sư là ân nhân của đệ thế rồi lại không nói cho đệ hay, như vậy sau này đệ còn mặt mũi nào gặp Ngô Thiên đại sư nữa.”

“Ai bảo huynh vừa thấy mặt chúng tôi là vênh vào lên rồi, hình như phái Võ Đang đã giúp gì cho huynh, nên chưa nói được hai câu huynh đã vội bênh bọn họ. Đệ biết xen lời vào đâu?”

Lúc này Tăng Bật đã ngồi con giận liền dịu giọng nói: “Được tiền bối lượng thứ cho như thế, tiểu bối lấy làm cảm ơn, xin lão tiền bối tùy cơ ứng biến rửa hộ nỗi oan này cho tiểu bối.”

Nguyên Thông đưa hạt châu cho Bách Thọ và nói: “Lão tiền bối làm ơn giữ hộ hạt châu này cho phái Võ Đang, tiểu bối có lời này muốn thỉnh giáo.”

Bách Thọ không còn vênh vào như trước nhưng y không dám nhận hạt châu mà thành khẩn trả lời: “Hạt châu này vốn dĩ không phải của phái Võ Đang, tiểu hiệp cứ giữ, còn việc gì muốn nói xin tiểu hiệp cứ nói.”

Nguyên Thông rầu rĩ nói tiếp: “Tiểu bối không có điều gì yêu cầu hết, duy chỉ hỏi tiền bối biết La Công Bắc hiện giờ ở đâu? Nếu lão tiền bối cho hay thì tiểu bối cảm ơn vô cùng.”

Bách Thọ thờ dãi một tiếng đáp: “Lão phu làm bạn với La huynh mấy chục năm chơi với nhau rất thân, có việc gì cũng nói cho nhau hay. Nhưng việc lệnh tôn bị giết hại thì y chưa hề nói cho lão phu hay một tí gì cả. Cho tới khi Thảm tiểu hiệp ngộ hiểm rút xuống vực thẳm, y mới tới nhà lão báo đi tới núi Võ Đang gặp Tỷ Hư đáp trường và dặn người chường môn đó hết sức nhường nhịn để xem sự thể ra làm sao?”

Nguyên Thông nghe nói thất vọng vô cùng vội hỏi tiếp: “Như vậy... Cùng lão tiền bối cũng không biết hành tung của La Công Bắc hay sao?”

“Thảm tiểu hiệp chớ có nóng lòng, hiện giờ hành tung của La huynh thế nào không phải là lão phu không biết.”

Từ Đông xen lời nói: “Cung huynh đã biết những gì thì nói ra đi, việc gì còn úp úp mở mở như thế làm chi?”

Bách Thọ cau mày lại đáp: “Thảm, La hai nhà đều là bạn thân của lão, chẳng nhẽ lão lại để yên cho việc này càng ngày càng lan rộng mà khoanh tay không chịu can thiệp hay sao?”

Từ Đông nói: “Dù sao cái chết của Ngọc Diện Thư Sinh không phải lỗi tự La Công Bắc, còn Công Bắc cứ lánh mặt thế ai mà chả tức giận.”

Bách Thọ nói tiếp: “Gần một năm nay, La huynh thay đổi hẳn thái độ. Theo như hiểu biết của lão thì La huynh không phải muốn trốn tránh như quý vị làm tướng đâu, ngay ở vùng Kim Lăng này y cũng đang ngầm ngầm gặp Thảm tiểu hiệp mấy lần.”

Từ Đông vội hỏi: “Tai sao y thấy mặt Nguyên Thông mà không ra gặp?”

Trái lại Nguyên Thông cho Công Bắc không dám ta mặt để gặp mình là vì đã chót giết cha mình rồi đâu còn dám ra mặt để gặp mình nữa. Chẳng không nghe lời giải thích của Bách Thọ, hỏi tiếp: “Tiền bối mong người chỉ cho biết Công Bắc hiện giờ ở đâu mà thôi.”

Bách Thọ nghĩ nghĩ giây lát rồi đáp: “Hiện giờ y ở Lư Sơn gặp lệnh tôn rồi.”

Nguyên Thông nghe thấy giật mình kinh hãi ném ngay hạt châu Lục Như cho Tăng Bật nói: “Hạt châu này là hạt châu của đại ca, xin đại ca giữ lấy, tiểu đệ phải đi trước đây.”

Chàng vừa nói dứt lời đã giờ khinh công tuyệt đỉnh ra phi thân ra ngoài xa hơn hai mươi trượng tung mình đi luôn.

Ba người thấy kinh công của chàng như thế ngẩn người ra nhìn.

Tăng Bật như điên như cuồng cũng tung mình theo ngay.

Cung Bách Thọ lắc đầu nói: “Đệ tuy là người thiện về đi đường trường, nhưng cũng tự nhận là mình không sao đi nhanh bằng Thảm tiểu hiệp được. Cũng may La huynh gặp Thảm lão rồi thế nấp cũng kể hết mọi việc cho Thảm lão hay, chúng ta không cần phải lo âu làm chi cho mệt.”

Từ Đông lại hỏi: “Huynh cho rằng La huynh thế nào cũng đi gặp Thảm lão hay sao?”

“Thảm huynh không có ở trên Lư Sơn hay sao?”

“Huynh thử nghĩ xem khi nào Thảm lão lại chịu ngồi yên trên Lư Sơn như thế?”

“Nếu vậy chúng ta cũng phải đuổi mau mau đuổi theo mới được.”

“Công lực của Nguyên Thông có cao siêu đến đâu cũng không thể nào chống cự lại được La huynh và lại, La huynh là nhân vật như thế nào có khi nào lại ra tay đánh với Nguyên Thông đâu, việc này huynh khỏi lo nhưng chúng ta đã biết thì cũng lên nhân lúc này mà đi hoà giải cho đôi bên ngay mới được.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đa chỉ Thần Thâu

Tăng Bật thương bạn muốn đuổi theo kịp Nguyên Thông để giúp sức. Y nhận định phương hướng tránh đi đường cái quan, nhằm những lối hiểm hóc mà đi cho chóng.

Y đi qua Hiếu Cảm rồi tới Giang Hà. Đi đường tắt như vậy không những gần hơn nhiều và có thể giờ khinh công ra mà không bị ai đề y'.

Hôm đó, Tăng Bật đã đi tới khu nguy hiểm nhất của dãy núi Đại Hùng và chỉ đi thêm nửa ngày là có thể tới đường cái quan của Hiếu Cảm, y càng giờ hết tốc lực khinh công ra để vượt qua vùng núi. Bất ngờ y bỗng trông thấy Nguyên Thông đang đứng đối diện với bốn đệ tử Cái Bang. Ba già một trẻ, y mừng rỡ vô cùng, lớn tiếng gọi:

- Nguyên hiền đệ!

Rồi nhanh như một mũi tên y đi đến chỗ mấy người đang đứng. Nguyên Thông giới thiệu xong. Tăng Bật mới biết ba ông già ăn mày đó: người thứ nhất là Tửu Cái Cam Như Mộng, người thứ hai là Phả Cái Đơn Bình, người thứ ba là Hạt Cái Minh Vũ, còn người ăn mày trẻ tuổi là đại đệ tử của Long Hồ Dị Cái tên là Tiểu Can Kiếm Anh Long Lập.

Cái bang chơi thân với nhà họ Thảm như thế nào Tăng Bật biết rõ lắm.

Các đệ tử của Cái bang có thể nói là bộ hạ của nhà họ Thảm, bất cứ nhà họ Thảm có việc gì sai bảo họ cũng làm, dù phải nhảy vào chỗ chết chúng cũng nghe theo.

Nhưng bây giờ Tăng Bật thấy mấy đệ tử Cái bang lại đứng đối lập với Nguyên Thông như vậy mới hoảng sợ.

Vì thái độ của bốn người Cái bang ấy rất lạnh lùng, hình như họ không muốn nói chuyện với Nguyên Thông vậy.

Thoạt tiên Nguyên Thông cố hết sức nhẫn nại, không muốn làm mất lòng những người đó. Nhưng thấy bốn người Cái bang cứ như vậy chàng không sao nhẫn nhịn được liền giờ mặt nói với mấy người Cái bang rằng:

- Long sư huynh, các vị co việc bận, đệ không muốn làm mất thì giờ của các vị nhưng đệ muốn hỏi các vị một câu này, mong các vị trả lời cho.

Long Lập gật đầu rồi lại lắc đầu không biết y tò về bằng lòng hay không.

Nguyên Thông tròn đôi mắt lên hỏi tiếp:

- Hướng Tam sư huynh đâu? Ngụy bá bá có tin tức gì không ?

Long Lập mặt lúc xanh lúc đỏ quay lại nhìn ba trưởng lão của Cái bang rồi chần chừ đáp:

- Không biết !

Nguyên Thông giận quá sắp nổi khùng, nhưng chàng lại lui về phía sau một bước, ngẩng mặt lên nhìn trời, thở dài một tiếng.

Tăng Bật không sao nhịn nổi liền thét lớn:

- Quân bất nghĩa, mau bước ra chỗ khác !

Bốn người Cái bang bị Tăng Bật mắng chửi mặt đều biến sắc nhưng không có ai lên tiếng hết chỉ giương mắt lên mà nhìn Tăng Bật và không chào hỏi gì hết, quay đầu đi luôn.

Nguyên Thông ngăn người ra nhìn theo họ đi lắm bầm tự nói:

- Trước kia tiên phụ ta còn sống đối với đệ tử Cái bang từ trên xuống dưới yêu thương họ hết bao nhiêu, không ngờ từ khi Ngụy bá bá mất tích đến giờ người Cái bang lại giờ mặt như vậy.

Tăng Bật ghét nhất là những tên phản phúc, nên y hậm hực nói:

- Tôi xem chúng lén lút như vậy, có lẽ sự nghiệp của Ngụy Bang chủ gây nên sẽ bị chúng làm cho tan vỡ hết.

Nguyên Thông bỗng nghĩ ra một vấn đề liền lên tiếng nói:

- Thái độ của họ bất thường hết sức, họ đã không muốn làm bạn với họ Thảm nhà ta thì khi nào lại chịu nhận lời mắng chửi của Tăng đại ca, chẳng lẽ họ bị điều gì khó nói chăng?

Tăng Bật nghiêm nét mặt đỡ lời:

- Đã là anh hùng hào kiệt thì có coi cái chết vào đâu, sao thái độ họ lại lạnh lùng như vậy?

Nguyên Thông bỗng dậm chân xuống đất nói:

- Việc này bí mật lắm, tôi phải điều tra ra mới được, nếu cần phải dùng thủ đoạn mà bắt ép họ nói ra, tôi cũng không từ.

- Phải, hiền đệ nên làm như thế! Chúng ta mau đuổi theo bọn chúng đi.

Hai người cùng giờ khinh công đuổi theo bốn đệ tử Cái bang

Bốn đệ tử Cái bang mới đi khỏi không lâu đáng lẽ hai người đuổi theo kịp, nhưng họ đã đoán biết thế nào hai người cũng đuổi theo nên chúng đã ẩn núp vào một nơi.

Nguyên Thông với Tăng Bật đuổi theo nửa ngày mà không thấy hình bóng của bọn Cái bang, chán nản vô cùng liền quay trở lại.

Cả hai đều thắc mắc nhất là Nguyên Thông rối trí hết sức. Hai người cứ cầm đầu mà đi, không ai lên tiếng nói hết, không bao lâu đã tới gần Hiếu Cảm. Lúc ấy trời đã tối, Tăng Bật đề nghị vào thị trấn Hiếu Cảm ăn rồi hãy lên đường, Nguyên Thông nghe theo.

Hai người đang đi, Nguyên Thông bỗng kêu lên “Ủa” một tiếng rồi nói:

Trong núi phía bên phải mình hình như có tiếng rên rĩ.

Tăng Bật ngừng chân lắng tai nghe một hồi rồi đáp:

- Sao ngu huynh không nghe thấy gì hết?

Tiếng rên rĩ của người này yếu ớt lắm, hình như sắp chết đến nơi rồi chúng ta hãy chạy vào trong đó thử xem, may ra còn có thể cứu chữa được chăng?

Hai người quẹo vào trong đường núi, đi không bao lâu đã nghe thấy tiếng rên rĩ thốt ra từ nơi miếu Thổ thần gần đấy. Hai người đi tới gần thấy cửa miếu đóng kín. Nguyên Thông đẩy cửa mới hay bên trong đã cài then, chàng không dự dự gì cả, vận sức đánh mạnh một chưởng. Cửa miếu tự nhiên mở toang ra ngay.

Bỗng bên trong có tiếng ám khí phóng ra, chàng biết là kẻ bị thương tự vệ, vội giơ chưởng ra gạt những ám khí xuống đất.

Đồng thời chàng lớn tiếng nói vọng vào:

- Bạn chớ có hiểu lầm! Chúng tôi định tâm cứu bạn đấy.

Người đó kêu “Hừ” một tiếng và không phòng bị nữa. Nguyên Thông vận thần công trợn mắt lên nhìn vào bên trong, thấy góc tường ở bên phía Đông có một ông già áo lam, mắt chuột, cằm nhọn đang ngồi cạnh đó.

Nguyên Thông nóng lòng cứu người, không chú ý đến mặt người đó, liền giơ tay lên nắm tay ông già thăm mạch, bụng bảo dạ rằng:

Người này ngũ tạng đã rời khỏi bản vị, tâm mạch sắp đứt, nếu không gặp ta thì khó lòng sống sót.

Chàng lấy viên Hồi Thông Tái Tạo Hoàn đang định cho ông già nọ uống thì Tăng Bật đã kéo tay chàng lại khẽ nói:

- Hiền đệ, người này mắt chuột cằm nhọn, không phải là người lương thiện đâu, chớ nên vì cứu người mà mang lụy vào thân.

Nguyên Thông ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Đại ca, dù y là người ác, nhưng chẳng lẽ chúng ta thấy người nọ sắp chết mà không giải cứu hay sao?

Tăng Bật thấy chàng nói như vậy thì không nói gì nữa, để mặc cho Nguyên Thông bỏ viên Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn vào mồm ông già nọ.

Nguyên Thông lại điểm ba mươi sáu đại huyệt cho nạn nhân rồi dùng chưởng ấn vào Bối Tâm huyệt ở sau lưng y để dồn kinh lực sang.

Ông già đó công lực khá cao siêu và cũng biết cách chữa thương, nên y cũng vận nội lực lên nghênh đón kinh lực của Nguyên Thông truyền vào. Một lát sau người đó đã có thể tự động điều thức được rồi.

Nguyên Thông đứng dậy đang định rời khỏi miếu Thổ thần thì bỗng thấy người nọ gục xuống phía trước hình như sắp ngã, chàng vội vàng đỡ dậy, nắm cổ tay thăm mạch thử xem, bụng tự chửi thầm rằng:

- Tên này giảo hoạt thực, y đã lành mạnh hết rồi lại giả bộ.

Chàng hất tay y ra và nói với Tăng Bật rằng:

- Đại ca, chúng ta đi thôi !

Tăng Bật vội hỏi:

- Người này đã lành mạnh hẳn rồi ư ?

Nguyên Thông thấy Tăng Bật hỏi như vậy, bỗng nghi ngờ bụng bảo dạ rằng:

- Người này công lực đã khôi phục, tại sao y lại giả vờ ngã như vậy để cho ta đỡ làm chi ?

Chàng suy nghĩ giây lát, liền ngừng bước quay lại trả lời Tăng Bật rằng:

- Người này bị thương rất nặng, tuy tôi đã chữa cho y lành mạnh rồi, nhưng chỉ mười ngày là cùng, y thế nào cũng chết.

- Cứu người thì nên cứu đến cùng, hiền đệ đã chữa cho y thì cũng nên cứu cho hẳn khỏi hẳn.

- Không phải là đệ không muốn cứu y, nhưng sự sống chết là do ở y quyết định.

Ông già nọ vội đứng dậy, mặt không tỏ vẻ gì hết, đã ngắt lời Nguyên Thông cười ha hả và nói:

- Nhỏ kia đừng dọa nạt lão, chẳng lẽ lao phu bị thương như thế này mà tự lão không biết hay sao ?

Nguyên Thông vẫn thản nhiên đáp:

- Bạn bị người ta dùng m Hãn chương lực, đánh cho ngũ tạng rời khỏi vị trí, tâm mạch sắp đứt đến nơi như vậy làm sao có thể sống cho được ? Nhưng tôi đã dùng thuốc Thuần Dương dị bấu cứu bạn thoát chết, bạn nghĩ vì vẫn trong lúc sắp lành mạnh đến nơi để cho ngoại tà xâm nhập nên mới mang họa như thế, hiện giờ âm độc khí đã nằm phục dưới phổi, chỉ mười ngày là cùng thế nào cũng thổ huyết mà chết. Tuy công lực của bạn thâm hậu thật nhưng Nhâm, Đốc hai mạch chưa đã thông, chỉ sợ bạn không đủ sức xua đuổi hơi âm hàn đó ra khỏi phổi thôi.

Nguyên Thông rất giỏi về y đạo nên lời nói ra của chàng rất rành mạch khiến ông già mắt chuột kia phải hoài nghi. Quả thật Nhâm, Đốc hai mạch của y chưa đã thông nên y nghe thấy Nguyên Thông nói như thế thì kinh hoảng liền hạ giọng nói:

- Bạn nhỏ đã cứu lão thoát chết, tất có cách cứu chữa, vậy xin bạn cho lão phu biết cách nào giải cứu.

Nguyên Thông ngẫm nghĩ giây lát rồi nói:

- Tiểu sinh chữa bệnh cần nhất là phải biết rõ nguyên nhân của bệnh, tại sao lúc sắp khỏi lão tiền bối lại nghĩ ngợi chuyện khác như thế, lão tiền bối cần nói rõ cho tiểu sinh hay, tiểu sinh mới nghĩ cách chữa khỏi cho được

- Nếu lão không có việc cần thì không bao giờ tiếc cái thân già này. Thôi được, để lão phu nói cho bạn nhỏ hay, lúc ấy lão phu thêm thuốc cứu thương của bạn nhỏ nên mới ra tay lấy trộm.

Nguyên Thông thò tay vào túi mới biết mình đã mất lọ thuốc Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn, đang định lên tiếng nói thì ông già đã trao lọ thuốc cho chàng, mặt không lộ nét hổ thẹn và nói tiếp:

- Lão trả thuốc này cho bạn nhỏ, bạn nhỏ phải nói cách giải cứu cho lão chứ.

Lời nói và cả thái độ của y khiến ai cũng tức cười. Hình như y coi Nguyên Thông là có trách nhiệm phải chữa bệnh cho y và y trả lại tang vật cho Nguyên Thông là một ơn lớn vậy.

Nguyên Thông tức giận vừa buồn cười, lạnh lùng nói:

- Quý hồ lão tiền bối tâm thành ý chính, tôi sẽ bảo cách giải cứu cho lão tiền bối ngay.

Nói xong, chàng bỗng thấy tay phải ông già có sáu ngón, liền nghĩ thầm:

- Thảo nào, ra người là kẻ cắp già!

Chàng biết ông già này tuy mặt mũi xấu xí nhưng lòng không đến nỗi ác độc như người ta tưởng, chỉ vì thói quen xui nên không sao kềm lòng được mới ra tay lấy trộm lọ thuốc của mình nên chàng cũng không chấp trách ông già ấy nữa và người con giận ngay.

Tăng Bật cũng nhân ra ông già là ai rồi, nhưng sợ Nguyên Thông không biết liền nói:

- Nguyên đệ, lão tiền bối là Đa Chi Thần Thâu Thất lão tiền bối đã lừng danh từ lâu rồi, hiền đệ cứu ông ta đi.

Nguyên Thông không sao nhịn được cười, vội đáp:

- Ông ta trả xong thánh dược cho đệ, ngoại tà sẽ đi hết không phải dùng thuốc cứu chữa nữa.

Thất Thất nghe thấy chàng ta nói như vậy liền hiểu ngay, hậm hực hỏi:

- Nếu không phải bạn nhỏ cứu ta thoát chết thì ngày hôm nay thế nào ta cũng giữ hai người ở lại.

Nguyên Thông vừa cười vừa nói:

- Lão tiền bối không hận anh em tiểu bối cứu lầm người, thịnh tình này tiền bối cảm ơn vô cùng. Lời nói của tiền bối cũng không phải là hăm dọa suông đâu

Thất Thất chớp mắt mấy cái hỏi lại:

- Người đánh lừa ta mà còn giải thuyết hay sao ?

- Lão tiền bối lấy trộm đồ của tiểu bối dù ngày hôm nay tiểu bối không biết nhưng ngày mai cũng phát hiện. Lúc ấy tiểu bối chỉ cần tuyên bố cho mọi người hay lão tiền bối đã lấy trộm linh dược của tiểu bối, tự nhiên có những người cầu lợi họ sẽ không buông tha lão tiền bối. Lúc ấy rốt cuộc lão tiền bối vẫn chết ở trong tay người khác.

Thất Thất hậm hực hỏi tiếp:

- Chả lẽ người không lo điều đó hay sao ?

- Tiên dược này mới ra đời, tiểu bối không nói ra thì ai biết đó là thuốc gì.

- Bây giờ lão đã biết rồi.

- Lão tiền bối biết cái gì rồi ? Nếu tiểu bối không nói tên thuốc ra thì ai dám tin lời của lão tiền bối nào ?

Thất Thất nghe nói nín lặng không trả lời được.

Nguyên Thông biết tính ông già này quái dị coi thường sự sống chết, cho nên y không bao giờ cảm ơn người ta ra tay cứu cho y thoát chết đâu. Nhưng y có một đặc tính: Người ta tín nhiệm y thì y bỏ ngay vụ lợi, dù sống chết cũng phải giúp được công việc cho người. Vừa rồi y nói như vậy, chắc y còn có việc khác cần phải làm nên y mới tiếc tính mạng như thế. Nguyên Thông muốn lấy lòng tin của đối phương, nên chàng suy nghĩ giây lát rồi nói thực cho Thần Thâu hay rằng:

- Thuốc này tên là Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn, chắc lão tiền bối vẫn nghe thấy người ta nói luôn.

Thất Thất nghe nói rất cảm động nhưng y không để lộ ra ngoài chỉ nói:

- Bây giờ lão đã biết tên thuốc này, chỉ sợ từ đây trở đi bạn nhỏ không được yên thân.

Nguyên Thông nghiêm nét mặt đáp:

- Nếu lão tiền bối không phải là Đa Chi Thần Thâu lão tiền bối thì tiểu bối không bao giờ nói ra cho lão tiền bối hay.

Mấy lời này tỏ rõ chàng tin tưởng đối phương nên mới chịu nói ra. Thất Thất nghe nói khoái chí vô cùng cười ha hả nói:

- Chỉ nghe lời nói của bạn nhỏ, kẻ cấp này vui lòng kết bạn với bạn nhỏ và bạn nhỏ là người bạn thứ hai của lão đấy. Bạn nhỏ có biết không ?

Tăng Bật lạnh lùng:

- Chẳng lẽ tiểu bối không được làm bạn với lão tiền bối hay sao ?

Thất Thất ngẩn người ra giây lát rồi đáp:

- Thôi được, người là bạn tri kỷ thứ ba của lão.

Tăng Bật khoái trí vô cùng vội hỏi:

- Thế ai là người bạn thứ nhất của lão thế ?

Thất Thất tròn tròn đôi mắt chuột ra mấy luồng ánh sáng rồi lớn tiếng đáp:

- Ngọc Diện Thư Sinh Thẩm đại hiệp là bạn thứ nhất của đời lão, nếu không phải vì người bạn đó thì lão có khi nào tham sống sợ chết và trả lại lọ thuốc Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn cho hai bạn nhỏ.

Nguyên Thông liếc mắt nhìn, thấy Thất Thất đã ứa nước mắt ra.

Tăng Bật lại hỏi tiếp:

- Lão tiền bối có biết hai anh em chúng tôi là ai hay không ?

Thất Thất nhìn hai người một hồi rồi ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn là đơn thuốc bí truyền của Diệu Thủ Nhân Y, chỉ vì thuốc khó kiếm nên năm xưa lão gia họ Bốc chưa luyện thành. Bây giờ bạn nhỏ có thuốc kỳ báu này chắc thể nào cũng là môn hạ của Bốc lão phải không ?

Tăng Bật vừa cười vừa đáp:

- Lão tiền bối khỏi phải suy đoán nữa, tại hạ họ Tăng tên Bật

Thần Thâu nghe nói phần chần vô cùng, vội hỏi:

- Bạn là Thiết Tâm Tú Sĩ, như vậy bạn kia là Thẩm tiểu hiệp mà lão đang định đi tìm kiếm phải không ?

Nguyên Thông cảm động vô cùng vội đáp:

- Tiểu bối chính là Thẩm Nguyên Thông đây.

Thần Thâu bỗng giơ tay trái lên bẻ chiếc ngón tay trái thừa ở bên tay phải, rồi vút ra ngoài xa, rầu rĩ nói tiếp:

- Ta dúi mũi thực, lại ra tay ăn cắp của bạn, thực vô sỉ, nếu ta không bẻ gãy ngón tay tham lam này đi thì còn mặt mũi nào trông thấy dòng dõi của cô nhân nữa.

- Lão bá tự trách quá nổi, tiểu đệ ảm đạm vô cùng.

Thất Thất đột nhiên thấy Nguyên Thông gọi mình là lão bá hậm hực nói tiếp:

- Lão đệ đừng có coi thường ta, lệnh tổ Bạch Phát Tiên Ông còn gọi ta là lão đệ

Nguyên Thông hoảng sợ vô cùng vội đáp:

- Tiểu bối thất lễ, xin lão tiền bối tha thứ cho.

Thất Thất nghe nói cười ha hả:

- Được, chúng ta cứ biết nhau là kết bạn với nhau thôi còn những chuyện xa gần đừng nói tới nữa.

- Tiền bối kết giao với tiền phụ trước, tiểu bối đâu dám.

Thần Thâu cau mày ngẫm nghĩ giây lát:

- Lão kết giao với lệnh tôn không tự coi mình là trưởng bối, lão cứ biết ai hợp tính thì coi là bạn, thôi được chúng ta đối xử nhau bằng cách trung dung này vậy, từ nay trở đi tiểu đệ đừng có gọi ta là ông là bác nữa. Nghe nó churong tai lăm, cứ việc gọi là lão Thất lão gọi tiểu đệ là tiểu Thẩm như vậy lão đệ bằng lòng chưa ?

Nguyên Thông biết tánh của đôi phương rất quái dị không tuân theo cũng không được, liền gật đầu và hỏi lại

- Ai đã đánh lão Thất suýt chết thể ?

Thất Thất thờ dãi một tiếng rồi đáp:

- Việc lão đệ tìm La Cống Bắc lão đã nghe nói. Cái tình bạn hữu với lệnh tôn khi nào lão chịu khoanh tay ngồi yên cho nên lão mới định đi dò la La Cống Bắc hộ cho bạn nhỏ. Năm ngày trước đây lão phát hiện La Cống Bắc hiện ở Giang Hà, đồng thời cũng nghe tin bạn nhỏ bị đẩy rơi xuống vực thăm chết. Lão không tin Ngọc Diện là người chính trực như thế bị tuyệt tự, cho nên lão mới đến vực thăm chỗ lão đệ bị rớt xuống, để mong gặp được lão đệ rồi cho hay tin Cống Bắc.

- Cảm ơn Thất lão đã quan tâm đến tiểu bối như vậy chính tiểu bối cũng hay tin Cống Bắc nên tìm tới đây.

- Lão đi tới đây ngẫu nhiên gặp bốn đệ tử Cái bang thấy chúng đang lén lút bàn tán chuyện gì với Vô Lâm Nhất Quái. Chi vì lão sơ suất một chút, không nhưng không nghe thấy chúng nói gì, trái lại còn bị Đàm lão quý đánh trộm một chưởng, nếu không gặp hai lão đệ thì lão có lẽ phải xuống dưới âm ty mới kêu oan được. Từ giờ trở đi tiểu Thẩm đừng có gần gũi chúng nhé.

Nguyên Thông với Tăng Bật đưa mắt nhìn nhau một cái, nhưng cả hai đều không dám cho Thất Thất biết mình đã gặp bọn Long Lập. Thế rồi cả ba cùng ra khỏi miếu Thổ địa đi thị trấn Hiếu Cảm.

Chương 18: Thông MinhHại Ta

Trên sườn núi Lư Sơn có một túp diêm là chỗ nghỉ chân của Ngọc Diện Thụ Sinh, lần nào đại hiệp ra vào Ngũ Lão Phong cũng vào túp diêm đó nghỉ ngơi ăn uống. Lần ăn trưa cuối cùng và là bữa ăn kết thúc tính mạng của đại hiệp cũng ở trong túp diêm ấy. Hiện giờ túp diêm vẫn còn, chỉ thay đổi người chủ. Chủ diêm hiện thời cũng là đôi vợ chồng già, trông cũng vui vẻ như chủ diêm trước.

Lúc ấy khách trong túp diêm chỉ còn có hai ông già. Hai vị khách qua đường đang ngồi cạnh cửa sổ ngắm nhìn cảnh sắc Ngũ Lão Phong.

Sắc mặt hai người đều có vẻ lo âu. Một người đã già trông rất nhỏ nhũn, vận áo dài màu lam, còn một người nửa thân hình vạm vỡ tóc đen nhánh mặc quần áo võ trang. Ông già áo lam thở dài một tiếng hỏi ông kia rằng:

“Cổng Bắc huynh, trong thời gian một năm nay huynh đã phát hiện người nào khả nghi chưa?”

Ông già tóc đen lớn tiếng đáp:

“Hoán Nhiên huynh, thời gian một năm trời trôi qua nhanh chóng quá, đệ rất hồ thẹn vẫn chưa tìm ra được kẻ vu oan giá họa cho đệ.”

Thì ra ông già mặc võ trang tóc đen là Nam Minh Nhất Kiếm La Cổng Bắc, kẻ cường thù đại địch của Nguyên Thông mà chàng ngày đêm tìm kiếm mãi không thấy. Còn ông già vắn vẻ là Vô Hình Kiếm Tôn Hoán Nhiên cũng lừng danh giang hồ lâu năm. Ông ta là bạn thân của Thảm, La hai nhà, không muốn hai bên đối địch với nhau gây nên một trận mưa máu gió tanh nên mới phá lệ ẩn cư, hạ sơn cùng Cổng Bắc lên Ngũ Lão Phong tìm Thảm Nhất Chi nói rõ sự thật cho họ Thảm hay để cùng đối mặt với kẻ ném đá giấu tay.

Hoán Nhiên nói tiếp:

“Ngày hôm nay đệ với huynh đi tìm kiếm Thảm lão. Đến bây giờ mới đi tìm e có muộn không? Nhất là thằng nhỏ họ Thảm bị phái Võ Đang đánh chết rơi xuống vực thẳm, việc càng làm càng rắc rối thêm.”

Cổng Bắc nghĩ đến cái chết của Nguyên Thông rầu rĩ vô cùng, mắt hết hào khí hồi nãy, buồn rầu đáp:

“Nhất Chi huynh là người hiểu biết, tính nết lại khoáng đạt, chúng ta chỉ cần thành thực nói chuyện với y. Đệ chắc chuyện này không khẩn gì đâu. Chỉ sợ Nhất Tâm Cư sĩ Vương Hoán người bạn này tính nóng nảy, dễ xúc động và rất nhiều thành kiến, khó đối phó lắm.”

“Theo ý đệ thì Cổng Bắc huynh không nên lên Lư Sơn vội, để đệ gặp Thảm lão trước và sắp đặt một địa điểm cho hai người gặp gỡ sau.”

“Được huynh giúp đỡ cho như vậy, đệ rất lấy làm cảm động.”

“Huynh ở đây chờ nhé, đệ đi đây.”

Vô Hình Kiếm đứng dậy đang định đi thì bỗng thấy ba cái bóng người chạy tới.

Hoán Nhiên ngạc nhiên hỏi:

“Có Thảm Nguyên Thông đấy không?”

Ông ta chưa nói dứt câu thì Thất Thất, Nguyên Thông và Tăng Bật, ba người đã phi tới trước bàn của hai vị cao nhân rồi.

Thần Thâu tròn mắt nhìn Cổng Bắc nhe bộ răng vừa cười vừa hỏi:

“Hai người còn chưa lên núi ư?”

Cổng Bắc lễ phép đáp:

“Mời Thất huynh ngồi.”

Đồng thời ông ta lại đưa mắt nhìn Nguyên Thông trong lòng rất ngạc nhiên vì thấy chàng họ không những chưa chết, mà trông đôi ngươi của chàng cũng biết nội công đã tiến bộ hơn trước nhiều và ra vẻ người lớn chứ không ngây thơ như mấy tháng trước ông đã gặp.

Hoán Nhiên thấy Nguyên Thông với Tăng Bật hai người đều là hai thiếu niên rất có tương lai, nhưng không hiểu sao hai người lại đi cùng Thất Thất. Ông ta cau mày lại tỏ vẻ nghĩ ngợi.

Thất Thất là người đã yêu ai thì yêu cực kỳ và đã ghét ai thì cũng như vậy. Bây giờ y đã theo về phía Nguyên Thông nên ghét Cống Bắc hết sức, nên không thèm đếm xỉa đến Cống Bắc, quay đầu lại nói với Nguyên Thông rằng:

“Tiểu Thẩm, La lão nhi tuy nhuộm đen bộ tóc nhưng dù trăm năm không gặp gỡ cũng không thoát khỏi đôi mắt già này. ”

Nguyên Thông trợn ngược đôi lông mày lên, hai mắt đỏ ngầu, nhưng tới trước mặt Cống Bắc cười nhạt và hỏi:

“Lão tặc, ta tưởng ngươi ẩn núp suốt đời không lộ mặt ra giang hồ nữa. Không ngờ bây giờ gặp ngươi ở đây. Vậy ngươi có lời gì bào chữa không?”

Cống Bắc đã từng trải qua bao nhiêu phong ba bão táp. Tuy người rất cương trực nhưng ông biết đối xử với một người ít tuổi, thiếu kinh nghiệm như Nguyên Thông không thể nào khuất phục bằng lý luận hay võ công được. Chỉ có một cách là dùng tình cảm mới thu phục được chàng ta thôi. Nhưng bây giờ đang có ấn tượng rất xấu với ông. Như vậy phương pháp duy nhất lấy lòng Nguyên Thông đã bế tắc, ông ta đành phải đợi chờ thời cơ thuận tiện.

Vì vậy, ông ta cứ ngồi thẳng người như thường, mồm tím tím cười và hỏi lại rằng:

“Tiểu hiệp tới vừa lúc lắm. Lão đang định nhập sơn thăm lệnh đường đây. Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện với nhau. Chẳng hay tiểu hữu nghĩ sao?”

Nguyên Thông càng tức giận thêm:

“Lư Sơn này có phải là chỗ để cho những loại tiểu nhân như ngươi lui tới để làm điên đảo thị phi đâu. ”

Cống Bắc không hổ thẹn là một vị kỳ nhân, đức tính nhẫn nại của ông quả thực hơn người. Nguyên Thông ăn nói vô lễ như thế mà ông ta vẫn tươi cười chứ không biến sắc mặt hay tức giận gì hết.

Vô Hình Kiếm Tôn Hoán Nhiên nói, Nguyên Thông ngăn người ra vì xưa nay gia phong nhà họ Thẩm nổi tiếng trên giang hồ, dù Cống Bắc là kẻ thù giết cha chàng, nhưng chàng không nên ăn nói vô lễ như thế. Vì vậy chàng hổ thẹn mặt liền biến sắc.

Lúc ấy, Tăng Bật đã trợn ngược đôi lông mày lên giận giữ hỏi:

“Ông là ai? Nếu ông e không có người đấu với ông thì tôi sẽ vui lòng tiếp ông vài hiệp. ”

Trông bề ngoài của Hoán Nhiên rất nho nhã, nhưng y không tốt nhìn bằng Cống Bắc. Với võ công và thân phận của ông ta khi nào chịu để cho một kẻ hậu bối như Tăng Bật ăn nói vô lễ, ông nổi giận cười gần mấy tiếng rồi đáp:

“Lão phu không bước chân vào giang hồ đã mấy chục năm rồi không ngờ mắt của các bọn hậu sinh lại mọc trên trán như vậy (ý bảo Tăng Bật không coi những người bề trên vào đâu). ”

Võ công của Hoán Nhiên chỉ kém La Cống Bắc một chút thôi nên được thiên hạ tặng cho cái biệt hiệu là Kiếm Linh. Đa Chi Thần Thâu Thất Thất biết rõ lai lịch của ông ta. Y không biết tài ba của Tăng Bật ra sao nên nhắc nhở người cùng bọn với mình rằng:

“Chú Tăng Bật, ông ta là Vô Hình Kiếm Tôn Hoán Nhiên đây. ”

Ngờ đâu Tăng Bật tuy biết tên tuổi của Vô Hình Kiếm rồi trong lòng hơi hoảng sợ thực, nhưng y vẫn không chịu lép vế, lớn tiếng cả cười nói tiếp:

“Nguyên huynh dám đấu với lão già Nam Minh Nhất Kiếm chẳng lẽ tôi lại sợ kẻ hạ nhi hay sao?”

Thấy Tăng Bật khinh thường mình như vậy, Hoán Nhiên biến sắc mặt đứng dậy dùng tay thay kiếm múa một vòng, tuy chưa tấn công nhưng cũng đã cho mọi người thấy khí độ của bậc tôn sư một môn phái như thế nào.

Tăng Bật mới biết Vô Hình Kiếm lợi hại như, trong lòng hoảng sợ và tự biết tài ba của mình còn kém đối phương xa. Nhưng y tính rất kiêu ngạo và bướng bỉnh, dù sợ mà y vẫn rút trường kiếm ra đứng thủ thế.

La Cống Bắc chỉ thoáng trong hình dáng và thủ pháp của Tăng Bật cũng đã biết tài nghệ của y non nớt, kém cỏi như thế nào rồi. Lão hiệp cười ha hả xen lời nói:

“Thôi, anh Hoán Nhiên hãy ngồi xuống chẳng lẽ anh không sợ Ngô Thiên hòa thượng, thầy của y bảo anh là người lớn ăn hiếp trẻ con hay sao?”

Vô Hình Kiếm mới nguôi cơn giận ngồi xuống đáp:

“Không ngờ lão hòa thượng ấy có một đồ đệ xấu tính đến thế này. ”

Tăng Bật thấy đối phương nói tên sư phụ và lai lịch của mình rồi, không thể giả bộ làm ngơ không biết hai người như hồi nãy nữa. Và trong lòng cũng hơi hổ thẹn, nhưng y rất nhanh trí vội thay đổi nét mặt và đỡ lời:

“Tiểu bối nghe tiếng lão tiền bối kiếm thuật vô song, định giả bộ không quen biết để mong được lãnh giáo vài thế kiếm. Ngờ đâu tiền bối lại biết rõ tiểu bối như vậy. ”

Hoán Nhiên thấy đối phương đã chịu nhún nhường, mới nguôi cơn giận nét mặt hòa nhã mỉm cười đáp:

“Vi lão không biết lai lịch và thân thế của tiểu hiệp, nên vừa rồi cũng hơi nóng tính một chút. Bây giờ lão nghĩ lại rất lấy làm áy náy. Nhưng ta với tiểu hiệp là kẻ thù ba, vậy chúng ta phải nên khách quan mới được.”

Tăng Bật không biết nói gì nữa, chỉ đưa mắt liếc nhìn Nguyên Thông rồi lui về phía sau một bước, đứng sang một bên.

Nguyên Thông vẫn còn giận dữ nhìn La Cống Bắc nhưng giọng nói đã dịu hẳn, hỏi tiếp:

“Không hiểu tiên phụ có gì thất đức mà để lão tiền bối ra tay hạ sát như vậy? Nếu lão tiền bối kẻ được tội của tiên phụ và có tang chứng hẳn hoi thì tiểu bối không những không dám nói đến chuyện báo thù, còn xin tự sát ngay tại đây để tạ lỗi xúc phạm vừa rồi. Bằng không ngày hôm nay lão tiền bối đừng có hòng ra khỏi Lư Sơn này.”

Tuy Nguyên Thông đã dịu giọng và xưng hô là lão tiền bối nhưng giọng nói của chàng vẫn còn gay gắt và bị phần khiến ai nghe thấy cũng phải cảm động vô cùng.

Cống Bắc nghe xong ngẩn người ra không biết trả lời thế nào cho phải. Ông biết Nguyên Thông là người có thành kiến rất sâu, nếu mình trả lời không khéo thì đừng có mong lên trên núi giải thích với Bạch Phát Tiên Ông nữa. Nên ông suy nghĩ một hồi mới trả lời:

“Quý hồ tiểu hiệp nên được lửa giận thì bất cứ tiểu hiệp hỏi câu nào lão phu cũng vui lòng trả lời liền.”

Nguyên Thông cố hết sức nén lửa giận xuống nhưng thần sắc của chàng vẫn không thay đổi:

“Tuy tiểu bối hãy còn ít tuổi thực nhưng cũng biết phân biệt thực hư như thế nào.”

Lời nói của chàng rất mỉa mai chửi Cống Bắc một cách nho nhã vô cùng. Hoán Nhiên định lên tiếng trả lời hộ Cống Bắc, nhưng lão hiệp đã đưa mắt ra hiệu bảo ông ta đừng có nhúng vào, rồi lão hiệp tùm tùm cười và cương quyết đáp:

“Tiểu hiệp nói cách nhận xét của mình trước, hay là muốn lão phu bày tỏ ý kiến trước.”

“Tùy ngài muốn thế nào cũng được.”

“Căn cứ vào cái gì mà tiểu hiệp lại bảo lão phu đã ám sát lệnh tôn?”

“Tiểu bối có cách làm cho lão tiền bối phải tự nhận là hung thủ.”

Nói xong, Nguyên Thông quay đầu lại nói với Thần Thâu Thất Thất:

“Thất lão làm ơn đi mua hộ con dê rừng cho tiểu đệ.”

Thần Thâu ngạc nhiên vô cùng và trả lời:

“Muốn lập thề ở miếu thành hoàng chỉ cần cắt tiết gà cũng được, việc gì phải dùng đến dê như vậy.”

Tuy y nói thế, nhưng y đã nghe lời Nguyên Thông mà đi luôn.

Thần Thâu vừa đi khỏi, Cống Bắc rất mong Nguyên Thông nói thêm vài lời nữa nhưng chàng nọ rất khôn ngoan không muốn nói nhiều vì sợ nói sai một chữ thì hỏng hết kế hoạch của mình. Nên chàng cứ làm thinh chỉ đi đi lại lại thôi.

La Cống Bắc rất ngạc nhiên không hiểu Nguyên Thông định đối phó với mình bằng cách nào nên cứ cau mày lại suy nghĩ. Cũng may Thần Thâu đi một lát đã đem được một con dê trắng béo lẳn về và nói:

“Nếu ai có tật thì đừng có thề thốt ở trước thần thánh nữa.”

Nguyên Thông cảm ơn Thần Thâu xong, quay lại nói với Cống Bắc rằng:

“Xin lão tiền bối đừng Lục Dương Cương Chi điểm chết con dê này hộ tiểu bối.”

Cống Bắc chân chừ đáp:

“Hà tất phải vô cớ sát sinh như thế?”

“Chẳng lẽ lão tiền bối không nhẫn tâm hạ thủ giết một con dê hay sao?”

Bất đắc dĩ Cống Bắc thở dài một tiếng gợn tay trở lên cong lại và búng ra rồi trả lời:

“Bây giờ tiểu bối đã hài lòng chưa?”

Con dê nọ lặng lẽ lăn ra chết, đủ thấy thủ pháp của Cống Bắc xảo diệu, công lực thâm hậu và oai lực của Lục Dương Cương Chi lợi hại như thế nào.

Nếu mọi người không chăm chú thì không sao biết được ông ta đã ra tay giết con dê bằng cách nào.

Nguyên Thông đưa tay vào ngang lưng con dê nâng lên, đầu và chân của con dê đều chúc xuống. Rồi chàng khẽ vung tay một cái bỗng con dê cuộn bốn chân lại như một sợi dây thừng buộc vào nhau vậy, làm xong chàng vớt con dê xuống đất và hỏi mọi người rằng:

“Con dê này chết rồi nhưng các vị có nhận xét thấy cái chết của nó rất đặc biệt không?”

La Cống Bắc lớn tiếng cười đỡ lời:

“Bất cứ người hay vật đã bị Lục Dương Cương Chi của lão phu giết chết thì người sẽ mềm nhũn như không có xương và thân xác không bao giờ cứng rắn được. ”

Nguyên Thông bỏ khuyết:

“Người bị Lục Dương Cương Chi giết chết không có thương tích nào hết. ”

Cống Bắc nói:

“Tiểu hiệp nói rất đúng và không có môn võ công nào có thể so sánh với Lục Dương Cương Chi được. ”

Nguyên Thông lại thận trọng hỏi tiếp:

“Trên thiên hạ có mấy người luyện thành công môn Lục Dương Cương Chi và có hóa hầu như lão tiên bối?”

Cống Bắc đáp:

“Lão thiết nghĩ chỉ có những vị trưởng bối của sư môn lão phu hơn được lão thôi còn lão dám chắc khắp thiên hạ không có một người nào luyện được môn Lục Dương Cương Chi cao thâm như lão. ”

“Xin hỏi lão tiên bối những vị trưởng bối đó hiện giờ còn tồn tại không?”

Cống Bắc biết Nguyên Thông hiểu lầm mới hỏi như vậy vội trả lời:

“Theo lão phu biết thì các vị ấy đã quy tiên hết rồi. ”

“Có phải lão tiên bối nói môn võ công này chỉ có một môn phái của lão tiên bối biết thôi, và không dạy cho môn phái khác phải không?”

Nói tới đó, chàng nghiêm nét mặt hỏi tiếp:

“Như vậy thì chính lão tiên bối giết chết tiên phụ rồi. Xác của tiên phụ cũng mềm nhũn như bông như vậy lão tiên bối còn có thể nói là người khác hạ sát nữa không?”

Cống Bắc thấy Nguyên Thông nói như vậy biến sắc mặt, đứng ngay dậy hỏi lại:

“Có thực như thế không?”

“Gia tổ cũng nói như vậy. ”

Cống Bắc uể oải ngồi xuống vẻ mặt hoài nghi và lẩm bẩm nói:

“Không phải lão phu ra tay, vậy ai lại có công lực như thế?”

Vô Hình Kiếm đưa mắt nhìn Cổng Bắc vẻ mặt và thái độ cũng gây cần vô cùng.

Nguyên Thông với giọng lạnh lùng nói tiếp:

“Tiểu bối còn có một vật chứng khác khiến lão tiên bối phải cúi đầu nhận tội cho mà xem. ”

Nói xong, chàng móc túi lấy cái thẻ Ly Hỏa Lệnh ra ném lên trên mặt bàn rồi nói tiếp:

“Vật này là vật gì đây?”

Cống Bắc cầm cái thẻ Ly Hỏa Lệnh lên xem rồi sắc mặt của ông dịu dần và hai mắt sáng hẳn lên.

Nguyên Thông thấy ông cầm cái thẻ nghĩ ngợi mãi không trả lời vội hỏi tiếp:

“Thẻ này là thẻ giả ư?”

“Không giả, không giả đâu. ”

“Nếu không phải là thẻ giả, chủ nhân của nó không dám nhận nó là của mình hay sao?”

Cổng Bắc cố nén giận đáp:

“Cái thẻ này không ở trong người lão phu đã hơn ba mươi năm rồi. ”

“Vô lý, không ai tin được. ”

Thì ra những tin vật của những người có tên tuổi ở trên giang hồ đi tới đâu cũng tựa như chủ nhân của nó đã có mặt tới đó, và hậu quả của những việc xảy ra ở nơi đây, chủ nhân của vật đó phải chịu trách nhiệm trước rồi mới đi trường phạt người gây nên tai họa.

Cổng Bắc là người có địa vị bậc nhất võ lâm, có khi nào lại chối cãi nên ông ta nghiêm nét mặt ung dung hỏi:

“Có phải tiểu hiệp muốn lão phu tự tử nơi đây không?”

“Tùy lão tiền bối muốn thế nào cũng được. ”

Cổng Bắc hỏi như thế là vì thẻ diện mà hỏi. Không ngờ Nguyên Thông lại không để cho ông ta có lối thoát. Nên ông chỉ thờ dài một tiếng rồi nói với Hoán Nhiên rằng:

“Lão phu chết rồi xin Tôn huynh giao cái thẻ Ly Hỏa Lệnh này cho đưa cháu Tích Tố và bảo nó không được tầm thù Thảm thiếu hiệp, nhưng dù sao nó cũng phải điều tra cho ra vụ này để chứng minh lão phu không có điều gì thất lỗi với nhà họ Thảm. ”

Nguyên Thông nghe thấy Cổng Bắc nói đến tên Tích Tố mũi lòng vô cùng, khàn thàn:

“Xin Tố muội lượng thứ cho ngu huynh, ngu huynh thẻ nào cũng chết để tạ tội. ”

Lúc ấy, không những Nguyên Thông rầu rĩ mà cả Tăng Bật trong thấy cái thẻ Ly Hỏa Lệnh cũng gọi lại những chuyện vào hồi nhỏ.

Hình như trong nhà y cũng có thờ một cái thẻ Ly Hỏa Lệnh như thế này. Nhưng y không hiểu tại sao lại thờ cái thẻ như thế. Cho nên bây giờ cũng lẳng lặng suy nghĩ không dám nói nữa lời.

Hoán Nhiên lắc đầu đáp:

“Việc này chưa rõ thực hư ra sao, đệ khuyên La huynh không nên thực hành hạ sách. ”

Cổng Bắc đưa mắt nhìn Nguyên Thông, ngờ đâu chàng quay mặt đi làm như không thấy. Lão hiệp gượng cười hỏi Vô Hình Kiếm:

“Nếu Tôn huynh là đệ thì Tôn huynh sẽ xử trí ra sao?”

Hoán Nhiên nước mắt chạy quanh nhưng vẫn ngẩng mặt lên, đáp:

“Trước hết huynh hãy cho biết về cái thẻ này đã. ”

Cổng Bắc đáp:

“Ba mươi năm trước lão phu gặp một võ sư tên là Tăng Đại Thành bị Thái Hằng tứ hung làm khốn, lão phu liền xông ra khuyên rằng tứ hung mấy câu như vậy cứu được họ Tăng thoát chết. Đồng thời lão phu sợ tứ hung trở lại ám hại nhà họ Tăng nên đã tặng cho Đại Thành một cái thẻ Ly Hỏa Lệnh và cũng quên không thu hồi cái thẻ lệnh này. Không hiểu tại sao thẻ lệnh này lại xuất hiện giang hồ khiến lão phu phải chịu trách nhiệm lớn lao này. ”

Hoán Nhiên nghe xong mặt tỏ vẻ kinh hãi hỏi tiếp:

“Tăng Đại Thành có phải là tổng tiêu đầu của Kim Lăng Tứ Đại tiêu cục không?”

“Tôn huynh quen biết y hay sao? Hiện giờ ở đâu?”

Vô Hình Kiếm về mặt rầu rĩ mãi mãi không nói được lời nào. Cổng Bắc lại tưởng người lo âu hộ mình nên không hỏi tiếp, chỉ có nói với Nguyên Thông:

“n cứu của lão phu với tiểu hiệp tới đây là hết, mong tiểu hiệp đừng có làm lớn chuyện này thêm lụy đến người nhà của lão nữa. ”

Nguyên Thông là người rất kiêu ngạo trong lúc tức giận, chàng có thể xé kẻ địch ra làm muôn mảnh, lột da ăn thịt, nhưng chàng không nhẫn tâm trông thấy đối thủ chết một cách ung dung không phản kháng tí nào, chàng rồi trí khôn tả tự khiển trách mình và suýt tý la lớn lên mấy tiếng cho đỡ khó chịu. Trong lúc tâm trí chàng rất mâu thuẫn thì Tăng Bật đứng cạnh cũng bối rối không kém, sắc mặt của y thay đổi luôn luôn. Không biết y đau đớn hay giận dữ, chỉ thấy y nước mắt giàn dụa, từ từ đi tới cạnh bàn cầm cái thẻ Ly Hỏa Lệnh, lớn tiếng hỏi:

“Lão tiền bối, xin cho phép tiểu bối được hỏi vài lời: ‘Chẳng hay cái thẻ lệnh này có phải là cái thẻ mà lão tiền bối tặng cho nhà họ Tăng năm xưa

không?”

Nguyên Thông thấy bạn can thiệp vội la lớn:

“Đại ca!”

Tăng Bật về mặt đầu khổ đáp:

“Nguyên đệ, việc này không nên hồ đồ, hiền đệ còn phải tìm thêm bằng chứng nữa mới được. ”

Y vừa nói vừa cầm cái thẻ lên ngửi, mặt chàng nhột nhột thêm với giọng run run nói:

“La lão tiền bối nói không sai chút nào, vì nhà họ Tăng đặt cái thẻ này lên bàn thờ để phụng dưỡng quanh năm, vì vậy nó vẫn còn sặc những mùi hương trầm, chỉ đưa lên mũi ngửi là biết liền. ”

Nói tới đó, y quỳ xuống trước mặt Cống Bắc với giọng bi đát hào hùng nói tiếp:

“Tiểu bối là Tăng Bật, tiên phụ chính là người đã được lão tiền bối tặng cho cái thẻ này. Xin lão tiền bối hãy nhận một lạy của tiểu bối. ”

Nói xong, y cung kính vái lạy.

Cử chỉ của Tăng Bật làm cho ai nấy đều ngạc nhiên nhưng thái độ bất thường của VôHìnhKiếm lại càng làm cho mọi người ngạc nhiên thêm. Ông ta đỡ Tăng Bật dậy rồi nước mắt hỏi:

“Có phải lệnh đường họ Tôn tên là HuệLang không?”

Tăng Bật ngạc nhiên nhưng gật đầu nhận phải.

“Ông ngoại cả tiểu hiệp có phải là TônHoán Đường không?”

Tăng Bật lại gật đầu. VôHìnhKiếm về mặt cảm động hỏi tiếp:

“Thế tiểu hiệp có biết lão phu là ai không?”

Tăng Bật ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn HoánNhiên nói:

“Tiểu bối tuổi hãy còn nhỏ, cả nhà đã bị kẻ thù tiêu diệt hết, vì vậy tiểu bối không dám nhận liều. ”

Hoán Nhiên vừa khóc vừa nói:

“Lão chính là anh em ruột của ông ngoại cháu đấy, cháu có biết không?”

Tăng Bật kêu lên một tiếng quay lại ôm lấy Hoán Nhiên.

Cống Bắc không ngờ có sự gấp gờ như vậy. Câu chuyện của Tăng Bật không khác gì nói đỡ cho lão một nửa rồi. Chỉ một nửa câu chuyện này cũng đủ làm cho NguyênThông người giận rất nhiều.

Lúc ấy, HoánNhiên hỏi Tăng Bật về chuyện cả nhà họ Tăng bị kẻ thù giết chết như thế nào? Tăng Bật nức nở khóc và kể lại cho HoánNhiên nghe.

Trong lúc hai ông cháu nói chuyện, Cống Bắc với NguyênThông đều nghỉ ngơi. HoánNhiên gạt lệ nói với NguyênThông:

“Lão chắc việc này thế nào cũng có người ở giữa âm mưu hãm hại mong tiểu hiệp nên xét kỹ lưỡng. ”

Tăng Bật cũng nhìn NguyênThông với vẻ mặt băn khoăn chờ xem người anh em kết nghĩa đối xử Cống Bắc ra sao?

Nguyên Thông là người rất thông minh thấy tình hình như vậy đã hiểu ngay. Chàng biết Cống Bắc không phải là hạng người hãm hại người ngay. Chàng đang dụ con giận thì bỗng nghĩ ra một việc khác. Vì sự quá thông minh đó đã làm cho chàng như con tằm tự nhả tơ ra cuốn chặt lấy mình. Chàng bỗng giận dữ quát tháo:

“Không, biết đâu kẻ giết cả nhà Tăng đại ca để lấy lại cái thẻ Ly Hóa Lệnh này lại chả là La Cống Bắc, vì ngoài y ra không ai biết nội dung của việc này hết. ”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cùng mang tai vạ

Ý nghĩ của Nguyên Thông không phải vô lý, nếu Cống Bắc là người rất nham hiểm có thể ra tay làm như thế được, nhưng Cống Bắc có phải là hạng người như thế đâu.

Cống Bắc tức giận không chịu nổi, nhưng chỉ lắc đầu thờ dãi nói:

- Chẳng lẽ ý trời như vậy chăng ?

Tăng Bật rối trí vô cùng không biết xử thế nào cho phải, y chỉ suy nghĩ không nói nửa lời. Vô Hình Kiếm không sao nhịn được vội nói:

- Lão phu là người giữa, mong Thẩm tiểu hiệp nên khách quan một chút, nghe lời nói của lão.

Nguyên Thông do dự giây lát rồi đáp:

- Tiểu bối xin cung kính nghe lão tiền bối dạy bảo.

Vô Hình Kiếm nghiêm nét mặt lại nói tiếp:

- Tiểu hiệp không tin lời nói của Cống Bắc huynh, nhưng tiểu hiệp lại không sao vạch rõ được những điểm giả dối của Cống Bắc huynh. Mong tiểu hiệp nên nghe lời khuyên của lão, làm việc gì cũng nên nghĩ cho chín thì hơn.

Nguyên Thông hung hăng đáp:

- Bộ tóc đỏ của ông ta ai mà chả biết. Bây giờ ông đã nhuộm thành màu đen, như vậy chả có ý che lấp hình dáng của mình là gì ? Đồng thời tiểu bối đã kiếm ông ta một năm rồi, sao ông ta không hiện thân và cũng không tham dự đại lễ của phái Võ Đang, như vậy có phải là ông có tật giật mình không dám trông thấy mọi người không ? Tới khi, ông ta nghe thấy tiểu bối đã bị tan xương nát thịt ở dưới vực thẳm mới giả bộ thương tiếc, giờ cái trò chuột khóc mèo chết, đến Lư Sơn định dùng ba tác lược để điên đảo thị phi. Lão tiền bối nghĩ xem những hành động ấy ai mà chả nghi ngờ. Nếu hôm nay tiền bối buông tha cho ông ta thì không những tiểu bối có tội với tiền phụ ở dưới chín suối, mà thấy kẻ ác không diệt tận cũng có lỗi với tất cả những người nhân nghĩa của giang hồ nữa.

Nguyên Thông càng nói càng hăng, càng nói càng lớn tiếng.

Cống Bắc không tức giận tí nào, còn gật đầu nhận Nguyên Thông có lý.

Vô Hình Kiếm thấy lời lẽ của Nguyên Thông rất có lý nên nhất thời không nghĩ ra được câu nào để đối phó. Sau ông ta bỗng nghĩ ra một kế vội dùng môn Truyền m Nhập Mật (dùng nội công truyền lời nói rất khẽ sang tai của người mà mình định nói. Chỉ có người được truyền nghe thấy thôi chứ người khác đứng cạnh người kia cũng không nghe thấy gì) nói với Cống Bắc rằng:

- Thăng nhỏ này quá thông minh nên mới có thành kiến sai lạc. Có lẽ y trúng phải kế ly gián của người rồi khó mà thay đổi được ý kiến của y. Chi bằng hãy kiếm chế y trước rồi chúng ta kiếm Nhất Chi huynh nói rõ sự thể sau.

La Cống Bắc suy nghĩ giây lát rồi cũng dùng Truyền m Nhập Mật trả lời rằng:

- Thăng nhỏ nhà họ Thẩm quả thật là phượng hoàng và kỳ lân trong đám người, nhưng khôn nổi y được nuông chiều từ nhỏ, nên mới có tính bướng bỉnh như vậy, nhân dịp này phải làm cho y mất tính nết kiêu ngạo đó mới được.

Tuy Nguyên Thông không biết Vô Hình Kiếm và Cống Bắc nói gì nhưng chàng đoán biết hai người thế nào cũng nói đến mình, nên chàng lớn tiếng cười như điên như khùng khiến ai nghe thấy cũng hoảng hốt.

Vô Hình Kiếm ngẫm nghĩ giây lát tìm ra được mấy câu rất hợp mới lên tiếng nói Nguyên Thông:

- Lời nói của tiểu hiệp rất có lý. Tuy Cống Bắc huynh đã đem bằng cớ ra để chứng minh mà tiểu hiệp vẫn cứ đổ diệt tội cho ông ta. Như vậy nói đi nói lại mãi cũng vô ích chi bằng theo luật lệ của giang hồ dùng võ công để giải quyết chẳng hay tiểu hiệp nghĩ sao ?

Thần Thâu Thát Thát đứng cạnh đó từ nãy giờ chưa hề lên tiếng nửa lời. Bây giờ y lắc đầu nói “không nên” luôn mấy tiếng và tiếp:

- Đề nghị của lão Tôn thật lập trường chân chính. Bề mặt thì theo luật lệ của giang hồ nhưng bên trong bạn đã hợp mưu thôn tính người. Mồ không ngờ bạn lại mặt dày mà có thể đề nghị ra ý kiến này.

Vô Hình Kiếm mặt đỏ bừng ngượng ngập vô cùng.

Tăng Bật đang bối rối chưa biết tính sao.

Nguyên Thông không tán thành lời nói của Thần Thâu. Chàng đã quyết định rồi, diệt vong cùng kẻ địch hơn là mất thể diện. Chàng ngẩng mặt lên trời cười giọng rất bi ai và hùng tráng rồi đáp:

- Được, được, tiểu bối xin đến đằng trước đợi chờ hai vị giảng làm.

Nói xong, chàng bước đi trước, cử chỉ của chàng rất anh dũng và khẳng khái khiến ai cũng kính phục.

Thần Thâu có vẻ bất mãn cười nhạt một tiếng rồi đi theo Nguyên Thông.

Tăng Bật nhảy xổ về phía trước, lướt qua người Thần Thâu đi đến cạnh Nguyên Thông.

Vô Hình Kiếm muốn gọi Tăng Bật đứng lại nhưng Cống Bắc đã lắc đầu ngăn cản:

- Tăng tiểu hiệp vì nể bạn mà đi, Tôn huynh cứ để cho y đi, đừng ngăn cản.

Vô Hình Kiếm đành phải nghe theo, chờ bọn Nguyên Thông ba người đi xa mới nói:

- Cháu ngoại của đệ nặng tình cảm quá, quên cả ơn đức của lão huynh đã cứu cả nhà y thoát chết.

Nói xong, lão hiệp có vẻ hổ thẹn cúi đầu xuống không nói tiếp nữa.

Cống Bắc cười lớn đáp:

- Có lẽ Tăng tiểu hiệp nghe lời Nguyên Thông đã tưởng lão giết cả nhà y thực cho nên y mới đi theo Nguyên Thông. Thiếu niên thật là bông bột.

- Đệ chỉ mong việc này giải quyết một cách êm đẹp. Thằng nhỏ Nguyên Thông bướng bỉnh một cách đáng mển, theo nhận xét của đệ chắc y cũng học được mấy thành chân lực của Nhất Chi huynh rồi.

- Đệ chưa chắc đỡ nổi đệ năm hiệp.

- Bất cứ y chống đỡ nổi huynh bao nhiêu hiệp, lúc ra tay mong lão huynh phải cẩn thận đừng để cho y mất sĩ diện quá.

- Tôn huynh tưởng lão phu vẫn còn tính nóng này như năm xưa hay sao ?

Hai người nói xong nhìn nhau cười, trả tiền com rượu cho phổ cây và rời khỏi khách điểm mà đi về phía bọn Nguyên Thông vừa đi.

Hai người đi được hơn tiếng đồng hồ, nhìn địa thế biết mình đã vào tới bên trong Lư Sơn, đến một bãi đất bằng rất rộng lớn. Bọn Nguyên Thông ba người đang đứng đó đợi chờ.

Nguyên Thông đứng nghiêm mặt rất hùng tráng, Tăng Bật ngờ ngạc như kẻ mất thần, hình như y vẫn hoài nghi câu chuyện hồi này không biết thực hư ra sao. Còn Thần Thâu trở đầu mắt chuột lên nhìn Nguyên Thông hình như y chỉ biết có một mình Nguyên Thông là anh hùng hào kiệt thôi. Còn những người khác đều không đáng giá nửa đồng tiền.

Cống Bắc muốn lợi dụng cơ hội này để sửa đổi tánh nết ương ngạnh của Nguyên Thông, cho nên cũng làm ra vẻ kiêu ngạo lớn tiếng hỏi:

- Cậu bé kia đã nghĩ kỹ chưa ?

Nguyên Thông mặt lạnh lùng, tay phải cầm đoản kiếm sừng rồng, tay trái cầm cây sáo Bích Ngọc và đang vận Tiên Thiên Vô Cực Hồn Nguyên Nhất Khí Huyền Công ra bảo vệ toàn thân, và nghiêm nghị cười nhạt một tiếng đáp:

- Trận đấu sinh tử vì chính nghĩa tiểu bối không bao giờ lui bước cả.

Chàng cũng biết công lực của mình còn kém Cống Bắc xa nên phải lấy sẵn khí giới ra để đấu.

Cống Bắc vỗ tay một cái cười giọng rất oai hùng, nói:

- Lão phu chỉ cần hai bàn tay không đối địch để xem cậu chống đỡ nổi lão phu bao nhiêu hiệp.

Nguyên Thông định thần tinh khí vận công lực chuyển hành khắp người một vòng, nhờ vậy tính nóng này đã tan hết.

Cống Bắc thấy Nguyên Thông có thể giữ được thái độ bình tĩnh cũng phải khen ngợi thâm và nói tiếp:

- Lão phu là người lớn, đối địch với cậu như vậy chưa đấu đã mang tiếng là người lớn bắt nạt trẻ con rồi, nên lão phu bằng lòng nhượng cậu tấn công ba thế trước.

- Lão tiền bối có nhượng mười thế tiểu bối cũng không cảm ơn.

Nói xong, chàng hét lên một tiếng múa thanh kiếm đầu rồng quay một vòng và gươm cây sáo ngọc lên nhắm chương đại huyệt ở trước ngực Cống Bắc tấn công luôn.

Cống Bắc vẫn đứng nguyên, chân không xê dịch, đầu gối không cong mà đã lui được về phía sau một thước, ung dung tránh khỏi thế đầu của đối thủ.

Nguyên Thông cười nhạt một tiếng lại dùng thế sáo sử dụng Thần Long điểm thủ xông lại tấn công thái dương huyệt của Cống Bắc, đồng thời kiểm ở bên tay phải của chàng sử dụng thế Dạ Chiến Bát Phương (đêm chiến tám mặt) nhằm ngang lưng đối thủ chém luôn. Thế công này của chàng sử dụng cả kiểm lẫn sáo một lúc lợi hại vô cùng.

Cống Bắc cau mày lại vẫn đứng yên không cử động gì hết, đợi chờ hai môn khí giới của Nguyên Thông sắp tấn công tới mới ngã người về phía sau nằm ngửa sát đất sử dụng thế Ngoại Địa Trường Long (rồng dài nằm đất) để tránh thế công thứ hai của Nguyên Thông.

Nguyên Thông thấy địch thủ không ra tay chống đỡ mà tránh luôn được hai thế công của mình. Trong lòng đang bất mãn cũng phải kính phục, chàng lại quay người một vòng rồng lên một tiếng, biến thế sáo thành thế Vạn Hoa Tề Phóng (muôn hoa cùng nở) liều thân xông lên nhắm đầu Cống Bắc đánh úp xuống. Thế Vạn Hoa Tề Phóng này là một thế lợi hại nhất trong pho sáo của chàng. Nhờ thế sáo này Thanh Sam lão nhân Hoa Đắc Mộng đã đánh bại không biết bao nhiêu cao thủ. Tuy Cống Bắc võ công cao tuyệt nhưng đã nói từ trước nhường cho đối thủ ba thế đầu nên ông phải lui về phía sau hơn trượng mới tránh thoát thế công lợi hại ấy.

Tránh xong ba thế, Cống Bắc định tâm muốn thử xem nội công của Nguyên Thông đã luyện tập tới mức độ nào. Ông ta dùng thủ năm thành chân lực chờ đến thế Tinh Nguyệt Tranh Huy (sao trăng tranh sáng), thế công thứ tư của Nguyên Thông, sáo kiểm sắp tấn công đến gần người liền giơ tay phải dụng thế Hoàn Gia Kim Lương (chống ngang xà nhà vàng) định dùng thân xác thịt của mình mà chống đỡ thế công đó của Nguyên Thông.

Đang lúc chưởng của ông ta sắp va chạm vào cây sáo thì Tăng Bật bỗng nhảy vào giữa hai người, giơ trường kiếm lên đỡ cây sáo của Nguyên Thông và lớn tiếng nói:

- Nguyên Thông hiền đệ hãy khoan ngu huynh có lời này muốn nói.

Nguyên Thông thấu hiểu cây sáo Bích Ngọc lui ra ngoài xa hơn trượng nhưng mắt vẫn lườm Cống Bắc, trả lời Tăng Bật rằng:

- Xin đại ca đừng can thiệp vào chuyện của đệ, nợ của ai người ấy thanh toán.

Tăng Bật ngập ngừng một lát mới nói lên được:

- Việc này chưa biết nết tẻ ra sao, nếu La lão tiên bối quả thật có tâm địa ác độc thì ngu huynh không khi nào lại khoanh tay ngồi nhìn được.

Nói xong y quay đầu lại nói với Cống Bắc:

- Xin thứ lỗi tiểu bối vong ơn mà nói thẳng.

Nói xong, y thâu trường kiếm lại lui đến cạnh Vô Hình Kiếm khẽ nói một tiếng:

- Nhị ngoại công !

Vì tâm sự bối rối, y không sao nói tiếp được.

Vô Hình Kiếm vỗ vai Tăng Bật an ủi:

- Cháu cứ yên trí, La lão tiên bối ra tay có mực thước lắm. Ông ấy ngụ ý rất sâu sắc không khi nào đã thương Thâm tiểu hiệp đâu mà cháu lo.

Tăng Bật ngẩn mặt lên khấn thầm:

“Mong trời phù hộ cho câu chuyện ngày hôm nay chỉ có kinh hoàng mà không nguy hiểm”.

Trong lúc đó Cống Bắc với Nguyên Thông đã đấu tiếp rồi. Nguyên Thông sử dụng bộ pháp kỳ ảo tránh sang trái né sang phải, tay trái cầm sáo tay phải cầm kiếm múa thành hai lớp ánh sáng, cứ nhằm những nơi yếu hiểm của Cống Bắc mà tấn công, trông chàng liêu lĩnh lắm, hình như không coi sống chết vào đâu hết.

Cống Bắc có tiếng là Võ Thánh, tất nhiên công lực phải thâm hậu không thể tưởng tượng được, nhất là Thuận Dương chân khí của ông ta không khác gì tường đồng vách sắt quây chặt lấy mình vậy. Nguyên Thông đã giở hết sức ra mà không sao đã thương nổi ông, huống hồ kiếm pháp và tiêu pháp của chàng lại học của ông chàng truyền cho ; nên lão hiệp vừa đấu vừa tưởng tượng như mấy chục năm xưa mình luyện võ với bạn già họ Thâm vậy, cũng vì thế mà kiếm pháp và tiêu pháp của đối thủ ông ta đã thuộc lòng hết.

Riêng có bộ pháp kỳ ảo của Nguyên Thông là ông ta chưa hề thấy bao giờ. Mấy lần ông ta yên trí có thể đánh té được Nguyên Thông, nhưng Nguyên Thông đã thoát nguy một cách khéo léo khiến ông phải ngạc nhiên.

Cũng chỉ tại Nguyên Thông khiếp sợ oai danh đối thủ ra tay sử dụng ngay khí giới, bằng không với hai tay không chàng sử dụng cho m Dương Chính Phán Thập Bát thức của Bạch Phát Tiên Ông với Bốc Kính Thành hai người mới sáng chế ra sẽ làm cho địch thủ kinh hãi.

Cống Bắc chỉ có sự dụng năm thành công lực đấu với Nguyên Thông cũng đủ làm cho Nguyên Thông chống đỡ không kịp

Thoạt tiên Nguyên Thông chống đỡ không nổi đành phải lợi dụng bộ pháp kỳ ảo để mà chạy quanh né tránh.

Đấu xong mười hiệp Cống Bắc thấy chưa hạ nổi Nguyên Thông liền cau mày lại giờ thêm hai thành công lực nữa ra tấn công tới tấp.

Nguyên Thông cảm thấy chưởng lực của đối thủ bỗng nóng như lửa thiêu khiến đoàn kiếm với cây sáo ngọc của mình không biết đâu mà phân lại được, chàng đành phải vận hết toàn thân công lực ra đánh đỡ.

Vì chàng giờ hết công lực ra, Kháng Dương Đơn ở trong người đã bắt đầu phản ứng. Mặt chàng trắng xanh bỗng biến thành đỏ dần, nội lực ở đơn điền phát ra mạnh vô cùng chỉ trong nháy mắt đã khoẻ gấp đôi.

Cống Bắc đã phải giờ đến tám thành công lực mà chỉ đấu ngang tay với Nguyên Thông thôi.

Là một trong hai vị Võ Thánh của võ lâm, Cống Bắc ngoài võ công xuất chúng lại rất giàu kinh nghiệm. Ông ta bỗng thấy công lực của Nguyên Thông mạnh gấp đôi như vậy liền nghi ngờ ngay, vì một người tuổi trẻ như chàng dù có thiên tài đến đâu cũng không thể có sức mạnh đến thế. Và lại, sắc mặt của chàng đang trắng nhợt đột nhiên thành đỏ hồng. Sắc mặt ấy không thể là hiện tượng của Tiên Thiên Vô Cực Hồn Nguyên Nhất Khí Huyền Công khi sử dụng đến cực điểm mà thay đổi như vậy; lại thêm động tác của Nguyên Thông như điên như cuồng hình như có tà ma ộp vào người.

Lão hiệp thấy có một triệu chứng bất thường sắp xảy ra nên ông vội vận sức đẩy Nguyên Thông bắn ra ngoài xa hơn trượng và quát lớn:

- Hãy khoan !

Nguyên Thông bị đẩy ra xa, hình như không nghe thấy tiếng quát của Cống Bắc, cứ múa tít kiếm và sáo xông lại tấn công tiếp. Cống Bắc thấy oai lực của Nguyên Thông lợi hại đành phải giờ đến chín thành công lực ra đối phó.

Vô Hình Kiếm, Thần Thâu và Tăng Bật đứng xem đều kinh ngạc. Không ai ngờ Nguyên Thông lại có công lực cao thâm đến thế.

Tăng Bật thấy Nguyên Thông lợi hại như thế đã bót lo âu, nhưng y lại lo thay cho Cống Bắc lắm lắm:

“Chỉ mong cho trận đấu này không ai bị thương rồi hòa giải một cách êm đẹp”.

Thần Thâu khoái chí vô cùng cứ khen ngợi luôn miệng:

- Tiểu Thâm khá lắm !

Còn Vô Hình Kiếm thì tỏ vẻ lo ngại, vội vàng dùng truyền âm nhập mật thúc giục Cống Bắc:

- Cống Bắc huynh đừng kéo dài trận đấu này nữa, phải đề phòng lỡ tay một cái là lời thôi lắm, mau kèm chế thắng nhỏ để kết thúc trận đấu vô lý này đi.

Cống Bắc cũng dùng truyền âm nhập mật, vừa cười vừa đáp:

- Câu chuyện ngày hôm nay lạ lùng lắm, không hiểu tại sao thắng nhỏ lại có công lực cao siêu một cách lạ lùng như vậy. Lão phu phải dùng đến chín thành công lực mới cảm cự nổi, tuy mỡ tự tin có thể đánh một chưởng là y chết tốt, nhưng bảo mỡ đánh té y mà không bị thương thì quả thực không sao làm nổi.

Vô Hình Kiếm nghe nói càng lo sợ chân tay run lên, Tăng Bật nhìn thấy vội hỏi:

- Nhị ngoại công làm sao thế ?

Vô Hình Kiếm hỏi lại người cháu ngoại:

- Cháu thử nghĩ xem có cách gì kèm hãm được trận đấu này không ?

Tăng Bật quay đầu lại hỏi Thần Thâu:

- Lão thất, lưỡng hồ tương tranh tất hữu nhất thương, chẳng hay lão có cách gì vẫn hòa trận đại kiếp này không ?

Thần Thâu ngẩng mặt lên trời suy nghĩ giây lát rồi lắc đầu đáp:

- Tiểu Thâm chỉ muốn trả được thù cho cha. Bây giờ chỉ có một cách lão già họ La bằng lòng tự tử y mới chịu ngừng tay. Bằng không ai có đủ công lực hòa giải trận đấu chí tử này bây giờ ?

Lời nói của Thần Thâu làm cho Vô Hình Kiếm sức nghĩ ra được một kế và lắm lắm tự trách:

“Sao ta u mê đến thế, Ngũ Lão Phong ở trước mặt kia, ta chỉ cần gọi Thâm lão nhất ra là việc gì cũng có thể giải quyết xong”.

Ông ta vội truyền âm nhập mật dặn Cống Bắc rằng:

- La huynh cứ cẩn thận mà cảm cự đừng dả thương thắng nhỏ để đệ lên Ngũ Lão Phong kiếm lão Thâm.

Nói xong, ông không kịp dặn bảo Tăng Bật đã vội vàng đi luôn.

Nguyên Thông đã giờ hết công lực ra, Cống Bắc cứ dùng chín thành công lực phòng vệ nên chàng ta không sao thắng thế được.

Thấy Vô Hình Kiếm chạy lên Ngũ Lão Phong, Nguyên Thông hiểu ý bụng bảo dạ:

“Nếu ta không diệt trừ ngay kẻ thù để cho Vô Hình Kiếm mời bất cứ một vị tôn trưởng nào xuống đây, ta cũng không còn hy vọng trả thù nữa”.

Nghĩ như vậy, chàng nhất định liều chết nên giờ hết chân lực ra xông lại tấn công tới tấp.

Cống Bắc thấy Nguyên Thông sẵn xô tấn công chỉ sợ lỡ tay đá thương chàng. Ông ta vội tránh sang bên và lướt về phía sau của đối thủ. Cũng vì sự tránh né đó mà ông ta đã có một dịp may để chế ngự đối phương.

Ông vội dùng hai ngón trỏ và giữa của bàn tay trái nhắm đối khẩu huyết phía sau ột đối phương điểm luôn.

Lúc ấy, Nguyên Thông đang đâm bổ về phía trước, Cống Bắc chỉ thoáng điểm trúng một cái đủ làm cho địch thủ không còn sức chiến đấu. Ngờ đâu chi lực của lão hiệp sắp điểm trúng thì Nguyên Thông đã ngửa người về phía sau chứ không nằm sấp xuống. Nếu lão hiệp không rút tay lại thì hai ngón tay ấy sẽ điểm mạnh vào yếu huyết thì chàng sẽ chết liền.

Trong lúc ngửa người về phía sau, Nguyên Thông đã dùng kiếm sừng rồng sử dụng thế Hóa Sinh Vạn Vật trong m Dương Chính Phản Thập Bát thức điểm vào khảm huyết của đối thủ. Thế này vừa nhanh vừa mạnh, chàng đánh như vậy có thể cả hai cùng chết, dù Cống Bắc chỉ bị thương thôi chàng cũng không sao thoát chết được. Công lực của Cống Bắc đã luyện tới mức phi thường thấu phát theo ý muốn của mình thực, nhưng dưới tình thế hiểm nghèo chỉ có hai con đường để ông ta đi:

- Một là hóa điểm thành vũ đẩy bắn Nguyên Thông ra xa, như vậy mình khỏi bị thương nhưng Nguyên Thông khó lòng thoát chết. Đường thứ hai là vận hết toàn thân công lực dùng tay trái gạt thanh đoản kiếm của đối phương để khi bị mũi kiếm đâm trúng yếu điểm của mình.

Nhưng thanh kiếm sừng rồng đó là vật kỳ báu trong thiên hạ. Dù công lực của lão hiệp cao siêu đến đâu cũng chỉ thoát chết thôi, chứ không sao tránh khỏi mất cánh tay đó.

Cống Bắc trợn ngược đôi lông mày lên nghiêng rặng mí mắt hoá chỉ thành quyền gạt kiếm của Nguyên Thông sang bên và mượn sức gạt đó nhảy tránh ra ngoài xa hơn thước để thoát khỏi mũi kiếm đâm trúng ngực. Nhưng chỉ nghe thấy kêu cách một tiếng rất khẽ, máu tươi đã bắn tung tóe, cánh tay trái to lớn của Cống Bắc đã văng ra ngoài xa hơn trượng.

Đồng thời Nguyên Thông cũng bị Kháng Nguyên Đồn phát huy tới mức cực độ, tinh lực toàn thân hao tổn hết, những mạch máu căng thẳng và rạn nứt liên tiếp. Chàng học luôn một đồng máu đen ra rồi té xuống đất.

Cống Bắc thấy chưởng lực của mình chưa đủ trúng Nguyên Thông mà sao chàng ta lại bỗng lăn ra như thế. Ông ta kinh hoàng không kịp tự bẻ huyết chỉ huyết, vội dùng tay phải vận Thuận Dương chân khí nhanh nhẹn điểm luôn vào ba mươi sáu đại huyết của đối phương để cho thương thể khỏi nặng thêm.

Lúc ấy, máu ở tay cụt của ông ta chảy ra rất nhiều và lại dùng đến chân lực nên ông không còn đủ hơi sức để tự chỉ huyết nữa, vì vậy cũng ngã lăn ra chết giấc.

Thần Thâu thấy Nguyên Thông thổ huyết té xuống chết giấc và Cống Bắc cụt tay cũng chết giấc, tức giận vô cùng hét lớn một tiếng định nhảy xổ lại giết Cống Bắc để trả thù cho bạn.

Đang lúc nguy hiểm bỗng có hai tiếng kêu “soẹt soẹt” vọng tới và có người khẽ quát bảo:

- Thất huynh không được lỗ mãng như vậy.

Tiếp theo đó có một luồng sức mạnh đẩy Thần Thâu bắn ra ngoài xa hơn hai trượng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: May mắn thoát chết

Thần Thâu định giết Cống Bắc bỗng bị một người phi thân tới đẩy y bắn ra xa hai trượng.

Tăng Bật thấy thế tức giận vô cùng khỏi cần biết người đó là ai, múa kiếm xông lại tấn công luôn.

Vô Hình Kiếm theo sau người đó liền quát lớn:

- Bật nhi không được vô lễ, đây là Thảm lão tiên bối đây.

Tăng Bật giũt mình kinh hãi vội thâu kiếm lại. Lúc ấy y mới thấy rõ người mới đến râu tóc bạc phơ trông như Nam Cực Tiên Ông, y hổ thẹn vô cùng, mặt đỏ bừng, vội cúi đầu xuống.

Thần Thâu bị Nhất Chi đẩy bắn ra xa vì Thảm lão hiệp dùng sức rất khéo cho nên y không bị thương chút nào, vội nhảy trở lại la lớn:

- Giỏi lắm, họ Thảm kia, ta chạy việc cho ông cháu các ngươi trong mấy mươi năm liền, rút cuộc ngươi còn tặng cho ta một chương, thế là nghĩa lý gì ?

Nhất Chi vừa cười vừa mắng:

- Bạn đem hai thằng nhỏ đi chuyến này suýt tí nữa thì gây nên tai họa lớn, bạn có biết không ?

Thần Thâu nghe Bạch Phát Tiên Ông nói, cứ trụ tròn xoe đôi mắt chuột lên ngo ngắc không hiểu gì hết, đứng thừ người ra tại chỗ.

Nguyên Thông sắp chết đến nơi mà Nhất Chi không thèm nhòm ngó, vội chạy lại chỉ huyết cứu chữa cho Cống Bắc trước. Thấy Cống Bắc đã tỉnh, ông ta tỏ vẻ lo sợ hỏi:

- Có việc gì không, Cống Bắc huynh ?

Mở to đôi mắt ra Cống Bắc đã cười đáp:

- Mất nửa cánh tay trái có nghĩa gì đâu, chẳng hay thằng nhỏ của bạn ra sao ?

Hai vị võ lâm tiền bối có khác, đều có lượng khoan dung và trọng người hơn mình. Tăng Bật với Thần Thâu nghe Cống Bắc nói như vậy đều cảm động và ngượng ngập vì cử chỉ của mình.

Nhất Chi đáp:

- Quân nghịch tử ngông cuồng với bề trên như vậy, dù nó có chết cũng mặc, lý tới nó làm chi.

Cống Bắc đẩy Nhất Chi sang bên loạng choạng đi tới gần Nguyên Thông rờ tay vào ngực chàng rồi nổi giận quát lớn:

- Lão hồ đồ, ai bảo lão cứu mỗ trước làm chi ?

Bạch Phát Tiên Ông ứa lệ để tay lên đan điền huyết của Nguyên Thông thử dùng sức ấn mạnh một cái, thấy cháu hơn thờ yếu ớt không chút phản ứng nào rõ là sắp chết đến nơi. Lão hiệp và mọi người biến sắc mặt.

Tăng Bật bỗng nghĩ đến Nguyên Thông có đem theo Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn của Bốc lão tiền bối, thừa hai vị lão tiền bối có nên cho y uống không ?

Nhất Chi thờ dãi đáp:

- Hiện giờ kinh mạch của Nguyên Nhi bị vỡ, nếu không được Cống Bắc huynh kịp thời ra tay điểm vào ba mươi sáu đại huyết của y, thì bây giờ lão cũng không gặp được mặt y nữa. Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn tuy là thánh dược cứu thương thực, nhưng kinh mạch của y đã đứt vỡ thì sức thuốc làm sao mà dẫn tới mọi nơi được. Cho y uống chi phí thuốc thôi.

Cống Bắc đỡ lời:

- Bốc lão đâu, sao không mời y ra đây

Nhất Chi lại thờ dãi đáp:

- Vì việc của tiểu nhi, Bốc huynh và tam đệ Vương Hoán đã xuống núi từ lâu rồi.

- Võ lâm song thánh chúng ta đều có mặt tại đây chẳng lẽ để cho y chết hay sao ?

- Lão phu thất đức nên trời mới giáng tai họa như vậy. Bây giờ sự sống chết của y đành phó thác cho trời chứ biết làm sao nữa.

Thần Thâu thấy Nhất Chi không coi Cống Bắc là kẻ thù giết chết con mình, tuy không hỏi nguyên nhân tại sao, nhưng y biết rõ Bạch Phát Tiên Ông thông minh trí tuệ hơn người không khi nào xử sự hồ đồ.

Bây giờ y lại nghe thấy hai người nói Nguyên Thông không hy vọng hoàn hồn, trong lòng càng bức rức, chân tay cuống quýt đưa mắt nhìn Tăng Bật.

Tăng Bật bỗng nghĩ ra một việc, nhảy bắn người lên, nói:

- Tiểu bối cuống quýt quên cả trong người có mang theo Lục Như Thần Châu. Có vật này bảo tồn may ra Nguyên đệ khỏi chết và đợi chờ Bốc lão tiền bối trở về cứu chữa.

Vô Hình Kiếm mừng rỡ vô cùng vội nói:

- Sao cháu không lấy hạt Thần Châu ra đi.

Tăng Bật vội móc túi lấy hạt Thần Châu ra đưa cho Nhất Chi để bỏ vào mồm Nguyên Thông. Hạt châu vừa để vào mồm Nguyên Thông đã có kiến hiệu trông thấy. Vết thương của Nguyên Thông không nặng thêm nữa, Cống Bắc thở ra và nói:

- Như vậy lão mới không uống mất nửa cánh tay này.

Thấy võ lâm song thánh xử sự một cách thân thiện và lòng quảng đại của hai người siêu việt như vậy. Tăng Bật lại càng kính phục.

Vô Hình Kiếm quay đầu lại gọi:

- Thất huynh !

Thần Thâu thấy gọi hiểu ngay, vội đáp:

- Kề cấp già này đang định đi kiếm Diệu Thủ Nhân Y đây.

Nói xong, y đã tung mình nhảy lên định đi nhưng Bạch Phát Tiên Ông giờ tay lên dùng cương khí ngăn lại hỏi:

- Bạn định đi đâu kiếm Bốc lão ?

Thần Thâu đứng ngăn người ra đôi người nhỏ nhỏ cứ đảo lộn hoài

Nhất Chi nói tiếp:

- Hành tung của Bốc huynh khó kiếm lắm, vì y không cho biết đi đâu cả, thì bạn biết đâu mà tìm kiếm. Bây giờ chỉ có một cách này là hoàn hảo hơn hết, bạn xuống núi đem chuyện Cống Bắc huynh với Nguyên nhi đánh nhau, rồi hai người cùng bị thương nặng như thế nào, phao đi khắp mọi nơi thì Bốc huynh hay tin thế nào cũng về ngay.

Nhất Chi ngắt lời nghĩ ngợi một chút lại nói tiếp:

- Về việc Cống Bắc huynh bị thương thì bạn cứ việc nói là huynh ấy không những bị thương rất nặng mà công lực lại cũng bị mất hết nữa v. v. . .

Thần Thâu không hiểu nói dóc như thế để làm chi, ngờ ngác chưa kịp hỏi lại thì Cống Bắc đã có vẻ không bằng lòng, cướp lời hỏi:

- Sao Thảm huynh lại bảo y nói dóc như vậy, dù công lực của mỡ có bị phế hoàn toàn cũng không có ích lợi gì cho Bạch Phát Tiên Ông mà.

Nhất Chi thùng thảng đáp:

- Đệ tin già này đi, tai kiếp của võ lâm sẽ có một kết quả không thể tưởng tượng được. Thôi Thất huynh cứ đi đi.

Thần Thâu không hiểu ý tứ ra sao, trong lòng vẫn còn hậm hực nhưng đành theo lệnh mà đi.

Thần Thâu vừa đi khỏi, trên đỉnh núi Ngũ Lão lại có một cái bóng người gầy gò chạy xuống, người đó trông thấy Nguyên Thông nằm dưới đất khóc lóc thảm thiết rồi nhảy xổ lại tấn công Cống Bắc nhưng Nhất Chi vội giờ tay ngăn cản:

- Tú Lan con chó có hiểu lầm. Nguyên nhi không phải bị Cống Bắc huynh đã thương đâu.

Thì ra người đó chính là Bốc Tú Lan, nàng nghe Nhất Chi nói như vậy, đứng ngăn người ra giây lát. Chi trong thấy thoáng cái lý trí của nàng đã phục hồi vội bèn lên đi tới cạnh Nguyên Thông, nhìn đứa con thoi thóp nước mắt tuôn ra như mưa, khẽ kêu lên:

- Trời ơi !

Ai nghe thấy nàng kêu cũng phải náo lòng và trở mắt lên nhìn.

Nhất Chi ẵm Nguyên Thông lên vừa đi vừa nói:

- Chúng ta hãy lên trên núi trước rồi hẵng tính sau.

Mọi người theo sau Bạch Phát Tiên Ông lẳng lặng tiến thẳng lên trên ngọn núi.

Trong thảo đường Minh Hiền tiểu trúc, trên núi Ngũ Lão, có bốn ông già và một trẻ ngồi bàn tán, ai nấy đều lo âu rầu rĩ, chỉ mong Bốc Kính Thành chóng về tới nơi.

Họ ngồi chờ như vậy luôn năm ngày đêm liền.

Sáng sớm hôm đó là ngày thứ sáu, Nhất Chi bỗng thở dài một tiếng, rồi khoan thai nói:

- May mắn thật, Kính Thành huynh sắp về đến nơi rồi. Anh ta đang đi cách đây chừng mười dặm.

La Cống Bắc nghe nói vui mừng khen Nhất Chi:

- Chỉ một điểm này đủ thấy sự thành tựu của Nhất Chi huynh hơn đệ nhiều.

Quả nhiên, một lúc sau mọi người đã thấy Bốc Kính Thành cưỡi con ngựa Thiết Hổ Long Câu tiến lên. Ai nấy đứng dậy để nghênh đón, Kính Thành vừa xuống ngựa đã bị con gái lôi ngay vào phòng Nguyên Thông thúc giục ông thăm mạch cho cháu ngoại. Kính Thành không kịp chào mọi người đã theo Tú Lan vào trong phòng Nguyên Thông. Ông ta thấy sắc mặt của Nguyên Thông đỏ bừng, mồ hôi cứng đờ hình như đã lâu không hô hấp. Ông run run đặt tay vào cổ tay Nguyên Thông thăm mạch. Một lát sau lại sờ ngực cháu hồi lâu mới ứa nước mắt ra lắc đầu thờ dài. Thấy thái độ của Kính Thành như vậy ai nấy yên trí không còn cách gì cứu chữa Nguyên Thông nữa nhất là Tú Lan thấy vậy rú lên một tiếng lớn ngã lăn ra chết giấc. Trong lúc rầu rĩ mọi người lại phải cuống quýt một phen nữa để cứu chữa cho Tú Lan tỉnh lại.

Tú Lan vừa tỉnh lại la lớn một tiếng, rồi quay mình chạy ra ngoài.

Vô Hình Kiếm thấy vậy, đưa mắt ra hiệu, Tăng Bất hiểu ý ông ngoại vội nhảy luôn ra ngoài.

Kính Thành quay trở ra thảo đường, ngẫm nghĩ hồi lâu, bỗng uể oải hỏi:

- Đáng lẽ Nguyên nhi chết từ lâu rồi, sao tâm hồn của nó vẫn chưa tán mát thể này ?

Cống Bắc cho Diệu Thủ Nhân Y hay vì Nguyên Thông ngâm hạt Lục Như Thần Châu, nên mới chưa tắt thở. Nhân Y nghe nói mới quan tâm vội bảo Thanh Sam Đạo Sĩ Hoa Đắc Mộng:

- Nhị đệ, làm ơn bảo Tú Lan sửa soạn sẵn Quả Huyết Kim Châm (thứ kim vàng sang máu) thì may ra Nguyên nhi mới thoát chết được.

Nghe thấy Nhân Y nói còn hy vọng cứu chữa Nguyên Thông, mấy ông già đều thở nhẹ một tiếng.

Hoa Đắc Mộng nhanh như điện chớp chạy đi. Sau đó mọi người văng vẳng nghe tiếng Tú Lan mừng rỡ thất thanh kêu “trời ơi”. Không bao lâu Tú Lan đã sửa soạn đủ các đồ nghề. Nhân Y liền vào phòng Nguyên Thông.

Cống Bắc là võ thánh tất nhiên cũng thông thạo y lý nhưng không tinh thông và thần diệu bằng Diệu Thủ Nhân Y. Ông ta cũng biết cách cứu chữa bằng kim châm thể này cần phải tinh, khí, thần hợp nhất, chỉ sơ suất một chút là bệnh nhân tắt thở liền, cho nên riêng mình ông vẫn lo âu. Ông hỏi Nhân Y:

- Bốc huynh mới ở xa về, đi đường mệt nhọc chẳng hay có cần nghỉ ngơi chốc lát đã, rồi hãy ra tay cứu chữa cho tiểu hiệp.

Nhân Y biết Cống Bắc chưa biết nội công của mình đã luyện tới mức ngang với Bạch Phát Tiên Ông Thâm Nhất Chi rồi, nhưng ông ta vẫn thận trọng quay lại nói với Nhất Chi rằng:

- Lát nữa, khi đệ hành công chữa cho Nguyên nhi, phiền lão ca giúp đệ một tay dồn chưởng lực sang nhé.

Nhất Chi biết nội công của Nhân Y thâm hậu không kém gì mình mà còn nói như vậy khiến ông ta cũng hồi hộp mặt hơi biến sắc. Ông đoán chắc lần này quan trọng lắm chứ không như mọi lần sui gia mình cứu chữa cho người khác.

Nhân Y bảo Đắc Mộng cởi áo Nguyên Thông ra. Mọi người thấy da trên người của chàng đỏ một cách đáng sợ.

Nhân Y khẽ vỗ vào điểm toàn thân Nguyên Thông một hồi rồi mới cầm kim vàng rồng dài chừng một thước hai tay hơi ép vào nhau một cái, bẻ mũi kim đó thành hình cái cung, rồi hai tay nắm lấy hai đầu kim nhắm đúng yếu huyệt cần cứu chữa đâm hai đầu mũi kim vào.

Bị đâm mũi kim thứ nhất rồi mà vẫn không thấy Nguyên Thông phản ứng gì cả. Tiếp theo đó Nhân Y lần lượt cắm nốt mười bảy mũi kim nữa vào ba mươi sáu chủ huyệt của Nguyên Thông. Lúc bấy giờ người Nguyên Thông cắm đầy những cái kim hình cánh cung trông như mười mấy cái công tò vò vậy. Cắm xong mười tám cái kim rồng ruột đó rồi Nhân Y đã được Nhất Chi truyền công sang người mà vẫn một mồi đến ướt đầm quần áo, sắc mặt nhợt nhạt, chân tay uể oải. Thấy vậy Cống Bắc vội đặt một bàn tay lên vai Nhân Y để giúp sức.

Nhân Y thấy tiềm lực đã khôi phục, lại lấy một mũi kim dài ba tấc ra châm vào đầu ngón tay ngón chân Nguyên Thông, mỗi lần ông ta châm xong rút kim ra chỗ bị châm của Nguyên Thông đều có máu bầm tía ra. Sau đó Nhân Y lại lấy hai viên Hối Thiên Tái Tạo Hoàn bỏ vào miệng cháu. Sau cùng Nhân Y nhờ Nhất Chi giờ Tiên Thiên Vô Cực Hồn Nguyên Nhất Khí Huyền Công ra mà đứng cách xa từ từ phát lực để đẩy cho khí huyết Nguyên Thông được tuần hoàn, tới khi ông ta thấy đầu ngón chân và ngón tay của Nguyên Thông đã có máu tươi rỉ ra mới bảo sui gia ngừng tay. Ông lại dặn con gái cách trông nom săn sóc như thế nào rồi mới cùng mọi người ra ngoài thảo đường. Bấy giờ ai nấy mới yên tâm ngồi uống nước và chuyện trò.

Khi Nhất Chi dùng nội công giúp cho Nguyên Thông hoạt huyết. Nhân Y đã ngấm ngấm vận hơi điều tức, vì vậy lúc ông ta ra tới thảo đường thì không có vẻ gì là mệt mỏi cả. Cống Bắc thấy vậy ngạc nhiên vỗ cùng vội hỏi:

- Bốc huynh, sao không thấy huynh mệt mỏi chút nào ?

Nhân Y mỉm cười đáp:

- Y đạo với cách điều tức của nội công tuy khác nhưng cũng gần giống nhau, mỗi thứ có một cách sử dụng riêng, nếu La huynh không tin chúng ta cứ thi nhau ngồi mười ngày mười đêm sẽ biết liền.

- Nếu huynh không thấy mệt nhọc, khỏi cần nghỉ ngơi thì xin huynh nói cho đệ hãy thăng nhỏ bị thương ở đâu, đã hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm chưa ? còn chuyện thi ngồi thì dù đệ có thắng huynh cũng không về vang gì, hà tất phải đánh cuộc làm chi.

Nhất Chi xen lời hỏi:

- Tất cả chủ mạch trong người thăng nhỏ đều bị nứt rạn hết, đệ không hiểu tại sao nó bị như thế. Đệ cũng đang muốn thỉnh giáo.

Nhân Y thở dài một tiếng mới nói:

- Không biết tự Nguyên nhi có ý xếp đặt như vậy hay bị người ta ám hại cho uống thứ thuốc Kháng Nguyên cường dương để cho tinh lực trong người y phát huy đến kiệt ? Khi tinh lực đã dùng hết thì sống sao được, vì huyết quản đã nứt rạn dù cho y uống thuốc tiên, sức thuốc cũng không thể nào dẫn đến trái tim được. Nếu phen này không có hạt Lục Như Thần Chân cầm chừng cho nó khỏi tắt thở thì dù thần thánh có hạ phàm cũng không sao cứu chữa được nữa. Bây giờ tuy tôi đã dùng những cái kim rồng ruột để tạm thay những huyết quản nứt rạn đó, như vậy thì huyết quản của nó mới tiếp tục tuần hoàn và tạm thoát chết. Nhưng nếu không kiếm thêm được hai thứ thuốc tuyệt thế kỳ được thì Nguyên nhi suốt đời chỉ nằm yên ở trên giường trông mong vào những mũi kim đó thì có khác gì phế nhân.

Nhất Chi cùng Nhân Y ẩn cư trên núi mấy chục năm nên cũng học hỏi được khá nhiều y học của sui gia truyền thụ cho. Ông ta lại là người kiên nhẫn có tiếng, nên nghe thấy Nhân Y nói thế ông chỉ lẳng lặng suy nghĩ chứ không có vẻ gì sợ hãi hay nao núng. Trái lại, Cống Bắc không sao nhịn được liền lớn tiếng hỏi:

- Đã có linh dược chữa khỏi được, sao Bốc huynh không nói ra đi cho mấy kẻ già bất tử này đi tìm kiếm. Dù thuốc đó ở trên cung trăng mấy anh em chúng ta cũng phải leo lên tận trời mà lấy xuống.

Nhân Y mỉm cười đáp:

- Bây giờ đệ nói tên thuốc ra trước, nếu huynh biết được thuốc ở đâu cũng đã thành công một nửa rồi.

- Sao Bốc huynh rě rúng đệ thế ?

- Muốn những huyết quản của Nguyên nhi được lành lặn như xưa thì phải có Tục Đoạn Thần Cao. Nhưng một thứ thuốc này vẫn chưa hoàn toàn chữa khỏi cho y được, vì sinh lực của nó tiêu tan hết. Chúng ta có nối lại được các huyết quản cho y cũng chỉ như một ông già yếu ớt và sống thêm được vài năm nữa là cùng.

Vậy phải có Thiên Nhất Chân Thủy mới có thể giữ nổi chân nguyên cho y. Đời sống của y mới kéo dài được hai mươi năm nữa.

Cống Bắc nghe Kính Thành nói cau mày lại hỏi:

- Đệ đã được nghe thấy tên hai món thuốc ấy rồi. Nhưng hai thứ thuốc đó hiện giờ ở đâu?

Nhất Chi lắc đầu mấy cái.

Kính Thành thùng thảng đáp:

- Sở dĩ liều thuốc Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn chưa được hoàn hảo cho lắm cũng chỉ vì thiếu hai món kỳ dược đó thôi. Vì thế mà linh dược của đệ mới không chữa khỏi được bệnh cho thăng nhỏ.

Nói xong ông thở dài tỏ vẻ ân hận.

Mấy người ngồi bàn tán với nhau, ai nấy đều lo âu cho Nguyên Thông nên có người ở bên ngoài bước vào mà không ai hay cả. Người đó vừa vào tới nơi đã lên tiếng nói:

- Kẻ trộm già tôi có nghe thấy người ta nói tới Tục Đoạn Thần Cao với Thiên Nhất Chân Thủy.

Thì ra Thần Thâu Thắt Thắt thừa lệnh Nhất Chi đi ra ngoài loan tin Cống Bắc với Nguyên Thông đều bị thương nặng xong nóng lòng sốt ruột không biết Nhân Y đã chữa khỏi được cho Nguyên Thông người em kết nghĩa của mình chưa ? Vì vậy y hấp tấp trở về ngay.

Nhất Chi nghĩ đến một việc rất đáng sợ, không nhẫn tâm lên tiếng nói

Cống Bắc bỗng cười “ha ha” nói:

- Ta không rõ coi rě bất cứ một người nào, kẻ cấp già này được người ta cho cái biệt hiệu Thần Thâu và sở trường của y là biết tất cả những bí mật của người khác, vì vậy, đệ rất tin lời nói của Thần Thâu.

Thắt Thắt thấy Cống Bắc khen ngợi mình như vậy khoái trá vô cùng vội nói tiếp:

- Ba mươi năm trước kia. . .

Vô Hình Kiếm Tôn Hoán Nhiên bỗng lên tiếng:

- Thất huynh đừng có nói dài dòng văn tự như thế, cứ nói trắng ra huynh đã thấy hai thứ thuốc đó ở đâu có hơn không ?

Thất Thất đưa mắt nhìn thấy ai cũng ra vẻ nóng lòng sốt ruột như Hoán Nhiên vậy, y không dám kể lễ tí mĩ mà vội đáp:

- Ngày nọ, Minh Luân Giáo chủ Ứng Thành Luân đã cất giấu một bình Tục Đoạn Thần Cao một cách bí mật lắm. Và trong chùa Bồ Lập Sát Cung của các sư Lạt Ma tại Tây Tạng có một bình thánh thủy, gọi là trần cung chi bảo. Nhưng đệ biết bình nước đó chính là Thiên Nhất Chân Thủy.

Cổng Bắc không do dự gì cả lớn tiếng nói:

- Kê cấp già kia, bạn phụ trách đưa Tăng tiểu hiệp đi lấy Thiên Nhất Chân Thủy còn mỗ với Hoán Nhiên huynh đi kiếm Ứng lão ma để lấy Tục Đoạn Thần Cao.

Thần Thâu Thất Thất thấy Cổng Bắc coi trọng mình như vậy trong lòng vui vẻ liền kéo tay Tăng Bất song song đi luôn.

Cổng Bắc với Hoán Nhiên đang định đi thì Nhân Y đã nghiêm nét mặt lại ngăn cản hai người và nói:

- La huynh đã tới Lư Sơn này, hành động của huynh không được tự do như ở bên ngoài đâu.

Cổng Bắc ngạc nhiên nhưng lại cười ‘hà hả’ liên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thiên Cơ Liên Hoàn

Cổng Bắc cười xong, nghiêm nét mặt hỏi lại:

- Bốc huynh định giữ đệ lại ư ?

Nhất Chi sợ đôi bên hiểu lầm định lên tiếng khuyên Nhân Y đừng có nói như thế nữa, nhưng ông ta lại nghĩ chắc sui gia mình có dụng ý gì nên ông ta chỉ trả lời Cổng Bắc rằng:

- Ngũ Lão Phong ở trên Lư Sơn này, đệ chi là một nửa chủ nhân thôi, còn nửa thuộc quyền Kính Thành huynh. La huynh nên nghe lời Kính Thành huynh mà ở lại đi.

Cổng Bắc tức giận khò tả nghênh ngang đi luôn. Nhân Y thấy Cổng Bắc giận lại lên tiếng cảnh cáo:

- Nếu huynh không chịu nghe lời đệ khăng khăng đi như vậy sao, thế nào cũng làm hại võ lâm đồng đạo, mang tội vào thân. Lúc ấy có trách đệ không cho huynh hay trước đây nhé.

Cổng Bắc không quan tâm điều đó cứ cắm đầu đi thẳng.

Hoán Nhiên nghĩ ngợi một chút tìm ra một kế liền kéo Cổng Bắc khuyên rằng:

- La huynh, định lực quy ẩn trong ba mươi năm trời của huynh đâu rồi ? Tai kiếp của võ lâm sắp tới chẳng lẽ huynh còn không hiểu ý nghĩa lời nói của Bốc huynh hay sao ?

Cổng Bắc đáp:

- Việc gì xin cứ nói rõ, đệ chịu đựng không nổi rồi.

Nhân Y thùng thẳng đi đến trước mặt Cổng Bắc vãi một cái và nói:

- Cổng huynh ẩn tu ba mươi năm rồi mà tính nết vẫn chưa thấy sửa đổi chút nào.

Cổng Bắc xấu hổ mặt đỏ bừng, tưởng Nhân Y có ý diễu cợt mình liền trợn mắt lên hừ một tiếng, rồi trả lời:

- Thế ra huynh cố ý chọc tức đệ đấy, sự thực đệ đã tức giận đâu. Đệ chỉ muốn đi đến chỗ Ứng lão ma ngay để lấy Tục Đoạn Thần Cao đấy chứ.

- Cống Bắc huynh không nên rời khỏi Lư Sơn, và từ hôm nay trở đi huynh hãy tạm xếp tính hào phóng lại, giả bộ đau ốm dùng nội công làm chân tay tế tãi như phế nhân vậy.

Cống Bắc nghe nói giận dữ quát tháo:

- Tại sao đệ lại phải giả vờ đau yếu ? Ai bảo võ công của đệ đã mất một nửa. Họ Bốc kia, bạn...

- Bây giờ người trên giang hồ ai mà chả biết huynh với Nguyên nhi đã đấu một trận chí tử và các huyết quản của Nguyên nhi đã bị rạn nứt sắp chết đến nơi và công lực của huynh đã bị phá mất một nửa...

Nhất Chi cũng xen lời nói:

- La huynh đã quên đệ bảo Thất Thất loan tin đó đi khắp nơi hay sao ?

Cống Bắc tròn tròn xoe đôi mắt lên hỏi:

- Thế ra các người đã âm mưu từ trước rồi. Chẳng hay các người làm thế là ý gì ?

Nhân Y đáp:

- Nhất Chi huynh xếp đặt như vậy tất phải có thâm ý nếu huynh không nghe lời Nhất Chi huynh mà tự do hành động, sau này người chính phái trong võ lâm có bị tai ách gì huynh sẽ phải gánh vác hết trách nhiệm.

Cống Bắc không phục đáp:

- Dù đệ có giả bộ đau yếu nằm trên Lư Sơn này đi chăng nữa, thiên hạ ai biết được tin ấy?

- Võ lâm song thánh giao du khắp thiên hạ bây giờ cả hai đều hữu sự, các người quan tâm đến hai bạn sẽ đến hỏi thăm an ủi, rồi bảo họ loan truyền đi. Như vậy liệu thiên hạ có biết rõ chuyện này không ?

- Huynh bảo đệ nên giả bộ như thế nào ?

Nhân Y đưa hai viên thuốc, một vàng, một đen cho Cống Bắc và nói:

- Giả bộ đau yếu không khó khăn gì hết, huynh cứ lấy viên thuốc vàng hòa vào nước xoa lên mặt, còn viên đen thì nuốt đi rồi vận nội công chỉ trong chốc lát huynh sẽ biến thành chàng gù ngay.

Tính Cống Bắc rất nhanh nhẩu bảo là làm liền, ông ta đỡ lấy viên thuốc làm ngay. Quả nhiên trong chốc lát đã biến thành một người gù, mặt vàng khè như đau ốm lâu ngày, giọng nói lại khàn khàn như kẻ khí bất tức chết đến nơi vậy.

Ông ta lại vận khí thử xem, thấy công lực của mình không suy yếu chút nào. Lúc này ông ta mới phục tài năng Nhân Y và khen ngợi rằng:

- Bốc huynh, đệ thành kính phục huynh đây !

Nhất Chi đỡ lời:

- La huynh ở lại trên này càng lâu bao nhiêu càng phục tài huynh ấy bấy nhiêu cho mà xem.

Cống Bắc định nói thêm thì Nhân Y cười "ha ha" đỡ lời:

- Bây giờ đệ phải xin phép quý vị xuống núi ngay.

Mọi người nghe nói đều kinh ngạc, hỏi duyên cớ. Nhân Y nghĩ ngợi giây lát để tóm tắt cho mọi người hay:

- Sau khi đệ hạ sơn đã điều tra ra mấy việc rồi. Điều thứ nhất, tửu điểm nho nhỏ ở dưới chân núi, chủ điểm tên là Hồ Quý đã bỏ đi hồi tết năm ngoái. Đồng thời lại có người chứng thực đêm hôm trừ tịch Trần nhi (cha của Nguyên Thông) có vào trong tửu điểm dùng com. Như vậy đủ thấy Trần nhi bị giết hại ở trong khu núi này và sự bỏ đi của Hồ Quý rất đáng nghi.

Đắc Mộng xen lời hỏi:

- Trừ tịch năm kia Cống Bắc huynh ở đâu thế ?

Cống Bắc nghĩ ngợi rồi đáp:

- Lúc đó đệ ở trên Thiên Sơn.

Cống Bắc nói tiếp:

- Còn việc thứ hai là việc gì thế ?

- Việc thứ hai đề phát hiện gần Kim Lăng một Cống Bắc giả hiệu tóc đỏ, đang sai Mai Sơn Nhị Hữu đưa thơ đến Lư Sơn hẹn ngày thách đấu.

Nhất Chi gật đầu đáp:

- Phải, Mai Sơn Nhị Hữu có đem thơ đến Lư Sơn này thực, nhưng lúc này được cô Tích Tổ cháu cung của La huynh lật mặt trái của tên giả hiệu ngay tại chỗ.

Cống Bắc nghe nói vội hỏi:

- Tổ nhi có tới Lư Sơn này à ? Hiện giờ cháu nó ở đâu hả Thâm huynh ?

Nhất Chi biết Cống Bắc rất thương người cháu đó liền vừa cười vừa đáp:

- La huynh cứ yên trí, chẳng lẽ huynh không tin được người Lư Sơn này hay sao. Đề chắc hiện giờ cô ấy đang đi tới chân trời góc biển để tìm kiếm huynh đó.

- Con nhỏ ấy đại đột thực, kiếm mỗ làm chi ?

Thâm Nhất Chi liền kể chuyện con dâu mình gặp Tích Tổ thế nào cho Cống Bắc hay. Nghe xong Cống Bắc rất cảm động đáp:

- Thế ra các bạn không nghi ngờ đề là kẻ thù đã giết chết Thâm hiền điệt đấy.

Đắc Mộng vừa cười vừa nói:

- Nếu chúng tôi coi huynh là kẻ thù thì khi nào lại cho Nguyên nhi hạ sơn. Chẳng lẽ mấy lão già ở Lư Sơn lại sợ một mình La huynh hay sao ?

Cống Bắc cảm động vô cùng nói tiếp:

- Sự thật chỉ mình Nhất Chi huynh, đề cũng địch không nổi rồi, huống hồ còn mấy huynh nữa. Kể cũng may mắn cho đề lắm.

Thấy câu chuyện của các người càng nói càng xa. Nhân Y vội ngắt lời:

- Việc thứ ba là chuyện Nguyên nhi ở trên núi Võ Đang bị té xuống vực thẳm. Việc này không phải do Dương Thái tên đồ đệ phản nghịch của tiểu đệ ra tay và cũng không phải Ngọc Quái Bà Bà của phái Võ Đang đẩy nó rớt xuống. Sự thực thì bên trong có người hãm hại nó, tới giờ đề vẫn chưa điều tra ra kẻ đó là ai.

- Việc thứ tư là lão già họ Ngụy, bang chủ của Cái Bang bị lão già họ Đàm, Võ Lâm Nhất Quái, đã thương rồi mất tích.

- Việc thứ năm Tử Diễm Thần Ma Đường lão nhi mới gặp cháu gái của La huynh đã có lòng thương ngay và đã khăng khải tặng cho nàng cây sáo ngọc tía mà xưa nay lão quý hơn tính mạng.

- Việc thứ sáu Nguyên nhi rất tốt số, đã kết giao với cháu cung của huynh rồi lại kết giao với cháu gái của Võ Lâm Nhất Quái, một cô gái điêu ngoa kỳ quái, nhưng lại là đồ đệ cung của Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Nói tới đó, Nhân Y ngừng giây lát đưa mắt nhìn Đắc Mộng nói tiếp:

- Sở dĩ Nguyên nhi kết giao với con nhỏ họ Đàm đó là hoàn toàn do huynh.

Thanh Sam Dật Sĩ rất cảm động đáp:

- Sở dĩ ai trông thấy Nguyên nhi cũng phải thương, là vì y rất hiểu đại thể và hiểu tính nết của người.

Nhân Y lại nói tiếp:

- Việc thứ bảy là không ngờ Võ Lâm Nhất Quái lại là giả y đánh lừa con nhỏ lấy được đôi m Dương Song Ngọc Bối, nhưng lại mất hạt Lục Như Thần Châu, nhờ vậy Nguyên nhi mới thoát chết.

- Việc thứ tám, hình như trong võ lâm đã ẩn phục một tai biến lớn sắp bùng nổ đến nơi. Đề đang điều tra thì gặp tin Nguyên nhi, bắt buộc bỏ giờ kế hoạch để trở về đây cứu chữa cho thằng nhỏ. Việc này chỉ Vương lão tam với m Dương Song Sát là biết rõ đầu đuôi, chờ họ trở về chúng ta sẽ biết.

Ông ta không nói chuyện Tích Tổ bị thương sợ Cống Bắc lo âu, ai mưu hại Trấn Vũ, cho Nguyên Thông uống thuốc Kháng Nguyên cường dương, ông chưa điều tra ra. Nhưng không riêng Nhân Y, mấy người có mặt tại đó cũng đã nghĩ ra hung thủ là ai rồi. Vì chưa có chứng cứ xác đáng nên không ai dám vạch rõ tên đầy thôi.

Cống Bắc cũng đem những việc gần đây mình điều tra ra thế nào kể cho mọi người hay:

- Việc Nguyên Thông xuống núi giương cây phướn đi kiếm đệ sinh sự không bao lâu đã truyền đến tai đệ. Đệ theo dõi y một thời gian, đã phát hiện một vài điểm khả nghi, nhưng không muốn ra mặt gây hấn với y, liền lên núi Võ Đang bàn chuyện với Tỷ Hư sư đệ... Ngờ đâu đệ tới núi Đông Bách đã có một người nông dân đưa cho đệ một tờ giấy trong đó có viết đến một việc rất đáng ân hận, có liên quan đến sư môn của đệ. Trong giấy còn bảo đệ đến Tây Tạng sẽ có người chỉ cho một đường đi rất sáng suốt. Câu chuyện ân hận đó đã làm cho đệ như đầu mây chục năm nay, bây giờ nhất định hay tin đó khi nào chịu bỏ qua vội đi Tây Tạng ngay. Ngờ đâu khi tới Tây Tạng đệ mới biết mình mắc hãm. Khi đệ về tới Trung Nguyên đã lỡ mất cuộc đấu võ của Võ Đang. Những việc xảy ra trong khi đệ đi vắng đều có người cho đệ biết hết, vì thế đệ mới phải vội đến đây để giải thích cùng quý vị.

Ông ta vừa dứt lời Nhất Chi đã nói ngay:

- Huynh đã trúng phải kế diệu hồ ly sơn. Tên đó không để cho huynh tham gia đại tế, lại để cho huynh có đủ thì giờ về kịp khiến huynh có miệng mà không sao nói nên lời, đủ thấy mưu kế của người đó rất tinh tế.

Đắc Mộng xen lời hỏi:

- Chẳng hay La huynh bị mắc hãm đi Tây Tạng làm việc gì thế, huynh có tiện nói rõ cho mọi người biết không ?

Cổng Bắc ngẫm nghĩ hồi lâu mới đáp:

- Câu chuyện đó là vì cuốn Thuận Dương Chân Kinh của sư thúc tổ.

Nhân Y cười ha hả:

- Thực là La huynh không kiếm gần mà lại chạy đi kiếm xa. Trái lại, đệ không tìm lại được đọc qua cuốn phổ biên đó rồi.

Cổng Bắc kinh ngạc hỏi:

- Nhân huynh nói mau, huynh được trông thấy cuốn sách đó ở đâu ?

- Ngay trong tay cháu gái của huynh chứ còn ở đâu nữa.

- Hà, hà... không ngờ con nhỏ lại giỏi giang hơn ông nó.

Nói tới đó, bỗng Cổng Bắc nhồm lên nói tiếp:

- Đệ phải đi kiếm con cháu ngay mới được, bằng không để mất cuốn chân kinh ấy thì ân hận lắm.

Hoán Nhiên lại lên tiếng:

- Việc gì La huynh phải nóng lòng sốt ruột như thế. Tin huynh bị thương nặng đồn ra thế nào cô cháu gái chả tới đây thăm nom.

Cổng Bắc vừa cười vừa đáp:

- Phải đấy, tới Lư Sơn này đệ mới biết còn nhiều chỗ kém người xa.

Mọi người cũng phải phì cười. Hoán Nhiên phải đi kiếm Tục Đoạn Thần Cao nên nghe xong câu chuyện vội đứng dậy cáo từ:

- Tuy đệ không dám nói khoác là đi gây sự với Ứng Thành Luân, nhưng dù sao đệ cũng phải điều tra lai lịch của y đã; vì vậy đệ cũng phải đi trước một bước mới được.

Nói xong, y đi liền, Nhân Y nhìn Nhất Chi nói tiếp:

- Hiện giờ Lư Sơn đây đã biến thành đất thị phi, trước kia do ta ẩn cư nên không đề phòng gì hết, nhưng bây giờ phải đem cái trò Kỳ Môn mà chúng ta đã nghiên cứu ra để bố trí lại khu này. Bằng không kẻ gian tà lên vào lúc nào chúng ta cũng không hay.

Nhất Chi gật đầu đáp:

- Vừa rồi chúng ta quan tâm về sự an nguy của Nguyên Thông, người nào người nấy đều thất thần để cho Thần Thâu đến gần thảo đường chúng ta mới phát giác, vì vậy đệ có ý tổ chức lại sự canh phòng rồi. Tuy cái trò Kỳ Môn của chúng ta không thể hoàn toàn cản trở được địch xông pha vào. Nhưng có nó ít ra chúng ta cũng có thể hay biết địch đã lên vào địa phận của khu núi này.

Cổng Bắc có vẻ không tin hỏi:

- Bức huynh, tài ba về y học của huynh rất thần diệu ai cũng biết rồi, chẳng lẽ cả Kỳ Môn học huynh cũng dám tranh tài với Nhất Chi huynh sao ?

Nhất Chi vừa cười vừa đỡ lời:

- Không những Kỳ Môn học của Kính Thành huynh còn cao hơn đệ một mức, và ngay cả nội công đệ chắc Cổng Bắc huynh còn phải chịu kính phục Kính Thành huynh là khác.

Kính Thành chỉ mỉm cười không nói năng gì hết.

Lúc ấy, Tú Lan đã nhẹ nhàng bước vào thưa:

- Nguyên nhi đã tỉnh táo rồi, thưa cha, con phải chú ý điều trị nữa không ?

Nhân Y ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Trong lúc những huyết mạch chưa nối liền con chỉ cho nó uống chút nước nhân sâm với hoàng tinh thôi, để nó tỉnh đường chứ đừng cho nó tức giận gì hết. Cha với mấy vị đây cũng không phải vào thăm nó nữa, con cứ theo lời cha dặn mà trông nom nó được rồi. Tú Lan vâng lời quay vào.

Hay tin Nguyên Thông đã tỉnh, Công Bắc vui vẻ vô cùng.

Ngày hôm sau Nhất Chi, Kính Thành bắt đầu trồng lại những cây cối chung quanh Minh Hiên Tiểu Trúc, xếp thành Thiên Cơ Liên Hoàn trận để bảo vệ lấy Minh Hiên Tiểu Trúc. Thiên Cơ Liên Hoàn Cửu Nguyệt trận này là của Nhân Y và Nhất Chi nghiên cứu mấy chục năm mới thành công. Trong đó bao hàm Cửu Cung Bát Quái Kỳ Môn với dịch số thâm ảo vô cùng. Hai vị kỳ nhân này đã tốn mười mấy ngày trời mới bố trí gần xong trận đó.

Trong lúc hai người đang nghĩ cách đặt mặt trận thì bỗng thấy Tú Lan khóc lóc chạy tới. Nàng thấy Nhân Y chỉ nói được một câu:

- Mời cha về xem lại mạch của Nguyên nhi xem sao.

Nhân Y với Nhất Chi đều biến sắc mặt vội chạy vào phòng của Nguyên Thông.

Khi hai người vào tới trong phòng thấy trên người Nguyên Thông có một cái kim rút xuống, hai đầu đều dính máu tươi. Sắc mặt Nguyên Thông nhợt nhạt, trống ngực còn đập nhưng hai mắt vẫn nhắm nghiền. Nhân Y thấy vậy hoảng sợ vô cùng, ứa hai hàng lệ ra.

Quý vị nên rõ những cái kim đó nối ba mươi sáu đại tử huyết, bây giờ một cái kim rút xuống, một mạch của Nguyên Thông đã đoạn tuyệt, tính mạng của chàng không còn bảo tồn được nữa.

Nhất Chi thấy Nhân Y ứa nước mắt ra cũng đau lòng vô cùng, với giọng run run hỏi:

- Chẳng hay còn cách gì nữa không, hã Bốc huynh ?

Kính Thành lắc đầu đáp:

- Chỉ tại Tú Lan sơ suất làm uống bao nhiêu tâm huyết của đệ.

Đắc Mộng ở bên ngoài đỡ Tú Lan vào, Tú Lan nghe thấy cha nói, khóc oà lên nói:

- Tội con đáng chết thực, không ngờ cái kim nó tự động bật ra.

Kính Thành nghe thấy con gái nói như vậy kinh ngạc vô cùng vội hỏi lại:

- Con nói gì thế ? Cái kim tự bật ra ư ?

Tú Lan gật đầu vừa khóc vừa đáp:

- Sáng nay con vẫn thấy nó nhắm mắt ngủ say, nên không dám gọi nó, cứ ngồi cạnh trông nom, bỗng nghe thấy tiếng hô hấp, con mở to mắt nhìn thấy ngực Nguyên nhi phập phồng tiếp theo đó cái kim này tự động bật ra. Và còn thấy nó há mồm thở hơi nên vội chạy đi mời cha vào ngay.

Nhân Y không do dự gì hết giờ tay ra thăm mạch của Nguyên Thông thử xem, kinh ngạc đến nỗi ông ta há mồm hồi lâu không nói được nửa lời.

Nhất Chi thấy vội hỏi:

- Cái gì thế hã Bốc huynh ?

Kính Thành vẫn không trả lời cứ yên lặng như trước, Nhất Chi, Đắc Mộng và Tú Lan, ba người hồi hộp vô cùng.

Đang lúc ấy Công Bắc ở ngoài cửa phòng lớn tiếng hỏi:

- Các người làm gì thế ?

Vì tiếng hỏi rất lớn, Nhân Y giật mình đánh thót một cái như người nằm mê mới thức tỉnh vậy, ông ta lộ vẻ kinh ngạc giờ hai tay xua đuổi mọi người ra khỏi phòng, ngay cả Tú Lan cũng không cho ở lại, rồi khề nói:

- Ta có chuyện muốn nói, xin mời quý vị ra ngoài thảo đường. Bây giờ Nguyên Nhi nó đang vận dụng nội công quý vị đừng quấy nhiễu nó.

Mọi người ra thảo đường, chưa kịp ngồi xuống, Tú Lan đã vội hỏi:

- Thưa cha, Nguyên nhi còn hy vọng sống sót hay sao ?

Nhân Y cười “ha ha”, thái độ thất thường càng làm cho mọi người lo âu.

Cổng Bắc không nhịn được liền lớn tiếng quát hỏi:

- Kính Thành, huynh làm gì thế ? Diên rồi hay sao ?

Nhân Y nín cười nghiêm nét mặt đáp:

- Nguyên nhi đã thoát chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Tĩnh tu trăm ngày

Cổng Bắc vui vẻ nói tiếp: “Trông thái độ của huynh như thế này khi Nguyên nhi lành mạnh thì huynh chắc phải mừng rỡ đến điên rồ mất.”

Kính Thành tươi cười nói tiếp: “Bệnh của Nguyên nhi biến hóa một cách lạ thường, hiện giờ tôi cũng không biết tại sao bệnh của nó lại chuyển biến kì lạ đến thế. Có lẽ đây là một kì tích của y học không tiền khoáng hậu chăng?”

Tú Lan mới bớt lo nhưng vẫn tỏ vẻ kinh hoảng hỏi: “Vậy từ giờ trở đi con phải trông nom Nguyệt nhi như thế nào?”

Kính Thành vui vẻ đáp: “Hiện còn lại bao nhiêu viên Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn?”

Tú Lan đếm nhẩm một hồi rồi đáp: “Hiện giờ còn mười sáu viên.”

Kính Thành ngẫm nghĩ giây lát lại hỏi tiếp: “Từ hôm nay trở đi cứ cách ba ngày con cho y uống một viên, sau này con chả cần phải suốt ngày ngồi trong phòng trông nó nữa, con có thể nghỉ ngơi vài ngày để lấy lại sức khỏe được rồi.”

Tuy vậy Tú Lan vẫn không muốn xa con nhưng lại không dám trái lệnh cha nên nàng ấp úng đáp: “Con vẫn khỏe mạnh như thường không thấy mệt mỏi gì hết, con cứ ngồi ngoài canh gác cũng được không làm phiền nó.”

Kính Thành gật đầu, rồi quay sang phía Nhất Chi, nói tiếp: “Thiên cơ liên hoàn Cửu Nguyên trận của chúng ta sắp bố trí xong, Nhất Chi huynh, chúng ta hãy ra bày nốt mặt trận đi.”

Nhất Chi liền cùng Nhân Y đi ra ngoài để đặt mặt trận.

Ngày hôm sau, Cửu Nguyên trận đã bố trí xong, Nhân Y dẫn Cổng Bắc, Đắc Mộng vào trong trận đi lại mấy lần giảng giải đường lối ra vào trận như thế nào cho hai người hay.

Cổng Bắc rất tán phục nói: “Sự phụ của tiểu đệ cũng có truyền thụ kỳ môn dịch số cho, năm ngày hôm nay đệ thấy công tác của hai vị mới biết mình còn kém xa, từ giờ trở đi mình không dám khoe khoang với người là biết kỳ môn dịch số nữa.”

Kính Thành mỉm cười vì trận này quả thực phi phàm và đã tới mức đoạt thiên địa tạo hóa kinh quỷ thần thực.

Nhất Chi bỗng lên tiếng nói: “Không ngờ đã có người xông vào trận của chúng ta rồi.”

Một lát sau, mọi người đã thấy hai cái bóng người bé nhỏ nhanh như điện chớp phi thân tới.

Cổng Bắc cả cười nói: “Không ngờ trong đó lại có con nhỏ Tích Tố.” Ông ta vừa nói dứt đã vội chạy luôn đến đón.

Thì ra Tích Tố bị người đã thương ngầm một chưởng về tới núi Vô Đang nằm tĩnh dưỡng năm ngày mới khỏi. Nàng vừa khỏi vội đi Hoắc Sơn ..... mời Lý Nhược Hoa cùng đi điều tra việc Tú Lan giao phó cho. Ngờ đâu nàng vừa xuống núi đã nghe nói ông và Nguyên Thông hai người đánh với nhau ở trên Lư Sơn, cả hai cùng bị thương nặng nên vội quay trở lại Lư Sơn.

Lần trước nàng vào Lư Sơn không được mời đến Minh Hiên Tiểu Trúc vì vậy lần này quay trở lại không biết rõ đường lối vào Minh Hiên Tiểu Trúc nên chỉ theo phương hướng mà đi thôi.

Tích Tố với Nhược Lan hai người đang đi bỗng thấy mặt hoa một cái phía đằng trước đã có một ông già cụt tay lưng gù, mặt vàng khè đứng cản lối đi.

Sau khi cãi nhau và cãi cả tiếng nói nên Cống Bắc xuất hiện mà Tích Tố không sao nhận được.

Cống Bắc rất cảm động lớn tiếng kêu gọi: “Tổ nhi. . .”

Tích Tố bỗng thấy ông già tàn phế trông giống ông mình lắm, nhưng nàng không ngờ là ông mình thực, tuy vậy nàng vẫn lễ phép cúi mình vái chào đáp: “Lão tiền bối gọi cháu đây à? Sao cháu chưa gặp lão tiền bối bao giờ?”

Cống Bắc thấy Tích Tố không nhận ra mình cũng cảm động và gọi thêm một tiếng nữa: “Tổ nhi, cháu không nhận ra ông sao?”

Tích Tố giật mình kinh hãi vội lui về phía sau một bước, rồi khóc òa lên chạy lại ôm lấy Cống Bắc đau đớn hỏi: “Có thực ông bị y đã thương và bị đau nặng đến biến đổi thế này không?”

Cống Bắc không muốn cho cháu mình quá đau lòng liền kể chuyện giả bộ đau nặng như thế nào cho Tích Tố nghe vì vậy nàng đoán chắc vết thương của Nguyên Thông cũng không nặng lắm đâu, nên mới bớt lo. Sau nàng giới thiệu Nhữ Hoa cho ông rồi mới hỏi: “Thương thế của Thảm tiểu hiệp chắc cũng giả bộ như ông phải không?”

Cống Bắc không biết cháu mình chú ý nhiều đến Nguyên Thông nên nói thẳng cho nàng hay: “Chủ mạch khắp người của Nguyên Thông đều bị nứt rạn hết, bây giờ không biết sống chết ra sao.”

Tích Tố nghe nói mặt biến sắc cúi đầu xuống rầu rĩ vô cùng. Cống Bắc không biết cháu đang đau lòng không tả lại còn nói tiếp: “Thực là trời ghen kẻ có tài, một ngôi sao sáng của võ lâm như vậy lại bị thương nặng như thế thực là đáng tiếc.”

Tích Tố không sao nhận được, nước mắt tuôn ra như mưa.

Nhữ Hoa hiểu ngay liền chạy lại đỡ nàng và nói với Cống Bắc rằng: “Tổ muội bị thương nặng mới khỏi lại phải đi đường xa, hiện giờ cô ta đang mệt mỏi lắm, tốt hơn hết là lão tiền bối mau đưa chúng con vào trong Minh Hiền Tiểu Trúc đã, rồi hãy nói chuyện sau.”

Cống Bắc nghe nói Tích Tố bị thương nặng mới khỏi liền trợn mắt lên hỏi: “Ai đã thương nó?”

Không chờ Nhữ Hoa trả lời, ông vội đỡ Tích Tố đi luôn.

Nhữ Hoa theo sau Cống Bắc vòng trái quanh phải mãi mới vào đến Minh Hiền Tiểu Trúc. Lúc này nàng mới biết bốn xung quanh nơi đây đều có bố trí trận thế, kinh hoàng bụng dạ bảo rằng: “Nếu không gặp La lão tiền bối, có lẽ hôm nay ta với Tích Tố sẽ phải khổ sở chán, chưa chắc đã vào được trong Minh Hiền Tiểu Trúc này.”

Tú Lan đã đứng ở trước cửa đón tiếp, Tích Tố trông thấy Tú Lan liền trào ra hai hàng lệ. Nhữ Hoa cũng đã trông thấy Tú Lan, vội cúi đầu vái chào và khẽ gọi: Thím ba...”

Tú Lan cũng ứa nước mắt dắt hai thiếu nữ vào nhà.

Cống Bắc thấy ba người nhìn nhau khóc lại càng không hiểu ra sao, ông ta thấy Tích Tố thay đổi, tính nết vui vẻ khi xưa nay bỗng trở thành yếu ớt dễ xúc cảm, khiến ông ta cảm thấy thế giới này cái gì cũng thay đổi hết nên dậm chân một cái thật mạnh và thở dài một tiếng.

Kính Thành vội tiến lên vỗ vai ông ta an ủi: “Cống Bắc huynh chuyện trẻ con đã có Tú Lan dàn xếp, huynh khỏi phải bận lòng, chúng ta vào trong kia uống rượu đi.”

Cống Bắc dặn Tích Tố vài câu rồi để mặc Tích Tố theo Tú Lan vào nhà bên.

Vì Tích Tố đã bày tỏ tình cảm của mình đối với Nguyên Thông như thế nào cho Tú Lan hay rồi, nên lần này trở lại nàng coi Tú Lan như mẹ chồng của mình vậy, vừa khóc vừa nói: “Cho cháu vào thăm Nguyên đại ca một chút nhé.”

Tú Lan thấy cô bé khóc nức nở cũng động lòng thương, liền đưa nàng đến trước cửa sổ để nàng nhìn vào bên trong. Nàng thấy Nguyên Thông bị cầm kim đầy người trông rất khủng khiếp, không riêng gì nàng mà cả Nhữ Hoa cũng đau lòng.

Từ đó trở đi những việc ăn uống của Minh Hiền Tiểu Trúc đều do Tích Tố và Nhữ Hoa phụ trách, còn Tú Lan là chủ mà hóa thành khách, hai nàng tiểu thư nhất định không cho bà mợ tay vào việc gì. Được ba người đàn bà trông nom, thương thế của Nguyên Thông ngày càng giảm dần, tuy chàng không nói không cử động được, nhưng mắt đã trông thấy mọi việc và cách một ngày một mũi kim lại tự động bật ra.

Nhân Y càng lúc càng vui vẻ, trong những ngày đó chỉ có Lý Kiến Trung tới thăm một lần rồi lại đi luôn.

Lý Tử Đông với Cung Bách Thọ cũng lần lượt tới thăm.

Tỷ Hư đạo trưởng của phái Võ Đang cũng phái Tinh Nhất đạo trưởng, một người trong Cửu lão đến hỏi thăm bệnh của Cống Bắc và Nguyên Thông.

Những người tới thăm đó đều do bốn ông già thân hành tiếp dẫn vào cho nên không ai bị lạc lối ở trong Cửu Nguyên trận cả.

Ngày giờ thấm thoát trôi đưa thoáng cái đã qua được ba mươi sáu ngày, trên người Nguyên Thông chỉ còn một mũi kim cuối cùng mà thôi.

Tin ấy làm cho mấy ông già vui mừng đến tụ họp cả ở trong phòng của Nguyên Thông. Nhân Y thăm mạch cho cháu xong mừng rỡ tuyên bố: “Những huyết quản của Nguyên nhi bị nứt rạn đã tự động nối liền lại. Bây giờ nó hoàn toàn lành mạnh rồi.”

Tú Lan mừng rỡ cầm tay Tích Tố và nước mắt tuôn trào không ngớt.

Cổng Bắc đã biết cháu mình yêu Nguyên Thông nên rất cảm động nhìn Nhất Chi khẽ nói: “Hai gia đình của chúng ta hoạn nạn, lo âu đều có nhau, từ giờ trở đi sẽ không có một sự gì chia rẽ được nữa.”

Kính Thành giờ một tay lên khuya động mấy cái và khẽ nói: “Y sắp thức tỉnh rồi.”

Quả nhiên Nhân Y vừa nói xong, Nguyên Thông đã mở mắt ra.

Tuy mắt chàng không được sáng chói lợi như xưa, nhưng đôi ngươi vẫn được trong suốt như thường. Nguyên Thông nhìn mọi người xong, về mặt rất cảm động, nhưng chàng đã kiềm chế rất nhanh.

Kính Thành vội điểm huyết ngủ cho chàng ngủ say, rồi nói với mọi người rằng: “Chúng ta không nên ở lại trong phòng này, để cho y tĩnh dưỡng ba ngày đã, chúng ta hãy ra bên ngoài nghiên cứu xem kỳ tích của y như thế nào?”

Kính Thành lại dặn Tú Lan không cần phải cho Nguyên Thông uống thêm Hối Thiên Tái Tạo hoàn nữa, và chỉ cho chàng uống nước sâm là được rồi.

Ba hôm đó người nào ở trong Minh Hiền Tiểu Trúc cũng vui vẻ hết cả và muốn biết tại sao Nguyên Thông lại có kỳ tích sống lại được như thế.

Nhất là Nhân Y, ông ta là người giỏi y lý cũng không sao hiểu được hiện tượng bất thường đó. Chờ đến ngày thứ tư trời mới sáng tỏ ông vội gọi Nguyên Thông dậy hỏi thăm. Nguyên Thông mới kể lại câu chuyện như là chuyện nằm mơ cho mọi người nghe.

Thì ra Kháng Nguyên đơn ở trong người Nguyên Thông phát huy hết mức độ rồi, huyết mạch trong người chàng không sao chịu nổi áp lực từ bên ngoài, vì vậy mới bị rạn nứt và mất trí khôn. Cho tới khi Nhân Y dùng Tam Tuyệt thủ pháp cấm mười tám mũi kim vào ba mươi sáu đại huyết của chàng khí huyết trong người mới tuần hoàn như thường. Lúc đó chàng mới tỉnh táo dần.

Lúc ấy tay chân mình mẩy của chàng không thể cử động được, ngay cả muốn nói cũng không sao lên được tiếng. Chàng đã được ông ngoại chỉ bảo cho y học, nên biết thương thế của mình rất nghiêm trọng.

Lúc ấy trông đầu óc chàng trông rỗng rỗng nhưng lại sáng suốt hết sức. Cuốn kinh văn Bách Tự chân kinh lúc trước chàng nghĩ mãi không ra bây giờ bỗng hiện cả lên trong óc, tâm trí chàng cứ theo kinh văn đó mà nhảy nhót, chỉ trong mấy tiếng đồng hồ chàng đã hiểu thấu hết già nửa cuốn kinh văn. Đồng thời nhờ có cuốn kinh văn đó cơ thể của chàng mới được cải tạo trong ba mươi sáu ngày. Những huyết mạch nứt rạn tự động lành lặn và nối lại được là nhờ ở sự vận dụng những phương pháp từ cuốn kinh văn đó bằng nội tâm.

Nhân Y Kính Thành, Nhất Chi, Cổng Bắc và Đắc Mộng bốn người đều là tôn sư của một môn phái tất nhiên biết xuất xứ cuốn Bách Tự chân kinh còn huyền diệu hơn Dịch chân kinh của chùa Thiếu Lâm nhiều.

Lúc ấy mọi người mừng rỡ không ai còn kịp hỏi Nguyên Thông vì sao lại lượm được cuốn kinh văn đó và nội dung của cuốn kinh văn ra sao. Vì người nào người nấy đều là kỳ nhân một thời, không ai có tham lam mà hỏi han như vậy, đồng thời còn khuyên nhau không nên tiết lộ ra ngoài. Riêng Tích Tố mừng đến nước mắt ứa ra như mưa.

Hai ngày sau Nguyên Thông đã xuống giường đi lại được, chàng đã xin phép Nhất Chi với Kính Thành cho chàng được ở riêng trong một căn phòng để tĩnh tu trong một trăm ngày.

Trong một trăm ngày đó liên quan rất lớn cho tương lai của Nguyên Thông vì vậy không khí của Minh Hiền Tiểu Trúc trở lại trạng thái nghiêm mật hơn trước.

Đến ngày thứ tám mươi mốt mọi người nghe thấy tiếng báo động mới hay có người đã đột nhập Cửu Nguyên trận. Nhược Hoa với Tích Tố hai người vội chạy ra, hai nàng ở đó bao lâu đã quen lối ra vào Cửu Nguyên trận rồi. Trận này kỳ ảo và quái dị hết sức, người quen biết sự tổ chức của trận này khi vào trong trận cũng tựa như đi dạo chơi trong vườn thôi. Nhưng với người không quen biết vào tới bên trong có cảm tưởng rất lạ. Không những một thân cây, một ngọn cỏ, một hòn đá, một cục đất ở trong đó cũng biến thành một vật cản trở thiên nhiên và nguy hiểm hết sức, thậm chí ánh nắng mặt trời cũng đủ làm cho người vào trận mê man không biết phương hướng là đâu.

Tích Tố với Nhược Hoa hai người vào tới trong trận trông ngay thấy trong đó có hai người một già một trẻ. Ông già có lẽ tuổi đã gần trăm nhưng thân hình rất cao lớn còn hơn cả Cổng Bắc, hai mắt to lớn của ông ta như đồ lửa, tia ra hai luồng ánh sáng chói lợi đủ thấy công lực của ông ta cao siêu như thế nào.

Còn cô bé trạc tuổi mười năm mười sáu trông rất xinh đẹp lanh lợi, hai mắt vừa to vừa tròn chứa đầy trí tuệ, mình mặc một bộ áo rất lịch sự có lẽ vì mặc quá lâu không đổi nên đã phai màu rất nhiều. Chỉ trông bộ áo của nàng cũng đủ biết nàng là một tiểu thư tính nghịch lên gia đình ra ngoài giang hồ lang bạt. Mặt nàng ta to vẻ thất vọng và đau đớn, tuy vẫn không che lấp được bản tính tính nghịch và hiếu sự của nàng.

Tích Tố và Nhược Hoa đã đi đến cách hai người không đầy hai trượng mà hình như hai người đó vẫn chưa biết hai nàng tới gần.

Nhược Hoa bịt mồm khẽ cười nói: “Trông bề ngoài của ông già thì công lực của ông ta cao siêu lắm nhưng sự thực chỉ có bề ngoài thôi.”

Tích Tổ mỉm cười đáp: “Có phải chị bảo tai mắt của ông ta không được thính và sắc phải không?”

Nhược Hoa đáp: “Lúc Thảm lão tiên bồi vậ công quanh đó mười dặm, một tàu lá rơi xuống hay con kiến bò qua ông ta cũng nghe thấy. Còn ông già này chúng ta đi tới gần hai trượng mà vẫn không biết gì, đủ thấy công lực của ông ta hãy còn non nớt lắm.”

Tích Tổ lắc đầu đáp: “Không đúng, không đúng... ông già này là một nhân vật hữu danh trong võ lâm đương thời, công lực của ông ta cao siêu không kém gì Thảm lão tiên bồi, vì trận này kỳ tuyệt cho nên tâm linh của ông ta mới bị mê hoặc mà không nghe thấy tiếng chân của chúng ta đấy thôi.”

Nhược Hoa có vẻ không tin.

Lúc ấy, cô bé nọ bỗng chầu môi nói: “Trời sắp tối rồi đấy.”

Tích Tổ gật đầu đáp: “Đó là sự kỳ ảo do âm dương phản Ngũ hành của trận Cửu Nguyên này.”

Ông già nghe cô bé nói vậy tức giận vô cùng liền cười ha hả lên tiếng đáp: “Con nhãi này, mày đừng có chế giễu ta nữa. Mày có biết chúng ta đã bị lọt vào tròng của người ta rồi không?”

Cô bé tỏ vẻ nghi ngờ: “Mình không có tài lại bảo trúng phải mưu kế của người.” Cô bé có vẻ không tin lại nói tiếp: “Mình kém tài ba lại bảo bị người ám hại, nhưng người của ông có vết thương nào đâu?”

Ông già nọ biết cô bé này bướng bỉnh không thể dùng lời mà giải thích được, liền lẳng lặng không nói năng gì nữa, nhưng trong lòng đã nghĩ ra được một kế để đối phó rồi. Ông ta vội ngậm ngậm vận thần công dùng môn truyền âm nhập mật mà nói với bốn mặt tám phương mấy câu, rồi mặt rất nghiêm nghị không nói tiếp nữa.

Tích Tổ với Nhược Hoa không biết dụng ý của ông ấy nói như thế để làm gì? Bỗng thấy phía bên phải có bóng người thấp thoáng và chỉ trong nháy mắt Thảm Nhất Chi, La Công Bắc, Bốc Kính Thành và Hoa Đắc Mộng đều lần lượt xuất hiện trước mặt ông già tỏ vẻ rất cung kính.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Mối họa tâm phúc

Tích Tổ thấy ông già đó oai vệ như vậy, dù biết ông ta không phải là người thường, nên nàng cũng không dám hiện thân ra trước mặt mọi người cứ ản núp ở đó xem tiếp. Nàng thấy Nhất Chi vừa cười vừa nói: “Tiểu đệ ra nghênh đón chậm xin sư huynh thứ lỗi cho.”

Ông già to lớn vạm vỡ ấy đưa mắt nhìn Công Bắc và mọi người một lượt rồi lớn tiếng đáp: “Sư đệ mau giới thiệu mấy người bạn này cho ngu huynh, đừng để sư huynh của hiền đệ năm mươi năm nay không xuống núi, thất lễ với các bạn.”

Nhất Chi đáp: “Mấy vị này đều là bạn chí giao của tiểu đệ, đặc biệt đến đây cùng tiểu đệ nghênh đón sư huynh đấy.”

Mọi người hàn huyên vài câu xong, Tích Tổ mới khẽ nói với Nhược Hoa rằng: “Vị này là sư huynh của Thảm lão tiên bồi nhưng ông ta tới một cách đột ngột quá, năm mươi năm không xuống núi rồi sao ngày hôm nay lại đến Lư Sơn làm gì? Chắc bên trong thế nào cũng có chuyện gì quan trọng lắm. Chị không thấy ông ta cau mày lại hay sao? Tuy ông ta vẫn tươi cười nhưng không sao che lấp được vẻ u buồn.”

Nhược Hoa hơi giận hỏi lại: “Hôm nay hiền muội làm sao thế? Nghi ngờ cả sư huynh của Thảm gia gia?”

Tích Tổ chỉ chớp nháy mắt mấy cái, nhưng không trả lời.

Nhất Chi có vị sư huynh này, ngoài Kính Thành với Lư Sơn Tam Lão thì không ai biết cả.

Thì ra sư huynh của Nhất Chi họ Cổ tên là Cửu Như, tuy tuổi hơn Nhất Chi, nhưng vì tư chất hơi kém, nên tài ba còn kém Nhất Chi một mức, hơn nữa ông ta là người rất hiền lành không thích can thiệp vào việc của giang hồ. Ông ta bỏ mặc con cháu ở Hạ Khẩu, quê hương của mình, một mình ẩn cư trong núi Đại Ba làm bạn với hươu nai, nên người trên giang hồ rất ít ai biết tới.

Trước khi Nhất Chi chưa ẩn cư, hai sư huynh đệ vẫn thường đi lại với nhau, sau khi qui ẩn rồi, hai anh em mới ít gặp gỡ.

Cô bé đi cùng với ông tới chính là Đàm Anh. Nàng giận Nguyên Thông bỏ đi mất rồi nhất tâm lên núi Huyết Thạch để tìm ông mình là Lâm Nhất Quái. Vì không biết đường lối, nàng lại đi lầm lên trên [X] Tượng Nhai, núi Đại Ba chỗ ẩn cư của Cổ Cửu Như.

Lúc ấy Cửu Như cũng đang có việc muốn kiếm Nhất Chi, vì vậy đã cùng Đàm Anh tới núi Lư Sơn. Suốt dọc đường hai người lại nghe việc người ta đồn Nguyên Thông bị thương nặng, Đàm Anh nóng lòng nóng ruột chỉ muốn tới nơi ngay để thăm người yêu. Ông già trăm tuổi này lại đi thông thả nên hai người vừa đi vừa gây gổ luôn là thế, Cửu Như nhìn Đàm Anh vừa cười vừa nói: “Nếu ngu huynh không thương con tiểu quý này thì thật không can đảm

xuống núi.”

Đàm Anh thấy nhiều người như vậy hồ thẹn vô cùng, trợn mắt lên nhìn Cửu Như.

Nhân Y đã nghĩ ra được Đàm Anh là ai rồi, liền cười thầm và nói: “Nguyên đại ca của cô bị thương nặng hiện đang tọa cửu quan một trăm ngày, trong thời gian đó không được tiếp kiến một ai cả, cô phải đợi một trăm ngày mới gặp được.”

Đàm Anh nghe nói hai mắt đỏ ngầu, cúi đầu xuống.

Nhân Y quay đầu hướng về phía Tích Tổ, kêu gọi: “Hai cô còn núp trong đó làm chi, có mau ra tiếp bạn nhỏ không?”

Tích Tổ với Nhược Hoa hai người hồ thẹn vô cùng, từ từ bước ra.

Vừa trông thấy Tích Tổ, Đàm Anh đã biến sắc, nàng nghĩ đến chuyện dưới thung lũng Võ Đang, lửa ghen lại nổi lên đùng đùng.

Tích Tổ đi tới gần muốn giơ tay ra kéo tay nàng, nhưng nàng đã sầm nét mặt lại khiến Tích Tổ ngưng vô cùng.

Mấy ông già trông thấy vậy ngạc nhiên nhưng ai nấy đều cười ha hả ngay rồi cùng đi ra khỏi Thiên Cơ Liên Hoàn Cửu Nguyên trận ấy.

Đàm Anh định không đi theo, nhưng lại sợ không ra khỏi cái trận ma quỷ này, đành phải lững thững theo sau.

Kính Thành biết nàng là người có tính bướng bỉnh nhưng rất thương Nguyên Thông nên quay người lại đi tới cạnh nàng và hỏi: “Tại sao cô lại không thềm nói chuyện với chị họ La và chị họ Lý, bạn của Nguyên đại ca?”

Đàm Anh trợn to đôi mắt nhìn Nhân Y đáp: “Ông của cô ta đánh đại ca bị thương nặng như vậy, cháu còn nói chuyện với cô ta làm chi.”

Nhân Y vừa cười vừa hỏi tiếp: “Sao cháu ngốc thế, nếu cô ta là kẻ thù thật thì làm sao mà lên được Lư Sơn này?”

Đàm Anh hơi suy nghĩ một chút mới vỡ lẽ. Nàng thay đổi thái độ ngay, vội cười khi đi tới cạnh Nhược Hoa nắm tay nàng và nói: “Tiểu muội là Đàm Anh, xin chị lượng thứ cho sự thất lễ của tiểu muội.”

Nhược Hoa đưa mắt nhìn Tích Tổ rồi khẽ nói: “Tôi không trách cô đâu!”

Thế rồi ba người đi sát cánh nhau cười nói vui vẻ.

Trong năm ngày Nguyên Thông tĩnh tu, Tích Tổ với Đàm Anh chỉ đứng ở ngoài ngõ vào để cho khỏi tương tư. Hai người đồng bệnh tương liên nên Tích Tổ với Đàm Anh chơi với nhau rất thân.

Chỉ thoáng cái đã được chín mươi năm ngày, còn năm ngày nữa Nguyên Thông đã có thể ra khỏi mật thất rồi.

Trong thảo đường của Minh Hiền Tiểu Trúc, già trẻ mười mấy người đều nóng lòng đợi chờ, nhất là Cửu Như ngồi đứng không yên, hình như ông ta đang có việc gì khó giải quyết vậy.

Một trăm ngày đó liên quan đến sự thành bại rất lớn của cả một đời Nguyên Thông, vì vậy ai cũng phải lo âu hộ chàng.

Trong lúc mọi người đang lo âu thì bỗng trong Cửu Nguyên trận báo động.

Hoa Đắc Mộng vội chạy ra xem.

Không lâu ông đã đem m Sắt Hoàng Thái Hà bị thương rất nặng uể oải trở vào thảo đường.

Vợ chồng m Dương Song Sắt thừa lệnh xuống núi điều tra vụ Ngân Diện Thư Sinh, bây giờ chỉ thấy có một mình Thái Hà trở về mà bị thương rất nặng, đủ thấy việc này có nhiều uẩn khúc.

Mọi người đều chăm chú nhìn Nhân Y cứu chữa cho Thái Hà. Diệu Thủ Nhân Y chỉ ra tay cứu chữa một lát là Hoàng Thái Hà thoát hiểm ngay.

Thái Hà tỉnh táo rồi trông thấy nhiều cao thủ đứng quanh như vậy, yên dạ vô cùng định đứng dậy để nói, Nhất Chi bảo nàng khỏi phải lễ phép cứ ngồi yên đó mà nói. Nàng chờ dài một tiếng mới nói: “Cái tin La lão tiên bối với thiếu chủ, hai người đấu với nhau cùng bị thương nặng đã loan khắp giang hồ. Trong nấy tháng gần gũi trên giang hồ đã xảy ra rất nhiều tai biến.”

Cống Bắc không tin trong giang hồ bây giờ lại có nhân vật lợi hại nào dám gây vũ bão với Song Thánh như thế, nên ông ta cười ha hả xen lời: “Hoàng Thái Hà hiền đệ cũng là người có tên tuổi năm xưa, sao cùng kinh hoàng như thế được?”

Kính Thành vội đỡ lời: “Công lực của Hoàng Thái Hà có thể ngang với các người cường môn các phái bây giờ, nhưng La huynh có biết y thị trúng phải chưởng thương gì không?”

Lúc ấy trong thảo đường yên lặng như tờ, vì chưa ai được trông thấy rõ vết thương của Hoàng Thái Hà, nên không biết y đã bị thương tích gì.

Kính Thành lắc đầu thờ dài nói: “Vết thương của y là trũng phải Long Hồ trưởng của lão ăn mày họ Ngụy.”

Đắc Mộng ngăn người ra kinh ngạc nói: “Dù lão ăn mày họ Ngụy có to gan tày trời cũng không dám đụng đến một ngọn cỏ của Lư Sơn chúng ta.”

Đàm Anh cũng chau môi xen lời nói: “Ngụy Bang chủ của Cái bang bị người ta ám hại ở trong vực thẳm Tiết Nhân Độ dưới núi Võ Đang mất tích rồi.”

Nhân Y nghe nói tỏ vẻ nghi ngờ: “Lão cũng biết chuyện lão ăn mày họ Ngụy mất tích từ trước kia rồi, như vậy kẻ đã thương Thái Hà tất phải là Long Lập đại đệ tử của y?”

Nhược Hoa nói: “Liệu có phải là Hưởng Tam sư huynh ra tay không?”

Nhân Y đáp: “Hưởng Tam mất tích còn sớm hơn nữa, và lại người của Cái bang chỉ có lão ăn mày già là còn miễn cưỡng đầu ngang tay với Thái Hà, còn những người khác thì làm sao đã thương nổi Thái Hà?”

Nói tới đó, ông ta bỗng quay lại hỏi Thái Hà: “Có phải hiền đệ bị mấy người vây đánh không?”

Thái Hà nghiêm nét mặt đáp: “Vâng, khi ở trong địa hạt Cửu Giang tiểu bối bị năm người bịt mặt vây đánh, bây giờ nghĩ lại thì những người đó quả thực là người của Cái bang.”

Cổng Bắc nóng lòng sốt ruột thấy mọi người cứ thảo luận vấn đề Thái Hà bị thương hoài liền lớn tiếng nói: “Các người đừng hỏi chuyện bị thương nữa, hãy để cho Thái Hà kể chuyện gần đây trong giang hồ biến chuyển ra sao trước đã.”

Thái Hà liền kể mấy tháng nay trên giang hồ bỗng xuất hiện rất nhiều đám gian tà, chúng cứ đi năm người hay ba người một nhóm, tên nào tên nấy công lực rất cao cường, tài ba của chúng có thể tương đương với các chương môn của các môn phái, nhưng chúng không có bang hội gì cả và cũng không có một tổ chức cụ thể, chúng xuất hiện tới đâu nhân sĩ chính phái ở đó bị tai ách với chúng liền. Đối với các đại bang khi vào tới trong địa phận của những bang này chúng lại tập hợp mấy nhóm thành một lực lượng khá mạnh để phá phách môn phái ấy. Như ba tháng trước đây suýt tí nữa thì phái Hoa Sơn bị chúng tiêu hủy, nếu không gặp Ứng Thành Luân giáo chủ của giáo Minh m đi qua ra tay trợ giúp thì phái Hoa Sơn đã bị xóa tên trên giang hồ rồi. Ứng Thành Luân cái ác hướng thiện gây ảnh hưởng rất lớn cho giang hồ. Bây giờ người trên giang hồ đều coi y như một vị cứu tinh mà quên hết cả những hành vi gian ác của y xưa kia.

Cổng Bắc lại hỏi tiếp: “Chẳng lẽ những người giang hồ ngày nay đã quên công duy trì chính nghĩa của võ lâm Song Thánh chúng ta rồi chăng?”

Nhất Chi có vẻ nản chí thờ dài một tiếng và xen lời nói: “Nếu không có hành động thực tế trợ giúp cho họ thì những ấn tượng trước kia ngày càng lu mờ dần. Và lại chúng ta gần đây người nào cũng chỉ biết giữ thân người này ẩn dật trong thâm sơn cùng cốc mấy chục năm không ra tạo phúc cho giang hồ thì họ còn nhớ gì chúng ta nữa. Theo ý tôi thì mọi tai họa ngày nay mấy lão già chưa chịu xuống lỗ chúng ta đều phải gánh vác hết trách nhiệm.”

Mọi người thấy Nhất Chi nói như vậy, ai nấy đều lấy làm phải.

Cổng Bắc nói: “Ý kiến của Thảm huynh nói rất đúng. Năm xưa lúc đại phá m Minh giáo nếu huynh không kịp thời ngăn cản lão đã giết chết lão ma Ứng Thành Luân rồi. Như vậy ngày nay lấy ai ra mà cứu nguy cho phái Hoa Sơn. Phái Hoa Sơn bị tan rã thì tội của chúng ta còn lớn hơn thế nữa. Không ngờ giáo chủ của Huyền Minh giáo lại cái tà quy chính mau chóng như vậy, thực là hiếm có.”

Nhất Chi chỉ tùm tùm cười không nói. Nhân Y lại hỏi Thái Hà: “Còn Thiếu Thần có phát hiện gì không? Sao y không cùng hiền đệ trở về một thể?”

Thái Hà nghe hỏi mặt phấn khởi, móc túi ra một cái lọ sứ dài như một cái quản bút và đáp: “Vợ chồng tiểu nhân đi đến Thiểm Tây thì gặp Vô Hình Kiếm Tôn đại hiệp. Đại hiệp giao cái bình này cho vợ chồng tiểu nhân và bảo, ‘Đây là Tục Đoạn Thần Dao của Ứng Thành Luân kháng khái tặng cho’. Đại hiệp bảo vợ chồng tiểu nhân mau mau đem về núi. Vợ chồng tiểu nhân đi đến Hiếu Cảm thì phát hiện mấy người khả nghi nên Thiếu Thần đã theo dõi chúng, chỉ có một mình tiểu nhân đem thuốc về thôi.”

Mấy vị lão nhân nghe Thái Hà nói Ứng Thành Luân đã kháng khái tặng Tục Đoạn Thần Dao đều ngạc nhiên và cảm động vô cùng.

Kính Thành vội đỡ lấy bình thuốc Tục Đoạn Thần Dao mở nút ra dùng mũi kim bạc lấy lên một chút bỏ vào lưỡi nếm thử. Nhận thấy thuốc ở trong bình quả thực là Tục Đoạn Thần Dao ông liền ngẩng đầu lên nói: “Thuốc quý báu như thế này, mà Ứng Thành Luân lại vui lòng tặng cho một cách kháng khái như thế thực không thể tưởng tượng được. Có ai ngờ chuyện đời lại thay đổi một cách mau chóng như vậy. Từ nay trở đi Kính Thành tôi không dám suy đoán một điều gì nữa.”

Cổng Bắc cười khoái chí một hồi mới hỏi: “Đây là y cảm ơn chúng ta mà đền ơn lại, chứ có gì lạ lùng đâu mà phải suy với nghĩ. Nhưng không hiểu tại sao lão Tôn lại không về ngay Lư Sơn, y còn đi đâu nữa?”

Thái Hà đáp: “Khi giao bình thuốc này cho tiểu bối, Tôn đại hiệp có nói ông tạm ở lại cạnh Ứng đại hiệp một thời gian để làm một việc hữu ích cho người đời, đại hiệp gọi Thành Luân là đại hiệp đủ thấy ông kính trọng Thành Luân như thế nào?”

Cổng Bắc nghe nói Tôn Hoán Nhiên phò tá Ứng Thành Luân như vậy về mặt của ông ta rầu rĩ ngay hình như mất một vật gì.

Kính Thành thấy vậy biết ngay tâm sự của Cổng Bắc vội xen lời nói: “Tôn huynh là người chính trực và nghĩa khí, tuy hâm mộ mà đi theo để phò tá Thành Luân nhưng đệ dám chắc không khi nào y lại quên được Cổng huynh đâu. Cổng Bắc huynh đừng có ngờ một bạn già kết giao với mình mấy chục năm như thế.”

Cổng Bắc áp ứng một hồi mới đáp: “Đâu có, Ưng Thành Luân làm cho được Tôn huynh tâm phục mà giúp sức như vậy, Cổng Bắc tôi rất vui mừng; có phải vì thế mà đệ rầu rĩ đâu.”

Tuy nói vậy nhưng người nầy hay tin Hoán Nhiên theo Thành Luân đều có chung một cảm tưởng không vui. Ai nấy đều nhớ nhưng Hoán Nhiên. Cũng vì vậy mà Tú Lan bỗng liên tưởng đến Nhất Tâm Cư sĩ Vương Hoán xuống núi đã ngót một năm nay, nàng vội hỏi khẽ Thái Hà rằng: “Ly đại tẩu, có hay tin gì về tam thúc không?”

Thái Hà trả lời bằng một cái lắc đầu.

Lúc ấy mọi người chú ý đến Vương Hoán.

Vương Hoán là một trong nhóm Lư Sơn tam lão, võ công rất cao siêu, không khi nào lại ngộ hiểm được, nên ai nấy đều ngờ vực hết sức, vì vậy Đắc Mộng mới phát biểu ý kiến trước: “Tuy hàng năm nay chúng ta không biết tin gì của tam đệ thực, nhưng võ công của y lợi hại như vậy, theo ý đệ thì y không bị nguy hiểm gì đâu, sư huynh cứ yên tâm.”

Mọi người nhận thấy ý kiến của Đắc Mộng rất có lý, ai nấy mới bớt lo nhưng riêng có Tú Lan vẫn suy nghĩ lo âu không ngớt.

Bỗng nghĩ ra một việc gì Đàm Anh táo bạo hỏi: “Vương gia gia với gia tổ Võ Lâm Nhất Quái hai người ai giỏi hơn ai, các vị gia gia có biết rõ không?”

Thấy nàng nói ra ngoài vấn đề, Tích Tổ khẽ đẩy nàng một cái. Nhưng Đàm Anh vẫn tiếp tục trở mặt lên nhìn Nhất Chi chờ ông ta trả lời.

Thấy Đàm Anh hỏi một câu kì lạ như vậy, Nhất Chi không thể trả lời một cách trắng trợn suy nghĩ một lát mới đáp: “Mỗi người có một tài riêng, khó mà phân biệt ai hơn ai, nhưng về xử sự thì Đàm đại hiệp tế nhị hơn tam đệ của lão nhiều.”

Đàm Anh thấy Bạch Phát Tiên Ông khen ngợi ông mình thì mừng rỡ thắm, nàng vui vẻ nói tiếp: “Mười ba năm trước đây, gia tổ bị người ta hãm hại cứ phải ẩn núp trên Huyết Thạch Sơn, đến giờ vẫn bị giữ chân ở đó chưa thoát hiểm. Việc này Nguyên đại ca biết rõ nhất, không biết đại ca đã thừa cùng với gia gia chưa?”

Tuy Kính Thành biết Đàm Anh có một ông già, nhưng không biết chuyện Chí Ngu bị hãm hại, lúc Nguyên Thông trở về tới lại xảy ra chuyện đầu với Cổng Bắc nên chàng chưa có thì giờ kể chuyện đó cho mấy ông hay.

Mọi người nghe thấy Đàm Anh hỏi như vậy đều biến sắc mặt chưa kịp hỏi, Đàm Anh lại nói tiếp: “Theo ý kiến của tiểu bối các vị gia gia không nên coi thường chuyện Vương gia đột nhiên biệt vô âm tín như thế.”

Nhất Chi đưa mắt nhìn Đàm Anh bụng dạ bảo rằng: “Con nhỏ này tính nết bướng bỉnh và điều ngoa thực nhưng ý kiến của nó rất phải, không ngờ nó lại thông minh đến thế.”

Đàm Anh thấy Nhất Chi cứ chăm chú nhìn mình hổ thẹn vô cùng hai má đỏ bừng và nàng lại tưởng mình đã nói lầm nên ngượng nghịu không yên.

Nhất Chi thấy Đàm Anh lộ vẻ áy náy mỉm cười nói: “Lời của cô bé này rất có lý, chúng ta không nên coi thường chuyện đó, phải tra cứu ngay mới được.”

Đắc Mộng tỏ vẻ lo âu đỡ lời: “Thưa đại ca, để tiểu đệ xuống núi đi điều tra một phen nhé.”

Nhất Chi đáp: “Sắp mãn kỳ trăm ngày tọa quan của Nguyên nhi rồi. Để chờ nó tọa quan xong hỏi qua nó những chuyện mà mắt thấy tai nghe như thế nào, chúng ta bàn tính đã, rồi hãy định đoạt mọi việc sau.”

Nói tới đó ông ta quay đầu lại hỏi Nhân Y: “Kính Thành huynh nghĩ sao?”

Nhân Y đứng dậy vươn vai một cái những khớp xương kêu lách cắc một hồi mới từ từ đáp: “Trăm ngày tĩnh tu của Nguyên nhi liên can đến kiếp vận của giang hồ sau này rất lớn. Nếu Vương Hoán huynh có sự gì không may chưa biết chừng bọn già chúng ta đều phải tái xuất giang hồ. Nhưng bây giờ việc cần nhất của chúng ta là phải canh phòng cẩn mật đừng để cho Nguyên nhi bị kinh hoàng mới được.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Bên lề sinh tử

Trong trăm ngày tĩnh tu của Nguyên Thông kỳ nhất là bên ngoài có tiếng động hay có người quấy nhiễu, chỉ sơ suất một chút là bao nhiêu công lao chàng học hỏi được trong Bách Tự Chân Kinh để khôi phục lại công lực sẽ tiêu tan hết. Nhất là lúc sắp thành công này lại càng dễ nguy hiểm và dễ bị tẩu hỏa nhập ma nữa.

Giờ Tý đêm hôm đó đúng một trăm ngày tĩnh tu của chàng, người trong Minh Hiền Tiểu Trúc ai cũng lo ngay ngáy. Nhất là Nhất Chi lại càng đặc biệt thân hành canh gác cho cháu, còn những người khác thì chia nhau ra canh phòng ở bốn chung quanh nhà.

Lúc ấy trời đã sẫm sẫm tối, trong thảo đường của Minh Hiền Tiểu Trúc chỉ thấp có một ngọn đèn nhỏ như hạt đậu, ánh sáng lơ mơ chiếu hình bóng của Bạch Phát Tiên Ông phản ánh lên trên tường, khiến người ta trông thấy lại càng cảm thấy tĩnh mịch và hiu quạnh.

Bạch Phát Tiên Ông Thâm Nhất Chi đang ngồi xếp bằng tròn hướng về căn phòng kín của Nguyên Thông và vận Tiên Thiên Vô Cực Hồn Nguyên Nhất Khí Huyền Công ra để bảo vệ không dám sơ suất một chút nào, khi ông ta đã vận Huyền Công rồi thì quanh ông ta trong chu vi mười dặm có một cái kim rớt xuống ông ta cũng biết liền.

Đột nhiên ông ta nghe thấy tiếng động biết có người đi tới, mắt vẫn nhắm nghiền như thường mồm thì khẽ gọi: “Sur huynh!”

Quả thực Cổ Cửu Như đi tới.

Nhất Cái tuy là Vô Thánh đương thời nhưng đối với sư huynh lúc nào cũng cung kính và rất lễ phép, nên ông ta vừa thấy Cửu Như đi tới đã vội đứng dậy nghênh đón.

Mặt Cửu Như đôi sắc luôn luôn, đôi mắt chớp hoai, hình như sợ hãi việc gì trong lòng không yên vậy.

Nhất Chi rất tin tưởng Cửu Như nên không cảm thấy người sư huynh của mình có vẻ khác lạ, lại tưởng mình canh gác cho đứa cháu thế nào cũng mệt mỏi nên ông ta tới an ủi. Vì vậy ông ta lại càng cảm động, và tỏ vẻ cảm ơn Cửu Như, với giọng thân thiết: “Chỉ một tiếng đồng hồ nữa, Nguyên nhi có thể ra khỏi căn phòng kín này rồi, có tiểu đệ ở đây bảo vệ không còn sợ nguy hiểm gì nữa, mời sư huynh về phòng an nghỉ đi.”

Cửu Như mặt cũng tỏ vẻ u buồn, đưa đôi mắt lơ lơ nhìn Nhất Chi một hồi rồi lẳng lặng rút lui.

Về tới phòng ngủ y bối rối khôn tả, không sao nằm hay ngồi yên được, cứ đi đi lại lại, cau mày lại hoai, hình như đang suy nghĩ việc gì rất lớn vậy. Đêm khuya tiết trời giá lạnh mà trán y có mồ hôi toát ra. Y bỗng ngừng chân móc túi lấy một tờ giấy đã nhàu ra đọc. Sự thật những chữ ở trong đó y đã thuộc nằm lòng rồi mà lúc này vẫn lấy ra xem lại.

Trước kia, hễ y lấy ra đọc một lần là ứa lệ và toát mồ hôi lạnh ngay nên trên tờ giấy ấy bị nước mắt và mồ hôi của y nhỏ xuống đã làm chữ bị nhòà rất nhiều.

Lần này cũng vậy, y lấy tờ giấy ở trong túi ra hai tay run run mở tờ giấy ra nhắm đọc: “Giấy này báo cho Cửu Như biết cả nhà người bảy mươi ba mạng ở Giang Hạ đã do ta trông nom – mong người đi ngay Ngũ Lão Phong ở trên Lư Sơn chặt đầu của Nguyên Thông đem về đây cho ta, bằng không đừng trách ta ác độc và không báo trước cho người biết.”

Đọc đi đọc lại vẫn không nghĩ ra lối thoát và cũng không biết người viết giấy này là ai?

Y đau đớn thở dài một tiếng, bỏ tờ giấy vào túi rồi nghiêng răng mím môi hình như đã quyết định cứu con cháu với người nhà thoát chết. Nên y thề nguyện thầm rằng: “Sư đệ, phen này sư huynh đành phải xin lỗi sư đệ mà hạ thủ lấy đầu của Nguyên nhi. Chờ khi ngu huynh cứu được cả gia đình và con cháu thoát chết và trả thù xong, lúc ấy sẽ lại tạ tội cùng hiền đệ.”

Mặt rất cương quyết, y lớn bước đi ra ngoài phòng.

Nhất Chi trông thấy Cửu Như vào rồi lại quay trở ra mặt có vẻ hoảng sợ liền ân cần hỏi: “Có phải sư huynh nghĩ đến sư đệ diệt các người mà không yên được không?”

Cửu Như nghe nói ngẩn người ra, không hiểu Nhất Chi nói như thế để làm gì? Trong lòng có sự khuất tất nên vẻ mặt của y càng hoảng.

Nhất Chi lại thở dài lầm bầm: “Vì Nguyên nhi, tiểu đệ không sao bỏ được hết việc trần tục. Vì vậy không biết đến bao giờ mới tu thành chính quả.”

Nói xong ông ta thở dài mấy tiếng, nét mặt càng tỏ vẻ thương tâm vô cùng.

Cửu Như thấy Nhất Chi nói như vậy mới yên tâm. Y giả bộ cau mày lại ấp úng đáp: “Tâm sự của ngu huynh... không liên can gì tới con cháu... Không biết sư đệ còn nhớ được cuốn Tâm Luận của tiên phụ thảo không nhỉ?”

Nhất Chi nghe thấy sư huynh nói tới cuốn Tâm Luận của sư phụ Kính Thiên viết ra, lại liên tưởng đến thời học nghệ năm xưa. Hai huynh đệ coi nhau như ruột thịt và lúc sư phụ luyện công luôn mỉm cười nhìn hai người thì ông ta lại tưởng tượng như mình còn đang thiếu thời vậy, nên rất phấn khởi trả lời: “Tiên Thiên Vô Cực Hồn Nguyên Nhất Khí Huyền Công là lý luận căn bản của cuốn Tâm Luận, sở dĩ tiểu đệ gây được một chút tên tuổi cũng là nhờ đó mà nên. Có khi nào đệ lại quên được.”

Cửu Như thở dài nói: “Ngu huynh rất hồ thẹn với tiền nhân, vì không cẩn thận đã làm mất cuốn sách đó.”

Nhất Chi kinh ngạc hỏi: “Gần đây quần ma xuẩn động trên giang hồ ẩn hiện đại ma đầu, chẳng lẽ bọn chúng lấy mất chăng?”

Cửu Như lắc đầu đáp: “Lúc nào ngu huynh cũng giữ cuốn sách ở trong người, mãi đến ngày hôm nay mới phát giác đã mất.”

“Chỉ mong cuốn sách đó mất ở trong Ngũ Lão Phong này, bằng không khó mà tìm lại được.”

“Ngu huynh phát hiện mất cuốn sách đó liền nghĩ kỹ lại mấy ngày hôm nay mình đã đi qua những đâu, sau ngu huynh nhận thấy có mất trong khi bị vây

trong Cửu Nguyên trận. Vì lúc bấy giờ bị ảo ảnh của trận pháp làm cho tối tăm, đầu óc bối rối, vì thế mà đánh mất cuốn sách cũng nên.”

“Tuồng mắt ở đâu chứ sư huynh mắt ở đó thì không sao, sáng mai đệ tìm kiếm sẽ thấy liền.”

“Nhưng ngu huynh vẫn không yên tâm.”

“Vật báu của sư môn mất như vậy đệ cũng không yên tâm, nhưng bây giờ đang giờ phút quan trọng nhất của Nguyên nhi, đệ không sao rời khỏi nơi đây được. Bằng không...”

“Nếu sư đệ không yên tâm thì giao cho ngu huynh phụ trách trông coi hộ, hiền đệ thư ra tìm xem...”

Nhất Chi có biết đâu Cửu Như có ả ý liền gật đầu đáp: “như vậy cũng được, trăm sự nhờ sư huynh trông nom cho Nguyên nhi đây nhé!”

“Hiền đệ cứ yên trí tìm kiếm mau lên và trở lại ngay nhé!”

Nhất Chi vâng lời đi ra Cửu Nguyên trận cách thảo đường có năm mươi trượng thôi.

Cửu Như trông thấy Nhất Chi đi vào trong trận rồi mới rón rén đi tới trước cửa phòng khẽ mở cửa ra, thấy trong phòng tối đen như mực nhưng hai mắt của y rất sáng, trông thấy Nguyên Thông đang nhắm mắt ngồi xếp bằng tròn, mặt hướng về phía cửa. Phòng đó không lớn lắm. Tuy chàng ngồi ở tận cùng của căn phòng mà cách cửa phòng không đầy hai trượng.

Cửu Như là người rất thận trọng, y chỉ giơ tay lên đánh một chuông là Nguyên Thông chết liền.

Dịp may hiếm có ấy khi nào lại bỏ lỡ. Y suy tính qua loa bụng dạ bảo rằng: “Dù bây giờ Nhất Chi có quay trở lại cũng không sao ngăn cản được ta mà cứu thoát y.”

Hơi ngừng giây lát, y bỗng cảm thấy hổ thẹn với lương tâm nhưng bàn tay hộ pháp của y vẫn từ từ giơ lên, hai mắt vẫn nhìn thẳng vào người Nguyên Thông. Y thấy Nguyên Thông mặt và chân tay như có một làn da chết khô héo bao bọc.

Trong những khe nứt của làn da chết có ẩn hiện một làn da bóng bẩy như ngọc vậy, y biết ngay chàng đã thoát thai hoá cốt (thay xương đổi thịt).

Cửu Như không phải là người có tính độc ác xưa nay. Y nghĩ Nguyên Thông sắp chết đến nơi mà một trăm ngày đã tự thay xương cốt, khôi phục lại công lực, sự thành công của chàng nhanh chóng vậy thực là từ xưa tới nay và cả sau này nữa chưa chắc đã có người thứ hai làm được như vậy. Sau này tương lai của chàng thế nào cũng rạng rỡ. Bây giờ chàng ta sắp chết ở dưới tay mình và mình cũng trở lên tội vì đã làm đổ vỡ tương lai của bốn môn. Nghĩ tới đó y lại không đang tâm, tay đã bao hàm kinh lực rồi mà vẫn tự động buông xuôi xuống.

Tuy y nghĩ như vậy nhưng không được cương quyết nên đã bỏ tay xuống mà người vẫn chưa rời khỏi tĩnh thất.

Lúc ấy trong óc y lại có một tên ma đầu vô danh và bảy mươi ba người kẻ cả người nhà lẫn con cháu của y đang ở trong tay tên ma đầu đó, suy đi nghĩ lại nhận thấy tính mệnh của bảy mươi ba con cháu mình quý hơn Nguyên Thông nhiều, vì vậy lòng ích kỷ của y lại nổi lên. Y lại từ từ đưa bàn tay hộ pháp lên như trước.

Cửu Như sắp phát chuông tấn công và sắp trông thấy một bông hoa ưu tú của võ lâm toi mạng, bỗng có bóng người thấp thoáng, Nhất Chi đã quay trở vào. Ông ta thấy vậy giật mình kinh hãi, không suy nghĩ gì hết vội đưa chuông lực ra liền, đồng thời ông giơ tay trái ra sử dụng thế “[X] song vọng nguyệt” (đẩy cửa sổ ra nhìn trăng) đẩy Cửu Như bắn ra ngoài xa năm bước, và nhanh như điện chớp lướt vào trong phòng đứng xoay người ra ngoài cửa sổ, rồi trầm giọng quát lớn: “Sư huynh làm gì thế?”

Tất nhiên Cửu Như không phải là người tà ác nhưng lúc này y đã sắp thành công đến nơi lại bị người ngăn cản, nên y thẹn quá hóa giận hai mắt trợn to không nói năng gì cả, xoay song chuông nhắm vào trong phòng tấn công tiếp. Chuông lực của y đẩy ra như vũ bão.

Nhất Chi thấy vậy bất đắc dĩ phải giơ hết chuông lực ra chống lại. Chuông lực của hai người va chạm kêu đánh bùm một tiếng. Cửu Như bị đẩy lui ba bước. Nhất Chi cũng lao đảo mấy cái, đủ thấy công lực của Cửu Như kém Nhất Chi không xa lắm, nhưng Cửu Như muốn vào bên trong thì cũng không phải là chuyện dễ.

Nhất Chi là người rất hiền từ nhưng lúc này cũng không sao dằn được lửa giận, hai mắt nhìn thẳng vào mặt Cửu Như, thấy mặt người sư huynh chưa hoàn hồn và biến sắc luôn luôn.

Cửu Như trông thấy mặt Nhất Chi như trái banh xẹp hơi, tất cả công lực để tan mát hết. Y tự nghĩ đến hành vi đê hèn của mình với sự an nguy của người nhà, nước mắt cứ nhỏ dòng xuống hai bên má.

Nhất Chi thấy vậy không nhẫn tâm chút nào liền người giận nói: “Tiểu đệ tiễn sư huynh xuống núi nhé.”

Sở dĩ ông ta không hỏi nguyên nhân ra sao là vì tôn trọng người sư huynh đã ngót trăm tuổi đó.

Cửu Như như ngậy như ngắt đứng đờ người ra không cử động.

Nhất Chi lại giục: “Không phải tiểu đệ có ý muốn đuổi sư huynh đâu, nhưng vì sư huynh không đi ngay để mấy người bạn của tiểu đệ biết chuyện thì khó xử lắm.”

Cửu Như hai mắt tròn trừng nói với giọng run run đáp: “Nếu hôm nay ngu huynh không lấy được tính mạng của Nguyên nhi thì đành chết ở Minh Hiền này.”

Nhất Chi vội hỏi: “Mấy chục năm nay tiểu đệ có điều gì thất lễ với sư huynh đâu, sao sư huynh ghét hận đệ đến thế? Dù tiểu đệ có điều gì không nên không phải với sư huynh đi chăng nữa, cũng xin sư huynh trách cứ tiểu đệ, chứ việc gì sư huynh lại không buông tha cháu nó như vậy?”

Cửu Như nghe thấy Nhất Chi nói chỉ trả lời được một câu: “ ‘Không’, rồi móc túi lấy tờ giấy chữ đã nhòa ra ném cho Nhất Chi.”

Nhất Chi bắt lấy tờ giấy xem xong vội hỏi: “Thế ra sư huynh bị người ta áp bức mà tới đây đây?”

“Phải, cả gia đình già trẻ lớn bé...bảy mươi ba mạng đều...ở một mình Nguyên nhi...”

“Nhưng khi nào tiểu đệ lại chịu để sư huynh giết chết Nguyên nhi được.”

Cửu Như van lơn: “Hồi còn tiên phụ, hiền đệ được tiên phụ đối xử như thế nào? Chẳng lẽ hiền đệ nhẫn tâm trông thấy sư môn tuyệt tự hay sao? Huống hồ hy sinh một mình Nguyên nhi mà có thể cứu được mấy chục mạng. Như vậy cái chết của Nguyên nhi chẳng nặng hơn thái sơn là gì. Quý hồ gia đình của sư huynh thế nào cũng xả thân ra giết cho được tên ác tặc ấy để trả thù cho Nguyên nhi.”

Mỗi lời nói của Cửu Như như một cái búa nặng giáng xuống đầu Nhất Chi khiến ông ta hồi tưởng lại lúc nhỏ mình được sư phụ Cổ Kính Thiên nuôi dưỡng dạy bảo coi mình như thế nào. Nói tóm lại ngày nay có gia đình và địa vị đều do ân sư tặng cho, ơn đức cao rộng ấy dù tan xương nát thịt cũng không đền đáp được muôn một. Nghĩ tới đó ông đau lòng vô cùng đưa mắt nhìn Nguyên Thông rồi nức nở đáp: “Vâng, tiểu đệ xin cáo lui.”

Nhất Chi đành để cho cháu mình chết dưới tay người mà rút lui khỏi mặt thất.

Cửu Như thấy vậy biết ý định của sư đệ, cảm động đến khóc mướt và nhìn theo sau lưng Nhất Chi, đôi môi mấp máy mãi mới gọi được: “Sư đệ...”

Nhất Chi ngừng bước quay đầu lại giục: “Mời sư huynh cứ việc ra tay đi.”

Cửu Như cúi đầu xuống áp ứng đáp: “Ngu huynh xuống núi ngay bây giờ, sư đệ làm ơn tiễn sư huynh một quãng.”

“Sư huynh thương tiểu đệ như vậy, tiểu đệ rất lấy làm cảm ơn. Nguyên tiểu đệ đội ơn của sư phụ tày trời như thế khi nào tiểu đệ lại nhẫn tâm trông thấy sư tôn tuyệt tự. Bây giờ chính là lúc tiểu đệ được báo ơn. Tiểu đệ đã quyết chí rồi mong sư huynh theo chương trình của mình mà tiến hành để tiện cứu các sư đệ thoát chết.”

Giọng nói của Nhất Chi rất cương quyết. Nói xong ông ta đi luôn.

Cửu Như cảm thấy đầu óc nặng trĩu cứ đứng ngẩn người ra tại chỗ, trong lúc y trừ trừ thì bên tai văng vẳng tiếng kêu khóc của con cháu: “Cha ơi! Ông ơi! Cứu chúng tôi với...”

Y nghiêng rặng mày lại giờ bàn tay hộ pháp lên nhưng trong lương tâm của y hình như có tiếng nói khiển trách: “Cửu Như sao người vô sỉ đến thế, Thẩm Nguyên Thông là một kỳ tài thiên phú, tương lai của y rực rỡ khôn lường, hào kiếp của võ lâm lần này đều trông mong ở y cứu vãn. Nay vì lòng ích kỷ mà người dám giờ thủ đoạn để hèn ra, đừng nói cả nhà người bảy mươi ba mạng dù một nghìn hay một vạn mạng người cũng không nên làm như vậy.

Cửu Như toát mồ hôi lạnh ra, lúc này y mới tỉnh ngộ bụng bảo dạ bảo rằng: “Sao ta lại hồ đồ đến thế, không hiểu đại nghĩa gì cả, suýt tý nữa thì ta đại đột không những bị người đời mà cả trời đất thóa mạ ghét bỏ.”

Y hổ thẹn vô cùng cúi đầu buông xuôi tay tự nói: “Sư đệ, sư huynh rất có lỗi với sư đệ...”

“Các con... các cháu... ta cũng có lỗi với các người, đành để cho Nguyên nhi sau này báo thù họ các người vậy...”

Vừa nói dứt, y đã giờ chuông mình lên nhắm đỉnh đầu mình đánh xuống.

Cùng lúc ấy, một cái bóng người nhanh như điện chớp phi vào điểm luân vào yếu huyệt trên vai Cửu Như, tay của ông ta tê tái không sao cử động được nữa.

Cửu Như muốn chết không được tức giận vô cùng hậm hực hỏi: “Sư đệ, tại sao hiền đệ không để cho ngu huynh chết. Ngu huynh...?”

Y mới nói tới đó đã nghe thấy người nọ khê ho một tiếng. Y quay lại nhìn mới hay không phải là Nhất Chi nên không nói tiếp nữa.

Thì ra mấy vị cao nhân của Minh Hiền Tiểu Trúc đều là những nhân vật kỳ tuyệt nhất thời đã sớm phát hiện Cửu Như với Nhất Chi đôi co với nhau rồi, nhưng vì nể mặt Nhất Chi mà không ra ngay.

Sau thấy Nhất Chi hồ đồ nhận sự yêu cầu của Cửu Như, đành hy sinh tính mạng của cháu mình để đền ơn cho sư tôn. Cống Bắc và Kính Thành bực mình vô cùng dậm chân xuống đất lia địa. Nhất là Tú Lan suýt tý nữa thì chết giấc tại chỗ. Còn Tích Tổ, Đàm Anh, Nhữ Hoa ba người đều khóc sướt mướt. Đàm Anh không sao nhịn được định xông vào cứu Nguyên Thông nhưng bị Tích Tổ kéo lại khê bảo: “Đã có các vị tiền bối ở đây, hiền muội không nên lỗ mạng như thế.”

Đàm Anh ngo ngắc hỏi lại: “Nhờ y đã thương đại ca thực thì sao?”

Đang lúc ấy Cửu Như đã hối cải và định tự tử để giải thoát, Kính Thành nhanh hơn Cống Bắc một bước đã nhảy vào giơ tay lên búng một cái, cách không điểm đúng yếu huyệt tê của Cửu Như và còn ho một tiếng để ông già nọ đừng nói nữa, rồi ông ta mới khuyên: “Cửu Như huynh hối cải ngay tại chỗ như vậy cũng đủ là một đại anh hùng hào kiệt rồi. Trên thế gian này có mấy ai cương quyết như huynh đâu, tiêu đề không những cảm tạ mà còn kính phục vô cùng. Nhưng huynh tự sát như thế này thì thực hơi hủ một chút, huynh nên biết nếu huynh chết thì Nhất Chi huynh sẽ ‘xử trí’ ra sao?”

Cống Bắc bước vào và đỡ lời: “Lượng của Cửu Như huynh thực không mấy ai bằng, Cống Bắc tôi xin bái phục.”

Tiếp theo đó Đắc Mộng, Tú Lan, Tích Tố, Nhục Hoa và Đàm Anh lần lượt bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Xả thân toàn nghĩa

Cửu Như thấy dòng người vào như vậy vừa hồ thẹn vừa hoảng sợ. Ngoài cửa lại có tiếng chân người, Nhất Chi đã lưng chừng bước tới. Cửu Như vội chạy ra nắm chặt hai tay người sư đệ về mặt cảm động hai hàng lệ nhỏ dòng xuống như mưa. Nhất Chi cũng đang thở ngắn than dài. Hai sư huynh đệ nhìn nhau hồi lâu mới dặt tay nhau ra khỏi Minh Hiên Tiểu Trúc, và cũng ngẩn mặt lên nhìn mặt trắng thở nhẹ một tiếng. Mọi người không hiểu hai người làm gì đều theo ra xem

Một lát sau, trong Minh Hiên Tiểu Trúc đã có người lên tiếng kêu gọi:

- Ông... má... ông...

Mọi người nghe thấy tiếng gọi đều chạy cả vào trong Minh Hiên Tiểu Trúc, đã thấy Nguyên Thông tùm tùm cười đứng trước cửa thứ nhất. Tú Lan vội chạy tới gần ngắm nhìn Nguyên Thông rồi lại thưa với Nhất Chi và mọi người rằng:

- Thưa Công Công (bố chồng) và cha cùng quý vị hãy ngồi chơi ở thảo đường, vì người Nguyên nhi nhớ bản lắm, để nó tắm rửa đã, rồi nó xin ra bái kiến thỉnh an quý vị.

Cống Bắc lớn tiếng cả người bước ra ngoài thảo đường trước, mọi người lần lượt theo ra. Ai nấy ngồi yên tại đó không nói năng gì cả, nóng lòng chờ đợi Nguyên Thông ra để hỏi chuyện.

Một lát sau, mọi người đã thấy một thiếu niên thư sinh mặt ngọc môi son, hai mắt sáng quắc, mặc nho phục màu trắng thùng thưng bước ra.

Nguyên Thông vốn là một nhât vật rất anh tuấn, bây giờ cái hình hoán cốt, trông càng đẹp trai hơn trước.

Mọi người ở thảo đường đều chăm chú nhìn vào cả.

Sau một trăm ngày tu luyện, chàng không những khôi phục võ công xưa kia mà còn luyện tới mức Lục hợp quy nhất khiến ai nấy đều kinh ngạc và khen ngợi.

Tích Tố và Đàm Anh cùng ứa nước mắt ra, lòng đầy xót xa thương cảm. Đàm Anh định nhảy xổ lại ôm chàng, nhưng bị Tích Tố lôi lại và cau mày nhìn nàng, khiến nàng đứng im thin thít.

Cửu Như thấy Nguyên Thông như người chết đi sống lại trong lòng vừa cảm khái vừa hồ thẹn vô cùng. Nguyên Thông thấy mọi người nhìn mình tỏ vẻ bồn lên.

Lúc ấy Tú Lan mừng rỡ không thể tưởng tượng được, đẩy Nguyên Thông tới trước mặt các vị lão hiệp và nói:

- Bây giờ con như là người mới đầu thai sống lại, có mau lên thăm mấy ông đi không?

Nguyên Thông nghe lời mẹ dạy tiếng lên vái chào Cửu Như trước và nói:

- Điện tôn Thảm Nguyên Thông bái kiến sư bá tổ.

Lúc chàng nhập định không biết tí gì những việc bên ngoài, chàng cũng không biết Cửu Như định ra tay giết hại mình vì vậy lời của chàng rất thành khẩn và cung kính.

Cửu Như hai mắt đỏ ngầu đỡ chàng dậy và đáp:

- Cháu không phải đa lễ như vậy, sau này sư bá tổ còn phải nhờ vả cháu nhiều.

Tất nhiên Nguyên Thông không hiểu ông ta nói như thế có ý nghĩa gì. Chàng lần lượt vái chào mọi người, sau cùng đến Tích Tổ và Đàm Anh, sáu mắt vừa nhìn nhau, Tích Tổ và Đàm Anh không sao nén nổi và cũng không cần biết tới các tôn trưởng ở trước mắt. Cả hai vội tiếng lên, mỗi người nắm một tay chàng, nước mắt tuôn ra như mưa với giọng nửa khóc nửa cười, đồng thanh gọi:

- Nguyên đại ca!

Thực là thiên ngôn vạn ngữ đều bao hàm ở trong câu “Nguyên đại ca” đó. Nguyên Thông thấy vậy cảm động vô cùng khẽ hỏi thăm:

- Hai vị hiền muội đều mạnh giỏi cả chứ?

Dù sao bây giờ chàng đã khác trước nhiều nên nén ngay được tình cảm, nhờ vậy mới không đến nỗi thất lễ với các vị tôn trưởng. Công Bắc khoát trí vô cùng cười nói:

- Nguyên nhi, cháu cùng hai em nhỏ đi ra ngoài kia chuyện trò đi, để các ông già ở trong này nói chuyện với nhau.

Tích Tổ và Đàm Anh nghe thấy Công Bắc nói như vậy chẳng khác chi được chiếu chỉ của nhà vua vội kéo Nguyên Thông ra bên ngoài. Bồng Cửu Như nói với Nhất Chi rằng:

- Sư đệ, ngu huynh muốn đưa Nguyên nhi ra ngoài kia nói vài câu?

Nhất Chi chưa kịp trả lời thì Tú Lan đã hoảng sợ vội lên tiếng:

- Thưa Công Công...

Nhưng nàng vừa mới nói được một câu đó đã biết mình nói như vậy là thất lễ cho nên vội ngắt lời ngay.

Mọi người đều quay lại nhìn thẳng vào mặt Nhất Chi. Ngờ đâu Nhất Chi rất trấn tĩnh nhìn Cửu Như một hồi rồi quay đầu ra gọi:

- Nguyên nhi, cháu hãy cùng sư bá tổ ra ngoài kia chốc lát.

Công Bắc chỉ khẽ hừ một tiếng, chứ không dám can thiệp.

Nguyên Thông mới gặp được vị sư bá tổ lần đầu mà chàng đã ngưỡng mộ từ lâu, nên chàng tỏ vẻ rất cung kính quay trở lại ngay.

Cửu Như dắt tay Nguyên Thông đi đến cạnh Cửu Nguyên trận, khẽ hỏi:

- Nguyên nhi có biết cách ra vào trận này không?

Nguyên Thông không dám khoe tài chỉ đáp:

- Diệt tôn chỉ biết võ vè thôi, nhưng cũng có thể miễn cưỡng ra vào được.

Cửu Như bảo Nguyên Thông dẫn đường, cả hai cùng vào trong trận. Vào tới bên trong, ông mới thở dài nói:

- Xét ra rất hồ thẹn, khi rồi lão phu đã bị mắc kẹt trong cái trận này.

- Xin sư bá tổ đừng rầu rĩ về vấn đề đó, vì trận này là căn cứ theo Huyền Cơ Mê Tung trận của bốn môn phối hợp với Cửu Thiên m Dương trận sinh, do ngoại tổ phụ của diệt nhi cấu tạo thành.

- Thảo nào lão phu trông thấy trận này quen mắt lắm nhưng khi vào tới thì không sao phân biệt được phương hướng.

Hai người vừa đi vừa chuyện trò không nhắc nhở về việc võ công tu luyện và kết quả tinh tu trong một trăm ngày của Nguyên Thông ra sao. Cửu Như tỏ vẻ phấn khởi, thỉnh thoảng liếc nhìn Nguyên Thông một cái thôi. Nhưng vì nhìn nhiều lần quá khiến Nguyên Thông phải chú ý. Sau khi tu luyện trăm ngày võ công của chàng đã luyện tới mức tốt bậc, trong lòng nghi ngờ nhưng bề ngoài vẫn làm như không hay biết gì. Lúc ấy, hai người đã đi tới một tảng đá xanh bóng nhoáng, Cửu Như leo lên tảng đá đó đứng và chỉ một ngôi sao sáng lớn chói lọi và nói rằng:

- Trời sắp sáng rồi! Mặt trời mọc là lão phu lên đường đi xa, Nguyên nhi hãy lại gần đây để cho lão phu nhìn kĩ một lần nữa.

Nguyên Thông hơi ngạc nhiên vội thưa:

- Sư bá tổ định đi xa, để Nguyên nhi vào thưa tổ phụ ra tiễn.

- Khỏi cần, không còn mấy giờ nữa. Diệt tôn hãy lại đây.

Nguyên Thông rất ngoan ngoãn tiến lại gần. Cửu Như giơ tay đề lên trên đầu chàng, gan bàn tay khẽ in lên bách hội huyệt, ngón tay trở đề lên trên huyệt thái dương. Hai chủ huyệt đó đều là những yếu huyệt trí mạng. Nguyên Thông tưởng sư bá tổ thương mình chứ không nghĩ vẫn đề khác, bồng gan bàn

tay ấn xuống và ngón tay trở dẹt mạnh, nhưng Nguyên Thông đừng nói tránh, muốn suy nghĩ đã không kịp đã chết giấc liền.

Cửu Như để Nguyên Thông nằm trên tảng đá xanh rồi vận Thiên Tiên Vô Cực Hồn Nguyên Nhất Khí Huyền Công ra điểm luôn vào ba mươi sáu chủ huyết của chàng, những chủ huyết ấy chỉ bị điểm một cũng có thể toi mạng liền, huống hồ bị điểm ba mươi sáu nơi như thế, lúc ấy Nguyên Thông đã mất hết tri giác.

Cửu Như ngồi xếp bằng tròn tay phải úp lên bách hội huyết, tay trái khê dẹt vào đôn điền huyết, liền đó hai luồng sức nóng theo hai nơi huyết đó dồn vào trong người Nguyên Thông liền tiếp. Ba mươi sáu tử huyết đã bị điểm bây giờ nhất nhất tự động giải được hết.

Thì ra sau khi hồi cái Cửu Như quyết tâm giúp cho Nguyên Thông tài ba thêm và ông đã định tâm hi sinh tính mạng mình và dồn hết công lực đã tu luyện ngót trăm năm sang người Nguyên Thông, nhưng sợ người ta không chịu nhận nên ông mới phải điểm huyết cho chàng chết giấc trước rồi mới dồn công lực sang cho.

Trước khi chưa bị thương võ học và công lực của Nguyên Thông đã phi phàm rồi, sau lại tự hiểu thấu Bách Tự Chân Kinh, uống luôn mấy viên Hối Thiên Tái Tạo Hoàn không những các huyết mạch nứt nẻ và đứt đều tự động nối lại được, khôi phục công lực đã mất xưa kia, và nội công còn thâm hậu hơn trước, võ công cũng tiến bộ gấp bội. Tài ba của chàng lúc này đã hơn cả Nhất Chi, Kính Thành và Cống Bắc mấy người. Bây giờ Cửu Như lại giúp cho như vậy thực là gấm thưng thêu hoa (thêu hoa trên gấm) nên công lực của chàng bây giờ thâm hậu tới mức không sao đo lường được.

Cửu Như hi sinh tính mạng giúp Nguyên Thông trở nên kì nhân số một trong đời, nhưng cũng làm cho chàng mang thêm nhiều sự rắc rối, đó là chuyện sau này, bây giờ không nhắc tới vội.

Lúc ấy mặt trời đã lên tới trên đỉnh núi, ánh nắng đã chiếu tới mái nhà Bách Hiên Tiểu Trúc, mọi người ngồi trong thảo đường thấy lâu như vậy mà Nguyên Thông và Cửu Như chưa trở về, ai nấy đều không yên lòng. Đàm Anh nóng nảy lên tiếng la lớn:

- Đến giờ chưa thấy Nguyên đại ca trở quay về, không biết đại ca có trúng quỷ kế của ông già họ Cổ đấy không?

Tuy mọi người không nói năng gì nhưng ai nấy đều có cảm tưởng như Đàm Anh.

Tú Lan không sao nhịn được nữa vội kéo tay Đàm Anh và nói:

- Chúng ta đi ra ngoài đó xem sao?

Thế rồi Tú Lan cùng Đàm Anh đi luôn, Cống Bắc cũng bảo mọi người đi theo.

Lúc ấy Nguyên Thông đã từ từ thức tỉnh, cảm thấy trong người nóng hổi như thiêu, vội ngồi lại quay đầu lại nhìn mới hay sư bá tổ đang ngồi yên ở cạnh đó và đã tắt thở rồi. Lúc này chàng mới vỡ lẽ, đau lòng vô cùng liền khóc hu hu.

Chàng lại nghĩ sư bá tổ đã khổ công tu luyện như vậy mình không nên phụ lòng ông ta nên vội vận chân lực của mình để dung hòa với chân lực của Cửu Như truyền sang rồi lặng lẽ hành công điền thức.

Bách Tự Chân Kinh rất huyền bí trong đó có cả tuyệt học hấp dẫn và mượn chân lực của người nhờ vậy công lực của Cửu Như tu luyện ngót trăm năm đều dồn sang người chàng không bị bỏ thừa ra ngoài chút nào.

Chàng vừa hành công xong, mở mắt ra nhìn đã thấy mọi người già trẻ đứng quanh đó vội đứng dậy vẻ mặt ân hận, ấp úng nói:

- Sư bá tổ đã...

Nhất Chi đang nức nở khóc vội cản trở không cho chàng lên tiếng nói mà bảo rằng:

- Cháu khỏi cần nói, ông đã biết hết rồi quý hồ cháu đừng có quên ơn đức của sư bá tổ đã giúp cho như vậy. Sau khi hạ sơn nhớ phải cứu giúp con cháu của ông để đền ơn đức này.

Lúc ấy hình bóng Cửu Như ở trong đầu óc mọi người lại càng ... hơn trước. Ai nấy đều kính ngưỡng ông ta vô cùng rồi cùng nhau thành tâm vái ông ta một lạy.

Nhất Chi khóc bảo Nguyên Thông:

- Cháu phải chính tay cung kính đưa ông ta nhập thổ để tỏ chút báo hiếu.

Nguyên Thông vâng lời quỳ xuống vái Cửu Như ba lạy rồi đứng dậy nâng xác của ông ta lên đem tới dưới một gốc cây. Chàng quay người lại vận công giờ tay lên chém một nhát, chỉ nghe thấy kêu soẹt một tiếng, tảng đá dài hơn trượng bị cắt ra làm đôi liền. Chàng nâng nửa trên mỏng hơn một chút để sang một bên rồi hai bàn tay vừa cào vừa xuyên, chỉ trong nháy mắt miếng đá bên dưới đã bị chàng khoét một lỗ hổng dài hơn bảy thước, rộng hơn hai thước tức thì. Chàng ẵm xác Cửu Như lên đặt trong hố rồi cầm miếng đá nọ đặt lên trên. Hai miếng đá ghép vào nhau trông không có một vết tích nào cả.

Mọi người thấy tài ba của Nguyên Thông tiến bộ như vậy, ai nấy đều kinh ngạc vô cùng.

Nhất Chi giờ ngón tay ra cách không vận nội công viết hai hàng chữ lên trên như sau:

“Sư huynh Cố Cửu Như chính đạo chi sử

Sư đệ Thảm Nhất Chi lập”

Cổng Bắc liếc nhìn Kính Thành mặt tỏ vẻ hồ thẹn lắc đầu nói:

- Nội lực của Nhất Chi huynh cách xa tảng đá như thế mà còn vết sâu vào đá ba phân như vậy tiểu đệ cũng phải tự than không sao bằng được. Còn môn khoét đá của Nguyên nhi có thể nói khắp thiên hạ này không sao tìm ra được người thứ hai.

Kính Thành mỉm cười đáp:

- Nguyên nhi mấy lần suýt chết, trải qua bao nhiêu tai kiếp mà vẫn được sống sót như vậy đủ thấy ông trời sẽ trao trách nhiệm cho y. Nếu không có võ công kì lạ và xuất chúng thì làm sao mà xua đuổi được bọn ác ma.

Nhất Chi cũng xen lời:

- Tiểu đệ cũng có ý nghĩ như Kính Thành huynh. Nó đã là người mang trọng trách như vậy chúng ta không nên vì lòng ích kỉ cá nhân mà ngăn cản bước tiến của nó. Chúng ta hãy trở về thảo đường thương lượng qua loa rồi cho nó hạ sơn ngay.

Tú Lan thấy con tiến bộ như vậy nghĩ không uổng công trăm ngày trông coi và lo âu nhưng không ngờ bây giờ lại nghe thấy cha chồng bảo con mình xuống núi ngay, liền tỏ vẻ u buồn, nhưng không dám lên tiếng, chỉ lẳng lặng đi theo mọi người về thảo đường. Chờ mọi người ngồi xuống xong, nàng mới khẽ gọi Kính Thành:

- Cha...

Biết ý nghĩ của con, Kính Thành lắc đầu an ủi:

- Hiện giờ kiếp vận của giang hồ đã nổi lên, chí của nam nhi phải ở tứ phương. Lúc này là lúc phát triển của Nguyên nhi, huống hồ mối thù của Trần Vũ vẫn chưa tìm ra được kẻ thù. Tam sư thúc của con hạ sơn hàng năm rồi đến giờ biệt vô tăm tích, mọi việc đang cần phải tiến hành điều tra ngay. Khi nào lại bắt Nguyên nhi ngồi yên ở trong nhà để bỏ lỡ việc chính được.

Nghe nhắc đến thù cha, Nguyên Thông không thể nào chịu nổi vội đứng dậy nói:

- Một ngày chưa trả thù được cho cha lòng con không được yên ổn chút nào, xin mẹ cho phép con xuống núi ngay.

Tú Lan cau mày lại đáp:

- Trên giang hồ đâu đâu cũng nguy hiểm, tuy bây giờ công lực của con đã tiến bộ rất nhiều nhưng con hãy còn thiếu kinh nghiệm, vì vậy mẹ mới không yên tâm để cho con đi ngay là thế.

Nhất Chi lên tiếng:

- Tú Lan, con cứ yên tâm, từ khi Nguyên nhi hiểu thấu được Bách Tự Chân Kinh, công lực đã tiến bộ hơn trước gấp bội. Tất cả các người có mặt tại đây không ai địch nổi y. Như vậy người khác thì khỏi cần nói tới, còn kinh nghiệm thì có xông pha mới học hỏi được. Nếu con vẫn chưa yên tâm thì con Thái Hà đi cùng với nó vậy.

Năm xưa m Sất Hoàng Thái Hà khét tiếng một ma đầu ác độc và mưu trí, nên Tú Lan thấy cha chồng cho Thái Hà đi cùng với con mình như vậy tất phải yên tâm.

Đàm Anh, Tích Tổ và Nhược Hoa ba người không thấy ai nhắc nhở tới mình đều nóng lòng vô cùng.

Đàm Anh kéo Tích Tổ ra hiệu. Tích Tổ nhìn Cổng Bắc tỏ vẻ van lơn.

Cổng Bắc hiểu ý ngay vừa cười vừa nói:

- Ông không phản đối các cháu đi cùng Nguyên nhi xuống núi.

Tích Tổ và hai bạn nghe ông nói như vậy mừng rỡ vô cùng, ánh mắt đều nhìn thẳng vào Nguyên Thông.

Nguyên Thông hớn hờ tùm tùm cười. Nhưng lúc ấy lại có người biết điều đứng dậy ngăn cản. Không ai ngờ người ấy là Nhân Y Bốc Kính Thành. Ông ta đứng dậy thung thủng nói:

- Ba con bé này công lực non nớt lắm, đi theo Nguyên nhi chỉ vướng chân vướng cẳng làm lỡ việc của thằng nhỏ thôi. Theo ý lão thì bảo mấy đứa nhỏ này ở lại trên núi trăm ngày. Mấy lão già chúng ta đào luyện chúng rồi do Tú Lan đem chúng xuống núi sau.

Cổng Bắc tán thành ngay:

- Kính Thành huynh nói rất phải, đệ xin đồng ý.

Nhược Hoa không mong lấy được lòng yêu của Nguyên Thông, nàng nghe thấy hai ông già nói như thế mừng rỡ vô cùng vội cảm tạ các kỳ nhân.

Tuy Tích Tổ không muốn nhưng nàng vẫn có thể kèm chế được nên vẫn lẳng lặng không dám nói năng gì, chỉ có Đàm Anh được nuông chiều từ nhỏ tính phóng đảng quen rồi nên nàng chau môi nói:

- Tôi không muốn học võ, tôi chỉ muốn theo đại ca đi thôi.

Đắc Mộng vội nói:

- Võ công của cô còn kém Nguyên nhi, chả lẽ cô không cảm thấy xấu hổ hay sao? Nếu cô không chịu luyện tập võ nghệ sợ đại ca không yêu cô đâu.

Đàm Anh nghe nói giật mình vội đưa mắt nhìn Nguyên Thông hỏi:

- Có phải thế không Nguyên đại ca?

Nguyên Thông ngẩn mặt lên nhìn Đàm Anh nói:

- Hiền muội nên theo lời Hoa gia gia đi.

Đàm Anh bắt đắc dĩ đáp:

- Được, tôi chịu ở lại luyện thêm ít võ công để sau này đi giúp ông tôi.

Nguyên Thông lại nói tiếp:

- Còn nữa năm nữa tức là ngày hẹn ước với ông của hiền muội, lúc ấy tôi sẽ đưa hiền muội đi cùng.

Tuy Đàm Anh đã nhận lời ở lại, nhưng hai mắt của nàng đầm lệ, như muốn khóc vậy.

Nhất Chi nghiêm nghị nói với Nguyên Thông rằng:

- Lần này cháu hạ sơn không được nóng nảy và xúc động như lần trước, bất cứ làm việc gì cũng phải nghĩ chín đã rồi mới làm và phải có độ lượng rộng rãi tha thứ cho người mới được. Thù cha là một việc tuy rất quan trọng nhưng ta cũng phải phục tòng công nghĩa, còn việc con cháu sư bá tổ cháu bị bắt cóc cháu cũng nên điều tra gấp và dùng toàn lực đi cứu những người đó thoát nạn, không được phụ lòng ông ta đã hi sinh tính mạng giúp cháu.

Nguyên Thông vâng vâng dạ dạ luôn mồm. Từ Hàng Ngọc Nữ kéo chàng sang một bên ân cần dặn bảo một hồi.

Trước khi đi bỗng dung Nguyên Thông chạy tới trước mặt La Cống Bắc chấp hai tay vái chào và hỏi:

- Sau khi hạ sơn việc thứ nhất của tiểu bối là lên ngay núi Võ Đang để tạ tội. Không biết lão tiên bối có điều chi chỉ dạy không?

Cống Bắc nhìn Tích Tổ một cái rồi quay lại nhìn Nguyên Thông và đáp:

- Trước hết cậu phải sửa đổi cách xưng hô với lão đã, rồi lão mới nói chuyện với cậu.

Thoạt tiên Nguyên Thông ngẩn người ra không biết ông ta định nói gì? Nhưng chỉ thoáng cái chàng đã biết liền hai má đỏ bừng, hổ thẹn quay đầu lại nhìn mẹ. Từ Hàng Ngọc Nữ thấy con nhìn mình như vậy lại quay lại nhìn bố chồng Thẩm Nhất Chi.

Nhất Chi hớn hờ nói với Kính Thành rằng:

- Bức huynh cho ý kiến đi.

Kính Thành vừa cười vừa trả lời:

- Việc của huynh sao huynh lại bảo ta cho ý kiến?

Nhất Chi ha hả cười rồi hỏi:

- Cống Bắc huynh không giận cháu Nguyên Thông đấy chứ?

Cống Bắc lớn tiếng đáp:

- Nếu tôi giận y thì khi nào tôi lại chịu hi sinh cánh tay trái này của tôi.

Từ Hàng Ngọc Nữ Bốc Tú Lan xen lời nói:

- Con không nên gọi là La lão tiền bối, phải thay đổi lối xưng hô đi ngay.

Tích Tố hồ thẹn cuối đầu xuống nhưng vẫn nhìn Nguyên Thông, Đàm Anh rầu rĩ muốn khóc định bỏ chạy ra bên ngoài nhưng Từ Hàng Ngọc Nữ đã kéo nàng lại và nói:

- Quý hồ ông cô nhận lời, tôi cũng nhận lời cô ngay.

Đàm Anh u oán đáp:

- Ông con đã sớm nhận lời rồi.

Từ Hàng Ngọc Nữ đưa mắt nhìn Nguyên Thông một cái, Nguyên Thông hoảng sợ vội kể hết chuyện Huyết Thạch Sơn cho mọi người.

Đắc Mộng nghe xong thở dài và nói với Đàm Anh rằng:

- Con không nên nóng nảy như thế con nên biết sự phụ của con nóng tính nếu bà ta không bằng lòng thì không ai thuyết phục nổi nhất là biết Nguyên nhi với mẹ có quan hệ như thế nào chắc bà ta không cho phép.

Đàm Anh tròn tròn đôi mắt lên hỏi:

- Hoa gia gia biết sự phụ con hay sao?

Nhược Hoa rí tai Đàm Anh khẽ nói:

- Hoa gia gia không những biết sự phụ của hiền muội mà còn là người mà sự phụ hiền muội rất ghét.

Đàm Anh không hiểu lời nói của Nhược Hoa nhưng nghĩ đến sự kì lạ của sự phụ, nàng không dám lên tiếng hỏi nữa.

Nguyên Thông cung kính vái chào Cống Bắc một đại lễ rồi gọi:

- Gia gia “ông”

Việc của Nguyên Thông với Tích Tố như thế đã quyết định rồi.

Cống Bắc kéo Nguyên Thông dậy rồi mừng ứa nước mắt đáp:

- Chỉ vì cháu lỗ mắng nên phái Võ Đang bị thiệt hại rất lớn, ông vốn dĩ xuất thân ở phái Võ Đang. Sau này mong cháu nỗ lực ông nâng đỡ người của môn phái đó luôn luôn.

Nói xong ông rút chiếc cà rá đen đưa cho Nguyên Thông rồi nói:

- Cháu yết kiến Tỷ Hư đạo trưởng chỉ bảo cái cà rá ngọc đen này là của ông tặng cho cháu, nếu lúc cháu lên núi Võ Đang có bị cản cháu cứ đưa chiếc cà rá là chúng cho cháu đi ngay.

Nguyên Thông cung kính nâng đỡ lấy chiếc cà rá vội đeo vào tay chàng không hỏi lai lịch nó.

Nguyên Thông có vẻ quyến luyến rồi theo Thái Hà xuống núi.

Nguyên Thông đi rồi trong Minh Hiến Tiểu Trúc lại buồn tẻ ngay. Ngoài Tố Lan thì phải nói Tích Tố và Đàm Anh, hai người đợi chờ mãi mới xong được trăm ngày tĩnh tu của Nguyên Thông, kết quả lại không có một dịp may nào để nói chuyện riêng tư với nhau, vậy làm sao cả hai nàng chả đau lòng buồn bực.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Vạn Gia Sinh Phật

Việc của giang hồ cũng như mây bay trên trời thiên biến vạn hóa.

Ba mươi năm trước Võ Lâm Song Thánh ban nhân nghĩa khắp thiên hạ được Hắc Bạch hai đạo ca ngợi không ngớt. Ngờ đâu ngày nay sau ba mươi năm người giờ toàn lực ra duy trì chính nghĩa thay thế Song Thánh lại là Minh m giáo chủ Ứng Thành Luân, kẻ đã mang tiếng ác bị người ta ghét hận nhất vào

hồi ba mươi năm về trước.

Cổ nhân có câu “Buông đao đồ tể xuống là tu thành chánh quả” mà không ngờ câu phương ngôn này lại ứng ngay vào Ứng Thành Luân.

Bây giờ không những y đã bỏ cái tên giáo chủ của Huyền Minh giáo đi và y còn không tiếc tay diệt trừ dư đảng của Huyền Minh giáo năm xưa.

Cho nên Vạn Gia Sinh Phật khai đạo lại là Ứng Thành Luân và có rất nhiều kì nhân dị sĩ đã làm bộ hạ cho y, nên y tổ chức thành một đội quân Chính Nghĩa để bày giải những chuyện khó khăn cho giang hồ võ lâm. Y còn xây dựng ngôi cung điện lấy tên là Nhân Nghĩa Chi Cung ở trên núi Cửu Nghi để thống nhất sự chỉ huy. Đáng lẽ trên giang hồ đã có đội quân chính nghĩa ấy thì thiên hạ phải thái bình mới đúng.

Ngờ đâu trong giang hồ lại xuất hiện một bọn chuyên làm những việc tai ác ngầm gây lên bao vụ án thê thảm, khiến đội quân Chính Nghĩa của Ứng Thành Luân đối phó một nhọc vô cùng mà cũng đành bó tay trước bọn tai ác ấy.

Sau Ứng Thành Luân phải đích thân xuống núi, lần thứ nhất y cứu cho phái Hoa Sơn khỏi bị diệt môn, lần thứ hai y lại giải cho phái Chung Nam khỏi bị tan rã và y còn nhiều việc khiến người ta kính ngưỡng nữa, nên y mới được người ta ban cho cái tên là Vạn Gia Sinh Phật.

Võ lâm ngày nay đã thành thiên hạ của một mình Vạn Gia Sinh Phật Ứng Thành Luân.

Hôm đó trên lầu Hoàng Hạc bỗng có hai du khách một già một trẻ đến du ngoạn. Người già là một bà già tóc bạc phơ, còn thiếu niên là một chàng trai trẻ anh tuấn. Hai người là bà cháu hay chủ nhân đây tớ không ai biết rõ, vì nếu thiếu niên là con cháu của bà già kia sao bà lại có vẻ tôn kính thiếu niên ấy như thế? Nếu bảo bà già là đây tớ của thiếu niên sao thiếu niên cũng có vẻ tôn trọng bà ta?

Thì ra hai người đó là m Sất Hoàng Thái Hà với Thẩm Nguyên Thông.

Thái Hà trông nom Nguyên Thông từ nhỏ đến giờ, tuy bà ta không cho bú sữa nhưng không khác gì vú em của chàng. Hơn nữa, Thái Hà lại là người có tên tuổi trên giang hồ, tuy bà vì cảm ơn nhà họ Thẩm mà tình nguyện làm tôi tớ nhưng không phải là đây tớ chính thức. Từ Hàng Ngọc Nữ còn phải gọi vợ chồng Song Sát là đại ca đại tẩu tất nhiên Nguyên Thông không dám tự coi mình là tiểu chủ nhân.

Khỏi cần phải nói rõ vợ chồng Song Sát còn thương yêu chàng hơn cả con mình. Nhưng hai vợ chồng vẫn không dám cho mình là bề trên mà cứ gọi Nguyên Thông là thiếu gia.

Nguyên Thông ngồi xuống cái bàn ở cạnh bao lơn, gọi phở cây làm mấy món ăn nhậu để cùng Thái Hà ngắm cảnh sông và trò chuyện.

Bỗng Nguyên Thông khẽ bảo Thái Hà rằng:

- Bà mẫu, có hai người già ở cách chúng ta hai trượng, họ đang bàn tán cách đối phó với Bá mẫu, không hiểu họ là ai thế?

Thái Hà quay lại nhìn liền biến sắc mặt đáp:

- Hai tên ấy là Câu Lưu Song Ác năm xưa, ác danh của chúng còn khét tiếng hơn vợ chồng chúng tôi nhiều, và chúng còn là kẻ thù đã giết chết con của chúng tôi nữa.

Bà vừa nói xong thì Lệ Hồn của nhóm Song Ác đã đi tới nhẹ nhàng cười khi khi và nói:

- Bà già kia chưa chết hay sao, còn lão quỷ đâu?

Thái Hà đang định đứng dậy thì Nguyên Thông đưa mắt nháy bảo bà ta cứ thản nhiên đứng đứng dậy. Lệ Hồn thấy m Sất không đếm xỉa gì tới mình thì cá giận thò tay vào túi lấy ra một cái thẻ lệnh màu vàng giơ lên lớn tiếng bảo:

- Quân Chính Nghĩa xử trị tên gian ác Hoàng Thái Hà.

Thấy Lệ Hồn lớn tiếng tuyên bố như vậy, du khách trên lầu Hoàng Hạc hoảng sợ bỏ chạy quá nửa.

Còn non nửa ở lại giữ tay, vén áo xông tới vây quanh Nguyên Thông và Thái Hà.

Nguyên Thông đưa mắt nhìn bọn người đó chỉ thấy Câu Lưu Song Ác mặt đầy sát khí, đôi ngươi đầy vẻ gian tà bất chính không phải là người tử tế, còn những người đến giúp sức đều là những chánh khí cả, chàng thắc mắc vô cùng.

Thái Hà cũng hồ nghi hết sức không hiểu tại sao thẻ vàng của Cung Chính Nghĩa lại ở trong tay bọn Câu Lưu Song Ác như vậy? Chẳng những bộ hạ chính nghĩa của Ứng Thành Luân lại là bộ hạ của bọn này chăng?

Nguyên Thông liền dùng thần công truyền âm nhập mật hỏi Thái Hà rằng:

- Câu Lưu Song Ác đã hướng thiện rồi ư?

Thái Hà cũng dùng truyền âm trả lời:

- Ba mươi năm trước Ứng Thành Luân là một tên gian ác khét tiếng, ngày nay y đã biến thành Vạn Gia Sinh Phật của võ lâm. Như vậy tuy Câu Lưu

Song Ác là đại thù của tôi, nhưng tôi không rõ chúng thay tâm đổi tánh chưa.

Nguyên Thông lại hỏi tiếp:

- Bá mẫu, việc này nếu làm thế nào bá mẫu cứ ra lệnh đi.

Thái Hà nước mắt chảy ròng ròng nói tiếp:

- Nếu quả thật bọn Song Ác cải tà quy chánh thì tôi còn lời nói năng sao nữa.

Nguyên Thông nghe nói vậy liền đứng dậy vái chào Song Ác và nói:

- Hai vị Lệ lão tiên bối hãy nghe tại hạ một lời đã.

Song Ác đưa mắt nhìn nhau rồi Lệ Hồn mỉm cười một cách gian ác đáp:

- Quân Chính Nghĩa chuyên trừ bọn tà ác trong thiên hạ, thiếu hiệp muốn gì cứ nói.

- Đối tượng của quân Chính Nghĩa lấy gì làm tiêu chuẩn?

- Những kẻ xưa nay vẫn làm việc ác không chịu hối cải.

- Hoàng lão tiên bối ba mươi năm nay đã nhất tâm hướng thiện, tôi có thể bảo đảm điều đó.

- Thiếu hiệp là ai? Lấy tư cách gì mà bảo đảm?

Lệ Hồn ngẩn mặt nhìn trời nói:

- Nếu là nhân vật hạng nhất thì phải do Vạn Gia Sinh Phật Ứng lão tiên bối hay người trưởng phái của các đại môn phái bảo đảm, còn như Thái Hà là kẻ thuộc hạng nhì này thì chỉ cần có chút danh tiếng giang hồ ra mặt bảo đảm là được rồi.

Nguyên Thông cố nén lửa giận hỏi tiếp:

- Nếu không tìm được người như thế thì sao?

Lệ Hồn cười ha hả đáp:

- Nếu vậy không cần phải nói nhiều nữa.

- Như vậy quân Chính Nghĩa quả thiết diện vô tư?

Chàng đã nổi giận mà nói như vậy.

Lệ Hồn vẫn lớn tiếng nói tiếp:

- Đánh bắt oan chứ không tha uổng. Tiểu tử kia, ngày hôm nay không những ta chỉ xử trí mụ già mà còn cả ngươi nữa.

Nguyên Thông sầm nét mặt nhìn Song Ác rồi đồng loạt đáp:

- Tiểu sinh Thẩm Nguyên Thông, chẳng hay nhị vị đã nghe danh chưa?

Từ khi Nguyên Thông đại náo núi Võ Đang thì danh chàng đã nổi tiếng khắp thiên hạ, khi chàng vừa báo danh xong thì những kẻ đến giúp sức đều tỏ vẻ kinh hãi lùi ngay ra.

Nhị Ác vẫn thản nhiên, Lệ Hồn như cười như khùng nói:

- Thẩm Nguyên Thông đã thành phé nhân, tiểu quý không biết sống chết lại mạo tên y, dù...

Hoàng Thái Hà không sao nhịn được, lớn tiếng quát:

- Cảm ơn, Song Ác các ngươi lập tâm bắt lương già công chế tư, tưởng chúng ta không biết hay sao? Ngươi có tài cứ việc ra tay đi.

Nói xong bà đã lấy tấn phòng địch tấn công.

Anh em Song Ác rút luôn khí giới ra, mồm vẫn cười một cách gian xảo.

Trận kịch chiến đổ máu sắp bắt đầu thì bên ngoài bỗng có một ông già tuổi chừng bảy mươi mặc áo bào vải xanh trông rất đạo mạo từ từ bước vào.

Hoàng Thái Hà trông thấy ông già ấy liền biến sắc mặt bảo Nguyên Thông rằng:

- Vạn Gia Sinh Phật Ứng Thành Luân đã tới.

Anh em Song Ác cũng giật mình kinh hãi vội cho khí giới vào bao cúi đầu vái chào Vạn Gia Sinh Phật và đồng thanh nói:

- Ứng lão tiền bối đã tới. May mắn thay tên Hoàng Thái Hà tác yêu tác ác này cự tuyệt không tuân lệnh, xin lão tiền bối xử trí cho.

Ứng Thành Luân ôn tồn đáp:

- Anh em chú ý và thật.

Y quay lại nói với Thái Hà:

- Vợ chồng người chưa về Lư Sơn ư? Tục Đoạn Thần Giao của lão tằng cho Tiểu hiệp đã đưa về Lư Sơn chưa?

Thái Hà cung kính đáp:

- Tiểu bối đã về đến Lư Sơn, đây là tiểu chủ nhân Thẩm Nguyên Thông.

Ứng Thành Luân cất tiếng cười sang sảng đáp:

- Vết thương của chú em khỏi nhanh thực, thật đáng mừng.

Nguyên Thông không dám thất lễ vội cảm ơn:

- Lão tiền bối tặng thuốc cho như vậy thật tiểu bối không bao giờ dám quên.

Song Ác thấy Ứng Thành Luân hàn huyên với đối phương như vậy, mặt chúng thay đổi màu sắc luôn luôn, trống ngực đập rất mạnh mẽ, chúng không dám tự tiện rời khỏi nơi đó, nên mồ hôi lạnh cứ toát ra như tắm.

Ứng Thành Luân bỗng ngược mắt lên nhìn hai người khẽ cười gần một tiếng.

Song Ác càng hãi sợ cùng quỵ ngay xuống.

Ứng Thành Luân nghiêm nghị nói:

- Có người mượn việc công để trả thù tư, làm mất hết oai danh của quân Chính Nghĩa, như vậy những việc sau khỏi cần phải nói thêm, các người sẽ biết tự xử lý.

Câu Lưu Song Ác muốn khóc mà không ra tiếng, lùi thối đi ra luôn.

Ứng Thành Luân mỉm cười nói tiếp với Thái Hà:

- Anh em họ Lê vẫn chưa chịu thay tâm đổi tính, lão phu thân nhận chúng làm bộ hạ của quân Chính Nghĩa chỉ mong chúng đem tâm hối cải làm một sự nghiệp lớn để rửa sạch tội lỗi xưa, ngờ đâu chúng lại làm cho lão thất vọng như vậy.

Nguyên Thông thấy Ứng Thành Luân can đảm tự trách mình như thế đâm ra ngượng ngịu. Ứng Thành Luân lại nói tiếp:

- Từ nay anh em họ Lê không dám làm phiền tới hai vị nữa đâu.

Nguyên Thông với Thái Hà nghe thấy y nói như vậy lại càng ngạc nhiên hai người không hiểu Vạn Gia Sinh Phật nói như thế có ý nghĩa gì.

Ứng Thành Luân hơi gật đầu chào, tùm tùm cười, quay mình đi luôn.

Nguyên Thông và Thái Hà không còn tâm trí ở lại du ngoạn nữa, vội trả tiền nhà hàng, xuống Hoàng Hạc Lâu ngay. Khi xuống tới dưới lầu liền thấy Câu Lưu Song Ác đứng gần đó, nhưng lúc này trông mặt chúng nó có vẻ đau đớn vô cùng, và còn một đại hán đứng ở sau chúng nữa. Người đó vừa thấy Nguyên Thông với Thái Hà xuống lầu liền chạy tới trước mặt hai người chào một cách rất lễ phép rồi nói:

- Tiểu nhân thừa lệnh phé võ công của Câu Lưu Song Ác, xin mời Thẩm tiểu hiệp với Hoàng đại hiệp tới chứng minh cho.

Nguyên Thông không ngờ bộ luật của Vạn Gia Sinh Phật lại còn nghiêm hơn cả quân lệnh và quốc pháp nên nhất thời chàng cứ trở mắt ra nhìn mà không sao trả lời được.

Thái Hà giàu kinh nghiệm giang hồ hơn và biết rõ những lễ phép của võ lâm như thế nào, lúc này chỉ nên tín nhiệm đối phương mới không thất lễ. Vì vậy mặt ta mới mỉm cười đáp:

- Chúng tôi được Ứng lão tiền bối nể mặt, như vậy rất lấy làm hân hạnh nhưng vì chúng tôi đang có việc bận phải đi ngay, để sau này gặp lại Ứng lão tiền

bối, chúng tôi sẽ cảm tạ thêm.

Thái Hà với Nguyên Thông vội vàng đi luôn. Nhưng đi chưa được năm trượng thì đại hán đã vội vàng chạy theo lớn tiếng kêu gọi:

- Mời hai vị đại hiệp hãy ngừng bước, tại hạ có lời muốn thưa cùng.

Nguyên Thông với Thái Hà vội ngừng bước lại chờ đại hán đó tới gần, Nguyên Thông vội hỏi:

- Đại hiệp còn điều gì muốn hỏi thế?

Đại hán thở hồng hộc, lau chùi mồ hôi trán xong rồi đáp:

- Hai vị đi nhanh quá, tại hạ suýt quên thưa lại cùng hai vị vài lời của Ứng lão tiền bối, nếu tại hạ lỡ việc sẽ mang tội rất nặng.

Nguyên Thông thấy người đó có vẻ hoảng sợ như vậy chỉ tủm tỉm cười nhưng trong lòng cũng hoảng hốt. Chẳng đang lo ngại thì đại hán đã hỏi tiếp:

- Có phải hai vị định đi Võ Đang đấy không?

Thái Hà trợn xoe đôi mắt lên, hỏi lại:

- Sao đại hiệp lại biết chúng tôi định đi Võ Đang thế?

Đại hán tỏ vẻ đắc chí đáp:

- Ứng lão tiền bối dặn tại hạ hỏi như vậy. Ứng lão tiền bối còn nói “Nếu hai vị đi Võ Đang thật thì phải đi thật nhanh bằng không lên đó sẽ không gặp một người nào đâu”.

Nguyên Thông nghe nói giật mình đến thót một cái vội hỏi:

- Thế là nghĩa lý gì vậy?

Đại hán nọ nghiêm nghị:

- Võ Đang sắp bị đại nạn đến nơi, Ứng lão tiền bối cũng sẽ đi cứu bọn họ đấy.

Nguyên Thông nghe nói dậm chân một cái nhảy qua đầu các người đứng gần đó và phi thân ra ngoài xa mười mấy trượng. Thái Hà cũng không kịp hỏi han thêm, chỉ cảm ơn một tiếng rồi giờ khinh công ra đuổi theo. Thái Hà đuổi mãi ra tới ngoài thành mới thấy Nguyên Thông đang [x] người ra đứng dưới một gốc cây cổ thụ, hình như đang nghĩ ngợi một vấn đề gì nên y thị không dám tới gần quấy nhiễu, chỉ đứng chân lại đứng tại đó đợi chờ.

Một lát sau, y thị thấy Nguyên Thông không nói năng gì và cũng lại không cử động nổi. Thái Hà ngạc nhiên vô cùng, bụng bảo dạ rằng:

- “Cứu binh như cứu hỏa, võ lâm đang lâm nguy, như vậy đáng lẽ phải đi cứu cấp ngay, tại sao thiếu gia lại đứng yên, nghĩ ngợi mãi như thế”.

Y đang thắc mắc, bỗng thấy Nguyên Thông gật đầu một cái, cất tiếng nói:

- “Phải rồi, đích thị là y rồi”.

Thái Hà đỡ lời hỏi:

- Thiếu gia nói gì thế? Người đó là ai?

Nguyên Thông tủm tỉm cười đáp:

- Bá mẫu, tiểu diệt có điều này muốn thỉnh giáo. Xin bá mẫu cứ thẳng thắn mà trả lời cho tiểu diệt.

- Hôm nay, sao thiếu gia lại khách khứa như vậy, có việc gì thiếu gia cứ hỏi đi?

- Cái chết của tiên phụ, hung thủ có dụng ý gì?

- Chúng định phá hoại tinh thần của Thâm, La hai nhà để cho Võ Lâm Song Thánh cùng tiêu diệt một lúc.

- La gia gia chặt gãy cánh tay, huyết mạch của tiểu diệt bị nứt rạn, những việc đó gần làm cho tên độc ác ấy đạt tới mục đích. Tiếc thay, trời không giúp cho y toại nguyện, tiểu diệt đáng chết mà không chết, tình cảm giữa Thâm, La hai nhà sắp vỡ mà không vỡ.

Nói tới đó, chàng lại hỏi tiếp:

- Người đó định ám hại tiểu diệt để giả họa cho Võ Đang, như thế mục đích của chúng làm gì?

- Y định đã kích thành danh của Võ Đang và cũng chỉ muốn làm yếu sức tiếp viện của La lão tiền bối.
- Còn Ngụy bá bá của Cái Bang mất tích thì sao?
- Đệ tử của Cái Bang ở khắp thiên hạ, y bắt cóc Ngụy lão hiệp là muốn để cho nhà họ Thẩm không sao vận động được lực lượng của Cái Bang.
- Còn việc Tam thúc tổ mất tích thì sao?
- Việc này... có lẽ vì Vương lão tiền bối đã tìm thấy manh mối.
- Thế còn Cổ sư bá tổ bị áp bức đi lên Lư Sơn thì sao?
- Vì Minh Hiên Tiểu Trúc trên Lư Sơn có trận Thiên Cơ Liên Hoàn Cửu Nguyên nên người ngoài không sao vào được trong Minh Hiên Tiểu Trúc. Vì đôi phương muốn giết hại thiếu gia chỉ có một cách là áp bức Cổ lão tiền bối lên Lư Sơn để giết thiếu gia họ chúng.
- Tại sao tiểu diệt lại bị người ta ngấm ngấm cho uống thuốc độc Kháng Nguyên như vậy?
- Đó là kế một hòn đá ném chết hai chim. Trong lúc công lực của thiếu gia tự nhiên mạnh gấp đôi, La lão tiền bối chỉ sợ y một chút là chết ngay trong tay thiếu gia. Khi thiếu gia đã đánh chết La lão tiền bối rồi, thiếu gia cũng bị chết bởi những mạch máu nứt rạn.
- Nói tóm lại mục đích của người ấy là muốn làm cho Võ Lâm Song Thánh phải xóa tên ở trên giang hồ để cho y được toại nguyện độc bá võ lâm. Xem như vậy La gia gia bị cụt tay, tiểu diệt suýt chết và gia [x] nản đồn ra ngoài rồi tên ấy mới công khai tác ác, không còn [x] nữa. Như vậy con người được nể danh và mới xuất thân [x] trên giang hồ lúc này tất không thể nào thoát khỏi liên can ấy.

Thái Hà nghe thấy Nguyên Thông nói, hơi suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Vạn Gia Sinh Phật Ứng Thành Luân tạo phúc võ lâm giúp kẻ hèn yếu, hành vi đoan chính như vậy chúng ta không nên nghi ngờ [x]. Còn bọn giặc đi khắp các nơi giết người phóng hỏa mới chính là kẻ khả nghi.

Nguyên Thông trong lòng đã nghĩ được cách đối phó rồi nên mỉm cười.

Thái Hà suy nghĩ giây lát lại lên tiếng hỏi:

- Ôi chà! Thiếu gia, tại sao bỗng dưng thiếu gia lại nghi ngờ Ứng Thành Luân như thế, chẳng lẽ kẻ ác không bao giờ trở nên người hiền lành hay sao?

Lời nói của y có vẻ bất bình.

- Ứng Thành Luân đột nhiên xuất hiện giang hồ, hành vi [x] quang minh lỗi lạc như vậy tiểu diệt chỉ có thành ngưỡng kính phục chứ có bao giờ lại dám nghi ngờ y như vậy. Nhưng trước khi đi thủ [x] xử trí Câu Lưu Song Ác khiến tiểu diệt hoài nghi vô cùng. Tiểu diệt nghĩ đến rất nhiều chuyện đi vắng mới cảm thấy y vẫn còn một chút tà ác chứ không như một người nhân đức cả bề ngoài lẫn bề trong.
- Thiếu gia được học hỏi từ huấn từ hồi còn nhỏ, tất nhiên [x] cũng khoan nhân lễ nhượng và biểu hiện ra phong độ của một người [x] tử. Nhưng Ứng Thành Luân vứt được con dao đồ tể như thế kẻ cũng hiếm có lắm rồi.

Thấy Thái Hà không tin lời nói của mình Nguyên Thông không muốn nói nhiều vội đổi giọng hỏi:

- Bây giờ chúng ta hãy đi Võ Đang đã. Theo sự ước toán của tiền bối thì bao giờ mới có thể đến nơi?

Thái Hà đưa mắt nhìn Nguyên Thông hình như nhận thấy lời hỏi của chàng rất kì lạ, bụng bảo dạ rằng:

- “Từ Giang Hạ đến Võ Đang chàng đã đi qua mấy lần rồi, tại sao vẫn hỏi ta làm chi?”

Tuy y thị nghĩ như vậy nhưng vẫn trả lời:

- Từ đây đến Võ Đang còn trên nghìn dặm, theo công lực của chúng ta mà đi thì ít ra cũng phải sáng mai mới tới được.
- Nếu sáng mai chúng ta mới tới Võ Đang có lẽ phái đó đã ngộ tai kiếp từ lâu rồi.
- Ứng lão tiền bối đi trước chúng ta có lẽ sẽ đến sớm hơn chúng ta.

- Lúc Ứng Thành Luân tới nơi thì đệ tử của phái Võ Đang thế nào cũng bị chết và bị thương già nữa, y có cứu vẫn được cũng chỉ cứu vãn cái xác của phái ấy mà thôi, chứ thực lực của phái ấy cũng đã chết rồi. Hoa Sơn, Chung Nam hai phái đã bị tương tự như vậy, thì phái Võ Đang cũng thế thôi, chứ không khác gì hai phái kia đâu?

- Nếu vậy thì chúng ta chả cần phải đi Võ Đang nữa.
- Dù sao trước canh ba đêm nay chúng ta cũng phải tới kịp Võ Đang mới được.

Thái Hà nghe nói giật mình kinh hãi đáp:

- Ba canh mà đi hàng ngàn dặm đường.

Nguyên Thông nắm lấy cánh tay trái của y thị hăng hái đáp:

- Chúng ta phải xuất kì chế thắng để cho Vạn Gia Sinh Phật mất công toi một phen mới được!

Thái Hà nghe thấy chàng nói không hiểu gì cả, đang thắc mắc đã nghe thấy Nguyên Thông quát lớn:

- Đi!

Thế là Thái Hà bị Nguyên Thông lôi đi nhanh như điện chớp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Báo động hàng ngàn dặm

Lúc ấy canh hai vừa qua, tiết mùa thu khí trời mát mẻ, trên không không một đám mây. Trên đỉnh núi Võ Đang đột nhiên có hai chiếc bóng nhanh như điện chớp chạy tới trước miếu Trấn Võ ở hạ viện của núi Võ Đang. Một người trong bọn lớn tiếng kêu gọi:

- Lư Sơn Thâm thiếu hiệp xin yết kiến người chủ trì môn quý phái.

Thái Hà vừa lên tiếng xong, liền đứng nghiêm ở trước cửa đợi chờ người trong miếu trả lời.

Nguyên Thông khoanh tay ngừng đầu nhìn sao trên trời.

Lư Sơn Thâm thiếu hiệp năm chữ, hình như làm cho người trong miếu Trấn Võ của phái Võ Đang thắc mắc vô cùng, nên nhất thời không ai trả lời hết.

Thái Hà đứng chờ hồi lâu không thấy người bên trong trả lời, liền cau mày lại cười nhạt một tiếng đang định lên tiếng gọi tiếp. Nguyên Thông thấy vậy thở dài một tiếng rồi nói:

- Hình như phái Võ Đang vẫn còn thành kiến với tiểu đệ, nên người gác cửa không mở cửa cho chúng ta vào. Có lẽ họ đang đi thưa với người chủ trì môn cũng nên.

Thái Hà oán trách nói tiếp:

- Bọn họ có lòng tiểu nhân như vậy thảo nào mà oai danh của phái Võ Đang sa sút.

- Họ thế cũng phải thận trọng, chúng ta không nên trách họ.

Thái Hà đang định nói tiếp thì đã thấy Nguyên Thông lờ mờ mình nên không dám nói nữa.

Nhưng Nguyên Thông đã vội nói:

- Bá mẫu có chuyện gì cứ việc nói tiếp đi.

- Tôi định nói là ngày hôm nay thiếu gia như là rể mới đến thăm nhà gái mà bị đóng cửa không tiếp rước vậy.

Nguyên Thông nghe nói mặt đỏ bừng đáp:

- Giờ phút này mà bá mẫu còn tâm trí điều cốt tiểu đệ như vậy.

Đang lúc ấy cửa ngạch bên phải miếu Trấn Võ đã “kẹt” một tiếng rồi mở toang.

Trần Kỳ Tuấn một trong Võ Đang Thất Kiếm mặt lộ vẻ khủng hoảng bước ra.

Tuy phái Võ Đang đã biết Thâm, La hai nhà xử hòa với nhau rồi, nhưng không hiểu tại sao Nguyên Thông lại khôi phục được công lực mau chóng như vậy cho nên vừa ra tới bên ngoài Kỳ Tuấn đã nhìn thẳng vào mặt chàng. Hình như có vẻ không tin hai mắt của mình, cho nên y ấp ứng hỏi:

- Có thực là Thảm thiếu hiệp không?

Nguyên Thông vội tiến lên đón và vái chào rồi đáp:

- Tiểu đệ có việc cần muốn xin yết kiến người chủ trì của quý phái, phiền huynh thông báo hộ.

Kỳ Tuấn hơi cau mày lại đáp:

- Sư thúc thường trực hiện đang nhập định, tiểu đệ không dám tự tiện. Xin mời Thảm huynh hãy vào bên trong xoi nước đã.

Nguyên Thông và Thái Hà được mời vào trong miếu. Đệ tử của phái Võ Đang bưng nước ra mời hai người uống. Ngồi đợi một lúc lâu vẫn không thấy đạo sĩ thường trực ra tiếp chuyện, Thái Hà nóng lòng sốt ruột vội hỏi:

- Người thường trực của quý phái là ai? Đến bao giờ mới ra được thế?

Kỳ Tuấn gượng cười đáp:

- Bây giờ Thảm thiếu hiệp đã không phải là người ngoài, nên tiểu đệ không giấu diếm hai vị làm gì. Sự thật Tôn sư thúc của tiểu đệ đêm nào hành công cũng phải hết canh ba mới tỉnh. Trong lúc ông hành công, tiểu đệ đã được nghiêm lệnh không dám quấy rối, nên phiền hai vị hãy ngồi chờ giây lát mong hai vị lượng thứ cho.

Nguyên Thông với Thái Hà biết Kỳ Tuấn không nói ngoa. Nhưng vì việc khẩn cấp nếu phải đợi hết canh ba thì làm gì có thời gian bố trí để chống lại kẻ địch.

Nguyên Thông không muốn lãng phí thời giờ và cũng không thúc dục Kỳ Tuấn đi mời Cầm Kiếm Thư Sinh Tôn Dực người thường trực nữa, nên chàng lặng lẽ vận thần công, mặt nhìn vào biệt viện khẽ nói:

- Tiểu bối Thảm Nguyên Thông thỉnh Tôn lão tiên bối cho yết kiến.

Tiếng nói ấy của chàng còn khẽ hơn lúc nói chuyện rất nhiều, nhưng khi xuyên qua cửa ngõ, lọt vào tai Tôn Dực lại lớn như tiếng sấm vậy.

Tôn Dực có phải là hạng người tầm thường đâu, khi nghe tiếng kêu đó vội thâu nội công lại, rồi đi ra tiếp khách ngay.

Vì y là người thường trực nên buổi đại tế của Võ Đang không thấy y lộ diện, lần này là lần đầu. Nguyên Thông được gặp y, hai người vừa đưa mắt nhìn nhau đã tỏ vẻ thông cảm liền. Tôn Dực mặc nho phục màu xám nhạt trong rất phong lưu tuấn tú, lại [x] tuổi y đã ngoài 50 mà trong mặt chỉ như người 30 vậy. Cho nên có cả hình thể của người tráng niên và sự tu dưỡng của người già, vì vậy ai trông thấy cũng ngưỡng mộ.

Hai người vừa trông thấy nhau đã hớn hờ tươi cười. Không đợi giới thiệu, Nguyên Thông đã tiến lên vái chào và nói:

- Xin thứ lỗi tiểu bối đã quấy nhiễu thanh tu của lão tiên bối.

Tôn Dực đã lớn tiếng cười và hỏi lại:

- Thảm thiếu hiệp là rồng phượng của nhân loại, đêm hôm khuya khoắt thế này lại đến thăm tể phái không biết định chi giáo gì thế?

Lúc này không còn thì giờ để cho Nguyên Thông hàn huyên nên chàng nói toạc ngay:

- Tôi nay có người đến đánh trộm quý phái, cho nên tiểu bối mới phải tới báo tin ngay. Xin lão tiên bối cho bố trí phòng vệ tức thì, muộn sợ không kịp đây.

Tôn Dực nghe nói, biến sắc mặt hỏi lại:

- Xin tiểu hiệp cho biết rõ nguyên nhân?

- Xin lão tiên bối cứ ra lệnh cho giới bị đi, còn nguyên nhân như thế nào, trong lúc lên núi, tiểu bối sẽ vừa đi vừa thưa cùng.

Tôn Dực không dám chậm trễ vội dặn bảo Kỳ Tuấn bố trí rồi cùng Nguyên Thông, Thái Hà giờ khinh công ra chạy thẳng lên Tam Nguyên Quan. Thoạt tiên, Tôn Dực thấy Nguyên Thông hãy còn ít tuổi không dám giờ hết tốc lực ra, sợ chàng theo không kịp. Ngờ đâu, đi được một quãng, y đã thấy chàng đi như mây bay nước chảy, không hề chậm trễ và còn vừa đi vừa kể hết những chuyện mắt thấy tai nghe ở Giang Hạ và sự phán đoán của mình như thế nào. Sau lại dùng khinh công thượng thừa đi có ba canh giờ mà đã tới Võ Đang. Tôn Dực càng nghe càng kinh hoàng, chân càng đi nhanh thêm, người như mũi tên phi thẳng về phía trước.

Tôn Dực là người có khinh công số một trong Võ Đang cửu lão, nên y giờ tốc lực ra đi quả thật nhanh gấp trước mấy lần.

Nguyên Thông cũng như đám mây trắng theo sát nút Tôn Dực. Trông chàng rất ung dung và không có vẻ gì tổn công mất sức cả.

Còn Thái Hà, công lực không cao siêu lắm, so với Nguyên Thông và Tôn Dực thì còn kém xa, nên chỉ đi một khoảng rồi bị hai người bỏ rơi dần.

Khi lên tới trước Tam Nguyên Quan, Tôn Dực đã thấy toát mồ hôi trán và hơi thở cũng hơi nặng. Thái Hà cách xa hai người mười mấy trượng mệt nhọc vô cùng. Riêng có Nguyên Thông mặt không biến sắc, thái độ ung dung. Tôn Dực thấy vậy cảm phục vô cùng vội lên tiếng nói:

- Tiểu hiệp tuổi trẻ như vậy mà có công lực tuyệt thế khiến mỡ kính phục vô cùng.

Nguyên Thông mỉm cười nói lời khiêm tốn.

Tôn Dực dẫn hai người vào gặp Tĩnh Linh Từ, chương môn của phái Võ Đang. Nguyên Thông vái chào xong, Tôn Dực bèn đem chuyện Nguyên Thông vừa kể thừa cùng Tĩnh Linh Từ.

Tĩnh Linh Từ thật xứng đáng là người chương môn của một đại môn phái, nghe Tôn Dực thưa xong chỉ hơi kinh dị một chút thôi, chứ mặt không biến sắc. Cảm tạ Nguyên Thông với Thái Hà rồi, người chương môn liền ra lệnh bảo gõ chuông để tụ họp tất cả người của phái Võ Đang lại.

Tôn Dực vâng lời, đang định truyền lệnh. Nguyên Thông nghe thấy gõ chuông tập hợp như vậy không tiện, chàng là người sốt sắng, hễ nghĩ gì là nói luôn nên vội ngăn cản Tôn Dực và nói:

- Kẻ địch đêm đến đánh lên, mục đích là muốn nhân lúc quý phái không phòng bị tới tấn công một cách chớp nhoáng, chứ [x] không ngờ quý phái đã có chuẩn bị rồi. Bây giờ quý phái [x] chuông tập hợp, như thế có khác gì báo cho kẻ địch biết mình hay tin và đang nghĩ cách đối phó không? Nhờ kẻ địch phát động tấn công ngay lúc quý phái chưa bố trí xong, có phải bất lợi không. Nếu quý phái có cách nào tập hợp một cách bí mật và lặng lẽ bố trí rồi chờ đợi kẻ địch tới, như vậy quý phái đang ở thế [x] đã biến thành chủ động, trả đũa kẻ địch một cách bất ngờ như vậy mới nắm được phần thắng.

Người chương môn và Tôn Dực nghe Nguyên Thông nói khâm phục vô cùng. Tĩnh Linh Từ nói:

- Tiểu hiệp quả thật là kỳ tài. Bản đạo còn kém tiểu hiệp nhiều. Nếu không được tiểu hiệp nhắc nhở, tối nay tề phái khó thoát khỏi tai kiếp này.

Ông ta nhìn Nguyên Thông tỏ vẻ cảm ơn rồi bảo Tôn Dực:

- Sư đệ làm ơn triệu tập các vị sư đệ lại đề phòng hành sự.

Tôn Dực vội vâng lời đi luôn.

Tĩnh Linh Từ chỉ nghe người ta đồn Nguyên Thông với Cống Bắc bị thương nặng, chứ sự thật ra sao thì lão đạo trưởng không hay biết một tí gì, nên ân cần hỏi Nguyên Thông:

- Bản đạo nghe nói sự hiểu lầm của La lão tiên bối với tiểu hiệp đã tiêu giải rồi nên rất lấy làm vui mừng, nhưng nội dung chuyện ra sao, bản đạo không hay biết một tí gì. Chẳng hay tiểu hiệp có vui lòng kể lại cho bản đạo nghe không?

Nguyên Thông nghiêm nét mặt đáp:

- Việc này nói ra dài lắm. Không biết lão tiên bối cho phép tiểu bối hãy tạm hoãn chưa rõ, mà lợi dụng thời gian quý báu để nghĩ cách đối phó với kẻ địch trước.

Tĩnh Linh Từ đã được biết tài hoa, can đảm và trí thức của Nguyên Thông trong buổi Đại Tế hồi tháng hai rồi.

Lúc ấy, lão đạo trưởng cũng đã mển chàng, bây giờ ông ta lại thêm phục tài chàng, vội đáp:

- Tiểu hiệp là một vị anh hùng can đảm, ý kiến của tiểu hiệp rất phải, bản đạo xin nghe cao luận của tiểu hiệp.

- Lúc ấy các đệ tử của Võ Đang đã đến đông đủ, người chương môn liền ra lệnh phòng ngừa mọi mặt.

Tĩnh Linh Từ dặn bảo xong ai nấy đều lần lượt đi, chỉ còn Tĩnh Nguyên đạo trưởng vì lúc nào cũng phải ở cạnh người chương môn, nên ở lại thôi.

Nguyên Thông đi tới cạnh Tĩnh Nguyên đạo trưởng chào một tiếng “Sư bá” rồi quỳ xuống vái lạy.

Tĩnh Nguyên đạo trưởng rất cảm động, hai tay run run đỡ Nguyên Thông đứng dậy:

- Tội nghiệp cho hiền đệ! Chẳng hay gần đây ân sư của bản đạo có mạnh giỏi không?

Nguyên Thông cung kính đáp:

- Ngoại tổ phụ của tiểu đệ vẫn mạnh giỏi như thường, lúc nào cũng vẫn nhớ tới hai vị sư bá.

- Bản đạo với Dương sư bá nhận được lệnh kim bạc cho gọi, vội đi Giang Hà ngay, ngờ đâu anh em bản đạo tới nơi thì ân sư đã đi nơi khác rồi.

- Ngoại tổ phụ vì cứu tiểu đệ nên mới vội về Lư Sơn.

Hai người chuyện trò, ai nấy đều tỏ vẻ rầu rĩ.

Tĩnh Linh Từ bỗng xen lời, ngắt câu chuyện của Nguyên Thông và Tĩnh Nguyên đạo trưởng mà nói rằng:

- Tiểu hiệp với Hoàng đại hiệp đi đường mệt nhọc như vậy, xin mời đi nghỉ ngay trong tĩnh thất của bản đạo. Chờ tới khi tình hình khẩn cấp, lúc ấy hãy mời hai vị ra tay trợ giúp. Bây giờ bản đạo xin cáo lui trước.

Nguyên Thông với Thái Hà nhìn nhau cười và nhìn theo. Tĩnh Linh Từ cùng Tĩnh Nguyên đạo trưởng hai người ra khỏi tĩnh thất rồi mới ngồi đã tọa điều thức (ngồi luyện nội công) để chờ đợi kẻ địch.

Nguyên Thông nội lực rất tinh thâm, đi hàng nghìn dặm như vậy mà trong người không thấy mệt mỏi tí nào. Chàng chỉ ngồi đã tọa chốc lát sức lực đã khôi phục liền.

Thái Hà thấy Nguyên Thông khôi phục sức lực chóng như thế gượng cười hỏi:

- Thiếu gia, xem cục diện ngày hôm nay sẽ kết quả ra sao?

- Hành tung của kẻ địch rất phiêu hốt mà chúng lại cứ giấu thân phận và tên tuổi, nên sau khi chúng tấn công Hoa Sơn và Chung Nam hai phái rồi mà vẫn không ai biết chúng ra sao. Vì vậy lúc nào chúng cũng đứng vào địa vị chủ động, điểm này cũng làm cho tâm lý của phái Võ Đang bị hoang mang rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Đại hiển thần thông

Đang ngồi ở trong tĩnh thất của người chủ môn Võ Đang, Nguyên Thông bỗng nhiên đứng lên lấy cái áo choàng lông hạc mà ngày thường Tĩnh Linh Từ vẫn mặc, khoác ngay lên trên người rồi lại lấy một cái khăn tay buộc lên đầu chỉ để lộ trán và đôi mắt ra thôi. Chàng thấy Thái Hà chú ý nhìn mình liền nói:

- Bá mẫu cũng che mặt đi. Chúng ta tùy cơ hành sự mà giúp họ một tay.

Hai người lên ra ngoài tĩnh thất, đi quanh điện tổ sư một vòng, thấy bên trong điện tối om như mực, cửa điện đóng kín, chỉ nghe thấy tiếng thở vọng ra thôi.

Trước điện có một số đông người đứng canh gác. Người nào người nấy đều im lặng, tỏ ra họ đã bố trí xong, đang sẵn sàng chờ kẻ địch tới.

Đám người đó chính là Thất Tinh Đại Kiểm Trận của phái Võ Đang danh trấn võ lâm đấy.

Thất Tinh Kiểm trận của Võ Đang do bảy người tổ hợp thành còn Thất Tinh Đại Kiểm Trận là do bảy Thất Tinh Kiểm trận tổ hợp thành, nghĩa là trận đó có bảy bảy bốn mươi chín người. Chủ trận Thất Tinh do bảy người trong nhóm cừu lão của Võ Đang phụ trách. Trong đêm tối nhìn vào trận thế đó người ta cảm thấy trận ấy rất hùng vĩ và nghiêm trang khác hẳn những trận thường. Bất cứ kẻ địch mạnh đến đâu cũng khó mà phá nổi.

Nguyên Thông xét rõ tình hình Đại Kiểm Trận rồi trong lòng mới hơi yên. Chàng hiệu cho Thái Hà. Hai người tiếp tục đi ra bên ngoài xem xét.

Trong lúc đang đi Nguyên Thông vận thuật Thiên Thị Địa Thính (Trời xem đất nghe) trong Bách Tự chân kinh ra xem xét. Chàng xét thấy phía bên Đông, cách chỗ mình đứng một dặm có tiếng người rất khẽ. Chàng vội giở kinh công tuyệt mức như một làn khói chạy thẳng về phía có tiếng người.

Thái Hà cũng vội giở kinh công ra đuổi theo. Hai người một trước một sau, phi hành được một quãng đường đã thấy phía đằng trước cách mình chừng mười trượng quả có một đám người đang ẩn phục, sắp sửa hành động. Hai người vội ẩn núp trên một cây thông cổ thụ, ở đó trông thấy rõ hết kẻ địch. Nguyên Thông thấy bên địch có tất cả năm mươi một người chia làm năm toán mỗi toán mười người. Người đứng đầu toán là một ông già râu tóc bạc phơ tuổi chừng sáu chục hình như là thủ lĩnh của nhóm người đó vậy.

Chàng lại nhìn kỹ thấy đám người đó đều tuổi trên năm mươi, không có một người nào trẻ tuổi cả nhưng những ông già này tinh thần sáng khoái hiển nhiên chúng là những người có võ công rất cao. Thái Hà thấy tình hình như vậy mặt biến sắc liền dùng nhĩ ngữ truyền thanh (nói bằng tiếng nhỏ như kiến mà chỉ người mình định nói cho nghe mới thấy) nói với Nguyên Thông:

- Trông thanh thế của chúng, có lẽ phái Võ Đang khó mà tránh được tai kiếp, thật sức trời cũng không sao vẫn hồi được.

Nguyên Thông nhận thấy những ông già này đều lạ mặt cả nên chẳng cảm thấy nghiêm trọng chút nào, chàng bình tĩnh đáp:

- m Dương Song Sát ba mươi năm trước hùng cứ một phương sao hôm nay bá mẫu lại có vẻ nhút nhát thế?

- Thiếu gia không biết đấy thôi, cứ lấy Võ Đang cừu lão ra nói, thiếu gia bảo công lực của tôi với Võ Đang cừu lão ai hơn ai kém?

- Công lực của bá mẫu với họ mỗi người có sở trường riêng, khi thật sự đấu với nhau thì ngoài Tinh Linh Tử ra còn tám người có lẽ kém bá mẫu một chút.

- Nhưng năm mươi một ông già ở dưới kia, trong đó có vài người tôi biết rất rõ, công lực của họ đều không kém gì Võ Đang cửu lão. Còn những người kia, tuy tôi không biết họ, nhưng họ đã được đi cùng những người nọ, chắc không phải là những người tầm thường. Các đại môn phái của võ lâm ngày nay chỉ có Thiếu Lâm là có nhiều người tài ba hơn hết và thể lực cũng mạnh hơn cả, nhưng bảo họ lựa ra được năm mươi người có võ công cao siêu thế này, chưa chắc đã có. Căn cứ vào suy luận thì phái Võ Đang đêm nay muốn thoát nạn không phải là chuyện dễ.

Từ khi hiểu thấu được Bách Tự Chân kinh rồi, Nguyên Thông chưa hề ra tay đấu với ai cả, nên chàng cũng chưa biết tài ba của chàng đã tiến tới mức độ nào. Cho nên chàng nghe thấy Thái Hà nói xong trong lòng cũng hơi kinh hoàng.

Thái Hà có vẻ không yên, nói tiếp:

- Trong đó có Xuyên Kiếm Ngũ Kiệt, Hà Lạc Tam Anh, Triết Đông Tứ Tuấn Trung Điều Nhất Long Trần Lý Vân, Điền Biên Song Ân, Mao Sơn Ngự Tiều, Động Cung Tứ Hạo, La Phù Song Kiếm, Vân Trung Tứ Hữ, Thiết Chưởng Chấn Quan Trung Mạnh Công Dã, Khô Trúc Tử Hoàng Bình, Đơn Ty Kinh Thiên Nhâm Kế Thiên và Hóa Ảnh Thần Lon Tiêu Tuấn, vân vân, tất cả là ba mươi một người còn ông già ngoài sáu mươi đứng ở phía đằng trước tôi không biết là ai, nhưng phải giỏi hơn bọn chúng mới có thể đứng đầu được như vậy.

Nghe những tên Thái Hà vừa kể, Nguyên Thông thấy quen thuộc lắm, chàng ngạc nhiên hỏi:

- Theo lời bá mẫu vừa nói, những người đó đều là người chính trực ở khắp nơi, tại sao... Chẳng lẽ bá mẫu nhầm lẫn người chăng?

Thái Hà cương quyết đáp:

- Họ đều là những kẻ thù địch của tôi trước kia, tôi làm sao được.

Nguyên Thông nghe nói mơ hồ hết sức, không hiểu tại sao những người xưa nay vẫn có tiếng hiệp nghĩa lại trở thành tà ác trong giang hồ như vậy?

Nguyên Thông càng nghĩ càng thắc mắc đưa mắt nhìn Thái Hà, khẽ hỏi tiếp:

- Việc này làm tôi khó xử quá, ngày hôm nay thế nào tôi cũng phải ra tay đả thương, nhưng chúng xưa kia đều là người chính trực, nên tôi không nhẫn tâm chút nào. Mà nếu không giờ toàn lực ra đối phó lại sợ lỡ mất việc bảo vệ Võ Đang.

- Tên nằm ở trên cùng bắt buộc phải bắn, chúng đã lấy máu rửa Hoa Sơn và Chung Nam hai phái, như vậy cũng đủ có tội rồi.

Nguyên Thông cau mày lại, cúi đầu, không nói năng gì cả. Một lát sau năm mươi một người ở bên dưới đã dùng khăn đen chùi mặt, hiển nhiên họ chuẩn bị ra tay tập kích. Nhưng vẫn chưa thấy ông già ngoài sáu mươi đó ra lệnh hình như còn đợi chờ gì vậy.

Quả nhiên không bao lâu ở trên núi Võ Đang bỗng có hai bóng người phi thân xuống tới trước mặt ông già, một người trong bọn nói:

- Không hiểu ngày hôm nay ai tiết lộ tin tức mà phái Võ Đang hình như đã hay biết và chuẩn bị rồi, có lẽ chúng còn biết cả mục đích của chúng ta nữa. Hiện giờ ở trước điện Tổ Sư đã bố trí Thất Tinh đại kiếm trận. Còn các đệ tử khác đều ẩn nấp vào trong điện. Như vậy hôm nay chúng ta khó thành công đây.

Ông già nọ quay đầu lại nhìn năm mươi ông già bịt mặt mỉm cười:

- Võ Đang Thất Tinh đại kiếm trận với La Hán đại trận của Thiếu Lâm đều nổi danh trên giang hồ, các vị may mắn được tham dự dịp này để cho các vị được kiến thức trần son tuyết học của phái Võ Đang ra sao.

Nói tới đó, y hơi ngừng một chút, lại đưa mắt nhìn về phía trước.

Vì năm mươi ông già kia đã dùng khăn bịt mặt nên Nguyên Thông không thấy vẻ mặt của họ có phản ứng gì. Chàng lại nghe thấy ông già ngoài sáu mươi nói tiếp:

- Trận đại chiến hôm nay phải đối phó với Thất Tinh đại kiếm trận, hơi phiền một chút nhưng các đệ tử ở trong Tổ sư điện lại là chuột trong chum, chúng ta đỡ phải tốn công thêm.

Nói tới đó, y liền đổi giọng ra lệnh quát lớn:

- Tổ thứ nhất, nhì, ba do lão phu chỉ huy toàn lực phá Thất Tinh đại kiếm trận. Tổ thứ tư, thứ năm, chia làm hai bên do hai đường chủ hai đường chỉ huy phụ trách tấn công vào Tổ sư điện giết sạch đệ tử phái Võ Đang.

Năm người đứng đầu năm toán đều lên tiếng:

- Dạ...

Ông già lại ra lệnh tiếp:

- Kiểm soát lại Cửu Lân Thất Tuyệt phun hỏa đồng (ông phun lửa bằng chất lân tinh).

Y vừa ra lệnh xong. Năm mươi ông già nọ liền giơ tay lên lưng lấy một cái ống tròn dài chừng hai tấc đen nhánh và có tiếng kêu rất khê vọng tới.

Nguyên Thông nghe thấy ông già nói Cửu Lân Thất Tuyệt phun hỏa đồng liền biến sắc mặt suýt tí nữa thì thất thanh kêu la. Chàng quay lại nhìn Thái Hà, nghiêm nét mặt cương quyết nói:

- Thủ đoạn của chúng độc ác lắm, nếu để cho chúng đến gần Tam Nguyên quan thì phái Võ Đang không thể nào cản trở được chúng đâu, cần phải ngăn cản chúng ở đây. Bá mẫu trở về thưa với người chủ trì môn của Võ Đang báo họ sửa soạn sẵn, nếu vạn nhất tôi không cản trở nổi chúng thì họ mới tùy cơ ứng biến đối phó.

Thái Hà cũng biết việc này nghiêm trọng lắm, nhưng Bà không yên tâm để một mình Nguyên Thông ở lại mạo hiểm cho nên Bà không chịu đi và khê gọi:

- Thiếu gia...

Nguyên Thông hiểu ý Thái Hà liền mỉm cười đáp:

- Bá mẫu cứ khoan tâm, công lực của tôi rất tinh tiến và khinh công cũng có thể tự tin nhanh hơn chúng nhiều. tuy chúng đông như vậy nhưng những tên chính thực có thể đến gần trước mặt và ra tay đấu với tôi chắc không quá sáu người đâu. Tôi tự tin có thể đối phó được chúng, vạn nhất tôi địch không nổi, chúng cũng không sao đuổi kịp đâu.

Thái Hà vốn dĩ là một nhân vật khét tiếng trên giang hồ, nhưng từ khi theo hầu Thẩm Nhất Chi đã biết thế nào là thị phi và thiện ác. Bà cũng biết tình thế trước mặt đây không để cho mình do dự được nên khê đáp:

- Nếu vậy, thiếu gia phải cẩn thận nhé.

Nói xong, Bà tuột xuống đất nhảy nhót mấy cái mất dạng.

Lúc ấy ông già ngoài sáu mươi lại nói tiếp:

- Chúng ta canh tư xuất phát, canh năm thâm binh. Trong một canh đó chúng ta phải hoàn thành sứ mạng của thủ lĩnh giao cho. Hiện giờ còn nửa tiếng đồng hồ nữa, các vị cứ ngồi xuống nghỉ ngơi đi.

Nguyên Thông nghe thấy ông già nói như vậy nghĩ thầm:

“Thế ra sau lưng ông già này còn có người chủ mưu, y chỉ là kẻ thừa lệnh hành sự thôi. Sự quyết định canh tư ra tay tấn công là của người chủ trì ra lệnh. Từ giờ đến canh tư còn nửa tiếng đồng hồ nữa, chưa tới giờ phát động chắc chúng không dám phân tán mà tới Tam Nguyên quan ngay đâu. Vậy trong nửa tiếng đồng hồ ta phải chế phục hay đánh lui chúng mới có thể cứu vãn được phái Võ Đang”.

Chàng quyết định như vậy hào khí bừng bừng nổi dậy liền thuận tay hái mấy chục lá cây, mỗi tay cầm một nửa rồi tung mình nhảy lên rú một tiếng thực dài và ở trên cây cao từ phi thân xuống.

Nguyên Thông định tâm ra oai làm cho đối phương hoảng sợ trước nên chàng giơ khinh công Vô Thượng là môn Lăng Hư Ngự Phong (cuối gió đi trên không) từ trên cao bốn năm trượng bay tà tà mãi mới xuống tới mặt đất.

Quả nhiên sự biểu diễn của chàng đa thành công, làm cho năm mươi ba người có mặt tại đó đều kinh hoàng hết sức.

Lại thêm chàng mặc cái áo quảng bằng lông hạc lớn rộng che kín nửa mặt khiến cho bọn người kia không biết chàng là hạng người như thế nào.

Nguyên Thông xuống tới mặt đất đưa mắt nhìn năm mươi ba người một lượt rồi chàng cười giọng lạnh lùng khiến ai nghe thấy cũng phải sợ, cười xong, chàng đứng yên không nói năng gì hết.

Nguyên Thông không lên tiếng nói càng làm cho không khí gay cấn.

Những người đó tuy đều là người có tên tuổi trên giang hồ đã lâu và đã trải qua rất nhiều lần phong ba bão táp, nhưng đối diện với địch thủ oai phong như vậy, khiến chúng kinh hoàng vô cùng.

Ông già ngoài sáu mươi hơi định thần một chút rồi lớn tiếng cười. Trong khi cười y đã phát tay áo một cái, liền có một luồng gió mạnh nhắm người Nguyên Thông tiến tới.

Nguyên Thông vẫn đứng yên một chỗ, chỉ giơ một chưởng lên ngực khê xua một cái, luồng gió mạnh như vũ như bão của ông già đó đã bị chia làm đôi, lướt sang hai bên đi luôn. Hai luồng gió đó đụng hai cây cổ thụ liền có tiếng kêu “bùng”, hai cây đó gãy ngang làm cho bụi bay mù mịt tức thì.

Hai luồng gió mạnh lướt qua hai bên mà Nguyên Thông vẫn đứng yên, cả cái áo choàng lông hạc của chàng cũng không bị rung động chút nào.

Năm mươi ba người, một trăm lẻ sáu con mắt đều tỏ vẻ kinh ngạc hết sức.

Đó không phải là sự vinh quang hiển hách của Nguyên Thông mà là sự si nhục rất lớn cho ông già râu tóc bạc phơ kia. Với công lực và thân phận của y

ngoài người đứng sau màn giạt dây ra, thì y chưa hề chịu kém ai hết. Bây giờ y dùng toàn lực tấn công mà không ăn thua gì cả, y chịu đựng sao nổi. Thẹn quá hóa tức giận y liền phi thân đến cách Nguyên Thông chừng năm thước.

Nguyên Thông cười nhạt một tiếng làm như không trông thấy y vậy, đứng ngửa mặt nhìn lên không. Thái độ ngông cuồng của chàng càng làm cho ông già nọ kinh hoàng đến run bầy bầy, những khớp xương kêu răng rắc. Rồi ông ta bỗng mất hết về già nua, người đột nhiên cao lên năm tấc.

Nguyên Thông lẳng lặng xem tình hình vận nội công của đối phương, trong lòng cũng phải kinh hãi thâm khê kêu “ủa” một tiếng và bưng bảo rằng:

“Đây là Thiên Tiên Vô Cực Hồn Nguyên Nhất Khí Huyền Công”. Nghĩ đoạn, chàng vội lùi ra xa hơn trượng rồi lên tiếng hỏi:

- Có phải lão trượng họ Cổ đây không?

Ông già nọ lại càng kinh ngạc hơn Nguyên Thông gấp bội, vội lui về phía sau một trượng.

Quý vị nên rõ ông già đó tuy có võ công kỳ ảo gia truyền nhưng vì không muốn tranh hùng tranh bá với giang hồ, nên người đời ít ai biết đến ông ta, hai lần ông ta đem mọi người đi càn quét Hoa Sơn và Chung Nam hai phái là có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ. Ngay năm mươi hai người đồng bọn kia cũng không biết ông ta. Bây giờ Nguyên Thông bỗng nói ra làm sao mà ông ta không hổ thẹn và kinh hãi ông ta cứ tròn xoe đôi mắt mồm há hốc không sao trả lời được.

Nguyên Thông xét sắc mặt của đối phương đã biết mình đoán không sai. Và chàng cũng thông cảm hoàn cảnh của ông già, vì ông già này chính là Cổ Niệm Từ sư bá của mình. Chàng nghĩ đến sư bá tổ Cổ Cửu Như đã dồn hết công lực sang cho mình khổ tâm như thế nào. Nên chàng đổi giọng rất ôn tồn nói tiếp:

- Tiểu bối...

Ngờ đâu Cổ Niệm Từ lại quát lớn một tiếng không cho chàng nói tiếp mà bảo rằng:

- Đừng có nói lời thôi, mau nộp mạng đi.

Y vừa quát vừa vận hết Thiên Tiên Vô Cực Hồn Nguyên Nhất Khí Huyền Công vào bàn tay phải rồi y nhắm vào ót của Nguyên Thông mà tấn công luôn.

Nguyên Thông đang định giơ tay lên phản công lại bỗng thờ dài một tiếng thân hình nhanh như điện chớp nhảy tránh ra xa.

Hình như vì Nguyên Thông biết ông ta nên Cổ Niệm Từ đã quyết tâm không để cho chàng tẩu thoát ra lệnh cho năm mươi ông già kia vây Nguyên Thông vào giữa, chỉ có hai người báo tin hồi nãy lui ra ngoài xa ba trượng không tham dự vây đánh.

Nguyên Thông đưa mắt nhìn bốn phía chung quanh một lượt, dò xét tình hình bên Cổ Niệm Từ. Chàng nghĩ các người sở dĩ tham gia tác ác tác quái như vậy tất phải có nỗi khổ tâm riêng. Chàng liền dùng truyền âm thần công nhập mật nói với Niệm Từ rằng:

- Tiểu đệ Thẩm Nguyên Thông rất thông cảm hoàn cảnh của sư bá và các người này, xin sư bá mau dẫn các người lui ngay thì hơn.

Nói xong, chàng giơ hai tay lên dùng thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ (ném hoa đầy trời) tung nắm hoa vào mặt Niệm Từ và năm mươi ba ông già kẻ luôn hai người đứng đằng xa hai trượng nữa.

Dưới ánh trăng mờ chỉ thấy một làn bóng đen từ Nguyên Thông bắn ra xuyên qua Phích không chừng lực phòng thủ của các ông già rồi bắn thẳng vào mình những người đó. Chỉ nháy mắt năm mươi ba ông già đều thấy cánh tay phải như bị xi hơi, phải buông xuôi tay xuống.

Những ông già đó đều là những cao thủ hạng nhất trong giang hồ, công lực và hỏa hầu đã luyện tới mức có thể hái lá cây đã thương được người. Như vậy Phích không chừng lực của họ hùng hậu đến như thế nào. Ngờ đâu lại không cản trở nổi chiếc lá nhỏ nhỏ của Nguyên Thông ném ra. Công lực và thủ pháp của Nguyên Thông làm cho năm mươi ba ông già kia đều khiếp đảm. Trong khi họ kinh hoàng Nguyên Thông trầm giọng nói:

- Thủ pháp chế huyết độc môn của bốn môn, phải bốn nhân mới có thể giải nổi, trong ba năm không sao phục nguyên được. Các người mau về vận nội công chữa thương đi, từ giờ không được tác quái tác ác nữa, bằng không lần sau gặp lại, kiên quyết không tha như lần này đâu.

Tuy các ông già rất sợ thủ pháp của Nguyên Thông vừa nhanh vừa mạnh, nhưng trong bụng vẫn không tin mình không tự giải yếu huyết được. Họ quay mình đi, cứ hai người hợp thành một nhóm giải cứu cho nhau, nhưng chỉ nghe thấy tiếng “bị bộp” tay người này vỗ vào tay người nọ, năm mươi ba cánh tay vẫn buông xuôi, họ mới phải tin. Tên nào tên ấy rầu rĩ hết sức.

Ông già Cổ Niệm Từ liếc mắt nhìn hai người truyền tin cách xa hơn ba trượng, ngờ đâu hai người ấy cũng vậy, hơi khoan tâm, khê nói:

- Người nọ công lực siêu phàm nhập thánh, chúng ta liều lĩnh chỉ chết một cách vô ích mà thôi trái lại còn tiết lộ kế hoạch lớn của chủ nhân chúng ta...

Y nói tới đó, lại đưa mắt liếc trộm hai người kia, thấy hai người đó không có vẻ gì phản đối, y mới cương quyết hạ lệnh:

- Chúng ta rút lui thôi!

Năm mươi mấy cái bóng người vừa nghe tới chữ “lui” đã giờ khinh công đi nhanh như bay, chỉ trong nháy mắt đã đi hết.

Cử chỉ và thái độ của Niệm Từ lọt vào mắt Nguyên Thông. Chàng là người thông minh tuyệt đỉnh, hiểu ngay quyền chỉ huy bọn người này không phải là Niệm Từ mà chính là hai người đứng đằng xa. Chàng đoán chắc hai tên ấy thế nào cũng là kẻ tâm phúc của người đằng sau giết đây.

Chàng đã tìm thấy một kết luận mà không phải tốn công suy nghĩ. Tai kiếp của võ lâm ngày nay với cái chết của cha chàng, tuy hai mà chỉ là một. Đồng thời chàng đã nghi ngờ người âm mưu giết đây là ai rồi. Nhưng còn cần phải tìm thêm chứng cứ mới có thể quyết là người ấy. Bỗng nhiên chàng nghĩ đến vấn đề phải làm thế nào để gặp lại sư bá Cổ Niệm Từ để chuyện trò riêng với nhau cho hiểu rõ nội tình tổ chức đó. Nghĩ vậy chàng rào bước đuổi theo. Nhưng chàng đi được vài bước lại ngừng chân, lắc đầu hướng vào phía trong rừng, vái chào, và nói:

- Tiểu bối xử sự thiếu chu đáo nên mới làm trò cho thiên hạ cười. vị tiền bối nào ở trong rừng thế, xin hiện thân để chỉ giáo cho.

Thì ra Nguyên Thông dùng phủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ ném hơn năm mươi cái lá ra đã phát giác trong rừng có cao nhân tới. không ra tay phá phách việc làm của chàng nên chàng mới đoán được người này không phải là đồng bọn đến tấn công Võ Đang. Cũng vì vậy mà chàng mới chào hỏi một cách rất lễ phép.

Nguyên Thông vừa nói dứt lời, trong rừng có tiếng cười ha hả và có một người phi thân ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Hộ pháp vinh quang

Nguyên Thông thấy người cao lớn, râu tóc bù xù vẻ mặt nghiêm trang và oai nghi, khiến ai trông thấy cũng phải kính ngưỡng. hiển nhiên người ấy không biết Nguyên Thông là ai nên ngắm nhìn chàng một hồi rồi lên tiếng hỏi:

- Người là ai?

Nguyên Thông cúi miêng vái che mặt ra, cung kính đáp:

- Tiểu bối Thâm Nguyên Thông, xin hỏi lão tiền bối tính danh là gì?

Người nọ vẻ mặt không còn kinh ngạc nữa, dùng lời nói ôn tồn đáp:

-Lão là Đường Toại, chẳng hay tiểu hiệp đã nghe thấy tên của lão chưa?

Nguyên Thông nghe thấy ông ta xưng tên xưng họ xong thì cả kinh nghĩ ngay đến việc đối tượng tặng chiếc sáo ngọc tía cho Tích Tố, vội tiến lên vái chào, trong lòng rất cảm động nói tiếp:

- Lão tiền bối có ơn tặng sáo cho Tích Tố muội cũng như tiểu bối được đội ơn đức vậy.

Ti Diễm Thân Ma Đường Toại nghe Nguyên Thông nói vậy ngậy người ra giấy lát, sau ông ta hiểu ra nên thùng thẳng đáp:

-Tiểu muội họ La thành muội muội họ Thâm từ ngày nào thế? Lão tặng cho nàng ta một cây sáo ngọc, việc gì đến tiểu hiệp sao phải cảm tạ lão?

Nguyên Thông ngượng vô cùng, hai má đỏ bừng, không sao trả lời được.

Đường Toại càng cười và hỏi tiếp:

- Cậu bé, hào khí hùng phòng của cậu hồi nãy đâu mất rồi?

Nguyên Thông thấy ông ta càng nói càng khó nghe, liền tng mình nhảy ra ngoài xa mấy trượng và quay đầu nói vọng lại:

- Tiểu bối cung kính đợi chờ lão tiền bối ở Tam Nguyên Quan.

Đường Toại rú lên một tiếng thật dài, phát tay áo một cái đi luôn.

Trước điện Tổ Sư ở Tam Nguyên Quan của phái Võ Đang bị bao trùm một làn không khí kinh nghi từ lúc Thái Hà đem lời Nguyên Thông báo cho mọi người hay. Tinh Linh Tử chương môn của phái Võ Đang, với Tỳ Hư Đạo Trường đang lo âu, nghe thấy Thái Hà nói như vậy, lại càng lo ngại cho Nguyên Thông tuy hai vị đạo trưởng đều biết Nguyên Thông là người rất thông minh và nhiều mưu kế nhưng không tin chàng lại có tài ba một mình chống nổi mấy chục cao thủ như thế.

Nhất là La, Thâm hai nhà mới giảng hòa với nhau, hai vị đạo trưởng càng không muốn vì việc Võ Đang mà Nguyên Thông bị chết hay bị thương.

Hai vị đạo trưởng suy đi nghĩ lại một mặt lo âu về sự an toàn của Nguyên Thông, một mặt cảm thấy phe địch đều là kẻ trứ danh trên giang hồ và họ còn phối hợp thêm môn hỏa khí bá đạo là Cửu Luân Thất Tuyệt Phún Hỏa Đòng, nếu chúng xử dụng hỏa khí lợi hại ấy đối phó với các đệ tử trẻ tuổi đang tập trung trong Tổ Sư Điện và Thất Tinh trận thì bên ta sẽ tổn thất nặng nề. Hai vị đạo trưởng mới quyết định thay đổi kế hoạch, ra lệnh cho đệ tử đòi thứ ba ở trong Tổ Sư Điện hóa thành thành linh, giải tán hết, người nào người ấy tự tìm chỗ mà trốn. Sau đó, Tỳ Hư Đạo trưởng với người chương môn lại thân hành ra chủ trì Thất Tinh Đại Kiếm trận và quyết tâm chỉ huy kiếm trận đó, định đưa kiếm trận ấy đi đấu với kẻ địch để trợ giúp Nguyên Thông một tay.

Trong khi các đệ tử đòi thứ ba vừa giải tán xong, Thất Tinh Đại Kiếm trận đang bắt đầu di chuyển về phía đông, chợt thấy hai cái bóng người, một trước một sau đi nhanh như bay, chỉ trong nháy mắt đã tới gần.

Tĩnh Linh Tử phi thân lên, phát tay áo một cái, dờn ra một luồng Huyền Môn Thái Thanh Cương Khí, có ý muốn cản trở không cho người nọ tới gần.

Ông ta thấy tốc độ của người đó vẫn không thay đổi và hàm ý không coi Thái Thanh Cương Khí của mình vào đâu cả, cứ việc chạy tới. Khi đến trước mặt ông ta, người đó cười đáp:

- Tiểu bối Thẩm Nguyên Thông, lão tiền bối không nhận ra hay sao?

Tĩnh Linh Tử không ngờ Thái Thanh Cương Khí của phái Võ Đang oai chấn giang hồ mà Nguyên Thông xông pha qua một cách dễ dàng như vậy, đang ngạc nhiên, lại nghe thấy bóng người thứ hai quát lớn:

- Đạo sĩ của Võ Đang, người mù quáng hay sao?

Người ấy vừa quát vừa phát tay áo một cái liền có một luồng sức mạnh vô cùng đẩy Thái Thanh Cương Khí của Tĩnh Linh Tử bắn lại khiến người chương môn loạn choạng lui về phía sau ba bước.

Tỳ Hư đạo trưởng trông thấy người chương môn bị lép vế như vậy vội xông lại, trợn mắt lên nhìn. Khi y nhìn kỹ cả kinh la lớn:

- Ra huynh đấy!

Đường Toại hỏi lại:

- Các người không hoan nghênh Đường mỗ hay sao?

Tỳ Hư đạo trưởng cả cười đáp:

- Địch đang tới đột kích tề phái, được Đường huynh giúp sức. Hoan nghênh lắm, hoan nghênh lắm.

Thái Hà vội chạy tới trước mặt Nguyên Thông sốt sắn hỏi:

- Thiếu gia, chẳng lẽ bọn họ đã rút lui rồi ư?

Nguyên Thông mỉm cười. Đường Toại lớn tiếng tuyên bố rằng:

- Thẩm thiếu hiệp một mình đã làm cho năm mươi ba tay cao thủ ở đây tấn công lên phải sợ rút lui rồi.

Thấy Đường Toại nói như vậy, Tỳ Hư đạo trưởng và mọi người đều tỏ vẻ kinh ngạc, nhìn cả vào mặt Nguyên Thông khiến chàng ta hồ thẹn đỏ cả mặt.

Nguyên Thông khẽ nói với Tĩnh Linh Tử rằng:

- Lão tiền bối, hãy tiếp rước Đường lão tiền bối trước, tình hình ra sao lát nữa thông thả tiểu bối sẽ thông trình cho lão tiền bối hay.

Tĩnh Linh Tử cũng nói với Tỳ Hư đạo trưởng vào Tam Nguyên Quan trước còn mình đi sau để xử lý nốt những việc chưa làm xong.

Tỳ Hư đạo trưởng tiếp Đường Toại đi trước, Nguyên Thông với Thái Hà đi vào sau. Khi tới tinh thất của người chương môn, Nguyên Thông vừa cười vừa cởi chiếc áo khoác lông hạc ra. Đường Toại thấy chàng anh tuấn và tinh thần hơn xưa liền khen ngợi:

- Thật là phượng hoàng trong đám người, tài ba như thiên mã đi trên không. Có người như vậy, giang hồ mới mong có ngày thanh bình.

Y chưa khen ngợi dứt thì Tĩnh Linh Tử đã làm xong công việc, dẫn theo Cửu Luân trở về tinh thất. Ai cũng muốn biết rõ tình hình đẩy lui địch của Nguyên Thông.

Tuy tài ba của Nguyên Thông không kém gì thần tiên, nhưng chàng không quen tự tăng bốc bao giờ nên chưa nói mặt đã đỏ trước, không biết nói năng thế nào cho phải.

Hình như Đường Toại đã hiểu tâm sự của chàng, tủm tỉm cười và đem những chuyện lúc nãy trông thấy ra kể cho mọi người nghe. Sau cùng ông ta còn nói:

- Cửu Luân Thất Tuyệt Phún Hỏa Đòng là một ống hỏa khí bá đạo mãnh liệt vô cùng, lại thêm ba mươi người đó đều là những tay cao thủ tuyệt đỉnh, nếu không phải Thẩm thiếu hiệp khéo đối phó có lẽ phái Võ Đang đã chung một số phận với Chung Nam và Hoa Sơn rồi.

Các người trong phái Võ Đang nghe Đường Toại nói cũng tỏ lời cảm ơn và nhìn thẳng vào mặt Nguyên Thông. Tĩnh Linh Tử nhân danh chương môn nhất định mời Nguyên Thông lên ngồi ghế trên để nhận ơn của mình.

Nguyên Thông khiêm tốn, nhứt định không chịu, hoảng sợ đáp:

- Tiểu bối dùng mãnh lời xảo trá, may mắn đắc thắng. Đường lão tiền bối nói quá đầy thôi. Xin các vị lão tiền bối đừng có cho là sự thật mà quan tâm.

Đường Toại tròn một mắt lên nói tiếp:

- Thấy gì lão phu nói vậy, không nói sai nửa lời. Sao Thâm thiếu hiệp lại vu oan cho lão phu như thế?

Nguyên Thông mặt đỏ bừng đáp:

- Xin thứ lỗi cho tiểu bối đã lỡ lời.

Tỷ Hư đạo trưởng nói với Cửu lão rằng:

- Nhất Chi huynh gia giáo nghiêm minh mới dạy bảo được Thâm thiếu hiệp khiêm tốn và thủ lễ như vậy. Việc giải vây của Thiếu hiệp ngày hôm nay phái Võ Đang chúng ta không bao giờ quên được. Về hiện giờ chúng ta tùy tiện một chút cũng không sao.

Cửu lão đồng thanh vang lời. Mọi người thấy Nguyên Thông phong độ quân tử như vậy càng khâm phục thêm.

Chuyện trò giây lát, Nguyên Thông đột nghĩ tới chiếc cà rá mà Cống Bắc tặng cho với lời dặn bảo của ông ta, chàng bụng bảo dạ:

“Hiện giờ Cái Bang bỗng phản thù khiến ta mất bao nhiêu người đắc lực. Đệ tử phái Võ Đang có mặt khắp thiên hạ, chi bằng ta nhờ họ trợ giúp chả hơn ư?”

Nghĩ đoạn chàng cời ngay chiếc cà rá ngọc đen ra cầm bằng hai tay đưa cho Tĩnh Linh Tử và nói:

- Tiểu bối có một việc này nhờ lão tiền bối chẳng hay lão tiền bối có chấp nhận không?

Thấy chàng đưa chiếc cà rá ngọc đen ra, người phái Võ Đang từ chương môn trở xuống đều nghiêm nghị đứng dậy tỏ vẻ cung kính. Người chương môn hai tay đỡ lấy chiếc cà rá, giờ lên đầu, rồi ông ta lại hành lễ tham bái lại.

Nguyên Thông không ngờ một chiếc cà rá tầm thường như thế mà đệ tử phái Võ Đang lại cung kính như vậy trong lòng kinh ngạc.

Người chương môn tham bái chiếc cà rá xong nghiêm nghị nói:

- Cái cà rá ngọc đen này là tín vật rất trọng yếu của bốn phái, trông thấy cà rá này tựa như thấy tổ sư vậy. Thâm thiếu hiệp muốn gì xin cứ dặn dù phải lên núi cao hay bay vào vực lửa chúng tôi cũng không dám từ chối.

Nguyên Thông nói tiếp:

- Tiểu bối chỉ mong quý phái ban bố cho các vị sư huynh trong thiên hạ hay bất cứ lúc nào có tin gì chẳng lành phái báo động ngay cho tiểu bối được thêm tai mắt.

Tĩnh Linh Tử đáp:

- Bản đạo sẽ truyền lệnh ngay.

Nói xong, người chương môn quay lại nói với Cầm Kiếm thư sinh Tôn Dực rằng:

- Tôn hiền đệ cấp tốc đi truyền lệnh ngay. Toàn thể phải tuân không được ai trái lệnh làm lỡ công việc.

Tôn Dực vâng lời đi luôn.

Người chương môn trả chiếc cà rá ngọc đen cho Nguyên Thông và tiếp:

- Cà rá màu đen nguyên là của sư tổ bốn phái tặng cho La lão tiền bối làm tín vật là vì muốn ông ta làm hộ pháp cho bốn phái. Bây giờ La lão tiền bối lại tặng cà rá này cho thiếu hiệp, có dụng ý nhờ thiếu hiệp gánh vác một trọng trách rất nguy hiểm. Xin thiếu hiệp cứ giữ lấy và mong thiếu hiệp lượng thứ cho nỗi khổ tâm của La lão tiền bối mà tiếp tục bảo vệ cho bốn phái.

Nguyên Thông nghe nói đeo chiếc cà rá đó vào phải đảm nhiệm một trọng trách nặng nề như vậy thì giật mình kinh hãi. Tuy chàng không sợ trách nhiệm nhưng chỉ vì thù cha chưa trả và còn nhiều việc ân oán đợi chờ làm sao mà gánh vác được trách nhiệm hộ pháp cho phái Võ Đang như thế? Chàng định từ chối thì người chương môn lại nói tiếp:

- Cà rá ngọc đen có oai quyền hơn cả kim kiếm của người chương môn. Ngay cả người chương môn của bốn phái nếu có hành vi không hợp pháp vẫn

bị giới luật của cà rá ngọc đen này.

Nguyên Thông nghe thấy Tĩnh Linh Từ nói cái cà rá quan trọng như vậy, càng không dám nhận, liền cương quyết từ chối đáp:

- Tiểu bối tài hèn đức mỏng dù sao cũng xin lão tiền bối thấu hộ lại chiếc cà rá này cho.

Tỷ Hư đạo trưởng vội đỡ lời:

- Đây là di huấn của môn phái. Cống Bắc huynh đã quyết định như vậy thì dù người chủ môn của môn phái cũng không thể nào thay đổi được. Xin thiếu hiệp đừng từ chối nữa.

Nguyên Thông còn nói thêm đề xin từ chối, nhưng Đường Toại đứng cạnh đó đã lớn tiếng cười với giọng kêu như trống xin lời vào:

- Đại nghĩa không câu nệ tiểu tiết, Thắm tiểu hiệp sợ công việc khó làm mà định từ chối hay sao?

Nghe Đường Toại khích bác như vậy hào khí bốc lên Nguyên Thông trả lời ngay:

- Cảm ơn Đường lão tiền bối đã cổ vũ... Tiểu bối cung kính không bằng tuân lệnh.

Nói xong chàng giơ tay phải ra để Tĩnh Linh Từ đeo cà rá vào ngón tay giữa cho chàng.

Tĩnh Linh Từ lại dẫn các trưởng lão làm lễ tham kiến Nguyên Thông. Lúc ấy Nguyên Thông không khiêm nhượng nữa, với chức phận này chàng đáp lễ và nói rằng:

- Tiểu bối có một điều này muốn thỉnh cầu, xin quý vị lão tiền bối chấp thuận cho.

Tĩnh Linh Từ nghiêm nghị đáp:

- Xin Thắm hộ pháp cứ việc dặn bảo.

Nguyên Thông bẽn lẽn, nói tiếp:

- Tiểu bối hãy còn trẻ, kiến thức lại non nớt được giao trách nhiệm lớn lao như thế này, tiểu bối phải hết sức tận tâm để hoàn thành. Nhưng tiểu bối rất mong ngày thường gặp gỡ nhau, xin chớ gọi tiểu bối là hộ pháp như thế, và cứ theo vai vế mà gọi, như vậy tiểu bối cảm thấy yên tâm.

Sở dĩ Nguyên Thông nói thế, phần vì khiêm tốn, phần cũng vì có hôn ước với Tích Tố rồi, sau này cưới nàng làm vợ biết xưng hô ra sao.

Tĩnh Linh Từ phân vân, sau đưa mắt ra hiệu hỏi ý kiến Tỷ Hư đạo trưởng. Tỷ Hư thấy vậy khẽ gật đầu một cái. Tĩnh Linh Từ mới đáp trả lời:

- Điều này xin Thắm hộ pháp tự tiện.

Nguyên Thông thấy người chủ môn nói như vậy trong lòng nhẹ nhõm. Đường Toại cười ha hả nói:

- Thằng nhỏ này khiêm tốn và lễ phép như vậy khiến ai trông thấy cũng phải thương yêu.

Nghe lời nói đó, tất cả các trưởng lão phái Võ Đang đều ngầm có cảm tưởng vừa yêu vừa kính mến Nguyên Thông. Nhất là Ngọc Quải Bà Bà u Dương Thiên Xuân càng cảm động hơn ai hết, y ứa nước mắt ra từ từ đi tới nói:

- Thắm thiếu hiệp xin thứ lỗi cho lão ngày nọ.

Nguyên Thông vội đáp lễ và trả lời:

- Xin lão tiền bối chớ nên nói thế khiến tiểu bối càng hổ thẹn.

Đường Toại nhấp nháy hai mắt mấy cái đang định lên tiếng nói thì thấy đạo đồng trực nhật vào thưa rằng:

- Thưa, ngoài quan có một lão trưởng mặc áo bào xanh muốn vào bái kiến người chủ môn.

Nguyên Thông kêu “ồ” một tiếng và nói:

- Chắc là Vạn Gia Sinh Phật Ứng lão tiền bối đấy.

Tỷ Hư đạo trưởng đứng dậy cùng Linh Hà Từ ra phòng đón khách.

Nguyên Thông với mọi người cũng theo ra sau chỉ có Đường Toại vẫn ngồi yên thần oai lẫm lẫm hình như không coi Ứng Thành Luân vào đâu hết.

Ứng Thành Luân thấy mọi người ra nghênh đón vội chấp tay chào, thái độ trông rất thân thiện y vừa cười vừa tỏ vẻ thành khẩn nói cùng người chủ môn phái Võ Đang rằng:

- Tiểu đệ hay tin đến chậm một bước rất lấy làm ân hận, mong quý vị lượng thứ cho.

Nói xong, đôi mắt của y nhìn khắp mọi nơi một lượt, thấy có Nguyên Thông ở đó trong lòng hơi ngạc nhiên liền cười ha hả nói:

- Thâm lão đệ thực là người trời, đi nhanh thật! lão khâm phục vô cùng.

Không đợi mọi người trả lời Vạn Gia Sinh Phật lại nói tiếp:

- Quý phái vẫn như thường đây chứ? Chả lẽ tin lão phu hay tin không chính xác? Bồng dừng lại làm cho quý vị kinh hoàng một mẻ?

Tỳ Hư đạo trưởng rất cảm động đỡ lời:

- Thành Luân huynh có lòng sốt sáng như vậy tiểu đệ xin đại diện toàn thể môn hạ đệ tử của bốn phái thành thật cung kính tạ ơn. Còn kẻ địch đến tấn công lên đã được Thâm tiểu hiệp cản trở rồi, nhờ vậy bốn phái muros thoát khỏi tai kiếp đó.

Thành Luân nghe nói một mình Nguyên Thông đẩy lui cường địch đến đánh lên, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng nhìn thẳng vào mặt Nguyên Thông. Nhìn một hồi vỗ đùi vui vẻ nói:

- Anh hùng thiếu niên thực là rạng rỡ cho võ lâm, lão phu cũng kính mến. Như vậy thế nào cũng mời thiếu hiệp tới Cửu Nghi Chính Nghĩa cung một phen để cho cung điện đó được rạng rỡ thêm. Không biết thiếu hiệp có nhận lời cho không?

Nguyên Thông đã có ý muốn dò la cung điện Chính Nghĩa thấy Thành Luân nói như vậy liền vâng vâng dạ dạ tức thì:

- Tiểu bối là mặt học của giang hồ được lão tiền bối coi trọng như vậy, tiểu bối rất cảm ơn, không những thế lão tiền bối còn cho tiểu bối được phép đến cung Chính Nghĩa. Như vậy tiểu bối đâu dám không tuân lệnh, thế nào một ngày gần đây cũng sẽ đến đó viếng thăm, nhưng hiện giờ vì có chút việc nên bận phải làm, không dám định ngày giờ trước đc, mong lão tiền bối lượng thứ cho.

Ứng Thành Luân cười ha hả đáp:

- Quý hồ thiếu hiệp nhận lời là lão mừng lắm rồi, còn cung Chính Nghĩa lúc nào cũng sẵn sàng nghênh đón hiệp giá.

Nói tới đó, y quay lại nói chuyện với người đạo trưởng và các trưởng lão rằng:

- Quý phái có kinh hoàng mà không bị nguy hiểm, tiểu đệ rất lấy làm an ủi, tiểu đệ cũng có một việc cần phải làm ngay, không dám quấy nhiễu thêm nữa, xin cáo từ ngay bây giờ.

Không đợi Tỳ Hư đạo trưởng với Tinh Linh Tử đáp lời, y nhảy tung mình lên cao, lượn người một vòng đã ra ngoài xa hơn mười trượng rồi hạ chân vào trong bụi cây mà biến mất.

Tinh Linh Tử tỏ vẻ cảm xúc thở dài nói:

- Vạn Gia Sinh Phật Ứng lão tiền bối sốt sáng không quản ngại đường xá xa xôi với tấm lòng bồ tát như thần rồng trên trời xuất hiện khiến ai cũng phải kính ngưỡng. Cổ nhân có câu “bỏ dao mổ lợn xuống, lập địa thành phật ngay” thực không sai chút nào.

Cửu lão cũng tỏ vẻ cảm động, Thái Hà bồng lên tiếng gọi:

- Thiếu gia!

Bà ta muốn xem Nguyên Thông nhận xét Ứng Thành Luân ra sao nhưng thấy sắc mặt chàng rất lạnh lùng, nên lại thôi.

Sở dĩ Nguyên Thông có thành kiến với Ứng Thành Luân là do mãi cảm lạ lùng từ nội tâm phát ra. Sự thực chàng vẫn chưa có bằng cứ gì nghi ngờ Vạn Gia Sinh Phật, nên chàng nghe thấy Thái Hà gọi vội vàng quay đầu lại nhìn Thái Hà mỉm cười. Chàng bỗng cau đôi lông mày hình như quyết định một việc gì, và vội nhún chân một cái người đã nhảy lên trên không nói với xuống các người của phái Võ Đang rằng:

- Xin các vị lão tiền bối hãy về Tam Nguyên Quan trước. Tiểu bối có việc phải tạm thời rời khỏi nơi đây trong giây lát, nhưng chỉ đi một lát rồi quay trở lại ngay.

Tiếng nói chưa dứt, mọi người chỉ thấy một cái bóng trắng thấp thoáng đã thấy mất hình bóng của chàng.

Mọi người phái Võ Đang quay vào Tam Nguyên Quan bàn tán xôn xao, còn Nguyên Thông đi về hướng Vạn Gia Sinh Phật đuổi theo. Mục đích của chàng muốn biết tại sao Vạn Gia Sinh Phật lại bỏ đi hấp tấp như thế? Hơn nữa còn một điều làm cho chàng thắc mắc là tại sao mỗi một tai biến chưa xảy ra Ứng Thành Luân đã biết tin trước, nhưng tại sao y lại không tới kịp để cứu viện mà đến chậm như vậy?

Vì những nguyên nhân đó, Nguyên Thông mới theo dõi để mong tìm được một chút manh mối, khinh công của chàng được ông ngoại Bốc Kính Thành truyền thụ cho từ hồi còn nhỏ đã nhanh tới mức trên giang hồ không ai sánh kịp rồi. Bây giờ lại hiểu thấu cuốn Bách Tự chân kinh công lực của chàng tiến bộ hơn trước kia gấp bội, nên khinh công của chàng lại càng tới mức siêu phàm nhập thánh. Với tốc độ phi hành của chàng đừng nói là người đến như sao sa cũng chưa chắc nhanh hơn. Ngờ đâu chàng đuổi theo đến sáng rõ mà cũng không thấy bóng Ứng Thành Luân đâu hết. Chàng mới biết đối

phương đi được một quãng đã thay đổi phương hướng. Bây giờ có quay trở lại đuổi theo chắc cũng không kịp nữa. Chàng nản chí thùng thảng đi về núi Võ Đang. Khi xuống núi hỏi thăm xem chỗ mình tới đây là đâu, chàng mới hay mình phi hành hơn một canh đồng hồ đã tới Ba Đông rồi. Nếu còn đi thêm sẽ tới Vu Cáp nơi tuyệt hiểm. Chàng nghĩ mình chẳng có việc gì phải vào Tứ Xuyên. Còn đi Vu Cáp du ngoạn thì đề ngày khác đi cũng được. Chàng liền vào huyện thành Ba Đông ăn qua loa bữa sáng, rồi ra ngoài phố thùng thảng dạo chơi một hồi. Chàng bỗng thấy hai đạo sĩ thất cơ đang bị một đại hán mất to mày rậm mặt ngang phè quát mắng. Hai đạo sĩ ấy tuy ăn vận lam lũ nhưng tinh thần rất sung túc bị đại hán kia mắng chửi mà hai người không cãi nửa lời, quay người đi luôn.

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, Nguyên Thông tiến lên hỏi đại hán nọ rằng:

- Hai vị đạo trưởng kia trông rất tội nghiệp, không biết họ có điều gì xúc phạm đến đại ca mà đại ca mắng mỏ họ thế?

Trông thấy chàng ăn vận lịch sự, đại hán nọ tưởng là vương tôn công tử hoặc con nhà giàu nên y thay đổi nét mặt ngay, tùm tùm cười đáp:

- Không có gì cả. Hai đạo sĩ đáng ghét này lại tưởng phái Võ Đang của chúng vẫn còn phồn thịnh như xưa, nên đệ trông chừng mắt quá mới cho chúng một bài học.

Nói xong, y rất cung kính hỏi Nguyên Thông:

- Chẳng hay công tử định dặn bảo gì? Tất cả những việc gì ở địa phương Ba Đông này Nhất Hổ tôi đều làm được hết. Không ai dám ngăn cản nổi tôi cả.

Hiển nhiên y tưởng Nguyên Thông là khách làng chơi nên mới hỏi như thế.

Nguyên Thông cũng không muốn nói chuyện nhiều với những nhân vật hạ lưu ấy. Chàng vội móc túi lấy một miếng bạc nặng hơn một lạng đặt vào tay đại hán nọ, và đáp:

- Ngày hôm nay miễn còn có chút việc bận để lần khác miễn nhờ lão ca giúp hộ một tay.

Nói xong chàng quay đi theo hai đạo sĩ.

Đại hán vội gọi lớn:

- Tướng công có việc gì xin cứ kiếm Ba Đông Nhất Hổ, thế nào cũng làm cho tướng công được toại nguyện.

Nguyên Thông đi rất nhanh không bao lâu đã tới ngoài (,,,), chàng thấy ở đằng trước cách mình không xa có một đạo quan đồ nát, cửa đạo quan đó đóng kín mít. Chàng đi tới trước cửa khẽ gõ ba tiếng cửa quan hé mở ngay. Chàng thấy một bóng trong hai đạo sĩ đi phở hời nẩy thò đầu ra hỏi:

- Chẳng hay công tử có việc gì thế?

Đạo quan chùa viện tha hồ để cho mọi người tùy tiện chiêm bái tại sao đạo sĩ này lại lên tiếng hỏi mình như vậy. Nguyên Thông ngạc nhiên hết sức. Đạo sĩ nọ thấy Nguyên Thông không trả lời có vẻ tức giận đóng cửa quan kêu đánh “bùng” một tiếng.

Nguyên Thông mới tỉnh ra lên tiếng gọi:

- Đạo trưởng, đạo trưởng!

Nhưng đạo sĩ không thèm trả lời

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Được mất không thường

Nguyên Thông gọi thêm mấy tiếng nữa, thấy trong quan không ai trả lời. Chàng cau mày lại ngẫm nghĩ ra được một kế, liền lớn tiếng kêu gọi “Võ Đang đệ tử có mau ra nghênh đón bốn hộ pháp không?”.

Quả nhiên cửa quan lại mở ra, vẫn đạo sĩ nọ xuất hiện. Y tò vò về nghi ngờ nhìn thẳng vào mặt Nguyên Thông không chớp.

Nguyên Thông mỉm cười gờ tay phải lên cho đối phương trông thấy cái cà rá ngọc đen. Đạo sĩ nọ biến sắc mặt la lớn một tiếng quay mình chạy vào bên trong. Nguyên Thông biết y sợ oai quyền vô thượng của chiếc cà rá, nhưng y nghi ngờ không dám quyết định cho nên hốt hoảng vào bên trong thưa với người bề trên. Nguyên Thông liền thùng thảng bước vào trong quan. Bề ngoài quan đồ nát cũ kỹ, nhưng bên trong quét dọn rất sạch sẽ, tỏ ra đệ tử trong quan vẫn biết giữ kỷ luật. Chàng ngẫm nghĩ đã thấy có ba vị đạo sĩ ở phía sau điện đi ra. Người đi trước tuổi trạc năm mươi, mặt hơi vàng dưới cằm có một bộ râu ngắn. Theo sau là hai đạo sĩ tuổi trẻ, hai đạo sĩ đó chàng đã gặp ở trong thành Ba Đông. Đạo sĩ lớn tuổi ra tới cách Nguyên Thông chừng năm sáu thước tham kiến và nói “Đệ tử Lý Trần cùng môn đệ Nhất Trần, Nhất Nguyên cung kính nghênh đón đại giá hộ pháp”.

Nguyên Thông giờ một chương lên đã có một luồng kinh khí vô hình không cho ba người cúi mình xuống, đồng thời chàng khẽ cúi đầu đáp lễ và nói “Sư huynh miễn lễ, tiểu đệ Thẩm Nguyên Thông có ý muốn phiền sư huynh giúp cho”.

Lý Trần đạo nhân vẻ mặt ngơ ngác, y không hiểu sao Nguyên Thông lại biến thành hộ pháp của phái Võ Đang. Vì tiếng tăm phái Võ Đang càng ngày càng sa sút, do hôm đại tế Nguyên Thông đã chất vấn những việc nan giải trước mặt mọi người mà người chương môn không sao trả lời được. Vì vậy, quần hùng mới khinh thường phái Võ Đang, và phái Võ Đang mới mất uy tín và sa sút.

Nguyên Thông biết ý nghĩ của đối phương liền đem chuyện những ngày gần đây xảy ra tai kiếp cho phái Võ Đang và sau nạn ra sao nói cho Lý Trần nghe.

Mọi người nghe xong đều kinh ngạc và cảm tạ Nguyên Thông. Nguyên Thông nói rõ ý muốn của mình cho mấy người hay “Xin sư huynh nghĩ cách chuyển báo ngay cho Tỉnh Linh tử đạo trưởng, bảo tiểu đệ lỡ đi tới Ba Đông nhất thời không muốn trở về Võ Đang vội”.

Lý Trần vâng lời đáp “Đệ tử xin chuyển lời thỉnh giáo ngay, Thẩm hộ pháp cứ an tâm”.

Nguyên Thông cảm tạ xong lại hỏi đến tình hình gần đây của ngôi quan đó. Lúc ấy chàng mới biết Nhất Nguyên, Nhất Trần là người đi kiếm Ba Đông Nhất hồ mượn một cái võng để cáng một người bệnh nặng đi ra ngoài xa mười dặm cầu chữa.

Nguyên Thông suy nghĩ biết trong quan này không có ai bị thương cả mới đưa mắt nhìn Lý Trần đạo nhân, tỏ ý hỏi.

Lý Trần đạo nhân giật mình kinh hãi bụng bảo dạ rằng “Vị hộ pháp này lợi hại thực, ít tuổi như thế mà thông minh tinh tế khôn lường!”.

Y vội giải thích “tối hôm qua bản đạo đi qua hậu sơn, ngẫu nhiên thấy được một hiệp sĩ trẻ tuổi, vết thương của y khá nặng không thể mang về quan cứu chữa được, mới tạm giấu y vào trong một cái hang động gần đó...”

Nguyên Thông là người rất nghĩa hiệp nghe Lý Trần nói như vậy liền lên tiếng hỏi “hang động đó ở đâu? mau đưa mỗ đi”.

Lý Trần đạo nhân cũng nóng lòng sốt ruột, vội đi trước dẫn đường. Hai người đi một lát đã tới. Nguyên Thông vội xông vào trong động, thấy tối đen như mực, nhưng đôi mắt của chàng vẫn thấy rõ hết, chàng bỗng la lớn “đại ca” rồi xông vào bên trong. Thì ra chàng nhìn rõ thanh niên mặt nhợt nhạt mình đầy máu đang nằm trên đồng cỏ lại là người bạn tri thân của mình là Thiết Tâm tử sỹ Tăng Bật. Chàng thăm mạch Tăng Bật một hồi rồi nhanh tay điểm luôn ba mươi sáu đại huyệt của chàng nọ để cho dư khí khỏi bị tiết ra bên ngoài. Chàng lại móc túi lấy viên thuốc Hồi Thiên tái tạo hoàn ra bỏ vào mồm Tăng Bật, đồng thời chàng ngồi xếp bằng tròn vận Thiểm Huyền thần công dồn chân lực của mình sang người Tăng Bật, cố hết sức cứu chữa cho Tăng Bật. Trong một thời gian rất ngắn Tăng Bật đã khôi phục trí giác lại. Chàng ta mở mắt ra nhìn thấy Nguyên Thông ngồi cạnh ứa nước mắt khẽ gọi “Nguyên đệ”

Nguyên Thông vội ngăn cản “Đại ca bị thương rất nặng không nên nói chuyện vội xin cứ theo tâm pháp phối hợp chân lực của tiểu đệ mà vận công điều tức đi”.

Tăng Bật tuy rất cảm động nhưng biết thương thế của mình rất nặng, nghe thấy Nguyên Thông nói như vậy liền tuân theo và vận công điều tức tức thì.

Hồi Thiên tái tạo hoàn có thể cứu người sắp chết sống lại được, bây giờ lại được thêm công lực tuyệt thế của Nguyên Thông giúp cho. Cho nên đừng nói là tạng phủ của Tăng Bật bị nát, dù có chết một nửa cũng có thể cứu sống được.

Nguyên Thông lập tâm giúp cho Tăng Bật thành người có nội công cao thâm, nên nhân lúc này liền đã thông luôn Nhâm Đốc nhị mạch cho chàng ta để đền ơn chàng đã vì mình đi tới tận Tây Tạng.

Tăng Bật thấy vết thương của mình đã lành mạnh, và thấy sức nóng ở tay của Nguyên Thông vẫn dần dần đưa sang tiếp, y mới tỉnh ngộ cảm động vô cùng lại càng nhấn mạnh vận công điều tức thêm.

Công lực của Nguyên Thông đã đạt tới mức siêu phàm nhập thánh rồi, dưới sự hiệp trợ của chàng không đầy nửa tiếng đồng hồ Nhâm Đốc nhị mạch của Tăng Bật đã được đã thông.

Nguyên Thông vội đứng dậy mặt chỉ hơi đỏ thôi, nhưng không mệt mỏi chút nào.

Tăng Bật tiếp tục vận công vài lần nữa mới đứng dậy, hai mắt nhìn thẳng vào mắt Nguyên Thông tỏ vẻ cảm ơn mà không sao thốt lên tiếng.

Lý Trần đạo nhân là đệ tử đời thứ hai của phái Võ Đang, công phu hòa hậu tuy chỉ có bốn chục năm tu luyện, nhưng học thức và kinh nghiệm của y rất phong phú, y thấy Nguyên Thông chữa thương như vậy cũng đứng đờ người ra, cảm phục.

Nguyên Thông đưa mắt nhìn hai người rồi tủm tỉm cười và nói “Đại ca, nếu không phải Lý Trần đạo trưởng của phái Võ Đang kịp thời cứu đại ca, có lẽ lần này tiểu đệ di hận suốt đời mất”

Tăng Bật nghe thấy Nguyên Thông nói mình được đệ tử của phái Võ Đang cứu thoát, nghĩ đến chuyện năm trước mình đối đãi với các đệ tử phái Võ Đang độc ác như thế nào trong lòng hổ thẹn vô cùng vội cảm ơn Lý Trần đạo nhân và nói “Tăng Bật cảm ơn đạo trưởng đã ra tay cứu giúp”

Lý Trần đạo nhân không ngờ thiếu niên hiệp sĩ này lại là Tăng Bật, người mới nổi trên giang hồ, chuyên môn làm nhục các đệ tử của bốn phái. Nên lúc ấy y biến sắc mặt tuy cũng đáp lễ nhưng không nói gì chỉ kêu “ờ” hai tiếng thôi.

Nguyên Thông thấy vậy hiểu ngay, vội kể lại câu chuyện tại sao Tăng Bạt thù hận với phái Võ Đang cho Lý Trần đạo nhân hay. Lúc ấy đạo nhân mới khỏi tầm tức và không khí trong động cũng ôn hòa ngay.

Lý Trần đạo nhân là chủ nhân, nên mời Nguyên Thông và Tăng Bạt về đạo quan. Tăng Bạt nghĩ đến chuyện Nguyên Thông bị thương nặng, huyết quản và các đường mạch đã nứt rạn tại sao lại khôi phục một cách nhanh chóng như thế nên y vội hỏi chàng nguyên nhân ra sao?

Gặp bạn, Nguyên Thông mừng rỡ vô cùng, liền kể hết chuyện cho Tăng Bạt hay. Thấy Nguyên Thông nhân họa đắc phúc, Tăng Bạt mừng rỡ mà ứa nước mắt.

Nguyên Thông kể xong câu chuyện vội hỏi lại Tăng Bạt “Đại ca với Thần Thâu Thất lão tiền bối đi Tây Tạng lấy thuốc kết quả ra sao? Thất lão tiền bối đâu? Tại sao đại ca lại bị thương nặng như thế?”

Tăng Bạt rầu rĩ đáp “Ngu huynh bắt tài tuy lấy được Thiên Nhất chân thủy rồi nhưng tối hôm qua lại bị người ta cướp mất”.

“Tiểu đệ đã lành mạnh rồi, chớ cần phải dùng đến Thiên Nhất chân thủy nữa, quý hồ đại ca lành mạnh là được rồi, hà tất phải quan tâm đến việc đó làm chi?”

“Thất lão tiền bối tổn bao nhiêu tâm huyết mới vào được Bốc Lập sát cung lấy trộm được Thiên Nhất chân thủy ra giao cho ngu huynh đem về cho hiền đệ nhưng ngu huynh lại không đem được nó tới nơi tới chốn. Càng nghĩ ngu huynh càng hổ thẹn vô cùng”.

Nguyên Thông ngẫm nghĩ giây lát lại hỏi Tăng Bạt tiếp “Đại ca bắt đầu bị người tập kích ở đâu thế? Tại sao Thất lão tiền bối không đi cùng với đại ca”.

Tăng Bạt thờ dãi đáp “Ba Đông là đường lối cốt yếu đi vào Tứ Xuyên, nên người trên giang hồ đi lại đông đúc lắm. Trước khi chúng tôi vào Tây Tạng không hề bị tiết lộ ra ngoài, cho nên mới lấy trộm được Thiên Nhất chân thủy một cách nhanh chóng như vậy”.

Nhưng khi về tới tỉnh Tứ Xuyên này thì phát giác có người theo dõi, Thất lão tiền bối đã liên tiếp giờ xào kế ra mới qua khỏi được Mao Giáp của Tứ Xuyên, tưởng là đã qua được cái tai nạn này rồi. Ngờ đâu đến đây lại xảy ra chuyện.

Nguyên Thông đưa mắt liếc nhìn Lý Trần đạo nhân hình như muốn hỏi y ở đất Ba Đông này có người nào đáng nghi không?

Lý Trần đạo nhân có vẻ hồ thẹn nói “Tăng huynh nói rất đúng, nơi đây nhân vật giang hồ đi lại đông đúc lắm. Bản đạo bắt tài chưa phát hiện một người nào khả nghi hết”

Tăng Bạt lại kể “Bọn người đó đều dùng khăn bịt mặt công lực rất thâm hậu, nghe giọng nói của họ có lẽ người nào người ấy đều lớn tuổi”

Nguyên Thông nghe lời Tăng Bạt liền tưởng đến bọn người đến đánh lén phái Võ Đang đều là những người lớn tuổi và có tên tuổi trên giang hồ cả. Chàng rùng mình, đoán chắc hai việc này đều do người giật giây kia sai bảo bọn người bịt mặt làm hết. Nên chàng lo âu nói “với công lực của đại ca mà còn bị đối phương đánh cho bị thương nặng như thế, chắc bọn chúng lại dùng cách hạ lưu nhiều người vây công tấn công chứ gì? Nhưng không biết Thất lão tiền bối ra sao?”.

Tăng Bạt hậm hực đáp “thoạt tiên bọn giặc đó có mười hai người, Thất lão tiền bối làm cho mỡ có cơ hội lọt vòng vây, nên cố ý đi trái hướng với ngu huynh định dụ bọn giặc đuổi theo ra ngoài xa. Quả nhiên bọn giặc rất coi trọng ông ta nên có chín người đuổi theo ông ta ngay”

Nói tới đó, với giọng khen ngợi chàng ta nói tiếp “tài của Thần Thâu Thất lão tiền bối quả nhiên thiên hạ vô địch võ công của ông ta cao siêu lắm, ông ta vội giờ tài ba tiểu xảo rất xuất thần nhập hóa ra làm cho chín người kia không sao ngăn cản nổi, còn ba người nọ thấy vậy liền bỏ ngu huynh mà sang vây ông”.

Nguyên Thông lo âu hỏi “Thất lão tiền bối làm sao mà có thể địch nổi mười hai tay cao thủ như thế”

Tăng Bạt rầu rĩ đáp “Ngu huynh định lên trợ giúp, nhưng Thất lão tiền bối cứ trợn trợn mắt ra hiệu. Nên ngu huynh không dám trái lệnh đành phải nghiêng răng cắn môi rồi Thất lão tiền bối... Nhưng ngu huynh mới đi được có hai dặm thì bên mép núi đã có bóng người lố nhố lại có mười hai người bịt mặt nữa đứng ngăn cản lối đi”.

Hiển nhiên chúng đã biết trước nên chúng chẳng nói chẳng rằng nhảy xổ lại vây đánh ngu huynh liền. Mười hai người đó công lực rất cao thâm ngu huynh biết không sao thoát thân được, nên ngu huynh đành nhất quyết giết được tên nào hay tên nấy và thà cùng chết cả với định còn hơn là cho chúng bắt sống. Ngu huynh quyết định như vậy liền đấu trí mạng với chúng nhưng chỉ miễn cưỡng đấu được hơn bốn mươi hiệp thôi, ngu huynh huy được hai người của chúng nhưng ngu huynh cũng bị chúng đánh trúng một chưởng vào hông bên trái ngã lăn ra đất mồm hộc máu tươi... Chờ tới khi đạo trưởng đến ngu huynh thức tỉnh thì lộ nước Thiên Nhất chân thủy đã biến mất...

Lý Trần đạo nhân vội đỡ lời “hôm đó bản đạo với mấy tiểu đồ lên núi hái trái cây bỗng thấy Tăng đại hiệp nằm ở dưới chân núi. Bản đạo vội cứu ông ta dậy đưa vào trong hang động.

Nguyên Thông nghe hai người nói xong, ngẫm ngẫm suy nghĩ, sau đó chàng cau mày lại hỏi tiếp “đại ca, chẳng lẽ đại ca với Thất lão tiền bối đã để lộ hành tung ở đâu rồi chăng?”.

Tăng Bạt cương quyết đáp “không khi nào, Thất lão tiền bối là người đa mưu và lão luyện. Sau khi rời khỏi Lư Sơn, ngu huynh với ông ta nói chuyện với nhau cũng dùng mắt và tay ra hiệu, tuyệt nhiên không hề nói một câu nào về Thiên Nhất chân thủy cả. Có lẽ đến giờ Bốc Lập sát cung cũng chưa biết

nước báu đó đã bị mất trộm, đồng thời lấy được Thiên Nhất chân thủy rồi Thất lão tiên bối liền trao cho ngu huynh và gởi kín đến bây giờ chính ngu huynh không biết nước đó đựng bằng cái gì. Như vậy người ngoài làm sao mà biết được”.

Nguyên Thông lại nghĩ ngợi giây lát lẩm nhẩm nói “nếu vậy việc này trừ gia gia mấy người bề trên biết ra thì còn có Vô Hình kiếm Tôn lão tiên bối biết thôi”. Chẳng lẽ lúc đi lấy Tục Đoạn thần đao, Tôn lão tiên bối đã kể chuyện này cho Vạn Gia Sinh Phật hay chăng?

Tăng Bật vì đi Tây Tạng nên không biết võ lâm Trung Nguyên đã xảy ra nhiều việc, bây giờ nghe thấy Nguyên Thông nói ngạc nhiên hỏi “cái gì Vạn Gia Sinh Phật thế?”.

Lý Trần đạo nhân tỏ vẻ cung kính xen vào đáp “Vạn Gia Sinh Phật là Ứng Thành Luân tiên bối ba mươi năm trước là Huỳnh Minh giáo chủ, nhưng bây giờ ông ta đã thay tâm đổi tính chuyên giúp đỡ người, nhờ vậy chính nghĩa giang hồ mới được duy trì. Đồng thời ông ta đã trở nên một nhân vật thần tượng khiến ai ai cũng phải kính ngưỡng”.

Tăng Bật nghe nói nghiêm nghị kêu “ồ” một tiếng. Đang lúc ấy bỗng có tiếng một người già ở ngoài quan nói vọng vào “cá trên thớt ngày hôm nay tha hồ lão phu ăn một bữa thật no”.

Tăng Bật kinh hãi quát hỏi “Ai đó?”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Mài dao chuẩn bị

Nguyên Thông vừa cười vừa nói

- Đại ca khỏi cần phải gay gắt như thế. Giọng nói của lão tiên bối này còn cách đây chừng hai dặm. Và lại người ta có lòng tốt chứ có lo.

Tăng Bật gượng cười, hồ thẹn hai má đỏ bừng.

Lý Trần đạo nhân thấy hai vị hộ pháp trẻ tuổi tài ba kính người như thế nghĩ hồ thẹn lắm, vì y cảm thấy mình lớn tuổi như thế này đem so sánh với chàng ta còn kém rất xa.

Lúc ấy giọng của người già lại truyền tới:

- Nhỏ kia quả là lợi hại, căn cơ cũng thâm hậu lắm, nếu biết điều một chút lão có thể làm cho thân phận của người cao lên hai ba bậc và còn nói cho người biết một việc tối bí mật này.

Hình như người đó biết Nguyên Thông là một người có tư chất cao có ý giúp chàng giỏi thêm và nghe giọng nói của ông ta hình như vai vế còn cao hơn cả Bạch Phát Tiên Ông.

Nguyên Thông cau mày lại suy nghĩ, mà không nghĩ là được là ai. Người truyền âm đó tựa như mắt trông thấy và hình như còn đoán ra cả tâm sự Nguyên Thông nữa, nên giọng nói đó lại tiếp:

- Người khỏi cần phải suy đoán gì cả. Tổ phụ người, Bạch Phát Tiên Ông thấy ta cũng không biết ta là ai.

Nguyên Thông biết vị cao nhân ẩn thân đó thâm lực rất cao nói chuyện không cần phải vận công lực gì cả và ông ta cũng nghe được tiếng nói của mình nữa. Vì vậy chàng ta mỉm cười cung kính đỡ lời:

- Được lão tiên bối vui lòng giúp cho như vậy, tiểu bối xin cảm tạ. Tất nhiên tiểu bối rất muốn được học võ công nhưng không muốn đề cao vai vế như lão tiên bối nói vì sợ sau này gặp các vị bá bá thúc thúc không biết xưng hô ra sao.

Một giọng cười rất dòn và rất dài vọng tới, tiếng cười chưa ngớt bỗng ngừng hẳn. Nguyên Thông liền nói với Tăng Bật và Lý Trần đạo nhân rằng:

- Lão tiên bối ấy không biết đột nhiên gặp một việc gì hiện đã rời khỏi nơi đây rồi.

Chàng thở nhẹ một tiếng rồi nói:

- Đáng tiếc, đệ đã mất một dịp may rất tốt.

Từ khi chàng hiểu thấu cuốn Bách Tự chân kinh võ học của chàng tiến bộ tới mức cao siêu không lường và cả mặt tu dưỡng làm người cũng tiến bộ nhiều lắm. Tuy thế chàng biết võ công không bờ bến, người giỏi cò người giỏi hơn. Lúc ấy chàng rất tiếc dịp may nọ nhưng làm ra vẻ thản nhiên, cười khi một tiếng.

Chàng bỗng nghiêm nét mặt lắng tai nghe và nói:

- Có lẽ lão tiên bối đó phát hiện bọn bịt mặt định tấn công chúng ta cho nên mới báo tin cho chúng ta hay để chuẩn bị.

Tăng Bật được Nguyên Thông đã thông cho Nhâm Đốc nhị mạch muốn thử thách xem công lực của mình tiến bộ đến đâu, nghe Nguyên Thông nói như vậy cao hứng vô cùng vội nói:

- Phen này ngu huynh có thể trả thù huyết hận được rồi.

Lý Trần đạo nhân cũng xen lời:

- Nơi đây bản đạo không muốn lưu luyến nữa, giao chiến một phen rồi mỗi trở về Võ Đang ngay. Thảm hộ pháp cứ việc ra tay cho chúng một bài học..

Nguyên Thông nghĩ đến trận đấu ở Võ Đang mình chỉ dùng thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ đã đánh lui được kẻ địch đông như vậy, ấy cũng là vì đối phương khinh địch mà mình mới may mắn gây nên thành tích ấy thôi. Dịp may đó không thể có luôn được. Nếu ngày hôm nay ra tay thế nào cũng không tránh được giết chóc. Nghĩ tới đó chàng liền nói với Tăng Bật rằng:

- Đại ca, nếu có dịp để cho mình tha thứ người thì nên tha thứ, đại ca phải biết trong bọn chúng.

Tăng Bật vừa cười vừa đỡ lời:

- Hiền đệ bây giờ võ công của hiền đệ cao siêu hơn trước và trái lại nhát gan hơn xưa nhiều... đã biến thành một bà cụ già rồi.

Lý Trần đạo nhân là người đi tu, biết tâm địa Nguyên Thông nhân hậu nên xen lời nói:

- Tuy Thảm hộ pháp có lòng nhân từ như vậy, nhưng lúc đó chưa chắc hộ pháp có thể làm theo ý muốn của mình.

Nguyên Thông cương quyết đáp:

- Nếu vậy chúng ta rút lui ngay đi.

Tăng Bật với Lý Trần đạo nhân không ngờ Nguyên Thông lại có quyết định như vậy, nên cả hai đều tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng

Bỗng giọng già hồi nãy lại vang tới:

- Bây giờ muốn đi cũng muộn rồi. Nhỏ kia, hình như chúng đều chăm chú vào một mình cậu đấy, lão thực không ngờ rằng cậu làm một chuyện lỗ mãng đến thế khiến chúng căm hận cậu như vậy.

Nguyên Thông tỉnh ngộ, cười ha hả đáp:

- Nếu vì việc Võ Đang mà chúng giận tiểu bối, tiểu bối sẽ không trốn tránh trách nhiệm chút nào.

- Ủa, Võ Đang đã xảy ra việc gì thế ?

Nguyên Thông đem chuyện Võ Đang bị tập kích như thế nào kể lại cho ông già nghe.

Hình như ông ta không tin Nguyên Thông chỉ dùng một chiêu Mãn Thiên Hoa Vũ với nắm lá cây đánh bại hơn năm mươi cao thủ như vậy, nên ông ta vừa cười vừa nói tiếp:

- Người nào cũng thích tự khen, nhưng lần này bọn chúng tuy không nhiều lắm, nhưng thực lực chúng cũng khá. Mặt khác chúng đều là những người bất đắc dĩ mới ra tay. Cậu giết chúng cậu sẽ mạng tội với trời. Cậu cũng nên nương tay một chút thì hơn. Chỉ sợ bọn họ không tha thứ cho cậu thôi. Lão phu thử xem cậu xử trí ra sao, nếu cậu xử trí khéo léo lão phu sẽ nói rõ sự bí mật đó cho cậu nghe và còn tặng cậu một vật nhỏ nhỏ nữa.

Nguyên Thông vừa nghe vừa suy nghĩ. Ý nghĩ của chàng rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã có một khái niệm rồi. Trong lúc đó ông già vừa nói dứt chàng đã nhanh nhẩu đáp:

- Nếu lão tiên bối nói cho tiểu bối biết người giật dây của chúng là ai thì tiểu bối sẽ tâm lãnh không dám phiền đến lão tiên bối.

Giọng ông già nọ cương quyết nói tiếp:

- Lão phu tự tin người giật dây của chúng chỉ có một mình lão biết thôi, nếu cậu đoán ra được lão phu sẽ cho cậu biết sự bí mật khác cậu đừng tự phụ vội, cứ hãy nói cho lão nghe đi.

- Tiểu bối đoán chắc người đó là người được tiếng nhất trong võ lâm hiện nay

- Cậu bé giỏi thực, sao cậu lại biết ?

- Có thể nói là chính y đã cho tiểu bối biết vì..?

- Cậu đừng giải thích nữa, sửa soạn đối phó đại địch đi.

Tôi đây bỗng tiếng của ông già ngừng bật.

Nguyên Thông đưa mắt nhìn Lý Trần đạo nhân muốn nói, lại thôi và khẽ thở dài một tiếng.

Lý Trần đạo nhân tự biết công lực của mình kém quá khó mà chống cự với đại địch được. Nhưng y vẫn không chịu lép vế, hăng hái đỡ lời:

- Xin Thảm hộ pháp cho phép tiểu đạo ở lại đây, đến lúc ấy hộ pháp dặn bảo điều gì tiểu đạo cũng xin vâng.

Nguyên Thông thành khẩn đáp:

Bọn chúng võ công tinh thâm lắm, chúng ta cần phải cẩn thận mới được. Tuy đạo huynh có ý xả thân giúp cho thì xin đạo huynh hãy biểu diễn một lần Thiên Cương Kiếm Pháp cho tiểu đệ xem đã.

Lý Trần đạo nhân biết Nguyên Thông muốn xem võ công của mình luyện tới mức nào, nhưng thấy chàng có vẻ thành khẩn và quan trọng không có vẻ gì khinh thị nên cũng nhận lời, rút thanh kiếm ra biểu diễn pho kiếm pháp luôn.

Lý Trần đạo nhân đã có hơn ba mươi năm hỏa hầu, kiếm pháp của y cũng đã luyện tới mức cao siêu nên y cũng đáng vào hạng cao thủ của phái võ lâm.

Nguyên Thông xem xong hơi cau mày lại suy nghĩ và nghĩ ra ngay được một cách lấy Nhất Tự Kiếm của Tăng Bật hợp với Thiên Cương Kiếm Pháp của Lý Trần sáng tác ra mười thế kiếm hợp bích, nên chàng mỉm cười nói:

- Tiểu đệ đã nghĩ ra được mười thế hợp bích. Nếu hai vị không cho đệ ngưng cuồng thì đệ định xen mười thế đó vào trong kiếm pháp của hai vị. Như vậy không những làm cho kiếm pháp của hai vị được tăng thêm oai lực và ngày hôm nay hai vị cùng liên tay có thể đối địch được với năm kẻ địch

Tăng Bật vốn đã tâm phục người nghĩa đệ này nên nghe nói liền cười ha hả; Còn Lý Trần đạo nhân tuy không tin nhưng vì Nguyên Thông là hộ pháp nên y cũng phải cung kính vâng lời.

Thế rồi Nguyên Thông căn lấy thanh kiếm của Tăng Bật từ từ biểu diễn ra những thế kiếm mà mình sáng tác cho hai người xem. Mười thế kiếm đó trong bề ngoài không có gì đặc biệt và kỳ ảo cả, nhưng có một đặc điểm là dễ nhớ dễ học. Khi căn chàng biểu diễn đến lần thứ hai, Tăng Bật với Lý Trần hai người đã thuộc lâu.

Tăng Bật là người nóng tính thấy mười thế kiếm đó không có gì tuyệt diệu cả nên cười và hỏi ngay:

- Nguyên đệ, định đùa giỡn chúng tôi hay sao ?

Lý Trần đạo nhân tuy không lên tiếng nhưng ý nghĩ của y cũng giống như Tăng Bật vậy

Nguyên Thông mỉm cười đáp:

- Đại ca đừng có coi thường mười thế kiếm đó, đại ca thử xem vào Nhất Tự Kiếm của mình vào biểu diễn một lần xem sao ?

Tăng Bật lắc đầu hỏi:

- Ngu huynh đã nghe lời hiền đệ rồi, dù có mắc lỗi một lần nữa cũng không sao.

Nguyên Thông không nói năng gì, Tăng Bật liền đỡ lấy thanh kiếm vận dụng Nhất Tự Kiếm pháp của mình, múa một thế lại xem một thế của Nguyên Thông dạy cho vào, rồi đến thế thứ hai thứ ba cũng như vậy, càng múa y càng nghiêm nghị chứ không còn cười đùa như lúc đầu nữa.

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, Lý Trần cũng rút kiếm ra múa thử xem.

Tăng Bật múa xong thâu kiếm lại lớn tiếng nói:

- Nguyên đệ tài ba thực, xem mười thế kiếm của hiền đệ vào Nhất Tự Kiếm quả thực oai mãnh hơn trước nhiều.

Nguyên Thông mỉm cười đỡ lời:

- Bây giờ hai vị lại thử song kiếm hợp bích xem sao ?

Tăng Bật đáp:

- Ngu huynh thiết nghĩ khỏi cần phải thử nữa.

- Sao đại ca nói vội thế ?

Lúc ấy Lý Trần đạo nhân cũng vừa biểu diễn xong Thiên Cương kiếm pháp của mình, mặt tỏ vẻ kinh ngạc mừng rỡ vô cùng. Nghe thấy Nguyên Thông

nói vậy liền cùng Tăng Bạt múa thử một lúc song kiếm hợp bích. Múa xong Tăng Bạt cười ha hả nói:

- Nguyên đệ, ngu huynh chịu phục đệ lắm.

Lý Trần đạo nhân cũng nói:

- Thấm hộ pháp thực là người trời, tiểu đạo cảm ơn vô cùng, và xin hộ pháp cho phép tiểu đạo được thừa với người chưởng môn truyền mười thế kiếm này cho các sư huynh đệ trong bốn phái.

Nguyên Thông đáp:

- Đây chỉ là dùng để cứu cấp thôi chứ chưa có thể gọi là hoàn hảo. Nếu đạo huynh vui lòng như vậy thì cứ việc thừa với người chưởng môn tham khảo lại xem.

Lý Trần đạo nhân lại cảm ơn. Sau đó y liền cùng Tăng Bạt luyện thêm vài lần nữa.

Nguyên Thông đứng cạnh vừa xem họ biểu diễn vừa nghĩ cách đối địch.

Tăng Bạt với Lý Trần đạo nhân luyện tập tới mức thuần thục rồi mới ngồi xuống vận công điều thức để lấy lại sức chờ đối phó lại địch.

Trời tối dần Nguyên Thông liền vận thần công Thiên Thị Địa Thính để nghe.

Bỗng có một mũi tên lửa màu lam bắn lên trên trời và có tiếng hú kêu rất rùng rợn kèm theo nữa, khi mũi tên đó lên cao đến mấy chục trượng thì bỗng nổ tan lửa bắn tung tóe rồi biến mất ngay.

Tăng Bạt với Lý Trần đạo nhân giật mình kinh hãi vội đứng dậy hỏi:

- Chúng đã phát động đây à ?

Nguyên Thông trấn tĩnh như thường đáp:

- Chưa đó là chúng do thám đây thôi.

Quả nhiên mũi tên đó bắn xong bốn bề lại yên lặng như tờ.

Sang tới canh ba, Nguyên Thông bỗng khẽ bảo hai người rằng:

- Chúng đã đến gần mười trượng rồi.

Nhờ Nhâm Đốc hai mạch đã đã thông. Tăng Bạt nghe thấy tiếng động còn Lý Trần đạo nhân vẫn không hay biết gì hết, Nguyên Thông lại nói tiếp:

- Chúng bắt đầu ra tay rồi.

Tiếng chàng vừa dứt đã thấy hai mươi người bịt mặt ở bốn phương tám hướng ập đến.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Nghĩa thích quần hùng

Nguyên Thông đứng vững như một tảng núi, thái độ rất ung dung, chiếc áo dài trắng của chàng phát phới trước gió, trong chàng lại càng anh tuấn và khí độ phi phàm.

Tăng Bạt với Lý Trần đạo nhân hai người đứng hai bên tả hữu. Ba người thấy hai mươi tên bịt mặt đang chia làm ba mặt bao vây. Khi chúng tới cách Nguyên Thông chừng ba trượng liền ngừng chân lại.

Hành động của hai mươi người đó đều có một khí thái rất oai vệ, trong bọn người này võ công hình như còn cao siêu và tao nhã hơn bọn tăn công núi Võ Đang nhiều.

Nguyên Thông ngấm nhìn bọn chúng bảo dạ:

“Khí phách của bọn này thanh cao lắm, không biết ai là kẻ lãnh đạo ? ”

Hai mươi người ngừng bước song không một người nào lên tiếng nói cả.

Nguyên Thông lại nghĩ tiếp:

“Thế nào ta cũng phải tìm ra tên thủ lĩnh trước”.

Nghĩ đoạn chàng lớn tiếng cả cười hỏi:

- Có phải các vị vì tiểu sinh mà tới đây không ?

Người đứng đầu ở phía bên đó vội hỏi lại:

- Ngươi có phải là tên tiểu tử vô tri mà đêm hôm qua ở trên núi Võ Đang đã có cử chỉ ngông cuồng đấy không ?

Nguyên Thông nghĩ thầm:

“Người trả lời này có lẽ là tay cao thủ lĩnh toàn bọn cũng nên”

Nghĩ đoạn, chàng liền quay đầu trả lời y rằng:

- Phải, hôm qua ở trên núi Võ Đang tiểu sinh có ra tay trừng trị mấy chục tên bại hoại của võ lâm thực.

Người đứng cuối cùng ở bên trái vội đỡ lời:

- Quý hồ ngươi nhìn nhận là được rồi.

Nguyên Thông cau mày lại nghĩ ngờ hai mươi người này đều có thể lần lượt lên tiếng nói, như vậy không sao đoán ra được người nào là kẻ cầm đầu của chúng, vì vậy chàng liền hỏi:

- Các vị đến đông đảo như vậy không biết đình chỉ giáo gì thế ?

Quả nhiên chàng vừa hỏi dứt, người đứng thứ hai ở phía bên tay phải đã trả lời ngay:

- Thuận chúng ta sẽ sống, nghịch chúng ta sẽ chết. Ngày hôm nay là ngày báo ứng của ngươi vì hay can thiệp việc người khác.

Nguyên Thông nói:

- Tại hạ biết các vị đều bất đắc dĩ cả, nói nhiều cũng vô ích thôi, các vị cứ theo kế hoạch của mình mà hành sự đi.

Câu quý vị đều bất đắc dĩ của Nguyên Thông vừa nói ra trong hai mươi người đó đã có mười chín người tỏ vẻ phản đối rồi. Chỉ có người nhỏ bé đứng ở hàng thứ chín phía bên trái là hơi ngần ngại ra thôi chứ không phản ứng như những người kia. Nguyên Thông rất nhanh mắt nhận xét ra liền. Lúc ấy người đứng thứ hai phía bên trái lên tiếng:

- Bạn nhỏ thông minh thực, nếu vậy biết điều thì bạn tự tử ngay tại chỗ đi để khỏi bị đau khổ như muôn ngàn con kiến cầu xé trái tim vậy.

Nguyên Thông vừa cười vừa hỏi lại:

- Nếu tại hạ nhận lời tự tử tại chỗ, thế còn hai người bạn của tại hạ thì sao?

Người thứ ba ở bên trái đáp:

- Tất nhiên chúng ta sẽ cho chúng chết một cách nhanh nhất.

Nguyên Thông vẫn cười hỏi tiếp:

- Nếu tại hạ không chịu thì sao ?

Người thứ ba ở phía bên phải đáp:

- Tùy ngươi.

Nguyên Thông giơ tay phải lên chỉ vào người đứng bên phải mà chàng chú ý nhất hỏi:

- Còn vị này định sao ?

Hình như người đó không ngờ Nguyên Thông hỏi tới như vậy, y hơi ngờ ngác một chút rồi cười khi đáp:

- Với đôi mắt của người sắc bén như vậy, lão phu cũng không muốn để người chết một cách nhanh chóng. Việc Võ Đang tuy người đã khôn khéo tấn công trộm nhưng cũng phải nói là người có thực học mới làm được như thế. Chúng ta đây chỉ cần đạt tới mục đích thôi chứ không nhất định dùng thủ đoạn nào và cũng không theo luật lệ lêu lếu của giang hồ, chúng ta thích làm thế nào thì làm thế nấy, người cứ sửa soạn tự tử đi.

Nguyên Thông cười ồ hời lại:

- Nhiều lắm các vị cũng chỉ có hai mươi người cùng xông vào tấn công một lượt chứ có lợi hại gì đâu mà tại hạ phải sợ.

Lúc ấy người bé nhỏ và lùn kia vì thấy thân phận của mình đã lộ liễu rồi liền lui ra ngoài xa ba trượng ra lệnh rằng:

- Tứ Tượng Cự Linh trận, vây chết tiểu tử họ Thẩm, còn những người khác cần quét hai tên kia.

Ông già lùn vừa nói xong, mười chín người nọ đã chạy lộn xộn, rồi có mười sáu người chia làm bốn tổ, mỗi tổ bốn người đứng trấn thủ một bên bày thành trận Tứ Tượng tức thì và từ từ xông lại tấn công Nguyên Thông

Còn ba người kia có hai người bước ra đi tới gần Tăng Bất và Lý Trần đạo nhân nói rằng:

- Hai người ra đây.

Nguyên Thông khẽ bảo Tăng Bất:

Đại ca cần nhất phải nhẫn nại nhé !

Tăng Bất với Lý Trần đạo nhân hai người nghênh ngang tiến lên nghênh đón đối thủ.

Nguyên Thông cũng rú lên một tiếng thật dài rồi nhảy vào trong trận Tứ Tượng.

Mười sáu người đó thấy Nguyên Thông táo bạo tự nhảy vào trong trận đều ngăn người ra, nhưng chúng đã biến đổi trận thế ngay, người đứng đầu các tổ đồng thời bước lên hai bước, còn những người kia theo sau, đều cùng giờ ra một chương để lên vai của người tổ trưởng.

Nguyên Thông thấy vậy vừa cười vừa nói:

- Các vị định hợp công lực của mười sáu người để đối phó với một mình tại hạ phải không ? Hay lắm !

Mười sáu người nọ không dám lên tiếng nói nhưng ông già lùn đứng ngoài xa ba trượng lạnh lùng quát lớn:

- Ra tay tấn công đi !

Người đứng đầu tổ bên phía đông nghe nói liền giơ hai bàn tay lên tấn công luôn một chương, chương đó hợp sức của bốn người nên mạnh vô cùng và chỉ thấy một luồng gió dồn dập tới như sấm động nhằm người Nguyên Thông lẩn át.

Tuy Nguyên Thông đã thấu hiểu Bách Tự chân kinh nhưng nội lực của chàng bây giờ cũng chỉ ngang với nội lực của những tay cao thủ tuyệt đỉnh thôi. Lối dùng nội lực đầu như thế này rất bất lợi cho chàng, nhưng chàng không hề cau mặt chút nào cũng vận hết công lực toàn thân ra phản công lại một chương.

Hai luồng chương lực vừa va chạm nhau, bốn người nọ hơi.. giây lát rồi cùng lui về phía sau một bước, nhưng Nguyên Thông lại phải lùi hai bước. Như vậy đủ thấy công lực của chàng hãy còn kém đôi phương một bậc.

Thấy tổ người của bên phía đông đắc thế, tổ bên phía tây phía nam phía bắc cũng lần lượt tiến lên giờ chương tấn công liền. Nhất thời Nguyên Thông phải chống Đông đỡ tây nên thân hình bị đẩy đi đẩy lại hoài.

Còn phía bên kia Tăng Bất với Lý Trần đạo nhân đã đấu với hai kẻ định, cả hai bên cùng giờ khí giới ra đấu, trận đấu rất kịch liệt

Lúc ấy, Tăng Bất vì Nhâm Đốc hai mạch đã đã thông, tất nhiên võ công của y đã ngang tài với hai mươi các thủ tuyệt đỉnh kia nhưng còn Lý Trần đạo nhân thì chỉ đủ sức đấu với bất cứ một người nào trong mười hiệp thôi, trên mười hiệp là thua liền. Cũng may kịp thời Nguyên Thông dạy cho y mười thế kiếm. Lúc này y với Tăng Bất hai người giờ mười thế kiếm đó ra liên hợp, nên địch không làm gì nổi hai người.

Ông già lùn đứng ở ngoài xa chỉ huy trông thấy Tứ Tượng trận pháp đã đánh cho Nguyên Thông không còn cách nào để trả đũa được nên y yên trí thế nào cũng đắc thắng; nhưng còn hai đại hán kia thì đấu ngang tay với hai thủ hạ của mình và chưa có vẻ gì tỏ ra yếu thế nên hơi lo âu một chút.

Y liền cười một tiếng rất bí ẩn và mồn hơi nhấp nháy một cái tên thủ hạ cuối cùng liền tiến lên vây đánh Tăng Bất và đạo nhân.

Tuy bên địch thêm người nhưng cũng không sao phá nổi Nhất Tự và Thiên Cương kiếm pháp liên hợp của Tăng Bất và Lý Trần đạo nhân.

Hiện tượng đó làm cho người chỉ huy của đối phương kinh ngạc vô cùng; còn bên Tứ Tượng trận pháp cũng làm cho y kinh hãi nổi. Y tự biết phen này lại sôi hồng hồng không mà thôi.

Từ Tượng trận pháp đó là do người đứng sau giật giây đã tốn công hết sức và đặc biệt chọn mười sáu tên cao thủ hạng nhất tổ chức nên. Người nào người nấy đều có sáu bảy năm hóa hầu, cứ bốn người một tổ mà hợp thể truyền công. Oai lực của mỗi tổ đánh ra trung bình có tới hai trăm năm mươi năm hóa hầu.

Có thể nói bất cứ một người nào trong võ lâm đương kim cũng không thể chống đỡ nổi một chiêu của mỗi tổ, huống hồ là bốn tổ phối hợp tấn công liên tiếp như thế.

Nguyên Thông chống đỡ được một chiêu xong, liền nghỉ ra được một kế tuy chàng đã thấu hiểu Bách Tự chân kinh nhưng vì chàng hãy còn ít tuổi nên nội công không thể nào một bước tiến tới tột độ được. Luận công lực hiện giờ tuy chàng đã uống rất nhiều linh đơn và được sư thúc tổ Cố Cửu Như truyền kinh lực sang cho, nhưng công lực của chàng chỉ tương đương với hai trăm năm hóa hầu thôi.

Với công lực hai trăm năm hóa hầu nếu chàng độc ác cứ việc giờ thủ pháp kỳ ảo học được ở trong Bách Tự chân kinh ra, chàng vẫn đủ để lần lượt đánh chết mười sáu cao thủ này, nhưng chàng không muốn thắng đối phương bằng cách bá đạo như vậy, bằng không việc làm của chàng không khó khăn một chút nào.

Thoạt tiên Nguyên Thông mới chống đỡ mấy thế công của địch lòng cũng phải giật mình khinh hãi, nhưng chàng đã nghĩ ra được một cách đối phó rất nhanh, chàng liền vận Thiên Huyền thần công bảo vệ toàn thân, chân sử dụng bộ pháp kỳ ảo khôn lường. Chàng mượn sức bật dụng sức giả bộ làm ra chịu đựng không nổi để tha hồ đối phương đánh đi đánh lại mà tiêu hao hết công lực của địch đi.

Quả nhiên kế hoạch của chàng rất có công hiệu chờ tới khi đối phương biết rõ nguyên nhân thì công lực của tên nào tên nấy đã tiêu hao hơn quá nửa rồi.

Nguyên Thông không phải trả đũa và cũng không mất sức, sắc mặt của chàng vẫn ung dung như thường, hình như không bị suy yếu công lực chút nào. Như vậy chẳng quái gì là gì.

Người chỉ huy thấy vậy đang định lên tiếng quát bảo thì Nguyên Thông đã ra tay trả đũa trước. Chàng giờ thủ pháp và thân pháp kỳ ảo ra tấn công, chỉ trong nháy mắt mười sáu tay cao thủ kia đều bị điểm trúng yếu huyệt đứng đờ ra như gà gồ chó đất vậy.

Thấy Nguyên Thông vừa chế ngự được mười sáu tay cao thủ, ông già lùn đứng ở đằng xa khôn ngoan vô cùng, vội chạy thẳng vào phía sau đạo quan đào tẩu.

Nguyên Thông vội phi thân đuổi theo, nhưng không còn thấy tung tích của ông già đó đâu hết; Tức giận vô cùng, bắt buộc dĩ chàng phải chạy lại chỗ ba người đang vây đánh Tăng Bất và Lý Trần đạo nhân. Chàng ở trên không như một con chim đại bàng lượng quanh trên đầu họ một vòng, hai tay của chàng thì bùng ra những luồng chỉ phong. Ba người đó làm sao mà chịu nổi chỉ phong của chàng, nên người nào người nấy đều bị điểm trúng yếu huyệt đứng đờ người ra không sao cử động được.

Thế là trận đấu đã kết thúc, trừ ông già lùn chỉ huy khôn ngoan đào tẩu mất, còn mười chín người kia đều đã bị Nguyên Thông kiểm chế hết.

Nguyên Thông cũng cảm thấy mình mệt mỏi vô cùng, không kịp dặn bảo Tăng Bất và Lý Trần đạo nhân đã vội ngồi xuống điều hơi vận sức tức thì.

Tăng Bất với Lý Trần đạo nhân liền tới cạnh Nguyên Thông đứng bảo vệ cho chàng.

Một lát sau, Nguyên Thông đã lấy lại sức như thường, vội đứng dậy đưa mắt nhìn mười chín người bị mất đó rồi cau mày lại hình như nhất thời chàng chưa nghĩ ra được cách gì để xử trí bọn người này vậy.

Lúc ấy Tăng Bất vừa đi tới trước mặt một người mồm lắm bẩm nói:

“Không ngờ các người có công lực cao siêu như vậy mà lại chịu làm tôi tớ cho kẻ khác như thế. Hôm nay ta phải xem rõ mặt các người là ai mới được”.

Nói xong, y giờ tay lên định lột miếng vải bịt mặt của người nọ.

Người đó tuy bị kiểm chế không nói năng được nhưng thần trí vẫn tỉnh táo như thường, y thấy Tăng Bất định lột miếng khăn che mặt thì hoảng sợ khôn tả.

Nguyên Thông thấy thế không nhẫn tâm. Chàng biết những người này đều là những nhân vật lừng lẫy giang hồ năm xưa nếu lột mặt nạ của bọn họ ra còn đau lòng hơn là giết họ. Nên chàng vội quát bảo:

- Đại ca, nếu chúng ta biết rõ thân phận của họ chỉ làm cho họ không yên thêm. Chúng ta hà tất phải mang sự phiền phức vào người. Đối với họ và mình cũng đều bất lợi cả.

Tăng Bất nghe nói rút tay lại thắc mắc hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta không biết bọn chúng là ai mà buông tha cho chúng đi ư?

Nguyên Thông nghiêm nét mặt đáp:

- Chúng ta không cần biết họ là ai. Tất nhiên chúng ta cũng không thể tha cho họ đi được một cách dễ dàng như vậy/

Tăng Bất rất cương trực, coi kẻ ác như kẻ thù, nghe nói cả mừng nói tiếp:

- Ngày hôm nay Nguyên đệ mới thật sáng suốt. Hiền đệ cứ giao mười chín người này cho ngu huynh đối xử cho.

Y vừa nói dứt đã giơ hai ngón tay lên nhằm tử huyệt của người bị mặt điểm luôn.

Nguyên Thông thấy vậy cả kinh vội nhảy lên điểm ngay vào yếu huyệt cổ tay của Tăng Bạt khiến Thiết Tâm Tú Sĩ bản thân tê tái và mất hết kinh lực.

Chàng điểm huyệt Tăng Bạt rồi liền xin lỗi và nói:

- Đại ca, sao đại ca lại...

Nói tới đó chàng liền giải huyệt cho Tăng Bạt và nói tiếp:

- Nếu nói về hành vi những người này quả đáng giết hết, nhưng đại ca phải nghĩ tới hoàn cảnh của họ mới được. Người nào cũng bắt đắc dĩ hết. Họ bị một người đứng trong bóng tối giật dây uy hiếp thế nào cũng có một ngày chúng ta sẽ khám phá ra sự bí mật này.

Tăng Bạt gật đầu mấy cái rồi cười ha hả, nói tiếp:

- Hiện giờ có mười chín người ở đây, sao chúng ta không hỏi chúng? Chẳng lẽ chúng lại không nói thật cho chúng ta biết hay sao ?

- Dù chúng ta có lấy cái chết để uy hiếp chúng, tiểu đệ dám đoán chúng không thổ lộ nửa lời đâu.

- Tất nhiên chúng không sợ chết nhưng chúng ta dùng thủ pháp Cân Thủ Cốt rề gân tách xương ra đối phó dù họ cứng đầu đến đâu cũng phải tiết lộ.

- Đại ca nên nhớ thủ pháp đó chỉ dùng đối phó với kẻ độc ác thôi. Chúng ta đã biết họ có nỗi khổ tâm như vậy rồi, chúng ta còn dùng cách ấy đối phó họ làm chi ? Thà chúng ta nghĩ cách khác thì hơn.

Mười chín người bị mặt nghe Nguyên Thông nói như vậy đều cảm động hổ thẹn hết sức.

Nguyên Thông bỗng nghiêm nét mặt quay lại nói với những người bị mặt rằng:

- Tuy chúng tôi không thể lấy bạo lực đối phó với bạo lực, nhưng phải làm giảm bớt thực lực của kẻ âm mưu để vô lâm khỏi bị tai hại, nên buộc chúng tôi phải tạm thời điểm huyệt các vị lão tiền bối, làm cho các vị mất hết công lực, phải tĩnh tu ba năm mới phục hồi công lực được. Như vậy các vị có thể thoái thác tránh nhiệm mà không bị trừng phạt và các vị khỏi bị y sai khiến đi làm những việc mà mình không muốn làm.

Chàng nói xong liền đưa mắt liếc nhìn 19 người ấy, thấy họ đều rất hân hoan chứ không có vẻ gì oán trách cả

Nguyên Thông thấy vậy không do dự gì nữa ra tay điểm huyệt phế bỏ võ công của bọn người bị mặt kia đi rồi mới giải huyệt cho họ.

Mười chín người bị mặt đó cử động được đều ngẩng nhìn Nguyên Thông một hồi rồi người nào người ấy lặng lẽ đi luôn chỉ trong nháy mắt đã mất dạng

Tăng Bạt nhìn sắc trời giãy lắt rồi đề nghị:

- Trời sắp sáng tỏ chúng ta cũng nên lên đường đi thôi.

Nguyên Thông đang định trả lời bỗng nghe thấy giọng nói của ông già hỏi nãy lại nổi lên:

- Cậu bé xử sự rất chu đáo, không thất lễ chút nào, rất đáng khen. Thôi chúng ta sẽ tái kiến ở Nghi Xương.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Kinh Môn Song Anh

Lý Trần đạo nhân, cần phải về Võ Đang báo cáo nên từ biệt Nguyên Thông và Tăng Bạt hai người, lên đường đi ngay.

Nguyên Thông biết Tăng Bạt không định đi đâu hết, nên rủ y cùng đi Nghi Xương để gặp ông già nọ.

Hai trăm dặm đường đối với hai người không nghĩa lý gì nên trưa hôm đó hai người đã dừng bữa ở Nghi Xương.

Nghi Xương là một nơi giao thông tiện lợi dân cư đông đúc náo nhiệt vô cùng, trong thành lại có mấy tửu lầu rất nổi tiếng.

Hai người hỏi thăm xong tới một tửu lầu, khi lên tới tầng trên khác đã ngồi đầy. Chỉ còn cái bàn nhỏ ở góc tường bên phải là trống thoi. Hai người vừa lên tới, tên phổ cây đã chạy lại mời.

Tăng Bật hỏi:

- Có Phòng riêng hay chỗ nào vắng vẻ không ?

Tên phổ cây vừa cười vừa đáp:

- Xin lỗi hai vị công tử ngày hôm nay đông khách quá chỉ còn lại một cái bàn này trống thoi.

Nguyên Thông miễn cưỡng ngồi xuống cái bàn nhỏ đó. Tăng Bật thấy Nguyên Thông không nề hà gì cũng ngồi theo.

Tăng Bật nghiện rượu nhưng Nguyên Thông lại không thích, tuy vậy chàng cũng chiều bạn tiếp Tăng Bật uống một vài chén.

Tăng Bật uống vài chén rượu rồi hào hứng nổi lên, cười ha hả nói:

- Nguyên đệ, thử xem bấy nhiêu chúng sinh ở trên tửu lầu này liệu có mấy ai là nhân vật anh hùng ?

Tiếng của y rất lớn, lời nói lại kiêu ngạo nên đã có nhiều người đưa mắt nhìn sang hai người.

Nguyên Thông có vẻ áy náy bảo với Tăng Bật rằng:

- Đại ca có phải đã say rồi không ?

Chàng nói như vậy cố ý cho mọi người hay, để mọi người cho là Tăng Bật quá chén mà thốt ra như thế thoi. Nhưng những người giang hồ ai chẳng biết ý định của chàng, Tăng Bật vẫn chưa tỉnh ngộ lại còn lớn tiếng cười và nói tiếp:

- Ngươi huynh mới uống có bốn chén thoi đã thấm vào đầu mà say, nghĩ đến câu chuyện hôm qua mới cảm xúc thốt ra nhưng lời nói vừa rồi. Quả thực trong võ lâm đương kim có ai..

Y càng nói càng lộ liễu khiến Nguyên Thông bức mình vô cùng, chàng ngậm dấm chân y một cái thì lúc ấy đã có người đi tới cạnh đỡ lời:

- Lâu Song Anh này rất kính trọng các anh hùng trong thiên hạ, không hiểu bạn là hạng thứ mấy ở trên giang hồ mà lại dám huênh hoang khoác lác như vậy ?

Nguyên Thông đưa mắt nhìn thấy người đó tuổi trạc bốn mươi ăn mặc quần áo địa phương, trông có vẻ oai vệ lắm, đôi người sáng quắc đủ biết công lực của y không phải là người tầm thường.

Nguyên Thông vội đứng dậy tiến lên hai bước ngăn cản người nói mỉm cười hỏi:

- Tiểu sinh ngưỡng mộ Song Anh lâu đã lâu. Ngày hôm nay đưa em của tiểu sinh thất lễ, tiểu sinh muốn mời các vị uống vài chén chẳng hay các vị nghĩ sao ?

Đại hán thấy Nguyên Thông nho nhã như vậy, tuy chưa nguôi cơn giận nhưng không tiện ra tay đối phó với một thư sinh yếu ớt trói gà không chặt, bây giờ lại nghe thấy chàng nói những câu rất khiêm tốn, y đã gần nguôi giận. Nhưng các tửu khách khác không muốn bỏ qua việc này, như đã có một đại hán tuổi trạc ba mươi tiến lại xen lời nói:

- Người Song Anh lâu này tuy không hay gây sự nhưng những người có mặt ở đây không phải là kẻ nhút nhát.

Tăng Bật thấy người đó nói như vậy liền cười nhạt đáp ngay:

- Chẳng lẽ các người Song Anh lâu muốn thử tài ta chăng ?

Người to lớn vạm vỡ đưa mắt lườm Tăng Bật một cái rồi quát lớn:

- Tiểu tử nói đúng lắm, đại gia đang muốn dạy bảo ngươi đây.

Nói xong, y gạt tay một cái đã có mấy cái bàn ghé đồ lăn, rồi khề nhún chân nhảy tới cách Tăng Bật không đầy ba thước.

Ai cũng yên trí trận đấu này không sao tránh khỏi.

Đột nhiên đầu cầu thang có tiếng chân người nhộn nhịp, mọi người trên lầu hình như đã nghe quen tiếng chân ấy, nên ai nấy đều quay mặt nhìn ra cầu thang. Đại hán định tấn công Tăng Bật cũng hoảng sợ lui ngay về phía sau một bước tỏ vẻ cung kính e dè.

Nguyên Thông ngạc nhiên nhìn theo mọi người ra phía cầu thang, một ông già tuổi trạc sáu mươi, thân hình vạm vỡ, mặt hồng hào mặc áo dài lụa màu

lam. Ông già vẻ mặt tươi cười vừa lên tới trên lầu thấy vậy, vội nghiêm nét mặt trầm giọng nói:

- Các người ăn no vô sự lên đây định làm mất lòng hai bạn kia phải không ?

Tiếng nói của ông ta tuy không lớn lắm nhưng rất oai nghi khiến ai nghe thấy cũng phải kính phục.

Đại hán tuổi trạc bốn mươi đã vội chạy lại kể rõ câu chuyện vừa xảy ra cho ông già nghe.

Ông già nghe xong gật đầu đưa mắt nhìn Nguyên Thông và Tăng Bạt.

Ông ta thấy Nguyên Thông chỉ là một thiếu niên anh tuấn, không đoán biết được công lực của chàng như thế nào. Riêng có Tăng Bạt Nhâm Đốc hai mạch mới đã thông, nên đôi người rất sáng lại thêm thân hình của y vạm vỡ, trông bề ngoài ai cũng nhận thấy công lực của y cao siêu đáng chú ý.

Ông già ngấm xong lớn tiếng cười đi tới bàn Tăng Bạt chấp tay chào nói:

- Tiểu hiệp anh phong lắm lắm thực là rồng trong đám người, lão Ngải Chiêm xin chào tiểu hiệp.

Trong lúc ông ta chấp tay chào đã vận công lực vào hai cánh tay giờ tám thành hơi sức cách xa đập mạnh một cái, muốn thử xem thực học của Tăng Bạt ra sao.

Tăng Bạt khôn ngoan vô cùng, tuy y không biết ông già đó là ai, nhưng biết ông ta có ý thử thách tài ba của mình rồi, liền mỉm cười chấp tay đáp lễ và nói:

- Ngải Thị Song Anh danh trấn thiên hạ, tại hạ Tăng Bạt được lão hiệp quá khen, tự nhận thấy rất hổ thẹn.

Trong khi y trả lời cũng giờ tám thành chân lực ra đỡ kinh lực đối phương. Sức lực của hai người va chạm nhau chỉ hơi đụng một cái là đã biết công lực của mình ngang tài với đối phương rồi. Nên hai người chỉ cười ha hả đầu chường lại nhìn nhau giây lát rồi cùng tỏ vẻ tương thân lẫn nhau.

Kính Môn Song Anh lão đại là Ngải Trình, lão nhị là Ngải Chiêm trước kia khi Võ Lâm Song Thánh chưa ẵm cur, hai anh em đã nổi tiếng trên giang hồ và là nhân vật có hạng trong võ lâm đương kim. Nguyên Thông với Tăng Bạt đã nghe tên tuổi của anh em họ từ lâu.

Tăng Bạt tuy mới nổi tiếng chưa lâu, nhưng cái tên Thiết Tâm Tú Sĩ đã lừng lẫy giang hồ. Tất nhiên Ngải Chiêm phải biết tới, nhưng y không ngờ Tăng Bạt lại có công lực thâm hậu đến như vậy. Cũng may mắn là trước Nguyên Thông đã thông Nhâm Đốc nhị mạch cho chàng, khiến chàng tiến sang một mức khác, bằng không địch sao nổi Ngải Chiêm.

Ngải Chiêm ngấm nhìn Nguyên Thông lộ diện trong vụ đại tể ở núi Võ Đang và trên Lữ Sơn đối địch với La Công Bắc, tiếng tăm chàng truyền ra giang hồ lại càng lừng lẫy hơn trước và các người trong võ lâm đã nhìn nhận chàng là đệ nhất kỳ tài đương thời. Nếu lúc này chàng báo danh họ thực thì tại Song Anh lâu này cũng ồn ào ngay, vì vậy chàng không muốn phiền phức mới trả lời Ngải Chiêm rằng:

- Tiểu sinh chỉ là một nho sĩ thường không dám báo biệt danh ra chỉ sợ làm nhơ bản tai của lão hiệp.

Hình như hôm nay Ngải Chiêm có vẻ tâm thần bất định, thấy Nguyên Thông không chịu nói tên họ thực ra y cũng không hỏi lại nữa, chỉ tủm tỉm cười nói tiếp:

- Lão còn có mấy việc nhỏ phải giải quyết gấp không thể ở lại tiếp rượu hại vị được, phải cáo lui ngay, xin hai vị lượng thứ cho và mời hai vị xơi thêm vài chén.

Mọi người rất lấy làm ngạc nhiên không hiểu sao Ngải Chiêm lại khác hẳn ngày thường, rề rúng hai vị thiếu niên anh hùng như thế, vì mọi khi lão có tiếng là người hay kết nạp thiên hạ anh hào. Tăng Bạt với Nguyên Thông không quen biết Kính Môn Song Anh bao giờ, nên thấy y rút lui cũng không bận tâm chút nào.

Ngải Chiêm từ biệt Nguyên Thông và Tăng Bạt rồi liền dắt tay đại hán định sinh sự hồi nãy sang một căn phòng khác.

Tài qua sự rắc rối đó Nguyên Thông với Tăng Bạt cũng không có tâm trí gì ở lại ăn nhậu thêm nữa, vội gọi phở-cây đến tính tiền.

Tên phở cây cười nói:

- Tiền rượu của hai vị. Ngải nhị vị gia đã trả rồi.

Hai người lang bạt giang hồ lâu nay đối với những lễ nghi giang hồ không lấy gì làm lạ, nên cả hai cùng gật đầu giắt tay nhau xuống lầu.

Ra khỏi Song Anh lâu, Tăng Bạt gượng cười nói:

- Bực thật, chúng ta kiếm tiệm khác ăn no say mới được, ngu huynh hãy còn đói lắm.

Nguyên Thông với Tăng Bạt tới một tửu điểm khác ăn cơm và dọn phở-cây bày bàn ở phía sau vườn. Hai anh em vừa ngấm nhìn cảnh trời vừa nhậu nhẹt.

Nghĩ tới ông già ẩn núp một chỗ truyền âm. Tăng Bật liền cười và hỏi Nguyên Thông rằng:

- Ông già truyền âm đó cũng kỳ lạ thực, chỉ bảo anh em chúng ta đến Nghi Xương mà không nói rõ ở đâu. chẳng lẽ ông ra lần này không xuất hiện mà cứ bắt chúng ta phải đợi chờ ở đây hoài hay sao ?

Nguyên Thông đang định trả lời đã nghe thấy tiếng ông già từ đằng xa vọng tới:

- Cậu bé chớ có nóng lòng như vậy, chờ đến canh hai đêm nay, hai người cứ đi ven theo bờ sông chạy thẳng mười dặm tới chỗ có một tòa nhà lớn, sự bí mật mà lão muốn nói cho hai người nghe ở trong tòa nhà đó...

Hai người đến đây sẽ biết liền.

Ông già ấy nói xong, không thấy hiện thân ra và cũng không nói tiếp nữa.

Nguyên Thông thở dài một tiếng, nói với Tăng Bật:

- Sự bí mật lão tiên bối ấy muốn nói cho chúng ta hay chắc thế nào cũng có liên can với tập đoàn âm mưu kia... Hình như ông ta biết rõ lai lịch của kẻ đứng trong bóng tối giật dây...

Chàng chưa nói dứt, tiếng nói của ông già lại vọng lại:

- Chính già này đã đích mắt trông thấy tiểu tử khôn nạn ấy vào thành thì làm sao mà không biết lai lịch của y. Hà... nhưng..

Nói tới đó, hình như ông ta cảm thấy mình đã nói quá nhiều, chính ngắt lời ngay.

Nguyên Thông vội hỏi:

- Nhưng cái gì thế hà lão tiên bối ?

Chàng đợi chờ mãi không thấy ông già trả lời lại nói tiếp:

- Lần này có lẽ ông ta đi thực rồi.

Tăng Bật đứng dậy đỡ lời:

- Từ đây đến canh hai còn lâu lắm, nhưng chúng ta ở chôn khách quê người cái gì cũng bờ ngõ chi bằng đi sớm một chút còn hơn.

Nguyên Thông gật đầu tán thành ý kiến của Tăng Bật. hai người liền trở về phòng ăn vận gọn ghẽ xuyên qua cửa sổ đi luôn. Hai người theo lời dẫn bảo của ông già đi ven bờ sông tiến về phía đông.

Những căn nhà cất ven sông không mấy lớn, hai người đi được một quãng đường đã tìm thấy căn nhà đồ sộ ở ven sông. Hai người núp ở một nơi xem xét tình hình căn nhà ấy. Nguyên Thông trông thấy tấm bảng treo trên cửa bỗng ngẩn người ra khẽ đọc: "Song Anh sơn trang".

- Vì cách xa và trời lại tối Tăng Bật không trông thấy rõ nên vừa cười vừa hỏi:

- Nếu quả thực là nhà của Kính Môn Song Anh thì ngày hôm nay chúng ta đã thất lễ với anh em họ.

Nguyên Thông do dự chưa trả lời. Tăng Bật lăm băm tự nói:

- "Tốt hơn hết chúng ta quay trở về thì hơn."

Nguyên Thông đáp:

- Chúng ta không có ác ý với anh em họ thì có gì mà phải e ngại.

Nói xong, chàng phi thân vào trong trang, Tăng Bật cũng nhảy theo vào.

Song Anh sơn trang rất lớn rộng, trong trang đình đài lầu các san sát, trông không có vẻ gì là nhà của giới giang hồ hết.

Nhờ có khinh công rất cao siêu, Nguyên Thông với Tăng Bật vào trong như vào chôn không người. Những chòi canh và các bộ viện của Song Anh tuy nhiều nhưng không thể làm trở ngại được họ.

Nguyên Thông và Tăng Bật đi đến trước cửa một căn phòng có ánh đèn chiếu ra hai người liền nhảy lên cây to dưới mái hiên ẩn vào trong một cành um tùm.

Lúc ấy Ngải lão nhi đang ngồi trong thư phòng cau mày lại có vẻ lo lắng, hình như đang suy nghĩ việc gì rất quan trọng vậy.

Tăng Bật biết công lực của ông già này rất trác tuyệt cho nên không dám sơ suất. Y phải dùng thần công truyền âm hỏi Nguyên Thông rằng:

- Vị lão tiên bói gọi chúng ta đến đây do thám bí mật, chẳng lẽ Kính Môn Song Anh lại là người của bọn hung ác ấy hay sao ?

Y đã có thiện cảm với Ngải Chiêm nên mới hỏi như thế, Nguyên Thông cũng dùng truyền âm nhập mật trả lời:

- Tiếng tâm hiệp nghĩa của Kính Môn Song Anh lừng lẫy giang hồ, chúng ta không nên đoán bừa như vậy. Ông già ấy bảo nơi đây có bí mật thì chúng ta cứ quan sát xem sao ?

Tăng Bật không dám nói thêm, đợi giây lát bỗng ngoài thư phòng có tiếng chân người đi tới, nhưng tiếng chân đó chỉ ngừng ở trước cửa thư phòng chứ không vào.

Ngải lão nhị ngừng đầu lên về mặt râu rĩ với giọng nói rất hiền từ hỏi:

- Có phải Kỳ nhi đấy không ? Tại sao con chưa đi ngủ ?

Qua nhiên một thiếu niên tuổi trạc mười tám mười chín trong rất vẫn về bước vào. Chàng ta là đứa con duy nhất của Ngải Trình tên là Anh Kỳ. Lão nhị tức Ngải Chiêm luyện đồng tử công nên không lấy vợ, vì vậy Kỳ Anh là giòng gỏi duy nhất của nhà họ Ngải nên rất được cha, chú thương yêu.

Nguyên Thông trông thấy mặt Kỳ Anh liền thở dài một tiếng bụng bảo dạ rằng:

- "Thằng nhỏ này trông người đầy Tam m qui mạch, đây là một chứng bệnh nan y, và y lại còn bị người ta ngấm ngấm hạ độc thủ điểm thương chủ mạch ở tâm kinh, nếu không gặp ta thì có lẽ y khó sống được."

Chàng bỗng thương hại thiếu niên mà gọi người ta là tuổi nhỏ quên tuổi mình cũng chẳng lớn gì.

Anh kỳ với giọng nói yếu ớt ngập ngừng hỏi:

- Nhị thúc, ba cháu chẳng nói đến bữa trưa sẽ về còn gì ? sao đến giờ vẫn chưa thấy cha cháu về, cháu lo lắm..

Ngải Chiêm gượng cười nói:

- Cháu ngọc lắm, công lực của cha cháu cao siêu như thế võ lâm này đã có mấy ai địch nổi. Huống hồ lần này cha cháu đi đây lấy đơn thuốc để chữa cho cháu, có phải là đi đấu võ với ai đâu. Như việc gì mà cháu phải lo âu, thôi mau về nghỉ ngơi đi.

Anh Kỳ vẫn chưa chịu về phòng, cứ đứng ở đó ngập ngừng nói:

- Lần nào cha cháu đi cũng bảo xin đơn hay xin thuốc về cho cháu nhưng lần nào cháu thấy cha cháu về tới cứ cau mày cau mặt nổi trận lôi đình luôn luôn khiến ai trông thấy cũng sợ hãi.

- Kỳ nhi tự biết bệnh này không thể nào chữa khỏi được đâu, xin thúc khuyên cha cháu nên khoan tâm một chút đừng có tốn công đi lại vô ích như thế. nên ở nhà để cha con được vui vầy những giờ phút cuối cùng.

Giọng của chàng ta càng càng nói càng thấp và nước mắt cứ nhỏ dài xuống hai má.

Nguyên Thông thấy vậy mũi lòng và cùng nước mắt cũng ứa ra.

Tăng Bật dùng truyền âm nhập mật hỏi Nguyên Thông:

- Nguyên đệ, y học thông thần lại thêm công lực tuyệt thế, chẳng hay hiền đệ có biết bệnh của y là bệnh gì không ? Liệu có chữa khỏi được không ?

Lúc ấy Ngải Chiêm già bộ quay đầu lại để chùi nước mắt, tiếng nói cũng hạ thấp hơn trước trả lời người cháu rằng:

- Kỳ nhi, lần này cha cháu đi xin linh dược sắp về tới nói rồi, cháu cứ yên tâm đi ngủ đi.

Nói xong ông ta đứng dậy nhẹ nhàng khuyên bảo và đưa Anh Kỳ ra ngoài phòng.

Sau đó ông ta quay trở vào thở dài một tiếng uể oải ngồi xuống.

Lúc này Nguyên Thông đã nhận xét ra sự đau lòng của Ngải Chiêm, không riêng gì bệnh nan y của Anh Kỳ mà còn một điều gì quan trọng khác nữa.

Trong lúc Nguyên Thông đang thắc mắc thì ngoài thư phòng lại có tiếng chân chậm chậm đi tới.

Ngải Chiêm biến sắc mặt làm bầm tự nói:

"Không, bước chân của đại ca nhanh và có sức, có lẽ không phải là anh ấy"

Nói xong y trầm giọng nói:

- Ai đó ?

Tiếng chân ở bên ngoài ngừng ngay, nhưng không nghe thấy người trả lời, chỉ thấy tấm màn vén lên. một ông già mặt rất giống Ngải Chiêm nhưng sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt lơ đãng như một nhoc lẩm mới đi tới thư phòng được.

Ngải Chiêm thấy người đó cả kinh, nhảy bắn người lên, chạy lại đỡ ông ta ngồi xuống gọi "Đại ca" và hỏi:

- Hôm nay đại ca làm sao thế ?

Ngải Trinh rầu rĩ gượng cười rồi đáp:

- Nhị đệ, kết quả ngày hôm nay lại là sự kết thúc rất tốt cho chúng ta, ngu huynh chỉ mong son chủ không bao giờ lộ diện đó không nuốt lời hứa giải động mạch cho Kỳ nhi để cho nó được lành mạnh, như vậy công lực ngu huynh không bao giờ hồi phục lại được ngu huynh cũng vui lòng, chữa Kỳ nhi khỏi thì từ nay trở đi trong lòng ngu huynh mới khỏi ăn năn.

Ngải Chiêm cau mày lại hỏi:

- Ai có thể có tài ba phế được võ công của đại ca như thế ?

- Thoạt tiên ngu huynh cũng không biết nhiệm vụ lần này làm gì cho tới khi Truyền Tín sứ giả đưa mười chín anh em đi vây tiểu đạo quan của Lý Trần đạo sĩ, lúc ấy sứ giả mới cho chúng ta hay đối thủ chỉ có ba người thôi.

- Đối thủ chỉ có ba người mà bên mình tới hai mươi người cao thủ như vậy tại sao lại bị phế hết công lực được.

Mười chín người đều bị phế hết võ công, Ngải Chiêm kêu ồ lên một tiếng có vẻ không tin.

Tăng Bật thấy tình hình trong phòng như vậy trợn ngược đôi lông mày lên kéo tay Nguyên Thông một cái dùng truyền âm nhập mật nói:

- Ra là chuyện ấy, mặc chúng, chúng ta đi thôi.

Hiển nhiên y đã thất vọng và tức giận Kinh Môn Song Anh vô cùng, Nguyên Thông lắc đầu đáp:

- Đại ca cứ nén lòng lắng nghe đi. Ông già truyền âm mất bao nhiêu tâm huyết mới tìm được manh mối này cho chúng ta. Không lẽ chúng ta lại nóng nảy mà bỏ lỡ dịp may như thế.

Lúc ấy trong thư phòng Ngải Chiêm lại hỏi tiếp:

- Ba người đó là ai ? Võ công của họ cao siêu hơn cả Võ Lâm nhị thánh hay sao ?

- Trong ba người đó lớn tuổi nhất là Lý Trần đạo sĩ, còn hai người nữa tuổi trẻ lắm. Truyền Tín sứ giả không nói rõ tên họ của chúng nhưng theo sự ước đoán của ngu huynh thì một thiếu niên hiệp sĩ trong bọn họ là Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật gần đây đã nổi tiếng trên giang hồ một người nữa tuổi còn trẻ hơn, nhưng ngu huynh không nghĩ ra.

Ngải Chiêm hơi suy nghĩ giây lát bỗng giật mình đỡ lời:

- Còn một người nữa tuổi chừng mười sáu mười bảy, mặc nho y màu trắng, mặt rất anh tuấn, như một nho sinh phải không ?

- Sao hiền đệ lại biết rõ như thế ? Hà... thiếu niên ấy võ công thông thần, người phế công lực của mười chín anh em chính là y đấy...

Ngải Chiêm nghe thấy anh nói như vậy càng kinh hãi vội kể chuyện xảy ra trên lầu Song Anh cho Ngải Trinh hay và nói tiếp:

- Tiểu đệ đã phái người dò xét biết họ ở trọ khách sạn Cao Thắng, đệ định ngày mai đi thăm Thiết Tâm Tú Sĩ, bây giờ đại ca còn dặn bảo gì nữa không ?

- Nhị đệ muốn gì ?

- Đệ muốn trả thù cho đại ca.

- Sao nhị đệ hồ đồ đến thế, thiên lực của hiền đệ có hơn được ngu huynh không ? Mà ngu huynh ở trong bọn mười chín đó lại thấp kém nhất. Với bấy nhiêu cao thủ mà còn bị thất bại như vậy, hiền đệ cái gì mà đòi gay hân với họ. Hơn nữa họ có phải là kẻ thù chính của chúng ta đâu.

Nói tới đó, y nhìn Ngải Chiêm một cái và nói tiếp:

- Nói trắng ra, kẻ thù chính của chúng ta là tên son chủ ẩn thân bắt chúng ta đi làm những việc phi pháp, vì Kỳ nhi mà chúng ta phải nổi giáo cho giật trong lòng đã áy náy rồi, như vậy oán trách người ta sao được ?

Nói đến Anh Kỳ hai anh em lại càng rầu rĩ. Ngải Chiêm thở dài đỡ lời:

- Quý hồ giải được huyết mạch đông lại của Kỳ nhi thì dù là tiểu đệ có hy sinh tính mạng cũng phải công bố chuyện này cho thiên hạ hay.

Nguyên Thông với Tăng Bật mới biết sự đau khổ của hai ông già mà thông cảm cảnh ngộ của họ và cũng cảm động vô cùng nữa, nên cả hai đều yên lặng không nói được nửa lời.

Lúc ấy, ngoài thư phòng lại có tiếng chân nhộn nhịp một thư đồng áo xanh đưa một người bịt mặt vào.

Nguyên Thông đã nhận ra người này chính là người chỉ huy đem nợ vội dùng truyền âm nhập mật bảo với Tăng Bật rằng:

- Tên này chính là hung thủ đào tẩu ở Ba Đông đấy.

Tăng Bật nghe nói tức giận vô cùng vội trả lời Nguyên Thông rằng:

- Nguyên đệ hãy lược trần cho ngu huynh, hôm nay ngu huynh phải thiên y mới được.

Nguyên Thông vội lùi vai y xuống và khẽ dặn rằng:

- Y không sao tẩu thoát được tay chúng ta đâu, để đợi y nói chuyện xong đã.

Tăng Bật nhìn nhận lời nói của Nguyên Thông rất phải nên cứ trở mắt nhìn người bịt mặt kia.

Người nợ đi vào trong thư phòng rồi vẫn để khăn bịt mặt như thường, anh em họ Ngải vội đứng dậy nghênh đón, hình như họ đã có sự thông cảm với nhau từ trước, nên miễn hết những lễ nghi thường.

Người bịt mặt kiểm một cái ghế ngồi xuống ho một tiếng.

Anh em họ Ngải tuy vẫn ngồi yên lặng như trước nhưng cả hai đều vờn cổ lắng nghe vẻ mặt gây cảm không yên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Vật cực tất phản

Người bịt mặt cất tiếng nói vừa trong vừa nhỏ và nói rõ ràng từng câu một, y nói:

- Đối với vụ thất bại Ba Đông sơn chủ không bằng lòng, người đã ra lệnh sẽ lần lượt trừng phạt hết tất cả những người tham dự vụ đó.

Ngừng giây lát y nhìn Ngải Trình một cái, Ngải Trình có vẻ áy náy. Y lại dùng giọng mũi kêu "hừ" và nói tiếp:

- Nhưng đối với đại trang chủ vì từ trước tới nay đại trang chủ toàn lực làm việc, sơn chủ rất mãn ý, vì thế mới đặc biệt không truy cứu đến trang chủ và từ ngày hôm nay trở đi miễn cả công tác luân trực cho trang chủ nữa.

Anh em họ Ngải nghe tới đó thở nhẹ một tiếng, mặt lộ vẻ an tâm. Ngải Trình lo âu cho đứa con của mình vội lên tiếng hỏi:

- Còn khuyến tử Anh Kỳ đã được sơn chủ ân xá cho chưa ?

Người bịt mặt không trả lời thẳng lại cười khinh mấy tiếng rồi đáp:

- Nhưng sơn chủ lại dặn bảo rằng vì duy trì và bảo vệ sự an toàn cho tất cả những người tham dự và cũng muốn từ nay trở đi cả đoàn thể được cơ mật nên phạm những người đã tham dự công tác mà hồi hương phải nghĩ đến đại thể của toàn khối mà tự động đem ra một vật gì để bảo đảm sẽ không tiết lộ bí mật của toàn thể. Không hiểu đại trang chủ định đem gì ra bảo đảm.

Đại trang chủ thở dài một tiếng u oán đáp:

- Tiểu lão không dám thỉnh cầu sơn chủ ân xá cho Kỳ nhi, nhưng xin sứ giả chuyển thưa cùng sơn chủ thương tiểu lão đã tận tâm tận sức bấy lâu nay và mong sau khi sự nghiệp lớn làm xong tha thứ cho cháu nó khỏi chết.

Người bịt mặt tỏ vẻ do dự một lát sau mới trả lời:

- Việc của lệnh lang sẽ xử trí ra sao chưa nghe thấy sơn chủ nói tới nhưng xin đại trang chủ mau cho biết định lấy gì làm bảo đảm đi.

Nói xong y nhìn thẳng vào mặt đại trang chủ. Hình như Ngải Chiêm có vẻ lo ngại vội quay đầu đi nơi khác.

Ngài Trình hoảng sợ không biết trả lời thế nào cho phải. Người bịt mắt thấy anh em Song Anh mãi không trả lời liền mách khéo:

- Sơn chủ nhận thấy lệnh đệ nhị trang chủ biết rất nhiều cơ mật cho nên...

Nói tới đó, y ngắt lời không nói nữa.

Ngài Chiêm đã biết y định nói gì rồi, về mặt râu rì, nhưng ông ta lại trợn ngược đôi lông mày lên cương quyết đáp:

- Ngài Chiêm bằng lòng kể tiếp gia huynh nghe lời sai bảo của sơn chủ.

- Nhị trang chủ thực là người thông minh. Quả thực sơn chủ đang có ý muốn đó, như vậy đại trang chủ miễn phải bảo đảm nữa.

Người bịt mắt nói xong đứng dậy nói tiếp:

- Xin nhị trang chủ cứ ở nhà đợi chờ mệnh lệnh hành sự, bốn sứ giả cáo từ đây.

Nói xong nghênh ngang đi ra khỏi phòng.

Lúc ấy Tăng Bất ở trên cây nhận thấy thời cơ đã tới, định nhảy xuống tấn công, nhưng Nguyên Thông đã kéo y trở lại. Y ngạc nhiên vô cùng trợn mắt lên hỏi:

- Nguyên đệ, sao lại thay đổi kế hoạch ?

- Đại ca, tiểu đệ đã có kế hoạch mới, tạm thời hãy buông tha cho ác tặc để khỏi bứt máu động rừng.

Tăng Bất nhìn theo người bịt mắt lắc đầu thờ dài.

Người bịt mắt ra khỏi. Đại trang chủ oán người em rằng:

- Kỳ nhi đã mắc phải chứng bệnh bất trị rồi, nhị đệ hà tất còn phải đi vào vết bánh xe của ngu huynh nữa.

Ngài Chiêm gượng cười đáp:

- Sơn chủ đã chỉ định như vậy thì khi nào y chịu để yên. Dù tiểu đệ không nhận lời cũng không được.

- Hà... hà tất hiền đệ phải...

Ngài Chiêm bỗng nghiêng nét mặt với giọng rất thận trọng nói tiếp:

- Tiểu đệ có một việc rất khó giải quyết, xin đại ca định đoạt cho...

Ngài Trình có vẻ kinh ngạc vội hỏi lại:

- Chuyện gì thế, hiền đệ cứ nói ra để anh em chúng ta suy luận.

- Sơn chủ lợi dụng nhược điểm của anh em ta mà hạ độc thủ làm cho Kỳ nhi sống dở chết dở rồi bắt đại ca nói giáo cho giặc. Hiện giờ công lực của đại ca đã phế rồi, chúng lại đề ý đến tiểu đệ. Chúng cứ dồn ép mãi thế này sau này nếu đệ cũng chung một số phận như đại ca, xem chừng chúng ta không còn giá trị gì để cho y lợi dụng nữa, có lẽ lúc ấy y giết chết chúng ta để diệt khẩu, và có lẽ cả gia đình ta cũng không ai sống sót một người nào. Cho nên kết cuộc của chúng ta vẫn là chữ chết, vì vậy bao nhiêu khổ tâm của chúng ta vì Kỳ nhi sẽ tan rã hết...

- Lỡ bước thành hận ngàn năm, ngu huynh thật không nên không phải với nhị đệ. Đáng lẽ lúc đầu chúng ta đừng hy vọng gì vào Kỳ nhi. Hà... bây giờ đã làm lại làm thêm, có hối cũng đã muộn rồi.

- Theo ý tiểu đệ chúng ta cứ bị y bắt buộc làm giặc cho đến chết mới thôi, như vậy thì giả bộ phục tòng y tìm hết sự bí ẩn của y, chờ thời cơ thuận tiện đem tất cả những việc đó và tội của y ra công bố cho người đời hay. Như vậy tuy gia đình ta bị tiêu tan nhưng vẫn có thể duy trì được chính nghĩa của võ lâm, bảo tồn được danh tiết của họ Ngải của nhà ta. Nhưng việc này nguy hiểm lắm, sơ suất một chút là toi mạng ngay, cho nên tiểu đệ có lòng như vậy mà không dám tự tiện thực hành xin đại ca cho biết ý kiến.

Đại trang chủ cảm động vô cùng nước mắt trào ra mình mẩy run rẩy đứng dậy nắm lấy vai Ngài Chiêm và đáp:

- Nhị đệ, ngu huynh hổ thẹn lắm. Từ xưa tới nay họ Ngải nhà ta rất trọng khí tiết, đáng lẽ chúng ta phải làm như vậy từ sớm kia rồi. Hào đệ... cứ theo đó mà tiến hành đi.

Anh em Kinh Môn Song Anh đã quyết định hy sinh nên cả hai cảm thấy tinh thần thoải mái hơn trước nhiều.

Lúc ấy ngoài cửa thư phòng lại có tiếng chân người vọng tới. Ngài Trình vội hỏi:

- Kỳ nhi con chưa ngủ ư ?

Hai anh em không thấy người bên ngoài trả lời, chỉ thấy mảnh cửa vén lên, một thiếu niên thư sinh rất anh tuấn mặc áo dài trắng bước vào.

Kính Mon Song Anh thấy Nguyên Thông hiện ra đều giựt mình đứng dậy đồng thanh gọi:

- Người...

Ngãi Trình với giọng run run sắc mặt nhợt nhạt như kẻ chết đuối, vừa trông thấy thiếu niên đã phé công lực của y xuất hiện nên hoảng sợ đến lạnh ngắt cả chân tay. Không phải sợ Nguyên Thông sẽ hạ sát thủ y mà y sợ hãi vì hành vi xấu xa của y đã bị bộc lộ.

Còn Ngải Chiêm kinh ngạc nhiều hơn sợ hãi không hiểu tại sao Nguyên Thông lại kiếm được Song Anh Sơn Trang này.

Nguyên Thông mỉm cười chào anh em họ Ngải và nói:

- Hai vị lão tiền bối biết phân tách xấu xa cùng đại nghĩa như vậy, tiểu bối Nguyên Thông xin thay mặt các vị giang hồ cảm tạ hai vị trước.

Nguyên Thông phá bình phách Võ Đang, đại chiến với La Công Bắc, hai tin này đã làm chấn động cả giang hồ. Bây giờ đã thấy chàng xưng tính danh như vậy khiến anh em họ Ngải đỏ mặt lạnh. Nhưng họ lại rất yên tâm vì biết gia giáo nhà họ Thâm rất nghiêm. Nguyên Thông đến đây tất không có ý xấu.

Ngải Chiêm đang định chào hỏi thì phía sau đã có người lên tiếng:

- Tại hạ Tăng Bật xin chào nhị vị trang chủ.

Vì sự phụ của mình Ngô Thiên lão hòa thượng, vai vế trong giang hồ còn là bề trên của Song Anh nên y mới không gọi Song Anh là lão tiền bối là thế.

Song Anh nghe tiếng nói vội quay đầu lại nhìn thấy Tăng Bật đang đứng tựa cửa sổ, hai anh em cùng ngượng vô cùng vội cúi đầu xuống đồng thanh khẽ nói:

- Chẳng hay 2 vị thiếu hiệp có việc gì chỉ giáo thế ?

Thiệt Tâm Tú Sĩ tính rất hào phóng cười đáp:

- Hai vị trang chủ thâm hiểu đại nghĩa như vậy ngu huynh đệ đặc biệt tới đây giúp sức hai vị.

Ngải Trình ngập ngừng hỏi:

- Chẳng lẽ Thâm tiểu hiệp tới đây có ý ban lại công lực cho tiểu lão hay sao?

Nguyên Thông mỉm cười đáp.

- Công lực của lão tiền bối tất nhiên tiểu bối phải làm cho tiền bối hồi phục ngay đồng thời để đền bù cử chỉ hiệp nghĩa của hai vị đã quên tính mệnh cá nhân mà đương đầu với ác ma để cứu vãn tai kiếp cho võ lâm, tiểu bối tình nguyện tận chút sức mọn cứu chữa cho lệnh lang.

Việc này không ai có thể ngờ được, nên hai anh em họ Ngải đều mừng rỡ, cảm động đến ứa nước mắt ra và đáp ứng hỏi lại:

- Có phải Thâm thiếu hiệp nói: cứu chữa cho con lão là Anh Kỳ đấy không?

Tăng Bật xen lời nói:

- Diệu Thủy Nhân Y Bốc lão tiền bối y thuật siêu tuyệt thiên, Nguyên Thông hiền đệ của mỗ chính là cháu ngoại Bốc lão tiền bối. Hai vị cứ yên tâm, Nguyên hiền đệ của mỗ thế nào cũng chữa khỏi lệnh lang chứ không phải đến đây đùa giỡn hai vị đâu.

Song Anh nghe nói cả mừng. Ngải Chiêm vội hỏi:

- Đại ca ở đây tiếp đãi hai vị tiểu hiệp đề đệ vào gọi Kỳ nhi ra.

Nói xong y vui vẻ lui vào nhà trong.

Ngải Trình vội mời Nguyên Thông và Tăng Bật ngồi. Trong lúc Ngải Trình quay người lại rót nước Nguyên Thông đã giơ tay lên cách không búng một cái, giải luôn yếu huyết đại trang chủ.

Ngải Trình bỗng cảm thấy yếu huyết ở trên vai có một luồng hơi nóng xông vào khiến mình mây nhẹ nhõm vô cùng. Ông ta biết Nguyên Thông đã giải huyết cho mình thì cảm động vô cùng. Ông ta chỉ gọi được một tiếng "Tiểu hiệp...!" rồi lẳng lặng đi lại sắp ngồi xuống xếp bằng tròn để điều công vận khí.

Cho tới khi Ngải Chiêm vào gọi Anh Kỳ thức tỉnh và dẫn ra tới nói thì đại trang chủ đã hành công xong và lấy sức được rồi, đang vui vẻ cảm ơn Nguyên Thông.

Nguyên Thông là người hay hồ thẹn chưa hề nhận sự cảm ơn ca tụng của ai bao giờ, nhất là người ca tụng và cảm ơn chàng lại là cụ già trên bảy mươi

tuổi nên chàng ngưng nghỉu vô cùng.

Chàng vội ra thăm bệnh cho Anh Kỳ để che thẹn.

Một lát sau, thăm bệnh xong chàng liền phân tách căn bệnh cho Song Anh nghe:

- Huyết mạch ở toàn thân của lệnh lang đều là Tam Âm quý mạch có từ trong mẹ, thuộc về tiên thiên nếu không sớm chữa ngay khó sống tới hai mươi tuổi. Nửa năm trước đây lại bị người dùng m Thủ điểm huyết làm cho tâm mạch đã bị đông lại.

Anh em họ Ngải nghe Nguyên Thông phân tách như vậy đều nhìn nhau đáp:

- Tiểu hiệp nói rất đúng. Kỳ Nhi yếu từ hồi nhỏ nên đau ốm luôn luôn. Tuy ngu huynh đã biết chân mạch của y không được chính thường, nói ra thì anh em mỗ rất hổ thẹn. Quả thực anh em mỗ không biết y lại có Tam m quý mạch như vậy. Theo tiểu hiệp nói Kỳ nhi mang Bệnh lạ lùng này dù có chữa khỏi cũng không thể sống lâu phải không ?

Nguyên Thông gật đầu đáp:

- Người mang Tam m quý mạch không phải là không chữa được nhưng cần ba thứ linh dược. Ba thứ linh dược đó rất quý báu và rất hiếm. Cho nên người đời mới bảo chứng bệnh này không thể nào chữa khỏi được là thế. Sự thực bệnh này ngoài việc dùng linh dược ra còn hai môn chữa nữa vừa nhanh chóng và khỏi phải dùng thuốc.

Hai anh em họ Ngải hồi hộp vô cùng vội hỏi:

- Cách gì chữa chóng khỏi mà lại không phải dùng linh dược ?

Nguyên Thông đáp:

- Phương pháp đó chỉ cần kiếm người có Hàn Linh m Công rồi dùng nội lực đả thông các huyết mạch của y là y khỏi liền. Nếu bệnh nhân lại luyện tập Hàn Linh Công càng hay, không những làm tiêu được m mạch quý khí và ngày càng khỏe mạnh lên; như vậy có phải họa mà được phúc mà lại còn học được môn võ công kỳ lạ đó.

Ngải Trình nghe nói cau mày lầm bầm:

- Biết đi đâu mà kiếm ra được người biết võ công đó ?

Nguyên Thông lại nói tiếp:

- Theo sự nhận xét của tiểu bối, vì thấy tư chất của lệnh lang rất tốt, nên đã có người để ý tới rồi, lão tiền bối khỏi cần đi tìm kiếm, đến khi nào đúng lúc người đó sẽ tự tới kiếm.

Ngải Trình vẫn còn thắc mắc hỏi tiếp:

- Thảm tiểu hiệp có biết người đó là ai không ?

Nguyên Thông lớn tiếng đáp:

- Tất nhiên là người đã làm cho mạch huyết của lệnh lang đông lại chứ còn ai nữa.

Anh em họ Ngải ngạc nhiên vô cùng hỏi lại:

- Chẳng lẽ người đó là Sơn chủ ư ?

Nhưng Ngải Chiêm đã vội cải chính:

- Y làm gì có hảo tâm như thế ?

Nguyên Thông mỉm cười đỡ lời:

- Phương pháp thứ hai là dùng Thuận Dương công lực thiêu hóa âm khí của quý mạch ấy đi, nhưng dùng phương pháp này người ra tay chữa phải có công lực trên trăm năm mới được. Nói tóm lại, ngoài sử thuốc kỳ báo ta còn hai cách nữa: Một là nhờ người có Hàn Linh m Công cứu chữa cho, hai là nhờ người có Thuận Dương luyện trăm năm chữa mới khỏi được.

Kính Môn Song Anh nghe thấy Nguyên Thông nói như vậy khó nghĩ hết sức. Anh em y nhận thấy hai phương pháp lạnh lẽ kia cũng không hơn kiếm linh dược cứu chữa chút nào. Vì người trong võ lâm luyện Thuận Dương công tuy nhiều thực, nhưng làm sao kiếm ra người có trăm năm hỏa hầu như vậy ? Còn kiếm người biết Hàn Linh m Công thế nào cũng nhờ đến Sơn chủ, người vẫn ẩn núp trong bóng tối, người nham hiểm như Sơn chủ, anh em y chưa nhờ vả gì còn bị tên nham hiểm đòi hỏi hoài. Nếu bây giờ tự động đi nhờ vả thì có lẽ làm trâu ngựa cũng không chuộc nổi thân.

Nguyên Thông muốn nhân dịp này thử xem anh em họ Ngải đích tâm ruộng bỏ tên gian ác kia chưa, nên chàng nói xong cứ nhìn chòng chọc vào mắt anh

em họ Ngải không chớp.

Một lát sau Ngải Trình thở dài và hỏi:

- Lão đã biết rõ lòng ác độc của Sơn chủ kia rồi nên lão không muốn vì thương tiếc đứa con mà đi yêu cầu y cứu chữa. Và lão phu không muốn con lão làm môn hạ của kẻ ác ấy để họ Ngải của lão phải mang tiếng đòi đòi. Lão phu nhất định không dùng phương pháp ấy. Nói xong, y quay lại bảo em rằng:

- Nhị đệ tính sao ?

Ngải Chiêm gật đầu khên phải nhưng y lại hỏi Anh Kỳ:

- Kỳ nhi việc này tuy liên quan đến họ Ngải nhưng cũng liên quan đến sự sống chết của cháu, vậy ý cháu muốn sao cứ việc nói đi.

Hình như Anh Kỳ có vẻ cảm động hết sức mặt đỏ bừng rồi nghênh ngang đáp:

- Cháu đành chết chứ không chịu nhục.

Anh Em họ Ngải hơi rầu rĩ nhưng cả hai đã mỉm cười một cách kiêu hãnh và an ủi.

Nguyên Thông thấy vậy trong lòng cũng mừng thầm, Tăng Bật lớn tiếng khen ngợi:

- Hay lắm, thế nào Nguyên đệ cũng không để cho các người thất vọng đâu.

Nguyên Thông nghiêm nghị nói tiếp:

- Quý hồ hai vị lão tiền bối tin tưởng tiểu bối. Thế nào tiểu bối cũng hết sức giúp đỡ, nhưng bây giờ thời cơ chưa tới, không tiện ra mặt vội, xin nhị vị tiền bối cứ yên tâm.

Anh em họ Ngải thấy Nguyên Thông nhận lời chữa giúp trong lòng rất lấy làm mãn túc, đâu còn dám đòi hỏi gì thêm.

Tăng Bật là người nhanh nhẩu nghĩ gì là nói ngay, thấy Nguyên Thông nói như thế, y không vui, vội nói:

- Nguyên đệ sao hiền đệ lại đối xử với người bạn thành tâm thành ý như vậy, đệ không thấy áy náy hay sao ?

Nguyên Thông mặt đỏ bừng, đáp:

- Đại ca đã nói vậy, bắt buộc tiểu đệ phải giải thích mới được, bằng không hai vị sẽ hiểu lầm tiểu bối ngay.

Anh em họ Ngải cũng muốn biết rõ nguyên nhân liền tán thành.

Tăng Bật thấy vậy có vẻ ngượng ngịu, Nguyên Thông bình tĩnh nói tiếp:

- Tiểu bối có mấy điều lo ngại mong hai vị tiền bối lượng thứ cho. Những điều đó là:

- Thứ nhất, vị Sơn chủ ấy đã chú ý đến lệnh lang tất nhiên y không chịu buông tha cho lệnh lang đâu, thế nào cũng ngấm ngầm cho người đến dò xét luôn. nếu tiểu bối chữa khỏi cho lệnh lang ngay chỉ sợ quý trang sẽ mang đại họa liền.

- Thứ hai, bệnh của lệnh lang trong một năm không có thay đổi, không nguy hiểm gì cả nên không cần phải cứu chữa ngay cũng được.

- Thứ ba, hiện giờ Nhị trang chủ soạn gia nhập tổ chức của tên ma đầu, như vậy bệnh của lệnh lang cần phải duy trì hiện trạng để y khỏi nghi ngờ.

- Thứ tư, nếu tên ma đầu truyền thụ ngay võ công cho lệnh lang, tiểu bối thiết tưởng cũng không sao, vì với công lực của Võ Lâm song thánh và của tiền bối thế nào cũng chữa được bệnh cho lệnh lang.

Anh em họ Ngải với Anh Kỳ ba người đều mừng rỡ đứng dậy vái tạ Nguyên Thông. Đại trang chủ còn thề độc:

- Thảm tiểu hiệp thật đa mưu và lo xa. Lập luận của tiểu hiệp lại rất chính đáng. Ngu huynh đệ thế lấy danh dự của họ Ngải từ xưa đến giờ để bảo đảm. Từ nay trở đi nhất định anh em lão không làm một việc gì trái với đạo nghĩa của võ lâm.

Thái độ của anh em y nghiêm túc và hiền ngang, hiển nhiên những lời lẽ đó thốt tự đáy lòng chứ không phải là giả dối. Nguyên Thông với Tăng Bật cảm động vô cùng.

Nguyên Thông lại nói thêm vài lời khen ngợi rồi hỏi lại thực tình của tổ chức mà lão đại đã tham gia như thế nào.

Lúc ấy Ngải Trình mới chứng thực tên Sơn chủ ẩn núp ở trong bóng tối quả nhiên là kẻ chuyên môn giở thủ đoạn kìm chế các thân thuộc để uy hiếp các người có tên tuổi trên giang hồ phải làm việc cho y, nghe y sai bảo. Tội nghiệp những người bị sai bảo đó chỉ biết cắm đầu đi làm thôi, mặt mũi Sơn chủ như thế nào thì không một ai hay biết. Việc gì cũng do người thân tín của y là tên Truyền tin sứ giả đến sai bảo.

Nếu người nào làm sai lệnh sẽ bị y trả thù một cách tàn nhẫn nên không ai dám phản bội y hết.

Nguyên Thông nghe Ngải Trinh nói mới hiểu Song Anh cũng chỉ biết một nửa thôi. Nhưng chỉ một nửa cũng đủ thấy tên ma đầu hành sự bạo tàn đến thế nào rồi.

Nguyên Thông chợt nghĩ ra một việc vội móc túi lấy viên Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn ra cho Anh Kỳ uống trước để đề phòng bệnh của y nhờ biến chuyển.

Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn là thánh dược trong các môn thuốc nên Anh Kỳ nhận thuốc và cảm thấy bàng hoàng, cuống quýt Song Anh thì cảm động đến ứa nước mắt và nói:

- Con có mau cảm ơn Thảm tiểu hiệp đi không ? Sao lại cứ đứng ngây người ra thế ?
- Lão tiền bối có thể xả thân vào chốn nguy hiểm thì viên Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn này của tiểu bối có nghĩa lý gì đâu.

Nói tới đó Nguyên Thông quay lại bảo Tăng Bật rằng:

- Đại ca, chúng ta nên rút lui đi.

Nhị trang chủ bỗng kêu ủa một tiếng rồi nói:

- Suyt tí nữa thì lại quên một việc rất lớn lão xin hỏi tiểu hiệp:

"Sau này chúng ta liên lạc nhau bằng cách nào ?"

Nguyên Thông thấy Ngải Chiêm hỏi mới sực nhớ ra liền dặn cách liên lạc cho hai anh em họ Ngải, rồi cáo từ. Hai anh em định tiễn chân ra tận cửa, nhưng lại sợ người nhà hay biết không tiện nên đi được vài bước Nguyên Thông với Tăng Bật đã nhảy qua mái nhà đi luôn.

Hai người vừa rời khỏi Song Anh son trang không xa đã nghe thanh giọng khàn khàn của ông già nổi lên.

- Các người cứ đi thẳng đường bờ sông này đến chỗ có ba cây đại thụ thì đến kiếm ở cây chính giữa sẽ thấy vật mà lão để lại cho.

Nguyên Thông thấy ông già ấy chỉ bảo cho mình liên tiếp chàng đã có thiện cảm với ông ta, nên vội nói:

- Tiểu bối rất mong lão tiền bối hiện thân ra để tiểu bối được yết kiến.

Ông già nọ cười ha hả đáp ;

- Khi nào tới lúc lão sẽ hiện ra cho cậu gặp ngay, nhưng chưa phải ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ngọc Tiêu Tiên Tử

Hai người vội đi tới chỗ ông già dặn, quả thấy nơi đó có cây cổ thụ cao chọc trời, Nguyên Thông đứng xuất thần nhìn lướt qua một vòng, chàng đã thấy một nhánh của cây ở giữa có một gói giấy to bằng bàn tay.

Chàng vội nhảy lên lấy gói xuống, thấy trên có viết mấy chữ như sau: "Cậu bé họ Thảm nhận rồi mở ra coi".

Chàng giờ gói ra xem, thấy trong chỉ có một cuốn sách bằng lụa nhỏ dày bốn năm trang thôi, ngoài có đề Thiên Lai Tri m bốn chữ. Nguyên Thông giờ ra xem, thấy bên trong có kèm thêm một tờ giấy đề mấy chữ như sau: "Tam Tiêu hợp bích, quảng bố thiên âm, trấn ma vệ đạo, quách càn lăng khôn".

Nguyên Thông biết tờ giấy đó là của ông già truyền âm viết, vội thận trọng cất đi, rồi chàng giờ cuốn sách Thiên Lai Tri m ra xem.

Thì ra Thiên Lai Tri m chẳng qua là một nhạc khúc do ba cây sáo hợp tấu.

Nguyên Thông vốn rất giỏi về âm nhạc, nên lúc này chàng ta được bản nhạc đó mừng rỡ vô cùng, cứ làm nhảm đọc hoài.

Tăng Bật về môn âm nhạc tuy kém Nguyên Thông xa, nhưng cũng hơn người thường nhiều, hưởng hồ Thiên Lai Tri m này phát ra ở luật tự nhiên dù là một con bò mộng cũng bị cảm nhiễm và ảnh hưởng theo tiếng nhạc mà tự động nhảy múa. Như vậy nghĩa là người thông minh cảm thụ nhanh và người đần độn cảm thụ chậm. Khi Nguyên Thông đọc, Tăng Bật đi bên cạnh đã cảm thụ ngay. Y vừa đi vừa múa chân chỉ muốn nhảy theo điệu nhạc thần kỳ này.

Nguyên Thông đọc một hơi xong khúc sáo đỏ, trong trái tim cũng cảm thụ rất sâu sắc một lúc lâu chàng mới giữ lại được bình tĩnh như thường mà thở dài nói:

- Thiên Lai Tri m này là do ba cái sáo trắng, xanh, tía hợp thành. Nếu ba cái sáo cùng hợp tấu một lúc Thiên m sẽ bao trùm mấy chục dặm khiến tất cả những ác khí rửa sạch hết, không biết ông già này là ai tặng cho ta hậu hĩ thế này.

Tăng Bật cũng phát biểu cảm tưởng của mình:

- Khúc địch đó quả thực phi phạm. Nguyên đệ mới khê đọc mà ngu huynh đã thấy tâm trí và tinh thần dễ chịu vô cùng, bao nhiêu phiền não trong người đều tiêu tan hết.

Nguyên Thông nói:

- Cái sáo ngọc xanh của tiểu đệ cũng có một bản nhạc bốn mệnh nếu vận hết công lực ra mà thổi bản nhạc đó có thể đã thương kẻ địch nhưng so sánh với bản Thiên Lai Tri m này thì còn kém xa lắm.

Tăng Bật vẫn còn say mê bản nhạc đó nói tiếp:

- Ngu huynh nghe nói ba cây sáo trắng, xanh, tía mỗi cây có một bản nhạc bốn mệnh riêng nhưng không biết ba bản nhạc của ba cây sáo có thể hợp tấu được không? Nguyên đệ có thể cho ngu huynh biết nguồn gốc và xuất xứ của ba cây sáo không?

- Tuy tiểu đệ là chủ nhân hiện thời của cây sáo ngọc xanh, nhưng chưa thấy ai nói ba cây sáo đó lại có một bản nhạc có thể hợp tấu đâu. Bên trong nội tình ra sao, có lẽ chỉ có lão tiên bối tặng sách này là biết rõ thôi.

- Chúng ta đã đi cả một đêm rồi, sao không nhân lúc trời đang tảng sáng này Nguyên đệ lấy sáo ra thổi thử một khúc để cho ngu huynh được thưởng thức một phen.

Được bản nhạc Nguyên Thông đang khoái trí nay nghe Tăng Bật nói như vậy chàng liền lấy cây sáo ngọc xanh ra để lên mồm thổi luôn.

Thoạt tiên tiếng sáo của chàng không lớn lắm, chỉ có sáo cung thôi, rồi biến thành bảy âm khiến ai nghe thấy cũng phải khoan khoái. Tiếng sáo càng ngày càng cao, hết bổng rồi lại xuống trầm, khiến Tăng Bật rầu rĩ đến trào nước mắt ra lúc nào không hay.

Tiếng sáo lúc bổng lúc trầm, lúc vui lúc buồn làm cho tình cảm của Tăng Bật biến hóa luôn luôn khiến y quên cả bản thân mình và quên cả thực tại.

Bổng tiếng sáo thổi càng nhỏ dần, nhỏ đến nỗi như sợi dây vô hình mà không sao dứt được.

Lúc ấy bình minh vừa ló dạng, bốn bề yên lặng như tờ, một lúc sau mặt trời mới ló ra. Bỗng tia sáng của mặt trời chiếu vào mặt Tăng Bật, Nguyên Thông trông thấy y ngầy ngất như say như mê, vội thâu sáo lại mỉm cười nói:

- Đại ca, đại ca, tiểu đệ đã thổi xong rồi.

Lúc ấy Tăng Bật mới như người nằm mê vừa tỉnh, nhưng bên tai vẫn còn văng vẳng dư âm. Y lắc đầu một cái rồi nhìn Nguyên Thông khê nói:

- Nguyên đệ...

Ngờ đâu Nguyên Thông đã xua tay ra hiệu và khê nói rằng:

- Có người tới.

Tăng Bật vẫn lớn tiếng cười nói tiếp:

- Khúc tiêu nhạc của Nguyên đệ vừa tấu, nếu người nào nghe thấy tiếng nhạc mà không tìm tới nơi thì người đó không ngu ngốc tất phải điên khùng.

Tăng Bật vừa nói xong hai người đã thấy cách mình hơn trượng có một cái bóng thấp thoáng rồi lẳng lặng đứng yên tại đó, Nguyên Thông với Tăng Bật đều ngăn người ra nhìn.

Thì ra đó là một thiếu phụ tuyệt sắc tuổi chừng ba mươi, mặt như hoa nở, nhưng thần sắc lạnh lùng. Có lẽ vì thấy bọn Nguyên Thông đều anh tuấn hơn người, nên mặt nàng ta mới hơi có vẻ ôn hòa một chút. Nhưng người đó với giọng nói rất kiêu ngạo lên tiếng:

- Một trò nho nhỏ của cây sáo bích ngọc này có nghĩa lý gì đâu mà dụ nổi ta, sở dĩ ta đến đây là muốn xem người thổi sáo có phải cậu bé nhà họ Thẩm không đấy thôi?

Nói xong, nàng ta nhìn vào cây sáo ngọc xanh của Nguyên Thông, hình như có ý bảo Nguyên Thông báo danh cho hay vậy.

Tăng Bật thấy người đàn bà ấy vô lễ như vậy, trong lòng đã tức giận định nổi khùng. Nguyên Thông vội đưa mắt ra hiệu y hãy nhịn đi.

Lúc ấy thiếu phụ áo trắng không chờ được nữa liền dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng và hỏi:

- Các người không biết nói chuyện hay sao ?

- Tiểu bối họ Thẩm, không biết có phải lão tiền bối kiểm tiểu bối đấy không?

Thiếu phụ áo trắng ngăm nhìn Nguyên Thông một lượt và hỏi tiếp:

- Thẩm Nhất Chi là ông nội của cậu phải không ?

Nghe giọng nói của bà ta hình như thân phận rất cao và lại có chút tự kiêu tự đại nữa.

Nguyên Thông cau mày lại nhưng vẫn giữ vững bình tĩnh như thường đáp:

- Gia tổ đã cư ản ba mươi năm nay. không biết lão tiền bối...

- Ba mươi năm có nghĩa lý gì đâu. Lão thân đã không xuống đám bụi trần này hơn năm mươi năm rồi.

Nói tới đó, lời nói của bà ta cũng thay đổi hình như có vẻ khiển trách hỏi tiếp:

- Anh nhi của lão thân ở đâu ?

Nguyên Thông nghe hỏi mới vỡ lẽ nghĩ thầm rằng:

" Thế ra bà ta là Ngọc Tiêu Tiên Tử, lão tiền bối đã qui ản hồi năm mươi năm về trước. Không ngờ tính nết của bà ta đến giờ vẫn không thay đổi ".

Nghĩ đoạn, chàng vội chấp tay vái chào thưa:

- Không biết lão tiền bối giá lâm, xin thứ lỗi cho tiểu bối đã thất lễ.

Ngọc Tiêu Tiên Tử phất tay áo một cái hỏi:

- Thôi ta cho miễn. Còn Anh nhi của lão thân có đi cùng với người không ?

Có lẽ bà ta đã có thiện cảm với Nguyên Thông, cho nên giọng nói của bà ta đã thay đổi không lạnh lùng như trước nữa.

Nguyên Thông biết tính nết của Ngọc Tiêu Tiên Tử rất khó lại thêm vì sự liên can với ông già áo xanh Hoa Đắc Mộng cho nên chàng không dám sơ ý. Không ngờ chàng càng cố gắng bao nhiêu mặt càng tỏ vẻ gay gắt bấy nhiêu, nghĩ mãi không sao ra được lời nên nói:

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy thái độ của Nguyên Thông như vậy đã hiểu ngay, liền với giọng ôn hòa nói tiếp ;

- Cậu nói đi, dù cậu với nó có ở chung một nơi cũng không sao mà.

Nguyên Thông mặt đỏ bừng, liền đáp:

- Hiện giờ Anh muội đang ở trên Lư Sơn Hoa thúc tổ của tiền bối muốn dạy thêm một chút võ công cho nàng.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nghe nói hơi động lòng nhưng lại vênh váo nói:

- Hoa Đắc Mộng là cái thứ gì ? Ai khiến y nhiều sự như thế ?

Nguyên Thông nghe nói hoảng sợ vô cùng, vâng vâng dạ dạ luôn mồm.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nhờ khéo giữ nhan sắc nên trông bà ta tuổi chỉ độ ba mươi thôi. Sự thật bà chỉ kém Thanh Sơn Lão Nhân Hoa Đắc Mộng hai tuổi. Bà ta là người giàu kinh nghiệm như thế làm sao mà không trông thấy rõ thái độ khiêm nhường của Nguyên Thông. Nên bà không thể nào kiêu hãnh như trước nữa, phải mỉm cười và hỏi tiếp:

- Lão thân nói là bọn họ có tài ba gì lợi hại đâu mà cũng đòi dạy Anh nhi.

Nguyên Thông thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử đã thay đổi sắc mặt trong lòng mới yên, chàng có ý muốn nói giúp Hoa thúc tổ nên vội đỡ lời:

- Hoa thúc tổ thương Anh muội lắm, cho nên mới giữ nàng ở lại Lư Sơn ít ngày.

Ngọc Tiêu Tiên Tử u oán hỏi:

- Có thực y thương Anh nhi đến thế không ?

Nói xong bà ta lại thở dài một tiếng.

Lúc này Nguyên Thông đã biết tâm lý của Ngọc Tiêu Tiên Tử rồi, cho nên chàng nhìn bà ta một hồi rồi lớn tiếng đáp:

- Nếu lão tiền bối không yên tâm, tiểu bối xin cùng lão tiền bối đi về Lư Sơn một phen.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nghe nói ngạc nhiên nhìn Nguyên Thông một hồi rồi đáp:

- Cậu nhỏ, cậu đã tốn công vô ích, trừ phi...

Nói tới đây bà ta bỗng nhận thấy câu nói đó không nên tự mình nói ra, vì vậy vội nghiêm nét mặt lại nói tiếp ;

- Lão thân giao Anh nhi cho cậu đấy, nhưng cậu đừng có hà hiếp nó. Bằng không món nợ hai đời lão thân sẽ tính cả vào cậu đấy.

Nguyên Thông hoảng sợ vội đáp:

- Anh muội với tiểu bối như anh em ruột thịt, mong lão tiền bối yên tâm.

- Tri nhân tri diện bất tri tâm, cậu chớ có nói sớm như thế.

- Ngày dài sẽ thấy lòng người, lão tiền bối cũng đừng vội trách tiểu bối sớm như vậy.

Nghe chàng nói Ngọc Tiêu Tiên Tử cau mày lại như đã có vẻ giận.

Nguyên Thông thấy vậy biết là mình đã quá lời, đang định gỡ lại thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử mỉm cười nói tiếp:

- Những người ít tuổi bao giờ cũng nóng nảy. Lão thân mới nói có nửa câu mà cậu nhin không nổi. Nhưng đối với Anh nhi cậu không được như thế nhé !

Nguyên Thông bẽn lẽn đáp ;

- Anh muội bẽn lẽn lắm, xưa nay tiểu bối vẫn thua nàng.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nghe thấy Nguyên Thông nói lý thú như vậy cũng phì cười khi.

Trong thâm tâm bà ta bỗng tỏ vẻ quan tâm hỏi:

- Trận đấu trên núi Võ Đang và ở đạo quan tại Ba Đông chính do cậu ra tay đấy à ?

- Đó là tiểu bối bắt đắc dĩ mà phải đối phó đấy thôi nhưng lúc ra tay tiểu bối rất có mực thước...

- Nếu không phải vì con Anh nhi, thì tim lão nhân đã phẳng như nước, không khi nào lại phải xuống núi như thế này nữa. Anh nhi đại náo phái Võ Đang lão thân cũng hay tin. Các đạo sĩ của phái Võ Đang khá ồ ạt. Lúc nào có dịp lão thân phải cho chúng một trận để cho chúng biết lợi hại mới được.

- Việc ngày nọ xin lão tiền bối cũng không nên quá trách người phái Võ Đang. Những việc đó hoàn toàn do một mình tiểu bối gây ra.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cau mày lại ngắm nhìn Nguyên Thông một hồi nhưng không phải là bà ta trách Nguyên Thông nói hộ cho phái Võ Đang, bà nói tiếp ;

- Sao lại nghe nói Anh nhi theo ông nó với cậu đi Tương Dương, rồi không nghe thấy tin của nó nữa. Tại sao lại lên Lư Sơn được ?

Nguyên Thông liền kể lại các chuyện đã qua cho Ngọc Tiêu Tiên Tử nghe.

Bà ta nghe thấy Võ Lâm Nhất Quái bị tai họa liền khàng khái nói ;

- Đàm huynh tinh minh một đời không ngờ lại bị người ta hãm hại như vậy. Lão thân cũng vì nghe thấy nói có người đang sửa soạn hại cậu, lúc ấy lão thân mới biết cậu đã xuống Lữ Sơn rồi.

Nguyên Thông nghe thấy bà ta nói như vậy, mặt vẫn không thay đổi, trái lại Tăng Bật vội vàng hỏi:

- Ai thế ? Chẳng lẽ chúng lại còn có tài ba lợi hại hơn Tử Tượng trận hay sao ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử mãi nói chuyện với Nguyên Thông quên cả Tăng Bật đứng cạnh, bây giờ chàng nọ hỏi như vậy liền tròn trợn mắt lên nhìn. Nguyên Thông vội giới thiệu ngay:

- Đây là người anh kết nghĩa của tiểu bối tên là Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật.

Lúc ấy Ngọc Tiêu Tiên Tử không vênh váo như trước nữa mà thận trọng nói tiếp:

- Lão thân không biết Tử Tượng trận pháp lợi hại như thế nào, nhưng chỉ biết hai người đang lùng kiếm cậu là ai thôi.

Ngọc Tiêu Tiên Tử là một kỳ nhân mà còn coi trọng hai người nọ, đủ biết hai người đó không phải kẻ tầm thường.

Nguyên Thông vội lên tiếng hỏi:

- Hai người đó là ai ? Xin lão tiền bối cho biết để tiểu bối sớm phòng bị.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nghe nói bỗng tỏ vẻ buồn rầu thẳng thắn đáp:

- Lão thân có hai người sư huynh bất tài không biết tiểu hiệp có nghe thấy tên tuổi họ không ?

Nguyên Thông mặt hơi biến sắc kêu ủa một tiếng và hỏi tiếp ;

- Ngũ Đài song lão ! Tại sao hai vị ấy lại kiếm tiểu bối làm chi ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử biết Nguyên Thông vì tôn kính mình nên mới gọi Ngũ Đài Song Hùng là Ngũ Đài song lão, liền mỉm cười đáp:

- Hai người sư huynh bất thành tài ấy của lão thân võ công còn cao hơn lão thân nhiều, tiểu hiệp phải nên cẩn thận đề phòng mới được.

Ngũ Đài Song Hùng họ Bính, lão đại là Bính Bính Chân còn lão nhị là Bính Bính Trực đều là những kẻ ác có hạng hồi ba mươi năm về trước.

Ngay như Thẩm Nhất Chi võ công cao siêu như thế vẫn còn phải kiêng nể anh em chúng, Nguyên Thông xuất thân võ lâm thế gia tất nhiên phải biết điều đó, nhưng từ khi công lực của chàng tiến bộ nhanh chóng đến giờ chưa hề gặp một địch thủ nào, nên chàng cũng không sợ hãi chút nào.

Vì Ngọc Tiêu Tiên Tử chưa biết võ công của Nguyên Thông đã tới mức độ nào sở dĩ bà ta quan tâm đến chàng là vì Anh nhi, đồ đệ của bà.

Trong lúc ba người đang đứng chuyện trò bỗng có hai tiếng rú thực lớn từ phía Đông Bắc vọng tới.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nghe thấy tiếng đó liền biến sắc mặt, khẽ bảo.

- Đó là tiếng rú của hai sư huynh lão đây. Tốt hơn hết hai vị nên trốn tránh ngay đừng có gây hấn với họ.

Nguyên Thông có ý muốn thử tài hai người họ, nhưng không tiện nói rõ cho Ngọc Tiêu Tiên Tử hay. Còn Tăng Bật, từ khi thấy Nguyên Thông biểu diễn tài ở Ba Đông rồi, trong mắt y không còn coi ai vào đâu hết nên lúc ấy y tự động rú lên một tiếng rất thánh thót để dụ Ngũ Đài Song Hùng tới.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy tiếng rú của chàng Tăng Bật mạnh như vậy cũng phải gật đầu khen ngợi:

- Lão nhân không ngờ hai người tuổi trẻ tài cao như vậy. Đáng tự kiêu lắm. Lão thân không muốn gặp họ. Hai vị nên cẩn thận tốt hơn. Thế lát nữa Thẩm tiểu hiệp hãy cho lão xem thử tiểu pháp của tiểu hiệp ra sao ?

Nói xong, bà ta quay mình chạy thẳng vào trong bụi cây ẩn nấp.

Nguyên Thông thấy vậy vừa cười vừa nói:

- Đại ca hà tất phải dụ họ tới làm chi.

Tăng Bật rất hăng hái đáp:

- Nếu Nguyên đệ thấy phiền phức thì cứ giao hai tên đó cho ngu huynh được rồi. Ngu huynh...

Y chưa nói dứt đã có bóng người phi tới. Hai người thấy hai ông già tóc ngắn rối bù, mặt ngang phề hiện ra trước mặt. Nguyên Thông, Tăng Bật nhìn thấy cau mày lại.

Ngũ Đài Song Hùng vừa tới, lão đại Bính Bính Trực với giọng khàn khàn quát hỏi:

- Hai tiểu qui này là ai, trông thấy anh em lão phu mà không chào hỏi như vậy ?

Tăng Bật sầm nét mặt lại đáp:

- Hai người là ai ? Dám ngang cồng ăn nói như vậy, chẳng lẽ không sợ trường kiếm của tiểu hiệp sắc bén hay sao ?

Nói xong y rút luôn thanh kiếm đeo ở sau lưng ra khẽ rung một cái liền có tiếng kêu " vo vo " làm đĩnh cá tai mọi người.

Bính Bính Trực dùng giọng mũi kêu " hừ " một tiếng rồi đáp:

- Hừ... cái trò về bùa qui của Ngô Thiên Hòa Thượng mà cũng dám giở trước mặt anh em lão phu.

Nói xong y vênh mặt tỏ vẻ khinh thị hết sức.

Tăng Bật tức giận vô cùng không muốn lên tiếng nói nữa, vì đằng nào mình cũng là tiểu bối để cho đối phương nói nữa thì mình không sao trả lời được, nên y liền dùng thế Chi Nhật Trung Thiên (chỉ mặt trời ở trên không) chẳng nói chẳng rằng nhắm ngực hai ông già đâm luôn.

Bình Bình Trục không thèm nhìn Tăng Bật chỉ giơ tay phải lên khẽ hất một cái. Tay y còn cách kiếm đôi phương hơn thước mà đã có một luồng kình lực đẩy cho kiếm của Tăng Bật bắn lên trên cao một thước rồi.

Tăng Bật vội xoay sang thế Hoành Tảo Thiên Quân (quét ngang nghìn quân) chém ngược trở lại.

Bình Bình Trục vẫn đứng yên, định dùng tay không cướp khí giới. chĩa thẳng tay phải ra đề thân kiểm xuống, và tay trái của y đưa ra rất huyền diệu chộp luôn cổ tay phải của Tăng Bất.

Chỉ một thế hai thức của y đã làm cho Tăng Bạt không sao chống đỡ nổi phải ngã người nhảy lùi về phía sau hơn trượng sắc mặt lúc đỏ lúc trắng mồm
thở hồng hộc.

Bính Bính Trục vẫn điềm tĩnh như thường cười khi một tiếng nói:

- Mới đả thông Nhâm Độc nhi mạch mà đã tư cho là lợi hai lăm rồi, người hãy về núi khổ luyện ba chục năm nữa đi rồi hãy lộ mặt ra ngoài giang hồ.

Tăng Bật chưa bao giờ bị nhục như thế, liền quát lớn một tiếng xông lại nhắm đầu Bình Trục tấn công tới tấp.

Bình Trục cười nhạt một tiếng, phất tay áo một cái, thanh trường kiếm của Tăng Bật đã bị kinh lực của y hất bắn ra khiến Tăng Bật không sao nắm vững thanh kiếm phải buông kiếm rời khỏi tay mà nhắm mắt Nguyên Thông phi tới.

Bình Trục tay trái vừa đẩy một cái, người Tăng Bật to lớn vạm vỡ như thế mà đã bắn ra ngoài xa rớt xuống đất kêu đánh bùm một tiếng thật lớn. Y bị té đến đầu óc đau nhức, mặt mũi tối tăm. Y vội dùng tay trái chống xuống đất định nhảy bắn người lên. Ngờ đâu khi tay đụng vào mặt đất y mới biết không sao dung sức được nữa hiển nhiên đã bị đối phương điểm trúng yếu huyệt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Chương 36: Ngũ Đài Song Hưng

Tăng Bạt mới đầu được hai thức với Bính Trục lão nhị, trường kiểm của y đã bị rời khỏi tay, người cũng bị đẩy bắn ra ngoài xa.

Nguyên Thông không ngờ Tăng Bật bị bại nhanh đến thế

Chàng vội giơ tay ra bắt lấy thanh trường kiếm. Nắm được cán kiếm thấy cánh tay hơi rung động, chàng mới biết nội lực Bình Trục thực sự lợi hại và không hổ thẹn là một tên hung ác trứ danh thuộc vai vế già. Thuận thế kiếm đó người chàng bay theo tựa như một mũi tên thẳng đến cạnh Tăng Bật. Vì chàng sợ ý trước nên người chàng có phi nhanh đến đâu cũng không nhanh bằng người của tăng Bật bị đẩy bắn đi nên không đỡ kịp Tăng Bật khỏi rớt xuống đất. Chàng giơ tay ra chụp lấy cổ tay Tăng Bật đồng thời chàng thuận tay điểm vào sáu phủ huyết lớn, khiến Tăng Bật khỏi bị đau đớn rồi sau sẽ cứu chữa.

Điểm huyết Tăng Bất xong, đề người nghĩa huynh nằm đó, Nguyên Thông quay lại trước mặt anh em họ Bình hỏi:

-Tại sao lão tiền bối vừa đấu lại ra tay mạnh thế?

Lão đại Bích Bính Trân cười nhạt một tiếng đáp:

-Người có biết anh em lão phu là ai không mà dám vô lễ đến thế ?. Không sợ mang tội chết hay sao ?

Nguyên Thông chớp mắt mấy cái rồi tùm tùm cười chú không trả lời.

Bính Trục thấy thái độ Nguyễn Thông như vậy và chàng cũng mặc áo nho sinh màu trắng như mình liền hỏi:

- Lão đại, tiểu tử này có lẽ là mục tiêu chúng ta đấy.

Bính Trân liếc nhìn một cái liền đáp:

- Khỏi cần biết v là ai. Đảng nào v cũng chỉ có chết chứ không sao sống được.

Bính Trúc nói tiếp:

- Người ta nhờ vả, chúng ta đã nhận lời thì phải tận tâm với việc của người mới được, có hỏi thêm vài câu cũng không sao mà.

Nguyên Thông không đợi Bình Trục lên tiếng đã cười ha hả nói:

- Khỏi cần phải hỏi han chi nữa, để tiểu gia nói cho mà nghe, tiểu gia đây là Thẩm Nguyên Thông chuyên chống đối với tên quỷ sơn chủ gì đó chuyên núp ở trong bóng tối tác quái tác ác mà không bao giờ dám lộ mặt ra trông thấy người. Không ngờ Ngũ Đài Song Hung khi xưa oai danh hiển hách thế mà đến bây giờ phải đi làm trâu làm bò cho người ta như vậy.

Bích Trân tức giận vô cùng, mặt lộ sát khí rống lên một tiếng thát lớn rồi hỏi:

- Nói vậy, người có biết anh em lão phu ở núi Vạn Dương là người như thế nào không? Bích Trân buột miệng nói ra ba chữ núi Vạn Dương. Bích Trúc đã vội đưa mắt trách anh mình sao để lộ lai lịch ra như thế?

Ngờ đâu Bích Trân làm như không trông thấy người em ra hiệu, còn nói tiếp:

- Tiểu tử, chẳng lẽ người cũng không thể thoát chết được, lão phu có nói cho người biết cũng không sao đi nói cho ai hay biết được cả.

Ngẫu nhiên hay biết manh mối Nguyên Thông mừng rỡ như điên chàng vội vàng khăn thảm:

“Trời ơi! Cảm ơn Trời đã cho con biết sào huyệt của chúng”

Chàng trợn ngược đôi mắt như hai ngọn đèn lờm anh em Song Hung một cái tỏ vẻ khinh thị rồi hỏi:

- Hai người đừng có kiêu ngạo như thế nữa, ta tin chắc là sơn chủ của các người chính các người cũng không biết, như vậy còn huênh hoang làm chi.

Ngũ Đài Song Hung càng ngạc nhiên vì quả thật chàng nói như thế không sai chút nào.

Thì ra, anh em họ Bình là bạn thân với phó sơn chủ Bắc Khiếu Thư Điều Vũ Thông, mấy chục năm trước chúng cùng bọn với nhau đi tác ác trên giang hồ. Trước kia những tội ác lén lút của anh em chúng đều được Vũ Thông đặt mưu kế cho. Lần này cũng do Vũ Thông ra mặt, anh em y phụ trách hộ pháp danh dự cho sơn chủ của núi Vạn Dương. Anh em chúng nhận lời ngay, nhưng từ khi ấy đến giờ chưa hề gặp mặt sơn chủ, cả tên họ là gì chúng cũng không biết nổi.

Anh em chúng xưa nay vẫn tự kiêu tự đại quen đi rồi, nên không bị sơn chủ bó buộc càng hợp ý chúng. Vì thế cũng chẳng cần biết sơn chủ là ai, tên họ là gì?. Ngày thường Vũ Thông đối với anh em chúng rất là lễ phép, xưa nay chưa hề sai bảo chúng làm việc gì hết, mặc anh em chúng muốn đi đâu thì đi, chỉ thỉnh thoảng báo anh em chúng ra tay giúp sức một đôi lần thôi. Vì thế nay em chúng bị Vũ Thông lợi dụng mà không hay.

Lúc này Nguyên Thông thấy hai người không trả lời được, mặt tỏ vẻ ngượng ngịu, chàng đã tìm ra nhược điểm của anh em họ Bình này rồi, cho nên chàng đã nghĩ ra được kế, muốn nhân dịp dò hỏi thêm một chút cơ mật của tên sơn chủ họ. Chàng quyết định như vậy, lại nghĩ đến Ngọc Tiêu Tiên Tử ẩn nấp ở trên cây, anh em họ Bình dù tới tấp đến đâu cũng là hai sư huynh của bà ta. Cô nhân có câu: “đánh chó phải ngó chủ” vì kiêng nể Ngọc Tiêu Tiên Tử, chàng sợ sau này sẽ mang phiền phức vào người cho nên chàng vội truyền âm thư với Ngọc Tiêu Tiên Tử trước:

- Tiểu bối định dò hỏi bí mật của Vạn Dương Sơn nếu có câu nào xúc phạm đến quý phái, xin lão tiên bối lượng thứ cho.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cũng dùng truyền âm nhập mật thần công mà trả lời rằng:

- Sư môn của lão thân không may mắn mới có hai người đồng môn như thế. Tiểu tử khỏi cần phải e dè gì cả, cứ việc ra tay đối phó thẳng với chúng đi.

Nguyên Thông thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử nói vậy mới yên tâm, liền nói thẳng với anh em họ Bình rằng:

- Trên giang hồ không nghe ai nói đến cái tên của Vạn Dương Sơn cả, như vậy có nghĩa lý gì đâu mà hai vị lại đem cái tên đó ra để dọa nạt người. Dù hai vị có là Thái Thượng sơn chủ của phái đó cũng không đáng khoe khoang chút nào.

Nói tới đó chàng đổi giọng rất non nớt nhưng lại ngông cuồng khôn tả, nói tiếp:

- Vạn Dương Sơn bằng sao được bốn thiếu hiệp. Bốn thiếu hiệp bề trên có Lư Sơn tam lão đỡ đầu, võ nghệ cái thế vô song, như vậy minh chủ của võ lâm còn ai bằng được thiếu hiệp nữa, chỉ bằng hai vị theo bốn thiếu hiệp lại còn vẻ vang hơn theo sơn chủ Vạn Dương Sơn nhiều.

Lão đại Bích Trân tức giận đến nổi râu tóc dựng ngược, hai mắt nổ lửa không còn suy nghĩ gì hết, rống lên một tiếng trả lời:

- Tiểu tử vô tri, người là cái thứ gì? Ta chỉ đem một chút lợi hại của Vạn Dương Sơn của chúng ta nói ra cho người nghe, cũng đủ làm cho người hoảng sợ đến mất cả hồn vía rồi.

Bích Trúc tuy là người thô lỗ, nhưng đầu óc bình tĩnh và khôn ngoan hơn nên y vội lên tiếng khuyên người anh:

- Đại ca, hà tất phải cãi nhau với thằng nhỏ này làm chi, cứ việc ra tay cho nó xuống dưới âm ty ngay có phải là xong không?

Bích Trân không thèm nghe lời khuyên bảo của Bích Trúc nói tiếp:

- Chẳng lẽ tiểu tử này cũng phải chết, nói cho y hay hay không cũng vậy thôi, sợ gì mà chẳng nói.

Nguyên Thông sợ nữa chừng anh em chúng đổi ý vội nói khích:

- Bỉnh lão đại nói rất phải, dù các người có tiết lộ bí mật của núi Vạn Dương ra tất nhiên cũng chỉ có một cái chết là cùng thôi.

Bỉnh Trân nghe nói cả giận vội hỏi:

- Tiểu tử, ngươi biết gì nào ?

Nguyên Thông vừa cười vừa đáp:

- Nếu do tiểu hiệp lên tiếng hỏi thì chắc hai vị không thể nào trả lời được, như vậy có phải là ngươi biết bao không ?. Hai vị biết những gì thì cứ việc nói đi. Dù nói nghìn câu cũng vậy, không sao thoát được chữ chân lý, căn cứ sự biết ít biết nhiều của hai vị, bốn tiểu hiệp sẽ phán đoán ra địa vị của hai vị Vạn Dương Sơn cao thấp như thế nào liền.

Bị Nguyên Thông khích bác như vậy, anh em Song Hung vừa hổ thẹn vừa tức giận, vội kể hết những gì mà chúng biết được cho Nguyên Thông nghe

Thì ra sơn chủ của núi Vạn Dương xưa nay không chịu công khai hiện thân ở trước mặt mọi người. Mỗi lần y định sai bảo ai cũng dùng chim bồ câu truyền thư, hay do Điều Vũ Thông truyền lệnh. Tuy tổng đàn lập ở núi Vạn Dương, nhưng sự thực ngoài phó sơn chủ còn chín hộ pháp danh dự. Chín hộ pháp danh dự ấy đều là những ma đầu cái thể quái ẩn đã lâu và do phó sơn chủ dùng kỳ báo hay món tiền rất lớn mời tới. Trong bọn ấy ngoài Ngũ Đài Song Hung còn bảy người nữa. Bảy người đó là: Qui Kiến Sầu Cô Độc Nam, Huyết Chương Vô Thường Cao Cấp, Bồ Phong Túc Anh Hoắc Phi, Ngũ Am Qui Thủ Tô Hoàn, Thất Bộ Đoạn Hồn Trà Hồng, Bán Diện Kiêu Lãnh Tinh Tinh, Ma Diện Kim Hoa Hách Liên Phương, ngoài ra trong tổng đàn không còn nhân vật nào trọng yếu hơn nữa.

Việc của tổng đàn chỉ do sơn chủ với Điều Vũ Thông hai người chỉ huy điều động thôi, chứ chín đại hộ pháp xưa nay không tham dự vào bao giờ, cho nên chúng không biết gì cả.

Nguyên Thông chờ Ngũ Đài Song Hung nói xong, biết chúng đã nói thực, không truy hỏi nữa, vừa cười vừa hỏi chuyện khác:

- Hai vị lão tiền bối sau này định đi đâu?

Bỗng thấy chàng hỏi một cách băng quơ như vậy, anh em Song Hung không hiểu chàng hỏi như thế có ý gì đều ngẩn người ra nhìn nhau?. Nguyên Thông vừa cười vừa hỏi tiếp:

- Bốn tiểu hiệp hỏi như vậy là vì hai vị lão tiền bối đã tiết lộ hết sự bí mật của núi Vạn Dương rồi. Có lẽ sau này 2 vị không thể trở về núi đó nữa. Nên mới hỏi như vậy.

Lúc này anh em Song Hung mới hiểu ý nghĩa câu hỏi đó, lão nhị Bỉnh Trực liền giơ song chương lên vỗ một cái quát lớn:

- Tiểu tử giỏi thật, giờ chết của ngươi đã đến, mau lại đây để sớm mà đi đầu thai làm người khác.

Nguyên Thông lấy cây sáo ngọc xanh ra tiến lên một bước nghênh ngang đáp:

- Tiểu bối xin dùng cây bích ngọc tiêu này để lãnh giáo tuyệt học của 2 vị.

Nguyên Thông cầm chiếc sáo ngọc ở trong tay không tấn công, chỉ lên tiếng nói:

- Mời hai vị ra tay đi.

Đồng thời chàng vận sẵn năm thành công lực ra chờ địch tấn công.

Lão đại Bỉnh Trân cười như điên nói:

- Lão nhị, có bao giờ anh em chúng ta theo quy cũ giang hồ đâu, hiền đệ mau ra tay đi, để chúng ta còn đi nhậu nhẹt.

Bỉnh Trực cười khi một tiếng:

- Bích Ngọc Tiêu đó trong tay lão già Hoa Đắc Mộng đã không nghĩa lý gì, bây giờ ngươi là môn hạ của y tất nhiên tầm thường hơn, thế mà còn dám ăn nói kêu ngoa ngông cuồng.

Nguyên Thông thay đổi thái độ người đứng yên như một quả núi, miệng tùm tùm cười, khí thế chàng trông đã hơn Song Hung nhiều. Ngọc Tiêu Tiên Tử ẩn thân trên cây cỏ thụ cảnh lá rậm rạp cũng phải gật đầu khen thầm. Đồng thời bà ta cũng lo âu hộ chàng nữa, vì bà ta biết công lực của hai người sư huynh rất cao siêu nên bà nghĩ Nguyên Thông thế nào cũng không địch nổi.

Bỉnh Trực cười giọng rất thâm khốc rồi lần bước tiến tới, oai thế của y quả thật khinh người, nhưng Nguyên Thông chỉ mỉm cười chứ không sợ hãi chút nào.

Lão nhị đi tới cách Nguyên Thông chừng ba bước, liền giơ một chương lên thông thẳng nhắm đầu Nguyên Thông tấn công xuống, trông thái độ của y cũng biết y khinh địch thế nào. Nếu Nguyên Thông là người nham hiểm thì có lẽ Bỉnh Trực không còn ra tay lần thứ hai nữa, nhưng chàng là người quang minh lỗi lạc không khi nào lợi dụng cơ hội không chánh đáng này mà ra tay hạ đối phương, đồng thời chàng cũng định thử xem công lực thực sự của Ngũ

Đài Song Hung cao siêu tới mức nào, cho nên chàng không tránh né chút nào hết chỉ dùng năm thành chân lực của mình chống đỡ thôi.

Nội công và hòa hầu của Nguyên Thông ngang với người tu luyện hai trăm năm, nên năm thành công lực của chàng cũng bằng người tu luyện trăm năm rồi, chứ có phải tầm thường đâu. Bính Trục quả không hổ thẹn là một tên ma đầu đã khét tiếng mấy chục năm, y thấy kinh lực của Nguyên Thông mạnh như vậy liền tăng thêm chân lực của mình. Y vẫn dùng thế chưởng cũ mà cứ nguyên tay đánh bổ xuống.

Chưởng của hai người va chạm nhau không có một tiếng động nào hết, chỉ thấy người của Nguyên Thông hơi lão đảo, trái lại Bính lão nhị giờ hết mười thành chân lực ra mà phải lùi về phía sau một bước lớn. Y kinh ngạc vô cùng, trở mặt ra nhìn đối phương.

Nguyên Thông thấy Bính Trục mặt biến sắc như vậy mà không thừa thế ra tay tấn công, chỉ mỉm cười hỏi:

- Lão tiền bối có muốn chỉ giáo mấy thế võ bằng khí giới không ?

Bính Trục đã biết thắng nhỏ ở trước mặt không phải tay tầm thường, không dám khinh địch như trước nữa lẳng lẳng lấy một môn khí giới cột ngang lưng ra, khí giới của y dài ba thước sáu, đen nhánh trông giống roi mà không phải là roi, thân khí giới mềm như nỉ, đầu lại làm như đầu của rắn. Y dùng chân lực rung động môn khí giới ấy một cái, đầu roi hình rắn liền ngừng lên. Lúc ấy Nguyên Thông mới thấy thân roi đều có những móc chằng chịt dài chừng ba phân.

Bính Trục lấy môn khí giới đặc biệt đó ra rồi, liền cười khinh và nói:

- Đây là Long Đầu Đoạn Hồn Điều trên tấm thuốc độc rất mạnh, chỉ đụng vào người một chút là chết liền. Lão phu cảnh cáo người trước có bị giết chết không còn ân hận vào đâu nữa.

Nguyên Thông giờ cây ngọc tiêu lên đáp:

- Bất cứ lão tiền bối dùng khí giới ngoại môn gì, bản tiểu hiệp cũng chỉ dùng có một cây sáo ngọc xanh này thôi, xem lão tiền bối có làm gì nổi tiểu hiệp không.

Bính Trục tức giận vô cùng, lập tâm giết chết đối phương, nên y múa chiếc roi đầu rắn nhằm trước ngực Nguyên Thông điểm tới.

Nguyên Thông thấy vậy tùm tùm cười, giờ thế Nghinh Phong Tổng Vũ (đón gió đưa mưa) chống đỡ, chỉ thấy một làn ánh sáng xanh nhằm đầu rắn trên chiếc roi của Bính Trục mà va chạm luôn.

Bính Trục thấy nội lực mình kém về hơn, nên không muốn so tài với đối phương bằng nội lực, chỉ vận sức vào chiếc roi. Đầu rắn ở đầu bỗng tự động nghẹo sang bên và cuộn theo cây sáo xông lên nhằm yếu huyệt ở đan điền Nguyên Thông cắn luôn.

Đầu roi của y biết tự động nghẹo sang trái, nghẹo sang phải và biết nhả mồm cắn địch như vậy, quả thật lạ lùng. Nguyên Thông thấy vậy cả kinh vội lùi về phía sau năm thước.

Bính Trục thấy thế công đó của mình đã làm đối phương phải lùi thoái chí vô cùng, không bỏ lỡ dịp may vội giờ thế Ác Quỷ Khẩu Môn (ác quỷ gõ cửa) nhằm khí môn huyệt của Nguyên Thông tấn công tiếp.

Lúc này Nguyên Thông không nương tay nữa, chàn vội giờ thế Sáo Bốn Mạng.

Sáo của chàng hóa thành một luồng ánh sáng xanh vừa chống đỡ vừa phản công. Bính Trục cũng giờ những thế roi quái lạ ra tấn công tới tấp. Bề ngoài trông hai người như ngang tài nhau nhưng sự thực Nguyên Thông chỉ dùng có năm thành công lực mà Bính Trục đã giờ hết sức ra rồi.

Một lát sau, Nguyên Thông tăng nữa thành công lực, Bính Trục liền bị lép vế ngay. Lão đại Bính Trục thấy người em của mình sắp bại đến nơi không do dự gì cả vội rút m Dương Song Kích ra mỗi tay cầm một chiếc, rống lên, xông vào vòng đấu.

Nguyên Thông một mình đấu với hai người mà chỉ giờ có bảy thành công lực thôi, còn Song Hung giờ hết công lực ra cũng không sao thắng nổi chàng.

Vì nể mặt Ngọc Tiêu Tiên Tử, Nguyên Thông vẫn không dám giờ toàn lực ra đối phó, chỉ muốn làm cho Song Hung biết điều rút lui thôi.

Nhưng Song Hung rất ngu đại tưởng tài ba của chàng chỉ có thế. Chúng định lợi dụng sức mạnh của chúng kéo dài trận đấu để cho chàng hết sức mà bị đánh bại.

Nguyên Thông đã biết ý của chúng, bắt buộc phải thay đổi thân pháp, người chàng như con cá bơi trong nước né đông tránh tây nhanh nhẹn vô cùng. Cây sáo trong tay chàng đánh ra ba thế uy lực mạnh nhất là Ngân Thụ Sinh Hoa (cây bạc nở hoa), Bích ba Vạn Khuynh (sóng xanh muôn ngọn), Thúy An Bài Không (óng xanh xếp đầy trời không) ra. Nhất thời chỉ thấy bóng sáo tựa như một cái dù úp chụp anh em Song Hung lại vậy. Song Hung không ngờ Nguyên Thông còn dư sức đến thế, hoảng sợ vô cùng vội giờ hết sức lực ra, bao nhiêu tài ba đều đem ra hết mà cũng chỉ chống đỡ được chót lát.

Đang lúc anh em chúng kinh hoàng thì Nguyên Thông bỗng rú lên một tiếng thanh thót nhún chân một cái nhảy lên cao tám trượng và hạ chân xuống ở ngoài xa năm trượng trông rất an nhàn, bỏ cây sáo vào trong túi nhìn thẳng vào mặt Song Hung đang kinh hoàng mỉm cười.

Song Hung có chịu nổi đâu, liền cùng rú lên một tiếng rất thảm khốc, rồi xông lại tấn công.

Nguyên Thông thấy Song Hung không biết điều chút nào liền nổi giận mắng thăm.

“ Chúng thực không biết sống chết gì cả”

Anh em Song Hung vừa xong tới cách Nguyên Thông chừng một trượng thì bỗng có một cái bóng ở trên cây cổ thụ gần đó phi thân xuống. Người đó chính là Ngọc Tiêu Tiên Tử. Bà ta vừa xuống tới đã ngăn cản Song Hung và giận dữ trách rằng:

- Hai vị sư huynh sao không biết điều chút nào cả

Song Hung nghe nói mặt đỏ bừng đồng thanh gọi một tiếng:”Sư muội” rồi cả hai đều đứng im.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy hai sư huynh ngượng ngịu như vậy cũng không nổi nhần tâm liền tỏ vẻ u ám thờ dài nói tiếp:

- Hai vị sư huynh tuổi đã gần trăm rồi, cũng nên biết hối mà qui đi chứ. Ngày hôm nay nếu Thảm tiểu hiệp không nương tay thì hai vị còn sống sao được. Hĩa vị xem quần áo hai vị như thế này có khó coi không ?

Lúc ấy Song Hung định thần nhìn lại quần áo của mình. Cả hai đều hoảng sợ đến mất cả hồn vía. Thì ra quần áo hai người đã bị ba thể sáo sau cùng của Nguyên Thông đâm trúng rách như tổ ong vậy.

Ngọc Tiêu Tiên Tử lại nói:

- Tiểu hiệp là kỳ lân và phượng hoàng của người đời, công lực cao tuyệt, cử thế vô song, hai vị sư huynh ẩn tích hơn ba mươi năm sao còn ôm thị phi vào người như thế ?. Bây giờ hai vị đã tiết lộ bí mật của chúng ta rồi, tất nhiên bọn núi Vạn Dương không để yên cho hai vị đâu.

Anh em họ Bính tính rất tàn ác, nhưng đối với người sư muội này lại kính nể vô cùng. Năm xưa chúng tác ác ở giang hồ, sau Ngọc Tiêu Tiên Tử khuyên bảo mãi chúng mới thề suốt đời không tái xuất giang hồ. Bây giờ trông thấy người sư muội, chúng lại nghĩ đến lời thề xưa, cả hai đều hổ thẹn vô cùng, ấp úng đáp:

- Sư muội, phen này ngu huynh trở về núi sẽ không hạ sơn nữa đâu, sư muội cứ yên tâm

Nói xong, chúng quay người đi luôn.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy vậy đau lòng vô cùng thờ dài một tiếng và nói:

- Chỉ mong hai vị sư huynh giữ gìn lấy sức khỏe, tiểu muội không tiến nữa.

Song Hung ở đằng xa trả lời:

- Đến ngày nay anh em ngu huynh mới tin ngoài trời có trời, ngoài người giỏi lại có người giỏi hơn. Đời này ngu huynh chả còn sống được bao lâu nữa, phen này chia tay có lẽ là vĩnh biệt. . .

Chúng chưa nói dứt, đã đi mất dạng.

Ngọc Tiêu Tiên Tử đứng ngăn người ra nhìn hai người sư huynh đi mất tích và ứa nước mắt khóc thầm.

Nguyên Thông thấy vậy cũng thờ dài, rồi chàng vội tới cứu chữa cho Tăng Bật.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Ma ảnh trùng trùng

Chính Nghĩa Cung ở trên núi Cửu Nghi tại biên giới phía nam tỉnh Hồ Nam, còn núi Vạn Dương thì ở phía Đông Nam, cách núi Cửu Nghi không xa.

Nguyên Thông đã hứa là sẽ đi Chính Nghĩa Cung ở núi Cửu Nghi Mai Sơn, bây giờ lại nghe nói ở trên núi Vạn Dương có ỏ ma, cho nên việc đi Hồ Nam này chàng không thể nào trì hoãn được.

Chàng ngỏ lời nhờ Ngọc Tiêu Tiên Tử để ý tìm Thần Thâu Thất lão tiên bối hộ và được Ngọc Tiêu Tiên Tử vui vẻ nhận lời ngay.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy Nguyên Thông quyết tâm đi núi Vạn Dương, ngẫm nghĩ giây lát mới nói:

- Về thực lực núi Vạn Dương lão thân chỉ cũng biết một phần nào thôi, hiện giờ Vô Hình Kiếm Tôn Hoán Nhiên đã bị giam giữ ở trong Chính Nghĩa

Cung trên núi Cửu Nghi. Trước khi đi Vạn Dương Nguyên nhi hãy đi núi Cửu Nghi trước, cứu Tôn lão thoát nạn. May ra Tôn lão có thể chỉ điểm Nguyên nhi rất nhiều.

Nguyên Thông nhận thấy lời nói bà ta rất có lý, liền vui vẻ gật đầu nhận lời.

Ngọc Tiêu Tiên Tử liền từ biệt đi ngay.

Nguyên Thông với Tăng Bật quay về khách điểm trả tiền xong, theo ven bờ sông xuống miền Nam.

Hai người đi rất nhanh, ngày hôm sau đã tới Phong Huyện ở phía tây tỉnh Hồ Nam, Phong Huyện là nơi giàu có nhất tỉnh Hồ Nam, dân cư đông đúc trông có vẻ rất thanh bình.

Thành thị tuy không lớn lắm nhưng người đi lại rất đông đúc và náo nhiệt khôn tả.

Nguyên Thông với Tăng Bật vào khách điểm nghỉ chân rất sớm, lúc bấy giờ mặt trời chưa lặn. Hai người liền ra ngoài phố dạo chơi để xem phong thổ nơi đây ra sao. Hai người thấy thành hồ nhỏ và bình tĩnh này có một bình diện khác hẳn những thành phố khác. hai người đi dạo chơi hết thành phố đó rồi, thuận đường đi ra ngoại thành dạo xem.

Họ thấy ở phía bên trái cách thành không xa, có một dãy núi nho nhỏ. Dưới chân núi có mấy nơi khói bốc lên và trong đó có một tòa đạo quan khá lớn.

Từ khi làm hộ pháp cho Võ Đang, Nguyên Thông nhận thấy trách nhiệm của mình rất nặng, cho nên đi đến đâu chàng cũng chú ý đến đạo sĩ và đạo quan. Chàng và Tăng Bật tiến về phía đạo quan.

Đạo quan ấy đồ nát cũ kỹ, sơn cửa tróc rất nhiều và đóng kính. Trên cửa có treo một tấm bảng đề Kim Ngân quan nhưng cũng phủ đầy bụi tó ra đã lâu không ai quét rửa. Nguyên Thông thấy vậy thở dài một tiếng rồi nói:

- Chắc đạo quan này thế nào cũng của phái Võ Đang. Từ khi tiểu đệ đại náo đến giờ khiến cho oai danh của phái này suy sút cho nên đạo quan mới tiêu điều như thế này.

Tăng Bật nghĩ đến mình luôn luôn làm nhục đệ tử phái Võ Đang, khiến phái ấy mất hết thể diện ở trước mặt mọi người, trong lòng cũng ân hận vô cùng.

Đang lúc hai người đang rầu rĩ đứng ngẩn người ra nhìn, thì trong quan bỗng có mùi gà quay rất thơm đưa ra. Tăng Bật thèm rờ dãi tiến lên định gõ cửa, nhưng Nguyên Thông đã nắm tay chàng kéo đi.

Khi về tới trong thành Tăng Bật ngạc nhiên hỏi:

- Nguyên đệ, với thân phận của phái Võ Đang, dù hiền đệ có vào ăn một bữa gà quay của chúng cũng chẳng quá đáng. Hiền đệ lúc nào cũng câu nệ, như vậy mất hết bản sắc của một nhân vật giang hồ.

Nguyên Thông cau mày lại đáp:

- Đệ chắc người ở trong quan đó không phải là đạo sĩ của phái Võ Đang đâu.

- Người ở trong đạo quan không phải là đạo sĩ, chẳng lẽ là hòa thượng ư!

- Có mấy thứ gà quay, gà quay của Cái Bang nổi tiếng nhất, vừa rồi đệ ngửi thấy mùi thơm đó là gà quay của phái ăn mày rồi, cho nên đệ mới tưởng...

- Hiền đệ tưởng những người ở trong đạo quan đó là đệ tử của Cái Bang phải không?. Dù là đệ tử Cái Bang cũng đã sao đâu.

- Đại ca dạ quên đệ tử Cái Bang đối với chúng ta đã thay đổi thái độ rồi sao?

Tăng Bật nghĩ đến lúc ở gần Hiếu Cảm trông thấy trưởng lão của Cái Bang kiêu ngạo vô lễ như thế nào, chàng lại tức vô cùng liền nói:

- Đáng lẽ chúng ta nên vào trong đó cho chúng một bài học mới phải.

- Đệ tử Cái Bang bỗng thay đổi thái độ, chắc bên trong thế nào cũng có nguyên nhân. Đại ca, tối nay chúng ta phải đi đến đạo quan đó dò xét một phen.

***

Canh một vừa qua, chnh hai mới tới, trong thành có hai cái bóng người một trước một sau tiến thẳng ra phía nam ngoại ô, khi tới trước Kim Ngân quan thì cùng ngừng chân lại. Không cần phải nói rõ hai cái bóng đó chắc quý vị cũng biết là Nguyên Thông với Tăng Bật rồi. Hai người thấy tòa đại quan yên lặng như tờ liền cùng nhau nhảy vào trong sân, tiến thẳng vào hậu điện.

Lúc ấy ở trên chánh điện chỉ thấy một ngọn đèn dầu nho nhỏ, có năm người ăn mày đang ngồi quanh ngọn đèn, về mặt rầu rĩ. Người ngồi giữa chính là Long Lập, đại đệ tử của Long Hồ Nhị Cái, còn bốn người kia là Tưu Cái Cam Như Mộng, Phá Cái Đôn Bình, Hạp Cái Minh Vũ với Thúy Cái Ngô Thiên Giáp.

Tưu, Phá, Hạp ba người với Long Lập đều đã gặp mặt Nguyên Thông rồi, riêng Thúy Cái là lần đầu tiên chàng mới thấy.

Các trưởng lão của Cái Bang hội họp ở đây làm gì ?. Ba tháng trước họ xuất hiện ở Hiếu Cảm, hôm nay họ lại ẩn nấp ở trong đạo quan, chắc họ có việc gì rất quan trọng nên mới tập hợp như vậy. Nguyên Thông và Tăng Bật muốn biết rõ nguyên nhân, nhưng năm người đó chỉ rầu rĩ ngồi yên, không một người nào lên tiếng hết.

Tăng Bật không sao nhịn được, mấy lần muốn nhảy xổ xuống dùng vũ lực để ép hỏi chúng nhưng Nguyên Thông đã vội nắm lấy vai y không để cho y hành động.

Canh hai đã qua, trống lầu thành đã điểm sang ba, năm người trên điện vẫn cứ ngồi yên như trước không hề cử động và nói năng gì hết.

Nguyên Thông cau mày và rút tay để ở trên vai Tăng Bật lại. Chẳng làm thế là tỏ cho Tăng Bật hay, lúc này y có nhảy xuống chẳng cũng không ngăn cản.

Tăng Bật liền nín hơi lấy sức, đứng dậy định nhảy vào trong điện, bất ngờ Nguyên Thông lại nắm chặt lấy tay và truyền âm nhập mật và bảo rằng:

- Hãy khoan, có người tới đây

Tăng Bật nghe nói ngẩn người ra và ngừng chân lại. Không bao lâu quả có tiếng chân người đi tới. Năm người ở trong điện cũng đã nghe thấy tiếng động, mặt đều tỏ ra gây cấn.

“Sột” một tiếng động trên mái nhà, một bóng đen nhảy xuống. Mấy người trong điện nhìn ra ngoài sân đã thấy một chàng áo đen bịt mặt đứng sừng sững. Nguyên Thông với Tăng Bật nhận ra người đó là người của núi Vạn Dương.

Lúc ấy năm người Cái bang ở trong điện đã đứng cả dậy. người áo đen bịt mặt đàng hoàng đi thẳng vào trong chánh điện, ngắm nhìn năm người rồi hỏi một câu ngắn gọn:

- Ai đi ?

Long Lập liền đáp:

- Chúng tôi, năm người liền tới đây, đều hy vọng gặp mặt bang chủ.

Nguyên Thông ở trên mái nhà nghe thấy liền hiểu ngay, trong lòng mừng thầm nghĩ rằng:

“Ngày hôm nay không ngờ thu hoạch được nhiều manh mối”

Người áo đen bịt mặt lạnh lùng đáp:

- Không được.

Long Lập van lơn:

- Được bạn nâng đỡ và nhận lời cho phép chúng tôi được đến thăm bang chủ, để chúng tôi được yến kiến bang chủ một phen, bôn bang thề hết sức trung thành với sơn chủ rồi, chẳng lẽ lại sợ chúng tôi phản hay sao ?

Người áo đen bịt mặt vẫn thản nhiên đáp:

- Không được là không được, Bây giờ ai đi, nói mau!

Năm người của Cái bang đều đứng chờ người ra, rồi mỗi người đứng sang một phương vị, vậy người áo đen bịt mặt vào giữa.

Long Lập mới lên tiếng đáp:

- Nếu đi thì năm người chúng ta cùng đi.

Người áo đen bịt mặt cười một cách khinh thị rồi đáp:

- Bọn ăn mày các ngươi vô lý thực ! Thảo nào nửa năm nay công việc của các ngươi làm cho sơn chủ rất thất vọng. Chẳng lẽ các ngươi không nghĩ đến sự sống chết của lão ăn mày họ Ngụy hay sao ?

Cái Bang năm người đứng ủ rũ như gà chọi bị thua vậy.

Một lát sau, Long Lập ngừng đầu nhìn bốn người an mày nọ một cái, bốn người đó đều gật đầu. Y mới tiến lên nói: “ Tôi đi”

Người bịt mặt lắc đầu đáp:

- Các ngươi dám giữ trò uy hiếp phải không ?. Nếu vậy ta hủy bỏ quyền tự quyết của các ngươi đi, hiện giờ do quyền ta chỉ định.

Nói xong, y khò cần biết đối phương phản ứng ra sao, chỉ vào mặt Minh Vũ và ra lệnh:

- Ngươi lại đây!

Minh Vũ mất mủi nhưng đầu óc rất sáng, nghe tiếng gió là có thể biết được đối phương ở đâu, nhất là cái mũi của y lại đặt biệt hơn người, nên người bị mặt khê chỉ tay một cái là y biết liền ; nhưng y vẫn giả bộ không hay vẫn đứng yên như cũ.

Long Lập xen lời hỏi:

- Sự thúc của tôi bị mù không trông thấy gì làm sao mà phân biệt được bang chủ của bốn bang bình yên hay không? Và cũng làm sao biết ông ta có được hậu đãi hay không ?

Người bị mặt khê hừ một tiếng đáp:

- Hạt Cái Minh Vũ có kỹ thuật rất tài, ai mà chẳng biết Long Lập ngươi đừng có giờ mưu mô ra nữa. Trong Cái Bang các ngươi chỉ có mấy mảnh gỗ vụn như các ngươi thì làm trò trống gì, ta khuyên các ngươi nên yên phận mà ngoan ngoãn nghe lời của sơn chủ thì hơn.

Long Lập rầu rĩ thờ dài một tiếng đáp:

- Minh sư thúc! Lần này sư thúc phải vất vả một phen vậy.

Minh Vũ mặt lạnh đi tới trước mặt người bị mặt, người đó giơ tay lên điểm vào yếu huyệt tê của y rồi cấp y vào nách rồi lớn tiếng bảo những người kia rằng:

- Các ngươi định có lòng phản bang, không cần đếm xỉa đến sự sống chết của bang chủ thì cứ việc ngấm ngầm theo dõi đi.

Nói xong, y nhảy lên mái nhà đi luôn. Nguyên Thông kéo áo Tăng Bật, hai người vội theo sao ngay.

Người bị mặt khinh công khá lợi hại, y đi nhanh như bay tiến thẳng về phía đông.

Nguyên Thông, tăng Bật dùng tốc độ thích đang theo đuổi, lúc nào cũng cách người bị mặt đó chừng hai mươi trượng. Tuy cách xa như vậy nhưng mắt của Nguyên Thông rất sáng tỏ, nên vẫn trông thấy rõ như thường. Tăng Bật không tài nào bằng chàng nên việc gì cũng nghe theo sự chỉ huy của chàng.

Người bị mặt cũng khôn ngoan lắm, đi được hơn năm trượng là quay đầu lại nhìn, nhưng y chỉ nhìn thấy những cái gì cách y hơn mười trượng thôi. Trước sau y cũng không phát hiện được Nguyên Thông và Tăng Bật theo dõi.

Đi được hơn một canh, ba người đã rời khỏi Phong Thành hơn trăm dặm, lúc ấy người bị mặt lại tiếp tục chạy về phía trước. Tăng Bật có vẻ nóng nảy nói:

-Nguyên đệ! Chi bằng chúng ta chặn bắt tên ấy tra khảo, thế nào y cũng ngoan ngoãn khai hết.

Nguyên Thông cương quyết đáp:

- Ít khi có dịp may như ngày hôm nay, nhờ y liều chết không chịu xưng thì sao ?

Nói xong, chàng lại đuổi theo. Bất đắc dĩ Tăng Bật phải theo sao.

Một lát sau, thấy phía trước có một khu rừng rậm, vượt qua rừng rậm ấy đi tới một cái suối rộng chừng hai chục trượng, người bị mặt liền dừng chân ở cạnh suối.

Nguyên Thông với Tăng Bật vội ẩn nấp trên cây để xem hành động của người bị mặt, thấy y để Minh Vũ xuống và vỗ tay ba tiếng. Một lát sau, miền hạ du chỗ cách y hơn trăm trượng cũng có hai tiếng vỗ tay vọng tới. Người bị mặt lại vỗ tay bảy cái tiếp, miền hạ du lại có tiếng vỗ tay trả lời

Tiếp theo đó người bị mặt quay người lại nhìn về phía rừng rậm. Nguyên Thông với Tăng Bật phải im hơi lặng tiếng không dám cử động chút nào.

Không bao lâu phía hạ du có tiếng mái chèo khua nước vọng tới, rồi một chiếc thuyền nhỏ chở được bốn năm người bị mặt đang đứng. Ngoài người chèo thuyền ra trên thuyền không còn ai cả. Chiếc thuyền nhỏ ấy bơi sát vào bờ, người bị mặt chưa kịp quay đầu lại mà chỉ giơ tay lên giờ thêm bốn cái, nhưng bốn tiếng vỗ tay này cài dài cái ngắn, cái nhanh cái chậm khác nhau, hiển nhiên đó là ám hiệu của chúng.

Người lái thuyền vội nhảy lên bờ đứng ở phía sau người bị mặt, người ấy cũng mặc quần áo đen và cũng lấy khăn bị mặt như người kia, không nói năng gì cả, cúi xuống âm Minh Vũ lên rồi nhảy xuống thuyền chờ sang bên bờ kia, không bao lâu chiếc thuyền đã mất tích trong bóng tối.

Còn người bị mặt đứng trên bờ vẫn cứ nhìn về phía sau canh gác.

Tăng Bật với Nguyên Thông nóng lòng sốt ruột vô cùng cùng, trông thấy chiếc thuyền nhỏ bơi sang bờ bên kia mà không sao hiện thân ra theo dõi được. Tăng Bật nghiêng răng mím môi chỉ muốn phi thân xuống đánh người bị mặt cho chết ngay tại chỗ mới hả dạ.

Nguyên Thông dùng thần công truyền âm nhập mật bảo y rằng:

- Người bịt mặt này thật trọng như vậy, đủ biết nơi đây cách sào huyệt của chúng không xa. Chúng ta phải thận trọng mới được.

Nói đến đó chàng bỗng cau mày lại nói tiếp:

- Đại ca, để tránh mục tiêu quá lớn, đại ca hãy theo đường cũ mà về khách điếm chờ đệ. Đệ nhân lúc người bịt mặt này hơi sơ suất một chút là qua sông theo dõi tên nọ liền.

Thọat tiên Tăng Bất không nghe, nhưng sau y suy nghĩ lại mới vui vẻ bằng lòng.

Rồi y đột nhiên cười ha hả nhảy xuống đất chạy về phía rừng rậm, nguyên ý của y là muốn dụ cho người bịt mặt kia theo dõi để cho Nguyên Thông tiện qua sông. Nhưng người bịt mặt rất khôn ngoan không chịu mắc hãm, chỉ cười khinh khinh mấy tiếng rồi từ từ đi vào trong rừng khám xét.

Nguyên Thông thấy người bịt mặt khôn ngoan như vậy không dám trì hoãn, chờ tới khi người bịt mặt vừa bước chân vào trong rừng rậm, chàng vội đưa khinh công thượng hạng ra, như một làn gió nhẹ nhàng nhảy xuống dưới suối. Suối ấy rộng hơn ba chục trượng, tuy chàng không thể nhảy một cái qua được mặt suối rộng như vậy, nhưng chàng có thể nhờ mặt nước để dẫm chân nhún nhảy, nên chàng chỉ nhún nhảy hai cái đã qua được bờ bên kia ngay. Chàng đứng trên bờ tìm kiếm không thấy chiếc thuyền nhỏ đâu cả. Chàng suy nghĩ giây lát chạy thẳng về phía Đông đuổi theo, đuổi được một quãng lại tới một con sông nhưng không thấy gì cả. Chàng cúi nhìn mặt nước bỗng nghĩ ra một vấn đề, bụng bảo dạ rằng:

“Hiển nhiên nơi đây thuộc vào địa khu gần Động Đình, sao chiếc thuyền nhỏ đó chỉ nháy mắt đã biến mất. Hồ Động Đình chỉ rộng chừng tám trăm dặm, xung quanh có rất nhiều lạch nước, vậy ta biết đi đâu tìm chiếc thuyền nhỏ ấy?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Võ Lăng Biệt Phủ

Nguyên Thông lắng tai nghe một hồi không thấy động tĩnh gì hết, bất đắc dĩ chàng phải ngồi xếp bằng tròn trên mặt đất, định nhân lúc hành công đó sẽ nghe được tiếng động gì chẳng. Nội công của chàng rất tinh thông, hành công không lâu đã nghe thấy cách đó chừng năm dặm có tiếng mái chèo đang khua động vào mặt nước, chàng cả mừng vội đứng dậy chạy theo phía có tiếng động.

Quả nhiên đi không lâu chàng đã thấy một con sông ngăn cản trước mặt, trên mặt sông có một chiếc thuyền đang lướt như bay tới. Chàng đã nhận ra chiếc thuyền đó chính là chiếc thuyền hồi nãy. Người lái đò phải có công lực rất mạnh mới chèo được chiếc thuyền đi nhanh như vậy. Chàng vội theo ven bờ sông đuổi theo chiếc thuyền, đuổi một hồi đã đến mặt hồ Động Đình rộng mênh mông.

Chiếc thuyền nhỏ vào tới Động Đình liền bơi về phía cái bè lớn rộng chừng hơn trăm trượng. Trên bờ đèn đuốt sáng choang. Chàng nhìn kỹ mới hay ngọn đèn sáng nhất treo ở trên một chiếc thuyền lớn. Chàng lại vận nội công nhìn kỹ rồi thở dài một tiếng lầm bầm rằng:

“Thực công uổng công đi chuyến này”

Chàng thấy quanh hồ không có thuyền nào nữa, mà có đi chẳng nữa chàng cũng không thể lợi dụng được. Chàng lấy hết chân khí ở đan điền ra tung mình nhảy xuống mặt nước đạp sóng tiến thẳng về phía chiếc thuyền to kia. Chiếc thuyền đó đậu rất xa bờ, phòng vệ rất nghiêm mật. Trên mũi thuyền có một người canh gác, nhưng y làm sao mà ngờ được Nguyên Thông đi trên mặt nước tới. Nguyên Thông phải dùng thân pháp rất nhanh để tránh tai mắt của người canh gác. Chàng lẹ làng nhảy lên trên thuyền, ẩn nấp ở giữa hai cột buồm rồi ngó vào trong khoang. Chàng thấy khoang thuyền rộng chừng hai trượng, bên trong bày biện rất xa hoa, bàn ghế đều bằng gỗ vàng hương và sơn đỏ, chung quanh có treo màn cửa trông rất long lẫy huy hoàng.

Trong khoang có tất cả bảy người. ngoài Minh Vũ đã được giải huyệt tê ra còn có bốn người áo đen bịt mặt đứng ở bên cạnh cửa sổ. Hai người ngồi ở chính giữa về phía trên, bên phải là người vận áo đen bịt mặt và bên trái là một ông già ăn vận rất lịch sự. Ông ấy không ai khác hơn Long Hồ Dị Cái Ngụy Tấn.

Lúc ấy người bịt mặt ngồi bên phải với địa vị chủ nhân nói giọng rất hòa nhã, lễ phép với Minh Vũ rằng:

- Minh đại hiệp muốn nói gì ở trước mặt bang chủ của các người cứ việc nói thẳng đi, khỏi e dè gì hết.

Minh Vũ chớp nháy đôi ngươi trắng đã mấy cái, châu mũi lại một chút rồi bỗng cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Bang chủ của bốn bang được ưu đãi như vậy, anh em Cái bang đã yên tâm. kẻ mù này không có lời gì đáng nói cả.

Giọng nói và thái độ của y rất châm biếm. Hiển nhiên y đã biết Long Hồ Dị Cái không có vẻ gì bị hành hạ cả, nhưng đã thấy quần áo sang trọng nên y mới phần uất như vậy. Ngụy Tấn đôi mắt đầm lệ, lạnh lùng nói:

- Minh sư đệ, ngu huynh ở đây sung sướng lắm, sư đệ cứ về đi.

Minh Vũ chỉ dùng mũi kêu hừ một tiếng, bụng bảo dạ:

“Sư huynh thì sung sướng thực, có biết đâu các đệ tử trong bang khổ sở như thế nào”

Y càng nghĩ càng tức giận, bỗng dưng đứng dậy lạnh lùng nói:

- Xin lãnh pháp dụ của bang chủ, tiểu đệ cáo lui đây.

Nói xong y quay mình đi ra ngoài khoang, người áo đen bật mặt ngồi cạnh Ngụy Tấn vội xua tay và đỡ lời:

- Hãy khoan, có phải Minh đại hiệp định mưu phản bang chủ của các người đấy không ?.

Minh Vũ ngừng chân lại, mắt vẫn hướng ra bên ngoài giận dữ đáp:

- Đó là việc nội bộ của tệ bang không dám phiền đến ngài phải quan tâm

Người bật mặt nọ cười khi một tiếng, nói tiếp:

- Ngụy bang chủ của quý bang cai trị quý bang gần hai mươi năm, không ngờ Minh đại hiệp thân làm trưởng lão mà không tin tưởng ông ta như vậy.

Giọng nói của y vừa nặng vừa ác độc.

Minh Vũ nghe xong rung mình và không sao trả lời được.

Người nọ nhìn sau lưng Minh Vũ cười the thé mấy tiếng rồi nói:

- Sơn chủ của anh em mới chỉ vì sợ đệ tử Cái Bang các người không hiểu tình hình của Ngụy bang chủ gần đây như thế nào mà sinh lòng phản bội, cho nên mới đặt biệt đưa Ngụy bang chủ ở núi Vạn Dương tới đây để gặp các người.

Minh Vũ cười nhạt nói:

- Mới đã trông thấy hết rồi...

- Cái gì Minh đại hiệp cũng trông thấy cả rồi hay sao ?

Minh Vũ đột nhiên quay người lại hỏi:

- Các hạ nói như thế là nghĩa lý gì ?

- Đại hiệp tưởng lúc này Ngụy bang chủ mặc áo gấm ngồi ở đây là ông ta đã được chúng tôi ưu đãi rồi phải không ? Sự thực Ngụy bang chủ không những đã mất hết võ công như người tàn phế vậy, và trước khi tới đây suốt ngày bị giam giữ ở trong ngục tối, ăn uống khổ sở không khác gì trâu bò... Da của bang chủ trắng bạch như thế này là vì lâu ngày không được phơi nắng mà nên đấy.

Minh Vũ nghe thấy đối phương nói như vậy, rung mình một cái, mặt lộ vẻ hổ thẹn và hối hận với giọng cảm động gọi:

- Bang chủ...

Nguyên Thông đứng ở bên ngoài nghe thấy cũng tức giận đến hai mắt nổ lửa, máu trong người sôi sùng sục, chàng vội nghĩ đến hai vấn đề như sau: “ Có nên hiện thân cứu bác Dị Cái lúc này hay không ? hay là tạm thời nhẫn nại theo chúng đến núi Vạn Dương ?

Chàng đang suy tính thì Dị Cái đã rầu rĩ thở dài một tiếng rồi nói:

- Sư đệ đi về đi. Từ giờ trở đi các người đừng nên quan tâm đến sự sống chết của ngu huynh nữa...

Minh Vũ cuối đầu ứa nước mắt, một lát sau mới ngừng lên cương quyết đáp:

- Bang chủ khổ sở quá đi... Nếu tiểu đệ là bang chủ tiểu đệ đành...

Ngụy Tấn bỗng dưng ngừng cổ lên mồm mấp máy hính như muốn nói gì, nhưng lại thở dài rồi cuối đầu xuống.

Người bật mặt lại cười the thé lạnh lùng xen lời nói:

- Minh đại hiệp, thật đại hiệp không tính tảo chút nào. Bang chủ của các người có phải là kẻ tham sống sợ chết đâu. Nếu ông ta có thể tự tử được thì không khi nào còn sống đến ngày hôm nay nữa.

Minh Vũ giận dữ đáp:

- Chắc các người đã dụng thủ đoạn gì kiềm chế bang chủ của chúng ta phải không ?

- Phải, bang chủ các người hẳn nhọc sống như vậy cũng chỉ vì các người thôi. Sơn chủ chúng ta đã dặn bảo Ngụy bang chủ rồi. Nếu Ngụy bang chủ tự tử thì tất cả đệ tử Cái Bang đừng có hòng sống sót một tên nào.

Minh Vũ nổi giận như điên như khùng, trợn ngược đôi mắt trắng dã lên đáp:

- Trên dưới Cái Bang dù có chết cũng không một ai sợ hãi cả. !

Người bịt mắt lại cười the thé nói tiếp:

- Được lắm, nếu vậy đại hiệp cứ đem bang chủ của các người đi đi, bọn họ pháp cam đoan không tay ngăn cản đâu.

Nói xong, y chỉ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng tỏ vẻ khinh thị rồi quay đầu nhìn sang một bên.

Minh Vũ quay lại hỏi Dị Cái:

- Bang chủ, tiểu đệ đem bang chủ xông pha ra khỏi nơi đây nhé ?

Ngụy Tấn râu rĩ lắc đầu đáp:

- Sư đệ đừng mắc công toi như thế nữa, không thể làm được như thế đâu.

Minh Vũ tỏ vẻ lo âu hỏi tiếp:

- Bang chủ ngày thường chả chủ trương rằng ; “Đành tan rã chứ không bao giờ chịu tồn tại một cách nhục nhã” là gì. ?

- Nhưng việc này ảnh hưởng đến gốc rễ của bọn bang không thể nào làm bậy được ?. Hơn nữa trước khi ngu huynh đến đây đã ba mươi người bạn lấy tính mạng bảo đảm cho ngu huynh rồi. nếu ngu huynh không trở về núi Vạn Dương thì những bạn đó sẽ bị nguy hiểm. Như vậy ngu huynh khi nào lại phụ lòng các vị ấy được ?

Nguyên thông nghe đến đây vừa kinh hãi vừa tức giận, nghĩ thầm rằng:

“Nguy hiểm thực, suýt chút nữa ta làm cho Ngụy bá bá di hận suốt đời”

Vì vậy chàng đã bỏ ý nghĩ cứu Dị Cái thoát nạn mà định tâm ngắm ngẫm theo dõi đến tận sào huyệt bọn ma đầu.

Minh Vũ nghe thấy Dị Cái nói như vậy, đứng ngẩn người ra không cử động và không nói được gì hết.

Lúc ấy người bịt mắt lên tiếng hỏi:

- Minh đại hiệp, các người định sẵn một kế hoạch để cứu bang chủ của quý bang phải không ?

Minh Vũ nghe nói giật mình kinh hãi toát mồ hôi ra như tắm.

Người bịt mắt lại dẫn giọng nói tiếp:

- Kế hoạch của người là tập hợp các hảo thủ của quý bang mai phục ở mấy huyện lân cận, nên không cần phải theo dõi cũng điều tra cho ra hành tung của chúng ta, để phát hiện được chúng ta là xong ra vậy đánh phải không ?. Nhưng sơn chủ chúng ta là người rất thông minh và giàu trí tuệ đã biết ngay hành động của các người. Những đệ tử ẩn núp ở quanh đây đã bị sơn chủ phái người tới kèm chế rồi.

Minh Vũ nghe nói đến đó, mồ hôi lạnh càng toát ra thêm. Người bịt mắt lờm y một cái cười nhạt nói tiếp:

- Sơn chủ rất tức giận việc làm này của các người, nhưng sau thấy các người làm như thế vì trung thành với Ngụy bang chủ cho nên chỉ bảo các người từ nay trở đi phải trung thành làm việc thì sơn chủ sẽ tha thứ cho. Từ nay các người chớ có tự ý mà tới đây, bằng không toi mạng thì đừng có oán hận chúng ta ác độc đấy.

Dị Cái lo âu vội cùng vội xen lời nói:

- Sư đệ mau đi về đi.

Minh Vũ rầu rĩ đáp:

- Bang chủ, chẳng nhẽ chúng ta cứ để cho người ta sai bảo như thế này mãi hay sao ?

Dị Cái khích động lạ thường bỗng lớn tiếng đáp:

- Sư đệ nên nhẫn nại chút thôi đi. Trong võ lâm chỉ có nhà họ Thẩm ở Lư Sơn là chưa bị đánh đổ thôi, quý hồ Thẩm lão tiên bối với Nguyên nhi của ta

còn tồn tại thì dù tai nạn đến đâu cũng có thể kéo dài được.

Nguyên Thông nghe thấy Ngụy bá bá nói như vậy, người càng sôi sùng sục, nước mắt lại càng nhỏ dầm như mưa.

Người bịt mắt lớn tiếng cười át giọng Dị Cái, Minh Vũ đứng thù người ra giây lát rồi cáo từ:

- Xin bang chủ giữ gìn sức khỏe ! Tiểu đệ cáo lui đây.

Nói xong, y đi ra ngoài khoang nhảy lên chiếc thuyền nhỏ hồi nãy, rầu rĩ đi luôn.

Lúc ấy Nguyên Thông đã tìm được chỗ ẩn nấp rất tốt. Chàng nấp ở sau khoang thuyền, ở nơi đó có thể trông thấy tất cả chiếc thuyền, ai có hành động gì cũng không sao qua được mắt chàng.

Ngụy Tấn đã mất hết võ công, ngồi nói chuyện bấy lâu đã cảm thấy mệt nhọc vô cùng liền vào khoang gác nghỉ ngơi. Một lát sau đã nghe tiếng ngáy khò khò vọng ra.

Nguyên Thông nghĩ đến Ngụy bá bá xưa kia là người anh hùng biết bao, bây giờ bị họa thảm khốc như vậy tha hồ để cho người kèm chế muốn sống hay chết cũng không được, nên chàng thương xót vô cùng.

Đợi chờ hồi lâu vẫn chưa thấy chiếc thuyền lớn nhỏ neo, chàng đang thắc mắc thì bỗng thấy trên bờ hồ có hai luồng ánh sáng một đỏ một xanh bắn lên trên không. Khi hai luồng ánh sáng đó bay lên trên cao mấy chục trượng liền nổ tan biến thành muôn ngàn điểm sao lửa rớt xuống. Chàng biết ngay đó là một ám hiệu đề liên lạc.

Quả nhiên chàng nghe người bịt mắt nói:

- Hạt Cái của Cái Bang đã rời khỏi rồi. Mau buông thuyền nhỏ xuống, chúng ta nên đi ngay bây giờ.

Y vừa nói xong, phía sau khoang đã có bốn người bịt mắt trẻ tuổi khiêng một vật gì đen lù lù thả xuống sông. Vật ấy tự động nổi lên. Thì ra đó là một cái bè làm bằng vải dầu.

Người bịt mắt lớn tuổi đứng đầu bọn chúng nhảy xuống cái bè bằng vải ấy trước, bốn tên bịt mắt kia cũng nhảy xuống theo. Không bao lâu tên phụ trách canh gác ở trong khoang ra cũng nhảy xuống dưới bè, một cái bè nhỏ nhỏ như vậy mà đến bảy người ngồi nên chật ních.

Bốn cái dầm khua dậm, chiếc bè vải đi như bay tiến thẳng vào bờ.

Chờ bè đó đi khỏi, Nguyên Thông mới bước ra khám xét một lượt phát hiện chiếc thuyền lớn như thế mà không còn một bóng người nào nữa. Chàng đứng ở giữa khoang đang thắc mắc thì bỗng ngửi thấy một luồng khói xông lên mũi, chàng phản ứng rất nhanh vội chạy về phía trước lật một tấm ván thuyền lên, liền thấy có khói bốc mù mịt và có tiếng kêu “soet, soet” lan về phía trước. Chàng đã biết là gì rồi cười nói:

“Không ngờ một chiếc thuyền hoa mỹ như thế này mà chúng nỡ dùng thuốc nổ để tiêu hủy”

Chàng định phá kế hoạch của chúng để bảo tồn chiếc thuyền, nhưng sau nghĩ lại làm như thế bọn chúng sẽ nghi ngờ, như vậy có ảnh hưởng đến sự theo dõi của mình. Chàng bèn vội ra ngoài khoang, nhảy xuống mặt hồ đập sóng đuổi theo chiếc bè kia. Chàng không dám đi đến gần, sợ chúng hay biết. Theo dõi như vậy rất hao tổn chân lực. Chàng đoán sơn chủ của núi Vạn Dương là Vạn Gia Sinh Phật Ứng Thành Luân và có thể y là kẻ thù giết cha mình.

Chàng biết Ứng Thành Luân đã trở nên một thần tượng mới của võ lâm ngày nay, muốn khép tội y hay trả thù thì phải tìm ra chứng cứ xác đáng mới làm cho thiên hạ chịu phục và không gây nên công phản trong võ lâm. Tìm kiếm chứng cứ như vậy phải kín đáo lắm, bằng đề cho đối phương hay biết, việc làm của mình càng khó khăn thêm.

Tổ chức của bọn ở núi Vạn Dương quả thực chu đáo. Chỉ việc áp giải Dị Cái về núi mà cũng thần bí đến thế. Chúng áp giải Dị Cái không chỉ suốt dọc đường ngày nghỉ đêm đi, và Nguyên Thông còn nhận thấy trừ ông già bịt mắt điều khiển ra, bốn người trẻ tuổi kia thì mỗi đêm đều thay đổi một bọn mới. Hiển nhiên bọn người áp giải đó đều là phần tử ngoài vòng chỉ biết thừa lệnh hành sự chứ không biết người bị áp giải là ai ? và áp giải đi tới đâu ?.

Nguyên Thông thấy tình hình như vậy mới phục người chủ mưu rất khôn ngoan. Chàng lại càng đề phòng cẩn mật.

Nguyên Thông đi theo năm người tiến thẳng về phía Đông Nam, đi được ba đêm thì tới một khu núi. Trong khu núi cảnh giới lại càng nghiêm mật, có thể nói năm bước lại có một chòi canh ngấm, mười bước một đồn canh, như vậy đối phương có khôn ngoan đến đâu cũng khó vào cho lọt. Nhưng khinh công của Nguyên Thông cao tuyệt. Chàng đi nhanh như một luồng khói và nhờ những cây cối che lấp nên vẫn có thể đi thẳng vào mà không bị cản trở chút nào.

Đi trong khu núi vắng vẻ một ngày một đêm, tới sáng hôm sau nữa mới tới một vách núi cao chọc trời. Bọn người áp giải Dị Cái liền ngừng bước ở dưới chân vách.

Nguyên Thông thấy vậy lấy làm ngạc nhiên. Trong lúc chàng đang ngờ ngác thì những người ở phía trước bỗng nhiên biến mất, chàng mới biết ở dưới chân vách thế nào cũng có cơ quan. Chàng không dám đến gần chỉ sợ trúng phải quỷ kế của địch, đề lộ hành tung của mình ra như vậy có phải là rơi vào vòng tay không ?

Chàng đợi một lâu không thấy trên vách có động tĩnh gì hết mới ra khỏi rừng rậm nhảy tới chân vách. Dưới chân vách có rất nhiều cây thấp, sau lượt cây thấp đó là vách núi bóng nhòang chàng không thấy thấy có một vết tích đặc biệt nào hết.

Chàng hoài nghi vội vận hết thần công ra nhìn vào các khe hở của vách đá thấy có một cái khe hình bán nguyệt nhỏ như sợi tóc. Nếu mắt chàng không sắc bén thì không sao phát hiện ra được. Chàng đoán biết Dị Cái với các người đã bị đưa vào trong cửa ngầm ấy rồi.

Nguyên Thông từ từ cười tiến lên hai bước vận sức vào bàn tay ấn thử vào khe đá. Không ngờ cửa đá ấy cứng rắn không sao lay chuyển. Chàng dùng ngón tay búng thử một cái chỉ nghe thấy kêu bịch một một tiếng rồi biết vách đá ấy rất dày. Chàng lại thử mấy khe hở khác cũng vậy, không sao vào được bên trong. Chàng lắc đầu thở dài.

Bất ngờ chàng chóng tay lên trên vách, bỗng thấy dưới bàn tay hơi rung động. Chàng kinh hãi vội rút tay lại liền thấy cánh cửa đá tự động lún vào bên trong một tấc rồi cứ tiếp tục lún vào mãi. Chàng biết có người đang đi ra chàng vội lướt mình nhảy ra xa năm trượng, rồi ẩn nấp vào sau một bụi cây, hai mắt long lanh nhìn thẳng về phía cửa.

Cánh cửa đó vừa hé mở liền biến mất và nơi đó hiện ra một cái hang. Ở trong hang có 3 người áo đen bật mặt đi ra. ba người bật mặt vừa tới ngoài cửa đều ngừng bước lại, đứng xếp thành hàng ngang. Người đứng giữa lớn tiếng nói:

- Vô Lăng Biệt Phủ Tổng quản, cung kính mời thiếu niên hiệp sĩ vào trong động soi nước. Nguyên Thông nghe nói kinh hãi không hiểu mình bị lộ hình tích từ lúc nào ? Tuy chàng còn ít tuổi, nhưng lúc này mới thấy chàng trầm tĩnh vô cùng, chàng vẫn cứ bình tĩnh nằm yên tại đó cho rằng người được người áo đen mời ra không phải là mình.

Người áo đen đợi chờ một lúc không thấy ai trả lời, kêu “ ủa ” một tiếng, tay phải phát một cái. Người bật mặt đứng ở phía bên phải liền lui ngay vào trong động, nhưng chỉ trong nháy mắt lại hiện ra, ra tới nơi y liền gật đầu chào người đứng giữa rồi chỉ tay về phía Nguyên Thông ẩn nấp.

Có lẽ chỗ gần cửa động có nơi thông tin tức với bên trong nên bất cứ chỗ nào bị vật lạ chạm tới ở trong động liền biết ngay.

Nguyên Thông không ngờ đến phút cuối cùng này mà còn bị bại lộ hành tung, nên chàng không đợi chờ người đứng giữa lên tiếng nói lần thứ hai, đã đứng dậy lớn tiếng cười và nói:

- Tiểu sinh lỡ vào bảo sơn, kính động đến cao nhân rất lấy làm ái náy. Các hạ nói cung thỉnh thì tại hạ không dám, chỉ mong được cho phép vào trong động quan sát giấy lát thì thực là cảm ơn vô cùng.

Nói xong, chàng chỉ khẽ lướt một cái đã tới trước mặt ba người nọ.

Ba người bật mặt kinh hãi vội lui về phía sau một bước.

Thấy Nguyên Thông biểu diễn môn Xúc Địa Thành Thôn (rút đất thành tác) tới một cách chớp nhoáng như vậy, ba người bật mặt không dám khinh thường chàng nữa. Cả ba đều cung kính mời chàng vào.

Chàng không hề sợ chút nào nghênh ngang đi vào trong động.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Vạn Dương Sơn Chủ

Nguyên Thông ung dung đi trước, ba người bật mặt theo sau. Chàng vào trong động đi chưa đầy một trượng đã thấy phía sau tối om. Chợt có tiếng kêu kệt, thì ra cửa động đã đóng kín lại rồi.

Lúc này chàng có táo gan đến đâu cũng phải kinh hoảng lắm, vội ngấm ngấm vận thần công bảo vệ mình mấy, hai mắt luôn luôn liếc nhìn bốn xung quanh. Qua một đường hầm rất dài, hai bên vách đá đều có thấp nền, trên khắp đỉnh hầm đều có những vết thạch bị bể gãy, phía đằng trước cuối đường đã có ánh sáng mặt trời ló vào, hiển nhiên đây là một cái hang động thiên nhiên được cải tạo thêm.

Đi một hồi lâu đã hết đường hầm liền tiến vào trong một cái sơn cốc.

Sơn cốc này là một cái sơn cốc thiên nhiên rộng hơn trăm trượng, hai bên vách cao chót vót, ngồi ở trong đó không khác gì ech ngồi đáy giếng nhìn trời.

Chàng thấy ngoài tám cái cửa động hơi lớn ở bên vách đá ra, còn mãi trăm cửa nhỏ khác. Chàng đoán chắc đó là những nhà của người ở trong sơn cốc. Trong thung lũng ấy cây cối um tùm, khí hậu ôn hòa hơn ở bên ngoài nhiều. Ba người bật mặt mời Nguyên Thông vào một tòa nhà xây cất rất xinh đẹp, ngói xanh tường đỏ ở ngay giữa thung lũng. Ba người vừa mời chàng ngồi xuống đã có một tiểu đồng rất xinh đẹp bưng nước ra mời.

Chàng cảm chén nước lên tay, thấy một mùi thơm thoang thoảng xông lên mũi, khiến chàng khao khát cứ thềm uống ngay. Chàng chưa thấy có hiện tượng đó bao giờ trong lòng thâm kinh hãi. Nhưng chàng không để cho những người nọ hay biết cứ tự nhiên cảm chén lên uống cạn rồi hạ xuống, miệng tủm tỉm cười đợi chờ đối phương lên tiếng nói trước. Người áo đen đi giữa hồi nãy ngồi ở ghế chủ, thấy Nguyên Thông đã uống nước rồi tỏ vẻ hải lòng mỉm cười nói:

- Tiểu hiệp võ công cái thế như vậy, không hiểu là môn hạ của ai?

Nguyên Thông đoán chắc họ đã biết mình rồi mà vẫn còn cố ý hỏi nên chàng tủm tỉm cười đáp:

- Tiểu sinh Thảm Nguyên Thông võ lâm hậu tiến đặc biệt tới đây xin quý ngài chỉ giáo.

Người bịt mặt cười ha hả đáp:

- Thế ra là Lư Sơn Thảm thiếu hiệp giáng lâm, thật là thất kính.

Nói xong y ngừng giây lát rồi lại nói tiếp:

- Thảm thiếu hiệp có biết Võ Lăng biệt phủ này là nơi nào không?

Nguyên Thông muốn biết rõ thêm vội đáp:

- Tiểu sinh mới bước chân vào giang hồ kinh nghiệm rất non nớt nên không được rõ, xin các hạ cho biết.

Người nọ có vẻ đắc chí vừa cười vừa đáp:

- Võ Lăng biệt phủ đây là một căn cứ của Vạn Dương sơn chủ, Thảm thiếu hiệp đã giáng lâm tức là người trong một nhà. Lão là Liên Hựu Tam còn hai vị này là Mã Diệu với Nguru Huy. Bây giờ đã là anh em với nhau, chúng ta nên cho nhau biết bộ mặt thức...

Nói xong y lật khăn đen che mặt ra. Nguyên Thông mới hay y là một ông già tuổi ngót tám mươi, còn người thứ hai là Nguru Huy tuổi ngót sáu mươi, mặt gầy gò chỉ có da bọc xương, người thứ ba là Mã Diệu tuổi cũng ngót sáu mươi mặt dài như ngựa lúc này mồm méo mó như khóc, khiến ai trông thấy cũng mất cảm tình. Ba người đều là nhân vật trọng yếu của Minh m Giáo năm xưa. Đối với quá khứ của chúng, Nguyên Thông cũng biết đôi chút. Lúc này, chàng bỗng thấy chúng cho biết bộ mặt thực như vậy trong lòng ngạc nhiên vô cùng. Cử chỉ của chúng không khác gì đã nói rõ người chủ trì chính tà hai tổ chức sự thực chỉ là một, đúng như sự ước đoán của Nguyên Thông bấy lâu nay.

Nguyên Thông thấy chúng làm như vậy, biết thế nào cũng có dụng tâm nhưng chàng vẫn làm ra vẻ không hiểu, thản nhiên hỏi:

- Chắc ba vị lão tiền bối đều là võ lâm tiền bối, tiểu sinh không biết thực là có tội rất lớn.

Ba ông già cười ha hả, đồng thanh đáp:

- Có thực Thảm thiếu hiệp không biết ba anh em mỗ là ai không?

Nguyên Thông nghiêm nét mặt đáp:

- Tiểu sinh tới đây nguyên là đến cầu ba vị chỉ giáo, nên có biết quý danh hay không điều đó không quan trọng cho lắm. Nhưng hình như ba vị còn có nhiều chuyện muốn nói. Tiểu bối lúc nào cũng sẵn sàng rửa tai cung kính đợi nghe.

Liên Hựu Tam gật đầu mấy cái rồi quay lại với với Nguru, Mã hai người rằng:

- Thảm thiếu hiệp là người biết điều, chúng ta không nên đối xử một cách sơ sài, hai vị hiền đệ mau bảo người làm tiệc rượu tẩy trần đi.

Ông già tên là Nguru Huy nghe nói vội đứng dậy truyền lệnh:

- Sửa soạn một tiệc rượu

Không bao lâu đã có người bưng một mâm rượu lên. Nguyên Thông được họ mời ngồi trên. Ba bốn hôm nay chàng chưa được ăn uống một bữa cơm nào từ tể cả. Lúc này, tuy biết dư đảng của Minh m Giáo đối với mình không phải là tử tế gì, nhưng chàng đã phòng bị sẵn, nên không có vẻ hải sợ chút nào, cứ ung dung ăn uống như thường.

Liên, Nguru, Mã ba người, thấy chàng ăn uống đàng hoàng không có vẻ dè dặt cang khoáng thêm. Vì vậy chàng chưa say mà chúng đã say bảy tám thành rồi. Mã Diệu với bộ mặt ngựa vừa khóc vừa cười, gờ chén lên mời Hựu Tam và nói:

- Tổng Quân hồng phúc tề thiên đã giải trừ được một mối lo âu ngầm cho sơn chủ, tiểu đệ xin kính mời Tổng Quân xơi một chén.

Hựu Tam khoái chí vô cùng cũng cảm chén rượu lên nói:

- Thảm tiểu hiệp giáng lâm tề phủ hoàn toàn do thịnh đức của sơn chủ cảm ứng mà tới, chứ ngu huynh có tài đức gì đâu mà nhận công ấy. Huynh cũng xin hai vị hiền đệ cùng uống một chén với ngu huynh.

Ba người liền giờ chén lên uống cạn, rồi cùng nhau cười ha hả như điên như khùng.

Nguyên Thông thấy chúng khoái chí, coi mình như cá nằm trên thớt trong lòng tức giận, chàng đã định tâm thị oai cũng ngừng mặt lên trời cười, tiếng cười của chàng cao vút át hẳn tiếng cười của bọn chúng. Hựu Tam thấy vậy liền nín cười hỏi:

- Thiếu hiệp cười gì thế?

Nguyên Thông lạnh lùng đáp:

- Tôi cười ba vị mừng quá sớm một chút.

Hựu Tam vẫn vênh vác nói:

- Không dám, trước mặt Thảm thiếu hiệp lão đầu dám vô lễ như thế.

- Tại hạ thấy sắc thái của ba vị có lẽ coi Nguyên Thông như cá nằm trên thớt, tha hồ để cho quý vị muốn mổ xẻ thế nào cũng được phải không?

Ngưu Huy vội đỡ lời:

- Đầu dám, Vô Lãng biệt phủ xưa nay vẫn tôn trọng quý khách, sao Thảm thiếu hiệp lại nói quá nặng như thế.

Nguyên Thông nghiêm nét mặt lại, lạnh lùng nói tiếp:

- Nếu vậy là tại tiểu sinh đa nghi nên mới thất lễ như vậy.

Mã Diệu sầm bộ mặt ngửa lại, xen lời nói:

- Hà...hà Thảm thiếu hiệp đừng có quá khiêm tốn như thế, quả thực anh em mổ đã làm một việc không nên không phải với thiếu hiệp.

Nguyên Thông giả bộ kinh hãi hỏi lại:

- Cái gì? Mã lão trượng vừa nói gì thế?

Mã Diệu lạnh lùng đáp:

- Không có gì cả, chén nước thiếu hiệp uống hồi nãy trong đã hòa lẫn thuốc Vạn Độc Hóa Cốt đơn.

Nguyên Thông cau mày lại nói:

- Ủa, ra là thế. Thảo nào trong ngực tại hạ cảm thấy hơi tê tái.

Nói xong, chàng vận công thâm lợm huyết khí, mặt tỏ vẻ nhợt nhạt, mình mẩy run lẩy bẩy.

Liên Hựu Tam rất đắc chí, nhưng lại giả bộ ăn năn nói:

- Chỉ nửa tiếng đồng hồ sau Thảm thiếu hiệp sẽ thấy xương cốt mềm nhũn, các chất độc ở bên trong sẽ bộc phát mà chết. Hà, kể ra chúng tôi cũng không nên làm như vậy...

Nguyên Thông hỏi:

- Thực à? Thế ba vị tiền bối định giết chết tiểu sinh ư? Như vậy tại sao ba vị lại còn tiếp đãi tiểu sinh như thượng khách thế này làm gì?

Hựu Tam móc túi lấy một viên thuốc màu đen ra nói tiếp:

- Viên thuốc này có thể làm cho chất độc ở trong người của tiểu hiệp chậm bột phát một tiếng đồng hồ, thiếu hiệp mau uống đi rồi anh em lão còn có việc này muốn thương lượng với thiếu hiệp.

Nguyên Thông mừng chửi thầm:

“ Ác tặc đều cáng thục ”

Chàng vẫn giờ tay đỡ lấy viên thuốc bỏ vào mồm uống và khen ngợi rằng:

- Quả thực là linh dược kiến hiệu ngay tức thì.

Hựu Tam trầm giọng nói:

- Thuốc này chỉ làm cho Vạn Độc Hóa Cốt đơn chậm bột phát thôi chứ không thể nào giải hết được chất độc. Một tiếng đồng hồ sau hai thứ độc cùng bột phát, lúc ấy thiếu hiệp còn đau khổ gấp bội bây giờ.

Nguyên Thông nhún vai một cái rồi hỏi tiếp:

- Ba vị tiền bối thực là quá đáng, một viên thuốc Vạn Độc Hóa Cốt đơn tiểu bối còn không chịu đựng nổi hà tất còn cho viên thuốc kia cho tiểu bối uống làm chi?

Hựu Tam thấy sắc mặt của chàng trấn tĩnh và lời nói có vẻ châm biếm, tỏ ý hoài nghi hỏi lại:

- Thảm thiếu hiệp coi cái chết như thường, có bấy nhiêu thuốc mà cũng sợ hay sao?

Nguyên Thông lạnh lùng đáp:

- Đâu có, đâu có. Tiểu sinh xưa nay trông thấy quan tài không bao giờ chảy nước mắt, huống hồ bây giờ tiểu sinh còn sống được thêm một tiếng đồng hồ nữa. Có ai ngờ trong một tiếng đồng hồ mà cũng có sự biến hóa khác xảy ra?

Hựu Tam biến sắc mặt, nhưng lại cười ha hả nói:

- Thảm thiếu hiệp ngại thơ thực, người nào đã bước chân vào trong Võ Lăng biệt phủ này thì làm gì có đường thứ ba mà đi nữa.

Nguyên Thông tỏ vẻ không hiểu, ngăn người ra lăm bắm:

- “Không có đường thứ ba đi đâu”

Hựu Tam đắc trí nói tiếp:

- Đúng thế, bây giờ chỉ có hai con đường để cho thiếu hiệp lựa chọn thôi.

- Tiểu sinh hiểu rồi, hai con đường đó là một sống và một chết phải không?

- Phải, thiếu hiệp quả thực là người thông minh. Thảm thiếu hiệp tuổi trẻ có tài như vậy tương lai rạng rỡ biết bao. Lão mong thiếu hiệp nên lựa chọn một cách sáng suốt đi.

Nguyên Thông cố ý làm ra vẻ suy nghĩ một hồi rồi hỏi lại:

- Đại trượng phu phải biết co biết giãn, kẻ thức thời mới là tuần kiệt, lão tiền bối hãy nói cho tiểu bối biết con đường sống đó có lợi ích gì cho tiểu bối nào?

Hựu Tam mừng rỡ trả lời một cách nhanh nhẩu:

- Sơn chủ của anh em lão là người rất chuộng tài. Với tài ba và óc thông minh hơn người của thiếu hiệp thế nào cũng được sơn chủ trọng dụng. Có lẽ địa vị của thiếu hiệp còn trên cả lão nữa.

- Không hiểu sơn chủ sẽ cho tiểu sinh chức vụ gì?

Hựu Tam không suy nghĩ gì cả trả lời rất gọn:

- Chắc thiếu hiệp sẽ được làm đệ nhất phó sơn chủ.

Nguyên Thông cái đầu đáp:

- Tốt lắm, nhưng chỉ sợ lời nói của tiền bối không đúng với sự thực thôi.

- Thảm thiếu hiệp không tin nhiệm lời của lão phu ư?

- Tiền bối chẳng qua chỉ là một tổng quản nho nhỏ của Võ Lăng biệt phủ thì làm gì có quyền nhận cho tiểu sinh giữ chức phó sơn chủ. Như vậy đủ rõ lời nói của tiền bối không đúng sự thực chút nào.

Hựu Tam nghe nói mặt đỏ bừng trả lời:

- Tuy lão không có quyền, nhưng nếu Thảm tiểu hiệp bằng lòng nhận, lúc ấy sẽ có người có đủ thẩm quyền ra mặt đảm bảo cho thiếu hiệp.

- Tiền bối nói người đó là sơn chủ của chư vị ư? Nếu ông ta có ở sơn phủ này sao không mời ông ta ra nói chuyện thẳng có hơn không?

Chàng vừa nói dứt trong phòng đã có người lớn tiếng đáp:

- Nếu được Thảm thiếu hiệp thành tâm hợp tác thì Thảm thiếu hiệp muốn làm đệ nhất phó sơn chủ cũng được.

Tiếng nói vừa dứt, đã có một người bịt mặt mặc áo bào xanh bước ra. Bọn Hựu Tam ba người vội đứng yên tỏ vẻ cung kính.

Nguyên Thông kiêu ngạo không thèm chào hỏi:

- Bạn là ai? Sao dám nói như vậy?

Người bịt mặt mặc áo xanh hơi ngơ ngác một chút hình như có vẻ nổi giận rút cục y vẫn gượng cười đáp:

- Vạn Dương sơn chủ lời nói như vàng ngọc, chẳng lẽ Thiếu thiếu hiệp còn không yên tâm ư?

Nguyên Thông lạnh lùng hỏi tiếp:

- Người trong quý sơn ai ai cũng bịt mặt, bạn nói như vậy có cái gì làm bằng cứ.

Người bịt mặt thấy chàng nói như vậy, ngăn người ra giấy lát rồi hỏi lại:

- Ý của thiếu hiệp muốn lão phu cởi khăn đen bịt mặt ra cho thiếu hiệp thấy rõ phải không?

- Tại hạ đâu dám tảo gan như thế, nhưng chỉ mong giải trừ chất độc ở trong người tiểu sinh để tỏ lòng thành tín thôi.

- Trước hết lão phu cần phải nhận lời hứa của thiếu hiệp đã.

- Tiểu sinh muốn tiền bối phải bảo chứng một cách thành ý.

Người bịt mặt ấy có vẻ tức giận rú lên một tiếng thực lớn, khiến cửa và cửa sổ đều rung động kèn kẹt.

Nguyên Thông không hề sợ chút nào, cười nhạt hai tiếng. Tiếng cười của chàng tuy rất nhỏ nhưng đã xuyên qua được tiếng rú kinh hồn của người bịt mặt kia và lọt vào tai mấy người có mặt tại đó.

Người bịt mặt thâu tiếng rú lại, bốn bề yên lặng như tờ ngay, hiển nhiên công lực của y rất thâm hậu đã đoạt tới mức xuất thần nhập hóa rồi.

Nguyên Thông cúi xuống vẫn nhìn thẳng vào người bịt mặt ấy, đôi ngươi của chàng như hai lưỡi dao sắc bén, khiến người bịt mặt nọ không dám nhìn thẳng vào mặt chàng. Chàng lại cười khinh nói tiếp:

- Dùng người phải thành tâm, người có khí độ như vậy thì làm sao làm được việc lớn.

Người bịt mặt ngăn người ra giấy lát, rồi thò tay vào túi lấy một vật gì giờ tay phải lên ném một cái, đã có hai sợi chỉ rất nhỏ màu xám nhạt nhắm mặt Nguyên Thông bắn tới, và nói:

- Lão phu thất lễ. Đây, xin tặng thuốc giải.

Nguyên Thông giơ tay lên bắt, mới hay đó là hai viên thuốc, một xanh một xám, chàng xem qua rồi chỉ cầm ở trong tay chứ không uống.

Người bịt mặt thấy vậy ngạc nhiên vô cùng vội hỏi:

- Lão phu đã tỏ vẻ thành tâm rồi. Chẳng lẽ thiếu hiệp vẫn hoài nghi thuốc giải này là thuốc giả chăng?

- Tiểu bối không những tin thuốc giải của tiền bối là thực, và xem hào khí này cũng đủ hiểu tiền bối là sơn chủ rồi. Nhưng..

- Nhưng cái gì?

- Tiểu sinh còn một việc chưa rõ.

- Việc gì thế?

- Vừa rồi sơn chủ kêu rú, tiểu sinh chỉ cười khinh hai tiếng đã xuyên qua được tiếng rú đó đủ thấy công lực của tiểu sinh đã hơn sơn chủ. Như vậy sơn chủ không sợ tiểu sinh uống thuốc giải xong sẽ giờ mặt hay sao?

- Dù công lực của thiếu hiệp có hơn lão phu nhưng thiếu hiệp đã vào trong Võ Lăng biệt phủ này dù có cánh cũng không sao thoát khỏi được.

- Nhưng tiểu sinh có thể thí mạng cùng sơn chủ cùng chết một lúc có được không?

Vạn Dương sơn chủ nghe nói rùng mình, như y đã có vẻ e dè Nguyên Thông nên ngăn người ra giấy lát mới trả lời:

- Nếu vậy thiếu hiệp cứ thử đi..

Nguyên Thông cười khê đáp:

- Sơn chủ đã không sợ tiểu sinh đào tẩu ra khỏi nơi đây, vậy tại sao sơn chủ không dám bỏ cái khăn đen đi, để cho tiểu sinh được rõ chân diện.
- Nói đi nói lại thiếu hiệp chỉ muốn trông thấy mặt lão phu thôi, thôi được thiếu hiệp hãy trả thuốc giải cho lão phu trước, lão phu sẽ để cho thiếu hiệp toại nguyện ngay.
- Đáng lẽ sơn chủ phải nên sớm làm như thế, kim chế tính mạng của tiểu sinh, như vậy có phải chắc chắn hơn dùng mọi phương pháp không.

Nói xong, chàng lấy hai viên thuốc ra ném trả Vạn Dương sơn chủ.

Vạn Dương sơn chủ giờ tay lên phát tay áo một cái đã bắt được hai viên thuốc, đồng thời giờ tay trái lên rút cái khăn đen che mặt xuống, liền lộ ra ngay một bộ mặt rất quen thuộc mà Nguyên Thông vẫn thường chú ý. Nguyên Thông liền quát lớn:

- Quả nhiên là ngươi, lão tặc vô sỉ này.

Vạn Dương sơn chủ cười nhạt đáp:

- Thiếu hiệp chớ có quá xúc động như vậy. Cẩn thận thuốc độc ở trong người bột phát rất mau.

Nguyên Thông cười nhạt một tiếng phun hai sợi chỉ đen bắn ra, bắn vào mặt Vạn Gia Sinh Phật Ứng Thành Luân, Ứng Thành Luân vội nháy sang bên tránh né, hai sợi chỉ đen ấy bắn trúng ngay vào cái ghế gỗ trầm. Ghế ấy liền có một luồng khói xanh bốc lên, và xông ra một mùi rất khét.

Nguyên Thông khôn ngoan tuyệt luân. Khi uống nước trà độc, chàng đã dồn thuốc độc tụ thành một viên nhỏ không cho nó tản mát, rồi lúc này mới nhỏ ra khiến Ứng Thành Luân kinh ngạc vô cùng.

Vạn Gia Sinh Phật kinh hãi quá đỗi, với giọng run run nói:

- Ngươi...Ngươi...

Nguyên Thông cười ha hả và át giọng liền:

- Tất cả những hành vi của ngươi, bản thiếu gia đã đoán biết từ trước. Ngày hôm nay ngươi còn nói gì nữa không?

Ứng Thành Luân quả thực là một tên ma đầu rất lợi hại, hoảng sợ như vậy mà y đã trấn tĩnh ngay được, cười khi mấy tiếng và hỏi lại:

- Phải, thì ngươi đã làm gì được ta? Chẳng lẽ ngươi còn hòng sống sót ra khỏi đây hay sao?

Nguyên Thông hậm hực nói tiếp:

- Được, ngươi đã tự tin như vậy, chắc ngươi không còn kiêng nể gì nữa, ngươi cứ nói ra đi. Cái chết của tiên phụ Thẩm Trấn Vũ có phải do tay ngươi giết hại không?
- Khắp thiên hạ này trừ lão phu ra còn ai dám động đến lông chân của hai nhà họ Thẩm và La, ngươi hỏi như thế là hỏi thừa.
- Long Hồ Dị Cái Ngụy bang chủ có ở trong thạch phủ này không?
- Chắc ngươi đã có mục kích rồi, hà tất phải hỏi lại làm chi.
- Nhất Tâm Cư Sĩ Vương Hoán thúc tổ của ta có phải đã trúng âm mưu độc kế của ngươi không?
- Lão già ấy không biết tiếc thân trên ngươi lão phu, hiện giờ y đang bị giam giữ ở trong Võ Lăng biệt phủ này.
- Cả gia đình Cố Cửu Như sư bá tổ của ta cũng bị người bắt giữ phải không?
- Phải
- Có phải ngươi đã phái người đi cướp Thiên Nhất Chân Thủy phải không?

Vạn Gia Sinh Phật không trả lời, thò tay vào túi lấy một cái lọ ngọc màu tía hồng ra nói:

- Trong lọ này là Thiên Nhất Chân Thủy đây. Tất cả mọi việc đều do Vạn Gia Sinh Phật Ứng Thành Luân này gây nên hết.

Nguyên Thông nghe Ứng Thành Luân trả lời xong tức giận chịu không nổi quát lớn:

- Tên vạn ác ma đầu này, trời đất nào dung thứ được cho ngươi?

Chàng vừa nói dứt đã vận mười thành chân lực nhằm Ứng Thành Luân tấn công luôn.

Ứng Thành Luân cười nhạt một tiếng đáp:

- Quân tử không đầu sức với bò. Ta hãy để cho người thường thức những máy móc xảo diệu của Võ Lăng biệt phủ này đã.

Y vừa nói xong bốn bên chân tường đều khói lửa bốc lên theo cuồng phong của Nguyên Thông bay mù mịt, chỉ trong nháy mắt Ứng Thành Luân với ba tên thuộc hạ đã mất tích. Thế là cuồng lực của Nguyên Thông đánh trúng ngay vào vách tường, chỉ nghe thấy kêu "ùm" một tiếng, tòa lầu xinh đẹp ấy đã đánh sụp nửa góc.

Nguyên Thông nhảy ra ngoài lầu, hít làn không khí trong sạch. Chàng cảm thấy tinh táo vô cùng. Chàng đưa mắt nhìn bốn chung quanh. Những vách núi cao trăm trượng và thẳng tuột, còn tám sơn động ở dưới vách đều đen xì, hiển nhiên là chúng đóng kín cửa động rồi. Chàng thăm kinh hãi.

Trong lúc chàng đang tìm kiếm tung tích kẻ địch bỗng trong vách đá ở phía trước, cách mặt đất hơn ba mươi trượng có tiếng Ứng Thành Luân nói vọng xuống:

- Tiểu tử người không tự tử ngay tại chỗ chẳng lẽ còn mong sống sót nữa hay sao?

Nguyên Thông tức giận vô cùng múa song chưởng tấn công luôn vào vách núi ấy. Liền có một luồng cuồng phong mạnh khôn tả dòn ngay vào vách đá, chỉ nghe thấy kêu ầm một tiếng lớn. Vách đá bị chấn động mạnh làm rớt một đồng đá vụn xuống ầm lên một đồng nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Nhấn nhục chịu đựng

Hãy nói, Nguyên Thông ra khỏi lầu hồng của Võ Lăng biệt phủ và đang tìm tung tích kẻ thù, thì nghe tiếng của Ứng Thành Luân nói vọng xuống bảo chàng tự tử ngay tại chỗ. Nguyên Thông tức giận vô cùng giờ chưởng tấn công luôn. Nhờ vậy chàng mới nguôi cơn giận phần nào. Lúc này chàng mới bắt đầu nghĩ cách đối phó.

Những vách núi ở chung quanh Võ Lăng biệt phủ đều cao hơn trăm trượng. Người đứng ở giữa không khác gì ngồi dưới giếng, chỉ có mấy con đường bí mật ra lọt bên ngoài thôi, còn thì không sao ra khỏi được.

Nguyên Thông biết Vạn Gia Sinh Phật tức Vạn Dương Sơn Chủ là người rất xảo trá, còn hơn cả hồ ly. Nếu y không có cách giữ được mình ở lại đây không khi nào y lại chịu lộ diện và nhận hết các tội ác như thế. Nhưng chàng là người có võ công tuyệt học nhất thiên hạ, khi nào chàng lại chịu mất mạng nơi đây? Huống hồ chàng đã chứng minh Ứng Thành Luân là kẻ thù giết chết cha mình rồi, lúc này cửa động dù có mở toang cung kính mời chàng ra khỏi nơi đây chàng cũng không chịu ra. Chàng chỉ nghĩ cách làm thế nào mà giết được Ứng Thành Luân chứ chàng không nghĩ tới sự sống của mình nữa.

Chàng giận dữ nhìn vách đá mà Ứng Thành Luân đang ở trên đó, nhưng nhất thời không có cách gì tấn công cả. Bỗng nhiên chàng nghĩ thầm:

"Đối phương đã ở trong phòng khách của Hồng Lô đảo tẩu như vậy tất nhiên phòng khách đó thế nào cũng có đường ngầm thông sang đường hầm. Quý hồ vào được trong hầm rồi là ta có thể tìm đường lên trên vách núi kia ngay."

Nghĩ tới đó, chàng quay trở lại chỗ phòng khách, tìm kiếm giấy lát thì thấy dưới chân tường có một cái chốt. Nhưng chàng gạt đi gạt lại mãi không thấy cửa ngầm mở ra. Sau chàng tức giận không sao nhịn được liền vịn sức đập gãy cái chốt mà vẫn không thấy vách tường có phản ứng gì hết.

Chàng đang chán nản lại nghe tiếng cười nhạt và tiếng nhạo báng của Vạn Gia Sinh Phật ở trên vách núi vọng xuống:

- Thâm tiểu tử, người đừng có nằm mơ mà hồng tìm được đường lối vào trong này nữa, biết điều thì ngoan ngoãn nghe lời dặn bảo của lão phu đi.

Nguyên Thông nghe nói càng tức giận thêm liền múa chưởng nhằm bốn bên vách tấn công một thế thật mạnh. Liền có mấy tiếng kêu ầm như tiếng sấm động, cát bụi bay tung, tòa lầu hồng đã đổ sập hết.

Vạn Gia Sinh Phật thấy chàng phá hủy lầu hồng như thế không tức giận chút nào, trái lại y còn cười và nói:

- Thôi, đại anh hùng cứ suốt đời ở dưới thung lũng, đi ra không được đâu.

Nguyên Thông lạnh lùng đáp:

- Đã chắc đâu.

Chàng liền trợn ngược đôi lông mày lên, thò tay vào trong người rút ra thành đoản kiếm sừng rồng đen sì, dài chừng hơn thước, tung mình nhảy lên trên vách núi chéo dốc rồi vùng cách tay phải một cái đã vạch một cái vòng tròn ở trên vách đá. Chấn lại mượn vào sức cánh tay trái đập mạnh một thế kêu đánh "băng" một tiếng. Vách đá ở trong vòng tròn đã bị cuồng lực của chàng đánh nát bắn tung toé, nơi đó hiện ngay một cái lỗ hồng sâu hơn thước.

Chàng thử thách như vậy xong càng yên tâm. Chàng nhận thấy với công lực võ song của mình lại thêm thanh bảo kiếm trợ giúp thể nào cũng đi sâu được vào trong vách đá. Vạn Gia Sinh Phật có ngờ đâu chàng không quản ngại hao tổn chân lực mà phá vách đá tiến sâu vào bên trong.

Nguyên Thông đang định múa kiếm vận chương lần thứ hai đánh vào vách đá như vừa rồi thì bên tai văng vẳng một giọng nói rất quen thuộc và nhỏ như muỗi kêu vọng tới:

- Nguyên nhi không lên lỗ măng như thế !

Con có biết con vì áp bức quá mà tạo nên hậu quả thể nào không ?

Nguyên Thông nghe nói rùng mình lui về sau mấy trượng dùng truyền âm nhập mật kêu gọi:

Vương gia gia ở đâu thế ? Lão ma đầu đã nhận là kẻ thù giết cha cháu rồi ! Thù này bất cộng đái thiên, khi nào cháu lại buông tha y được.

Nhất Tâm Cư sĩ hơi ngạc nhiên hỏi lại:

- Chính là y ư ?

- Vâng, chính y đã nhận như vậy đó, chắc không giả dối đâu.

Vương Hoàn mừng giây lát rồi lo âu hỏi tiếp:

- Cháu có biết trong Võ Lăng Biệt Phủ này thâm hiểm như thế nào không.

- Cháu chỉ cần trả được thù cho cha, nhưng nhất thời chưa nghĩ tới nơi đây nguy hiểm như thế nào ?

- Võ Lăng biệt phủ vốn là một miệng núi lửa, nhưng đã tắt từ một nghìn một trăm năm trước, được sửa đổi theo đúng bát quái phương vị, lợi dụng những sơn động sẵn có làm thành lối đi. Còn các thứ xếp đặt khác đều dấu ở trong vách đá và dưới đất từ trên chỉ dưới chia ra làm chính tầng Tầng cao nhất chính là nơi ma đầu đang nói chuyện với cháu đây và cũng chính là chỗ ăn ở của các người có địa vị cao trong biệt phủ này. Tầng thứ hai là tầng chúng giam giữ những người mà chúng có thể lợi dụng được. Nhưng người bị giam ở trên đó được đối đãi cực kỳ tử tế. Tầng thứ ba là chỗ ở của những người khó có thể lợi dụng được, nhưng cần phải kiêng nể hay e dè. Nhưng người ở đây ăn uống cũng được khá đầy đủ, chính ông bị giam ở tầng này đây. Còn tầng thứ tư trở xuống gọi là tội thất. Những tầng đó có thể nói là thế giới của ma quỷ. Tầng thứ chín tức là tầng ở dưới chót. Dưới đó có chôn mấy trăm vạn cân thuốc nổ, lúc cần chúng chỉ cần châm một ngọn lửa vào cái ngòi là trong giây lát Võ Lăng Biệt Phủ này thành tro tàn không còn một chút dấu vết gì hết.

Người bị giam giữ trong Võ Lăng Biệt Phủ này, tuy mỗi người được đối đãi khác nhau, nhưng người nào người nấy đều là nhân sĩ chính phái của giang hồ và cũng là những kẻ tội nghiệp bị lọt vào tay chúng. Nếu cháu chọc tức lão ma, chưa biết chừng cháu lỡ tay đụng phải thuốc nổ: Không những cháu bị tiêu hủy mà cả hàng nghìn người bị giam giữ ở trong cũng tiêu diệt nốt.

Nguyên Thông nghe nói hoảng sợ đến sồn tóc gáy, nhưng trong lòng còn thắc mắc, vội hỏi lại:

- Vương gia gia bị giam giữ sao lại biết rõ thế ?

Vương Hoàn đáp:

- Tất nhiên là do chúng nói ra ông mới biết... Sở dĩ chúng nói ông biết như vậy, mục đích là để dọa nạt ông và những người bị giam trong này. Nhưng vì việc đó quá nguy hiểm, chúng ta lên tin là có thì hơn.

- Vương gia gia, chả lẽ cứ để yên cho lão ma đầu làm nguy, hại người mãi hay sao ?

- Tên ma đầu này đa mưu lắm kẻ thù đoạn lại ác độc. Ông chỉ mong cháu nhẫn nhục. Tạm thời hãy dẹp tư thù sang một bên, vì tai kiếp võ lâm, vì hàng nghìn người đang bị giam giữ trong ổ ma này mà nghĩ cách đào tẩu ra khỏi hang hùm này trước, rồi từ từ diệt kẻ địch sau.

- Vương gia gia, nếu Võ Lăng Biệt Phủ này quả thực bên dưới có chôn thuốc nổ thì sau này dù cháu có ở ngoài tấn công vào để cứu những người bị giam giữ, kết quả vẫn gây nên tấn kịch bi đát.

Vương Hoàn ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Phải, nhưng ông đã nghe nhị thúc tổ của con nói ba cây sáo trắng, xanh, tía, nguyên có một khúc hợp tấu. Ba cây sáo cùng thổi một lúc có thể trấn võ được trái tim của kẻ tà và giết chết được những kẻ hung ác, cháu chỉ cần tìm ra được khúc phổ đó, rồi cháu nghĩ cách lấy cho được 2 cây sáo trắng và tía ở trong tay Ngọc Hư Tiên Tử và Ti Diện thân ma, như vậy cháu sẽ kim chế được bọn ma quỷ ở trong Võ Lăng Biệt Phủ này một cách dễ dàng và cứu được ông và mọi người ra liền. Hà... đó cũng chỉ là hy vọng suông thôi... Ba cây sáo hợp bích có lẽ không khó, nhưng chỉ khác ở chỗ làm thế nào tìm ra được bản hợp tấu đó. Có lẽ đó là ý trời cũng nên.

Nguyên Thông nghe thấy Vương Hoàn nói như vậy, đang rầu rĩ bỗng hớn hờ đáp:

- Tưởng gì chứ việc này Vương gia gia có thể yên tâm. Bây giờ không những 3 cây sáo trắng, xanh, tía đã hợp bích mà Thiên Lại Tri m, bản sáo hợp tấu ấy cháu cũng lấy được rồi.

Vương Hoán nghe nói mừng rỡ vô cùng nói tiếp:

- Thế thì... tốt quá, cháu mau mau nghĩ cách ra khỏi nơi đây đi.

Hai người nói chuyện đều dùng thần công truyền âm nhập mật nói với nhau, nên Vạn Gia Sinh Phật ngồi ở trên tung cao nhất làm sao mà nghe thấy được. Y chỉ thấy Nguyên Thông ngẩn người ra mãi mà không ra tay phá vách núi nữa lại tưởng chàng thấy quá khó nên thôi không tiếp tục phá cho nên y cười ha hả và nói:

- Vách đá của sơn cốc này dày hàng mấy trượng, dù người có thần lực thông thiên đi chăng nữa, cũng không sao phá nổi. Thôi người ngoan ngoãn đầu hàng đi.

Nguyên Thông nghe Vương Hoán giảng giải xong đã nguôi cơn giận, thấy Vạn Gia Sinh Phật nói như vậy chỉ tủm tỉm cười, ngừng mặt lên đáp:

- Lão ma, người tự phụ có mưu kế hơn người, người có biết bốn thiếu gia hiện đang suy nghĩ cái gì không?

Vạn Gia Sinh Phật không ngờ Nguyên Thông lại trấn tĩnh như thế, trong lòng thắc mắc vô cùng, cau mày lại nghĩ ngợi cũng không sao tìm ra nguyên nhân.

Nguyên Thông biết Vạn Gia Sinh Phật là một tay xảo trá vô cùng, trong lòng đã hoài nghi thì thế nào cũng tìm ra mưu kế ác độc khác. Chàng ở lại nơi đây càng lâu bao nhiêu càng xảy ra nhiều chuyện. Cho nên tay trái chàng cầm sáo tay phải thì cầm kiếm, hít một hơi thật mạnh, rồi giờ kinh công vô thượng "Ly hư đáp không" (đi lơ lửng trên không) nhảy lên trên cao hơn hai mươi trượng dùng cây sáo chống vào vách đá một cái, mượn sức nhảy lên mười bảy mười tám trượng nữa, lại dùng kiếm điểm vào vách đá mượn sức nhảy lên mười bảy mười tám trượng nữa, lại dùng kiếm điểm vào vách đá mượn sức nhảy lên tiếp, cứ thế lần lượt nhảy lên trên dần. Mỗi lần chàng nhảy cao hai mươi trượng như vậy, khinh công của chàng cao gấp đôi những cao thủ thượng thặng trong võ lâm rồi. Ngay Vạn Sinh Phật nổi cái nhảy của y cũng bị được mười ba hay mười bốn trượng là cùng, còn lão yện trí Vô Lăng Biệt Phủ này như một cái ống nên Nguyên Thông ở trong đó không khác gì con rùa bị chốt trong chum, nên y yên trí hết sức. Nhưng lúc này y thấy Nguyên Thông nhảy một cái lên cao những hai mươi trượng, y kinh hoàng vô cùng. Tuy nhiên y vẫn yên trí chàng không sao ra khỏi nơi đây, vì vậy y chỉ cười khinh hoài.

Một lát sau y thấy Nguyên Thông cứ lên cao từng bước như vậy, mới kinh ngạc không dám cười nữa. Y vội đứng dậy nhìn, hoảng sợ đến râu tóc dựng ngược.

Nguyên Thông nhảy mười mấy lần đã lên tới đỉnh vách đá, chàng đứng đó cười và nói:

- Lão ma, tiểu gia đã báo Vô Lăng Biệt Phủ này có làm gì nổi ta được. Người thực khôn quá hoá dại đã tiết lộ hết lai lịch của người cho ta biết, chỉ sợ từ nay trở đi người không còn mặt mũi nào trở về Chính Nghĩa Cung mà xưng tôn, xưng bá che lấp tai mắt thiên hạ nữa.

Vạn Gia Sinh Phật không hổ thẹn là một lão tinh quái. y chỉ hoảng sợ giây lát thôi rồi trở lại bình thường, liền cất giọng khinh thị đáp:

- Tiểu tử đừng có đắc chí vội, nếu người dám hở lộ một chút việc của lão phu ngày hôm nay thì thế nào lão cũng làm cho lão già họ Vương, tên ăn mày họ Ngụy và cả gia đình họ Cổ sẽ bị ném đủ thứ đau khổ mà chết. Lúc ấy người sẽ ân hận suốt đời cho mà xem... Và lại, lão phu đã gây danh dự bấy nhiêu lâu trong võ lâm rồi, khi nào người trên giang hồ lại tin lời nói của một tiểu tử như mi.

Lời nói của y rất có lý. Bây giờ người của Nguyên Thông không những đang lọt vào tay y, danh vọng của chàng đã kém xa y, lại thêm trước kia thiên hạ biết chàng phá khuấy Nam Minh Nhất Kiếm La Công Bắc, nếu bây giờ không có chứng minh cụ thể mà chỉ dùng lời lẽ suông thì quả khó mà nói xấu được y và làm cho thiên hạ tin tưởng được. Nguyên Thông nghe đối phương nói xong đứng đờ người giây lát rồi ngượng ngịu bỏ đi luôn. Thấy hình bóng của Nguyên Thông đã khuất. Vạn Gia Sinh Phật quay đầu lại bảo Liên Hữu Tam rằng:

- Thằng nhãi họ Thẩm đã bỏ đi rồi. Nhưng chắc nó không chịu để yên đâu. Hiện giờ cơ quan biệt phủ này đã tiết lộ, bọn người trong ba ngày phải cấp tốc dọn sang biệt đàn thứ hai, phong bế biệt phủ này lại, nhưng vẫn nguy trang như thường.

Hữu Tam ngần ngại đáp:

- Xếp đặt Vô Lăng Biệt Phủ này tốn công như vậy, bây giờ hủy đi thực đáng tiếc.

- Quý hồ thành việc lớn, khắp thiên hạ đâu đâu cũng ở trong bàn tay chúng ta, một nơi Vô Lăng Biệt Phủ này có nghĩ lý gì đâu.

Nói xong, y cũng rời khỏi Vô Lăng Biệt Phủ ngay. Không hiểu y đã đi đâu cả.

Hãy nói Nguyên Thông rời Vô Lăng Biệt Phủ, vừa đi vừa cảm thấy rầu rĩ lo âu. Tuy chàng đã được Vương Hoán chỉ điểm cho dùng Thiên Lý Tri m có thể giết được bọn giặc, nhưng nghĩ đến thù cha chưa trả được mà Vương Hoán và các người trong ổ ma, thời cơ cấp bách có khác gì nước ở đằng xa không sao dập tắt được ngọn lửa đang bốc cháy ở gần.

Chàng giờ hết tốc lực ra đi một ngày đêm đã về tới Phong huyện vào khách sạn tìm Thiết Tâm Tú Sĩ. Nhưng Tăng Bật đã bỏ đi rồi. Phở cây nói vì chờ chàng mãi không thấy nên Tăng Bật đã đuổi theo chàng rồi. Trước khi đi có dặn phở cây là hãy chàng về thì bảo cứ lên Chính Nghĩa Chi Cung ở núi Cửu Nghi thì gặp y.

Thoạt tiên Nguyên Thông nghe thấy phở cây nói như thế hoảng sợ vô cùng, nhưng sau chàng nghĩ lại không bao giờ Vạn Gia Sinh Phật ở chỗ công cộng ra tay đánh đập hay chém giết một người nào hết, chàng mới lại yên tâm.

Chàng trở về phong ngồi điều dưỡng vận công để lấy lại sức lực đã hao tổn trong mấy ngày qua. Chàng muốn nghĩ xem có cách gì trả thù, cứu người, phá tan ổ giặc một cách nhanh chóng hơn là tìm đủ ba người để hợp tấu Thiên Lại Tri m không.

Sáng sớm ngày hôm sau chàng đã lấy lại sức khoẻ như thường rồi, nhưng vẫn chưa nghĩ ra phương pháp nào giải quyết được, Vạn Gia Sinh Phật hiện đang có tên tuổi và dù Nguyên Thông nói thế nào cũng không ai tin. Trái lại, người ta còn hiểu lầm ông chàng vì ghen tức mà phải chàng ra sinh sự như thế.

Nguyên Thông cũng nghĩ đến nhân lúc Vạn Gia Sinh Phật đi lẻ loi một mình, giờ võ công của mình ra chế ngự, rồi bắt y phải xưng tội và thu đủ chứng cứ chứng minh, lúc ấy mới đem ra công bố cho thiên hạ hay.

Nhưng làm sao mà biết được lúc y đi lẻ loi một mình, huống hồ lúc này đối phương đã biết có kẻ địch lợi hại là chàng rồi, tất nhiên phải canh phong cẩn mật hơn trước, vạn nhất đối phương từ nay cứ ngồi yên trong Chính Nghĩa Cung, tránh mặt không chịu gặp mình, như vậy có phải là lỗ hết dịp may để trả thù không ?

Nguyên Thông cứ nghĩ đi nghĩ lại hoài mà không sao nghĩ ra được một mưu kế hoàn hảo nào hết. Sau cùng, chàng đành phải tạm nén lửa giận quyết định theo lời dặn của Nhất Tâm Cư Sĩ, về Lư Sơn để cùng La Tích Tổ với Đàm Anh hợp sức nghiên cứu pho " Thiên Lại Tri m " rồi ba cây sáo trắng, xanh, tia hợp bích cùng đi phá Võ Lăng Biệt Phủ. Lúc ấy vật chứng đều có hết, không còn sợ lão ma Ứng Thành Luân độn thổ vào đầu nữa. Chàng quyết định như vậy, trong lòng mới yên một phần nào vội giờ khinh công tuyệt mức ra trở về Lư Sơn. Không bao lâu chàng về tới một tiểu huyện ở chân núi Phù Sơn. Huyện ấy nhân số rất ít và trong thành cũng không có tù lâu lớn nào. Chàng đành phải vào một tiểu khách điểm, nơi đây có bán cả thức ăn thức uống nữa. Khách ở đó không phải trả tiền phòng, quí hồ ở đó ăn 3 bữa là có giường ngủ, nếu khách không ăn quen thức ăn của tù điểm, đi ra ngoài mua thức ăn mà dùng thì phải mới phải trả tiền phòng nhưng cũng rẻ lắm.

Nguyên Thông vào khách điểm xong, bảo phở cây đem com nước vào trong phong. Trong lúc chàng đang ăn nhậu thì nghe thấy bên ngoài có tiếng người nói:

- Phở cây ! có phòng rộng và sạch sẽ không ?

Nguyên Thông nghe tiếng nói rất quen, vội để bát xuống chạy ngay ra kiểm người nọ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Quái nhân đầu to

Hãy nói trong trong Minh Hiền Tiểu Trúc ở Ngũ Lão Phong trên núi Lư Sơn từ khi Nguyên Thông đi rồi, mấy ông già đồng tâm nhất chí huấn luyện cho Lý Nhược Hoa, Hoa Tích Tổ và Đàm Anh ba người. Mọi người bắt ba nàng ngày đêm luyện tập cực khổ vô cùng. Nhược Hoa với Tích Tổ hai người xưa nay tính rất ôn hòa còn nhẫn nhục chịu đựng được.

Còn Đàm Anh xưa nay hoạt bát hay nhảy nhót và theo học Ngọc Tiêu Tiên Từ từ hồi còn nhỏ, tính nết cũng bất chước được sư phụ mấy thành, nên nàng bị mấy ông chỉ bảo quá nghiêm không sao chịu được. Cứ những đêm trăng, nàng thường một mình tựa lưng vào sườn núi tỏ vẻ rầu rĩ. Lần này tới Lư Sơn nàng chỉ muốn gặp được Nguyên Thông suốt ngày ở cạnh chuyện trò, ngờ đâu Nguyên Thông lại vội vàng ra đi, khiến nàng không có dịp nào thổ lộ tâm sự với chàng. Nàng nghĩ đến Tích tổ. Tích Tổ có ông già làm chủ, danh phận đã định rồi, riêng nàng vẫn chưa có ý kiến của sư phụ nên chưa biết có được làm vợ chồng hay không ? Tuy Thảm bá mẫu đã nhận lời rồi, nhưng tính nết của sư phụ mình như thế nào nàng biết rõ lắm, nên nàng chỉ sợ mình không được kết duyên với Nguyên Thông thôi. Nàng càng nghĩ đến những chuyện bực mình đó trong lòng càng rầu rĩ, đầu óc lại càng bối rối.

Hôm đó canh tư đã sắp qua. Đàm Anh đang rối trí không sao ngủ được, liền đánh liều lên qua Minh Hiền Tiểu Trúc, xuyên qua Thiên Cơ Liên Hoàn Cửu Nguyên trận, ra khỏi Lư Sơn, đi kiểm sư phụ Ngọc Tiêu Tiên Từ để thổ lộ tâm tình.

Cô bé lúc nào cũng tinh nghịch. Trong khi đi đường, hề thấy việc chướng mắt là nàng can thiệp ngay, cũng may nàng có võ công rất cao siêu hơn nữa, lần này ở Lư Sơn tuy nàng chưa đạt tới kỳ học của mấy vị võ hiệp, nhưng nàng cũng đã gặt hái được khá nhiều kết quả. Cho nên nếu không gặp phải những tay cao thủ tuyệt đỉnh thì tất không ai địch nổi nàng. Nàng nhảy nhót ca hát tiến thẳng về phía mĐài trên Huyền Câu Phong ở dãy núi Đại Hồng.

Huyền Câu Phong cao chọc trời, ai tới chốn tiên cảnh này đều thấy đầu óc trong sạch không còn nghĩ ngợi gì đến trần tục. Đàm Anh quá nhớ sư phụ nên về tới vội vàng phi thân lên liền. Nàng vừa chạy đến căn nhà lá vừa lớn tiếng kêu gọi:

- Sư phụ, sư phụ, Anh nhi đã về đây !

Tiểu thay, đáp lại nàng chỉ có tiếng vang vọng trở lại, còn bốn bề vẫn yên lặng như tờ. Mọi khi nàng về tới, vừa lên tiếng kêu gọi, Ngọc Tiêu Tiên Từ đã ra ngoài cửa đón rồi. Đàm Anh thắc mắc vô cùng, nàng chạy vào trong nhà lá. Nàng giật mình kinh hãi thấy cái bàn vuông ở góc nhà có cái đầu lâu to lớn đang nhìn mình nhe răng cười. Đầu lâu ấy đường kính dài chừng thước rưỡi tóc bù rối, nên trong to kinh người.

Đàm Anh hoảng sợ, lui về phía sau ba bước, quay mình ừ té chạy luôn. Nàng cảm thấy đằng sau có một sức lực vô hình hút chặt lại khiến nàng không

sao chạy nổi. Trong lúc tuyệt vọng, nàng đánh liều rút sáo ngọc ra quay lại quát bảo:

- Yêu ma quỷ quái gì mà dám đến Diệu m Đài này quấy nhiễu thế ?

Đầu to đó hình như không có ác ý gì cả, cười ha hả đáp:

- Ngươi không trông thấy rõ lại cứ bảo lão phu là yêu ma quỷ quái.

Đàm Anh hơi ngạc nhiên định thần nhìn kỹ, quả nhiên không phải là một cái đầu lâu không lồ thôi, dưới đầu lâu còn có mình mấy hắc hoi. Vì đầu lớn mình lại quá nhỏ nên mới thoáng trông nàng lại tưởng cái đầu lâu để ở trên mặt bàn và quên để ý đến mình mấy chân tay của người đó. Người đó cao không đầy năm thước, nhưng riêng cái đầu đã chiếm một phần ba của toàn thân, hai tay dài đến gần đùi xuống đất, Thực là quái dị không tả.

Đàm Anh nhìn kỹ rồi mới hết hoảng sợ. Nàng đã hết sợ, liền nổi giận ngay, múa cây sáo ngọc trắng nhằm cái đầu không lồ điểm tới luôn.

Lúc này Đàm Anh đã bốc đồng chỉ muốn giết chết ngay quái nhân đầu to tại chỗ mới hả dạ, nàng ra tay rất nhanh và giờ toàn lực ra đối phó. Cây sáo ngọc của nàng sắp điểm trúng vào thái dương huyệt cái đầu kia rồi nhưng quái nhân nọ không tránh né gì hết, hình như y cam tâm chịu chết vậy. Tuy Đàm Anh là người rất tinh nghịch và bướng bỉnh không biết sợ trời đất gì cả nhưng lòng nàng lại rất hiền từ. Từ khi ra đời tới giờ nàng chưa từng giết một người nào hết.

Lúc này nàng thấy đầu của quái nhân kia sắp tan vỡ dưới cây sáo ngọc của mình, đâm ra hoảng sợ vội đưa cây sáo ngọc lên trời điểm vào chỗ trống không.

Tuy nàng có lòng tha chết cho người nọ và đã đưa ngược cây sáo lên rồi nhưng tiếc thay vì ra tay quá nhanh, nên sáo không điểm trúng Thái Dương huyệt của đối phương mà trúng vào cái sọ không lồ ấy.

Chỉ nghe thấy kêu "bộp" một tiếng, quái nhân to đầu ngã ngửa ra phía sau.

Đàm Anh điểm té quái nhân đầu to rồi không dám nhìn thấy cái chết của đối phương, mặt mày hoảng sợ, mồm lấm bảm oán trách:

- Hà, ai bảo ngươi không chịu tránh né.

Nói xong, nàng dậm chân một cái định quay mình bỏ đi. Ngồi đầu nàng vừa quay người đã thấy quái nhân đầu to đang đứng nhe răng ra nhìn mình cười ha hả. Nàng hãi sợ vô cùng đứng ngẩn người ra như tượng gỗ vậy, bụng ra bảo rằng: "Cây sáo ngọc của ta không đủ thương nổi đối phương mấy may sao ?"

Nàng biết mình không phải địch thủ của quái nhân, đồng thời lại nghĩ tiếp:

"Sao không thấy sư phụ của ta xuất hiện, chẳng lẽ sư phụ ta đã bị quái nhân này ám hại rồi chăng ?"

Nàng nghĩ tới sự an nguy của sư phụ, lòng sợ địch đã biến mất, mặt lấm li giận dữ quát hỏi:

- Sư phụ ta đâu, ngươi đã làm gì sư phụ ta rồi ?

Hình như quái nhân đầu to rất biết nhịn, không tức giận chút nào thì chớ lại còn cười hì hì ngấm nhìn nàng một hồi.

Đàm Anh thấy đối phương nhìn mình cười chứ không trả lời, lại càng tức giận quát:

- Tại sao ngươi cứ cười mà không trả lời ta thế ? Ngươi tưởng ngươi không lên tiếng thì ta sẽ tha thứ cho hay sao ?

Hình như quái nhân ấy rất thích thương thức thái độ ấu trĩ thơ ngây của Đàm Anh nên tủm tỉm cười đáp:

- Ngươi với con nhãi họ Trác thực là một đôi nạn sự nạn đồ, hai người đều nóng nảy như nhau.

Quái nhân ăn nói kiêu ngạo như vậy mà Đàm Anh không đếm xỉa tới điều đó, lại gơ cây sáo ngọc lên cười nhạt nói tiếp:

- Tính ta nóng nảy thì việc gì đến ngươi ?

Nàng chưa nói xong đã múa cây sáo nhằm ngang lưng quái nhân tấn công luôn.

Quái nhân chỉ gơ tay dài khua một cái, cũng không hiểu y đã dùng thủ pháp gì mà Đàm Anh chỉ cảm thấy cây sáo ở trong tay vung mạnh một cái, đã lọt sang tay đối phương ngay.

Đàm Anh thấy sáo đã mất cứ đứng ngẩn người ra nghĩ cách đối phó

Người đầu to tay cầm sáo ngọc ngấm nhìn Đàm Anh một hồi và hỏi.

- Nhỏ kia, sư phụ của cô đi đâu thế ?

Đàm Anh tròn tròn đôi mắt giận dữ hỏi lại:

- Ta cũng đang định hỏi ngươi đấy.
- Con nhãi Trác không ở nhà cày hay, ngươi hãy theo ta đi.
- Tại sao ta phải theo ngươi đi ?

Quái nhân đầu to giơ tay phải lên và dùng đầu ngón tay búng một cái rồi đáp:

- Thì cái này, ta có thể bảo ngươi phải đi theo ta.

Liền có một luồng gió nhằm huyền cơ huyết của Đàm Anh tia tới. Đàm Anh khôn ngoan vô cùng vội xoay người thì chi phong cũng vừa tới nên nàng chỉ kêu được một tiếng " ôi chà " ! đã ngã lăn ra đất.

Quái nhân đầu to vươn tay ra chụp nàng. Rồi ông ta dùng ngón tay viết mấy chữ thật lớn như sau:

- " Con nhãi họ Trác, lão phu đem đồ đệ của mi đi rồi ".

Bên dưới y còn vẽ một cái vòng tròn thực to có lẽ đó là biểu hiện cái đầu to của y thì phải.

Viết xong mấy chữ ấy, chỉ thấy thân hình của y thấp thoáng một cái đã mất dạng ngay.

Hãy nói lại, các vị lão hiệp ở trên Lư Sơn bỗng thấy Đàm Anh mất tích, rầu rĩ nhất là ông già áo xanh Hoa Đắc Mộng. Ông ta liền bàn với Diệu Thủ Nhân Y và Bạch Phát Tiên Ông để cho Từ Hàng Ngọc Nữ sớm đưa Tích Tố và Nhựt Hoa xuống núi. Vì vậy mà bắt buộc mấy ông già phải hao tổn chân lực đã thông Nhâm Đốc hai mạch của Tích Tố với Nhựt Hoa và cho uống rất nhiều linh dược nữa.

Từ Hàng Ngọc Nữ liền đưa Tích Tố, Nhựt Hoa xuống núi, rồi lại chia ra làm ba đường để theo dõi Đàm Anh. Từ Hàng Ngọc Nữ đi giữa tiến thẳng vào Hồ Bắc, Nhựt Hoa đi đường bên phải vào Triết Giang và Giang Tây còn Tích Tố đi đường bên trái vào Hồ Nam.

Ba người đã hẹn nhau rồi, dù thấy Đàm Anh hay không, một tháng sau phải tập hợp ở Giang Hạ. Con đường Tích Tố đi lại là đường Nguyên Thông trở về Lư Sơn, và hai người trước sau đều vào trọ ở một khách điểm.

Lúc Nguyên Thông đang ăn cơm thì nghe tiếng nói của Tích Tố nên chàng vội chạy ra nghênh đón. Bốn mắt nhìn nhau, Tích Tố ngạc nhiên và hết sức mừng rỡ. Vì nàng thấy Nguyên Thông mới nghe thấy tiếng của mình đã vội vã ra nghênh đón, như thế sao mà nàng không vui vẻ được.

Nguyên Thông vội dọn phở cây đặc biệt quét dọn một cái phòng ở kế bên phòng mình, rồi mời Tích Tố vào phòng mình trò chuyện và hỏi tại sao nàng lại xuống núi ?

Tích Tố kể lại những chuyện đã qua ở trên núi cho Nguyên Thông nghe, Nguyên Thông cũng kể chuyện mình cho nàng nghe, sau cùng chàng:

- Anh muội tình nghịch và bướng bỉnh quá, bây giờ chúng ta biết làm thế nào đây ?

Tích Tố cười một cách nũng nịu nói tiếp:

- Nguyên đại ca đã là tối cao bộ pháp của bốn phái tại sao không nghĩ đến vận dụng đồng môn của bốn phái đi kiếm có hơn không ?
- Tiểu huynh trông thấy Tổ muội muội đẹp như hoa nở thế này thì làm gì còn trí óc nghĩ đến những đạo sĩ nữa.

Lúc này 2 người đã đính danh phận vợ chồng rồi và lại có lòng yêu nhau từ trước, sau khi Nguyên Thông bị thương khỏi đến giờ, đây là lần đầu tiên hai người được gặp gỡ riêng, cho nên mới bỗng nói đùa với nhau như vậy.

Tích Tố lườm chàng một cái, mặt hơi đỏ đáp:

- Nghe nói giữa đường đại ca đã giờ hết thần oai ra đối phó với đối phương, không ngờ mồm mép của đại ca không kém gì tài ba.

Nguyên Thông khoái chí vô cùng bỗng cảm thấy trong người có một luồng hơi nóng bốc lên mặt, hai má chàng đỏ bừng, hai luồng ánh sáng khác thường tia ra, chàng mới khẽ cầm tay nàng.

Tất nhiên Nguyên Thông không phải là kẻ dâm tà, tuy trong lòng rất khao khát yêu Tích Tố nhưng lúc nào cũng giữ đúng lễ nghĩa chứ không đường đột với giai nhân. Nên chàng chỉ khẽ nắm tay nàng thôi. Chàng sợ Tích Tố trách mình, với giọng run run khẽ gọi:

- Tổ hiền muội, tổ hiền muội...

Sự thực lúc ấy Tích Tố cũng cảm động, hơi thở dồn dập, nàng thấy hai tay Nguyên Thông tia ra hai luồng hơi nóng. Thoạt tiên hơi rùng mình, định rút tay lại, nhưng nàng lại không muốn giằng tay ra chỉ khẽ gọi lại rằng:

- Nguyên đại ca, Nguyên đại ca !

Bốn mắt nhìn nhau một hồi rồi cùng cúi đầu xuống.

Lúc ấy bỗng có tiếng gõ cửa rồi có tiếng tên phở cây vô tình vọng vào:

- Thừa tiểu thư, phòng của tiểu thư cháu đã quét dọn xong.

Tích Tố giật mình vội nũng nịu nói:

- Đại ca... Nguyên đại ca.

Nguyên Thông giả bộ làm mặt xấu diệu nằng một cái rồi quay nhìn ra ngoài cửa đáp:

- Biết rồi.

Tích Tố vội chải chuốt lại tóc.

Nguyên Thông bảo tên phở cây đứng ngoài cửa rằng:

- Lấy thêm dưa bát, và làm thêm mấy món ăn thật ngon đem vào đây !

Cơm nước xong, Nguyên Thông với Tích Tố trò chuyện nỉ non với nhau, mãi đến đêm khuya nằng mới về phòng ngủ.

Nguyên Thông với Tích Tố rất yêu nhau nhưng cả hai người đều đứng đắn, dù yêu nhau đến mức tốt độ, nhưng vẫn dùng lễ nghĩa để giới hạn.

Tích Tố về phòng rồi, Nguyên Thông miễn cưỡng ngồi ở trên giường vận công điều tức một hồi rồi ngả lưng ra giường ngủ. Đang lúc chàng trần trọc không ngủ được, thì bỗng nghe thấy trên mái nhà có tiếng người dạ hành đi lại. Chàng vội ngồi dậy khẽ búng vào vách tường mấy cái để ngấm báo động cho Tích Tố hay, rồi chàng cứ ngồi yên đợi xem sao. Chàng thấy người ở trên mái nhà hình như khinh công khá cao và tới đây là để đối phó với Tích Tố thôi. Chàng đã biết rõ như vậy, để ý nghe xem mới hay đối phương dù sao cũng là người quang minh chính đại. Biết Tích Tố ở phòng nào rồi y liền nhảy xuống dưới đất đứng ở trước cửa sổ khẽ nói vào trong rằng:

- Không trang chủ của Cổ Hoài Sơn Trang ở Mạc Phủ mời Tỷ Ngọc tiêu chủ tới nói chuyện.

Y nói dứt, không chờ Tích Tố trả lời đã rút lui luôn.

Tích Tố không hiểu dụng ý của đối phương ra sao, vội dùng Thần Công truyền âm nhập mật nói với Nguyên Thông rằng:

- Tiểu muội ra đối phó, Nguyên đại ca ngấm ngấm tiếp ứng cho nhé.

Nguyên Thông dặn nằng phải cẩn thận

Tích Tố liền nhảy ra ngoài phòng, thấy giữa sân có một đại hán mặc áo vải xanh. Y vừa thấy Tích Tố nhảy ra vội chấp tay cúi đầu chào và nói:

- Cổ Hoài sơn trang cách đây không xa, xin mời cô nương tới đó.

Tích Tố rất ngạc nhiên do dự hỏi lại:

- Trang chủ của các người là ai ?

- Mời tới đó có việc gì ?

Đại hán đối với nằng rất lễ phép, cung kính đáp:

- Trang chủ chúng tôi là Ngân Định Ngọc Phiến Khổng Kiếm Bình. Chúng tôi chỉ biết thừa lệnh tới đây kiếm cô nương thôi, còn việc khác chúng tôi không được biết, xin cô nương lượng thứ.

Tích Tố cau mày lại rồi đáp:

- Huynh làm ơn đi trước dẫn đường.

Chàng đại hán nọ liền đi luôn. Tích Tố theo sau. Đi được nửa tiếng đồng hồ, đại hán kia có vẻ khoái chí vì y chắc chắn đã bỏ xa Tích Tố rồi. Nhưng khi quay đầu lại nhìn, y thấy Tích Tố theo bên gót, và thái độ nằng rất ung dung. Y giật mình kinh hãi vội giảm tốc độ lại áp ứng nói:

- Tiểu nhân thật là không biết tự lượng sức chút nào, xin cô nương đừng chê cười.

Tích Tố mỉm cười không trả lời. Mặt nằng rất đoan trang tươi vui chứ không vẻ gì kiêu ngạo hết. Đại hán thấy vậy trong lòng càng xấu hổ và thêm kính phục.

Hai người đi độ một tiếng đồng hồ thì thấy một trang viện đồ sộ hiện ở trước mắt.

Cửa trang viện mở toang có treo hai cái đèn lồng, giữa cửa có tám đại hán áo xanh đứng hàng đôi châu chực, hình như sắp đặt sẵn để đón tiếp Tích Tồ vậy.

Tích Tồ theo đại hán dẫn đường đi thẳng vào bên trong, hai hàng người kia đều cúi mình vái chào, họ đối với người dẫn đường hình như cũng cung kính lắm.

Tích Tồ thấy vậy suy nghĩ nửa cười lên tiếng. Đại hán nọ trông thấy biết nàng hoài nghi thân phận của mình, nhưng y giả bộ làm như không hay biết vẫn thân nhiên dẫn nàng vào khách sảnh.

Tích Tồ vỗ nghe cao siêu và lại có Nguyên Thông bảo vệ ngầm nên nàng không hãi sợ gì, cứ ung dung tiến vào trong khách sảnh, ngồi xuống cái ghế ở gần đó. Khách sảnh này khá lớn, đèn đuốc thấp sáng như ban ngày.

Chưa thấy chủ nhân ra, Tích Tồ đã suy nghĩ mãi mà nàng không nhớ ra Không Kiếm Bình là ai ? Và không hiểu y mời nàng tới đây để làm chi ?

Không bao lâu bên trong có một thư sinh tuổi trạc ba mươi, người tầm thước rắn dỏi, mặc nho phục bước ra.

Tích Tồ vội đứng dậy nói:

- Được Không trang chủ cho vời tới, tiểu nữ không hiểu là có chuyện gì?

Không Kiếm Bình ngượng ngịu đáp:

- Tráng đình thô lỗ sợ có điều gì sơ suất nên bắt buộc tại hạ phải thân chinh đi mời cô nương tới.

Tích Tồ thấy đối phương đã chịu nhận là chủ nhân rồi, liền nói:

- Không biết Không trang chủ cho gọi có điều gì định chỉ giáo ?

Không Kiếm Bình mấy năm gần đây đã gây được một chút tên tuổi, chỉ vì Ngô Duyên lão ni ngày thường rất ít nói tới những người mới nổi lên ở trên giang hồ, cho nên Tích Tồ mới không biết Kiếm Bình là ai vậy.

Không trang chủ đang đêm khuya mời một thiếu nữ trẻ tuổi tới son trang như vậy, với thân phận của y như thế thực không hợp lẽ một chút nào.

Thì ra hay tin Tích Tồ có cây sáo ngọc tía nên mới mời nàng tới. Mục đích của y chỉ vì cây sáo ngọc tía ấy thôi, cho nên y thấy Tích Tồ lên tiếng hỏi vội vã trả lời rằng:

- Không dám giấu cô nương, thực sự tại hạ mời cô nương tới đây là vì cây sáo ngọc tía, nên định cùng cô nương thương lượng một việc.

- Cô nương có cây sáo ngọc tía, vậy không biết có phải là môn hạ của Đường lão tiên bối không ?

- Tỷ Diệm Thần Ma Đường lão tiên bối không phải là sư phụ của tiểu bối.

- Xin hỏi cô nương quý tính danh là chi ? Xuất thân ở môn phái nào ? Tại sao lại có được cây sáo này ?

- Tiểu bối là La Tích Tồ, xuất thân là môn hạ của phái Võ Đang, gia sư là Ngô Duyên đại sư, còn cây sáo ngọc là Đường lão tiên bối ban cho tiểu bối đây.

Kiếm Bình nghe thấy Tích Tồ nói như vậy ngẩn người ra giây lát, có vẻ không tin lại hỏi tiếp:

- Cô nương xuất thân phái Võ Đang, Đường lão tiên bối không qua lại với phái Võ Đang chút nào, sao lại tặng cô cây sáo ngọc này ?

- Lần ấy Đường lão tiên bối tái xuất sơn tính nét đã thay đổi hẳn, quả thực ông đã tặng cho tiểu bối cây sáo ngọc này.

Kiếm Bình ngẫm nghĩ giây lát rồi áp ứng hỏi tiếp:

- Tại hạ muốn thương lượng với cô nương một việc, không biết cô nương có bằng lòng không ?

Tích Tồ thấy y nói như vậy bụng bảo dạ rằng:

" Chắc y đã đề ý đến cây sáo ngọc của ta rồi "

- Không trang chủ muốn gì thì xin cứ nói. Chúng ta là người giang hồ, nếu việc gì không khó xử lắm tiểu bối nhất định không làm cho trang chủ thất vọng đâu.

- Tại hạ định mua lại cây sáo ngọc của cô nương bằng bất cứ giá nào.

Tích Tố cau mày lại, nhận thấy sự đòi hỏi của Không trang chủ là quá đáng, trong lòng không vui nhưng nàng không lộ cho đối phương, chỉ trả lời một cách khéo léo rằng:

- Vật này là của bề trên ban cho, tiểu bối không thể tuân theo trang chủ được.

- Xưa nay quý phái nổi tiếng về kiếm thượng, nên tại hạ muốn tặng lại thanh Bích Hồng bảo kiếm cho cô nương, để đối cây sáo này chẳng biết cô nương nghĩ sao ?

Bích Hồng bảo kiếm là một trong tứ đại danh kiếm ở trong giang hồ. Tích Tố nghe nói giật mình không ngờ Kiếm Bình lại trao đổi cây sáo ngọc của mình bằng một thanh bảo kiếm quý giá như thế. Tuy nhiên đối với Tích Tố cây sáo ngọc không khác gì đời sống thứ hai của nàng nên nàng nhận lời sao được nên vội lắc đầu đáp:

- Xin thứ lỗi, tiểu bối không thể nhận lời được và cũng xin cáo từ ngay bây giờ.

Kiếm Bình nổi giận nhưng không tiện lên tiếng trả lời, thì bỗng một người lạnh lùng lên tiếng:

- Quân không biết điều, người ta từ tể mà không biết, trang chủ hà tất phải nể mặt y thị làm chi ?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Không định mà nên

Tích Tố tỏ vẻ không vui đưa mắt nhìn về phía có tiếng nói. Thì ra người đó là một thiếu phụ rất đẹp, tuổi ngoài ba mươi ở sau bình phong bước ra về mặt lạnh lùng và hờn giận.

Kiếm Bình vội nghênh đón thiếu phụ và gọi người đó bằng chị.

Trong Cổ Hoài sơn trang, ngoài trang chủ Không Kiếm Bình ra lại còn có một người chị tên là Không Ngọc Châu, biệt hiệu là Ngọc Phiến Tiên Cơ và một người em gái tên là Không Ngọc Hoàn, biệt hiệu là Thái Hoà Tiên Tử.

Người đàn bà đẹp vừa nói kháy ấy chính là Ngọc Phiến Tiên Cơ Không Ngọc Châu, nàng ta tuy đẹp như hoa nở nhưng tính tình rất cương nghị, nàng thấy dùng Bích Hồng bảo kiếm, một trong bốn tứ đại danh kiếm của thiên hạ đổi lấy cây sáo ngọc tía mà Tích Tố lại không bằng lòng, mới lên tiếng nói như trên.

Ngọc Châu hỏi Tích Tố rằng:

- Cô nương nhận thấy Bích Hồng bảo kiếm có cái gì không bằng được cây sáo ngọc tía của cô nương.

Tích Tố cau mày lại tuy trong lòng không vui, nhưng nàng vẫn làm ra vẻ thân nhiên và cung kính đáp:

- Bích Hồng bảo kiếm là một vũ khí rất quý báu trong võ lâm, cây sáo ngọc tía của tiểu bối so sánh làm sao được, nhưng vì sáo này của Đường lão tiên bối nên tiểu bối không thể thấy lợi mà quên ân nghĩa được.

Ngọc Châu cười nhạt hai tiếng rồi trả lời:

- Không dám thấy lợi vong nghĩa! Cô nương có biết trước khi cái sáo này vào tay Tỳ Diễm Thần Ma, chủ nhân của nó là ai không?

Tích Tố rất thuộc các điển cổ, thấy Ngọc Châu nói như vậy không nghĩ ngợi gì liền nói ngay:

- Bảy mươi năm trước Đường lão tiên bối xuống núi hành hiệp được cây sáo này ở trong tay của Thần Tiêu Kiếm Khách Cổ Động.

Ngọc Châu lại dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng và hỏi lại:

- Tỳ Diễm Thần Ma Đường Toại ra tay cướp cây sáo này bằng thủ đoạn thiếu quang minh lỗi lạc...

Tích Tố biết cây sáo này là do Đường Toại cướp của Thần Tiêu Kiếm Khách, cũng vì thế mà Thần Tiêu Kiếm Khách phải rút lui ra giang hồ nên nàng đờ bững hai má vội hỏi:

- Đó là chuyện dĩ vãng rồi, chúng ta không nên đem ra nói làm chi nữa.

Ngọc Châu với giọng càng khó nghe hơn hồi tiếp:

- Cô nương có biết Thần Tiêu Kiếm Khách Cổ Động với Cổ Hoài sơn trang này có liên can gì không?

Tích Tổ là người rất thông minh đoán chị em Ngọc Châu với Thần Tiêu Kiếm Khách có liên can đây. Nàng thấy lời ăn lẽ nói đã hơn được sáu bảy thành rồi, vì thế nàng lại phải cẩn thận thêm

- Tiểu bối ngu xuẩn không biết rõ câu chuyện đó, mong tiền bối chỉ giúp cho.

- Thần Tiêu Kiếm Khách Cổ Động là ngoại tổ phụ của bốn trang.

Tích Tổ nghe nói thất kinh kêu ủa một tiếng rồi nàng ngơ ngác nhìn thẳng vào Ngọc Châu, Ngọc Châu lại nói tiếp:

- Gia tổ mẫu là ái nữ của Thần Tiêu Kiếm Khách, bây giờ do hậu bối của ông ta đòi lại cây sáo ngọc của cô nương, như vậy cô nương có thể cự tuyệt được không?

Lời nói của nàng ta lý do rất cứng khiến Tích Tổ không sao trả lời được.

Ngọc Châu thấy Tích Tổ không trả lời được, nóng lòng nói tiếp:

- Nếu cô nương là người biết điều thì ngoan ngoãn trao trả cây sáo ngọc tía cho chúng ta. Bốn trang quyết không nuốt lời hứa vẫn trao bảo kiếm Bích Hồng cho cô nương.

Tuy Tích Tổ tính rất hoà thuận, nhưng nàng không phải là người nhút nhát. Nàng đã có lòng định trao trả cây sáo ngọc cho Cổ Hoài sơn trang nhưng thấy đối phương có thái độ ngang ngạnh thì nàng làm sao chịu cho nổi. Đồng thời nàng lại nghĩ ra được một điều là vật báu của thiên hạ chỉ người có đức mới giữ được thôi. Tỷ Diễm Thần Ma giữ được cây sáo này hơn bảy mươi năm không phải là người vô duyên. Hơn nữa trước Thần Tiêu Kiếm Khách Cổ Động tất nhiên cây sáo này còn có chủ khác, vậy sao những hậu bối của chủ đó không lên tiếng như Ngọc Châu vừa rồi để cướp lại cây sáo này? Cứ thế mà suy tính sáo này của ai và ai nên giữ, quả thực là một nghi vấn?

Vì vậy nàng nhận thấy cái sáo này không nên trao trả cho Cổ Hoài sơn trang nữa. Lời nói của Ngọc Châu tuy có lý do thực, nhưng gần như có ý định uy hiếp người, nàng bèn lên tiếng:

- Sáo này ở trong tay Đường lão tiền bối hơn bảy mươi năm, người trong võ lâm ai ai cũng công nhận là vật của Đường lão tiền bối, tại sao lúc ấy trong quý trang không thấy ai ra mặt lấy lại cây sáo này của Đường lão tiền bối. Ngày hôm nay quý vị lại dẫn tiểu bối đến bảo trang nói như vậy, có phải quý vị cho tiểu bối mới bước chân vào giang hồ để hà hiếp phải không?

Lời nói của nàng rất nghiêm nghị và nặng như núi Thái Sơn.

Ngọc Châu khi nào chịu nhịn liền quát:

- Bốn trang lấy vật trao đổi, đã đổi đài bằng lễ trước rồi chứ không phải ý thế gì cả. Nếu cô nương không để lại cây sáo ngọc này thì đừng có hòng ra khỏi cửa trang một bước.

Tích Tổ cũng rút sáo ra giận dữ đáp:

- Tiền bối là chủ nhân của cây sáo ngọc tía này, nếu giữ không nổi cây sáo này thì sẽ tự nhận là mình kém đức, quý trang có thù đoạn gì thì cứ việc giở ra đi.

Kiểm Bình tuổi đã ngoài ba mươi mà chưa kết hôn thấy Tích Tổ nổi giận trông càng đẹp, y đem lòng yêu mến nên không muốn làm to chuyện vội xen lời nói:

- Chị cả, cho phép tiểu đệ nói rõ nỗi khổ tâm của chúng ta cho La tiểu thư hay đã.

Ngọc Châu lờm Kiếm Bình một cái tỏ vẻ khinh thị đáp:

- Bích Hồng bảo kiếm là vật kỳ báu của thiên hạ mà còn không đổi lấy được một câu “ừ” của y thị. Hiền đệ đừng có tốn công hơi sức mà làm giảm mất danh tiếng của bà đi. bây giờ do hiền đệ ra tay trước đánh bại con nhãi này bắt trời lấy nó rồi hãy nói chuyện.

Kiểm Bình tuy là trang chủ của Cổ Hoài sơn trang nhưng thực ra lúc nào cũng phải sợ người chị. Y không dám trái lời chị nhưng không dám xúc phạm vào người mình yêu mến nên y khó xử hết sức, liền nhìn Tích Tổ với tâm mắt khẩn khoản mong nàng nhận lời cho.

Tích Tổ cũng biết ý nghĩ của Kiếm Bình nhưng nàng đã có Ngọc Thông rồi thì tất cả đàn ông trên thiên hạ lúc ấy nàng coi như cục đất mà thôi, đồng thời nàng đang tức giận Ngọc Châu và cũng muốn để cho đối phương nếm mùi những thế sáo mình mới học. Vì thế nàng dùng giọng mũi kêu “ừ” một tiếng rồi trợn ngược đôi lông mày lên đáp:

- Cây sáo ngọc tía này bằng lòng lãnh giáo những thế võ cao siêu của hai vị.

Lời nói của nàng rõ ràng là thách thức hai chị em Ngọc Châu cùng đấu với mình một lúc. Kiếm Bình đã lãnh giáo qua kinh công của Tích Tổ. Biết công

lực của nàng rất cao siêu, còn Ngọc Châu chỉ có thấy nàng ngông cuồng nên nàng ta nổi giận nói:

- Nhị đệ, được La tiểu thư nể mặt như vậy, chúng ta không nên trái ý.

Nói xong, nàng xông lên đứng cạnh Tích Tổ chừng ba thước.

Tích Tổ vẫn đứng yên lấy thế đợi chờ, Kiếm Bình bắt đầu đi đánh phải rút cây sáo bạc đã làm cho mình nổi danh ra.

Ngọc Châu múa tít cái quạt trông rất oai phong.

Mọi người thấy trận đại chiến này khó mà tránh khỏi. Không ngờ lúc ấy ở sau bình phong lại có một thiếu nữ tuổi trạc đôi mươi chạy ra lớn tiếng nói:

- Anh chị cậu mình người nhiều hiệp ít mà đấu như vậy không sợ mất tiếng Cổ Hoài sơn trang hay sao?

Kiếm Bình thở nhẹ một tiếng thâu cây sáo bạc lại. Thật là một vật trị một vật, Ngọc Châu tính tuy nóng nảy nhưng lại nể người em là Ngọc Hoàn. Nàng đang giận dữ thấy Ngọc Hoàn ra đã tươi cười nói ngay:

- Em ra gặp dịp lắm, đây em xem.

Ba anh em họ Không, Ngọc Hoàn là người ít tuổi nhất nhưng võ công lại cao siêu hơn anh chị. Ngoài bà cụ đã tẩu hỏa nhập ma của Cổ Hoài sơn trang này ra thì phải nói võ công của nàng cao siêu nhất nhà. Không những võ nghệ cao siêu tinh tình lại hoà nhã, thủ đoạn đối xử của nàng cũng khéo lắm. Nàng vừa bước ra đã đi tới trước mặt Tích Tổ với giọng rất hoà nhã mỉm cười nói rằng:

- Tiểu muội là Không Ngọc Hoàn, gia tổ mẫu muốn mời chị vào trong nhà nói chuyện.

Tích Tổ vừa nổi giận vì bị bắt ép, bây giờ lại thấy Ngọc Hoàn ra ăn nói một cách lễ phép như thế nàng liền cười tươi nói:

- Tiểu bối xin vào chào lão thái thái.

Tích Tổ là người rất khiêm hoà, lúc đầu tôn chị em Kiếm Bình là tiền bối bây giờ lại thấy Ngọc Hoàn chỉ lớn hơn mình hai ba tuổi nhưng nhất thời không sao gọi nàng ta ngang hàng với mình được.

Ngọc Hoàn thấy Tích Tổ có phong độ cao cả như vậy, liền đưa mắt lườm chị và anh một cái rồi nũng nịu nói:

- Em không nện gọi chị là tiền bối như thế, chúng ta cứ việc gọi nhau là chị em thì hơn.

Tích Tổ tủm tỉm cười đáp:

- Xin thứ lỗi tiểu muội đã thất lễ.

Thế rồi Ngọc Hoàn dẫn Tích Tổ đi vào nhà trong. Ngọc Châu với Kiếm Bình hai người theo sau. Tích Tổ rất đẹp đi chung vào bốn người thì sắc đẹp của chị em họ Không kém nàng xa. Kiếm Bình nhìn trộm nàng thờ dãi và hồ thẹn cúi đầu. Bốn người đi qua mấy cái sảnh nhỏ trang trí rất hoa lệ, vào tới một thạch thất.

Thạch thất ấy vừa tối om vừa cổ kính so sánh với những căn sảnh hoa lệ ở ngoài kia thì không ai dám tưởng nơi đây là chỗ ở của lão thái thái.

Ngọc Hoàn vừa vào tới nơi, thấy Tích Tổ có vẻ ngờ ngác vội giải thích ngay:

- Gia tổ mẫu chỉ thích ở trong này thôi.

Thạch thất ấy không rộng lớn lắm, mỗi bề rộng chừng hai trượng và bày biện cũng giản dị hết sức, chỉ có một bàn và một ghế thôi nhưng quét dọn rất sạch sẽ. Giữa phòng có một cái thảm bồ đoàn, một bà lão đầu tóc bạc phơ đang ngồi ở trên đó. Tích Tổ không đợi Không Hoàn ra hiệu đã tiến lên chào:

- Tiểu bối La Tích Tổ bái kiến Cổ lão tiền bối.

Nói xong, nàng vội quỳ xuống vái lạy.

Lão thái thái Không Cổ Thị vội vận sáu thành chân lực đưa ra một luồng cương khí vô hình ngăn cản không cho Tích Tổ quỳ xuống rồi khiêm tốn đáp:

- Lão bị tẩu hỏa nhập ma bán thân tê liệt, cô nương miễn lễ cho.

Tích Tổ cảm thấy Không lão thái thái bố trí chân khí thành một bức tường không để cho mình quỳ xuống vái lạy, liền mỉm cười đột nhiên vận mạnh chân lực phá tan bờ tường cương khí đó mà vái lạy được.

Không lão thái thái thấy vậy mặt lộ vẻ sợ hãi nói:

- Tiểu cô nương nội công thâm hậu thực.

Tích Tổ nói:

- Tôn lão kính hiền, tiểu bối không dám thất lễ.

Khổng lão thái thái lại hỏi tiếp:

- Cô nương tự nhận xuất thân ở phái Võ Đang chẳng hay lời nói đó có thực không?

Tích Tổ biết lão thái thái không tin mình là đệ tử của phái Võ Đang vì bà ta cho đệ tử đời thứ hai của phái Võ Đang làm gì có công lực thâm hậu như thế. Nàng mỉm cười đáp:

- Tiểu bối theo học sư môn chưa được hai năm, nên chưa lĩnh thu được tâm pháp tối cao pháp môn.

Lời nói của nàng vô hình chung đã cho Khổng lão thái thái hay võ học của nàng không do phái Võ Đang chỉ bảo.

- Không biết lệnh tôn, lệnh đường xưng hô ra sao?

- Song thân của tiểu bối khuất núi từ sớm do tổ phụ nuôi nấng từ hồi còn nhỏ.

- Xin cô nương cho biết lệnh tổ xưng hô ra sao?

Tích Tổ không muốn nhờ thanh thế của ông mình để dọa nạt đối phương nên nàng rất khiêm hoà không có vẻ gì tự đắc, từ từ đáp:

- Gia tổ phụ tên là Cống Bắc người ta gọi là Nam Minh Nhất Kiếm.

Bốn bà cháu nhà họ Khổng thấy nàng xưng danh người ông như vậy ai nấy đều giật mình kinh hãi.

Khổng lão bà nghiêm nét mặt lườm chị em nhà họ Khổng một cái rồi kêu “hừ” một tiếng và trách bảo Kiếm Bình rằng:

- Bình nhi, không ngờ cháu tuổi đã ngoài ba mươi rồi mà còn làm nên câu chuyện hồ đồ như thế này để cho bà thất vọng vô cùng.

Kiếm Bình bị bà mắng, cúi đầu không nói năng nữa lời. Khổng lão thái thái lại bảo Ngọc Châu rằng:

- Châu nhi, nếu La tiểu thư không phải là người nhân hậu thì khi nào để yên cho cháu và có lẽ vì cháu mà Cô Hoài sơn trang này bị phá tan rồi cũng nên.

Ngọc Châu mặt đỏ bừng còn cãi bướng:

- La tiểu thư nhất định không chịu, cháu mới bắt đắc dĩ phải ra tay.

Khổng lão thái thái càng tức giận thêm:

- Hừ! Bất đắc dĩ, thủ đoạn cầu khẩn người như thế mà còn bảo là bất đắc dĩ.

Tích Tổ thấy Khổng lão thái thái dạy bảo cháu như vậy liền đỡ lời:

- Điều này chỉ trách tiểu bối quá ư ích kỷ, hai vị lệnh tôn không có lỗi gì hết. Không biết lão tiền bối muốn dùng cây sáo ngọc này làm chi. Xin cho biết rõ, nếu tiểu bối nhận thấy là cần thiết thì tiểu bối xin nhận lời ngay.

Khổng lão thái thái thở dài một tiếng rồi đáp:

- Cừ chỉ của mấy đứa cháu lão thân tuy có trái với võ đức nhưng nguyên nhân...là do thấy lão thân tẩu hoả nhập ma mà nên.

Tích Tổ thấy vậy lại hỏi tiếp:

- Nếu cây sáo này có thể làm cho lão tiền bối khôi phục được công lực thì tiểu bối rất vui lòng hiến cho lão tiền bối sử dụng. Nhưng hiện vì tiểu bối đang cần dùng đến cái sáo ngọc này để cứu vãn võ lâm, không biết lão tiền bối chờ đợi một thời gian có được không?

Khổng lão thái thái nghe nói mừng rỡ vô cùng vội đáp:

- Lão thân không cần cây sáo này, mà chỉ muốn lấy một vật ở trong cây sáo thôi.

Tích Tổ là người khinh vật trượng nghĩa, không vì nghe thấy bà ta nói trong sáo có một vật khác mà hối hận, nàng nhanh nhẩu rút cây sáo ngọc đưa ra cho Khổng lão thái thái và nói tiếp:

- Tiểu bối được cây sáo này không lâu, xin lão tiền bối tự lấy vật trong cây sáo ra đi.

- Khổng lão thái thái tay run run đỡ lấy cây sáo ngọc tia mắt ứa lệ nhòa chưa xem xét cây sáo đã vội nói trước:

- La tiểu thư khăng khái như vậy khiến lão thân cảm động vô cùng và xin nói cho cô nương biết trước sự bí mật của nó bên trong.

Nói tới đó, bà ta ngừng giây lát, đưa mắt nhìn mọi người từng lượt, lại nói tiếp:

- Khi cây sáo này ở trong tay gia phụ, có dấu một bản bí quyết luyện công của môn, bí quyết luyện công này có thể dùng để chữa khỏi tật tẩu hỏa nhập ma và bán thân nhất toại của lão thân.

Tích Tố vừa cười vừa đỡ lời:

- Bí quyết ở trong sáo vốn dĩ là vật báu của lão tiền bối, xin mời lão tiền bối lấy ra ứng dụng đi.

Không lão thái thái rút cây châm ngọc ở trên đầu xuống, khều lỗ...ở dưới cùng của cây sáo moi ra được một tờ giấy dài chừng tấc rưỡi, rộng chừng hai ngón tay như cánh ve sầu, giống lụa mà không phải là lụa, giống giấy cũng không phải là giấy, trên có viết chằng chịt những chữ.....bản bí quyết ấy dán ở trong sáo, đã hơn bảy mươi năm rồi và cũng đã qua tay hai chủ mà không ai biết được sự bí mật ở trong.

Không lão thái thái, tay cầm tờ bí quyết trong lòng cảm động đến ứa nước mắt ra, Tích Tố thấy bà cụ vui vẻ như vậy, liền chúc mừng:

- Cổ lão tiền bối, châu hoàn hợp phổ thật đáng mừng. Tiểu bối chúc mừng lão tiền bối rồi đây ngọc thể sẽ khang an công lực luyện tới mức xuất thần nhập hoá.

Không lão thái thái bớt cảm xúc cười ha hả đáp:

- Sở dĩ lão thân được hưởng phúc tuổi già hoàn toàn do La tiểu thư ban cho, ân đức này không nói là dám báo đền. Nếu sau này La tiểu thư có cần gì đến Cổ Hoài sơn trang chúng tôi, dù có bão chúng tôi nhảy vào đồng lửa, chúng tôi cũng không dám từ chối.

Cả nhà ai nấy đều vui vẻ vô cùng, Ngọc Châu cũng thay đổi thái độ, hết sức cung kính Tích Tố, nhưng nàng là người trực tính hề nghĩ đến gì là nói ngay, nàng vội hỏi:

- Thưa bà, chúng ta đã lấy lại được luyện công bí quyết rồi, không biết đến bao giờ mới lành mạnh được.

Lão thái gượng cười đáp:

- Ít nhất cũng phải khổ luyện năm năm mới thoát khỏi bế khổ.

Năm năm không lấy gì làm lâu nhưng đối với tuổi tác của bà cụ thì thời gian ấy rất dài, nên anh em họ Không đều tỏ vẻ kém vui.

Tích Tố thấy vậy bỗng nghĩ đến Nguyên Thông công lực siêu phàm, y đạo siêu thần, may ra có thể chữa cho bà cụ khỏi được, nên nàng đề nghị một cách khéo léo:

- Bệnh tẩu hỏa nhập ma của lão tiền bối không biết có cách nào chữa nhanh chóng hơn không ?

Không lão thái thái lắc đầu đáp:

- Tiểu tể Hồi Xuân Thủ Dương Thái khá giỏi về y lý, theo báo cáo thì tật của lão thân rất nặng, khắp thiên hạ chỉ có Hồi Thiên Tái Tạo hoàn mới chữa khỏi. Ngoài ra còn một người có công lực tuyệt mức đã thông kinh mạch cho nữa, mới khỏi một cách nhanh chóng được.

Tích tố nghe thấy Không lão thái thái nói mới hay bà ta chính là mẹ vợ của Dương Thái, nên nàng lại càng sốt sắng định cứu giúp cho bà ta. Nàng rất lấy làm thắc mắc, tại sao Dương Thái lại không cầu Bốc Kính Thành cứu chữa cho nên nàng hỏi tiếp:

- Nghe nói lệnh sư của Dương tiền bối Diệu Thủ Nhân Y Bốc lão tiền bối đã luyện thành Hồi Thiên Tái Tạo hoàn để tế thể, vậy sao Dương tiền bối không xin Bốc lão tiền bối giúp sức cho.

Không lão thái thái rầu rĩ thờ dãi đáp:

- Thật là tạo hoá trêu ngươi. Năm trước, chỉ vì tiểu tể lỡ gây nên mối hận suốt đời, tự nhận thấy không còn mặt mũi nào yết kiến lại sư phụ, nên y đã thề nặng suốt đời không ra bên ngoài trông thấy mặt trời.

Tích Tố đã biết rõ lỗi lầm của Dương Thái rồi, nhưng nàng không biết Dương Thái hiện giờ ở đâu liền hỏi:

- Hiện giờ không biết Dương tiền bối ở đâu, tiểu bối muốn đến báo tin mừng cho ông ta.

Không lão thái thái cũng kinh ngạc hỏi:

- Thế ra La tiểu thư quen biết tiểu tể đấy à ? Nhưng chắc y không chịu gặp tiểu thư đâu.

- Quý hồ lão tiền bối nói cho tiểu bối hay chỗ ở hiện giờ của Dương tiền bối ở đâu, là tiểu bối có cách khiến ông ta ra gặp tiểu bối và còn cam đoan ông ta sẽ chữa khỏi tật tê liệt của lão tiền bối nữa.

Khổng lão thái thái hoài nghi vô cùng, ngẫm nghĩ giây lát mới đáp.

- Hiện giờ y ở trong vườn hoang của bốn trang.

Tích Tổ cả mừng vội nói với hai chị em Ngọc Châu rằng:

- Chị nào dẫn em vào mời Dương tiên bối ra đây.

Chị em Ngọc Châu đều tỏ vẻ khó xử cùng đưa mắt nhìn Khổng lão thái thái. Khổng lão thái thái cũng không biết giải quyết thế nào cho phải nhưng Tích Tổ vẫn nán lòng đợi chờ. Bỗng Tích Tổ nghe thấy Nguyên Thông truyền thanh tới.

- Đề tiểu huynh đi mời Dương sư bá cho. Tổ hiền muội đừng làm cho Khổng lão thái thái khó xử nữa.

Tích Tổ cũng nhếch mép dùng truyền âm nhập mật để trả lời:

- Tiểu muội không thích trồng cây, chỉ định cắm chơi cảnh liễu ngò đầu lại thành rừng, khiến Nguyên đại ca sắp kiếm ra được sư.....

Khổng lão thái thái đã thấy Tích Tổ đang dùng truyền công nhập mật nói chuyện trong lòng hoài nghi liền lên tiếng hỏi:

- Có phải La tiểu thư còn đi với người khác vào trong bốn trang phải không?

Tích Tổ tỏ vẻ xin lỗi mà trả lời:

- Khi tiểu bối được Khổng đại ca mời tới đây, người đồng bọn của tiểu bối không yên tâm nên mới theo tới.

Khổng thái thái với ba người cháu nghe thấy nàng nói như vậy đều giật mình kinh hãi, nhất là bà cụ mặt đỏ bừng nói:

- Công lực của người đó cao siêu thực lão phụ không hề hay biết một tí gì hết.

Tích Tổ lại nói tiếp:

- Nếu anh ấy không nói cho tiểu bối biết trước, tiểu bối cũng không biết anh ấy ở ngoài phòng này.

Khổng lão thái thái lại nói tiếp:

- Sao không mời bạn cô nương vào đây

Tích Tổ đáp:

- Hiện giờ anh ấy đã đi mời Dương lão tiên bối rồi.

Khổng thái thái ngăn người ra mặt tỏ vẻ không vui nói tiếp:

- Tuy La tiểu thư có đại ân với lão phụ, nhưng cũng không nên làm cho tiểu tể bực bội.

Tích Tổ mỉm cười nói đáp

- Lão tiên bối đừng có trách cứ làm tiểu bối, ngày hôm nay lão tiên bối gặp song hỷ lâm môn đây.

Khổng lão thái thái không hiểu ý nghĩa lời nói ấy của nàng ta nên về mặt vẫn còn hậm hực. Ngoài cửa phòng chợt có hai người đi vào. Người đi trước chính là Hối xuân Thù Dương Thái ái tể của Khổng thái thái, và người đi sau là một thiếu niên trông đẹp như tiên đồng giáng trần vậy.

Dương Thái vừa vào tới nơi rất cảm động gọi:

- Nhạc mẫu.....

Nguyên Thông cũng tiến lên vái chào:

- Tiểu bối Thảm Nguyên Thông bái kiến lão thái thái:

Ba chữ Thảm Nguyên Thông không khác gì sấm nổi lên trong đêm khuya khiến bốn bà cháu họ Khổng ngỡ ngác, không dám tin người đó là Thảm Nguyên Thông thực.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Rãi hạc nghìn năm

Không lão thái thái trông thấy con rể, chồng người con gái đã chết gầy gò chỉ con da bọc xương và già nua lom khom. Bà ta lại đưa mắt nhìn Thẩm Nguyên Thông người mà suýt tí nữa làm cho con rể mình suốt đời không dám lộ mặt ra bên ngoài trông thấy mặt trời. Thấy chàng ta rất khôi ngô anh tuấn, bà mừng rỡ khôn tả.

Tích Tố thấy các người quá cảm động có rất nhiều lời muốn nói nhưng không sao nói lên tiếng được, liền cười nói với Nguyên Thông rằng:

- Nguyên đại ca chỉ vì sơ suất một chút ở trên núi Võ Đang rơi xuống vực thẳm, mà suýt tí nữa làm cho Dương sư bá bị trầm luân khổ ải suốt đời. Bây giờ đại ca phải tận lực chữa cho lão thái thái để chuộc lại sự lầm lỗi xưa mới được.

Nguyên Thông đáp ngay:

- Ngu huynh không dám làm mất thể diện Tố hiền muội đâu bệnh của lão thái thái, ngu huynh cam đoan chữa khỏi ngay.

Dương Thái vừa được Nguyên Thông đón ra khỏi vườn hoang hai người mới chuyện trò qua loa vài câu sau khi cách biệt như thế nào...chứ ý chưa hề biết rõ chàng bây giờ đã tiến bộ ra sao ? Nay thấy chàng nhận chữa cho nhạc mẫu mình khỏi bị bán thân bất toại một cách cả quyết như vậy, y thắc mắc vô cùng, bụng bảo dạ rằng:

“Việc này rất quan trọng chứ có phải trò chơi đâu mà y lại nhận liều nhận lĩnh như thế ?”.

Vì vậy y tỏ vẻ lo âu và hỏi:

- Nguyên nhi, hiền đệ không nên quả quyết như vậy ? Chẳng hay hiền đệ có chắc chắn chữa khỏi tật đó không, mà dám nhận một cách nhanh nhẩu như thế?

Nguyên Thông chỉ còn lại ba viên Hối Thiên Tái tạo hồi thôi, chàng lấy liền ra một viên đưa cho Dương Thái và đáp:

- Linh dược đã có rồi đây, chỉ còn dùng ngoại lực trợ giúp nữa thôi. Tiểu đệ tin đủ sức chữa nổi, không đến nỗi làm lỡ công việc đâu.

Công lực của Dương Thái cũng rất thâm hậu nên y định đến lúc đó sẽ trợ giúp Nguyên Thông một tay, như vậy may ra mới không lỡ việc. Nghĩ vậy y không nói năng gì nữa, liền đưa viên thuốc Tái Tạo hoàn cho Không thái thái. Rồi Nguyên Thông bắt đầu vận thần công tuyệt thể ra dồn vào trong người của bà cụ để cứu chữa.

Quả nhiên không đầy hai tiếng đồng hồ, Nguyên Thông đã ngừng tay ngồi sang một bên để vận công điều thức.

Không lão thái thái mặt đã bóng bẩy, vội vận nội công thử xem, quả thấy chân tay cử động được. Dương Thái thấy vậy mừng đến chảy nước mắt ra nháy nhót như người điên vậy.

Không Kiếm Bình đứng cạnh đó cũng mừng rỡ vô cùng, nhưng vẫn không giấu được vẻ thất vọng, luôn luôn thèm thường liếc nhìn Tích Tố với Nguyên Thông thân thiện nhau. Y cũng tự biết từ nay mình chỉ đành ôm mộng chứ lấy sao nổi nàng tiên nữ này ?

Lúc này, trong thạch thất ngoài Nguyên Thông và Không lão thái thái đang ngồi chuyên tâm vận công điều thức ra, còn năm người kia ai nấy đều có ý nghĩ riêng.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Nguyên Thông đã điều thức xong, liền đứng dậy vừa cười vừa nói với Dương Thái rằng:

- Tiểu đệ đã không làm nhục sự mạng.

Dương Thái vội nắm chặt lấy hai tay chàng, phần khởi đáp:

- Mấy chục năm nay ma nạn của nhạc gia ngu bá đã được hiền đệ nhất đán giải thoát cho, ngu bá với cả nhà họ Không thực cảm ơn hiền đệ vô cùng.

Thấy Dương Thái thành thực như vậy Nguyên Thông đâu dám nhận lời cảm ơn, mặt đỏ bừng, hồ thẹn đáp:

- Sư bá cứ nói quá lời, đó là phận sự của tiểu đệ chứ có nghĩa lý gì đâu sư bá phải nói nặng lời như thế. Còn cây sáo ngọc của Tố tiểu muội vốn là có vật của Cô lão tiên bối đáng lẽ phải hoàn lại cho Cô hữu chủ mới hợp lý, nhưng vì cần dùng để trả thù cho cha của tiểu đệ và giải trừ cho tai kiếp giang hồ, tiểu đệ cùng mấy người hợp luyện một pho Tam Tiêu hợp bích nên vẫn phải tạm giữ lại dùng một thời gian. Chờ khi nào hai công việc ấy xong xuôi, tiểu đệ đem lại hoàn trả cho Không lão tiên bối ngay.

Lúc ấy Cô lão thái thái cũng vừa vận nội công xong, nghe thấy Nguyên Thông nói như vậy không để cho Dương Thái trả lời đã vội cướp lời nói trước:

- Sáo ngọc này không phải là vật cũ của nhà họ Cổ này tất cả câu chuyện đã bàn xong từ hồi nãy rồi, huống hồ La tiểu thư đang là một vị nữ hiệp đương thời đáng là chủ nhân của cây sáo. Chỉ tiếc thay không phải do lão thân tặng mà lại do Đường lão ma tặng, lão thân mới hơi ân hận chuyện đó. Dù sau

này có gặp Tỷ Diễm Thần Ma lão thân cũng xí xoá mối thù xưa không trách cứ y nữa.

Lời nói của Lão thái thái không những xác nhận Tích Tổ là chủ nhân cây sáo, mà còn hoà giải mối thù gần trăm năm của Đường, Không hai gia đình. Tích Tổ vội nên tiếng cảm ơn:

- Đa tạ lão thái thái.

Không lão thái thái vuốt ve tóc của Tích Tổ và hỏi:

- Còn cây sáo ngọc trắng cũng về tay của các người hay sao? Tích Tổ đáp:

- Cây sáo ngọc trắng hiện đang ở trong tai của Đàm Anh thư thư, đồ đệ cung của Ngọc Tiêu Tiên Tử và cũng là bạn của Nguyên đại ca.

Không Lão thái thái ngắm nhìn Tích Tổ, lại ngắm nhìn Nguyên Thông rồi vừa cười vừa nói với Dương Thái rằng:

- Hiền tể, sư muội của hiền tể thực là tốt phúc quá.

Nhân lúc Không thái thái đang cao hứng. Thái Hồng Tiên Tử Không Ngọc Hoàn liền rỉ tai bà cụ nói mấy câu. Bà cụ bỗng đứng dậy, đã mấy chục năm nay hai chân chưa hề cử động qua bao giờ nên khi đứng lên thế nào mà chà ngượng nghịu và không giữ được thăng bằng.

Tích Tổ vội đỡ lấy tay phải bà cụ. Ngọc Hoàn thì đỡ tay trái. Đứng một hồi bà mới đi được như thường.

Không Lão thái thái định thân dây lát gọi Nguyên Thông lại mà nói rằng:

- Sư bá của cháu là con rể của già, xin thứ lỗi già gọi cháu là cháu như thế nhé. Đã mấy chục năm nay già chưa hề bước ra khỏi thạch thất này nửa bước. Ngày hôm nay cháu ra tay cứu chữa mới đi được, chỗ chỉ thân với nhau già cũng không dám nói hai chữ cảm tạ, già chỉ mời cháu ra đại sảnh ở phía đằng trước tiếp cháu uống một chén rượu nhạt thôi.

Nguyên Thông hoảng sợ vội đáp:

- Thưa bà, việc này không dám phiền tới bà cứ để cho anh em, chị em chúng cháu ăn uống với nhau được rồi:

Hồi Xuân Thu vội đỡ lời:

- Hiền diệt không nên làm trái ý bà vì hôm nay là ngày bà cao hứng nhất trong đời.

Nguyên Thông đành nghe lời mà mời Không Lão thái thái đi trước, mọi người lần lượt đi theo sau ra ngoài đại sảnh.

Lúc ấy trời đã sáng tỏ, ai nấy đều vui vẻ hết sức, cùng đi vào khách sảnh nho nhỏ rất xinh đẹp, trong đó đã bày sẵn một mâm cơm chỉ còn đợi mọi người thôi. Không lão thái thái ngồi giữa, Nguyên Thông ít tuổi nhất nhưng là ân nhân của Lão thái thái nên bà ta mời ngồi ở ghế khách. Trong khi ăn uống mọi người đều xôn xao hỏi Nguyên Thông về mối thù của cha chàng và tai kiếp của giang hồ như thế nào? Chàng không muốn tự nói chuyện của mình liền bảo Tích Tổ phát ngôn hộ.

Tích Tổ với địa vị người thứ ba kể lại rất tỉ mỉ.

Nguyên Thông được nài kể như người trời nên chàng ngượng vô cùng cứ trở mắt lên nhìn nàng.

Không lão thái thái với anh chị em họ Không nghe xong đều kinh ngạc khen ngợi không dứt.

Dương Thái bỗng nghĩ ra một việc vội hỏi:

- Nhạc mẫu, nước bọt hạc nghìn năm của Thu muội để lại có còn không?

Không lão thái thái ngẫm nghĩ ra giây lát rồi đáp:

- Con Thu qua đời đã hơn hai mươi năm nay nhưng những thứ của nó mẹ vẫn giữ toàn vẹn.

Thì ra vợ của Dương Thái là Không Nguyệt Thu hai mươi năm trước vì giúp chồng đi tìm các thứ thuốc khi lên tới Thiên Sơn bỗng gặp một con hạc nghìn năm, lấy được một bình nước rãi của nó. Sau một bọn ác ôn hay tin vây đánh để cướp nên nàng bị thương nặng chạy về tới nhà đưa nước rãi hạc nghìn năm đó cho Dương Thái rồi tắt thở luôn.

Dương Thái thấy vậy nhớ người không nỡ động dụng tới nước rãi hạc ấy, liền giao cho Không thái thái giữ hộ để làm kỷ niệm. Bây giờ Dương Thái đột nhiên hỏi tới bà cụ hơi lấy làm ngạc nhiên.

Dương Thái ngập ngừng nói tiếp:

- Chuyến này Nguyên hiền diệt đi hành hiệp trên giang hồ thể nào cũng có lúc dừng đến nước bọt hạt ngàn năm ấy, tiểu tể định trao lọ rãi hạc cho Nguyên hiền diệt để tế thể cứu người, và cũng để gây thiện phúc ... Thu muội. Như vậy Thu muội ở dưới chín suối có linh thiên cũng hài lòng.

Không lão thái thái thấy Dương Thái nói tới đó nước mắt đã nhỏ giòng giòng, liền bảo Ngọc Hoàn rằng:

- Hoàn Nhi hãy lật cái thảm bò đoàn của bà ngồi lên, dưới đó có một lỗ hổng nho nhỏ trong lỗ hổng có một cái lọ ngọc màu lam, đó là rã hạc ngàn năm đấy, cháu mau đem ra đây cho bà.

Ngọc Hoàn vội đi ngay, một lát sau đã đem lọ rã hạc ra đưa cho bà cụ, bà cụ lại đưa cho Dương Thái, Hồi Xuân Thủ tay cầm lọ ngọc vuốt ve một hồi, bỗng như cảm thấy hình bóng của vợ phảng phất hiện lên ông ta liền khấn thầm:

“Nguyệt Thu, em hy sinh tính mạng mới lấy được lọ rã hạc ngàn năm nay, bây giờ anh đem nó ra để dùng một cách lý tưởng như vậy chắc em cũng vui lòng”.

Trong lúc Dương Thái khấn thầm, Nguyên Thông liền đưa mắt nhìn Tích Tố, Tích Tố cũng liếc mắt nhìn lại, ám chỉ bảo chàng đừng nên từ chối.

Nguyên Thông lại nghĩ đến Đàm Ký Ngu đang bị giam giữ ở trong núi Huyết Thạch, bây giờ đã có nước rã hạc nghìn năm chỉ còn kiếm ra được Địa Phủ Huyền Tinh là có thể cứu được lão hiệp ra khỏi chỗ nguy hiểm đó. Chàng càng nghĩ càng vui vẻ, cho nên khi Dương Thái đưa lọ rã hạc cho chàng, chàng nhận ngay và thành thật nói:

- Vô lăm nhất quái Đàm Ký Ngu lão tiên bối hiện đang bị giam giữ ở trên Huyết Thạch sơn trúng phải chất độc tiêu hình, quanh năm cứ phải ngâm mình trong nước đoạn tràng, tiểu điệt đã hứa thề nào cũng kiếm cho ra thuốc giải độc để cứu ông ta ra khỏi nơi đó, mỷ ý của sư bá tiểu điệt xin dạ ta.

Dương Thái ngạc nhiên hỏi:

- Hiền điệt đã biết Huyết Thạch Sơn rồi à ?

Nguyên Thông liền đem chuyện gặp Đàm Ký Ngu như thế nào kể cho Dương Thái nghe.

Dương Thái gật đầu hỏi lại:

- Hiền điệt có biết ở đâu có Địa Phủ Huyền Tinh không ?

Nguyên Thông có biết Địa Phủ Huyền Tinh ở đâu đâu, cho nên chàng lắc đầu đầu đáp:

- Đã có rã hạc nghìn năm rồi, tiểu điệt thiết tưởng muốn kiếm thêm môn thuốc kia chắc không khó đâu, quý hồ ân cừu của tiểu điệt.....trả xong thì thế nào tiểu điệt đi cũng tìm cho ra để giúp Đàm lão tiên bối.

Dương Thái khen ngợi rằng:

- Hiền điệt có lòng nhân từ như vậy thế nào trời cũng giúp cho toại nguyện.

- Bất chấp việc khó khăn đến đâu tiểu điệt cũng nguyện đem hết nghị lực ra mà khắc phục.

Lão thái thái bỗng xen lời nói:

- Hình như lão thân đã nghe ngoại rằng tổ của các người nói đại khái Địa Phủ Huyền Tinh ở đâu có. Nhưng bây giờ lại nghĩ không ra và không biết có phải đúng là môn thuốc ấy không ?

Dương Thái với Nguyên Thông chan chưa hy vọng đều nhìn cả vào bà cụ. Bà cụ nghĩ ngợi giây lát rồi hớn hờ lên tiếng:

- Hoàn nhi, cháu vào chỗ rã hạc hồi nãy lấy một cuốn sách mỏng ra đây cho bà.

Ngọc Hoàn vâng lời chạy đi luôn. Giây phút sau nàng đã đem một cuốn sách mỏng bọc da vàng to bằng bàn tay ra, Ngọc Hoàn đưa cuốn sách cho Không lão thái thái và hỏi:

- Trong sách này có ghi nơi sản xuất Địa Phủ Huyền Tinh phải không bà ?

Bà cụ liền mở cuốn sách ra xem, ai nấy đều chăm chú nhìn vào cuốn sách. Giờ tới trang cuối cùng, bà cụ mặt hớn hờ, giọng run run nói:

- Các người lại đây xem này.

Mọi người vội chạy lại xem, thấy trên trang giấy đó có viết một hàng chữ như sau:

“Theo sư môn truyền rằng Huyết Thạch Sơn là nơi tiết bách độc của lòng đất, trong núi có nước đoạn tràng, dưới nước có Địa Phủ Huyền Tinh lấy Huyền Tinh đó ra phối hợp với rã hạc nghìn năm có thể giải được độc và sống lâu trăm tuổi.”

Mọi người đọc xong vui mừng như đã trút được một gánh nặng nghìn cân nhất là Nguyên Thông mừng rỡ vô cùng, thốt ra:

- Thừa bà, ân huệ này cũng như cháu đã được hưởng vậy.

Bà cụ vừa cười vừa đáp:

- Đó là ý trời và cũng do lòng nhân từ của cháu mà nên, chớ lão thân có công cán gì đâu.

Dương Thái lại nói tiếp:

- Tuy đã biết nơi sản xuất Địa Phủ Huyền tinh rồi, nhưng lấy được hay không lại còn phải xem có duyên không đã. Dù sao hiện diệt cũng nên kiên nhẫn để khỏi uổng phí tâm cơ.

Cơm nước xong Nguyên Thông và Tích Tô từ biệt Không lão thái thái, Dương Thái và chị em nhà họ Không. Sau khi thương lượng Nguyên Thông quyết định trở lên Lư Sơn và Tích Tô cũng không định đi sâu vào Hồ Nam nữa. Cả hai cùng quay trở lại Giang Tây để tìm kiếm Từ Hàng Ngọc Nữ, mẹ của Nguyên Thông.

Dương Thái thấy Nguyên Thông thoát chết mình đã khỏi ân hận liền từ biệt nhạc mẫu lên Lư Sơn để yết kiến ân sư Bốc Kinh Thành.

Hãy nói Từ Hàng Ngọc Nữ Bốc Tú Lan đi tìm kiếm Đàm Anh vì Đàm Anh đi tới đâu là hay sinh sự tới đó nên dọc đường nữ hiệp chỉ hỏi dò một chút là biết liền.

Tú Lan tuy đứng tuổi, nhưng nhờ có nội công thâm hậu nên trông vẫn còn trẻ đẹp như gái hai mươi bảy hai mươi tám vậy. Nàng vừa xuất hiện không những người trẻ của hắc hạc hai đạo mê man mà cả những người lớn tuổi cũng ngây ngất trước sắc đẹp của nàng nữa. Nên trong khi nàng đi tìm kiếm tung tích của Đàm Anh, thì sau lưng nàng có rất nhiều người theo dõi. Khi tới gần núi Đại Hồng thì manh mối của Đàm Anh bỗng mất hẳn. Nàng suy nghĩ một chút đã đoán ra là Đàm Anh đi sâu vào trong núi rồi, nhưng trong núi cây cối rậm rạp lại vắng bóng người nên khó mà biết rõ cô bé đi hướng nào. Nàng đành phải dùng trí tuệ của mình mà suy đoán để tìm kiếm.

Quả nhiên nàng không uổng công chút nào. Chiều ngày hôm sau nàng tìm thấy căn nhà lá chỗ ẩn cư của Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Vỗ công của nàng bây giờ đã tiến bộ tới mức ngang hàng với Ngọc Tiêu Tiên Tử, người trên mình một bậc. Nhưng nàng vẫn giữ đúng lễ phép làm tiếng báo hiệu xin vào yết kiến. Nàng thấy đã lên tiếng mấy lần mà không có ai trả lời liền đi thẳng vào trong nhà lá. Trong nhà không có một bóng người.

Nàng xem xét một lượt và nhận thấy người trong nhà này mới rời khỏi không lâu. Nàng không biết nơi đây có phải là chỗ ẩn cư của Ngọc Tiêu Tiên Tử không, vì xưa nay Đàm Anh không hề nói tới bất cứ việc gì của sự phụ nàng nhưng Tú Lan cũng đoán nơi đây không phải là nhà ở của người thường. Khi nàng tới thảo đường thì phát giác được trên mặt bàn có viết mấy chữ “Coi nhãi họ Trác kia đồ đệ của người đã bị ta đem đi rồi”. Lúc này nàng mới chắc thực nhà này chính là của Ngọc Tiêu Tiên Tử, nhưng sự mất tích của Đàm Anh đã làm cho nữ hiệp nhức óc vô cùng. Lúc ấy trời đã tối, nàng thắp sáng ngọn đèn, kiểm một chút thức ăn đồ chơi rồi ngồi đã tọa. Công lực của nàng rất thâm hậu, nàng chỉ ngồi đã tọa giây lát đầu óc đã sáng suốt ngay. Đang lúc ấy nàng bỗng phát giác có tiếng động vội ngừng hành công ngấm ngấm phòng bị. Công lực của người nọ khá cao siêu nên khi y tới gần trăm trượng Tú Lan mới phát hiện được, nhưng nàng mỉm cười không coi kẻ địch vào đâu hết, sau nàng nghĩ ra một kế liền ẩn núp vào một nơi. Nàng vừa trốn xong đã có ba đại hán xuất hiện ở trước thảo đường.

Ba đại hán đó tuổi trạc ba mươi nhưng xem khinh công của chúng cũng đã biết chúng đều là những tay cừ khôi trong nhóm hậu bối. Một người trong bọn vội giơ tay ngăn cản hai người kia không cho họ vào trong nhà rồi khẽ nói:

- Hãy khoan, chúng ta phải tiên tiễu nhân hậu quân tử, trước hết xét người nào được hưởng lượt đầu và cũng để lúc đó khỏi mất cả hoà khí của anh em mình đi.

Một tên khác tán thành:

- Nhị ca rất có lý, chẳng hay đại ca nghĩ sao ?

Tên đi sau cùng có lẽ là người lớn nhất của bọn chúng ..... đáp:

- Hai vị hiền đệ nghĩ rất phải, nhưng ngày hôm sau ngu huynh.....lòng bỏ quyền ưu tiên, còn hai vị hiền đệ ai muốn trước thì muốn.

Người lên tiếng trước tiên vội đỡ lời:

- Bao giờ cũng vậy trước anh sau em, đệ phải kiểm trước rồi đến tam đệ.

Người thứ ba đáp:

- Nhị ca nói vậy là vô lý lắm, khi đại ca tự động bỏ quyền ưu tiên rồi, tại sao nhị ca lại không để nghị như thế? Mà huynh lại còn tiên huynh hậu đệ như vậy?

Lúc ấy lão nhị mới biết mắc hờn của lão đại mặt đỏ bừng cười một tiếng rồi hỏi:

- Lão tam muốn sao ?

Lão tam liền cướp lời:

- Giữa anh em chúng ta vào ngộ hiểm cũng đều do lão tam chịu thiệt hết, nên lần này phải đảo ngược lại, do lão tam tôi được hưởng trước mới công bằng.

Lão nhị liền hỏi lão đại:

- Đại ca, ý của đại ca thì sao ?

Lão đại đáp

- Mỗ không có ý kiến gì.

Lão nhị trừng mắt lên nhìn lão tam nói:

- Không được, chúng ta lấy võ công ra so tài với nhau. Ai thắng thì người ấy được trước.

Lão tam cười ha hả đáp:

- Chẳng lẽ để lại sợ huynh hay sao ?

Bỗng có người xen lời cười khi nói:

- Quân không biết xấu hổ ? Ba người tầm thường như thế mà cũng đòi ăn thịt ngỗng trời. Thật là đĩa đói cũng đòi đeo chân hạc !

Ba tên nọ nghe nói đều ngạc nhiên. Cả Bốc Tú Lan cũng kinh hãi nốt không ngờ mình chỉ hơi sơ suất một chút để người này tới gần mà không bay, đủ thấy công lực của người đó cao siêu ghê gớm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Tình thiên nhất ma

Ba tên tà ác tảo gan khôn tả, chúng nghe thấy có người xen lời vào như vậy mà chúng không hề sợ chút nào lại còn hỏi:

- Ai đấy ?

Chúng vừa quát vừa quay lại thì thấy một người vừa gầy vừa cao mặc áo dài lụa lam hai mắt lông lánh đứng cách chúng không xa.

Ba tên nọ trông thấy người kia lên biến sắc mặt. Hào khí của chúng bỗng biến mất hết, cả ba đều tỏ vẻ ăn năn, van lơn:

- Anh em tiểu bối đã biết tội, xin rút lui ngay.

Chúng vừa nói xong, cấm đầu ù té chạy ngay.

Người gầy gò và cao ấy cười nhạt hai tiếng múa chưởng tấn công theo. Chỉ nghe thấy mấy tiếng kêu thét lên, ba tên nọ chưa kịp hạ chân xuống đất đã bị chưởng phong của người ấy đánh chết tốt.

Người cao lớn ra tay đánh chết ba tên ấy rồi vẫn còn chưa nguôi cơn giận, hậm hực mắng chửi tiếp:

- Ba tên du hồn, các ngươi làm sao thoát khỏi bàn tay của Tình Thiên Nhất Ma Thôi Vô Kỵ này.

Tú Lan nghe thấy tên tới sau tự nhận là Tình Thiên Nhất Ma Thôi Vô Kỵ cau mày lại suy nghĩ rồi lòng hiệp nghĩa nổi lên nàng quyết tâm diệt trừ tên ma đầu này để cho dân bà trong thiên hạ không bị tai ách nữa.

Thì ra Thôi Vô Kỵ lừng danh từ lâu, trước cả vợ chồng Tú Lan.

Hai vợ chồng nàng đã có ý diệt trừ tên gian ác này từ lâu nhưng chưa gặp y, không ngờ ngày nay đột nhiên được gặp.

Tú Lan đã có lòng diệt trừ y liền lên ra bên ngoài đứng ở phía sau Vô Kỵ mà tên ác tặc đó vẫn không hay, y còn lầm bầm nói vào trong nhà lá rằng:

- Có mau ra đây nghênh đón Thôi đại gia không ? Đón đại gia vào sẽ thấy sung sướng liền.

Y lặp lại mấy lần không thấy người ở bên trong nhà trả lời, liền ngó đầu nhìn vào bên trong, thấy chỉ có một ngọn đèn lơ mờ và ngọn lửa càng ngày càng nhỏ dần. Vô Kỵ cười nhạt nói tiếp:

- Nếu cô nương không tự động ra đây chào lễ cô nương đào tẩu hay thoát khỏi tay Tình Thiên Nhất Ma này hay sao ? Cô nương biết điều thì ra ngay đi bằng không Vô Kỵ này sẽ không thương liễu tiếc hoa đâu.

Y nói như thế mà không dám xông thẳng vào trong thảo đường. Y càng già càng khôn ngoan, trước khi chưa biết rõ tình thế bên trong không bao giờ dám đường đột xông vào nên mới dùng lời lẽ khiêu khích để xem động tĩnh ra sao. Tú Lan biết tâm lý của Vô Kỵ nàng không ra tay vội, thử xem tên ma đầu dâm ác này sẽ giở những thủ đoạn gì.

Vô Kỵ lại cười nhạt một tiếng nữa, lúc ấy ngọn đèn ở trong thảo đường đã tắt ngóm.

Vô Kỵ thấy bên trong tối om lại không dám xông vào. Y vội dùng tay trái lấy một viên mê hương đạn ra búng vào bên trong, khói hương ở trong bóng tối tản ra bốn chung quanh. Tú Lan thấy đối phương chỉ ra tay búng một vật gì nhưng trong thảo đường tối om nên nàng không thấy khói hương.

Lúc ấy khói hương của mê hương đạn bay đầy căn nhà lá, nhưng y vẫn không nghe động tĩnh gì hết, thậm chí một chút phản ứng cũng không có nốt.

Vô Kỵ thấy vậy trong lòng có ý rút lui. Y hái hoa tác ác giang hồ mấy chục năm, trước sau chưa hề bị vấp vấp một tí nào, phần vì bản thân công lực của y cao cường, nhưng cũng phải nói là y khôn ngoan hơn người nữa, gặp việc gì thấy hơi khác lạ là y biết xoay chiều ngay. Cũng như lúc này chẳng hạn, y thấy bên trong im phăng phắc biết đối phương không phải là tây tâm thường, nên y quyết chí tạm bỏ đi rồi nghĩ cách đối phó sau. Đang lúc ấy y bỗng nghe thấy một tiếng cười rất khê và rất nghiêm nghị do Tú Lan thốt ra.

Vô Kỵ phản ứng rất nhanh, vội quay người lại và nhảy ra ngoài hơn trượng, mắt nhìn thẳng vào mặt Tú Lan, bụng kinh hoảng hốt nghĩ rằng:

“Khinh công của thiếu phụ này cao siêu như vậy chắc không phải tay tầm thường đâu”.

Với giọng thanh thốt Tú Lan hỏi:

- Người có phải là Tình Thiên Nhất Ma Thôi Vô Kỵ mà ác danh đã làm thơ bản cả giang hồ mấy chục năm nay không ?

Vô Kỵ nghe lời nói của Tú Lan tuy khó nghe nhưng giọng nói lại dịu nên y nổi lòng dâm tà ngay, cười gằn và đáp:

- Cô nương đã biết tên tuổi của lão phu rồi, sao không ngoan ngoãn hầu hạ lão phu đi.

Tú Lan tròn mảy lên hỏi:

- Người có biết nơi đây là đâu không ?

Vô Kỵ tit mắt lại đáp:

- Nơi đây là chỗ phong cảnh rất đẹp và cũng chính là chỗ hẹn của chúng ta. Lão phu đang ngửa lòng lắm rồi. Cô nương biết điều ngoan ngoãn nghe lời lão phu đi.

Tú Lan sầm nét mặt lại giận dữ quát:

- Đây là chỗ ẩn cư và tiềm tu của Ngọc Tiêu Tiên Tử, khi nào cho người giở thói bậy bạ. Có mau lấy khí giới ra nghênh địch kéo lại ta thán là bị đánh bất thán.

Vô Kỵ biết Ngọc Tiêu Tiên Tử không phải là tay tầm thường nhưng y không tin lời nói của Tú Lan, nên y lại cười nói tiếp.

- Cô nương đừng có đem Ngọc Tiêu Tiên Tử ra dọa nạt lão phu nữa. Bà già họ Trác, khéo giữ nhan sắc xưa nay có tiếng là đẹp nhất, lão phu đang muốn một tên bán song điều đây.

Y chưa nói dứt, đã kêu ối chà một tiếng rồi giận dữ quát hỏi:

- Ai đấy ?

Y vừa nói mấp y vừa có máu tươi nhỏ giòng xuống. Thì ra có người từ trong bóng tối dùng thủ pháp hái lá ném hoa tặng cho y một cái lá thông xuyên thủng má y rồi. Tiếp theo đó ở phía bên trái một mỹ phụ trung niên mặc quần áo trắng rêu cảnh lá bước ra, sầm nét mặt lại nhìn Vô Kỵ khiến tên ma đầu ấy rừng mình hoảng sợ.

Người đó chính là Ngọc Tiêu Tiên Tử Trác Tuyết Mai. Sau khi gặp Nguyên Thông rồi bà ta làm mấy việc riêng và đi tìm kiếm Đa Chi Thần Thấu Thất Thất, nhưng tìm mãi vẫn không thấy lão ăn mày già ấy đâu cả. Vì đã nhận lời Nguyên Thâu cho nên bà ta mới quyết định trở về chỗ tiềm tu lấy mấy vật ứng dụng rồi sẽ đi điều tra tiếp. Bà ta cũng đã quyết định nếu tìm không thấy Thần Thấu nhất định sẽ không về núi nữa. Ngờ đâu vừa về tới nơi đã thấy Vô Kỵ đang định ra tay đối phó với một thiếu phụ trẻ tuổi. Bà không biết Tú Lan còn Tú Lan lại không ngờ Ngọc Tiêu Tiên Tử lại trẻ trung như thế.

Ngọc Tiêu Tiên Tử là người rất nóng tính khi nào lại chịu để cho Vô Kỵ nói lếu nói láo. Vì vậy bà ta vừa vừa ra tay đã tặng luôn cho tên ma đầu ấy một cái lá thông và từ từ tiến ra bước tới gần Vô Kỵ.

Vô Kỵ bị lá thông bắn thủng má đã mất hết cả can đảm rồi và y cũng biết người đàn bà này không phải là tay thường cho nên y hoảng sợ trong lòng nhưng mồm vẫn còn nói cứng:

- Người là ai ?

Ngọc Tiêu Tiên Từ lạnh lùng nói lại:

- Có phải người để ý cả Trác lão bà này không ?

Vô Kỵ nghe thấy Ngọc Tiêu Tiên Từ hỏi như thế kinh hãi đến mất cả hồn vía. Khi cần bà ra tay vừa rồi cho y ném mui một cái lá thông, chỉ nghe cái tên Ngọc Tiêu Tiên Từ cũng đủ làm cho y mất hết cả nhuệ khí, vì y biết Tiên Từ là người rất ác độc, gặp địch thủ tầm thường thế nào bà ta cũng làm cho đối phương khổ sở chán chê rồi mới giết chết. Vô Kỵ biết tính mạng của mình nguy hiểm tới nơi, y run sợ nói:

- Quả thực tiên bối không biết nơi đây là chỗ ẩn tu của lão tiền bối nên mới ăn nói hỗn láo như vậy, xin lão tiền bối lượng thứ cho, từ nay tiểu bối không dám bước chân vào núi Đại Hồng này nữa.

Y đưa mắt nhìn bốn chung quanh để tìm lối thừa cơ đào tẩu.

Ngọc Tiêu Tiên Từ thấy vậy cười ha hả hỏi:

- Người muốn đào tẩu ư ?

Vô Kỵ nghe bà hỏi vậy hoảng sợ đến rợn tóc gáy không dám ngó nhìn trước sau nữa. Ngọc Tiêu Tiên Từ lạnh lùng nói:

- Người nói như vậy chỉ là nói thừa, dù bây giờ người có lòng hướng thiện thực đi chăng nữa già này cũng không thể nào thay đổi được thói thường đã có từ mấy chục năm nay. Người biết điều thì tự ra tay giải quyết lấy đi để già này khỏi bận tay.

Vô Kỵ run lẩy bẩy hỏi lại:

- Lão tiền bối muốn giết chết tiền bối tại đây ư ?

Ngọc Tiêu Tiên Từ làm lý đáp:

- Không riêng gì lấy tính mạng của người.

Vô Kỵ hoảng sợ tên tuổi của Ngọc Tiêu Tiên Từ nên không dám ra tay tấn công trước và không tiếc gì tên tuổi của mình mà van lơn cầu khẩn như vậy đủ thấy y xảo trá khôn ngoan như thế nào. Nhưng lời nói của Ngọc Tiêu Tiên Từ đã tỏ cho y biết là y không còn hy vọng sống sót. Nhưng y không phải là người cam tâm chịu chết như thế đâu. Y liền liền thay đổi thái độ cười the the như tiếng cú kêu rồi trả lời:

- Người tưởng ta sợ người thực hay sao ? Có thù đoạn gì thì cứ việc giờ ra đi.

Ngọc Tiêu Tiên Từ thấy đối phương nói như vậy chỉ khẽ động một cái đã tới gần đối phương, giờ tay lên tát vào mặt y một cái mà mắng:

- Người táo gan thật !

Bà ta tát tay tuy không nhanh lắm, nhưng Vô Kỵ tránh né mà lại không sao tránh nổi. Chỉ nghe thấy một tiếng kêu bộp ròn. Vô Kỵ đã lùi về phía sau một bước, trên má y đã có một dấu vết bàn tay, mồm y thì hộc một cục máu tươi ra.

Vô Kỵ không ngờ Ngọc Tiêu Tiên Từ không có chút phong độ của một vị tiền bối cả, nói đánh là đánh liền khiến y không kịp trở tay, má bị xưng ngay. Bị chưởng đó tuy hoảng sợ nhưng y vẫn xông lên tấn công Ngọc Tiêu Tiên Từ không để cho y có dịp phản kháng, bà ta chỉ cười nhạt một tiếng đã giờ tay ra điểm vào Huyền Cơ huyết của y.

Tinh Thiên Nhất Ma chỉ cảm thấy run lẩy bẩy mấy cái công lực đã mất hết liền.

Vẫn biết công lực của Vô Kỵ kém công lực của Ngọc Tiêu Tiên Từ rất xa nhưng không khi nào nào lại bị kiềm chế dễ dàng như vậy chỉ vì chưa chi y đã sợ uy danh Ngọc Tiêu Tiên Từ đến mất hết trí tranh đấu, sau lại bị Ngọc Tiêu Tiên Từ làm loạn tâm hồn, nên y mới bị điểm trúng yếu huyết một cách bất ngờ như thế. Và đó cũng là sự báo ứng về sự tác ác tác quái của y trong mười mấy năm trời mà nên.

Ngọc Tiêu Tiên Từ kiềm chế Vô Kỵ xong lại tươi cười ngay, bà khúc khích hỏi:

- Người còn muốn nói gì nữa không ?

Vô Kỵ biết không sao thoát chết được gượng dở đáp:

- Nhân lúc bất ngờ mà đánh bại người ta như vậy có gì là tài ba đâu

- Trong đời ta làm việc gì cũng không suy nghĩ, không thích hư danh...

Bà ta nói xong, giờ tay lên điểm vào mấy nơi yếu huyệt của Vô Kỵ.

Không những ra tay đã nhanh là lại còn sử dụng những thủ pháp tuyệt độc bà điểm xong cau mày lại nói tiếp:

- Thủ pháp này là Bách Nghĩ Giao Tâm (trăm kiến cắn trái tim) lại còn lợi hại hơn thủ pháp Phân Thân Thấu Cốt nhiều. Năm chủ huyệt của ngươi đã bị điểm huyệt rồi, nữa tiếng đồng hồ sau khi khí huyết đảo ngược thì trái tim của ngươi như bị trăm con kiến cắn chết mới thôi. Trước khi ngươi chưa chết ta có mấy câu này hỏi ngươi, nếu ngươi trả lời nhanh nhẩu ta sẽ cho ngươi chết một cách nhanh chóng; bằng không đừng có trách ta sẽ làm cho ngươi kêu gào khóc lóc ba ngày ba đêm liền.

Vô Kỵ nghe thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử nói như thế hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh, không dám nói cứng như trước, trả lời:

- Quý hồ lão tiên bối cho tiên bối chết một cách nhanh chóng thì tiên bối muốn hỏi gì tiên bối cũng xin trả lời ngay lập tức.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nghĩ ngợi giây lát hỏi:

- Ngươi là thân phận gì ở trong Vạn Dương sơn trang ?

Tĩnh Thiên Nhất Ma ngăn người ra giây lát rồi hỏi lại:

- Sao lão tiên bối lại biết Vạn Dương sơn trang ?

- Ta chỉ cần ngươi trả lời thôi, ngươi đừng hỏi lại làm chi.

- Vạn Dương Sơn Trang không có một tổ chức nhất định, tiểu bối cũng không có thân phận nhất định nốt, chỉ biết hành sự thôi.

- Ngươi thừa lệnh ai hành sự ?

- Chỉ thấy bề câu bay tới đem lệnh đến thi hành thôi. Nhưng tiểu bối không biết người nào ra lệnh hết.

- Ngươi là người bướng bỉnh, cứng cỏi như thế mà cũng có cách làm những việc hồ đồ như vậy hay sao ?

- Đó là sự bất đắc dĩ.

- Ngươi bị ai kiềm chế ?

- Vì trong người đã uống phải một thứ thuốc tuyệt độc.

- Vì vậy đánh Đa Chi Thần Thâu ở Ba Động người có dự không?

- Việc đó tiểu bối phụ trách chỉ huy.

- Còn những ai dự vào vụ vây đánh ấy nữa ?

- Người trong Cái Bang.

- Gần đây ngươi có nhiệm vụ gì không ?

- Rình rập để đầu độc giết chết Nguyên Thông.

Nghe tới đó Tú Lan giật mình kinh hãi bỗng thất thanh la lớn một tiếng Ngọc Tiêu Tiên Tử trợn mắt nhìn nàng nhưng mặt bà ta rất hoà nhã.

Lúc ấy Vô Kỵ đã cảm thấy khí huyết bắt đầu chạy ngược rồi, vẻ mặt đã nhăn nhó nhưng Ngọc Tiêu Tiên Tử vẫn thản nhiên hỏi tiếp:

- Sơn chủ của các các ngươi là ai ?

- Không...biết...

Ngọc Tiêu Tiên Tử bỗng sực nhớ ra một việc kêu “uả” một tiếng lại hỏi tiếp:

- Ta quên hỏi ngươi một việc này, hiện giờ Đa Chi Thần Thâu giam giữ ở đâu ?

- Thần.....Thâu...lúc ấy đã...thoát khỏi vòng vây...đào tẩu...

Ngọc Tiêu Tiên Tử thở nhẹ một tiếng rồi cúi đầu nghĩ ngợi. Vô Kỵ càng ngày càng cảm thấy đau đớn thêm cứ run lẩy bẩy và rên rỉ hoài.

Tú Lan tuy ghét hận Vô Kỵ nhưng nàng là người rất hiền từ thấy vậy cũng động lòng thương. Nàng thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử có vẻ cương quyết không buông tha nên nhân lúc Ngọc Tiêu Tiên Tử đang cúi đầu suy nghĩ nhanh tay điểm luôn vào tử huyệt cho tên nọ một cái. Thế là Tĩnh Thiên Nhất Ma trợn

ngược đôi mắt lên kết thúc cuộc đời đầy tội lỗi của y.

Tú Lan ra tay rất nhẹ không có tiếng động gì hết, Vô Kỵ chết rồi Ngọc Tiêu Tiên Tử vẫn chưa hay, chỉ thấy bà ta ngẩng đầu lên hỏi tiếp:

- Các người định dùng cách gì để độc sát Thẩm Nguyên Thông ?

Vấn đề đó rất quan trọng nhưng khi bà ta vừa hỏi xong mới hay Vô Kỵ đã tắt thở rồi. Bà ta liền đưa mắt nhìn vào mặt Tú Lan. Lúc ấy Tú Lan mới biết mình đã đại đột, trong lòng áy náy vô cùng, vội cúi đầu xuống Ngọc Tiêu Tiên Tử tức giận vô cùng đi tới trước mặt Tú Lan quát bảo:

- Ta có lòng cứu cô nương tại sao cô nương lại ra tay can thiệp làm nhờ cả việc của ta như thế ? Nếu ta không nể cô nương là đàn bà với nhau thì ngày hôm nay nhất định ta không thể để cô nương sống sót rồi khỏi nơi đây...có mau bước đi không

Bà ta nói xong phát mạnh một cái, một luồng khí nhắm tới Tú Lan đẩy tới.

Tú Lan hồ thẹn không dám nói rõ thân phận của mình ra, thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử bảo mình bước, đành tuân lệnh mà đi, nhưng ỉnh phong của đối phương nàng không thể nào không tiếp. Nếu không tiếp thì nàng sẽ bị thương nặng, cho nên nàng không do dự gì cả vội giở chưởng lên nghênh đón, mồm thì lớn tiếng trả lời.

- Trác lão tiên bối có việc gì cứ thử nói đi.

Chưởng phong của hai người va chạm nhau cả hai đều ngán người ra, vì không phân thắng bại.

Ngọc Tiêu Tiên Tử là người rất kiêu ngạo, thấy không làm gì được đối phương càng tức giận thêm. Bà ta không đột cho Tú Lan lên tiếng lại tấn công thêm một chưởng và lần này đã dùng toàn lực đẩy ra.

Tú Lan cũng không dám trì hoãn vội ngừng lời vận toàn lực ra phản công thì lần này cũng thế, chưởng lực của hai người ngang nhau không ai hơn ai hết.

Ngọc Tiêu Tiên Tử hồ thẹn quá hoá giận tung mình nhào lên giờ sư môn tuyệt học ra đâm đầu xuống đất tấn công một thế rất lợi hại. Tú Lan không chịu lép vế cũng giở toàn lực ra chống đỡ đã rồi nói chuyện sau. Đầu được một lúc Ngọc Tiêu Tiên Tử mới nghĩ thầm:

“Sao trên giang hồ lại còn có một cao thủ trẻ tuổi mà giỏi thế này?”

Vì vậy bà ta mới động lòng lân tài.

Tính nết Ngọc Tiêu Tiên Tử rất kỳ lạ, khi đã nổi giận thì chỉ muốn đánh chết ngay đối phương, khi đã động lòng thương đối thủ thì bà ta không sợ hồ thẹn gì hết, thâu tay lại ngay, bà ta vội nhảy ra ngoài xa hơn ba trượng. Tú Lan thấy bà đã ra tay tấn công đột nhiên thâu chưởng lại được như vậy không phải là chuyện dễ nên Tú Lan cũng khâm phục vô cùng.

Ngọc Tiêu Tiên Tử ngắm nhìn Tú Lan một hồi rồi lên tiếng hỏi.

- Không ngờ cô nương trẻ tuổi như vậy mà công lực đã luyện tới mức thượng thừa chắc thể nào cũng là giòng dõi danh môn. Chúng ta nói trước đã rồi hãy ra tay đấu với nhau; bằng không nhất thời lỡ tay mất cả bạn bè cũng không chừng...Cô nương là ai thế ?

Tú Lan mỉm cười đáp:

- Bây giờ lão tiên bối đã bằng lòng để cho tiểu bối nói chuyện rồi chứ:

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy nàng tuyệt đẹp và thái độ ung dung như vậy đã có thiện cảm rồi liền vừa cười vừa đáp:

- Có ai cấm đâu, cô nương cứ việc nói đi

- Tiểu bối là Bốc Tú Lan.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nghe thấy ngạc nhiên vô cùng, quả thực lúc này bà ta không ngờ thiếu nữ đứng trước mặt lại là Từ Hàng Ngọc Nữ, vì thế cảm thấy dưới tình hình này mà nhận nhau thì thực là ngược vô cùng cho nên bà ta cố ý cười ha ha một hồi rồi sa sầm nét mặt lại hỏi tiếp:

- Cô nương là Bốc Tú Lan nào ?

Từ Hàng Ngọc Nữ không biết dụng ý của Ngọc Tiêu Tiên Tử cứ tưởng trên giang hồ còn có một người cùng tên cùng họ với mình liền thành khẩn đáp.

- Tiểu bối ở Lư Sơn Ngũ Lão Phong, tiên phụ là Ngọc Diện Thư Sinh Thẩm Hoàn Vũ.

- Cô nương đừng có nói dối già này, Từ Hàng Ngọc Nữ đến nay đã ngoài bốn mươi khi nào lại là một cô nương trẻ tuổi chưa đầy đôi mươi thế này.

- Lão tiên bối năm nay ngoài bảy mươi sao trông như ngoài ba mươi vậy chả lẽ cũng giả mạo hay sao ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử không biết trả lời thế nào cho phải liền nắm tay Tú Lan ngược nghịu nói:

- Hiền muội, có lẽ đây là lần đầu tiên chị già này bị lép vế đấy.

- Lão tiền bối gọi tiểu bối là tiểu muội như vậy tiểu bối đâu dám...

Bỗng nghĩ đến mình với Thanh San lão nhân Ngọc Tiêu Tiên Tử mỉm cười mới thấy quả thực mình còn hơn Tú Lan một vế, mặt liền đỏ bừng nhưng vẫn đáp:

- Tiểu đồ Đàm Anh với lệnh lang thân nhau lắm. Chị già này không nói sai đâu.

- Vẫn biết thế nhưng tiểu bối không dám tuân lệnh gì sợ gia phụ và gia ông (bố chồng) trách cứ.

- Các người của Lư Sơn đều là ngọc tử mà vẫn tự phụ. Già này không tranh chấp với hiền muội nữa, bất cứ hiền muội gọi già bằng gì già này vẫn gọi hiền muội là hiền muội thôi.

Tú Lan chỉ gượng cười chứ không dám nói gì nữa. Đang lúc ấy Ngọc Tiêu Tiên Tử bỗng nghĩ ra một kế liền bụng bảo dạ rằng:

“Tại sao Từ Hàng Ngọc Nữ lại đến Đại Hồng này làm chi? Chẳng lẽ Anh nhi đã có việc gì xảy ra chăng?”

Bà ta biết rõ tính nết của Đàm Anh nên mới đoán như vậy ngẫm nghĩ giây lát rồi thầm hoảng sợ bà buột miệng hỏi:

- Có phải tiểu đồ Đàm Anh vẫn ở trên Lư Sơn không?

Tú Lan rất khó trả lời vì đáp không khéo thế nào bà ta cũng hiểu lầm nên nàng ngẫm nghĩ giây lát mới hỏi lại:

- Sao lão tiền bối lại biết Đàm tiểu thư lên Lư Sơn rồi?

Thấy nàng hỏi như vậy Ngọc Tiêu Tiên Tử đành phải kể chuyện mình gặp Nguyên Thông như thế nào cho Tú Lan nghe và bà ta còn bảo rất có cảm tình với Nguyên Thông, cả việc Đàm Anh được tiếp đãi ở trên Lư Sơn bà ta cũng lấy làm vui mừng lắm.

Tú Lan nghe ngọc Tiêu Tiên Tử nói đã biết chuyện gần đây của con mình trong lòng cũng bớt lo ngại. Nàng nói cho Ngọc Tiêu Tiên Tử hay Đàm Anh được mấy cụ già ở trên Lư Sơn thương mến, nhất là Hoa Đắc Mộng lại càng thương yêu Đàm Anh vô cùng. Sau cùng nàng nói đến chuyện Đàm Anh đột nhiên rời khỏi Lư Sơn. Tiếp theo đó nàng lại quyết đoán rằng: có lẽ vì lệnh đồ nhớ Nguyên nhi quá mới rời Lư Sơn, tiểu bối vội vàng đuổi theo xuống không ngờ lại xảy ra chuyện cho cô ta.

Ngọc Tiêu Tiên Tử vội hỏi:

- Chẳng hay xảy ra chuyện gì thế?

Tú Lan bèn kể chuyện mình vào trong nhà thấy trên bàn có để mấy chữ.v.v...Ngọc Tiêu Tiên Tử chưa kịp nghe hết đã vội chạy vào trong nhà xem những chữ viết ở trên bàn liền vui vẻ cười nói:

- Đây là phúc duyên rất lớn cho Anh nhi, hiền muội lại làm cho già này hoảng sợ một phen.

- Có phải lão tiền bối nào đã đem Anh nhi đi truyền thụ võ công phải không? Mong lão tiền bối cho biết để tiểu bối được yên tâm.

- Vì lão tiền bối ấy là một người bạn tri giao của sư tôn của già này. Hồi chị già này theo sư phụ học nghề đã được gặp ông ta và được ông thương chị già này lắm.

Nói tới đó, bà ta lại nghĩ tới hồi còn trẻ nên vẻ mặt tươi cười rồi lẩm bẩm tự nói:

“Ngày giờ đó thật là sung sướng biết bao!”

Nghĩ ngợi một hồi bà ta lại nói tiếp:

Vì lão tiền bối ấy hình dáng kỳ lạ lắm đầu to mình nhỏ, nên ông ta mới luyện thành công một môn võ rất đặc biệt. Gia sư thường nói: “Viên Phủ Dị người đã kỳ lạ, võ công cũng kỳ lạ chỉ phải cái hình hài quái dị không ai dám đến gần vì thế mà không có tên tuổi trên giang hồ”. Tính đến bây giờ có lẽ tuổi của ông ta trên một trăm sáu mươi tuổi rồi, không ngờ ông vẫn mạnh giỏi, ông ta ư con Anh nhi, thực là phúc duyên cho con nhỏ.

Tú Lan thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử vui vẻ như vậy liền xen lời:

- Nói đi nói lại vẫn là Nguyên nhi phúc lớn thì đúng hơn.

- Hiền muội nói thế coi như là hỏi cưới con nhỏ ấy hay sao?

- Xin lão tiền bối chấp thuận cho

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười. Tú Lan cũng cười theo.

Chương 45: Phiêu Hương Bộ Pháp

Lại nói Nguyên Thông với Tích Tổ rời khỏi Cổ Hoài Sơn trang quay trở về Giang Tây, suốt dọc đường nghe lời đồn đại hai người khỏi cần phải hỏi thăm đã biết được tung tích Từ Hàng Ngọc Nữ với Đàm Anh như thế nào rồi.

Từ khi rời khỏi Cổ Hoài Sơn Trang Nguyên Thông mặc lại bộ quần áo nho sĩ màu trắng mà chàng rất ưa thích xưa nay, trông chàng rất nho nhã và anh tuấn khôn tả.

Còn Tích Tổ thì ăn vận toàn màu tía nhạt, mặt nàng đẹp như hoa nở, đi cùng với Nguyên Thông thì thực là một đôi kim đồng ngọc nữ. Hai người vừa đi vừa chuyện trò với nhau khiến không biết bao nhiêu thanh niên nam nữ đi đường thêm thường mến chuộng.

Hôm đó hai người đi tới cách núi Đại Hồng không xa, vì Nguyên Thông đã đoán là Đàm Anh với mẹ chàng đều đi núi Đại Hồng, nơi ẩn tu của Ngọc Tiêu Tiên Tử. Nguyên Thông nói ý nghĩ của chàng cho Tích Tổ nghe. Tích Tổ cũng đồng ý nói:

- Má với Anh muội thế nào cũng gặp nhau ở trên Viên Câu Phong rồi, chúng ta mau lên trên đó đi.

Chiều hôm đó Nguyên Thông và Tích Tổ tới Viên Câu Phong, quả nhiên gặp Ngọc Tiêu Tiên Tử và Từ Hàng Ngọc Nữ ở đó. Nguyên Thông kể lại chuyện Ứng Thành Luân cho Ngọc Tiêu Tiên Tử và mẹ nghe.

Lúc này chàng mới nhận thấy muốn lột mặt nạ Ứng Thành Luân cho người võ lâm hay thật không phải là chuyện dễ, vì bây giờ ai ai cũng yên chí y là Vạn Gia Sinh Phật nên không ai tin tưởng y lại tồi bại đến thế.

Nguyên Thông lo âu vô cùng thờ dài một tiếng và nói:

- Công việc cấp bách hiện giờ là phải sớm có Tam Tiêu Hợp Bích để luyện thành Thiên Lại Tri m, đánh bại Ứng Thành Luân cứu những người bị giam giữ ở trong Võ Lăng Biệt Phủ. Nếu việc này thành công thì sẽ vạch được tội của Ứng Thành Luân cho thiên hạ hay. Tiếc thay, lúc này Anh muội lại bị Viên lão tiên bồi đem đi không biết đến bao giờ mới về tới. Vả lại thế lực tác ác của Ứng Thành Luân ngày càng bành trướng thêm, chỉ sợ vài tháng sau thế lực của y quá lớn không sao đánh bại được y nữa.

Ngọc Tiêu Tiên Tử vội đỡ lời:

- Viên lão tiên bồi hành sự tuy quái dị nhưng theo tập tính của ông ta xưa kia chắc không bao giờ ông lại giữ Anh nhi ở lâu! Già tin chắc là mười ngày là cùng, thế nào ông ta cũng cho Anh nhi trở về. Nếu Tam Tiêu Hợp Bích là việc khẩn cấp thì các người hãy ở lại đây nửa tháng chờ nó về đã rồi hãy quyết định đi đâu thì đi. Nguyên nhi với Tổ nhi ở đây hãy đem Thiên Lại Tri m ra tập luyện trước rồi hai người đem kinh nghiệm học tập của mình báo lại cho Anh nhi hay, như vậy có phải là thuận tiện biết bao nhiêu không?

Tú Lan tán thành ý kiến của Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Nguyên Thông không tiện phản đối ý kiến hai người bề trên, đành phải ở lại, đem Thiên Lại Tri m ra tập luyện với Tích Tổ.

Nhạc khúc Thiên Lại Tri m khi dùng miệng ngâm nga, Nguyên Thông thấy rất dễ, nhưng khi dùng sáo mà thổi thì chàng lại cảm thấy khó vô cùng, nhất là lấy một hơi Ngự m thu âm thành sức, ngoài ra lại còn những môn ảo diệu khác, so sánh với bốn nhạc khúc của Bích Ngọc Tiêu có thể nói một trời một vực! Cũng may chàng với Tích Tổ đều thông minh tuyệt vời nên luyện tập được vài ngày đã thấu hiểu được già nửa.

Hôm đó Nguyên Thông với Tích Tổ vừa luyện tiêu xong thì nghe từ dưới chân núi có người đang đi lên.

Nguyên Thông vội ra ngoài cửa, vừa tới sườn núi thì đã thấy Đàm Anh phi thân lên như bay. Mọi người gặp nhau mừng rỡ vô cùng.

Thì ra Đàm Anh bị quái nhân đầu to Phùng Dị đem đi, nhưng vẫn ở trong núi Đại Hùng này, ngay khe núi trên Duyên Câu Phong.

Ông ta mang Đàm Anh đến một cái hang động tối om, giải huyết cho nàng xong, rồi cứ nhìn nàng cười rất quái dị.

Đàm Anh là người rất nóng tính và cũng không bao giờ chịu khuất phục ai cả, cho nên nàng vừa thấy quái nhân giải huyết cho mình xong liền rút luôn cây sáo ngọc ra tấn công liên tiếp.

Quái nhân cười hi hi, đứng ở cửa động ung dung, lấy thế gỡ thế, đẩy lui thế công của Đàm Anh. Đàm Anh tấn công hết hiệp này đến hiệp khách cho tới lúc mồ hôi không còn hơi sức và cũng chán nản không muốn đấu nữa. Lúc ấy, tuy nàng địch không nổi quái nhân, nhưng vẫn không chịu ngừng chửi bới.

Quái nhân tức giận vô cùng, giơ tay ra điểm huyết cho nàng hết cửa động rồi ông ta lấy một tảng đá lớn bịt cửa hang lại, mặc cho Đàm Anh chửi rủa, quả

nhằm nằng chửi chửi liền nằm xuống đất ngủ luôn.

Chờ tới khi nằng thức tỉnh, không hiểu huyết đạo đã được quái nhân giải cho tự lúc nào, bên cạnh có sẵn thức ăn rất thơm tho. Nằng vừa thức dậy thấy đói bụng vô cùng, không cần nghĩ ngợi gì nữa liền ăn một bụng thật no. Com nước xong nằng thấy quái nhân còn để lại một tờ giấy trên viết rằng:

“Nếu ngươi còn chửi nữa, thì suốt đời sẽ không được ra khỏi hang động này”.

Mấy chữ đó quả thật linh nghiệm, Đàm Anh xem xong hoảng sợ không dám chửi nữa. Vì nằng thấy không ra khỏi động này thì suốt đời không được gặp Nguyên Thông nữa.

Nhưng nằng vẫn không chịu ngồi yên. Com nước no rồi, công lực đã khôi phục, nằng liền ra cửa động dùng hết sức đẩy tảng đá kia. Với công lực của nằng thì tảng đá nặng hai nghìn cân này, tuy nằng không khiêng lên nổi, nhưng xô dịch sang nơi khác chắc không đến nỗi khó khăn lắm. Nhưng lạ thay nằng đã giờ hết sức lực ra đẩy mà tảng đá vẫn trơ trơ như dính chặt vào đó không hề lay chuyển chút nào.

Nằng nản chí vô cùng ngồi ứa nước mắt ra. Lúc này, nằng mới chịu khuất phục quái nhân, và lo sợ một ngày mà quái nhân không tới thì nằng chỉ được ăn có một bữa thôi. Lúc đó nằng lại rất mong ông ta tới.

Ngày hôm sau quái nhân đến tay cầm cái xách đựng com và thức ăn, mặt tươi cười, tuyệt nhiên không nhắc tới chuyện hồi hôm, cốt ý cho Đàm Anh khỏi mất sĩ diện và như vậy nằng bớt coi ông ta như kẻ địch.

Chờ nằng ăn com xong, ông già liền nghiêm nghị hỏi:

- Con có biết ta là ai không?

Đàm Anh chớp mắt mấy cái chưa kịp nói, thì ông già đầu to đã to tiếng nói tiếp:

- Tuy con chưa biết ta là ai, nhưng Trác Tuyết Mai sư phụ của con biết rõ ta lắm.

Đàm Anh thấy ông già gọi tên tục sư phụ của mình ra như vậy thì nhin không nổi vội trả lời:

- Ông đừng có làm bộ làm tịch, nếu khi gặp sư phụ tôi thì...

Nằng định nói là “chỉ sợ như tôi gặp mặt ông vậy”.

Nhưng nói tới đó thì nằng bực mình quá, không sao nói được nữa.

Quái nhân hiểu ngay nằng muốn nói gì liền cười ha hả.

Đàm Anh tức giận vô cùng định lên tiếng chửi. Không ngờ lúc ấy quái nhân bỗng trợn mắt lên nhìn, nằng hoảng sợ quá lại nghĩ đến lời quái nhân đe dọa nếu mình chửi sẽ không cho thoát khỏi động này. Nằng vội nín bật, không dám lên tiếng.

Quái nhân thấy Đàm Anh tức giận, ông ta khoái chí vô cùng, vuốt tóc nằng và nói:

- Sư phụ của con gặp già này, còn ngoan ngoãn hơn con nhiều!

Đàm Anh không thèm trả lời và cũng không tin sư phụ mình lại sợ ông già quái dị như vậy.

Quái nhân lại nói tiếp:

- Tầng sư tổ của con còn phải gọi ta là Viên đại ca, sư phụ của con còn phải gọi ta là Viên gia gia.

Đàm Anh sức nhớ, hình như sư phụ nằng có kể qua chuyện này nhưng nằng không tin người đó còn sống, nhất là nằng đã nhận làm ông già, cho nên nằng vẫn nghi hoặc mà trả lời dè dặt:

- Ông đừng có giờ những trò ma quỷ ra lừa dối tôi.

- Con không tin lời nói của ta ư?

- Có gì làm bằng cứ mà bảo tôi tin?

- Việc này ư?...

Ông ta lại vỗ vào đầu to một cái, lúc ấy Đàm Anh mới nghĩ ra, cái gì còn có thể giả mạo, chứ cái đầu to kék sù như thế này thì giả mạo làm sao? Nằng đã có ý tin tưởng, không rụt rè như trước nữa, liền đáp:

- Nếu ông là Viên gia gia thật, thì sao ông còn đối xử với cháu như thế?

- Ta có làm cho cháu đau khổ đâu?

- Ông giam cháu suốt đời như thế, cũng là tử tế ư?

- Ai bảo cháu cứ chửi luôn mồm như vậy.

- Cháu đâu có biết ông là Viên gia gia.

Quái nhân bỗng nghĩ ra một việc nói tiếp:

- Sư phụ cháu gọi ta là Viên gia gia, thế cháu cũng gọi ta là Viên gia gia ư?

- Thế cháu biết gọi ông là gì?

Quái nhân bấm đốt ngón tay nôm nôm bấm tính:

- Cha, ông, cụ, kỵ, bác, chú, gia gia, tăng gia...

Ông ta tính tới đó bỗng lắc đầu nói tiếp:

- Không có ai gọi là tăng gia gia cả?

Nghĩ ngợi rất lâu mà ông vẫn không tìm ra tiếng xưng hô nào thích đáng, nên ông lắc đầu nói:

- Thôi được, cháu cứ gọi ta là Viên gia gia vậy!

Đàm Anh nghe nói đắc chí cười:

- Như thế ông chịu thiệt thòi mất một bậc.

Quái nhân lườm Đàm Anh một cái, bụng chửi thầm:

- Con nhãi này ranh mãnh thật.

Rồi ông ta nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Cháu có biết tại sao gia gia gọi cháu đến đây làm gì không?

Đàm Anh ngây thơ hỏi:

- Gia gia gọi cháu đến đây làm chi?

Nói rồi nghĩ đến chuyện mình bị nhục ở trong động, Đàm Anh lại nổi giận nói tiếp:

- Gia gia không biết mắc cỡ chút nào, chuyên xưng hùng xưng bá với tiểu bối.

Quái nhân gượng cười nói lại:

- Cháu đừng có nhiều lời với gia gia như vậy.

Đàm Anh thấy ông có vẻ nghiêm nghị chứ không nói đùa nữa nên nàng không dám nói nữa chỉ lắng nghe ông nói tiếp. Quái nhân lại tiếp:

- Gần đây có một tiểu bối ở trên giang hồ tâm địa ác lắm. Y một tay ngấm ngầm giở những thủ đoạn qui quyệt ra để sai khiến những nhân vật trên giang hồ chuyên làm những chuyện thương luân bại lý. Y còn giở những thủ đoạn hạ cấp để thống lĩnh võ lâm, xưng vương xưng bá trên thiên hạ.

- Y táo gan thật.

- Nhưng gần đây trên giang hồ xuất hiện một thiếu niên anh hùng. Hình như chàng đã biết âm mưu khôn nạn ấy, có ý diệt trừ tà ma để giải trừ mối lo cho thiên hạ. Lão muốn giúp y một tay, nhớ đến cây sáo bạch ngọc của sư phụ cháu nên muốn mượn để sử dụng, nhưng không gặp sư phụ cháu mà lại gặp cháu.

- Thế rồi gia gia muốn dạy cháu một vài bản lãnh và định đánh đổi lấy cây sáo ngọc trắng phải không?

- Tại sao cháu cứ nghĩ tầm bậy thế?

- Vì cháu đã được một bài học là bị một ông già đánh lừa rồi, cho nên lúc nào, cháu cũng phải đề phòng.

- Tất nhiên gia gia phải dạy võ công cho cháu, nhưng gia gia không lấy cây sáo của cháu mà còn dạy cháu thổi một bài sáo để dương oai với thiên hạ.

Đàm Anh nghe quái nhân nói không thèm lấy cây sáo của mình mà còn dạy võ công cho mình, mừng rỡ vô cùng, liền nói:

- Có thật Viên gia gia không lấy sáo ngọc của cháu không... gia gia thật tử tế quá!
- Gia gia không thèm lấy sáo ngọc của cháu đâu. Nhưng gia gia có một điều kiện nếu cháu không tuân theo, thì gia gia không lý đến việc này nữa.
- Gia gia thử nói ra cho cháu nghe, xem cháu có tuân theo được không?
- Chắc cháu không chịu nổi đâu.
- Dù chịu không nổi cháu cũng phải cố chịu.
- Điều kiện này là khi gia gia dạy cháu học mấy môn võ công đó, cháu phải lấy thiếu niên duy trì chính nghĩa kia làm chồng, chẳng hay cháu có bằng lòng không?

Đàm Anh nghe nói nhảy bắn người lên đáp:

- Cháu không học võ công của gia gia nữa.

Nàng tức giận khôn tả, vì điều kiện của quái nhân làm cho nàng đau lòng hết sức.

Quái nhân không ngờ Đàm Anh từ chối một cách cương quyết như vậy, nhưng còn mong nàng ta thay đổi ý kiến, liền bụng bảo dạ rằng:

“Con gái trẻ tuổi ai mà chả ưa thanh niên đẹp trai có võ công cao siêu”

Nghĩ đoạn, ông ta lại nói tiếp:

- Thiếu niên anh hùng ấy trẻ tuổi đẹp trai, lại công lực vô địch và tuổi của y chỉ lớn hơn cháu hai ba tuổi thôi. Chỉ sợ lúc cháu thấy mặt y rồi sẽ mê liền.

Nhưng ông ta không nói tên người hiệp sĩ ấy ra. Đàm Anh vẫn cự tuyệt:

- Dù y có là tiên đồng ở trên trời xuống, cháu cũng không chịu.
- Nếu vậy, để gia gia cho cháu được gặp mặt y trước, đến lúc ấy, cháu còn không ưng thì gia gia cũng không ép cháu nữa.

Ngờ đâu, Đàm Anh đã nhất tâm yêu Nguyên Thông, dù người khác có giỏi hơn trăm lần và đẹp gấp trăm lần, nàng cũng không thay đổi ý, vì vậy nàng lớn tiếng đáp:

- Không, không, một nghìn cái không, một vạn cái không, dù gia gia có giết cháu đi, cháu cũng bảo là không!

Quái nhân thấy Đàm Anh phản đối như vậy, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng tức giận chỉ muốn một chưởng bỏ nàng ra làm đôi, nhưng sau thấy hai mắt nàng ướt đầm lệ, ông ta mới nín lửa giận, thở dài nói tiếp:

- Nhưng không biết cháu có duyên phúc như thế không? Hay là số mạng của thằng nhỏ nhà họ Thảm quá lớn, thì lão cũng không biết và lão cũng không lý tới nữa.

Đàm Anh nghe nói giật mình hỏi lại:

- Gia gia nói thằng nhãi họ Thảm nào?

Quái nhân đang nản chí, có vẻ hậm hực đáp:

- Ai ư? Là thiếu niên anh tuấn Thảm Nguyên Thông mà hồi nãy gia gia gia nói ấy. Nếu không phải là tăng sư tổ của cháu, thì dù cháu có lạy một nghìn lạy, gia gia cũng không thèm làm mai cho cháu.

Đàm Anh nghe rõ chuyện hồi hận vô cùng, nhất thời không sao cất giọng được, mặt tỏ vẻ ngượng ngịu vô cùng.

Quái nhân thấy sắc mặt Đàm Anh biết ngay nàng đã đổi ý, ông không biết Đàm Anh phản đối như thế là vì tưởng ông nói người đó không phải Nguyên Thông, ông ta định tâm làm khó dễ con nhỏ một phen, bèn nói:

- Để gia gia đưa cháu về nhà ngay và nói cho sư phụ cháu biết gia gia đã tìm khắp thiên hạ mới được một người cháu rể tốt, nhưng cháu lại ghét người đó.

Đàm Anh có cần học võ công đâu, nhưng chỉ sợ quái nhân đến chỗ sư phụ mình mà nói những lời khó nghe ấy làm lỡ hết chung thân đại sự của mình, nên nàng liền khóc hu hu, dậm chân xuống đất lia lịa và nói:

- Gia gia dám...

Quái nhân thấy vậy cười thầm, đắc chí nói tiếp:

- Sao gia gia lại không dám? Gia gia có lòng tốt mà cháu không biết điều tí nào. Người ta tuổi trẻ anh hùng, thiếu gì gái đẹp, chả lẽ không có cháu người ta không lấy được vợ hay sao?

Quái nhân không những trách mắng nàng và còn đui nàng ra khỏi hang động.

Đàm Anh không dám khóc nữa, đánh liều nũng nịu trả lời quái nhân rằng:

- Thôi con chịu lấy anh ấy vậy.

Quái nhân nghe khoái chí đáp:

- Sao cháu không sớm trả lời như thế?

Đàm Anh chau môi quay mặt đi trong bụng cười thầm.

Từ hôm đó trở đi, quái nhân Viên Phùng Dĩ đã thông Nhâm Đốc hai mạch cho Đàm Anh trước, lại dồn một phần nội lực sang cho nàng để công lực của nàng được tăng cường, và truyền thụ nội công tâm pháp độc đáo của mình cho nàng, để nàng được kiêm sở trường của hai môn phái. Nội công của nàng tiến bộ rất nhanh chóng. Sau đó ông ta lại dạy cho nàng bộ pháp Phiêu Hương Bộ. Nếu luyện thành bộ pháp này khắp thiên hạ không ai có thể đã thương nổi nàng.

Sau đó ông ta mới lấy cuốn phó bản của Thiên Lại Tri m ra dạy Đàm Anh thổi nhạc khúc, dạy tới khi nàng thuộc rồi liền đốt phó bản ấy đi. Đàm Anh ngày đêm khổ luyện trọn mười ngày liền, môn võ công đã thuộc lòng, riêng chỉ thiếu có hỏa hầu thôi. Quái nhân rất thận trọng trong mười ngày đó không hề rời khỏi động một bước cũng không ăn cơm khi đói chỉ nuốt viên thuốc Tiên Cơ thôi.

Hôm đó, quái nhân cho Đàm Anh về nhà xem Ngọc Tiêu Tiên Tử đã về chưa?

Đàm Anh kể hết mọi chuyện cho mọi người nghe, những chuyện gì không tiện nói thì nàng lái qua chuyện khác, Ngọc Tiêu Tiên Tử nghe xong mừng rỡ cả người nói:

- Viên gia gia thiên vị thật. Ta muốn học Phiêu Hương Bộ mà suốt đời ông ta không dạy, nay ông ta dạy cho con. Thế nào ta cũng phải tìm ông chất vấn mới được.

Đàm Anh cười một cách ngây thơ đáp:

- Ông ta không dạy sư phụ, để con dạy sư phụ cho.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thở dài một tiếng và nói:

- Không phải Viên gia gia không muốn dạy cho sư phụ đâu. Ông ta biết sư phụ là người rất nóng tính, nếu sư phụ học được Phiêu Hương Bộ, thì sẽ không coi ai vào đâu nữa. Bây giờ ông ta biết sư phụ đã thay tâm đổi tính rồi, thì thế nào ông cũng dạy ta.

Nói tới đó bà ta bỗng cười khi một tiếng và tiếp:

- Con nhãi kia! Con có nghe thấy ai nói đồ đệ dạy lại sư phụ không?

Đàm Anh thấy sư phụ nói như vậy, ngượng vô cùng, vội chữa:

- Sư phụ...

Ngọc Tiêu Tiên Tử mừng rỡ quay lại nói với Ngọc Nữ rằng:

- Tiểu đồ đệ của chị xứng làm vợ của Nguyên nhi đấy chứ.

Nói xong, bà ta có vẻ đắc chí. Bỗng trông thấy Tích Tố đứng cạnh đó bà ta lại nói thêm:

- Nhưng dù sao nó vẫn còn kém Tố nhi một mức.

Ngọc Nữ liền cười đỡ lời:

- Nga Hoàng với Nữ Anh không ai hơn ai kém, chỉ có Nguyên nhi là kém hai nàng thôi.

Trên thảo đường đây bầu không khí vui thú đoán viên. Đàm Anh rất thích, quên cả về trả lời quái nhân. Lúc ấy trời đã sẩm sẩm tối mà nàng vẫn chưa định đi. Tích Tố thấy vậy vội nhắc:

- Anh muội, trời sắp tối rồi, mau trở về trả lời Viên gia gia đi.

Đàm Anh kêu “ồ” một tiếng quay đầu định đi, bỗng ngoài cửa có một người tiến vào vừa cười vừa nói:

- Cháu khỏi phải đi đâu nữa.

Người ấy chặn ngay lối đi của Đàm Anh. Lúc ấy Đàm Anh đã nhận ra vội lớn tiếng kêu gọi:

- Viên gia gia.

Mọi người đang vui vẻ, thấy quái nhân xuất hiện, Ngọc Tiêu Tiên Từ vội đứng dậy chạy lại mời Viên Phùng Dị ngồi.

Phùng Dị đưa mắt nhìn mọi người một lượt rồi cười về phía từ nói:

- Con nhãi Mai kia, mi còn nhớ ta ư?

Ngọc Tiêu Tiên Từ tỏ vẻ kiêng nể và kính ngưỡng với ông, dịu dàng đáp:

- Tiểu bối quên sao được Viên gia gia.

Phùng Dị cười ha hả nói tiếp:

- Sao bỗng nhiên cháu biến thành văn về thế, muốn đánh lừa gia gia để học Phiêu Hương Bộ phải không?

Ngọc Tiêu Tiên Từ đã lớn tuổi, nghe thấy Phùng Dị nói như thế nên ngượng đến đỏ bừng mặt. Quái nhân vừa cười vừa nói tiếp:

- Lão không con không cái không một đồ đệ nào, gần đây lại gặp một tiểu tử muốn truyền hết võ công cho y, ngờ đâu y lại không chịu. Nếu bây giờ ta không truyền thụ cho cháu Phiêu Hương Bộ, chẳng lẽ đem môn võ công ấy xuống lỗ hay sao?

Hình như Ngọc Tiêu Tiên Từ đã chụp được cơ hội đó, nên thái độ của bà ta cứ như hồi còn nhỏ, nũng nịu nói:

- Những võ công người ta không thèm học, thì cháu cũng không học đâu.

Quái nhân giận dữ nói:

- Ta nhất định dạy cháu, cháu không chịu học phải không?

Ngọc Tiêu Tiên Từ vừa cười vừa đáp:

- Hồi nhỏ cháu bị gia gia quát mắng luôn luôn, không ngờ đến già như thế này mà cũng còn bị mắng hoài. Cháu thật phục tiểu tử khinh thường gia gia lắm.

Quái nhân càng tức giận thêm la lớn:

- Hai thầy trò cháu đều hư hỏng hết, muốn học bản lĩnh của ta lại còn chọc tức ta.

Đàm Anh xen lời nói:

- Đó là gia gia bụng làm dạ chịu, còn oán trách được ai nữa.

Quái nhân tức giận đến nổi nhảy bắn người lên giờ tay chộp Đàm Anh và quát mắng:

- Ta phải dạy bảo cho con nhãi qua sông rồi lại phá cầu này mới được.

Ngọc Nữ tuy là người có gia giáo rất nghiêm cẩn, nhưng thấy già trẻ có cử chỉ hào phóng như vậy, cũng phải hâm mộ, liền dắt Nguyên Thông với Tích Tổ lên vai chào và nói:

- Tiểu bối Bốc Tú Lan cùng con là Thẩm Nguyên Thông và La cô nương bái kiến lão tiền bối.

Quái nhân đã ra tay rồi, nhưng thấy ba người lên chào mình vội rút tay lại. Nhân dịp ấy Đàm Anh liền chạy vòng ra phía sau mọi người rồi nhìn quái nhân làm mặt xấu.

Quái nhân không thèm đếm xỉa đến Đàm Anh, ngượng nghịu đáp lời Tú Lan:

- Chúng tôi là bạn thế giao mấy đời, đùa giỡn quen đi rồi, hiền mẫu tử đừng chê cười nhé!

Tú Lan rất đường hoàng mỉm cười nói:

- Lão tiền bối siêu phàm thoát tục, tính nét lại thẳng thắn, khiến tiểu bối rất kính ngưỡng.

Quái nhân nghe thấy Ngọc Nữ khen mình như vậy khoái chí lắm, vội đáp:

- Hiền diệt nữ ít tuổi như vậy mà khí độ khoáng đạt nên mới có một đứa con như rồng như phượng, thanh tú nhất thiên hạ.

Ngọc Nữ thấy quái nhân khen mình mặt đỏ bừng nói lời cảm tạ. Quái nhân bỗng nhìn vào mặt Nguyên Thông rồi vênh váo hỏi:

- Tiểu tử có biết ta là ai không?

Nguyên Thông nghe Đàm Anh kể chuyện và giọng nói của quái nhân thì đã biết ông ta là ai rồi, liền tiến lên một bước cung kính nói:

- Tiểu bối được lão tiên bối chỉ thị luôn luôn và được tặng cho khúc Thiên Lại Tri m, trong lòng ngưỡng mộ đã lâu, sao lại không biết lão tiên bối được.

Quái nhân vừa cười vừa đáp:

- Tiểu tử thông minh thật, ngươi có biết ta tìm các ngươi để làm chi không?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Lòng cha mẹ

Nguyên Thông không cần suy nghĩ gì hết, vội đáp:

- Lão tiên bối thương người, thương vật, lòng từ bi như bể cả ắt lão tiên bối không quen nhìn những hành vi tác ác, tác quái của Ứng Thành Luân, nên mới phải tái xuất giang hồ, phù trì chính nghĩa, quét sạch quần ma.

Quái nhân cười hì hì, nói tiếp:

- Đã hơn trăm năm nay, lão phu không hề bước chân vào giang hồ và can thiệp đến việc của võ lâm. Chẳng lẽ lúc gần chết lão lại muốn mang sự phiền phức vào người hay sao?

Nguyên Thông tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Lão tiên bối không muốn phiền phức sao lại để tâm đến các việc trên giang hồ?

- Quái nhân bỗng râu rĩ, lẩm bẩm nói một mình:

- Trong đời lão phu rất ít bạn bè, nếu nói là có thì chỉ có hai người rười rối.

Nói tới đó, ông ta bỗng lớn tiếng nói tiếp:

- Con nhãi họ Trác kia, sư tổ của nó là bạn chí giao của lão, còn một người nữa là ông của Ứng Thành Luân, tên là Ứng Tổ Quan, còn người nữa là cha của Ứng Thành Luân là Ứng Hậu.

Nguyên Thông nghe nói có vẻ kinh hãi nghĩ thầm:

“Quái nhân này vai vế cao như thế, mà bây giờ lại đứng ra đối địch với một hậu bối của bạn thân mình, kẻ cũng khó thật”.

Chàng rất chăm chú lắng tai nghe, quái nhân lại tiếp:

- Cha con họ Ứng suốt đời chính trực quang minh, gia truyền sở học của họ cũng là chính tông tâm pháp. Ngờ đâu đến nghịch tử Thành Luân đường chính không đi, mà lại đi đường tà để mong chóng thành công. Y tự luyện môn Hàn Linh m Công tác ác tác quái làm mất hết thể diện của tổ tiên.

Đàm Anh bỗng xen lời nói:

- Những đứa con bất hiếu như thế, tại sao bề trên y không đại nghĩa diệt thân mà giết y đi?

Quái nhân trợn mắt lên đáp:

- Bạn của lão có phải là không có ý ấy đâu, nhưng hổ dữ không ăn thịt con, nên trước sau vẫn không nỡ ra tay. Cho tới khi Thành Luân làm đảo lộn thiên hạ lúc ấy y muốn diệt trừ thì đã muộn rồi.

Đàm Anh lại hỏi:

- Chẳng lẽ họ đành trông thấy con cháu của mình, gây ác trên giang hồ hay sao?

Quái nhân thở dài đáp:

- Có phải là họ để yên cho tên nghịch tử ấy hoành hành đâu, nhưng bây giờ công lực của Thành Luân đã tiến bộ quá xa họ không đủ sức khống chế nổi nghịch tử nữa.

Nguyên Thông vội hỏi:

- Chẳng lẽ cha mẹ dạy bảo con cái mà phải nhờ đến công lực hay sao?

Quái nhân râu rí cười nhạt đáp:

- Nếu Thành Luân chỉ dùng công lực phản kháng ông và cha thì hẳn vẫn chưa phải là một kẻ tuyệt ác!

Nguyên Thông kinh ngạc hỏi:

- Lão tiền bối nói chuyện như vậy chẳng lẽ Thành Luân đối với ông và cha cũng hạ độc thủ hay sao?

Quái nhân buồn bã đáp:

- Phải, không những y không phục sự dạy bảo của ông và cha mà còn dùng thủ pháp Đông Mạch đã thương năm đại chủ mạch của ông và cha y nữa, khiến ông và cha y đau khổ kêu la, muốn chết cũng không được.

Mọi người nghe thấy hành động đại nghịch bất hiếu của Úng Thành Luân như vậy ai cũng phải kinh hãi mặt biến sắc. Đàm Anh trợn ngược đôi lông mày lên hậm hực hỏi:

- Viên gia gia sao không giúp họ một tay?

Quái nhân đáp:

- Ai bảo ta không giúp họ?

Đàm Anh thở dài hỏi tiếp:

- Chắc Viên gia gia đã chữa cho họ khỏi vết thương rồi, phải không?

Quái nhân càng râu rí, thốt tiếng cười như khóc mà đáp:

- Cháu coi Viên gia gia này quá cao. Đừng nói là bốn mươi năm trước ta không có cách chữa được Đông Mạch, mà cho đến nay cũng vô phương cứu chữa.

Lời nói của ông không những Đàm Anh không tin mà cả Ngọc Tiêu Tiên Tử cũng thất sắc nổi.

Quái nhân liền giải thích:

- Ta nói như thế không phải bảo công lực của ta không đủ thâm hậu mà là đường lối công lực của ta không tiêu giải nổi thủ pháp Đông Mạch của Hàn Linh m Công đây thôi.

Đàm Anh ngạc nhiên vô cùng vội hỏi:

- Theo lời nói của gia gia thì khắp thiên hạ này, không ai có thể giải nổi Đông Mạch phải không?

Quái nhân trợn to đôi mắt chớp chớp mấy cái rồi đáp:

- Tất nhiên có thể trị được nhưng phải có người chuyên Thuần Dương nội công mới địch nổi Hàn Linh m Công ấy.

Tích Tổ cũng lên tiếng:

- Nếu vậy, gia gia của cháu là khắc tinh duy nhất của Úng Thành Luân phải không?

Quái nhân gật đầu đáp:

- Phải, La Cống Bắc có thể giải trừ được thủ pháp Đông Mạch ấy, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, rút cục phải nhờ lão giúp một tay.

Nói tới đó, ông ta ngừng giây lát, rồi dần từng chữ một nói tiếp:

- Ta... một... chường... một... người... đưa... họ... về... trời...

Đàm Anh rú lên một tiếng la lớn:

- Gia gia đã đích thân giết tri kỷ của mình ư?

Quái nhân giận dữ đáp:

- Tình hình lúc bấy giờ, nếu là cháu, cháu sẽ đối xử làm sao? Chẳng lẽ cháu trông thấy bạn mình cứ kêu la đau khổ, cầu chết cũng không được hay sao?

Đàm Anh nghe ông ta nói như vậy, không sao trả lời được. Nguyên Thông liền đỡ lời:

- Lão tiền bối xử trí như vậy, thật là đích đáng.

Quái nhân nhìn Nguyên Thông tỏ vẻ hài lòng rồi thở dài một tiếng nói tiếp:

- Sự thật lúc ấy già này cũng không đang tâm, nhưng cha con họ Ứng cứ van lơn hoài.

Trên thảo đường yên lặng như tờ, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Ai nấy cũng cảm thấy lúc bấy giờ hoàn cảnh của quái nhân rất khó xử, đều kinh hoàng đến toát mồ hôi lạnh ra.

Quái nhân buồn rầu giây lát lại nói tiếp:

- Đau đớn nhất là trước khi chết cha con họ Ứng có yêu cầu ta nhận lời họ một việc. Việc này nói ra, khiến ai cũng phải vừa buồn cười vừa đau lòng.

Đàm Anh bỗng cười lên tiếng và nói:

- Sắp chết đến nơi, cha con họ Ứng vẫn còn có tâm trí nói đùa!

Quái nhân nhìn vào mặt Ngọc Nữ, nhưng lại trả lời Đàm Anh rằng:

- Chờ đến khi nào cháu có con rồi sẽ hiểu được lòng của cha con họ Ứng lúc bấy giờ.

Đàm Anh thấy quái nhân nói như vậy, trở mắt lên nhìn, rồi lại quay mặt nhìn Ngọc Nữ.

Ngọc Nữ tủm tỉm cười lên tiếng nói:

- Theo sự ước đoán của tiểu bối thì cha con họ Ứng chắc không chịu cho lão tiền bối xử tử Ứng Thành Luân phải không?

Quái nhân khẳng khái gật đầu đáp:

- Lòng cha mẹ nào cũng từ bi như thế cả.

Lúc ấy, Đàm Anh mới tỉnh ngộ, liền hỏi tiếp:

- Cha mẹ thương con, thương đủ mọi điều, nhưng họ không nghĩ đến ngoài Viên gia gia ra, thiên hạ không ai có thể giết được đứa con nghịch tử ấy hay sao?

Quái nhân đầu to đáp:

- Lời nói của con không đúng hẳn. Tuy cha con họ Ứng yêu cầu ta đừng giết chết Ứng Thành Luân nhưng lại không hạn chế ta giúp người khác ra tay giết chết y. Tâm ý của họ là muốn để cho Ứng Thành Luân có thì giờ hối cải, mong một ngày kia y biết hướng thiện.

Nguyên Thông thở dài xen lời nói:

- Nếu y không phải là kẻ thù giết cha của tiểu bối thì tiểu bối vui lòng nể mặt ông và cha y mà tha chết cho y. Nhưng bây giờ...

Từ Hàng Ngọc Nữ rầu rĩ vô cùng, bà ta là người nhân từ nên ngậm lệ lên tiếng nói:

- Con, nếu Ứng Thành Luân đã có lòng hướng thiện thì con hãy tha chết cho y, cha con ở dưới chín suối có biết thế nào cũng mừng rỡ.

Nguyên Thông nghĩ đến cái chết của cha mình mũi lòng vô cùng đau đớn mắt đầm lệ khẽ gọi mẹ một tiếng rồi không sao nói tiếp được nữa.

Quái nhân đầu to cảm động và vui mừng nói:

- Hiền mẫu tử có lòng từ bi, hiểu rõ đại nghĩa như vậy, lão phu thay mặt cổ hủ cảm ơn hai vị.

Nói xong, ông ta đứng dậy định hành lễ, Ngọc Nữ hoảng sợ vội đỡ lời:

- Lão tiền bối chó nên làm như vậy, bằng không mẹ con tiểu bối không yên tâm đâu.

Quái nhân cười:

- Sự thực cha con họ còn tặng cho lão một vật này.

Ông ta móc túi lấy ra một cái hầu bao đã phai màu và nói tiếp:

- Cha con họ dặn lão khi nào thấy Ứng Thành Luân không thể hồi cải được nữa thì đưa cái hầu bao này cho y. Nếu y còn là con người và cũng xin lão với những người nào ra tay giết y hãy để cho y một dịp may, bằng không thì cứ việc giết chết y đi.

Nói xong, ông ta đưa cái hầu bao cũ kỹ ấy cho Nguyên Thông và nói:

- Vì bạn cũ nhờ vả, mấy chục năm nay lúc nào lão cũng không an tâm. Nghịch tử ấy một ngày chưa chết, trách nhiệm của lão một ngày còn nặng. Lão đi khắp thiên hạ mới phát hiện thiếu hiệp. Thiếu hiệp quả là bậc kỳ tài, sau này sẽ là người có đủ tư cách xử phạt Ứng Thành Luân cho nên lão muốn hiệp trợ thiếu hiệp quét sạch bọn tà ác và xin thiếu hiệp hoàn thành tâm nguyện của lão.

Nguyên Thông đỡ lấy cái hầu bao, trong lòng bối rối đáp:

- Tiểu bối thế nào cũng tận lực mà làm cho xong nhiệm vụ.

Đêm hôm ấy không có chuyện gì xảy ra. Ngày hôm sau quái nhân gọi Nguyên Thông, Tích Tổ và Đàm Anh ba người đem sáo ngọc thử tấu bản Thiên Lại Tri m. Trong lúc ba người luyện tập ông ta còn chỉ điểm thêm nhiều khẩu quyết cho ba người tự luyện tập lấy.

Đồng thời trong lúc nhàn rỗi lại đem Phiêu Hương Bộ ra truyền thụ cho Ngọc Tiêu Tiên Tử. Ngọc Tiêu Tiên Tử lấy làm vui mừng lắm.

Ngọc Nữ và Tích Tổ cũng được học môn kỳ học nọ.

Thoáng cái đã qua bảy ngày. Dưới sự lãnh đạo của Nguyên Thông, ba người đã luyện thuần thục môn Thiên Lại Tri m và đã phát huy được oai lực rất mạnh.

Quái nhân đầu to thấy ba cây sáo hợp tấu đã thành công liền có ý bỏ đi. Trước khi đi ông ta đưa một cuốn sách nhỏ mong mỏng chữ viết tay cho Nguyên Thông và nói:

- Sách này lão phu tốn cả trăm năm mới nghiên cứu ra được một chút võ công. Đối với thiếu hiệp tuy không thể nói là một sự trợ giúp to lớn, nhưng cũng có thể giúp cho thiếu hiệp tham khảo thêm.

Nguyên Thông gần gũi quái nhân có mấy ngày nhưng đã biết tiền bối dị nhân này công lực cao khôn lường, tuy chàng đã thấu hiểu được Bách Tự Chân Kinh, nhưng vì hãy còn kém kinh nghiệm và hỏa hầu nên chưa chắc đã vượt nổi quái nhân. Chàng cung kính nhận sách trả lời rằng:

- Tiểu bối tự hận mình bạc phước không thể thừa nhận đạo thống của lão tiền bối được, nhưng nguyện tận hết công lực để nghiên cứu những môn võ mà lão tiền bối ban cho và sẽ kiếm một nhân tài thiết giới để phát dương kỳ học mà lão tiền bối đã sáng tạo ra.

Quái nhân nghe nói khoái trí cười hì hì đáp:

- Lão phu không có môn phái gì cả, tất cả đều do thiếu hiệp xếp đặt lấy.

Quái nhân nói xong tung mình nhảy mấy cái đã mất dạng.

Ngày hôm sau Nguyên Thông ngó ý trở lại núi Vô Lăng thám thính một phen, mọi người đều cho là phải.

Khi xuống đến chân núi lại gặp Hoàng Thái Hà. Thế là sáu người nhằm Vô Lăng thẳng tiến. Dọc đường không có chuyện gì xảy ra.

Khi sáu người đã tới ngoài vòng của Vô Lăng Biệt Phủ, chỉ còn hai tiếng đồng hồ nữa thì trời đã sáng tỏ. Họ liền chọn một nơi rất bí ẩn để vận công điều tức. Nguyên Thông công lực thâm hậu nhất nên chàng chỉ ngồi vận sức một hồi đã hết mệt, liền ngấm ngầm phòng bị cho người khác. Chàng chợt nghe thấy có người vượt qua bụi cây. Lúc ấy chàng cũng không để ý tới lắm.

Sáng sớm hôm sau sáu người đã đi tới trước cửa động Vô Lăng Biệt Phủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Tuyệt Phong Sơn

Vô Lăng biệt phủ vốn dĩ khai thác ở trong lòng một núi lửa ngừng hoạt động đã lâu, bốn chung quanh có thiết lập mấy cửa đi lối ra vào của người trong phủ. Những vách núi gần cửa động đều cao chọc trời nhưng cũng có chỗ hơi dốc, nên những dốc núi ấy không làm khó được bọn Nguyên Thông.

Nguyên Thông thì thuộc đường một mình đi trước dẫn đường {x} lên tới đỉnh núi rồi chàng bỗng thất thanh kêu “ủa” một tiếng rồi đợi chờ Ngọc Tiêu tiên tử các người lên tới nơi, chàng đưa mắt nhìn bốn chung quanh để tìm kiếm, vì thấy tất cả những cây cỏ ở trên đỉnh núi đều bị khô héo tình hình này rất lạ lùng. Ai nấy đều ngơ ngác nhìn nhau. Nguyên Thông thờ dài một tiếng và nói “có lẽ lần trước tôi thoát thân ở nơi đây cho nên Ứng Thành Luân mới rắc thuốc độc vào khu rừng này, cây cối mới không mọc nữa, quả thật là {x} sự rất phiền phức”.

Đàm Anh bỗng vừa cười vừa nói “Nguyên đại ca trong người chả còn bốn viên Bách Độc hoàn dùng là gì, chúng ta cứ vận công lực xông qua nơi đây, hễ trong chúng ai trúng độc thì cho người ấy uống một viên Bách Độc hoàn có phải xong không”.

Nguyên Thông lắc đầu vừa cười vừa đáp “hà tất phải làm thế, Anh muội nên nhớ Bách Độc hoàn quý lắm ta không nên phí phạm như vậy”.

Ngọc Nữ nhìn Đàm Anh rồi xen lời nói “tôi đã uống Bách Độc hoàn rồi, chắc không việc gì, các vị ở đây đợi chờ để tôi với Nguyên Nhi lên đỉnh núi xem hư thực đã rồi hãy bàn tán sau”.

Ngọc Nữ nói xong, không ai phản đối. Hai mẹ con Ngọc Nữ liền vận nội công bế hết các các yếu huyết đi qua khu rừng khô héo đó, không bao lâu đã lên tới chỗ miệng núi phun lửa. Nguyên Thông nhìn xuống bên dưới cau mày khẽ nói “Mẹ, tình hình trong động có vẻ khả nghi lắm. Chẳng lẽ Ứng lão ma đã nhanh tay đi chuyển những người mà chúng bắt đi nơi khác rồi chăng?”.

Ngọc Nữ không rõ nguyên nhân đó liền hỏi “Sao con lại nghi ngờ như vậy?”.

- Lần trước lâu hồng ở dưới đáy thung lũng đã bị con đánh sụp đổ hơn nửa, bây giờ đã được thẳng rồi, mà gạch ngói vẫn ngổn ngang không bảo người sửa chữa gì cả, như vậy đủ thấy y đã dọn khỏi nơi đây rồi. Dù bên trong có người cũng chỉ là một số ít ở lại canh gác thôi.

“Sự nhận xét của con rất đúng, thế là phen này chúng ta đã mất công toi phải không?”.

“Ý con muốn xuống dưới khám xét xem sao, song Thành Luân đa mưu lắm kể lắm, chúng ta không nên mắc hãm”.

“Từ đây xuống bên dưới cao hơn trăm trượng ở trên xuống dưới dễ hơn đi dưới lên, con có chắc chắn lên xuống được không, đừng có mạo hiểm”.

“Con ở Tiên Nhân Độc trên núi Vô Đang té xuống còn không chết, huống hồ ngày nay công lực của con tiến bộ nhiều và lại lên xuống thẳng như thế này, thì mẹ còn sợ hãi gì nữa, xin mẹ cứ an tâm”.

Nói xong chàng ở chỗ son khẩu nhảy thẳng xuống, thân hình của chàng rơi xuống rất nhanh chàng phải dùng Vô Hình kinh lực đẩy không khí để cho người mình rút chậm lại. Khi sắp tới mặt đất, chàng lại còn đánh mạnh hai chưởng xuống đất rồi mới từ từ hạ chân, đồng thời chàng còn vận chân khí để bảo vệ lấy mình mấy, vì sợ Ứng Thành Luân tấn công lên. Chưởng lực của chàng đánh xuống mặt đất, cát bụi bay tung toé, dưới đất lõm thành hai cái hố sâu.

Nguyên Thông xuống đất rồi, vội rút cây sáo ngọc ra và tiến thẳng vào lầu hồng sụp đổ.

Chàng thấy bốn bề yên lặng như tờ. Thận trọng từng bước Nguyên Thông thăm dò một lúc lâu cũng không thấy qua một bóng người nào. Chàng đoán Ứng Thành Luân sau khi thấy Vô Lăng Biệt Phủ bị chàng phát giác, đã rời sáo huyết đi nơi khác rồi. Nghĩ vậy Nguyên Thông đành trở lên kể lại cho mẹ nghe tình hình bên dưới.

Hai người trở lại gặp Ngọc Tiêu tiên tử, Đàm Anh, Tích Tố, Thái Hà cùng nhau bàn bạc nhưng không ai nghĩ được mưu kế gì.

Mọi người đành tiến về phía thành Đào Nguyên kiếm nhà trọ nghỉ toan tính sau.

Cả bọn mấy người hăng hái tới đây, lúc từ núi Vô Lăng trở về người nào người nấy đều nản chí vô cùng. Trong khi đi đường không ai muốn lên tiếng trò chuyện nữa và cũng chưa biết quyết định hành tung sau này ra sao, đủ thấy tâm sự của họ nặng nề và u uất biết bao.

Mọi người đi được nửa ngày đã tới Đào Nguyên, kiếm một khách sạn thanh tĩnh vào ở trọ. Tất cả công việc ăn uống đều do Thái Hà phụ trách chứ không dám trông cậy phở cây.

Cũng may, Thái Hà là người rất thạo về bếp nước, nên không quản ngại.

Bọn phở cây thấy các người tự nấu nướng mà ăn như vậy, đều tỏ vẻ không vui.

Thái Hà hỏi thăm chợ ở đâu rồi lên đường đi luôn.

Đào Nguyên tuy là một thành phố nhỏ, nhưng buôn bán rất sầm uất, phố xá náo nhiệt vô cùng.

Thái Hà mua đủ các thức ăn xong, đang đi về từ điểm thì bỗng thấy một đại hán áo xanh đi nhanh tới và lướt qua cạnh y thị.

Thấy sắc mặt của đại hán ấy có vẻ hoảng hốt. Thái Hà đã để ý rồi nhưng không thấy tên ấy làm gì mình nên y thị liền trở về khách sạn ngay.

Lúc ấy Đàm Anh đang đứng ở trong sâu, ngẩng mặt lên trời như nghĩ một vấn đề rất vui vẻ vậy thì bỗng thấy Thái Hà về tới: nàng liền đỡ tay cầm hộ y thị một ít đồ đem vào trong phòng. Nàng ngẫu nhiên trông thấy trên búi tóc của Thái Hà có một cuộn giấy nho nhỏ lộ ra liền lấy xuống và hỏi “Bá mẫu, giấy này là giấy gì thế?”.

Thái Hà ngạc nhiên, nhưng y thị đã nhớ ngay ra tên đại hán áo xanh hồi nãy, liền lên tiếng mắng chửi luôn: “quân khốn nạn thực”.

Đàm Anh giờ tờ giấy xem. Nhưng chưa đọc hết nàng đã rú lên một tiếng, chạy ngay vào trong phòng.

Lúc ấy, Ngọc Nữ, Ngọc Tiêu tiên tử và Nguyên Thông đang ngồi trò chuyện ở trong phòng. Bỗng nghe thấy Đàm Anh rú lên như vậy, Ngọc Tiêu tiên tử vội quát mắng nàng ta rằng: “Con nhón rồi, phải trang trọng một chút chứ?”.

Đàm Anh vút tờ giấy vào người Nguyên Thông, chẳng nói chẳng rằng, cứ đứng yên tại đó.

Nguyên Thông đỡ lấy tờ giấy chưa kịp xem đã hỏi Đàm Anh: “Việc gì thế Anh muội?”.

Đàm Anh còn hậm hực đáp: “Đại ca hỏi em, em biết hỏi anh chứ?”.

Nguyên Thông thấy nàng bức tức với mình liền cười và đáp: “Anh muội chỉ biết bắt nạt ngu huynh thôi”.

Chàng vừa cười vừa giở tờ giấy ra xem, nhưng chưa đọc hết đã tỏ vẻ ngạc nhiên và đưa ngay tờ giấy ấy cho Ngọc Nữ coi. Rồi chàng lại hỏi Đàm Anh tiếp: “Anh muội thấy tờ giấy đề ở đâu thế?”.

Đàm Anh không thêm trả lời cứ đứng yên như cũ.

Ngọc Tiêu tiên tử thấy vậy lắc đầu thở dài, vì thấy đồ đệ của mình quá bướng bỉnh, thực là khó dạy vô cùng.

Lúc ấy Thái Hà đã bước vào kể chuyện gặp đại hán áo xanh như thế nào cho mọi người hay, rồi y thị hỏi giấy nói những gì?

Ngọc Nữ cau mày lại khẽ đọc: “Hiện có một việc bí mật muốn thừa cùng, canh ba đêm nay cứ việc đi theo ven bờ sông lên miền trên khe rú lên một tiếng có người ra gặp gỡ ngay, quá giờ không đợi chờ, người nhiều cũng không ra gặp mặt. Đọc xong xin đốt ngay tờ giấy này đi”.

Thái Hà vừa cười vừa nói: “Thơ này chúng nhét vào người lão thân thì tất nhiên phải do lão thân đi phó ước”.

Ngọc Nữ đáp: “Việc này chưa rõ nguyên nhân ra sao, chúng ta phải bàn kỹ lưỡng đã, đại tẩu không nên nóng nảy như vậy”.

Bà ta quay lại nói với Ngọc Tiêu tiên tử rằng: “Lão tiên bối có ý kiến gì không?”.

Ngọc Tiêu tiên tử ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp: “Theo sự nhận xét của tôi chỉ có một mình Nguyên Nhi mới đủ thực lực đi đối phó với việc này chẳng hay hiền muội nghĩ sao?”.

Ngọc Nữ vừa cười vừa quay lại nói với Thái Hà rằng: “Đại Tẩu, việc này để cho Nguyên Nhi nó đi thì hơn”.

Thái Hà đành phải nghe lời. Đàm Anh muốn đi thử xem. Ngọc Tiêu tiên tử biết ý rằng vội dặn bảo: “Anh nhi! Tối hôm nay vào trong phòng sư phụ điều thức vậy sư phụ có điều này muốn nói với con”.

Đàm Anh không vui, nhưng không dám trái lời sư phụ nàng dậm xuống đất một cái tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Mọi người thấy thái độ nàng như vậy đều buồn cười.

Nguyên Thông về đến phòng riêng suy đi tính lại không sao nghĩ được người hẹn ước đó là ai, và cũng không hiểu đối phương có thiện ý hay là ác ý.

Suy nghĩ giây lát chàng cũng chẳng muốn mất công nghĩ ngợi nữa, bèn nhắm mắt tĩnh tọa vận công.

Thành Đào Nguyên đang lạnh lùng ẩn mình dưới bóng đêm, bỗng một cái bóng người màu trắng phi ra, vượt qua tường thành, chạy thẳng về phía bờ sông.

Bóng trắng nọ chính là Nguyên Thông chưa giờ hết khinh công ra mà công lực của chàng đã nhanh vô cùng, chỉ trong nháy mắt đã đi được mười dặm đường rồi. Chàng đến trước giờ hẹn chừng nửa tiếng, sợ dĩ chàng đến như thế là để đề phòng đối phương ra tay tấn công lên, cho nên vừa đến nơi chàng đã khám xét một cách chớp nhoáng, rồi mới quay trở lại bờ sông, ngồi dưới cây cổ thụ để vận công Thiên Thị Địa Thỉnh giới bị xem quanh đó có kẻ địch nào ẩn nấp không?

Người hẹn ước, mãi gần ba canh mới tới, mà số người khá đông. Khi họ tới chỗ cách Nguyên Thông ngồi chừng trăm trượng đã giải tán sang bốn bên để phòng bị. Sau cùng chỉ có hai người tiến tới thôi.

Nguyên Thông thấy vậy liền cười thầm, vội đứng dậy rú lên một tiếng để báo hiệu cho người nọ biết chỗ mình đang đợi chờ.

Tiếng rú của chàng chưa dứt thì hai người kia đã tới nơi.

Hai người ấy đều mặc áo dài xanh, dùng khăn đen bịt mặt, chỉ thoảng trông cũng đủ biết chúng là thuộc hạ của Vạn Dương sơn chủ rồi.

Vừa tới gần cả hai đã ngắm nhìn Nguyên Thông giây lát, rồi một người trong bọn họ với giọng rất ôn tồn hỏi: “Thiếu hiệp có phải họ Thẩm đấy không?”.

Nguyên Thông đáp: “Không dám. Tiểu sinh chính là Thẩm Nguyên Thông, dám xin hai vị cho biết đại danh để tiện thỉnh giáo”.

Hai người bịt mặt chừ trờ giây lát, rồi một người trong bọn lên tiếng đáp: “Muốn tiện xưng hô và nói chuyện, thiếu hiệp cứ việc gọi anh em chúng tôi là Vương Nhị, Lý Ngũ là được rồi. Hai chúng tôi tuy dùng tên họ giả, nhưng đều một lòng thành với thiếu hiệp”.

Nguyên Thông vừa cười vừa nói tiếp: “Ngoài trăm trượng còn có biết bao nhiêu người mai phục. Tại họ đều biết rõ hết cái trò thành tâm đối với tại hạ như vậy, xin hai vị cho biết dụng ý của hai vị ngay đi”.

Vương Nhị và Lý Ngũ đều biến sắc mặt, chúng không ngờ Nguyên Thông lại biết được những sự việc xảy ra ngoài trăm trượng như thế? Lúc ấy Vương Nhị trấn tĩnh nói: “Chúng tôi đem theo hai mươi bốn tên thủ hạ bố trí ở bốn chung quanh canh gác chặt chẽ để người ngoài khỏi vào quấy nhiễu. Chúng tôi không có âm mưu gì đối với thiếu hiệp cả”.

Nguyên Thông bỗng trợn ngược lông mày lên hỏi: “Nhưng ngoài hai mươi bốn người đó ra, ở ngoài phía đông nam cách đây chừng một trăm ba mươi trượng, chỗ đó có người nằm phục không hề cử động gì cả, chẳng hay người đó là ai? Như vậy lời nói của hai vị không thật thà chút nào”.

Vương, Lý hai người nghe thấy chàng hỏi như vậy, ngẩn ngơ kinh hãi vô cùng. Vương Nhị liền nói với Lý Ngũ tiếp: “Chẳng lẽ việc làm của chúng ta đã tiết lộ ra bên ngoài chăng”.

Lý Ngũ vội chạy thẳng về phía đông nam, nhưng trước khi đi nói với Vương Nhị rằng: “Việc này liên can đến sự sống chết của mấy trăm anh em, ta đi bắt y tới để Thẩm thiếu hiệp khỏi nghi ngờ”.

Y chưa nói dứt thì người đã đi xa rồi, dù thấy khinh không của hấn khá cao siêu. Nguyên Thông mặc cho y đi và cũng không cần để ý Vương Nhị, ung dung vận Thiên Thị Địa Thỉnh thần công ra để xem Lý Ngũ đối phó với người ẩn nấp kia ra sao?

Công lực của Lý Ngũ quả thật không phải tầm thường, chỉ trong giây lát, y đã tìm thấy người nọ, liền cười nhạt và quát hỏi: “Người theo dõi bốn toạ để làm gì thế?”.

Người nọ nói với giọng run run đáp: “Thuộc hạ lạc đường tới đây, chứ không có dụng tâm gì hết”.

Lý Ngũ lại hỏi tiếp: “Trước mặt bốn toạ mà dám ngụy biện như vậy có mau nằm xuống không?”

Lý Ngũ vừa nói vừa ra tay, nhưng người nọ hình như không hề sợ chút nào, Lý Ngũ lại quát bảo tiếp: “Nếu trong mười hiệp bốn toạ không bắt được người thì sẽ tha người ngay”.

Người nọ chẳng nói chẳng rằng. Nguyên Thông chỉ nghe thấy chường phong “vù vù” của hai người đấu với nhau, sau cùng người nọ rú một tiếng. Quả thật trong mười hiệp Lý Ngũ đã đánh té được y rồi. Theo đó chàng lại nghe thấy tiếng Lý Ngũ quay trở về, liền mỉm cười với Vương Nhị rằng: “Lý Ngũ đã bắt được người theo dõi về rồi đấy”.

Vương Nhị vẫn còn chưa tin, thì Lý Ngũ về tới thật, y giật mình kinh hãi và khen ngợi rằng: “Võ công của thiếu hiệp đã luyện tới mức xuất thần nhập hoá, tại hạ rất lấy làm kính phục”.

Y vừa nói tới đó thì Lý Ngũ đã tới trước mặt hai người, vút một người xuống và hậm hực nói: “Người này không phải là người cùng bọn chúng tôi, xin thiếu hiệp cứ tra hỏi y đi, để chứng minh chúng tôi không giấu giếm gì hết”.

Nguyên Thông đã nghe thấy hai người đối đáp cho nên chàng rất đàng hoàng đáp: “Tiểu sinh hoàn toàn tin lời nói của Lý huynh nhưng Lý huynh tự xưng là bốn toạ chắc thế nào cũng là người rất có lai lịch, chẳng hay huynh có thể cho tiểu sinh biết huynh là người như thế nào không?”.

Lý Ngũ ngăn người ra nhìn Vương Nhị một cái, Vương Nhị biết ý liền thẳng thắn đáp: “Tại hạ với Lý huynh ở trong núi Vạn Dương đều có chút địa vị nhưng buổi hẹn ước ngày hôm nay liên quan đến tính mạng của mấy trăm anh em đã có lòng bỏ sơn chủ mà trở về với chính đạo xin thiếu hiệp miễn hỏi đến vấn đề đó”.

Nguyên Thông ngạc nhiên hỏi tiếp: “Sao thuộc hạ của Vạn Dương sơn chủ mà cũng có người bất mãn vì hành vi của y hay sao?”.

Vương Nhị nghiêm nghị đáp: “Thuộc hạ của Vạn Dương sơn có rất nhiều người chính nghĩa, xin thiếu hiệp chớ có coi ai cũng như ai”.

Nguyên Thông mặt đỏ bừng, tỏ vẻ hổ thẹn, vội xin lỗi: “Tiểu sinh lỡ lời xin hai vị lượng thứ cho nhưng không biết hai vị định dặn bảo gì, xin hai vị chỉ giáo cho”.

Vương Nhị thờ dài một tiếng, rồi hỏi tiếp: “Đệ với Lý huynh muốn thương lượng với thiếu hiệp một việc mà đôi bên đều có ích lợi hết, không biết thiếu hiệp có tin anh em tiểu đệ không?”.

Nguyên Thông ha hả cười đáp: “Tiểu sinh tuổi tuy trẻ thật, nhưng xưa nay không bao giờ thất tín với ai hết, tiểu sinh rất vui lòng được hợp tác với hai vị”.

Vương Nhị nghiêm nghị nói tiếp: “Chúng tôi xin cho thiếu hiệp biết rõ địa chỉ mới của sơn chủ biệt phủ nhưng thiếu hiệp phải nhận lời chúng tôi một điều kiện thế này mới được”.

Nguyên Thông nghe nói, không ngờ đối phương hai người lại dám mạo hiểm lớn như thế để nói cho mình biết việc trọng đại. Tuy chàng không biết được dụng ý của họ ra sao, nhưng chàng không chịu bỏ lỡ dịp này liền lên tiếng hỏi: “Hai vị muốn trao đổi điều kiện gì, xin cứ nói để tiểu sinh suy nghĩ xem có nên hay không?”.

Vương Nhị nói tiếp: “Chúng tôi nói cho thiếu hiệp biết chỗ những con tin bị giam giữ thì mong thiếu hiệp đối với bọn chúng tôi phải nên xoá bỏ những thù hằn xưa mà nương tay đừng giết hại chúng tôi”.

Nguyên Thông cả mừng đáp: “Tiểu sinh vốn dĩ không phải là người hiếu sát, điều kiện của hai vị chính là mục đích của tiểu sinh, thế nào tiểu sinh cũng vâng lời, nhưng không biết làm thế nào mà tiểu sinh phân biệt được người nào đã có lòng hối cải”.

Vương Nhị nói tiếp: “Trước khi thiếu hiệp ra tay diệt trừ gian ác, xin cứ rút lên tiếng trước một dải hai ngàn nếu người của chúng tôi nghe thấy tiếng rút của thiếu hiệp sẽ cắm một cái lông trắng lên trên khăn, như vậy thiếu hiệp sẽ nhận được người của chúng tôi liền?”.

Nguyên Thông ngẫm nghĩ giây lát, bụng bảo dạ rằng: “Quý hồ họ cho ta biết địa chỉ giam giữ các con tin, họ thành tâm hợp tác với ta rồi, còn các việc khác khỏi cần phải nghĩ làm chi”.

Lý Ngũ thấy Nguyên Thông nghĩ ngợi lại tưởng chàng không thuận, vội thúc dục: “Sự yêu cầu của chúng tôi không có gì là quá đáng cả, chẳng lẽ thiếu hiệp không muốn tha thứ cho những kẻ biết hối cải hay sao?”.

Nguyên Thông nghe thấy người ta nói thế, kích động vô cùng cả quyết đáp: “Tiểu sinh hoàn toàn tiếp nhận điều kiện của hai vị”.

Vương Nhị thò tay vào trong tay áo lấy một cuốn địa đồ đưa cho Nguyên Thông và tiếp: “Xin thiếu hiệp cứ theo địa đồ này mà hành sự, chúng tôi đi đây”. Vương, Lý hai người ăn nói rất đàng hoàng cử chỉ rất thẳng thắn, vẻ quang minh lỗi lạc, chứ không phải tiểu nhân, cho nên Nguyên Thông đỡ lấy tấm địa đồ, trong lòng cảm động vô cùng. Vương Nhị, Lý Ngũ ra ôm người nằm dưới đất lên, rào cẳng đi luôn.

Nguyên Thông chờ họ đi xa rồi, vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, trong lòng bán tín bán nghi, liền trở về thành.

Lúc ấy, chưa hết canh tư, Ngọc Tiêu tiên tử cũng Từ Hàng ngọc nữ đang ngồi trước ngọn nến chờ Nguyên Thông về.

Nguyên Thông nhảy xuống dưới sân, mà người trong nhà không hay chàng về tới, khi chàng về đến cửa thì Từ Hàng ngọc nữ mới lên tiếng: “Có phải Nguyên Nhi đã về đấy không?”.

Nguyên Thông “ạ” một tiếng, rồi đi vào trong phòng. Ngọc Tiêu tiên tử với Thái Hà thấy chàng vui vẻ như vậy, biết chuyến đi này kết quả rất tốt đẹp.

Đàm Anh là người nóng nảy nhất, vội chạy ra đón Nguyên Thông và hỏi: “Nguyên đại ca có tin tức gì hay không, kể cho cả nhà hay đi”.

Nguyên Thông vui vẻ đáp: “Thật không ngờ sự thu hoạch đêm nay lại thu hoạch lớn lao đến thế”.

Đàm Anh vội hỏi: “Chuyện gì thế đại ca nói đi, chúng tôi đợi chờ đại ca hơn một canh rồi, ai nấy đều rất sốt ruột”.

Nguyên Thông có ý đùa nài, liền trả lời rằng: “Anh muội là người có tiếng thông minh xưa nay, thử đoán xem, ngày hôm nay, ngu huynh thu được những gì nào?”.

Đàm Anh tỏ vẻ tức giận đáp: “Đại ca cứ hay đùa giỡn em, có mẹ ở đây anh có giỏi thì đừng nói đi”.

Ngọc Tiêu tiên tử vừa cười vừa đỡ lời: “Nguyên nhi, chỉ nên đùa giỡn Anh nhi thôi, chứ đừng có đùa giỡn cả các bà già này”.

Nguyên Thông vội đáp: “Tiểu bối đâu dám”.

Đàm Anh lại nói tiếp: “Hừ, anh cứ không nói đi”.

Nguyên Thông nhìn Đàm Anh tủm tỉm cười, rồi kể hết câu chuyện vừa qua cho mọi người nghe, đồng thời chàng còn phát biểu ý kiến: “Việc này mới thoáng thông thì hình như là chuyện đùa, cũng không thể tin được nhưng chắc phía sau họ không có âm mưu quỷ kế gì đâu. Bất cứ dụng ý của họ ra sao, tờ địa đồ này cũng rất có ích”.

Chàng vừa nói vừa trải tờ địa đồ lên trên mặt bàn để mọi người cùng xem. Trên bản đồ đó không có một chữ nào cả, nên Nguyên Thông với Tích Tổ và Đàm Anh không sao nhận ra được nơi đó là đâu. Từ Hàng ngọc nữ xem xét từ lâu, liền lên tiếng hỏi Ngọc Tiêu tiên tử rằng: “Lão tiền bối có nhận ra nơi đây là đâu không?”.

Ngọc Tiêu tiên tử ngẫm nghĩ giây lát, rồi áp ứng nói: “Xem địa hình trên bản đồ này có vẻ quen thuộc lắm, nhưng {x} tôi nơi đó ở đâu, thì nhất thời tôi không sao nói ra được. Hoàng {x} thử nghĩ xem nơi đây là đâu?”.

Thái Hà từng trải giang hồ hơn ai hết, nhưng y thị không lên tiếng trước, lúc này thấy Ngọc Tiêu tiên tử hỏi như vậy y thị liền cười nói: “Nơi đây vốn là chỗ sinh trưởng của tiểu nhân, sao tiểu nhân không biết”.

Đàm Anh vội hỏi: “Nơi đó là đâu, bá mẫu nói đi”.

Thái Hà đáp: “Chỗ chôn nhau cắt rốn của tiểu nhân là chỗ phong cảnh rất {x} nên tiểu nhân không bao giờ quên được hết”.

Đàm Anh thấy Thái Hà nói mãi vẫn chưa vào chánh đề, liền dậm chân nũng nịu tiếp: “Bá mẫu nói đi, nơi đó là đâu chứ?”.

“Bất cứ ai cũng thế, đối với nơi sinh trưởng của mình đều có tình quyến luyến hết, xin tiểu thư đừng có nóng lòng như vậy, tất nhiên thế nào cũng phải nói cho tiểu thư nghe”.

Từ Hàng ngọc nữ vừa cười vừa xen lời nói: “Nhờ lời nhắc nhở của đại tẩu, tôi đã nhớ ra nơi đây là đâu rồi. Để tôi nói cho mọi người nghe nhé?”.

Mọi người liền ngồi yên để cho Từ Hàng Ngọc Nữ kể: “Núi này cách đây không xa, vẫn ở trong tỉnh Hồ Nam, và cũng là một ngọn núi rất trứ danh tên là Tuyết Phong Sơn. Theo sự phán đoán tôi thì có lẽ bây giờ bọn chúng đã lấy ngọn núi ấy làm sào huyệt mới rồi”.

Ngọc Tiêu tiên tử cũng gật đầu nói: “Hiện muội nói rất phải, từ Võ Lăng Biệt Phủ tới Tuyết Phong Sơn không xa lắm, và lại có đường thủy đi tới nữa, có lẽ chúng rút lui bằng đường thủy nên không ai biết gì cả. Theo ý tôi bản đồ là bản thật chứ không sai đâu”.

Nguyên Thông nghe nói, phần chần vô cùng, vội đỡ lời: “Chỉ mong cứu được những người bị giam giữ trong đó được thoát nạn thôi. Bây giờ chúng ta biết địa điểm chính xác rồi, thì nơi đó dù có núi lửa vạc dầu, con cũng phải xông pha một phen, dù chúng có mưu quỷ kế gì, con cũng bắt chấp”.

Tích Tổ đứng yên mãi, bây giờ mới lên tiếng: “Nguyên đại ca nói rất có lý. Bất luận trong Vạn Dương Sơn có người thay tâm đổi dạ thật hay không, chúng ta không cần biết tới, quý hồ chúng ta đã biết sào huyệt địa điểm của chúng ta phải tới nơi một phen mới được. Theo ý tiểu bối, chúng ta phải đi ngay bây giờ, để cho chúng không kịp phòng bị. Chẳng hay quý vị nghĩ sao?”.

Đàm Anh vỗ tay tán thành: “Chị Tổ nói rất có lý, môn “Thiên Lại Tri m” của chúng ta mới luyện thành công xong, nhân dịp này chúng ta hãy đem môn đó ra thử xem.

Ngọc Tiêu Tiên tử và Từ Hàng Ngọc Nữ đưa mắt nhìn nhau nhưng không phản đối ý kiến ấy cả.

Đàm Anh càng mừng rỡ, liền thúc dục mọi người sớm lên đường ngay.

Từ Hàng Ngọc Nữ dặn Thái Hà để lại một nén bạc trả tiền phòng cho từ điểm, rồi sáu người lẳng lặng ra đi. Dưới ánh sáng trăng, cả bọn tiến thẳng về núi Tuyết Phong.

Mục đích của các người là đi cứu người, nên không dám trì hoãn giây phút nào hết. Đi chưa được hai ngày đã tới huyện Hồng Giang.

Núi Tuyết Phong rất cao, nên sáu người tới huyện Hồng Giang đã trông thấy ngọn núi ở trước mắt:

Thái Hà thưa với Ngọc Nữ rằng: “Xin chủ mẫu cho phép lão phụ được đi trước dẫn đường”.

Ngọc Nữ vừa cười vừa đáp: “Đại tẩu cứ tự nhiên, nhưng cần nhất phải cẩn thận mới được đừng có trúng phải kế của địch”.

Thái Hà là người giàu kinh nghiệm giang hồ, nghe chủ nhân nói vậy, cũng phải giật mình kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh vội đáp: “Nếu chủ mẫu không nhắc nhở, thì lão phụ đã quá xúc động quên cả Đông, Tây, Nam, Bắc cũng nên”.

Nói xong, y thị rú lên một tiếng thật dài, rồi giờ hết tốc lực công ra, đi trước dẫn đường, theo sau là Nguyên Thông, Đàm Anh, Tích Tổ các người, còn Ngọc Tiêu Tiên tử với Từ Hàng ngọc nữ sau cùng.

Thái Hà quen đường thuộc lối, nên mặt trời chưa lặn, đã dẫn mọi người vào tới khu núi. Suốt dọc đường không hề gặp một người nào hết, và cũng không thấy người của Vạn Dương Sơn ngăn cản. Các {x} đi được một quãng, sắp tới động Cồ Nguyệt, chỗ ở của Thái Hà, lúc này mặt trời đã lặn, màn đen đã phủ xuống. Sáu người vẫn tiếp tục đi lên, lên tới động Cồ Nguyệt thì Thái Hà bỗng ngừng chân lại, lớn tiếng quát “Ai cản đường thế?”.

Những người đi sau cùng đều ngừng chân.

Nguyên Thông liền tiến tới trước mặt Thái Hà, đưa mắt nhìn phía trước. Thì ra chỗ góc đường, có hai đám người mình mặc trùm đầu và mặt bị khăn đen, đứng yên ở đó, không thèm trả lời Thái Hà. Chúng nghe tiếng quát hỏi của Thái Hà đều đứng đưng như thường.

Nguyên Thông thấy vậy liền biến sắc mặt, vì chàng đã nhận ra người đứng ở phía trước trông rất quen, chàng bụng bảo dạ rằng: “Chả lẽ hai người này là Vương Nhị và Lý Ngũ chăng? Chắc việc gì thay đổi, nên họ không quản ngại mạo hiểm mà tới đây để dẫn ta chăng?”

Nghĩ đoạn, chàng liền chấp tay chào hỏi: “Hai vị hiện thân ra ngăn cản lối đi, không biết định chi việc gì thế?”.

Nguyên Thông lên tiếng xong, không thấy hai mươi sáu người đó phản ứng gì hết, không những họ không lên nói nửa lời, và mặt còn lì lì nữa.

Nguyên Thông thấy vậy, cau mày lại bỗng nghĩ ra một kế, vội tiến tới gần gior hai tay lên đẩy vào Vương Nhị với Lý Ngũ một cái, ngờ đâu tay chàng vừa đụng vào thì hai người đã lẩn ra.

Đàm Anh thấy, vội la lớn: “Họ chết rồi”.

Nguyên Thông lại tiếp tục tấn công hai mươi bốn người kia, người nào người ấy cũng ngã lăn ra nốt.

Đàm Anh vội chạy lại nhặt một tờ giấy rơi ở dưới đất, và nói tiếp: “Các người xem họ còn có giấy để lại nữa”.

Mọi người chạy lại quây quần xem tờ giấy ấy, bên trong có viết hai câu như sau:

“Từ khi chia tay đến giờ, thiếu hiệp vẫn mạnh giỏi đấy chứ?”

“Tại hạ ở dưới m Tào Địa Phủ đợi chờ đại giá”.

Nguyên Thông hậm hực nói: “Thế nào tôi cũng trả thù cho hai mươi sáu người này”.

Từ Hàng Ngọc Nữ cũng cau mặt lại nói: “Nguyên Nhi chó nên khích động như vậy, đối xử với tên ác ma ác độc như thế, chúng ta cần phải bình tâm tĩnh trí, chó có giận dữ mà hồ đồ để bị vào tròng của đối phương”.

Nguyên Thông gượng cười đáp: “Hai người đứng đầu bọn này chính là hai người đã gặp con đây. Cứ xem cái chết của họ thì con e ngày hôm nay cũng mất công toi chứ không sai”.

Hai mươi sáu người ấy bị chết đủ chứng minh thuộc hạ của Vạn Dương Sơn chủ quả có khá nhiều người đã phản bội y, đồng thời cũng chứng minh y có thủ đoạn phi thường, khiến những người phản bội y không sao thoát chết được.

Vì vấn đề đó mà sáu người đều lo âu vô cùng. Một lát sau, Thái Hà thở dài và nói: “Qua hai sơn cốc nữa là tới động Cổ Nguyệt, chỉ bằng ta hãy tới đó nghỉ ngơi rồi sẽ tính sau”.

Ngọc Nữ đưa mắt nhìn hai mươi sáu cái xác một lượt không yên lòng chút nào, liền bảo Nguyên Thông rằng “Nguyên nhi! Chúng ta hãy chôn cất họ đi”.

Nguyên Thông đang ăn năn vì mình mà họ chết, nghe thấy mẹ nói như vậy, liền vận nội công đánh đổ khá nhiều cây thông lớn, và đào một cái hố sâu mười trượng, rồi đặt hai mươi sáu cái xác đó nằm xếp hàng xuống dưới, đắp đất lên, thành ngôi mộ lớn. Tiếp theo đó, chàng lại dùng chuồng bồ một thân cây lớn làm thành một cái bia rồi dùng đại lực kim cương chỉ viết hàng chữ như sau:

“Nhị lục nghĩa sĩ chi mộ”

“Thảm Nguyên Thông kính lập”

Ngọc Tiêu tiên tử đứng đầu vái lạy hai mươi sáu người ấy trước rồi mọi người vái sau. Xong đầu đấy, sáu người tiến thẳng về phía động Cổ Nguyệt. Đàm Anh bỗng lên tiếng nói: “Bá mẫu, nếu động Cổ Nguyệt bị Vạn Dương sơn chủ chiếm cứ mất rồi thì việc này bức mình lắm đây”.

Thái Hà nghe nói giật mình đánh thót một cái, chỉ sợ lời nói của Đàm Anh lại trúng sự thật, nhưng y thị vẫn còn mang hi vọng và lăm bắm tự an ủi: “Dùng đá lớn bịt cửa hang đã hơn ba mươi năm nay rồi, có lẽ cây cối đã um tùm. Như vậy mấy ai đã biết được”.

Đàm Anh thấy y thị nói như thế, vừa cười vừa nói: “Sự đời thay đổi luôn luôn, động Cổ Nguyệt của bá mẫu chẳng ở trong phạm vi của địa đồ này là gì”.

Thái Hà nghe nói, lo âu vô cùng, liền rào cảng đi luôn. Sau khi xuyên qua một khu rừng rậm, đã thấy phía trước trong bụi lau, có mấy luồng ánh sáng lấp lóe tia ra. Nơi đó chính là động Cổ Nguyệt, nơi ở cũ của Thái Hà. Y thị tức giận vô cùng, liền nhảy xô tới, mồm thì quát tháo: “Vô sỉ ác tặc, có mau bước đi không?”.

Tiếng quát tháo của y thị kêu như sấm động và những ngọn lửa ở trong hang động cũng vì thế mà tới hơn trước nhiều.

Nguyên Thông chỉ lo Thái Hà trúng phải mai phục, vội phi thân tới dùng m kinh đẩy mạnh một cái. Thái Hà liền va phải một luồng sức mạnh vô hình tựa như một bức tường mềm vậy, khiến y thị bắn lùi về phía sau hơn trượng.

Thái Hà không dám nổi giận với Nguyên Thông, chỉ có vẻ không vui, hoảng sợ hỏi “Thiếu gia ngăn cản lão phụ như thế làm chi?”.

Nguyên Thông xua tay đáp: “Bá mẫu chó nên hiểu lầm. Tiểu đệ sợ bá mẫu nóng lòng sốt ruột, đường đột chạy về nhờ trúng phải mai phục thì sao?”.

Thái Hà gượng cười nói tiếp: “Khi nào lão chịu để cho gác sử dụng động Cổ Nguyệt của mình, thiếu gia có lòng tốt như thế lão phụ xin cảm ơn. Nhưng dù sao thiếu gia cũng nên để cho lão phụ tiến lên xem chúng làm gì đã”.

Từ Hàng ngọc nữ vội tiến lên bảo rằng: “Nguyên nhi! con hãy vào trong động xem trước”.

Thấy Ngọc Nữ nói như vậy, Thái Hà không dám cưỡng lại. Đồng thời y thị cũng biết công lực của Nguyên Thông tài ba hơn mình gấp bội, nên để cho Nguyên Thông vào vẫn an toàn hơn mình nhiều, nên y thị rất cảm ơn chủ nhân trong lòng cảm động đến ứa nước mắt ra.

Nguyên Thông rất ung dung, lớn bước đi thẳng vào trong động Cổ Nguyệt.

Chàng vào trong động rồi, những người đứng ở bên ngoài đều nóng lòng chờ đợi.

Một lát sau, Nguyên Thông bước ra. Đàm Anh vội tiến lên hỏi thăm trước: “trong hang động có bao nhiêu tên gác hờ đại ca”.

Nguyên Thông định kể rõ tình hình ở trong động cho mọi người nghe nhưng vì thấy Đàm Anh nói như thế liền đổi ý, lạnh lùng đáp “trong động không có mai phục gì hết, nhưng có một mùi gì khác lạ. Anh muội muốn biết xin cứ vào trong đó sẽ hay liền”.

Đàm Anh chau môi một cái, rồi phi thân vào trong động, tiếp theo đó những người khác cũng lần lượt đi vào. Động Cổ Nguyệt sâu và rộng chừng mười trượng, trong động có một cái bàn đá trên bày sẵn thức ăn và rượu, những món ăn hầu hết còn hơi nóng.

Đàm Anh thấy rượu và thức ăn thềm vô cùng quên cả đó là thức ăn và rượu của kẻ địch liền cầm đũa lên định gấp ăn thì Tích Tổ đã vội ngăn cản: “Anh muội chớ nên hấp tấp như thế, để ngu ti khám nghiệm xem có độc không rồi hãy ăn cũng chưa muộn”.

Nói xong, nàng lấy cái mâm bạc ở trên đầu xuống cầm thử vào trong đĩa thức ăn đó khám xét, quả thấy không có thuốc độc gì hết, ai nấy ngạc nhiên vô cùng đứng ngăn người ra.

Lúc ấy, Thái Hà bỗng thấy trên đỉnh động có dán một tờ giấy và gỡ xuống đọc: “Các vị ở xa tới đây chắc đã mệt nhọc đói khát lắm rồi, nên son chủ đã sai bếp làm sẵn một mâm cơm để các vị dùng để dưỡng tinh thần, sáng mai mỗi vị chờ tại Lạc Hồn Giản”.

Ngọc Tiêu tiên tử nổi giận cười nhạt. Từ Hằng ngọc nữ ung dung ngồi ngay xuống vừa cười vừa nói: “Lão tiên bối hà tất phải tức giận như thế làm gì. Người ta mời chúng mình ăn thì chúng mình cứ việc ăn đi”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Hoài Viễn Sơn Trang

Lạc Hồn Giản các động Cổ Nguyệt không xa lắm, là một cái khe núi sâu tới sát mặt đất. Hai bên vách thẳng như tuyết, dưới khe núi sương mù bốc lên như mây. Nhưng có một chỗ lên xuống rất thuận tiện, nơi đó không khác gì một cầu thang thiên nhiên vậy.

Thái Hà sinh trưởng nơi đây đương nhiên thuộc hết đường lối, cho nên y dẫn mọi người xuống dưới đáy mà không có chút khó khăn nào.

Nơi đó là một chỗ rất hiểm yếu, dễ mai phục vậy mà Vạn Dương Sơn chủ lại không mai phục gì cả, khiến mọi người ngạc nhiên và càng đề cao cảnh giác hơn. Khi xuống tới đáy thì thấy những giương đá và các đồ dùng đã bị đập tan tành hết.

Ngọc Nữ cau mày lại, khẽ thở dài và nói:

- Núi non này có tội tình gì đâu mà chúng nó phá tan thành như thế này. Ứng Thành Luân là loài cầm thú.

Thái Hà đi trước vẻ mặt rất nghiêm nghị, đi được một quãng y bỗng ngừng bước và quay đầu lại nói:

- Phía trước mặt đây là nơi bí ẩn nhất của Lạc Hồn Giản này, xưa nay vẫn được tiếng là Cửu U Tuyệt Địa, địa điểm mà trong bản đồ đó chỉ chính là nơi đây, trong đó có chín cái động thông nhau rất phức tạp

Y vừa nói tới đó liền có một ngọn gió lạnh lẽo thổi tới, Nguyên Thông ngửi thấy sắc những mùi ẩm thấp liền nói:

- Trong Cửu U Tuyệt Địa chắc là giam tù nhân của địch, bá mẫu phải cẩn thận lắm mới được.

Nói xong chàng tiến lên một bước, theo sát Thái Hà đề bảo vệ.

Mọi người đi được một quãng đường, thấy phía đằng trước sáng hẳn, thì ra nơi đó là một bãi đất trống, đi tới đó không còn đường đi nữa. Nhưng Thái Hà vẫn tiến thẳng đến chân vách núi, chỗ đầu nguồn nước, và chỉ thấy thị tung mình một cái người đã mất tích.

Thì ra nơi đó lại có một cái hang động. Nguyên Thông vẫy tay gọi người đi ở phía sau cũng qua làn nước chui vào hang động. Cửa động vừa, thấp vừa ướm bắt buộc mọi người phải khom lưng mới đi qua được. Trong hang động đủ mùi hôi hám đưa ra đủ thấy đây chính là nơi giam giữ tù nhân. Nguyên Thông đang thắc mắc tại sao dọc đường lại không thấy người của Vạn Dương Sơn canh giữ, bỗng bên trong có hai luồng ánh sáng đèn ló ra. Thái Hà cũng dừng bước lại thắc mắc vô cùng. Đàm Anh đi sau cùng thấy có người dùng chân vội nói:

- Mau rút lui đi, trong này toàn là những hơi người.

Nhưng Thái Hà vẫn cứ nghiến răng nín thở tiến vào bên trong.

Sáu người đi vào trong nội động, dưới ánh sáng đèn lò mờ, ai nhìn thấy cũng đều kinh hoàng toát mồ hôi ra, Nguyên Thông là người công lực cao siêu như thế mà cũng phải rùng mình. Tích Tổ, Đàm Anh hoảng sợ đến nỗi hét rú lên rồi lấy tay che mặt, không dám nhìn nữa.

Thì ra trong đó toàn những xác cụt chân cụt tay, mất đi mũi, tai trông rất thảm khốc, mùi hôi thối là từ những xác đó phát ra. Trên vách động lại treo mấy cái đèn lò mờ trông càng đáng sợ. Nguyên Thông cau mày lại tỏ vẻ rầu rĩ và tự khiển trách mình. Nếu tôi không giết chết tên ác tặc kia thì thực hổ thẹn với các người.

Ngọc Nữ cũng đau lòng, rầu rĩ không nói lời nào.

Ngọc Tiên Từ bỗng rú lên một tiếng thật lớn rồi nghiêm nghị nói:

- Vạn Dương Sơn chủ độc ác đa mưu lắm kẻ, phen này y đã tự đào mồ chôn mình. Bây giờ y đã giết sạch những con tin như vậy, chúng ta không còn phải do dự gì nữa mà cứ việc thẳng tay trừng trị hắn.

Nguyên Thông nghĩ đến mọi người bị giết trong lòng lại đau xót nước nở nói tiếp:

- Dù có chém Ứng Thành Luân ra làm muôn mảnh hay đem y đi thiêu. Nguyên Thông tôi cũng không nguôi được mối hận này.

Thái Hà nói với Nguyên Thông:

- Bây giờ chúng ta hãy kiểm xác của Ngọc gia gia và Ngụy bá bá đem về núi chôn cất.

Nguyên Thông và Thái Hà tìm kiếm đã hơn cả trăm cái xác mà vẫn không thấy xác của Nhất Tâm Cư Sĩ và Long Hồ Di Cái đâu cả. Mọi người đều cho rằng còn một số người chưa bị giết và bị Ứng Thành Luân di chuyển tới một nơi bí mật khác.

Sau đó sáu người đào một cái hố thật lớn đem chôn xác những người chết. Công việc này phải mất gần một ngày mới xong.

Lúc đó trời đã tối, sáu người vái lạy ngôi mộ lớn và khấn thầm vài câu rồi quay trở lại hang động Cổ Nguyệt.

Sáng hôm sau, mọi người bàn tán một hồi, liền quyết định chờ đến mừng năm tháng năm sang năm, ngày sáng lập môn phái của tên ác tặc Ứng Thành Luân mới biết được địa điểm của tên ác tặc ấy ở đâu. Chứ bây giờ cứ tìm kiếm như thế này mãi cũng chi hoài công.

Mấy người đoán chắc đến ngày đó Ứng Thành Luân sẽ xếp đặt rất chu đáo, bằng không khi nào y lại chịu mời cả thiên hạ anh hùng tới để tự mang cái chết vào thân. Ngọc Nữ có lòng muốn hoàn thành tâm nguyện của Ngọc Tiêu Tiên Từ, nên bà ta mới tuyên bố không muốn can thiệp vào hành động của bọn trẻ mà khuyên Ngọc Tiêu Tiên Từ cùng với Thái Hà trở về Lư Sơn trước.

Nguyên Thông thấy còn nhiều thì giờ liền quyết định đi thăm Đàm Kỳ Ngu xem có cách gì cứu được ông ta không, rồi mới tới núi Cửu Nghi tìm kiếm Tôn Hoàn Nhiên và Tăng Bật.

Tích Tổ và Đàm Anh đi cùng Nguyên Thông, ba người không rời nhau ra nữa, mọi người đã quyết định như vậy, liền rời khỏi núi Tuyết Phong.

Nguyên Thông từ biệt mẹ rồi lên đường đi ngay, giữa đường gặp đệ tử Võ Đang, với địa vị Hộ Pháp chàng dẫn người đệ tử đó về nói với chương môn là hãy chuẩn bị sẵn sàng để mừng năm tháng năm sang năm dự ngày khai phái Vạn Dương để cùng diệt trừ tên ác ma đó.

Tích Tổ nhớ Lý Nhượng Hoa liền nhờ người đệ tử đó báo tin cho Nhượng Hoa hay và mời nàng tới Hồ Nam gặp gỡ.

Bọn Nguyên Thông ba người vì không có những bè trên đi cùng nên tự do khoan thai hơn trước nhiều.

Lại nói về Ứng Thành Luân bấy lâu nay luôn bị Nguyên Thông truy tìm. Sau khi Vô Lăng Biệt Thủ bị phát giác, y vội mang các con tin ở Cửu U trên núi Tuyết Phong, tưởng Nguyên Thông không thể khám phá ra được. Ngờ đâu Vương Nhị, Lý Ngũ lại báo tin cho biết...

Trong lúc vội vã y không thể nào mang hết con tin đi được, đành mang đi một số có giá trị còn lại bao nhiêu y nhẫn tâm giết sạch. Y định mang những cái xác đem chôn thì bọn Nguyên Thông đã tới.

Ứng Thành Luân rút lui ra khỏi núi Phong Tuyết, dẫn dò thuộc hạ mấy việc quan trọng. Mấy việc đó tất nhiên không ngoài việc dò xét xem trong nội bộ có ai phản loạn không, nếu có người phản loạn thì diệt trừ ngay như bọn Vương Nhị, Lý Ngũ. Xong đâu đấy, y tạm bỏ thân phận Vạn Dương Sơn Chủ, lại dùng cái tên Vạn Gia Sinh Phật và xuất hiện ở vùng Trường Sa.

Trường Sa là một thị trấn rất quan trọng của tỉnh Hồ Đông, đường thủy đều có, thực là thuận tiện. Ứng Thành Luân đã dùng danh nghĩa Vạn Gia Sinh Phật bỏ tiền ra mua đất, xây một tòa nhà đồ sộ là Hoài Viễn Sơn Trang để dùng làm chỗ kết nạp anh hùng và tăng thanh thế. Những người có mặt trong Hoài Viễn Sơn Trang có khá nhiều kì nhân dị sĩ, anh hùng hào kiệt quang minh lỗi lạc.

Trong bọn trang khách có một nhân vật rất kỳ lạ, người đó chính là Ngải Chiêm, lão nhị của nhóm Kính Môn Song Anh, y được Vạn Dương Sơn Chủ phái tới để làm tai mắt.

Vì Vạn Gia Sinh Phật rất tin cậy y, và y hầu như là nhị trang chủ Hoài Viễn Sơn Trang. Y rất kính trọng Vạn Gia Sinh Phật nên rất trung thành xử lý mọi việc ở Hoài Viễn Sơn Trang, ngoài ra y không còn làm một việc nào khác.

Chính y cũng không ngờ Vạn Gia Sinh Phật Ứng Thành Luân người y tâm phục nhất lại là Vạn Dương Sơn Chủ ngấm ngầm bắt y nhập bọn. Y ở trước một hoàn cảnh phức tạp, lúc nào cũng nhớ đến lời hẹn ước với Nguyên Thông, y chỉ sợ không lấy được lòng tin của Vạn Dương Sơn Chủ không sao đạt được kế hoạch của mình và Nguyên Thông đã định.

Hôm đó y đang tiếp mấy cao thủ trứ danh trên giang hồ, đang khi đàm đạo đến đại sự của võ lâm, bỗng có tráng đinh dẫn một ông già gầy gò mặc áo dài màu lam vào. Ông già này già đến nỗi hai mắt lờ ra, đôi mắt phát ra hai luồng ánh sáng màu lam, khiến cho ai nhìn thấy cũng rung mình kinh sợ. Hiện nhiên ông già này có võ công rất cao siêu. Ngải Chiêm vội tiến lên chào và cất tiếng hỏi:

- Lão trượng tới đây có việc gì thế?

Ông già vẻ mặt lạnh lùng, đôi mắt xanh càng sáng thêm với giọng khàn khàn đáp:

- Chẳng lẽ không có việc không được phép đến đây sao?

Ngải Chiêm nghe nói ngẩn người ra giây lát, rồi ngượng nghịu đáp:

- Lão trượng khiển trách như vậy cũng phải, nguyên lai Hoài Viễn Sơn Trang là nơi tiếp đãi thiên hạ anh hùng, mời lão tiên sinh ngồi.

Ông già quát dị vênh vào ngồi xuống ghế trên nhất, đưa mắt liếc nhìn quần hùng, giọng mũi kêu hừ hai tiếng rồi vênh vào hỏi:

- Hoài Viễn Sơn Trang này xưa nay vẫn được gọi là cửa hiệp nghĩa và cũng là nơi tiếp hiền nạp sĩ, vậy sao lão phu đến đã nửa ngày rồi mà không thấy ai ra tiếp đãi thế này?

Ngải Chiêm là người có tên tuổi khá nổi tiếng trên giang hồ, nên các khách đến thăm ai cũng kiêng nể y ba phần. Nhưng chưa có ai vô lễ với y như thế này, y hơi tỏ vẻ không vui đáp:

- Đây là Vạn Gia Sinh Phật Ứng lão tiên bối sai tại hạ đón tiếp quý khách.

Ông già quát dị đưa mắt nhìn thẳng ra sân nhà ở chỗ chính sảnh nói tiếp:

- Ngươi đủ tư cách tiếp đón lão phu hay sao?

Lời sỉ nhục ấy không những Ngải Chiêm nhĩ không nổi mà ngay cả các tân khách có mặt tại đó cũng đều nổi giận. Nhưng Ngải Chiêm vẫn cố nhĩ không giờ mặt vội. Tuy vậy y không lễ phép như trước nữa mà cất tiếng đáp:

- Lão phu là Ngải Chiêm được người xưng là Kính Môn Song Anh, xưa nay tiếp đãi các vị chưông môn của các môn phái chưa thấy là mình không xứng đáng.

Ông già gầy gò vẫn vênh vào như cũ, mồm chỉ cười nhạt, hình như y không định trả lời Ngải Chiêm vậy.

Ngải Chiêm không sao chịu nhịn được nữa, tức giận đến người lầy bầy, nhưng vì nể chủ nhân nên y không dám nổi khùng ngay thôi. Khiết Trương Chấn Tam Xương Ngô Hàm tuy là người miền nam nhưng lại cao to như người miền bắc, ngồi cạnh đó thấy vậy liền bước ra nói:

- Chẳng hay ngươi có tài ba cao siêu tới mức nào mà dám làm bộ làm tịch như thế.

Ông già nọ vẫn ngồi yên, hai mắt cứ nhìn ngược chứ không thèm để ý gì đến Ngô Hàm. Ngô Hàm là khách mà Ngải Chiêm thay mặt chủ chịu nhịn được thì khi nào y lại nổi khùng trước, nhưng thái độ ngông cuồng của lão già này thực làm y không sao nhịn được, liền bước đi đến gần đối phương, bước đi rất nặng khiến nền đất và nhà cửa đều phải rung, đủ thấy nội công của y thâm hậu biết bao, rồi y đưa tả chưông lên toan đẩy vào đối phương một cái.

Thực không ai tin ông già gầy gò như thế mà chịu nổi một chưông của Ngô Hàm mạnh như vậy.

Ai nấy đều trở mắt ra nhìn Ngô Hàm ra tay, vì thái độ của ông quá ngông nên không ai đứng ra can ngăn.

Ngờ đâu chưông lực của Ngô Hàm chưa đẩy tới thì ông già đã trừng mắt lên nhìn y nhe răng cười, tiếng cười như tiếng khóc, với giọng khàn khàn và xoa tay hỏi:

- Hãy khoan đã! Lão gầy gò như vậy làm sao chịu được 1 chưông của ngươi, lão chịu người hùng hơn lão đấy, chẳng hay ngươi đã vừa lòng chưa.

Mọi người trong sảnh nghe thấy đều cười ồ, nhờ vậy mà không khí bớt gay gắt.

Ngô Hàm thấy ông già quát dị nói như vậy thật không tiện ra tay, đứng ngẩn ra đó hồi lâu, rốt cục cũng phải rút tay lại rồi quát lớn:

- Nếu vậy ngươi mau bước xuống dưới kia ngồi ghế chót đi.

Ông già nhún vai một cái rồi nói:

- Ủa, thế ra bạn tranh chỗ của lão đó, thôi được lão đổi chỗ với bạn cũng được.

Ngô Hàm thấy y trả lời như vậy càng thêm tức giận đành hậm hực quay trở về chỗ ngồi chứ không thèm cãi với lão nữa.

Ông già ấy kẻ mặt cũng dày thật. Y không coi sự bị sỉ nhục đó vào đâu cả, vẫn cứ kiêu ngạo ngồi yên như cũ, không khác gì một con gà mái, tha hồ mọi người nhìn y và nhạo báng y cũng mặc.

Mọi người vui vẻ như thường riêng chỉ có Ngái Chiêm là vẫn hậm hực và để ý nhìn mãi mà không nhận ra lai lịch ông già, cho nên y cứ cau mày ngồi yên. Y ngẫm nghĩ một lát bỗng dậm chân một cái, thò dài một tiếng, gọi người hầu pha một ấm trà ngon bùng ra, y định thân chinh đi bùng trà mời ông già kia uống.

Khi người hầu pha nước và Ngái Chiêm rót nước vào một cái chén nhỏ rồi tay phải cầm chén, và ngón tay trở với ngón tay cái của bàn tay trái giao đầu vào nhau tạo thành một cái vòng tròn, còn ba ngón tay kia thì khê đung vào mép chén nước.

Đây là một kiểu chào hỏi ngầm của các nhân vật cao cấp của Vạn Dương Sơn, y nghi ngờ ông già này là cao thủ của Vạn Dương Sơn Chủ sai phái đến để gây hấn.

Ông già quái dị đưa tay đỡ lấy chén nước nhưng không dùng ám hiệu để trả lời. Tuy vậy mắt y vẫn nhìn vào tay trái của Ngái Chiêm khiến Ngái Chiêm rất hối hận là mình làm như thế đã thất cách và không sao biết được lai lịch của đối phương.

Có lẽ ông già họ đã biết ám hiệu của Ngái Chiêm nên chỉ thấy y cười nhạt và đặt chén nước xuống bàn quát lớn hỏi:

- Trong chén nước này có độc hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Pháp thân biến thể

Ngái Chiêm không biết nên cười hay nên khóc, nhưng vẫn trả lời:

- Lão trượng nghị trong nước có thuốc độc phải không?

- Đây là tác phong của lão phu, bao giờ cũng nói dọa như thế để phân biệt gian ngay của người ta ra sao? Vì lão mắc hờm nhiều quá rồi.

Nói tới đó, y cười gằn hai tiếng rồi mới nói tiếp:

- Ngươi bảo thể công bằng tâm lý này của lão phu có cao siêu không?

Ngái Chiêm gật đầu đáp:

- Lão tiên sinh khéo dọa người thực, cũng may trong nước trà không có thuốc độc.

Ông già quái dị bỗng biến sắc mặt:

- Ai bảo là không?

Ngái Chiêm ngượng vô cùng, nhất thời không biết trả lời như thế nào cho phải.

Ngô Hàm tức giận khôn tả đi tới gần cầm chén nước ấy lên uống luôn, mồm thì quát lớn:

- Bây giờ ngươi đã yên tâm. . .

Y chưa nói dứt, mặt đã biến sắc với giọng run run nói:

- Độc... có thuốc độc...

Y chưa nói dứt đã ngã lăn ra, mặt đen dần. Đó là hiện tượng trúng phải thuốc độc rất mạnh, nhưng chưa tắt thở ngay.

Lúc ấy trong đại sảnh loạn xạ vô cùng, các tân khách chạy ngay lại xem.

Ông già quái dị liền dậm chân xuống đất mấy cái thật mạnh mồm thì quát lớn:

- Các người thấy chưa, nước của Hoài Viễn Sơn Trang này có thuốc độc.

Ngái Chiêm mặt nhợt nhạt đứng chờ người ra không nói được nửa lời vì chén nước đó chính tay y bưng đến mời.

Trong lúc xôn xao thì bỗng phía sau sảnh, có một tiếng cười rất lớn và mấy tiếng ho rất khẽ, tiếng ho ấy không lớn lắm, nhưng như rót vào tai mọi người vậy. Tiếp theo người đó lại lên tiếng nói:

- Quý vị khỏi nao núng nữa, Úng lão đã ra đây.

Mọi người nghe xong đều yên lặng như tờ đủ thấy oai danh của Vạn Gia Sinh Phật lợi hại như thế nào.

Ông già nọ vừa nhảy nhót vừa kêu la đắc chí vô cùng, bỗng thấy mọi người đều chú vào trong nhà y cảm thấy kêu la mãi mà không ai phản ứng gì, hồ thẹn vô cùng liền nhún vai một cái rồi cầm miệng không nói nữa.

Úng Thành Luân đi tới trước mặt Ngô Hàm phát tay áo một cái mặt của nạn nhân đã hết xám ngay và y ngồi ngay dậy mắng chửi ông già gầy gò kia rằng:

- Khốn nạn, chắc là ngươi đã bỏ thuốc độc vào trong chén nước.

Úng Thành Luân ôn tồn an ủi Ngô Hàm rằng:

- Ngô huynh hãy ra đằng kia ngồi nghỉ ngơi trong giây lát, Hoài Viễn Sơn Trang này không bao giờ để cho những kẻ gian tà làm nguy đâu.

Nói xong y đưa mắt nhìn ông già gầy gò. Ngờ đâu ông già ấy không sợ chút nào mà còn lạnh lùng hỏi:

- Úng giáo chủ còn nhận được cổ nhân này không?

Vạn Gia Sinh Phật ngạc nhiên vô cùng, y nghĩ mãi không ra ông già ấy là ai, nhưng vốn là một kẻ đại gian ác nên mặt y không hề thay đổi chút nào, liền cười ha hả đáp:

- Bạn già kia, Úng Thành Luân bây giờ không phải là Úng Thành Luân năm xưa nữa, các bạn có mặt tại đây có thể làm chứng cho tôi. Vừa rồi bạn đùa bạn họ Ngô như vậy, nếu tiểu đệ không có mặt tại đây có phải bạn họ Ngô đã chết oan rồi không?

Ông không biết ông già nọ là ai, nhưng không dám nói là không. Tuy vậy mọi người đã thấy y giải được chất độc cho Ngô Hàm thì phải tin tưởng y với ông già kia là bạn cũ, nhờ vậy y mới đỡ ngượng.

Ông già nọ lại lớn tiếng cười nói tiếp:

- Khéo nói thực, khéo nói thực. Úng huynh cũng là người sử dụng thuốc độc rất tài giỏi và tất nhiên huynh phải biết lão phu đã nương tay. Nhưng hôm nay lão phu đến đây là muốn thử tài nghệ sử dụng thuốc của lão huynh đấy thôi.

Úng Thành Luân cau mày lại đáp:

- Xin bạn đừng nhắc nhở đến những sự lỗi lầm của tôi nữa.

Ông già nọ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng rồi nói tiếp:

- Bạn có muốn lão đem những việc làm không người được của bạn ra cho mọi người nghe không?

Úng Thành Luân hơi giật mình vì y cũng có chút nghi kỵ nhưng không chịu tỏ vẻ lép vế ở trước mặt đông đảo người như vậy, bởi thế y vẫn không dám nổi giận chỉ sượng sùng đáp:

- Lão phu có tự phụ là một người hoàn toàn đâu. Những việc làm lỗi năm xưa của lão như thế nào được các bạn ở hai giới hắc bạch lượng thứ cho lão rồi, dù bạn có nói ra lão cũng không bị ảnh hưởng chút nào.

Ông già nọ cũng không dám quá áp bức Thành Luân nên dịu giọng nói tiếp:

- Ai chả biết Vạn Gia Sinh Phật Úng Thành Luân đã hối cải và giờ bạn đã tu thành chính quả rồi, nhưng xin bạn đừng có phụ lòng lão thành tâm đến đây thỉnh giáo mới được.

Úng Thành Luân đã nhận ra ông già này không phải là người thường, dùng lời lẽ không thể nào đuổi y đi được. Cho nên y giờ mặt lăm lăm ra vẻ tươi cười hỏi lại:

- Bạn già kia chúng ta cách biệt nhau quá lâu lão có rất nhiều chuyện tâm phúc muốn thưa cùng, mời bạn vào trong nội thất chuyện trò chẳng hay bạn nghĩ sao?

Ông già nọ gật đầu, cùng với Úng Thành Luân đi vào trong nội sảnh. Hai người ngồi xuống trò chuyện. Trong đó chỉ có Úng Thành Luân và ông già hai người thôi.

Ứng Thành Luân đã quyết tâm diệt trừ ông già này nên y biến sắc mặt lạnh lùng nói:

- Ngươi có bao nhiêu tài ba kỳ độc cứ việc giở ra đi.

Ông già bỗng dịu giọng đáp:

- Lão phu không có ý đối địch với ngươi đâu, nhưng muốn ném thử một thứ kỳ độc mà ngươi bảo tồn đã lâu đấy thôi.

Ứng Thành Luân hậm hực hỏi tiếp:

- Tại của ngươi thính thật, chẳng hay ngươi tự tin có cách giải được năm môn độc được ấy chăng?

- Lão phu cứ ngồi yên ở đây không cử động, tha hồ ngươi muốn làm gì thì làm.

Ứng Thành Luân lấy năm cái lọ sứ năm màu xanh, tía, lam, đỏ [không rõ] ra để trên mặt bàn rồi hỏi tiếp:

- Đây là năm thứ thuốc độc nhất thiên hạ, một chút xíu có thể giết được hàng vạn người, chẳng hay ngươi muốn thử lọ nào?

- Thử cả năm lọ một lúc.

Ứng Thành Luân lấy mỗi lọ ra một chút bỏ vào trong một cái chén, pha với rượu trắng rồi khẽ đưa một cái, chén rượu ấy từ từ bay tới tay ông già nọ, y thấy ôn ta không do dự gì cả, giơ lên uống một ngụm cạn ngay.

Một lát sau y thấy người ông già toát mồ hôi đen ra. Thì ra năm thứ thuốc kỳ độc đó vào trong bụng y xuyên qua các mạch máu hóa thành mồ hôi bài tiết ra ngoài hết.

Ứng Thành Luân, thấy vậy mặt biến sắc, thực là một sự không thể tưởng tượng được, y đánh liều lại đổ năm thứ thuốc đó vào chén rượu nhưng lần này nhiều gấp đôi rồi y đưa cho ông già mà cười nhạt hỏi tiếp:

- Ngươi có dám uống thêm chén này nữa không?

Ông già giơ tay lên giờ thần công hấp vật (môn nội công có thể hấp được đồ đặc) ra, chén rượu đang ở trong tay của Ứng Thành Luân liền bị nội công của ông ta hút luôn, cái chén từ từ bay sang ông già. Nhưng ông ta lại không bắt mà chỉ hất mạnh một cái, rượu độc bắn tung tóe hất cả vào mặt Ứng Thành Luân.

Dù Ứng Thành Luân khôn ngoan đến đâu cũng không ngờ ông già lại hất rượu độc đi như vậy. Bất đắc dĩ y phải nhảy sang bên cạnh.

Ông già thấy vậy cười như điên khùng giờ tay vợ luôn nắm lọ thuốc độc để ở trên bàn.

Thì ra ông ta không có ý giết hại đối phương, mà chỉ cướp mấy loại thuốc độc lợi hại nhất thế gian thôi. Khi ông ta đã cướp năm lọ thuốc độc rồi liền ngưng ngay tiếng cười đôi giọng lạnh lùng nói:

- Những thứ thuốc độc này ở trong tay ngươi sẽ nguy hại cho vô lâm rất lớn, lão phu thân nó đi như vậy là làm giảm bớt tội ngươi. Chẳng hay ngươi còn lời lẽ gì muốn nói nữa không?

Vạn Gia Sinh Phật tức giận quát lớn một tiếng chẳng nói chẳng rằng múa chưởng tấn công ông già luôn.

Ông già gầy gò quái dị cười nhạt một tiếng rút nút một lọ nhằm mặt Ứng Thành Luân ném tới. Vạn Gia Sinh Phật thấy đối phương dùng lọ độc được tấn công mình trong lòng mừng thầm ung dung giờ ngón tay ra định chụp luôn bình sứ ấy.

Ngờ đâu ông già ấy khôn ngoan ngầm ngầm vận nội lực vào cái lọ sứ nên khi Vạn Gia Sinh Phật đưa tay lên chụp, đột nhiên bình sứ vỡ tan tành, thuốc độc ở bên trong liền hóa thành một làn khói ngấm ngập gió lan ra ngay ở ạt bay thẳng tới người Ứng Thành Luân.

Ứng Thành Luân cũng không phải tay vừa, rút tay khom lưng nhún chân một cái lui ra ngoài xa hơn trượng, nhưng đầu sao y cũng kinh sợ mặt tái mét. Ông già gầy gò tỏ vẻ tiếc rẻ nói tiếp:

- Thực là phí mất một lọ thuốc Vô Ảnh chi độc. Nếu ngươi có hứng thú như thế nữa lão phu sẽ bằng lòng trả hết mấy lọ này cho ngươi.

Nói xong, ông ta lớn bước đi ra ngoài cửa.

Ứng Thành Luân như con gà chọi thua trận, cụp cánh, cụp đuôi mất hết oai phong cứ trở mắt lên nhìn ông già mang đi bốn lọ thuốc độc: Tiêu Hinh, Hóa Cốt, Đoạn Trường, Kháng Huyết mà y đã tốn không biết bao nhiêu công sức mới có được.

Hãy nói ông già gầy gò quái dị mang bốn lọ thuốc độc ra khỏi Viễn Sơn Trang tiến thẳng về phía Nhạc Nông Sơn.

Lúc ấy trên đỉnh núi ở phía đằng trước bỗng có hai cái bóng người đi tới, khiến ông già giật mình kinh hãi, vì ông ta đã trông thấy rõ hai cái bóng là một người chạy một người đuổi. Khi người đi trước tới gần ông ta bèn lên tiếng kêu la:

- Lão trượng cứu tiểu nhân với.

Người ấy vừa nói tới đó đã ngã lăn ra đất.

Ông già gầy gò trợn mắt lên nhìn nho sinh trung niên đuổi theo sau nói:

- Người tuổi trẻ không nên đuổi tận giết tuyệt như thế, xin hãy nể mặt lão phu mà tha chết cho y.

Nho sinh trung niên cau mày lại, đáp:

- Tha cho y ư?

Bổng y cười ha hả rồi nghiêm nghị trả lời ông già:

- Tại hạ không phải là kẻ giết người, vì thấy vị huynh đài này bị nhiễm phải chất độc rất nặng có ý muốn cứu y, ngờ đâu y lại hiểu lầm tại hạ là định giết y, như vậy có phải là tức cười không?

Ông già gầy gò vội đỡ lời:

- Ngài không có ý định giết người nếu vậy tốt lắm, còn việc cứu người thoát chết lão phu có thể làm được, nếu còn bận việc gì khác mời ngài cứ tự nhiên rời khỏi đây.

Nho sinh trung niên vẫn cứ đứng yên, không định đi, mỉm cười đáp:

- Lão trượng cứ việc ra tay cứu người đi, tại hạ đứng cạnh xem cũng thế thôi. Để lát nữa chờ vị huynh đài này tỉnh dậy rồi tại hạ còn giải thích cho vị ấy khỏi hiểu lầm tại hạ.

Ông già thấy y nói như thế, không đếm xỉa tới nữa, liền cúi đầu xuống nhìn người kia. Ông ta thấy kẻ bị thương không phải là trúng thuốc độc nặng vì ông ta chính là vua các chất độc nên chỉ thoáng trông một cái là biết liền, ông cười nhạt một tiếng lấy một mũi kim đen nhánh ra nhằm người giả bộ trúng độc đó chích luôn.

Người nằm dưới đất bỗng lăn một vòng tránh mũi kim đó, mồm thì la lớn:

- Lão trượng hãy khoan, vết thương độc của tiểu nhân đã lành mạnh rồi.

Nói xong y vội đứng dậy đưa mắt nhìn nho sinh trung niên một cái rồi đứng ra phía sau lưng ông già.

Ông già gầy gò biết hai người này có ý định đối phó với mình, bèn cười nhạt và nói:

- Hai người táo gan thực, dám giờ cái trò trẻ con này trước mặt lão phu, có lẽ các ngươi không muốn sống chắc.

Nho sinh trung niên vừa cười vừa đáp:

- Chúng tôi có táo gan tày trời cũng không dám đùa giỡn với lão trượng, tốn một chút hơi sức thôi.

Ông già gầy gò thấy nho sinh này ăn nói rất tao nhã và thái độ bình tĩnh mới nguôi cơn giận, hậm hực đáp:

- Lão phu muốn các ngươi chết mà không oán thán, nhưng lão phu hãy nghe các ngươi ngụy biện đã.

Nho sinh trung niên từ từ đáp:

- Tại hạ thấy đôi ngươi của lão trượng vừa lam vừa xanh biếc, mà không phải mới đẻ ra đã có đôi ngươi kỳ lạ như thế này đâu, ắt trong người đã nhiễm phải kỳ độc, cho nên đôi ngươi mới có màu sắc như thế, nếu không nghĩ cách giải độc thì chỉ trong mười năm nữa là cùng xương cốt của lão trượng sẽ bị thuốc độc đó làm tiêu tan hết liền.

Ông già nghe xong cả cười đáp:

- Lão có cần gì ngươi phải giờ những cái chuyện tướng số thô thiển ấy ra đâu.

Nho sinh không cần cãi lại vẫn cứ tự tiện nói tiếp:

- Lão trượng đừng tưởng mình có nội lực thâm hậu, và vì trong người có đủ trăm thứ thuốc độc nó sẽ tự khắc chế lẫn nhau mà không việc gì. Nhưng lão trượng có biết đâu, hiện giờ nó nằm phục ở bên trong nên không thấy việc gì. Tới khi nó làm nguy thì không còn cách gì cứu chữa được nữa.

Ông già nghe thấy đối phương nói cũng có lý nhưng ông ta vẫn không tin hỏi lại:

- Lão phu sở trường về các môn thuốc độc có thể nói là độc nhất vô nhị trên thiên hạ sao lão phu lại không tự biết.

- Vâng, tài sử dụng thuốc độc của lão trượng cao minh lắm. Nhưng việc gì cũng vậy, trái đạo trời mà thi hành sau này thể nào cũng bị thất bại.
- Lời nói của người tuy nghe được nhưng đối với lão phu lại khác.

Nho sinh cau mày lại mặt tỏ vẻ nghi ngờ hỏi:

- Không biết lão trượng có bằng lòng để cho tại hạ thăm mạch xem không?
- Người muốn lợi dụng lúc xem xét mà ám hại lão phu phải không? Người phải biết lão phu chỉ khẽ giơ tay giơ chân hay là nhờ đàm hà hơi là có thể giết người được, khuyên người đừng tốn công vô ích như thế nữa.
- Tại hạ cũng nhìn thấy lời nói của lão trượng rất phải, nhưng tại hạ đã nhận ra những thuốc độc của lão trượng chỉ có thể giết hại người khác chứ không làm gì nổi tại hạ đâu.

Nói tới đó y đưa mắt nhìn thẳng vào mặt ông già hỏi lâu rồi nghiêm giọng nói tiếp:

- Nhưng muốn để lão trượng khỏi nghi ngờ bắt buộc tại hạ phải [không rõ] trước mặt lão trượng mới được.

Nói xong, y quay đầu lại dặn người đứng ở phía sau vài lời, còn y vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Có lẽ y chưa biết lai lịch của ông già nên mới phải đề phòng như thế.

Người già bộ tướng độc đi đến cạnh đường chia bàn tay sáu ngón ra bẻ một cành trúc dài, ngắt hết lá rồi đưa cho nho sinh trung niên.

Ông già gầy gò đứng yên xem người sáu ngón bẻ trúc, trong lòng bỗng tỉnh ngộ. Ông ta đã nhận ra người sáu ngón ấy là ai rồi, nhưng vì mặt của ông ta thay đổi quá nhiều và người có bàn tay sáu ngón lại già hơn trước. Cho nên bạn cũ với nhau mà không nhận ra nhau, nhưng còn nho sinh trung niên kia là ai thì ông ta không nhận ra.

Nho sinh trung niên cầm lấy que trúc rồi nói tiếp:

- Xin mời lão trượng giơ tay trái ra nắm lấy một đầu gãy trúc.

Vì ông già đã nhận ra Đa Chỉ Thần Thâu Thất Thất là bạn chứ không phải địch, cho nên ông ta vẫn trấn tĩnh như thường, nghe lời liền làm, nhưng bụng bảo dạ rằng:

“Thử xem các người giờ trò gì ra đối phó với ta nào?”

Ông ta vừa nghĩ tới đó, chưa kịp nghĩ tiếp thì thấy nho sinh nói rằng:

- Bây giờ lão trượng có thể buông que tre xuống đi.

Ông già thấy nho sinh đổi ý kiến nhanh như thế, vừa cười vừa nói tiếp:

- Người trẻ tuổi kia không nên đùa giỡn bề trên như thế này.

Nho sinh trung niên cũng cười và hỏi:

- Có phải cố làm ra như vậy đấy không?

Hãy chờ tại hạ nói xong đã rồi lão trượng hãy phê bình, chẳng hay lão trượng nghĩ sao?

Ông già gầy gò đáp:

- Quý hồ lời nói của người có một nửa là sự thật, thì sự hiểu lầm của chúng ta vừa rồi coi như xí xóa hết, và lại còn tặng cho mỗi người một viên Bách Độc Hoàn nữa.

Nho sinh nghe thấy ông già gầy gò nói tới Bách Độc Hoàn, mặt lộ vẻ kinh ngạc hỏi tiếp:

- Có phải lão trượng nói Bách Độc Hoàn đó là thuốc tuyệt tích giang hồ đã lâu mà do Độc Tôn Tây Môn Báo chế luyện ra phải không?

Ông già gầy gò mặt tỏ vẻ đắc chí, cười khi một cái và đáp:

- Phải món lễ vật này không nhỏ đấy chứ?

Thư sinh trung niên lại hỏi tiếp:

- Nếu vậy lão trượng đã luyện thành công những cách sử dụng trong Độc Kinh rồi phải không?

Ông già khẽ gật đầu chứ không phủ nhận. Nho sinh lại nói tiếp:

- Và còn luyện thành công môn “Biến Thể Pháp Thân”, một trong những môn khó luyện nhất trong Độc Kinh. Thứ Biến Thể Pháp Thân này, ngay đến Độc Tôn Tây Môn Báo cũng chưa luyện qua bao giờ.

Ông già gầy gò nghe thấy nho sinh nói như vậy mặt lộ vẻ kinh ngạc và hỏi lại:

- Thế ra ngươi cũng đã đọc qua cuốn Độc Kinh rồi ư?

Nho sinh mỉm cười đáp:

- Độc Kinh đã theo Tây Môn Báo cùng mất tích ở trên đời, như vậy làm sao mà tại hạ được trông thấy?

Ông già có vẻ không tin, lại hỏi tiếp:

- Nếu vậy tại sao ngươi lại biết rõ môn “Biến Thể Pháp Thân” như thế?

- Tuy tại hạ không biết nội dung của Độc Kinh ra sao, nhưng tại hạ cũng biết đại cương về Độc Kinh, vì tiên sư đã cho hay hết.

Lúc ấy Thần Thâu liền xen lời hỏi:

- Lão trượng đã luyện môn “Biến Thể Pháp Thân” xong chưa? Sao không nhìn nhận đi. Chẳng lẽ lại không nỡ cho xin hai viên Bách Độc Hoàn hay sao?

Ông già gầy gò cười ha hả đáp:

- Thế nào lão cũng tặng cho hai người hai viên Bách Độc Hoàn, nhưng lão phu còn muốn hỏi hai người câu này đã: có phải lão phu này không sao thoát khỏi được sự vận hành tự nhiên của đạo trời không?

Nho sinh trung niên cương quyết đáp:

- Dù lão trượng đã luyện thành công môn “Biến Thể Pháp Thân” rồi, khắp mình mẩy đều là độc rồi, nhưng căn cứ vào sự chấn mạch bằng chiếc gậy trúc vừa rồi của tại hạ, thì sự thành công của lão trượng không phải là khổ luyện từ hồi còn nhỏ, mà do lúc già gặp một sự kỳ lạ mới luyện thành. Tại hạ xin thâu hỏi câu bình luận hồi nãy.

Ông già nghe thấy thư sinh nói như thế, trong lòng rất khâm phục, lại lên tiếng hỏi tiếp:

- Ngươi bảo từ xưa đến nay chỉ có một mình lão phu mới luyện thành công môn “Biến Thể Pháp Thân” này phải không?

Nho sinh không trả lời câu đó, trái lại y hỏi lại ông già rằng:

- Lão trượng là người từng trải, môn “Biến Thể Pháp Thân” này, nếu không có sự may mắn ấy, liệu có thành công không?

Ông già ngẫm nghĩ giây lát rồi thờ dãi đáp:

- Năm nay lão phu đã tám mươi lăm tuổi rồi, dù có chết cũng không oán hận gì, nhưng chỉ tiếc thay khắp mình mẩy của lão đã có những chất độc mạnh nên không sao hoàn thành được một điều tâm nguyện.

Nho sinh nghe lời nói của ông già, với giọng dịu dàng bảo tiếp:

- Chẳng hay lão trượng có việc gì nguy nan chưa làm xong, tại hạ xin vui lòng giúp lão trượng một tay.

Ông già lắc đầu đáp:

- Thôi đừng nói nữa! Dù có nói ra cũng không tài nào giúp được lão đâu!

Nói xong ông ta thò tay vào túi, định lấy Bách Độc Hoàn ra để cho hai người. Ngờ đâu khi ông ta thò tay vào túi, bỗng tay của ông vội rút chỉ thẳng vào mặt Thần Thâu quát bảo:

- Lão trộm già kia! Có mau trả lại Bách Độc Hoàn cho lão không?

Ông già ấy vì sao nhận được Thần Thâu?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chúa của bách độc

Sở dĩ ông già vừa trông thấy Thần Thâu đã nhận ngay ra được, là vì tay của y có sáu ngón. Thần Thâu liền trợn ngược đôi mắt lên lạnh lùng hỏi lại:

- Lão trượng có trông thấy tại hạ lấy trộm Bách Độc Hoàn của lão trượng hay chỉ là phỏng đoán?

Ông già tức giận quát:

- Cái trò của ngươi, năm mươi năm về trước lão phu đã biết rồi. Nếu ngày hôm nay ngươi không trả lại Bách Độc Hoàn cho lão phu thì đừng có trách sao lão phu trở mặt đấy!

Thần Thâu trợn tròn đôi ngươi, ngẫm nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra được ông già này là ai.

Nho sinh đã nhận ra ông già này không phải người ác độc, liền quay đầu lại nhìn Thần Thâu rồi ha hả cười nói:

- Lão trượng khỏi nóng lòng vì bức tức như thế, hãy cho phép anh em tại hạ được chuyện trò để nhớ lại những tình cũ nghĩa xưa với lão trượng trước, rồi sẽ trả lại Bách Độc Hoàn cho lão trượng.

Mục đích của Nho sinh là muốn dò hỏi lai lịch và xuất thân của ông già này để tìm cách đối phó.

Ông già trợn mắt lên nhìn Thần Thâu hỏi:

- Có thật ngươi không nhận ra lão phu hay không?

Thần Thâu trợn tròn mắt lên đáp:

- Mỗi thế nào cũng phải nhận ra con người đầy độc mà không ai dám lại gần này.

- Chẳng lẽ lão phu gây đến nỗi đã thay đổi hẳn cả nguyên hình của mình sao?

- Xem cốt cách của lão thì không có cái gì đặc biệt đáng khoe khoang với đời cả.

- Không ngờ trộm già lại có đôi mắt chó đến thế! Lão phu là Lâm Nhất Quái đây mà ngươi cũng không nhận ra ta à?

Nho sinh nghe thấy ông già tự nhận mình là Lâm Nhất Quái ngạc nhiên vô cùng, mỉm cười nói:

- Mồ tin lão trượng là Võ Lâm Nhất Quái rồi. Nhưng Đàm Anh nói lão bị giam giữ ở trên núi Huyết Thạch mười lăm năm trời, chả lẽ Biến Thế Pháp Thân của tiền bối luyện thành công do ở trên núi Huyết Thạch.

Nhất Quái kinh ngạc vô cùng đáp:

- Huynh đài là ai, sao lại biết mồ bị giam trên Huyết Thạch.

Thần Thâu chưa được Nguyên Thông nói cho biết Ký Ngu giam giữ trên núi Huyết Thạch nên chưa biết rõ chuyện này nhưng cũng vui vẻ tiếp lời:

- Đàm lão ca! Vị này là Diệu Thủ Nhân Y Bốc đại hiệp, tiếng tăm lừng lẫy thiên hạ đấy!

Nhất Quái nghe nói, kinh ngạc và mừng rỡ vô cùng, vội đỡ lên:

- Huynh đài đã là Thần Y Bốc đại hiệp thì bốn lọ thuốc độc này đệ lấy được của Ứng Thành Luân, xin đại hiệp cứ giữ lấy để nghiên cứu, đệ có lấy lại cũng không để làm gì. Đệ chỉ xin lại mấy viên Bách Độc Hoàn mà thôi.

Thần Y lên tiếng từ chối, nhưng thấy Nhất Quái khẩn thiết quá nên đành nhận bốn lọ độc dược và cảm ơn rằng:

- Đàm huynh đã ban cho, tiểu đệ xin bái lĩnh.

Sau khi được Thần Thâu đưa trả lọ Bách Độc Hoàn, Nhất Quái liền tặng cho Thần Thâu và Thần Y mỗi người một viên.

Kính Thành nhận lọ thuốc rồi nói với Ký Ngu:

- Vừa rồi Đàm huynh bảo còn một tâm nguyện chưa làm, không biết việc đó là gì, có thể nói cho bọn đệ biết được không, may ra đệ có thể giúp huynh một tay.

Ký Ngu xin lỗi xong đáp:

- Tiểu đệ vì không biết huynh là Bốc đại hiệp cho nên đệ mới không tin tưởng, lúc này tiểu đệ đang muốn phiền đại hiệp giúp cho.

Bắc Kinh Thành đáp:

- Đàm huynh hà tất phải khách khứa như thế, tiểu đệ nguyện xin hết sức giúp huynh.

Ký Ngu ho khan một tiếng rồi đem chuyện của mình ra kể cho Kinh Thành nghe.

Thực ra từ khi Ký Ngu gặp Nguyên Thông vì uống Hối Thiên [X] Ông ta thấy đã lãnh lặn như thường, ý niệm cầu sống và hùng tâm cũng phần chấn hết sức, vậy nên ông ta dù ở trong nước Đoạn Trường vẫn cố hết sức tu luyện. Một mặt ông ta lợi dụng mỗi ngày có thể rời khỏi nước Đoạn Trường ấy độ nửa tiếng đồng hồ để ra ngoài hoạt động.

Mỗi khi ông ra ngoài hoạt động lại tìm hết trong xóm trong hốc đá ấy. Ngờ đâu ông ta tìm thấy một cái cửa ngầm ở trên vách đá. Cửa hầm ấy được điều khiển bằng một tảng đá trung nhũ, dài tựa như một cái măng tre vì có một lần ông ta ngẫu nhiên nhảy nhót đụng phải thoi đá ấy. Những lần khác ông ta vẫn thường va chạm vào những thoi đá khác, nhưng duy có lần ấy thoi đá này di chuyển và cũng như vậy thay đổi tính mạng nửa đời sau của ông ta. Vách đá ở trong đầm nước ấy bỗng lõm vào hiện ra một cái cửa động, ông ta không do dự gì hết phi thân vào trong thạch động, trong đó là một thạch thất vuông vắn, sáng như ban ngày, ở trên đỉnh bốn góc đều có khảm một hạt minh châu lớn, nên phòng này mới sáng sủa như thế.

Giữa thạch thất có một cái án thư bằng đá trắng, trên án thư có một cái hộp ngọc màu đen dưới hộp có một tờ giấy.

Ký Ngu vội cầm hộp ngọc lên, giờ tờ giấy ra đọc:

- “Mồ! Tây Môn Bảo” nghiên cứu cách dùng độc từ nhỏ nay viết thành cuốn Độc Kinh này và luyện Bách Độc Hoàn để ở trong hộp này, tặng cho người có duyên.

Ký Ngu đây người là chất độc, muốn ra ngoài hang động nhưng không có sức, ngày thường buồn bức đến rầu rĩ khôn tả. Lúc này mừng rỡ vô cùng với giờ cái hộp ngọc ra lấy cuốn Độc Kinh giờ đến trang cuối cùng, thấy trong đó có cách tu luyện Biến Thể Pháp Thân rất thích hợp với tình trạng ông ta lúc bấy giờ, có thể nói không có khó khăn gì hết vì ông ta ở trong Đoạn Trường chi thủy mười lăm năm đã hoàn thành giai đoạn khó khăn của Biến Thể Pháp Thân này. Từ giờ chỉ cần theo những khẩu quyết bên trong luyện trong một trăm ngày là có thể luyện thành tuyệt học tối cao của môn Biến Thể Pháp Thân này.

Bất cứ ai đã luyện Biến Thể Pháp Thân rồi thì khắp mình từ cái tóc đến móng tay đều biến thành một thứ thuốc độc khôn tả vậy thì không một thứ thuốc độc nào có thể hạ được nữa. Chỉ có một điểm hơi phiền là người nào đã luyện thành Biến Thể Pháp Thân thì không thể gần gũi với ai và sờ mó ai nữa, vì động người nào thì người ấy sẽ nhiễm độc chết ngay. Ký Ngu nhất tâm muốn thoát khỏi Huyết Thạch sơn, nên ông ta không để ý đến cuộc hẹn với Nguyên Thông và tất cả mọi việc khác nữa. Thế rồi ông ta nhất tâm nhất trí luyện tập Biến Thể Pháp Thân. Một trăm ngày sau, không những ông đã luyện thành công Biến Thể Pháp Thân mà ông lại còn nghiên cứu thêm những môn khác của Độc Kinh và trở nên một vị chúa của thuốc độc.

Ông đã luyện thành tài ba tuyệt độc rồi liền bỏ lại cuốn Độc Kinh vào trong hộp ngọc và để lại năm viên Bách Độc Hoàn, rồi đi ra khỏi thạch thất và đóng cửa lại.

Vì ông ta nghĩ Nguyên Thông thế nào cũng tới kiếm ông, nên trước khi đi, ông ta đã dùng Thiết Chi Thần Công viết mấy dòng cho Nguyên Thông biết. Đồng thời ông ta còn nói rõ cách mở cửa ngầm với cuốn Độc Kinh giấu ở đâu để lại cho Nguyên Thông, để Nguyên Thông sử dụng năm viên Bách Độc Hoàn đó đi cứu người.

Ký Ngu rời khỏi Huyết Thạch sơn thì lúc ấy cũng là lần thứ hai Nguyên Thông xuống núi. Và ông ta cũng tình cờ phát hiện những hành vi độc ác của Vạn Dương Sơn Chủ. Ông ta liền theo dõi bọn ác đồ của Vạn Dương Sơn Chủ. Sau đó ông ta phát hiện Ứng Thành Luân giấu mấy lọ thuốc độc, vì không muốn để cho tên ma đầu ấy làm hại người, ông ta mới nghĩ cách cướp năm lọ thuốc độc ấy.

Kể hết chuyện của mình cho Thần Y nghe Ký Ngu không hề giấu giếm nửa lời.

Thần Y với Thần Thâu thấy Nhất Quái nghĩa dũng như vậy, đều kính phục vô cùng

Thần Y Kinh Thành liền cười ha hả nói:

- Đàm huynh kể bấy nhiêu lâu mà chưa có nói tới việc mà huynh muốn phiền bọn đệ giúp.

Ký Ngu thờ dài một tiếng rồi đáp:

- Năm xưa, chỉ vì tiểu đệ lo âu cho con cháu gái Anh nhi bị bệnh nặng, mới trúng phải quỷ kế của người ta. Lần này đệ thoát nạn trở về, tâm nguyện lớn nhất là làm thế nào để cùng cháu nó đoàn tụ ít ngày. Nhưng bây giờ người đệ đã dính toàn chất độc, làm sao mà hưởng được thú đoàn viên ấy. Bộc đại hiệp y thuật thần thông chắc thế nào cũng có cách giúp tiểu đệ.

Thần Y gật đầu đáp:

- Đệ xin ghi lòng, cố công suy nghĩ xem có cách nào chữa cho huynh được không.

Ký Ngu lại buồn rầu nói:

- Không biết bây giờ Anh nhi ở đâu? Có nhớ đến cái thân già này không?

Vì trên đường về Lư Sơn Từ Hàng Ngọc Nữ đã gặp Bốc Kính Thành kể chuyện bọn Nguyên Thông, Đàm Anh, Tích Tổ cho ông nghe nên ông kể lại cho Ký Ngu hay và nói:

- Chắc bây giờ Nguyên Thông, Tích Tổ và Đàm Anh đã đến Huyết Thạch rồi.

Lúc đầu Ký Ngu luyện xong Biến Thế Pháp Thân nóng lòng muốn rời khỏi Huyết Thạch Sơn ngay. Bây giờ ông ta nghe thấy Nguyên Thông đã đi núi Huyết Thạch, ông ta lại muốn quay trở về nơi đó.

Lòng mâu thuẫn của ông ta lúc này không ai biết được. Sau ông ta nghiêm nét mặt nói với Kính Thành rằng:

- Tiểu đệ trở lại núi Huyết Thạch một chuyến để bọn họ không phải lo lâu xao xuyến.

Thần Y thấy Ký Ngu nói như vậy cũng nói:

- Đàm huynh đi núi Huyết Thạch cũng phải. Nhân lúc này bọn đệ với Thất huynh ở lại đây giám thị những hành động của tên ác tặc họ Ứng. Đồng thời đệ cũng tìm kiếm môn thuốc để giúp huynh. Có lẽ khi chúng ta tái ngộ, đệ đã luyện xong thuốc men cho huynh rồi.

Thế rồi ba người liền chia tay nhau

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Tiểu tốt vô danh

Trên đỉnh núi Huyết Thạch, ánh sáng mặt trời chiếu xuống đỏ như máu.

Nguyên Thông, Tích Tổ và Đàm Anh ba người đang đứng xem cảnh kỳ lạ và kỳ độc ấy. Đàm Anh kích động vô cùng, chỉ muốn lên núi cứu ông ra khỏi hang động ngay.

Nguyên Thông với Tích Tổ cũng cảm động không kém gì Đàm Anh, nhưng dù sao hai người cũng trầm tĩnh hơn Đàm Anh nhiều.

Nguyên Thông liền lâm bảm nói, ý muốn dùng tiếng nói này để ảnh hưởng tới Đàm Anh. Chàng nói rằng:

- Bất cứ là ai cũng không sao chống nổi với hơi độc ấy. Ngay với công lực của tiểu huynh ngày này, cũng chưa dám chắc cầm cự nổi. Anh muội chớ có nóng lòng như thế vội, chúng ta đã tới nơi rồi thì chúng ta hãy nghĩ cách vẹn toàn đã rồi sẽ lên sau.

Đàm Anh cau mày lại đáp:

- Em không biết. Thế nào em cũng phải thân hành lên gặp ông em mới được.

Nguyên Thông thấy nàng ta nói như vậy, liền đưa mắt ra hiệu cho Tích Tổ.

Tích Tổ vội lên tiếng nói:

- Anh muội nóng lòng gặp ông, đó là lẽ thường tình. Nếu tôi là Anh muội, cũng sẽ nóng lòng như vậy nhưng không thân trọng nhờ trúng độc thì sao?

Nghe Tích Tổ nói, Đàm Anh đành rầu rĩ nín thinh.

Nội công của Nguyên Thông bây giờ đã luyện tới mức xuất thần nhập hoá, hơn nữa cơ thể của chàng từ khi thoát chết ở Lư Sơn trở nên khác hẳn người thường, nên dù chàng có nhiễm độc núi Huyết Thạch này cũng chỉ bị thương thôi chứ không đến nỗi mất mạng. Chàng có thể dùng nội công dồn chất độc đó vào một chỗ rồi đẩy ra ngoài. May mắn hơn nữa là bọn Nguyên Thông tới đây vào đúng ngày mà núi Huyết Thạch giảm chất độc. Tuy biết chắc như vậy nhưng Nguyên Thông cũng vẫn thận trọng đợi đến khi ánh sáng chiếu rọi vào con đường làm khí độc nơi này bớt hẳn đi. Nguyên Thông mới rút một tiếng vận nội công, nín thở Nguyên Thông người cứng như sắt đá, rồi giờ khinh công tuyệt đỉnh phi thân lên trên núi.

Chàng chỉ nhảy nhót mấy cái người đã như một mũi tên, nhảy mắt đã đến trước hang động. Vừa tới nơi chàng đã lên tiếng gọi:

- Đàm lão tiến bối, tiểu bối Thẩm Nguyên Thông đã tới đây.

Trong ao nước bỗng có một cái đầu nhô lên nhưng không phải Đàm Ký Ngu, cười khi trả lời:

- Người đã đến đây à.

Trong lúc vội vã, Nguyên Thông không để ý tới người trong ao nước có phải là Đàm Ký Ngu. Hơn nữa chàng tin rằng nơi đây ngoài Đàm Ký Ngu thì không còn ai có thể lạc vào ao nước quái dị này. Vì vậy chàng tiến tới mép ao mở mồm toan nói thì bị người dưới ao hắt ngay một ít nước Đoạn Trường vào mặt.

Bị nước độc hắt vào mặt, Nguyên Thông cảm thấy đau nhức vô cùng vội vận nội công để chống độc, nhưng không còn kịp nữa. Chàng chỉ kịp kêu lên được một tiếng rồi ngã sấp xuống.

Người trong ao thấy vậy cười lên ha hả rồi nhảy ra khỏi ao, đưa tay lên định bôi thêm cho Nguyên Thông một churòng nữa. Trong lúc Nguyên Thông mười phần chết chín bỗng ngoài cửa hang động có một tiếng cười nhạt rộn người, tiếp theo một luồng chỉ phong ào tới hắt bay người định hại Nguyên Thông xuống dưới ao.

Được người cứu thoát, Nguyên Thông cố gượng lên, chàng bỗng tỏ vẻ kinh ngạc và mừng rỡ. Thì ra người cứu Nguyên Thông chính là Võ Lâm Nhất Quái.

Đàm Ký Ngu, vội lấy một viên Bách độc hoàn ném cho Nguyên Thông và nói:

- Hãy uống viên linh dược này mau.

Nguyên Thông uống xong thuốc xong vận công cho thuốc dẫn, chớp mắt đã thấy bình phục như thường.

Thì ra Võ Lâm Nhất Quái vì đi một mình nên nhanh hơn bọn Nguyên Thông nhiều, lúc ông ta tới núi Huyết Thạch thì chính là lúc Nguyên Thông vừa mới chia tay với Đàm Anh, Tích Tổ. Vì không sợ trúng độc và quen thuộc đường lối, ông đi lối tắt nên mới đuổi kịp Nguyên Thông và may mắn cứu chàng thoát chết.

Lại nói về tên lạ mặt định hại Nguyên Thông, y tên Chu Giai Đắc, biệt hiệu Quý Oán Thần Sầu một thủ hạ quan trọng của Vạn Dương Sơn Chủ.

Một hôm ngẫu nhiên đi lạc vào núi Huyết Thạch và bị nhiễm độc đau nhức thân thể. Sắp chết đến nơi, bỗng thấy cái ao nước liền đánh liều nhảy xuống, nào ngờ thoát chết. Sau y lại theo sự chỉ dẫn của Võ Lâm Nhất Quái mở cửa vào trong thạch thất nên được những bí ẩn của nước Huyết Thạch.

Dù y đã uống Bách độc hoàn của Đàm Ký Ngu để lại, có thể ra khỏi núi Huyết Thạch nhưng y quyết chí ở lại để luyện môn "Biến Thể Thân Pháp" y chưa luyện thành công thì gặp Nguyên Thông và Đàm Ký Ngu. Lúc y đang đắc chí tưởng sẽ giết được Nguyên Thông thì bị Ký Ngu đánh cho một chỉ rơi tõm xuống ao. Tiếp đó y lại thấy Ký Ngu đưa Bách độc hoàn cho Nguyên Thông uống; y biết ông già này là nhân vật trước đây đã ngấm mình ở ao nước này và y tự xét thấy y không phải là đối thủ của ông ấy nên đành ngồi im dưới ao hồi hộp lo sợ.

Võ Lâm Nhất Quái sau khi cứu Nguyên Thông thoát hiểm, cười lên ha hả rồi bỗng sầm nét mặt, quay lại nhìn Chu Giai Đắc quát:

- Ngươi hãy lên ta hỏi.

Chu Giai Đắc vội vàng lồm cồm bò lên bờ ao quỳ xuống van lơn Nhất Quái không ngót. Nhất Quái quát mắt hỏi:

- Độc Kinh với Bách độc hoàn của ta ngươi để ở đâu? Mau trả cho ta, thì ta sẽ tha chết cho ngươi.

Giai Đắc vội van lơn:

- Bách độc hoàn, tiểu nhân đã uống mất một viên rồi, còn lại bốn viên với cuốn Độc Kinh vẫn để ở trong chiếc hộp đen kia. Tiểu nhân chưa hề đọc qua cuốn Độc Kinh ấy, vậy xin đại hiệp tha chết cho. Đòi sau tiểu bối sẽ làm trâu làm ngựa cho lão tiền bối thậm chí cả tổ tiên mười tám đời của tiểu bối cũng đội ơn đại hiệp nữa.

Nhất Quái cảnh cáo y:

- Dù ngươi có học thuộc cuốn Độc Kinh cũng vô ích. Đòi này, ngươi đừng hòng có thể luyện được "Biến Thể Pháp Thân".

Giai Đắc vội chối:

- Quả thật tiểu nhân chưa hề đọc qua một chữ nào trong cuốn Kinh ấy hết. Đồng thời, tiểu bối cũng không biết cái gì là "Biến Thể Pháp Thân" cả.

Ký Ngu trợn ngược đôi lông mày lên nói:

- Ngươi chả muốn luyện thành công môn "Biến Thể Pháp Thân" là gì? Ngươi đã uống viên Bách độc hoàn rồi, tại sao ngươi lại còn ngấm mình dưới nước Đoạn trường mai thế?

Giai Đắc lo sợ đến khóc lên tiếng, vội đáp:

- Tiểu bối đến đây đã gần một tháng, mình mẩy như bần lâm, mới xuống ao tắm rửa đây thôi.

Ký Ngu giận dữ quát bảo:

- Người ăn nói xảo trá như thế, ta không thể dung thứ cho người.

Giai Đắc lại van lơn kêu gọi:

- Đại hiệp...

Nguyên Thông hoá chương thành chỉ, điểm luôn vào trung phủ huyết, phế khí kết tụ và thủ túc thái âm nhị kinh hội hợp, nhấn mạnh nội lực, ngón cái bàn tay của ông ta đã đen nhánh. Rồi ông ta dùng bàn tay đó sờ khắp người Giai Đắc một lượt, Giai Đắc cảm thấy người run lẩy bẩy, từ từ thiếp đi. Nhưng trên mặt Nhất Quái cũng thấy toát mồ hôi ra.

Nguyên Thông rất giỏi về y học, thấy vậy cũng phải kinh hãi thán, bụng bảo dạ rằng:

"Có lẽ Đàm lão tiên bối đang dùng một thứ công lực quái dị, đang phân giải chất độc ở trong người tên Quý Oán Thần Sầu này. Chẳng lẽ ông ta đã luyện thành công môn "Biến Thể Pháp Thân" rồi chăng?"

Một lát sau, Ký Ngư bỗng quát lớn một tiếng:

- Lên.

Chỉ thấy đơn chương của ông ta vừa hút vừa thu, trong người tên nọ đã có một làn hắc khí bốc lên. Tiếp theo đó, làn hắc khí đen đó đều chui cả vào trong tay của ông mất dạng.

Ký Ngư đứng thờ một hồi, rồi nói với Quý Oán Thần Sầu rằng:

- Người đã uống Bách độc hoàn, nhưng đã bị ta dùng "Biến Thể Pháp Thân" hút hết công lực của viên thuốc ấy đi rồi. Bây giờ trong người của người chỉ còn lại hai thức chất độc: một là Tiêu Hình chi độc, và một nửa là Đoạn Trường chi độc. Người mau mau nhảy vào trong ao kia đi.

Giai Đắc mặt méo máo nhảy xuống hồ nhưng chỉ trong chớp lát thời, mặt y đã lộ ra vẻ cười hung ác. Nhất Quái thấy vậy, lạnh lùng nói tiếp:

- Người đừng có hi vọng tu luyện được "Biến Thể Pháp Thân" nữa, vì ta đã dùng thủ pháp độc môn điểm vào trung phủ huyết của người rồi. Người muốn sống thì chỉ có một cách là ngâm mình dưới ao ấy thôi, và suốt đời cũng không thể ra khỏi nơi này được đâu.

Lời nói của ông ta như sét đánh ngang tai. Giai Đắc rú lên một tiếng rất thảm khốc, rồi buột miệng chửi rủa:

- Lão già trời đánh kia.

Ký Ngư không thèm đếm xỉa tới, quay đầu nói với Nguyên Thông rằng:

- Đi, chúng ta đi vào trong mật thất lấy Độc Kinh đi.

Ông ta bấm chốt mở cửa đã mật thất ra, dẫn Nguyên Thông đi vào bên trong.

Trong phòng vẫn như cũ, không có gì thay đổi, Độc Kinh với bốn viên Bách độc hoàn vẫn còn nằm yên trong đó. Ông ta liền cầm hộp ngọc ấy rồi cùng Nguyên Thông ra khỏi thạch thất đi xuống núi ngay.

Tích Tổ với Đàm Anh đang chờ đợi ở dưới núi thấy Nguyên Thông và Ký Ngư vừa xuất hiện, hai người mừng rỡ vô cùng. Đàm Anh vội lên tiếng kêu gọi:

- Nguyên đại ca, đại ca làm cách nào mà cứu được ông tiểu muội thế.

Đáng lẽ Ký Ngư phải giờ tay ra, ôm cháu vào lòng, rồi hai ông cháu khóc lóc một hồi mới phải, nhưng sự thật lại trái hẳn, Ký Ngư không những không giờ tay ra đón cháu, mà còn nhảy sang bên tránh né, mặt tỏ vẻ đau khổ, rầu rĩ và xua tay vội nói:

- Anh nhi! Cháu đừng có lại gần ông.

Thoạt tiên Đàm Anh ngăn người ra, nhưng nàng bỗng dậm chân xuống đất một cái, rồi lại nhảy xổ đến định ôm người ông, nàng bật khóc nói:

- Ông, chả lẽ ông còn giận Anh nhi hay sao?

Ký Ngư lại tránh sang bên, lớn tiếng quát bảo:

- Anh nhi, người ông đầy chất độc. Cháu không thể chạm vào người ông được.

Đàm Anh vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên, nàng ta khóc ào lên, chỉ thốt được một tiếng "ông" đã ngã lăn ra chết giấc.

Tích Tổ chạy lại, đỡ nàng, ngồi xuống đất để nàng nằm trong lòng mình khẽ gọi:

- Anh muội! Anh muội, mau tỉnh lại đi.

Ký Ngự đứng cạnh đó, nước mắt chảy xuống như suối, vội nói:

- Anh nhi! Ông ở đây mà.

Nguyên Thông đứng cạnh đó chỉ còn cách lắc đầu thờ dài, không sau nói lên được.

Một hồi lâu, Đàm Anh mới mở mắt ra, thờ dài một tiếng, u oán nói:

- Ông... ông sao lại cứ tránh né cháu thế? Sao người ông lại đầy chất độc?

Ký Ngự liền kể chuyện mình cho Đàm Anh, Đàm Anh nghe xong, mới đỡ buồn và nói:

- Nếu vậy, bây giờ ông đã trở thành Chúa tể của thuốc độc trên thiên hạ rồi? Tốt hơn hết, ông ra tay đập chết bọn Ứng Thiên Luân với bọn thủ hạ của chúng. Trước là để trả thù cho cha của Nguyên Thông đại ca, sau là cứu vãn tai kiếp của võ lâm.

Nhất Quái đáp:

- Tuy Vạn Gia Sinh Phật là một kẻ hung ác nhất, nhưng hành vi ác độc của y chưa được rõ rệt cho lắm.

Đàm Anh nhảy ngay lại, nói tiếp:

- Nguyên đại ca, mau kể những tội ác của Vạn Gia Sinh Phật ra cho ông em nghe đi.

Nguyên Thông bèn kể hết những tội ác của Ứng Thiên Luân cho Nhất Quái nghe.

Ký Ngự nghe xong thờ dài nói:

- Nếu vậy lão hồ ly Ứng Thiên Luân sớm phải bị báo ứng mới được.

Thâm thiếu hiệp, mong tiểu hiệp cố gắng diệt trừ con sâu là rầu nòi canh ấy đi.

Nguyên Thông vâng vâng dạ dạ nhận lời. Đàm Anh thấy ông mình gọi Nguyên Thông là tiểu hiệp có vẻ khách khứa, liền cau mày lại nói:

- Ông không nên gọi Nguyên ca ca là tiểu hiệp như thế.

Nhất Quái ngạc nhiên hỏi lại:

- Cháu bảo ông gọi thiếu hiệp là gì?

Nguyên Thông với Đàm Anh không tiện trả lời, Tích Tố liền tủm tỉm cười nói:

- Nguyên ca ca. Mau quỳ xuống vái lạy nhạc tổ đi.

Nhất Quái nghe nói, mặt đỏ bừng kêu "ô, ô" mấy tiếng, rồi đỡ lời:

- Được, được, lão đáng nhận cái lễ này lắm.

Nguyên Thông hổ thẹn vô cùng, mặt chàng đỏ bừng. Đàm Anh quả thật không biết xấu hổ là gì, trái lại còn cười khanh khách hỏi:

- Chả lẽ ông xem không đáng nhận cái lễ của đại ca hay sao?

Tuy nàg mìm cười nói, nhưng giọng nói rất nghiêm nghị.

Nguyên Thông thấy vậy giật mình đến thót một cái, không còn sợ xấu hổ gì nữa, vội quỳ xuống vái lạy, nói:

- Tôn tể bá kiến gia gia.

Lúc ấy, Nhất Quái khoải trả vô vùng, giờ một ngón tay ra đánh một luồng chi phong đỡ Nguyên Thông dậy, y nói:

- Nguyên nhi, lão phu vui mừng lắm.

Mọi người đều vui cười, mặt trời đã lặn dần về phía Tây.

Nhất Quái nhìn lên trời, bỗng cảm động thờ dài một tiếng, rồi nói:

- Thời giờ sung sướng đi nhanh quá.

Đàm Anh ngắm nhìn bộ mặt chỉ có da và xương không có thịt của ông nững nịu nói:

- Ông nói gì thế?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Địa Phủ Huyền Tinh

Tích Tổ thấy Nguyên Thông cầm cái hộp ngọc đen, liền hỏi:

- Nguyên đại ca cầm cái hộp ngọc lấy được ở núi Huyết Thạch phải không?

Nguyên Thông giờ hộp lên đáp:

- Đây là cuốn Độc Kinh và mấy viên bách độc hoàn của ông cho ngu huynh đó.

Tích Tổ vừa cười vừa hỏi tiếp:

- Nội dung cuốn Độc Kinh này bao hàm những gì thế?

Nguyên Thông chưa giờ quyển Độc Kinh đó ra xem nên không thể trả lời được câu hỏi của Tích Tổ, chàng đành phải nhờ Ký Ngu trả lời, Ký Ngu vội giải thích cho mọi người nghe:

- Cuốn Độc Kinh này là của cổ nhân Tây Môn Báo viết. Toàn tập chia làm bốn cuốn: cuốn thứ nhất nói về những độc tính, cuốn thứ hai tìm các chất độc, cách thứ ba cách sử dụng các chất độc, cuốn thứ tư công dụng của chất độc.

Tích Tổ nghe xong cảm động thờ dài nói:

- Như vậy, nếu lọt vào tay chính nhân quân tử, thì người ta sẽ dùng nó để nghiên cứu những độc tính. Nhưng nếu lọt vào tay tà ma ngoại đạo thì hậu quả sẽ tai hại không thể nào tưởng tượng được.

Nói tới đó, nàng bỗng động lòng thương người đời mà nói tiếp:

- Thừa gia gia, cháu có mấy câu này không biết có nên nói ra hay không?

- Có phải cháu nhận thấy hại nhiều hơn lợi, và không muốn cho Nguyên đại ca học có phải không?

Tích Tổ thờ dài đáp:

- Không phải thế. Nguyên đại ca học hết cuốn Độc Kinh này rồi phối hợp với y thuật của mình để sử dụng thì chỉ có lợi không có hại. Theo ý kiến cháu thì đại ca đừng nên đem cuốn Độc Kinh này vào trong giang hồ vì nhớ mất mát một cái thì tai hại lắm.

Nguyên Thông liền lên tiếng khen ngợi:

- Lời nói của Tổ muội rất phải nhưng nếu hủy cuốn sách này đi thì thật đáng tiếc vô cùng.

Tích Tổ lại nói tiếp:

- Nguyên đại ca rất thông minh, chỉ xem một lần là thuộc lòng rồi, sao không ghi nhớ cuốn sách này vào trong đầu để sau này viết ra nhưng xen vào trong sách thuốc và sửa đầu sửa đuôi, như vậy vẫn bảo tồn được tâm huyết của người xưa, không còn sợ thất truyền, và cũng không còn sợ bọn tà ma thấy mà nổi lòng tham, như vậy dù có hủy cuốn Độc Kinh này thì cũng không sao kia mà!

Nhất Quái nhìn Tích Tổ khen ngợi:

- Tổ nhi! lòng của cháu thật từ bi như lòng trời và còn nghĩ chu đáo lắm, lão phu thật hổ thẹn vì còn thua cháu xa.

Tích Tổ khiêm tốn đáp:

- Ông quá khen cháu đây thôi.

Nguyên Thông liền lấy độc kinh ra, đọc nhẩm một hồi. Cuốn sách dày gần một tấc mà chàng chỉ tốn công có một tiếng đồng hồ đã thuộc lòng hết cuốn sách ấy. Rồi chàng giao trả cuốn độc kinh cho nhất quái và nói:

- Cháu đã học thuộc lòng cuốn sách này rồi xin ông hãy hủy nó đi.

Nhất Quái cười ha hả, cầm cuốn sách đó bằng hai ngón tay dùng nội lực kẹp cuốn Độc Kinh lại vụn thành cám và theo gió bay vào trong bụi cỏ biển mát.

Bốn người đang định rời khỏi núi Huyết Thạch thì bỗng thấy Nguyên Thông lớn tiếng nói:

- Cháu nghĩ ra một việc, nhân dịp đêm nay chúng ta đi thăm dò cho ra manh mối.

Tích Tổ vội hỏi:

- Nguyên đại ca có định nói phải định nói việc Địa Phủ Huyền Tinh hay không

Nguyên Thông đáp:

- Tuy ông đã thoát nạn không cần phải lấy Địa Phủ Huyền Tinh để cứu chữa nữa, nhưng linh dược dị báu này, về y học nó có công hiệu cứu chữa những người thoi thóp sắp chết sống lại. Huống hồ huynh muốn dùng vật báu này làm việc khác, cho nên mới muốn đi tìm.

Nhất Quái ngạc nhiên hỏi:

- Trong núi Huyết Thạch này có Địa Phủ Huyền Tinh ư, sao ở trong này mười mấy năm trời mà không biết gì hết?

Nguyên Thông đáp:

- Việc này mãi tới gần đây cháu mới biết đấy.

Nói xong chàng kể chuyện cho Nhất Quái hay, khi mình ở nhà đã được xem một bản đồ, trên đó viết mấy câu như sau Huyết Thạch Sơn là chỗ tiết bách độc của lòng đất, trong đó có cỏ đoạn trường, dưới nước có Địa Phủ Huyền Tinh (tinh khí của lòng đất) phối hợp với nước rãi của con hạc ngàn năm uống vào có thể cường thân không sinh bệnh tật nào cả.

Ký Ngu vui vẻ vô cùng vì thấy cháu mình lấy được người chồng tài ba như thế, sau này thế nào cũng được sung sướng, nên ông ta đưa mắt liếc nhìn Đàm Anh rồi vừa cười vừa nói:

- Nguyên đại ca với chị Tổ của cháu đều là người tài và có đức độ sau này rất có tương lai. Không biết mai sau cháu có nên đôi được không, ông chỉ mong cháu ngoan ngoãn đừng có bướng bỉnh làm bậy nhé.

Nói tới đó ông ta liền ứa nước mắt ra.

Tích Tổ biết Nhất Quái bị giam giữ ở trong nước Đoạn Trường mười lăm năm, lúc này đang mừng được gặp cháu tất nhiên hơi một chút là cảm động ngay, nếu không nói sang chuyện khác thì càng nói càng cảm động thêm, nên nàng đưa mắt cho Nguyên Thông rồi tủm tỉm cười rồi nói lảng:

- Đại ca, hãy nói nốt vấn đề của đại ca định đi kiếm Địa Phủ Huyền Tinh thế nào cho ông nghe đi.

Nguyên Thông hiểu ý, với giọng nhẹ nhàng đáp:

- Tổ muội! việc gì hiền muội cứ phải đưa ông ra bắt nạt ngu huynh như thế? chẳng lẽ sợ ngu huynh không tuân lệnh hay sao?

Mọi người nghe thấy chàng nói pha trò như thế đều cười.

Nguyên Thông thùng thảng nói:

- Theo ý ngu huynh nếu lấy được "Địa Phủ Huyền Tinh" kèm theo mấy món linh dược ta đã có đưa cho ông ngoại, thế nào ông cũng chế ra được vạn diệu linh đơn khắc chế bách độc, có thể chữa cho Đàm gia gia khỏi được. Hơn nữa Địa Phủ Huyền Tinh là một linh dược ta phải cố công tìm kiếm để luyện thuốc cứu đời.

Nhất Quái với Tích Tổ nghe chàng nói như thế đều gật đầu khen phải.

Đàm Anh bỗng ngừng mặt lên tỏ vẻ thắc mắc hỏi:

- Đại ca bảo nọc độc ở trên người ông có thể chữa khỏi được. Nhưng đại ca nói ai va chạm phải là chết ngay khiến muội khó hiểu vô cùng.

Nguyên Thông vừa cười vừa đáp:

- Ông đã luyện thành biến thể thân pháp, bây giờ một cái tóc của ông cũng có chất độc khác hẳn người thường, căn cứ nguyên lý dĩ độc chế độc, cho nên ông có thể khắc chế được bách độc của thiên hạ, đối tượng của ông là thuốc hay kẻ sử dụng độc. Vì hai thứ độc dung hòa sẽ biến thành vô hại, nếu trong người của đối phương không có chất độc phản kháng thì sẽ nhiễm độc không sao chữa được. Vừa rồi ông không muốn đụng chạm vào hiền muội là thế đấy.

Đàm Anh vội hỏi:

- Nếu có người trong mình đã có độc rồi ông chạm vào người ấy thì chất độc ở trong người ấy chả hóa giải được sao.

Nguyên Thông vừa cười vừa đáp:

- Chất độc trong người ông là chúa của bách độc mạnh khôn tả, khó có ai có chất độc tương tự để hóa giải khỏi nhiễm độc khi ông chạm vào người.

Đàm Anh kêu ồ một tiếng và nói tiếp:

- Em biết rồi, trong người của em với chị Tô không có độc cho nên không thể đụng chạm vào người ông được. Nhưng còn đại ca thì sao? Sao đại ca lại không sợ chất độc trong người của ông.

Nguyên Thông không ngờ Đàm Anh lại hỏi như vậy, tuy vấn đề rất dễ trả lời nhưng chàng cũng phải ngạc nhiên giây lát mới đáp:

- Công lực của ngu huynh cao siêu hơn hai vị hiền muội nhiều huynh chỉ cần vận nội công là có thể chống được. Nhưng hễ sơ suất là bị trúng độc ngay, nhưng dù có trúng độc ngu huynh cũng có thể vận nội công đẩy nó ra ngoài hay dồn vào một chỗ rồi mới từ từ đẩy ra.

Lúc này Đàm Anh mới chịu lời nói của Nguyên Thông là phải lúc đầu không nói gì nữa.

Tích Tô ngừng đầu lên nhìn trời và xen lời nói:

- Nơi đây là chỗ núi hoang không có nhà cửa gì cả. Nguyên huynh đã định lấy Địa Phủ Huyền Tinh thì sao không ra tay đi, hay là sớm rời nơi đây, đừng ở chốn nguy hiểm này nữa.

Nguyên Thông nhận thấy lời của Tích Tô rất có lý liền đáp:

- Hai vị hiền muội hãy tìm chỗ nào để ẩn núp và nghỉ ngơi, để ngu huynh cùng lên núi lấy Địa Phủ Huyền Tinh. Làm việc xong ngu huynh sẽ lớn tiếng rú kêu ra hiệu chúng ta sẽ gặp nhau tại nơi đây.

Đàm Anh vội nói:

- Tiểu muội cũng đi với.

Nguyên Thông cau mày đáp:

- Trong động còn có một người đàn ông trần truồng hiền muội không tiện vào đâu.

Tích Tô kéo tay Đàm Anh lại gần ri tay khẽ nói:

- Chúng ta thân đàn bà quý báu biết bao, sao lại phải dính dấp đến thứ thuốc ấy làm chi.

Nàng không đợi Đàm Anh trả lời đã kéo đi luôn.

Nhất Quái với Nguyên Thông trở lại Thạch Động, Giai Đắc tưởng hai người không chịu buông tha lớn tiếng van lơn:

- Hai vị đại hiệp tha chết cho tiểu bối.

Nguyên Thông cau mày lại hỏi:

- Ông, chúng ta thế nào cũng phải làm tạm chỗ nước này đi, nếu làm được việc y không có nước nuôi làm sao mà sống được.

Nhất Quái đáp:

- Tiểu nhân này để cho y sống chỉ hại người mà thôi hà tất phải thương hại y.

Nguyên Thông có vẻ không nhẫn tâm liền đáp:

- Ông, chi bằng chúng ta tha y, đừng vì lấy vật báu mà giết chết y.

Nhất Quái lắc đầu thờ dãi:

- Nếu chúng ta tha y trong đầu óc của y đã có học thuyết của độc kinh rồi chả biết đâu y dùng những tài liệu đó mà làm cho qui oán thần sầu thật sự.

Nguyên Thông nói tiếp:

- Giữa sự thiện ác chỉ cách có một sợi dây thôi, hướng hồ trời cũng có lòng hiếu sanh, chúng ta tha cho y đi thì hơn.

Võ Lâm Nhất Quái lại thở dài một tiếng và nói:

- Chỉ mong cháu cảm hóa được tên tiểu ma ấy thôi.

Nói xong ông gọi Chu Giai Đắc ra ngoài ao nước rồi điểm vào nhân trung huyệt của y để dồn chút chất độc trong người ông ta sang rồi mới nghiêm nghị nói:

- Ta dùng chân nguyên nội lực đè chất độc trong người của ngươi xuống, nếu ngươi biết thể niệm lòng trời đừng có đem chút tài ba mà đã học hỏi được trong cuốn độc kinh mà tác oai tác ác trên đời thì sau này ngươi sẽ được chết yên lành. Nếu ngươi vẫn không chịu thay tâm đổi tính lần sau ta bắt gặp ngươi sẽ chết bởi bách độc. Thôi bây giờ ngươi đi đi!

Giai Đắc không ngờ lại được đại xá như vậy quên cả mặc quần áo vội bò ra ngoài động đào tẩu.

Nhất Quái thấy tên ấy đi khỏi rồi liền hỏi Nguyên Thông.

-Ta ở trong ao này mười lăm năm rồi, tình hình ở đây như thế nào ta hiểu rõ như lòng bàn tay, quả thật ao này là một cái hồ thiên nhiên, không biết câu "dưới nước có địa phủ huyền tinh" ấy có đúng hay không?

Nguyên Thông nghi ngại giây lát mới đáp:

-Căn cứ theo sách nói như vậy, quả thật dưới ao nước có địa phủ huyền tinh nhưng không biết đáy ao còn có đường bí mật nào khác không.

Nhất Quái trợn ngược đôi lông mày lên nói:

-Cháu nói rất có lý, trước hết chúng ta hãy vào thạch động khám xét thật kỹ xem có cái gì lạ không? Xong rồi ta sẽ khám xét những nơi khác sau.

Nói xong ông ta không đợi chờ Nguyên Thông trả lời đã bật móc mở cửa đá nhảy vào bên trong. Nguyên Thông là người lễ phép chờ ông ta vào rồi mới theo sau.

Lần trước chàng vào mật thất chưa xem kỹ nên lần này chàng xem tỉ mỉ từng thứ một.

Chàng thấy vật nào cũng đều để ý nhìn kỹ lưỡng và đầu đầu cũng khám xét không bỏ qua một tí nào hết. Chàng thấy căn phòng ấy ngoài hạt trần châu lớn để chiếu sáng thì nơi chính giữa chỉ có một cái bàn thôi, không còn một vật gì khác cả.

Chàng và Nhất Quái trở ra đóng cửa thạch thất lại rồi đi vòng ra sau thạch thất khám xét. Nguyên Thông chợt khám phá ra một lỗ nứt chừng một gang tay và sâu hun hút. Chàng sờ tay vào chỗ nứt ấy thì thấy hơi ẩm ẩm. Chỗ sau thạch thất này toàn là đá rắn và cách cái ao và Huyết thạch chừng ba trượng bữa nay trời lại nắng như thiêu như đốt vậy mà lỗ nứt này lại ẩm ẩm. Nguyên Thông ngẫm nghĩ giây lát vung chưởng đánh mạnh vào lỗ nứt một cái. Gập sức chưởng của Nguyên Thông mạnh như sét nổ, đá vụn bay tứ tung làm lỗ nứt rộng ra một thước. Nguyên Thông lại rút thanh kiếm quý ra khoét thêm vào lỗ đá dần dần tạo lỗ nứt thành hang người chui lọt. Có điều là cái hang này càng đào vào trong càng mở rộng. Cuối cùng thì Nguyên Thông không phải đào xới gì cả mà có thể tiến thẳng tới đáy hang. Đáy hang phẳng ra như một thạch sảnh có một gang tay nước lạnh buốt. Tuy trong hang tối đen như mực nhưng nhờ ánh sáng của thanh kiếm quý tỏa ra và cặp mắt có thể nhìn xuyên qua bóng đêm của Nguyên Thông nên chàng trông rõ mọi vật như ban ngày. Chàng liền cúi xuống vốc một tí nước lên xem và nếm thử, bỗng cả miệng la lớn:

-Đây rồi, Địa Phủ Huyền Tinh đây rồi! chàng lấy hai cái bao đem theo múc đầy nước Địa Phủ Huyền Tinh rồi trở lên miệng hang gặp Nhất Quái, Nguyên Thông liền bảo ông ta gờ hai tay ra cho chàng đổ một ít nước Địa Phủ Huyền Tinh vào lòng bàn tay rồi xoa đều. Hai bàn tay của Nhất Quái đang nhiễm độc đen nhánh bỗng trắng lại như xưa, Nhất Quái cả mừng định lấy Địa Phủ Huyền Tinh xoa khắp mình nhưng Nguyên Thông vội ngăn lại và nói:

-Gia gia chớ nên làm thế.

Nhất Quái ngạc nhiên hỏi:

-Tại sao lại không nên?

Nguyên Thông giải thích:

-Địa Phủ Huyền Tinh tuy là linh dược trừ bách độc, nhưng gia gia đã luyện thành biến thể pháp thân rồi, khắp thân thể đều có chất độc, nếu bây giờ gia gia lại dùng thử nước này rửa sạch hết chất độc khắp thân thể có khác gì tự tiêu hủy tính mạng mình không. Cháu xin gia gia chỉ nên dùng để xoa vào hai tay thôi, đây không phải là cách chữa căn bản, nếu gia gia muốn diệt trừ hết chất độc ở bên ngoài thì phải đợi linh đan luyện xong mới được.

Nói tới đó chàng nhìn Nhất Quái, thấy ông ta tỏ vẻ thất vọng, chàng lại nói tiếp:

-Bây giờ gia gia đã rửa sạch chất độc ở hai tay rồi, từ nay trở đi gia gia muốn nắm tay người hay đỡ vật gì của người tặng cho cũng không sợ nữa.

Hai người thấy đã thành công liền xuống núi ngay.

Chương 53: Bất luận thị phi

Nguyên Thông khi tới đúng chỗ hẹn ước với Tích Tổ liền rú lên một tiếng thật dài.

Lúc ấy, mặt trời vừa chiếu xuống, ánh nắng chiếu vào Nguyên Thông và Nhất Quái, hai người đều cảm thấy vui vẻ vô cùng, nhưng khi chàng rú xong, thì không thấy bọn Tích Tổ tới chàng ngạc nhiên và sùng sốt nói:

- Có lẽ đã xảy ra việc gì cho bọn họ rồi.

Nhất Quái vội nói:

- Chúng ta mau tìm kiếm đi.

Thế rồi hai người chia nhau làm hai ngả đi tìm.

Thì ra Tích Tổ cùng Đàm Anh đến ngồi dưới gốc cây thông để chuyện trò, không hiểu hai người nói chuyện gì, mà chỉ thấy Đàm Anh cười mát, rồi vừa chạy vừa nói:

- Thôi, em không chịu đâu, chị cứ đùa giỡn em hoài.

Tích Tổ thấy nàng chạy như thế, vội gọi:

- Anh muội đừng có chạy lung tung, một lát mà chị tìm không được em, thì Nguyên ca ca sẽ lo đến chết được.

Đàm Anh nũng nịu, em không chơi với chị đâu.

Nàng vừa nói vừa chạy vào trong rừng, tha hồ cho Tích Tổ kêu gọi, nàng cứ chạy vào bụi rậm để núp.

Nàng chạy một hồi, thấy hơi mệt mới ngưng chân lại, đoán chắc nhất thời Tích Tổ không tìm ra mình, nàng liền đắc chí mỉm cười. Nhưng đột nhiên nghe thấy phía đằng trước có tiếng người nặng nề thờ, nàng liền lên tiếng hỏi:

- Ai đó? Nguyên Thông Rồi nàng từ từ tiến về phía có tiếng thờ ấy. Khi tới gần, nàng mới hay một người đàn ông trần truồng nửa hở nửa kín đang nằm ở trong bụi rậm. Nàng cả kinh, la lên một tiếng, vội quay đầu chạy, mặt đỏ bừng.

Người nọ nghe tiếng Đàm Anh trong lòng hơi hoảng sợ, nhưng tới khi Đàm Anh hiện thân, y mới hay là một thiếu nữ xinh đẹp vô cùng, y lại thấy nàng kinh hãi lùi bước lòng dâm bồng nổi lên.

Y tưởng là duyên trời run rủi mới có một thiếu nữ tự dẫn thân đến như vậy, khi nào y chịu để cho Đàm Anh thoát thân, vội đuổi theo và bảo nàng:

- Cô bé kia, đừng có chạy nữa, thế nào tôi cũng đối đãi với cô rất tử tế.

Nếu là lúc thường có người dám nói với Đàm Anh như vậy, thì có lẽ nàng sẽ đánh cho người đó rụng hết hai hàm răng, nhưng bây giờ khác hẳn, không những Đàm Anh không dám ra tay đánh đối phương mà ngay nhìn đối phương một cái, nàng cũng thiếu cam đảm nổi. Ngờ đâu, người đàn ông không mặc quần áo lại đuổi theo như vậy, nàng tức giận vô cùng. Người đuổi theo sau, biết nàng hổ thẹn, nên lớn tiếng giỡn rằng:

- Cô bé này táo gan thật, đánh lừa ta cởi quần áo ra rồi, mà lại bỏ chạy.

Y vu không như vậy, thì còn coi Đàm Anh ra gì nữa.

Ngồi đó chính là Chu Giai Đắc, số trời đã định y phải chết về tay Đàm Anh nên mới gặp nàng trong trường hợp như vậy.

Đàm Anh chạy được một quãng càng nghỉ càng gần, liền ngừng chân lại không chạy nữa. Chờ người nọ tới gần chỗ mình năm thước, nàng bỗng cười nhạo một tiếng, nhắm mắt quay người lại, giờ hai tay ra dòn hết hơi sức nhắm người đó tấn công luôn.

Từ khi được quái nhân đầu to truyền thụ võ công cho tới giờ. Nhâm đốc hai mạch đã được đã thông, võ công của Đàm Anh đã luyện tới mức rất cao siêu, nên nàng vừa ra tay tấn công một cái, chỉ thấy tên nọ kêu "hự" một tiếng ngã lăn ra chết tót, và đồng thời những lá cây bị chưởng phong của nàng đánh rơi cắm cả vào người tên nọ.

Đàm Anh tấn công xong, không cần biết hậu quả ra sao, chạy luôn về phía trước mấy chục trượng, ngưng chân lại thở dài.

Nhưng nàng có biết đâu nàng đùa giỡn như thế, nàng bị kinh hãi đồng thời còn làm Tích Tổ lo lắng nữa.

Ngay lúc đó bỗng thấy có giọng khàn khàn và lạnh lùng nói:

- Mớ có bấy nhiêu tuổi đầu mà lại dám ô, độc ác đến như thế?

Đàm Anh nghe xong tức giận khôn tả, tiến thẳng về phía có tiếng nói kia, quả nhiên trông thấy một ông già đang đứng ở đấy. Nàng liền phùng mồm tròn mắt hỏi ông già ấy rằng:

- Việc gì đến ông mà ông lại định can thiệp vào việc của tôi.

Ông già nọ cũng nóng tính lắm, liền trợn ngược đôi mày lên, quát nàng:

- Tiểu dams phụ táo gan thật, dám ở trong khu đất của lão phu mà tác quái tàn ác như thế, khi nào lão phu chịu để yên cho ngươi.

Đàm Anh bị ông già quát mắng, định thần nhìn kỹ mới hay ông già cao lớn, vạm vỡ, mặt hồng tóc bạc lông mày trắng và dài xuống tận gò má, đôi ngươi long lánh, trông rất hung tợn, hình như muốn nuốt tươi nàng vậy:

Nàng liền cười và trả lời ôn già rằng:

- Không để yên cho tao thì người làm gì ta nào?

Ông già cao lớn tức giận đến run lấy bầy nói tiếp:

- Ta sẽ đánh chết mi.

Nói xong, ông ta giờ bàn tay hộ pháp lên. Bàn tay của y đỏ như lửa và có một luồng hơi nóng nhắm đầu Đàm Anh áp tới.

Đàm Anh vừa né tránh vừa mắng chửi:

- Lão già không chết này không phân biệt thị phi gì cả. Thật ta không biết dạy ngươi thế nào cho phải.

Chưởng lực của ông già như nước thủy triều lần áp tới, tuy vậy mà cũng không làm gì nổi Đàm Anh. Ông già nọ thấy tấn công một chưởng mà không ăn thua gì, tức giận khôn xiết quát tháo như sấm động, tấn công luôn mười tám chưởng.

Lần đầu tiên Đàm Anh đem Phiêu hương bộ ra thử thách, người nàng nhẹ nhàng tựa như bay phát phối, nàng khoái chí vô cùng. Ông già nọ tấn công luôn mười tám chưởng mà vẫn không đánh trúng được tà áo của nàng. Tránh xong pho chưởng nàng liền nhảy ra bên ngoài cười nói:

- Thôi, ta không đánh nữa, ta phải đi tìm Tổ tỷ đây.

Ông già nọ tấn công luôn mười tám chưởng mà không hạ nổi một con nhỏ như vậy bực tức vô cùng vội đuổi theo và bảo:

- Mi muốn chạy đi đâu?

Vừa nói dứt lời lại múa chưởng tấn công.

Đàm Anh thấy ông già ấy cứ đuổi theo đánh mình hoài, tức giận vô cùng, liền vận công lực đưa chưởng lên phản công.

Chưởng phong của hai người va chạm một cái. Đàm Anh cảm thấy trong người nóng hổi lui về phía sau còn ông già nọ chả hơn gì nàng cũng lui về phía sau.

Chỉ mới đầu có một chưởng nàng đã đẩy lui ông già nọ khiến ông già kia vừa tức giận vừa kinh hãi. Không ngờ mình đã luyện đến năm sáu mươi năm công lực rồi mà thắng không nổi một con nhỏ, y không hoảng sợ sao được.

Ông già nọ nhân lúc Đàm Anh bỏ chạy mà thôi thì không đến nỗi bị thất bại một cách đau đớn như vậy.

Đàm Anh đã biết chưởng lực của mình không kém gì ông già kia, nàng lại chọc tức ông già kia một lần nữa nàng vừa cười vừa nói:

- Với công lực của ngươi như thế này mà cũng làm bộ làm tịch, thật không sợ người ta chê cười cho. Người lớn tuổi như vậy ở trong đêm tối cứ đòi làm vương cẳng cô nương, không sợ người ta trông thấy cười ngươi già mà địch không nổi một con bé hay sao?

Ông già kia bị Đàm Anh châm chọc như vậy, càng tức chịu không nổi gằm thét lên. Nhưng y cũng biết với tài ba của mình chắc không làm gì nổi tiểu "dams phụ" này. Thế rồi y rú lên một tiếng thật lớn, định gọi bốn người anh em ra giúp sức, nhưng tiếng rú của y làm kinh động đến Tích Tổ, chỉ có Nguyên Thông với Nhất Quái trên đỉnh núi là không nghe thấy thôi.

Đàm Anh bĩu môi nói tiếp:

- Cầu cứu viện binh phải không? Được, cô nương chờ xem viện binh của người đến đây làm gì được cô nương nào?

Ông già nọ cố nén giận không trả lời, vì y đã biết dù có nóng nảy cũng vô ích. Thế rồi hai người cùng đứng ngắm nhìn nhau, bảo là coi chừng nhau thì đúng hơn, thái độ của ông già nọ có vẻ nao núng không yên, trái lại Đàm Anh rất tự đắc.

Giây phút sau, Đàm Anh đã nghe thấy có tiếng chân người nhón nhịp đi tới. Tiếng đó đi rất nhanh, chỉ nghe "soẹt soẹt" thì đã có hai ông già xuất hiện. Hai ông già này cũng hồng hào như ông già trước nhưng một người tuổi đã ngoài năm mươi và một người tuổi ngoài bốn mươi. Cả hai đều mặc nho sinh, thái độ nhàn nhai. Sau khi họ hiện thân ra liền hỏi ông già kia rằng:

- Tam ca, ai chọc tức tam ca đến nổi giận như thế?

Thì ra hai người ấy tuy trông thấy Đàm Anh đứng trước mặt ông già nọ, nhưng không tin rằng nàng là người có bản lĩnh làm cho tam ca chúng phải nổi giận như thế.

Đàm Anh không đợi ông già nọ trả lời đã lên tiếng hỏi tiếp lời:

- Các người đã đến đủ chưa?

Thái độ của Đàm Anh khiến hai người vừa tới, chăm chú nhìn nàng rồi lại ngơ ngác nhìn vào ông già nọ.

Lúc này, ông già mới biết anh em của mình đã tới và hồ thẹn vô cùng. Y không sao nói cho hai người biết là mình định không nổi một con bé như vậy.

Đàm Anh dậm chân một cái, về mặt hờn giận nói:

- Ba người cùng đấu một lúc, hay là lần lượt từng người một đấu với ta.

Ba người họ không biết trả lời như thế nào cho phải. Đàm Anh cười một cách khinh thị nói tiếp:

- Thôi, tốt hơn hết ba người cùng ra tay đi, bằng không thử hỏi ông già kia vừa rồi có địch nổi ta không?

Ông già nọ nghe thấy nàng nói như thế, nhin không nổi quát lớn:

- Tiểu yêu tinh ác độc thật, ta quyết không để cho mi thoát khỏi nơi đây, bằng không Hoa Gia Ngũ Hùng thì không sống ở trên giang hồ nữa.

Thì ra năm anh em họ Hoa vẫn tự xưng là Hoa Gia Ngũ Hùng. Ở hai tỉnh Thiểm Tây và Cam Túc, họ cũng là người có tên tuổi chứ không phải người thường, lão đại Hoa Như Long, lão nhị Hoa Như Hồ, lão tam Hoa Như Báo, lão tứ Hoa Như Bưu, lão ngũ Hoa Như Sư; ba người đây là Như Báo, Như Bưu và Như Sư.

Ngọc Tiêu Tiên Tử ẩn cư trên núi hơn năm mươi năm mà lần này Đàm Anh xuống núi không lâu, nên không biết danh tiếng của Ngũ Hùng vì vậy nàng dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng và nói tiếp:

- Phải, biết điều thì đừng có ra giang hồ nữa, bằng không sẽ mất hết sĩ diện.

Lúc ấy, hai người kia mới biết Tam ca của mình đã bị cô bé này đánh bại, mà y lại là người có võ công cao siêu nhất trong đám Ngũ Hùng, Như Sư tươi cười và lễ phép nói:

- Không biết Tam ca của tại hạ có điều gì làm cô nương tức giận, khiến cô nương bực mình như thế?

Đàm Anh đã nổi khùng rồi, thì bất chấp đối phương đối xử thế nào, nàng vẫn chua ngoa như thường và trả lời rằng:

- Ngươi không biết hỏi ông già kia sao?

Như Sư ngượng nghịu lườm Như Báo và hỏi:

- Tam ca sao lại chọc tức cô nương này như thế?

Như Báo hậm hực đáp:

- Y thị là tiểu dân phụ đã giết chết một người.

Đàm Anh tức giận khôn tả xông ngay lại nhắm mặt Như Báo tát luôn một cái.

Anh em họ Hoa hoảng sợ đều biến sắc mặt, chúng là những cao thủ có tên tuổi, võ công cũng khá cao siêu mà không sao trông thấy rõ nàng dùng thần pháp gì mà tát được Như Báo như thế?

Hoa Như Bưu với Như Sư thấy nàng tài ba cao siêu như vậy, đều giật mình kinh hãi, về mặt nghiêm nghị vô cùng.

Đàm Anh lại đứng về chỗ cũ lạnh lùng nói:

- Bỏn cô nương dạy dỗ cho lão già mồm mép thất đức kia.

Như Báo bị đánh đứng thần người ra rồi bỗng xông lên tấn công mười tám chiêu liên tiếp như vũ bão, chiêu nào cũng nhắm nơi yếu hiểm của Đàm Anh mà đánh tới, Đàm Anh cũng giở tài ba của mình phản công lại. Trận đấu thật là kịch liệt khôn tả.

Như Báo đã có mấy chục năm hoả hầu, khi giở toàn lực ra đối phó tất nhiên thế công của y rất kinh người. Điều mà khiến người ta kinh hoàng nhất là Đàm Anh tuy hãy còn ít tuổi nhưng võ công cao siêu không thể tưởng tượng được nhất là Phiêu Hương bộ pháp biến hoá vô cùng.

Đấu tới hiệp thứ ba mươi hai thì Như Báo đã có vẻ yếu thế sắp bị đánh bại, Như Bưu không muốn để cho anh mình bị một con bé đánh bại, bắt đắ dĩ phải nhảy vào vòng đấu.

Đàm Anh một địch hai sử dụng Phiêu Hương bộ pháp vẫn không nép về chút nào.

Như Sur đứng bên cạnh xem, càng xem càng kinh hãi, bụng bỏ dạ rằng:

"Công lực của cô bé này cao siêu thật, nếu không khéo xử lý chỉ sợ tên tuổi của Ngũ Hùng sẽ bị xoá bỏ mất".

Nghĩ tới đó ông ta liền nghiêm nghị quát lớn:

- Tam ca, tứ ca xin hãy ngừng tay.

Lão tam, lão tứ thấy Hoa Sur nói như vậy, vội lui ra ngoài vòng chiến. Hiển nhiên hai người cũng nể Như Sur.

Đàm Anh đấu xong trận đó cũng biết nếu đối phương ba người hợp sức lại cùng đánh mình khó mà thắng nổi, cho nên nàng cũng cười nhẹ và ngừng tay luôn. Như Sur về mặt râu rĩ nghiêm nghị nói với Như Báo rằng:

- Tam ca trông thấy như thế nào? Đệ e có sự hiểu nhầm, chúng ta chớ có để cho câu chuyện này đi đến chỗ quyết liệt.

Lời nói này tuy ý nói với Như Báo nhưng cũng như nói với Đàm Anh hay nữa, nên Đàm Anh tuy còn hậm hực, nhưng trong lòng cũng nguôi cơn giận phần nào.

Như Báo nói:

- Ngu huynh ra đây tản bộ, lúc đi tới ngoài rừng thì bỗng thấy trong rừng có người đuổi nhau, ngu huynh núp trong bụi cây, thấy con nhãi này bị một người trần truồng đuổi theo. Người loa loa kia mồm còn nói những lời thân mật, còn con nhỏ này không những không thêm trả lời y lại còn quay lại dùng ám khí giết chết người ấy nữa. Cho nên ta mới đoán chắc nó dụ dỗ người kia vào trong rừng lừa giỡn rồi giết chết người đó.

Đàm Anh vừa nghe tới đó tức giận vô cùng mắng ngay:

- Bậy nào.

Như Sur xoa tay bảo với Đàm Anh rằng:

- Xin tiểu thư chớ có nóng nảy vội, để tại hạ nghe tam ca nói xong đã.

Thấy y chừng chặc, Đàm Anh đành cúi đầu để cho Như Báo nói nốt. Như Sur lại hỏi Như Báo:

- Tam ca căn cứ vào cái gì mà phán đoán như vậy?

Như Báo ngược đôi mắt lên đáp:

- Lão ngũ, chả lẽ lão không tin lời của tam ca này hay sao.

- Không phải tiểu đệ không tin, nhưng muốn biết rõ sự thật thôi.

- Một cô bé nếu không phải là người vô sỉ, sao không giết chết tên đàn ông kia lúc chưa cởi quần áo mà nhất là với công lực của y thì, muốn giết tên nọ thì dễ như trở bàn tay.

Như Sur cau mày lại nhất thời không nghĩ ra lời nào đích đáng, căn cứ theo nhận xét của y thì cô bé kia tuy có điều ngoa, nhưng không có gì dâm tà.

Đàm Anh tức giận dậm chân xuống đất một cái nghiêng răng mình mới toan mắng cho Như Báo mấy câu thậm tệ mới hả dạ.

Bỗng trong rừng có tiếng thánh thót vọng ra:

- Thử xem vị lão tiền bối nào đức cao vọng trọng mà ăn nói lại kém đức như thế.

Tích Tổ vừa bước ra vừa nói như vậy.

Đàm Anh đang hung hăng như một con hổ nhưng vừa trông thấy Tích Tổ đã ứa nước mắt ra, chạy lại gục đầu vào ngực Tích Tổ như một con cừ non

vừa nức nở vừa nói:

- Chị, họ bắt nạt em đấy?

Trông thái độ của nàng như một đứa nhỏ.

Tích Tố vừa vuốt tóc nàng vừa an ủi rằng:

- Em, đừng có nóng giận, việc gì đã có chị.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Bệnh thất tâm

Tuy rằng không lớn hơn Đàm Anh là mấy, nhưng nàng nhân nhả, ung dung, thanh khiết, khiến ai trông thấy cũng phải kính nể.

Ba anh em họ Hoa thấy khí độ của nàng như vậy hồ thẹn vô cùng, chân tay cuống quýt không dám nhìn thẳng vào mặt nàng nữa.

Tích Tố với tầm mắt rất nhu hoà liếc nhìn anh em họ Hoa một lượt và quay lại nói với Đàm Anh rằng:

- Em hãy nói những chuyện mà em đã gặp cho ba vị tiền bối nghe đi.

Đàm Anh ngừng mặt lên nói:

- Tố tỷ, tỷ không cười em nhé.

Tích Tố gật đầu nói:

- Muội cứ việc nói đi, không ai cười muội đâu.

Đàm Anh nửa hồ thẹn, nửa tức giận, đem câu chuyện vừa rồi kể lại cho mọi người nghe, sau cùng, nàng còn hồn giận nói với Tích Tố.

- Chỉ tại chị bỏ mặc một mình em, để em gặp những cảnh nhơ nhuốc như thế.

Ba anh em họ Hoa nghe nói đưa mắt nhìn nhau. Như Báo ngượng vô cùng và tự khiển trách mình, quả thật chỉ tại cái tính nóng nảy mà nên hết.

Như Sư lờm Như Báo một cái, rồi đi tới trước Tích Tố và Đàm Anh nói:

- Gia huynh nóng nảy trách lầm tiểu thư, bây giờ tại hạ thay mặt huynh ấy xin lỗi cô nương.

Đàm Anh vẫn còn hậm hực hỏi Tích Tố rằng:

- Tỷ, chẳng lẽ chúng ta để yên cho họ hay sao?

Tích Tố khuyên Đàm Anh rằng:

- Bây giờ Hoa lão tiền bối đã biết rõ câu chuyện rồi và lại còn xin lỗi, như thế là một sự biểu dương của người quang minh lỗi lạc đấy. Em cũng nên học hỏi Hoa lão tiền bối mới được.

Lời của Tích Tố tuy nói với Đàm Anh nhưng đồng thời cũng như giảng giải với Như Báo, vì nàng thấy Đàm Anh tát Như Báo, chỉ sợ Như Báo còn giận.

Nàng khuyên Đàm Anh xong, liền đáp lễ Như Sư và nói tiếp:

- Lão tiền bối nói như vậy và chúng ta cũng hiểu rõ thị phi rồi, tỷ muội vẫn bối xin cáo lui.

Tích Tố với Đàm Anh định quay đi, thì Như Báo quát lớn:

- Hãy khoan đã.

Nói xong, y liền lớn bước tiến lên, Đàm Anh tròn trừng đôi mắt lên định nể chửi, thì Tích Tố đã nắm lấy tay nàng bảo hãy khoan.

Như Sư đang kính phục và luyến tiếc khi nhìn thấy Tích Tố bỏ đi, bỗng thấy tam ca quát lớn xông lên, lại tưởng ông ta định nổi khùng, liền chạy lại ngăn

cán, tỏ vẻ không vui và kêu gọi:

- Tam ca.

Như Báo lớn tiếng cả cười nói:

- Ngủ đi đừng có ngăn ngu huynh nữa. Ngày hôm nay tuy ngu huynh bị cô bé này thưởng cho một cái bạt tay nhí, nhưng nghĩ kỹ là do lỗi mình chứ không phải do ai hết, nhất là nghe thấy cao luận của cô nương kia huynh mới tỉnh ngộ và cảm thấy những việc làm hai mươi năm về trước đều vô lý hết, cho nên ngu huynh mới định tiến lên cảm tạ hai vị.

Như Sư thấy Như Báo nói, mừng rỡ vô cùng vội tránh sang bên.

Tích Tổ cười tươi như hoa nở, đỡ lời:

- Lão tiền bối nói như vậy khiến chị em tiểu bối càng thêm hổ thẹn.

Nói xong, nàng cùng Đàm Anh vái chào Như Báo một cái.

Như Báo nghiêm nghị nói tiếp:

- Hai vị cô nương chớ có khách khí như thế, lão phu uống sống hai mươi năm trời, ngày thường chỉ biết theo ý muốn của mình, cố chấp vô cùng và đã tạo nên rất nhiều lỗi vô tâm tuy có anh em khuyên bảo cũng không sao sửa đổi được tính nết xấu xa ấy. Bây giờ gặp sự việc này lão mới tỉnh ngộ. Khiến lão hiểu thông tất cả, ơn này sao thể không cảm tạ được, xin hai vị cho biết quý tánh để lão còn biết mà ghi nhớ trong lòng.

Tích Tổ vâng lời, liền tự giới thiệu:

- Tiểu bối, là La Tích Tổ, còn tiểu muội đây là Đàm Anh.

Nói tới đó nàng lại kêu "ua" một tiếng và nói tiếp:

- Tỷ muội vẫn bối vẫn chưa lãnh giáo ba vị tiền bối xưng hô ra sao.

Như Báo giới thiệu ba anh em mình và nói:

- Hàn xá Ngũ Hùng trang cách đây không xa, không biết hai vị cô nương có chịu nề mặt mặt giáng lâm chốc lát để anh em lão phu được tỏ chút tâm ý không?

Tích Tổ từ chối đáp:

- Thịch tình của tiền bối, tỷ muội vẫn bối xin tạm lãnh, vì còn việc cần phải đi ngay, mong ba vị miễn thứ cho.

Như Báo lớn tiếng nói:

- Hai vị cô nương từ chối như vậy thật không nên. Chẳng lẽ Ngũ Hùng trang chúng tôi không đáng tiếp rước hai vị hay sao?

Tích Tổ vừa định nói rõ cho họ biết là mình đang chờ người nhưng bỗng thấy có bóng người thấp thoáng ở ngoài rừng, một thiếu niên ăn mặc như gia nhân, tuổi chạc đôi mươi chạy vào.

Vừa trông thấy người đó Tích Tổ biến sắc mặt, mồm khê kêu "ua" một tiếng rồi gọi:

- Hướng đại ca.

Thấy Tích Tổ gọi thiếu niên đó không trả lời, làm như không quen biết nàng vội, lầm lì đi qua cạnh nàng tới trước mặt Như Báo lễ phép nói:

- Thưa tam trang chủ, đại trang chủ hỏi ở đây xảy ra chuyện gì thế?

Như Báo đáp:

- Người về thưa với đại trang chủ, chúng ta sẽ về trang ngay, việc gì lát nữa chúng ta sẽ nói lại.

Gia nhân thanh niên kia vâng lời quay mình đi luôn.

Tích Tổ lên tiếng gọi thấy thanh niên kia không trả lời, nản cũng không tiện nói thêm bụng bảo dạ rằng:

"Người trong thiên hạ giống nhau rất nhiều, có lẽ người này giống tên ăn mày nhỏ Hướng Tam đấy thôi, chứ không phải là y bằng không sao ta gọi như thế mà không trả lời".

Tuy nàng nghĩ thế, trong lòng vẫn áy náy muốn điều tra rõ nguyên nhân nên thay đổi ý kiến mà trả lời Như Báo:

- Lão tiền bối đã có lòng như vậy, tiểu bối cũng không dám chối từ, xin lão tiền bối hãy trở về trước, tiểu bối chờ bạn tới, rồi sẽ đến quấy nhiễu tiền bối.

Như Sur vừa cười vừa nói:

- Hai vị cứ việc đi đi, còn bạn của quý vị đã có chúng tôi đợi chờ và đón tiếp.

Bất đắc dĩ, Tích Tổ tả hình dáng của Nhất Quái với Nguyên Thông cho y chờ đợi, còn mình với Đàm Anh theo Như Báo, Như Bưu đi Ngũ Hùng trang.

Ngũ Hùng trang cách khu rừng hai ba dặm nên chỉ trong nháy mắt đã tới nơi.

Địa thế của sơn trang này phái sau là núi bên cạnh là nước, khí thế rất hùng vĩ, cả một vùng đó không có một sơn trang nào đẹp bằng sơn trang này. Tích Tổ và Đàm Anh vào trong sảnh thấy hai ông già tuổi trên sáu mươi lớn tiếng cười bước ra nghênh đón và nói:

- Tam đệ, hai vị tiểu cô nương này chắc là giong dơi của vị cố nhân nào?

Như Báo tươi cười giới thiệu cho hai người anh xong, liền mời hai nàng vào ngồi, rồi kể lại câu chuyện cho lão đại và lão nhị nghe.

Hai người bán tín bán nghi hỏi lại:

- Tam đệ hợp sức tam và tứ đệ hai người mà không địch nổi Đàm cô nương ư?

Đàm Anh vội đỡ lời:

- Đó là hai vị tiền bối nương tay đẩy thôi, nhờ vậy tiểu bối mới miễn cưỡng chống đỡ được bấy nhiêu lâu.

Như Long kinh ngạc hỏi nàng rằng:

- Một mình cô nương địch nổi hai tay hảo thủ hạng nhất của miền Thiểm Tây và Cam Túc này ắt phải là dòng dõi của một danh môn nào. Xin cô nương làm ơn cho biết sư môn để lão khỏi phải thất lễ.

Đàm Anh đưa mắt nhìn Tích Tổ một cái, hình như muốn hỏi ý kiến nàng có nên nói thực hay không. Tích Tổ khẽ gật đầu, Đàm Anh thấy vậy vội nói luôn:

- Gia sư họ Trác tên là Tuyết Mai.

Như Hồ khẽ hỏi Như Long rằng:

- Đại ca có biết vị nữ đồng đạo ấy không?

Như Long cau mày lại ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Hình như ngu huynh có nghe thấy cái tên này rồi, nhưng nhất thời chưa nghĩ ra đấy thôi.

Đàm Anh thấy Ngũ Hùng không biết tên họ thực của sư phụ mình trong lòng hơi bức tức liền cười nhạt hỏi tiếp:

- Hai vị tiền bối có nghe ai nói Ngọc Tiêu Tiên Tử không?

Anh em họ Hoa đứng phắt dậy mặt lộ vẻ kinh ngạc đáp:

- Xin Đàm cô nương đừng trách cứ nhé. Năm xưa khi Ngọc Tiêu Tiên Tử lão tiền bối hành đạo giang hồ ít ai dám nói đến tên họ thực của bà, cho nên nhất thời anh em lão mới không nhớ ra được như thế.

Như Báo nghe nói kinh hãi thầm, bụng bảo dạ: "Nguy hiểm thực a".

Như Long lại thỉnh giáo sư môn của Tích Tổ.

Tích Tổ chỉ nói môn phái của mình thôi, chứ không nói đến ông mình là Nam Minh Nhất Kiếm, nhưng Đàm Anh lại nhanh miệng xen lời nói:

- Lệnh tổ của chị Tổ là Nam Minh Nhất Kiếm La gia gia đấy, chắc các vị đã nghe thấy tên tuổi của La gia gia rồi chứ gì?

Anh em họ Hoa vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, nhất là Như Báo lại càng khoái chí xen lời nói:

- Nếu như lão phu bị bại trận cũng không mất sĩ diện chút nào.

Lúc ấy Như Sur ở bên ngoài đã lớn tiếng nói vọng vào:

- Các vị huynh trưởng mau mau ra đón Đàm thúc thúc đi.

Anh em Như Long vội đứng dậy thì Như Sur đã dẫn Nhất Quái và Nguyên Thông vào đến trong sảnh rồi.

Thì ra anh em họ Hoa lại còn là bạn cũ của Ký Ngư.

Nhất Quái nói với Như Long:

- Như Long, các cháu có nhận ra chú không?

Như Long cảm động đáp:

- Đàm thúc thúc thay đổi nhiều quá, nếu ngũ đệ không nói trước thì quả thúc không biết thúc thúc là ai.

Ký Ngư cũng rầu rĩ nói tiếp:

- Nói thực cho các hiền đệ hay, lão phu bị giam giữ ở trong núi Huyết Thạch đã mười lăm năm và vừa mới ra.

Anh em họ Hoa nghe nói cũng thờ dài và đáp:

- Chúng cháu thực là có lỗi quá, thúc thúc gần đây mà không hay.

Ký Ngư kể chuyện của mình cho anh em họ Hoa nghe.

Năm anh em họ Hoa đều cảm thán vô cùng.

Bổng Nguyên Thông vui vẻ nói:

- Các vị hiền đệ, để ngu thúc giới thiệu một võ lâm kỳ tài cho các vị hiền đệ nhé. Vị này là Thảm Nguyên Thông, thiếu quân của Ngọc Diện Thư sinh Thảm Chấn Vũ.

Anh em họ Hoa không lạ lùng gì cái tên Thảm Nguyên Thông, nhưng họ không ngờ thiếu niên thư sinh mặt rất đẹp trai và mảnh khảnh như thế này lại là Thảm Nguyên Thông, tiếng tăm lừng lẫy như thế.

Nguyên Thông coi năm anh em họ Hoa như bề trên, cung kính vái chào rồi lui sang một bên:

Nhất Quái tròn mắt lên nhìn Đàm Anh mà quát bảo:

- Con nhãi kia, có mau lại đây chào các vị bá bá không?

Như Long cả kinh mà hỏi:

- Cô ta là...

Ký Ngư vừa cười vừa đáp:

- Phải, nó là con Ngọc đệ của các cháu đây.

Như Báo cười ha hả, lên tiếng hỏi:

- Con nhãi kia, từ giờ trở đi còn dám đánh bác nữa không?

Đàm Anh cúi đầu đáp:

- Bác nói như vậy là bác thị oai phong của ông cháu chứ gì.

Ai nấy nghe thấy nàng nói như thế không sao nhịn được cười.

Tình cảnh vui vẻ này, Ngũ Hùng trong mười mấy năm nay mới thấy tái diễn. Như Long hớn hờ, cho người bày tiệc đề khoản đãi các vị quý khách, trong lúc ăn uống, Tích Tổ bèn kể truyện nàng nghi ngờ về người nhà trẻ tuổi của họ Hoa giống Hường Tam cho Nguyên Thông.

Nguyên Thông kinh ngạc vô cùng, vội nói lại cho Nhất Quái nghe, bảo ông nói với Như Long gọi người trẻ tuổi ra xét...

Như Long vâng vâng dạ dạ, sai người đi gọi tên người nhà trẻ tuổi ấy tới, rồi vừa cười vừa nói:

- Nếu Kim Ngộ có điều gì thất lễ với quý vị, xin hãy nể mặt mỗ mà lượng thứ cho y.

Nguyên Thông nghiêm nét mặt, hỏi:

- Xin hỏi, Kim Ngộ đến quý trang làm việc đã được bao lâu rồi.

Như Long thở dài một tiếng rồi đáp:

- Sự thật, Kim Ngộ cũng là một người xui xẻo. Tháng hai năm ngoái, tôi gặp lưu lạc tới địa phận của bốn trang, thấy mặt mũi rất khôi ngô, người cũng nhanh nhẩu, nên mới nhận cho y vào trang giúp việc.

Nguyên Thông lại hỏi tiếp:

- Tên họ thật của y như thế, hay là về sau lão tiên bói mới đặt cho.

Như Long lắc đầu đáp:

- Câu truyện này nói ra là lung lắm, Kim Ngộ là người rất mẫn cảm lại có võ công cao siêu, chỉ phải một điều là y không biết tên họ của mình là gì, sự môn lai lịch ra sao, hình như cả truyện trước đây một năm y cũng không nhớ nổi. Cái tên Kim Ngộ là do tôi đặt cho y đấy.

Tích Tố ngừng đầu lên hỏi:

- Căn cứ vào võ công của y, lão tiên bói có nhận ra y là người của môn phái nào không?

Như Long "ồ" một tiếng quay lại hỏi Như Sur rằng:

- Ngũ đệ có nhận xét ra không?

Như Sur đáp:

- Thoạt tiên tiểu đệ gặp Kim Ngộ đã hoài nghi rồi, sau để ý xét y, không những y thiên về "Long Hồ chương pháp" của Cái Bang còn thạo cả về "Phong Lôi chương pháp" nữa. Thiết nghĩ "Phong Lôi chương pháp" là võ công bí truyền của Vương lão tiên bói, hình như khắp thiên hạ không có người thứ hai truyền thụ pho võ công này.

Đệ đã tra hỏi y mấy lần, nhưng tiếc thay vì y đã mất trí nhớ, nên không sao hỏi ra được truyện gì cả.

Nguyên Thông cả mừng nói:

- Nếu vậy, y chính là Hướng sư huynh mà tiểu bối vẫn nhớ nhưng bấy lâu nay.

Mọi người đang trò chuyện thì Kim Ngộ đã bước chân vào trong sảnh. Y mặc bộ quần áo xanh của một gia đình, trông còn anh tuấn hơn xưa kia mặc quần áo ăn mày nhiều. Y rất lễ phép cúi chào mọi người, rồi ngo ngắc nhìn Nguyên Thông và Tích Tố hai người, hình như không quen biết bao giờ.

Tích Tố khẽ hỏi:

- Nguyên đại ca thử nhìn kỹ xem y có phải là Hướng sư huynh không?

Nguyên Thông gật đầu, đáp:

- Có lẽ Hướng sư huynh đấy. Trong sách thuốc cũng có bệnh thất tâm. Chắc Hướng sư huynh bị một việc gì kích động rất lớn nên mất trí nhớ như thế.

Tích Tố ân cần hỏi tiếp:

- Vậy đại ca có cách gì cứu chữa cho Hướng sư huynh không?

- Tôi chắc không khó khăn gì hết.

Nguyên Thông nói xong, đứng dậy đi tới gần nắm lấy tay Kim Ngộ và hỏi:

- Sư huynh còn nhớ tiểu đệ Nguyên Thông không?

Kim Ngộ cau mày lại, ngập ngừng đáp:

- Tiểu đệ với thiếu hiệp hình như chưa từng quen biết.

Trong lúc Nguyên Thông nắm lấy tay Kim Ngộ thì tay chàng đã bấm vào mạch của đối phương để thăm dò xem, một mặt chàng lại nhắc nhở đến những truyện nhỏ nhặt xưa kia để mong gợi lại trí nhớ của Hướng Tam.

Nhưng Kim Ngộ vẫn thản nhiên như thường không có phản ứng gì hết. Trong lúc nói chuyện, Nguyên Thông đã thăm dò biết bệnh của đối phương, liền thở dài một tiếng, mời Kim Ngộ hãy tạm lui xuống nhà dưới, chàng quay lại nói với Kim Long rằng:

- Lão tiên bói, vị người nhà ấy chính là nhị đệ tử của Long Hồ Cái, bang chủ của Cái bang, họ Hướng tên Tam, năm xưa cùng với tiểu đệ lên núi Võ Đang, giữa đường thì bị lạc. Không ngờ y lại bị người ám hại, điểm vào đệ tam thần kinh hệ ở phía sau đầu, nên mới mất trí như vậy. Tiểu bối muốn chữa

cho y khôi phục lại trí nhớ để được trở lại làm người như cũ, nhưng e rằng sau này Hướng sư huynh sẽ không thể nào giúp cho quý trang được nữa.

Như Long đáp:

- Sao Thảm thiếu hiệp lại nói thế. Hướng tiểu hiệp ty nạn ở trong trang, năm anh em ngu mỗ vì không biết rõ nên mới đối xử như vậy. Nói ra thì thật là hổ thẹn vô cùng, ngu mỗ để chuộc tội còn chưa kịp, đâu dám nói đến chuyện phản đối...

Nguyên Thông cảm ơn anh em họ Hoá, rồi bảo họ sửa soạn cho mình một căn phòng tĩnh mịch để chữa bệnh cho Hướng Tam.

Như Long là người rất thông thạo, bấy giờ thấy Nguyên Thông định chữa cho Hướng Tam tuy rất kính phục tài của chàng, nhưng vẫn hiếu kỳ, lên tiếng hỏi:

- Mỗ cũng được nghe nói: bệnh thất tâm này là vì thần kinh bị kích động quá đáng, rồi tâm lý thay đổi mà nên. Cách chữa rất phiền phức thầy lang nào cũng nhìn nhận bệnh này rất khó chữa. Chẳng hay Thảm thiếu hiệp có chắc chắn chữa khỏi được không?

Nguyên Thông đáp:

- Hoa tiên bối nói rất đúng, nhưng bệnh thất tâm của Hướng huynh đây không phải là bị kích thích bởi tình cảm mà vì bị người ta điểm vào yếu huyệt ở sau ót, chỗ thần kinh hệ, nhưng khó chữa hơn bởi một nguyên nhân khác.

Tuy Như Sư vâng vâng dạ dạ, nhưng trong lòng vẫn còn thắc mắc, không tin lời của Nguyên Thông là thực.

Nhất Quái thấy vậy liền xen lời nói:

- Hoa lão ngũ có biết thần y đương kim là ai không?

Như Sư bụng bảo dạ rằng:

- Y ít tuổi như vậy, chẳng lẽ được người gọi là thần y chẳng.

Nghĩ đoạn, y liền đáp:

- Thừa thúc thúc, nói về thần y theo tiểu đệ biết thì xưa kia có Hoa Đà, Biển Thước, ngày này có Diệu thủ Thần Y Bốc lão tiên bối.

Nhất Quái cười tít mắt lại, hỏi tiếp:

- Thể hiện đệ có biết người nổi nghiệp của Bốc lão tiên bối là ai không?

Như Sư lắc đầu đáp:

- Điều này tiểu bối không được rõ.

Nhất Quái tỏ vẻ đắc trí, nói tiếp:

- Thảm thiếu hiệp là cháu ngoại của Bốc lão tiên bối và cũng là người nổi nghiệp của ông ta nữa. Hiền đệ nghiên cứu y học, chớ nên bỏ lỡ dịp may này.

Như Sư mừng rỡ khôn tả, muốn hỏi ngay Nguyên Thông mấy nghi vấn về y lý, nhưng y chưa kịp lên tiếng thì Nhất Quái đã nói tiếp:

- Ngoài ra, lão còn muốn mấy vị hiền đệ chia sẻ đôi chút niềm vui với lão nữa. Các vị hiền đệ có biết tiểu hiệp còn là...

Đàm Anh biết ông mình định nói tới chuyện của mình, liền lên tiếng:

- Ông... ông chỉ được...

Nàng không muốn cho người ông nói nốt câu chuyện ấy, không ngờ ông ta lại còn lớn tiếng hơn và tiếp:

- Con bé này lạ thực. Việc vui mừng như thế, sợ gì mà không tuyên bố cho mọi người hay?

Như Báo thúc giục luôn:

- Thúc thúc nói mau lên.

Nhất Quái lắc đầu, vừa cười vừa nói tiếp:

- Các người cứ việc đoán thử xem.

Như Sư gật đầu và hiểu biết liền. Y đưa mắt ra hiệu cho anh em rồi lên tiếng nói:

- Cháu gái của bác đừng có quên mời các bác uống chén rượu mừng đây nhé?

Mọi người nghe Như Sư nói như vậy đều cười ha hả. Đàm Anh hồ thẹn đến đứng ngồi không yên. Cả Nguyên Thông mặt cũng đỏ bừng, cúi đầu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Tuấn nghệ nhuyển giáp

Sáng sớm hôm sau, trong tỉnh thất, ngoài Nguyên Thông với Kim Ngộ ra, còn năm anh em họ Hoa, Nhất Quái và hai chị em Tích Tố, tất cả là mười người. Kim Ngộ đang tỏ vẻ thắc mắc vì y không tin mình là sư huynh của Nguyên Thông và cũng không tin mình họ Hường như mọi người đã nói. Đồn thời, y cũng không xác định nổi mình là ai, nhưng y vẫn ngoan ngoãn nghe lời Nguyên Thông chỉ bảo mà nhắm mắt lại, ngồi trên một cái ghế (?).

Nguyên Thông điểm huyết cho y mê man để tạm thời mất trí giác trước. Những người khác đứng quanh đó đều chăm chú nhìn vào cử chỉ của Nguyên Thông. Nguyên Thông tay cầm chín mũi kim vàng dài ngắn khác nhau, thần sắc nghiêm trang. Tiếp theo đó, chàng liền giơ chưởng lên, chín mũi kim vàng đã phi cả vào các yếu huyết của Kim Ngộ: nhân trung, bách hội, thần đình, thiếu thương, thân trụ, phong phủ, đại trùy, cự khuyết và thiên đột. Không những ném rất trúng mà mũi kim nào cắm nông hay sâu đều theo ý muốn của chàng.

Như Sư cũng là người biết y lý, chỉ thấy cách dùng kim châm các huyết của Nguyên Thông, y đã thán phục vô cùng. Sau đó, chàng dùng tay nắm chuỗi kim lay động để cứu chữa. Nhưng mọi người nhìn kỹ mới hay tay chàng không hề đụng vào thân kim, chỉ dùng chưởng phong đưa đi đưa lại mà lay chuyển chín mũi kim.

Một lát sau, mọi người thấy trán của chàng toát mồ hôi ra, rồi lại thấy chàng đưa bàn tay qua những mũi kim đó, đưa tới đâu, những mũi kim tự động bay lên và dính cả vào bàn tay của chàng. Tay chàng không khác một miếng da nam châm vậy, thật là thần diệu khôn tả.

Chàng lấy Địa Phủ Huyền Tinh ra nhỏ hai giọt vào mồm Kim Ngộ, rồi xoa bóp cho bệnh nhân một hồi để dẫn linh dược lên trên óc, chỗ bị thương của bệnh nhân.

Xong đâu đấy, chàng ri tai Kim Ngộ, khẽ nói:

- Đứng lên tiếng nói vội, mau hành công ba vòng, rồi chúng tôi sẽ nói rõ nguyên nhân cho mà nghe.

Hường Tam như nằm mơ mới thức tỉnh, nghe thấy Nguyên Thông dặn bảo như vậy liền không chần chừ gì hết, nghe lời vận công ngay. Thì ra, sau khi khỏi bệnh rồi, những chuyện dĩ vãng tựa như một giấc mơ vừa thoáng qua vậy. Trong đầu óc của Hướng Tam tựa như một tờ giấy trắng, y tưởng tượng là mình đang ở trong khách điểm tại Kim Lăng thôi, còn từ khi bị kẻ địch ám hại cho đến giờ, từng trải những gì thì quên hết, không còn nhớ lại một tý gì nữa. Nguyên Thông cũng ngồi xếp bằng tròn vận công điều tức.

Nhất Quái dẫn các người rón rén lui ra ngoài tỉnh thất. Trên đại sảnh đã bày sẵn một tiệc rượu để chờ Nguyên Thông chữa bệnh xong cùng Hướng Tam với các người ra ăn nhậu.

Hường Tam hành công ba vòng xong, người đã tỉnh táo như thường. Y bỗng thấy Nguyên Thông túm túm cười và chăm chú nhìn mình, liền kinh ngạc đứng dậy hỏi:

- Nguyên đệ, ngu huynh có điều gì không nên không phải mà đệ cứ nhìn chăm chú như thế?

Nguyên Thông ân cần hỏi y rằng:

- Hường sư huynh có cảm thấy trên đầu óc đau nhức hoặc khó chịu không?

Hường Tam ngơ ngác đáp:

- Ngu huynh thấy tỉnh táo và sáng khoái lắm, chưa hề bao giờ lại thấy dễ chịu như thế này cả. Nghe lời nói của hiền đệ, hình như vừa có chuyện gì xảy ra, phải không?

Nguyên Thông thờ dài một tiếng, kể lại cho y biết về bệnh thất tâm của y như thế nào.

Giọng nói của chàng rất ôn tồn.

Hường Tam hồ thẹn vô cùng, hỏi lại:

- Ngu huynh sống một năm trời u u mê mê chẳng biết gì hết. Nguyên đệ, mỗi huyết hải thù của đệ đã trả xong chưa?

Nguyên Thông cau mày đáp:

- Việc phục thù của đệ hầy còn trắc trở nhiều lắm, bây giờ nói rất dài dòng, để hôm nào thư thả đệ sẽ nói cho nghe?

Hướng Tam theo Nguyên Thông vào trong đại sảnh, từ Tích Tổ đến năm anh em họ Hoa y cũng không nhận ra được. Anh em họ Hoa hiểu bệnh của Hướng Tam cho nên cả năm người đều đứng dậy. Như Long nói:

- Hướng tiểu hiệp mới lành bệnh, xin hãy vào ngồi đây để lão phu kính tiếu hiệp ba ly, tạ tội vô tri của chúng tôi đã bắt tiểu hiệp phải làm lụng vất vả.

Hướng Tam vội tiến lên, về mặt ngờ ngác đáp:

- Tiểu bối tâm thần hoảng hốt được các vị tiền bối cho ở lại đây nên mới sống sót đến giờ, xin các vị nhận cho tiểu bối một lạy cảm tạ ơn sâu.

Nói xong, y liền quỳ xuống vái lại. Như Sur vội nâng ly lên cười, bà nói:

- Tiểu hiệp làm như thế này, có khác gì mắng chửi anh em chúng tôi không có một chút nghĩa khí giang hồ.

Hướng Tam nghe vậy không quỳ nữa, nhưng trong lòng cảm động vô cùng. Nguyên Thông lại giới thiệu mọi người cho Hướng Tam biết rồi mới cùng ngồi ăn. Mọi người đang vui vẻ truyện trò, thì bỗng gia đình chạy vào thông báo:

- Ngoài cửa có một vị tên là Khô Trúc Tú xin vào yết kiến trang chủ.

Như Long cả mừng vội nói:

- Khô Trúc Tú Hoàng Bình là bạn tri giao của anh em tiểu đệ. Mời Đàm thúc thúc với các vị cứ việc nhậ nhệ đi, để tiểu đệ ra đón y.

Anh em họ Hoa xin lỗi Ký Ngu với mọi người xong liền đứng dậy đi ra ngoài đón khách.

Nguyên Thông nghĩ đến chuyện núi Võ Đang đêm bị đánh lén liền khẽ hỏi Nhất Quái rằng:

- Khô Trúc Tú là một trong những người tấn công lên núi Võ Đang, ông có biết y là người như thế nào không?

Nhất Quái có vẻ không tin, hỏi lại:

- Khô Trúc Tú là người chính trực xưa nay, sao Nguyên nhi lại nói như thế, chẳng lẽ Nguyên nhi nhận lầm người chăng?

Nguyên Thông vừa cười vừa đáp:

- Cháu đã dùng thủ pháp Phi Hoa kiểm chế huyết đạo ở bên tay phải của y, chờ lát nữa xem y vận dụng tay phải có được linh hoạt không thì sẽ biết liền. Chàng vừa nói dứt thì anh em họ Hoa đã dẫn Hoàng Bình vào tới, Như Long lớn tiếng nói:

- Hoàng đại ca tới chơi thật may mắn quá. Ngày hôm nay nhà đệ vừa có mấy vị, anh tuần hậu khời của võ lâm tới chơi, để đệ giới thiệu cho đại ca quen biết. Hoàng Bình cũng hào phóng hết sức đáp:

- Có thật không? Nếu vậy thì Hoàng Bình mỗ may mắn thật. Theo sự nhận xét của tiểu đệ thì bây giờ khắp thiên hạ này không ai bằng một vị họ Thảm.

Nói tới đó, y vừa nhìn thấy Nguyên Thông tại đây, mặt liền biến sắc, và cũng như bị sét đánh ngang tai, y không ngờ ở đây lại gặp được người mà mình phục nhất nhưng không dám gặp mặt. Y là người cao niên lão luyện, nói tới đó liền ngắt lời ngay, lớn tiếng cười đôi giọng nói tiếp:

- Hoa huynh nói rất phải, mỗ thấy mấy vị tiểu hiệp đang ngồi ở quanh đây đều là những anh hùng cái thế cả.

Giọng nói của y khách sáo như vậy, Nhất Quái với Nguyên Thông các người phải vội đứng dậy nghênh đón.

Nhất Quái vừa cười vừa hỏi:

- Hoàng lão đệ còn nhận ra lão phu không?

Giọng nói của ông ta rất khôn khéo không khác gì bảo cho Hoàng Bình biết những người có mặt tại đây đều là những người có mặt trong võ lâm, nhưng Hoàng Bình cau mày một hồi mà không nghĩ ra Nhất Quái là ai.

Nhất Quái mỉm cười nói tiếp:

- Lão phu là Đàm Ký Ngu, sau khi bị tai kiếp mất mũi thay đổi quá nhiều nên Hoàng lão đệ không nhớ ra phải không?

Hoàng Bình liền chấp tay cúi đầu vái chào đáp:

- Thế ra là Đàm lão tiền bối, tiểu bối thất lễ xin lão tiền bối thứ tội cho.

Rồi Nhất Quái giới thiệu bọn Nguyên Thông các người cho y. Y thấy tâm thần hoảng hốt, đầu đã toát mồ hôi lạnh, thái độ khác thường. Có lẽ là vì bị ám ảnh bởi Nguyên Thông có mặt tại đây. Đàm Anh là người rất tinh nghịch, cầm chén rượu lên rót đầy, đưa tay ra đẩy một cái và nói:

- Lão tiền bối vẫn mạnh giỏi đấy chứ, xin mời lão tiền bối chén rượu này.

Chén rượu từ từ bay ra, Hoàng Bình thấy nàng hầy còn ít tuổi nên nghĩ nội lực của nàng có mạnh đến đâu cũng không bằng được mình, vì thế y chỉ đưa tay trái đỡ thôi. Như Báo đã biết tài ba và sức lực của Đàm Anh như thế nào rồi, do vậy, liền bụng bảo dạ rằng: "Phen này lão Hoàng nguy tai". Nhưng y không tiện nói, đành chỉ ho một tiếng để báo hiệu cho người bạn già biết thôi. Ngờ đâu, Đàm Anh rất khôn ngoan và không..... [X] tinh nghịch, nàng sợ Hoàng Bình biết ý đó vội đỡ lời ngay:

- Bác Như Báo cũng muốn uống một ly rượu ư?

Nàng nói vừa dứt thì Hoàng Bình vừa đụng vào mép chén, mọi người đã thấy y biến sắc mặt, người lão đảo mấy cái, hai má đỏ bừng, nhưng vẫn gượng mà đỡ được ly rượu đó, vì người lão đảo nên rượu trong chén đổ một nửa ra áo.

Y ngẩng đầu lên uống cạn nửa ly rượu ấy, rồi lắc đầu nói:

- Công lực của Đàm cô nương thâm hậu thật, già này đã bị bêu xấu trước mặt quý vị rồi.

Đàm Anh như là người không có ân ý, liền đáp:

- Nếu Hoàng lão tiền bối dùng tay phải đỡ thì ly rượu không bị như thế đâu. Hoàng Bình cười gằn hai ba tiếng rồi vội nói sang chuyện khác. Uống qua ba tuần rượu, Hoàng Bình đứng dậy lấy một lá thư đưa cho Như Long và nói: - Lúc tiểu đệ đi tới ngẫu nhiên gặp một người bạn cũ nhờ đệ gửi một lá thư lên đây, mời huynh hãy đọc qua lá thư này, tiểu đệ có việc phải đi nơi khác, xin cáo từ quý vị.

Y đưa lá thư xong, cương quyết cáo từ ra đi, tha hồ anh em họ Hoa giữ như thế nào y cũng không ở lại. Anh em họ Hoa tiễn Hoàng Bình đi, vì nhận thấy cử chỉ của Đàm Anh vừa rồi thất lễ với một người bạn như thế thật không nên không phải nên cả năm anh em có vẻ không vui, hậm hực đi vào. Nhưng cả năm cũng cảm thấy không tiện nói Đàm Anh.

Đàm Anh thấy vậy liền chau môi hỏi:

- Mấy vị bá bá tức giận cháu phải không?

Như Long thờ dãi đáp:

- Không phải là chúng tôi tức giận cô đâu, nhưng muốn khuyên cô vài câu, sau này đừng có giờ những trò ấy ra để làm mất lòng bạn bè.

Đàm Anh vừa cười vừa hỏi tiếp:

- Bá bá coi y là bạn thân đấy à?

Như Long nghiêm nét mặt đáp:

- Tại sao cháu gái của lão lại nói như thế? Chẳng lẽ Hoàng Bình có điều gì không nên không phải với anh em họ Hoa chúng tôi hay sao?

Nguyên Thông xen lời nói:

- Thừa Hoa lão tiền bối, theo sự suy xét của tiểu bối thì chắc chắn lá thư vừa rồi bên trong có tin chẳng lành.

Như Long liền bóc lá thư ra xem, quả nhiên sắc mặt y đổi ra rầu rĩ vô cùng. Y chẳng nói chẳng rằng, đưa ngay cho lão nhị đọc. Lá thư ấy tựa như một con rắn độc, người nào xem xong cũng biến sắc mặt, sau cùng đến tay lão ngũ. Như Sư miễn cưỡng cầm lên xem, rồi với giọng hậm hực nói:

- Đại ca, Đàm thúc thúc với Thẩm tiểu hiệp không phải là người ngoài, nhất là tiểu hiệp là tử địch của núi Vạn Dương sao chúng ta không đem việc này ra bàn với hai vị, xem hai vị có ý kiến gì hay không?

Đàm Anh cả cười đỡ lời:

- Phải đấy, Vạn Dương sơn chủ chỉ sợ có một người thôi. Người ấy chính là Nguyên đại ca, các bác có chuyện gì khó khăn xin cứ nói đi, Nguyên đại ca chúng cháu không bao giờ khoanh tay đâu.

Như Long gượng cười đưa lá thư cho Nguyên Thông và Nhất Quái. Nhất Quái cầm lá thư lên đọc:

- Bỏn sơn định đến mùng năm tháng năm sẽ cử hành Khai Phủ Đại Điền, nghe nói quý trang có một bộ Tuấn Nghê Nhuyễn Giáp, mong trong mười ngày sao cho người đưa lá thư này đem về để bỏn sơn sử dụng, việc này liên quan đến sự sống chết tồn vong của quý trang, mong quý vị đừng có coi thường.

Nguyên Thông cười ha hả nói:

- Một bộ Tuấn Nghê Nhuyễn giáp mà đối phó nổi ta hay sao?

Như Long thấy Nguyên Thông coi thường cái áo giá báu gia truyền của mình như vậy, biết chàng chưa hiểu cái áo giáp ấy lợi hại như thế nào nên ông ta giải thích cho chàng:

- Cái áo giáp gia truyền của lão đạo kiếm chép không lọt vào được, kỵ cả nước lẫn lửa, thật là dị thường, công lực của thiếp hiệp cao minh đến đâu cũng không làm gì được nó đâu.

Nguyên Thông chỉ cười thôi chứ không tiện nói nhiều, Nhất Quái bỗng xen lời:

- Chẳng lẽ chúng dám cướp áo của các hiền đệ hay sao? Chúng ta thế nào cũng phải ra tay một phen mới được.

Tích Tổ cũng nói:

- Khô Trúc Tử Hoàng Bình rõ ràng trông thấy Nguyên đại ca ở đây mà còn dám đưa thư ra, dù thấy y tin tưởng thế nào cũng lấy được áo giáp này, không hiểu quý vị tiền bối có khuyết điểm gì lọt vào tai y không mà y bắt quý vị thế nào cũng phải nộp cái áo giáp đó như thế?

Anh em họ Hoa không biết yếu điểm của Vạn Dương Sơn đã bị Nguyên Thông điều tra rõ sự thật, cho nên, nghe thấy Tích Tổ nói như vậy, họ vừa kinh ngạc vừa kính phục và không giấu điểm sự bí mật nên liền kể ra cho mọi người nghe. Như Long là anh cả thấy bốn người em đưa mắt ra hiệu thúc giục mình, liền thờ dài một tiếng và nói:

- Nội quyền của anh em tiểu đệ không hiểu bị ai dùng thủ pháp làm độc hiểm vào tam tiêu trọng huyết, anh em hiền đệ đã dùng hết cách rồi mà không sao cứu chữa được. Mãi đến tháng trước thì núi Vạn Dương mới sai một người đem một tờ giấy xuống, nói rõ sự thật và cấm không được tiết lộ ra bên ngoài bằng không sống chết chúng không lý đến.

Nguyên Thông, Tích Tổ và Đàm Anh đưa mắt nhìn nhau. Rồi Tích Tổ đứng dậy nói:

- Lão tiền bối đã nói rõ ra như vậy, không biết có vui lòng cho phép anh em tiểu bối được xem vết thương của các vị quý quyền không? Chưa biết chừng Nguyên đại ca có thể cứu chữa được cũng nên.

Như Sư vội đáp:

- Chúng tôi cũng biết Thảm tiểu hiệp y học thông thần, nên anh em chúng tôi chưa nói rõ ra vội là nhờ thiếu hiệp ra tay cứu chữa để khỏi bị tên ma đầu ấy nắm chuỗi dao ức hiếp hoài.

Nguyên Thông cũng đứng dậy đáp:

- Tiểu bối xin tuân lệnh, vậy mời các vị lão tiền bối dẫn đường cho. Anh em họ Hoa, người nào người ấy đều có gia thất hết, con cái thành đàn. Trong nội viện, không những năm vị phu nhân bị thương mà có mười bảy đứa trẻ cũng bị nốt. Nguyên Thông thăm bệnh cho từng người một, rồi trợn ngược đôi lông mày lên nói:

- Các vị tiền bối cứ yên tâm, tiểu bối có thể cứu chữa khỏi hết được.

Anh em họ Hoa nghe thấy chàng nói vậy mới tươi cười. Nguyên Thông nói xong, ra tay chữa ngay, chàng vận công lực vào hai cánh tay, rồi giơ lên cách không điểm vào vết thương của những người bị thương kia. Môn Đan Chi Thần Công cách không điểm huyết này, tuy không phải là tuyệt học, nhưng cũng ít người làm được. Tích Tổ với Đàm Anh đã thấy chàng chữa như thế rồi nên không lấy làm lạ, riêng có Nhất Quái với anh em họ Hoa thì thấy làm lạ hết sức. Người nào người ấy nhìn vào hai tay của Nguyên Thông cho tới khi chàng chữa đến người cuối cùng. Mọi người thấy chàng uể oải, ngồi xuống ghé tự vận công điều tức.

Anh em họ Hoa thấy võ công của Nguyên Thông cao siêu như vậy, kính phục hết sức. Nguyên Thông chưa điều tức xong, nội quyền của họ Hoa đã tỉnh táo và lành mạnh hết. Thế là vợ chồng cha con lại được xum họp yên lành, ai nấy đều vui vẻ vô cùng.

Vì dùng sức quá độ, Nguyên Thông phải điều tức đến hai tiếng đồng hồ. Xong, chàng từ từ đứng dậy ngấm ngấm ra hiệu cho Nhất Quái và Hường Tam rồi cùng rón rén bước ra nhà ngoài.

Tích Tổ và Đàm Anh cũng nhẹ nhàng ra theo. Nhân dịp đó, Nguyên Thông liền kể chuyện Ứng Thành Luân đã tác oai tác quái thế nào cho Nhất Quái và Hường Tam nghe. Riêng có chuyện Long Hồ Dị Cái chàng không nói ra vì sợ Hường Tam nóng lòng cứu phụ, lại dấn thân vào chốn nguy hiểm. Một lát sau, anh em họ Hoa hớn hờ bước ra cảm ơn Nguyên Thông. Nguyên Thông chờ anh em họ Hoa nói hết lời mới nghiêm nghị nói:

- Năm vị lão tiền bối, tuy bây giờ hậu họa đã hết rồi, nhưng theo sự nhận xét của tiểu bối thì vẫn phải biểu cho y bộ nhuyễn giáp kia mới được.

Như Báo la lớn:

- Vạn Dương Sơn hà hiếp người quá đỗi, anh em lão phu đang định đối phó với chúng, sao Thảm thiếu hiệp lại nói như thế, có phải khinh thường Hoa Gia Ngũ Hùng chúng tôi không?

Nguyên Thông thủng thẳng đáp:

- Người không có tội tình gì, chỉ tại tàng trữ vật báu mà mang tội? Vạn Dương Sơn chủ đầu đầu cũng có tay chân, hành động ác. Là tiểu bối xin nói thật, với lực lượng của quý trang địch không nổi đâu, theo ý của tiểu bối thì có bao hàm một kẻ, bắt cả hai tay.

Như Sư thành thật hỏi:

- Thế nào là bắt cả hai tay?

Nguyên Thông đáp:

- Quý vị hiền cái áo giáp này cho y, trước hết có thể giữ được an ninh cho quý trang, đây là kẻ hoãn binh. Nhuyễn giáp đến tay y, y dùng để đối phó với tiểu bối. Và người mặc cái áo giáp đó ắt hẳn phải là Ứng Thành Luân. Tiểu bối đang lo không có cách nào khiến người ta tin Vạn Gia Sinh Phật với Vạn Dương Sơn chỉ là một người; nếu bây giờ trên người Vạn Gia Sinh Phật có áo nhuyễn giáp này thì vậy là tang chứng rõ rệt, đó là kẻ dụ địch. Như vậy hiền cái áo cho y, có phải chúng ta thì hành được hai kẻ một lúc không? Chẳng hay quý vị lão tiền bối có đồng ý không?

Như Sư đứng dậy vỗ tay tán thành:

- Ý kiến của tiểu hiệp rất hay, nếu vì cái áo giáp đó mà chứng tỏ được tội ác của Vạn Gia Sinh Phật thì anh em chúng tôi còn gì hân hoan bằng. Nói tới đó, y ngừng giây lát rồi lại nói tiếp:

- Nhưng làm sao mà tiểu hiệp lại biết rõ Vạn Gia Sinh Phật với Vạn Dương Sơn chủ là một người?

Nguyên Thông tỏ ra rầu rĩ, kể chuyện bị Vạn Gia Sinh Phật uy hiếp như thế nào cho mọi người nghe, sau cùng, chàng nói tiếp:

- Chúng ta dùng cái áo nhuyễn giáp để làm kẻ dụ địch, công việc xong xuôi, tiểu bối thế nào cũng đem về trả cho quý vị và cảm ơn quý vị đã giúp cho công việc hoàn thành.

Như Long cười ha hả đáp:

- Thảm tiểu hiệp nói như vậy khinh thường Hoa Thị Ngũ Hùng chúng tôi quá. Tuấn Nghê Nhuyễn Giáp là vật ngoại thân và cũng không phải là anh em lão phu đem theo từ khi lọt lòng mẹ. Hồi nãy chúng tôi vì bức mình Vạn Dương Sơn chủ ức hiếp mà chưa nói rõ cho tiểu hiệp nghe thấy thôi. Vật này có ích diệt trừ yêu ma thôi; để trong tay anh em lão phu chỉ mang thêm họa, sau này công việc xong, nguyện xin tặng lại cho tiểu hiệp để cảm ơn ngày hôm nay đã cứu toàn gia chúng tôi.

Nguyên Thông vội xua tay nói:

- Như vậy không được, tiểu bối không dám nhận đâu.

Võ Lâm Nhất Quái vừa cười vừa đỡ lời:

- Nguyên nhi, vì phải đối phó với đại hội mừng năm tháng năm sang năm nên còn có nhiều việc phải sửa soạn, xin cáo từ chủ nhân..

Nguyên Thông vâng lời. Nhưng quay đầu lại thì không thấy Hướng Tam đâu hết, chàng vội hỏi:

- Hướng sư huynh đâu?

Hoa Như Sư đỡ lời:

- Hướng tiểu hiệp vừa đứng dậy đi ra, nhưng trông sắc mặt có vẻ khó chịu lắm. Nguyên Thông nghe nói liền đáp:

- Có lẽ Hướng sư huynh nghe tiểu bối nói đến Vạn Gia Sinh Phật và nghe thấy Ngụy bá bá bị hại nên anh ấy phần uất mà đi trước cũng nên.

Nói xong, chàng định đuổi theo gọi Hướng Tam trở lại. Võ Lâm Nhất Quái vội ngăn cản:

- Muốn đi thì gọi Anh nhi, Tích Tố đi cùng. Ba cây sáo không cùng đường thì làm sao mà hợp bích được? Còn việc đuổi theo ăn mày phải để lão phu phụ trách cho. Đúng ngày mừng năm sang năm chúng ta gặp nhau ở trên núi Vạn Dương.

Nói xong, ông ta lên đường đi luôn. Nguyên Thông đang định mời Tích Tố và Đàm Anh lên đường, bỗng có một gia đình hốt hoảng chạy vào thưa rằng:

- Tuấn Nghê nhuyễn giáp đã mất, Đàm, La hai vị tiểu thư đang đuổi theo hai tên trộm.

Nguyên Thông nghe nói liền tung mình nhảy lên mái nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Chính Nghĩa Chi Cung

Nguyên Thông nghe nói vội giở hết tốc lực khinh công ra đuổi theo, chỉ trong chốc lát đã trông thấy Tích Tố và Đàm Anh.

Lúc ấy Tích Tố và Đàm Anh đang đấu với hai tên đại hán bịt mặt; trận đấu rất kịch liệt. Công lực của hai đại hán ấy không kém gì Hoa Thị Ngũ Hùng. Tích Tố với Đàm Anh tuy đã thắng thế nhưng vẫn không đã thương chúng, hiển nhiên là hai người muốn bắt sống để khảo cung chứ không muốn giết chúng, cho nên mới đấu lâu như thế.

Nguyên Thông không muốn để hai nàng thắng trận mà làm hỏng kế hoạch của mình, nên chàng vội rú lên một tiếng rồi nhảy tới đấu trường giả bộ không biết chuyện, ngăn cản hai nàng và nói: “Tại sao hai vị hiền muội lại sinh sự như vậy?”

Trong lúc chàng nói chuyện đã đưa mắt ra hiệu, hai nàng hiểu ý ngay, Đàm Anh đỡ lời: “Chúng lấy trộm nhuyễn giáp của Hoa bá bá đấy!”

Nguyên Thông quay lại bảo hai người họ rằng: “Quý hồ trả cái áo giáp đó ra ta sẽ tha cho các người liền.”

Nói xong, chàng làm ra vẻ giận dữ khôn tả.

Hai đại hán nọ bị Tích Tố với Đàm Anh đánh cho cuống cả chân tay đến bây giờ lại thấy Nguyên Thông hiện ra hỏi như vậy. Tuy chúng biết chàng giận dữ, nhưng vẫn có dịp để chối cãi được, liền đồng thanh đáp: “Quả thực chúng tôi không biết cái áo giáp đó là vật gì, chấn hai cô nương này hiểu lắm đấy!”

Nguyên Thông lại nói tiếp: “Nếu hai người để cho ta khám thì mới chứng thực lời nói của người không ngoa và ta sẽ tha cho hai người đi ngay.”

Bị khám xét là một sự rất nhục nhã, người trong giang hồ dù bị chết chứ không bao giờ nhận lời nhưng hai tên cầu tẩu của phái Vạn Dương Sơn thì lại khác. Chúng có coi khí tiết vào đâu, chỉ mong thoát thân thôi, cho nên chúng bằng lòng nhận lời cho khám.

Nguyên Thông vừa cười vừa nói: “Hai người đã bằng lòng để cho ta khám như vậy đủ chứng minh giáp không có ở trong người hai người rồi. Ta chả cần phải khám làm chi, hai người đi đi”

Chàng thả cho chúng đi một cách rất dễ dàng.

Đàm Anh thấy hai tên đó đi rồi liền dậm chân nói: “Nguyên đại ca làm gì lạ thế? Chẳng lẽ để cho chúng lấy trộm cái giáp đi tự nhiên như thế hay sao?”

Nguyên Thông vừa cười vừa kể rõ kế hoạch của mình cho hai nàng nghe, rồi chàng lại nói tiếp: “Nếu hai vị hiền muội mà bắt hai tên ấy thì có phải là lỡ hết mưu kế của ngu huynh không?”

Đàm Anh nghe xong mới cười, không trách chàng nữa.

Sau đó ba người định bàn cùng thỏa thuận hãy đem Địa Phủ Huyền Tinh về Lư Sơn đã.

Khi ba người về tới Lư Sơn thì vừa năm hết tết đến rồi, và Diệu Thủ Nhân Y cũng đã về núi trước ba người.

Ngoài ra Ngọc Tiêu Tiên Tử với Dương Thái và Tinh Nguyên trưởng lão của phái Võ Đang cũng có mặt tại đó. Bọn Nguyên Thông về tới Minh Hiền Tiều Trúc và ở nhà lại có đông đảo mọi người như thế thực là vui vẻ hết sức.

Từ Hàng Ngọc Nữ mừng rỡ khôn tả, tuyên bố năm nay sẽ ăn một cái tết thực là vui.

Quả thực trên Ngũ Lão Phong chưa hề có đông người như thế này bao giờ. Không nói gì đến người trẻ tuổi cứ nói đến chuyện Ngọc Tiêu Tiên Tử với Thanh Sam lão nhân hai người thù oán nhau mấy chục năm bây giờ đã xử hòa, chỉ một chuyện ấy cũng đủ vui mừng rồi. Huống hồ Thảm Nhất Chi lại hay pha trò, nên lúc nào trong Minh Hiền tiều trúc cũng có tiếng cười.

Ngày Tết mọi người một mặt hưởng cái Tết vui vẻ, một mặt sửa soạn cho Nguyên Thông xuống núi lần thứ ba. Bốc Kính Thành luyện Vạn Diệu linh đơn, cần rất nhiều linh dược mà số thuốc của ông tích trữ thì không đủ luyện. Cũng may Dương Thái với Tinh Nguyên đạo trưởng hai người đồ đệ của ông có mang theo rất nhiều linh dược; cứ việc theo đơn mà phối hợp chứ chả cần phải đi kiếm ở ngoài nữa. Chỉ chờ ba ngày Tết xong là bắt đầu luyện Vạn Diệu linh đơn ngay.

Nguyên Thông, Tích Tố và Đàm Anh cũng không chịu bỏ phí thì giờ, cả ba gắng công luyện tập. Bây giờ chỉ sự thành tựu của Tích Tố và Đàm Anh hai người cũng đủ thắng nổi Ứng Thành Luân. Sự vui thú trong gia đình khiến ai nấy đều cảm thấy ngày giờ rất ngắn ngủi, chỉ thoáng cái đã đến rằm tháng giêng rồi.

Đêm hôm nguyên tiêu không khí ở Minh Hiền tiều trúc nghiêm túc và gây căng hết sức.

Thảm Nhất Chi với các nhân vật già thương lượng một hồi, rồi bảo Nguyên Thông, Tích Tố và Đàm Anh rằng: “Ba con thu xếp hành trang để ngày mai xuống núi”

Hai mươi mấy ngày qua các vị lão tiền bối thỉnh thoảng vẫn chỉ bảo bọn Thẩm Nguyên Thông cho nên bây giờ không phải nói nhiều.

Lúc nào Nguyên Thông cũng định tâm xuống núi, nhưng bây giờ nghe Thẩm Nhất Chi nói như vậy, chàng bỗng cảm thấy quyến luyến, mồm tuy nói “vâng” nhưng mắt đã ứa lệ.

La Công Bắc có ý nói khích chàng nên xen lời: “Cháu sợ việc làm ấy khó khăn phải không?”

Nguyên Thông nghe nói hăng hái đáp: “Lần này xuống núi, nếu không thành công quyết không về núi”.

Từ Hàng Ngọc Nữ nghe con nói như vậy kinh hãi hỏi: “Hừ! Con nói gì thế?”

Nguyên Thông không muốn cho mẹ lo âu liền cười đáp: “Ý của con là lần này xuống núi thế nào cũng có thành tích như vậy mới phải đạo làm con cháu.”

Từ Hàng Ngọc Nữ thở dài một tiếng rồi nói: “Nếu vậy chỉ mong công việc làm của con mau đáo thành công, diệt trừ được tai kiếp cho vô lâm”

Nguyên Thông biết lòng từ bi của mẹ, nên trước khi từ biệt chàng dốc lòng hiếu thảo, liền cùng Từ Hàng Ngọc Nữ đi ra khỏi Minh Hiền tiểu trúc để được được tình mẫu tử.

Tích Tổ quyến luyến không muốn xa ông, còn Đàm Anh thì đã có sư phụ Ngọc Tiêu Tiên Từ sẵn sóc.

Sáng sớm hôm sau, Nguyên Thông, Tích Tổ và Đàm Anh chào các lão tiền bối rồi xuống núi.

Sau khi bọn Nguyên Thông đi khỏi lại có ba bọn nữa rời khỏi Ngũ Lão Phong.

Tốp thứ nhất là Hồi Xuân Thủ Dương Thái với Tĩnh Nguyên đạo trưởng hai người đi lấy thuốc.

Tốp thứ hai là Từ Hàng Ngọc Nữ với Thái Hà hai thầy trò.

Tốp thứ ba là đôi tình nhân già Thanh Sam Lão Nhân với Ngọc Tiêu Tiên Từ.

Trên Ngũ Lão Phong ở Lư Sơn chỉ còn lại Thẩm Nhất Chi, La Công Bắc, Bốc Kính Thành có xuống núi hay không thì chưa ai được biết.

Hãy nói Nguyên Thông, Tích Tổ và Đàm Anh xuống Lư Sơn thùng thăng đi về phía Cửu Giang. Tối hôm đó đã tới nơi và ngủ trọ ở đấy.

Nguyên Thông bàn với hai nàng rằng: “Từ ngày mai trở đi ngu huynh cùng hai vị hiền muội chia làm hai nhóm. Ngu huynh đi một mình, hai vị hiền muội đi với nhau. Mỗi nhóm một ngã và làm mọi việc, không nên đi cả tốp như thế này. Vì đi như thế này việc làm của chúng ta không có kết quả”

Đàm Anh giận dữ nhìn chàng đáp: “Đại ca định chia ra như thế để làm gì? Có lẽ vì ghét chúng tôi chăng? Có phải đại ca tưởng đại ca quý báu lắm phải không?”

Nàng không tán thành ý kiến của Nguyên Thông nên mới nổi giận như vậy.

Nguyên Thông đưa mắt nhìn Tích Tổ, nàng nọ hiểu ngay tùm tùm cười khuyên Đàm Anh: “Anh muội, chắc đại ca có mưu kế gì đây. Nhe anh ấy có ý chọc tức chúng ta”

Nguyên Thông rất kính phục Tích Tổ, chờ nàng ta nói xong, chàng liền đỡ lời: “Tổ muội nói rất phải, nhưng Tổ muội phải đoán xem mưu kế của ngu huynh như thế nào”.

Đàm Anh vẫn còn tức giận lên tiếng nói: “Chị Tổ, chị đừng đoán mưu kế quỷ gì của anh ấy. Anh ấy thích đi một mình cứ để anh ấy đi và anh ấy không nói cho chúng ta hay cứ mặc anh ấy. Xem anh ấy giữ được đến lúc nào?”

Tích Tổ kéo tay Đàm Anh ri tai nói: “Chúng ta đoán trúng tâm sự của anh ấy, anh ấy không làm bộ được nữa đâu”

Nguyên Thông thấy thái độ ngây thơ của Đàm Anh trong lòng thích thú. Chàng lại thấy Tích Tổ đang cau mày nghĩ ngợi: hai người cùng đẹp như tiên nữ. Nói về tính nết mỗi người có một điểm hay riêng, một người thông minh hòa thuận, lúc nào cũng vui vẻ, một người thì ngây thơ hoạt bát đầy hào khí. Chàng càng ngắm nhìn hai nàng càng vui vẻ và nghĩ thầm rằng: “Được hai người vợ thế này, thực kiếp trước ta đã khéo tu”

Nghĩ tới đó chàng bỗng cười lên tiếng

Đàm Anh thấy Nguyên Thông ngẩn người ra rồi cười khì, liền vỗ tay vừa cười vừa nói: “Chị Tổ mau đoán đi, bằng không Nguyên đại ca sắp nói ra đấy”

Tích Tổ hai mắt sáng ngời tùm tùm đáp: “Chị đã nghĩ ra được đại khái rồi.”

Đàm Anh sợ Nguyên Thông nói ra vội thúc giục: “Chị mau nói đi, chúng ta đoán trúng xem từ giờ trở đi anh ấy còn làm bộ làm tịch thế này nữa không?”

Tích Tổ nhìn Nguyên Thông, chàng nọ bỗng giật mình bụng bảo dạ rằng: “Có lẽ nàng đã đoán ra tâm sự của ta rồi”

Vội về mặt kính phục chàng liền nói: “Tôi biết Tổ muội thông minh lắm, thế nào cũng đoán ra được tâm sự của tôi”

Tích Tổ thấy chàng nói khen mình lấy làm khoái chí thẳng thắn đáp: “Tiểu muội rất phục cao kiến của đại ca”

Đợi chờ mãi thấy Tích Tổ chỉ nói được một câu như thế, Đàm Anh nóng lòng sốt ruột, liền giục: “Chị Tổ nói mau đi, em đã nóng lòng sốt ruột quá lắm rồi”

Tích Tổ vẫn tùm tùm cười trả lời: “Tất nhiên chị phải nói cho em nghe...”

Nói tới đó, nàng quay mặt nhìn Nguyên Thông và nói tiếp: “Ứng Thành Luân là một tên ma đầu rất lợi hại, đâu đâu cũng có tai mắt của y. Nếu chúng ta đi cùng với nhau như thế này lộ liễu quá, làm sao mà theo dõi hành động của y được.”

Nguyên Thông gật đầu nói: “Tổ muội nói rất phải, vì vậy ngu huynh muốn chúng ta chia ra hai tốp mới dễ len lỏi vào sào huyệt của tên ma đầu mà hành động.”

Đàm Anh thấy Tích Tổ và Nguyên Thông nói rất hữu lý đành phải ưng thuận.

Nguyên Thông ân cần nói với Đàm Anh: “Anh muội, sau khi chúng ta chia làm hai tốp rồi điều cần nhất hiện muội phải nghe lời chị Tổ đừng có bướng bỉnh”

Tích Tổ đáp: “Đại ca cứ yên tâm, Anh muội với tôi hai người đồng tâm như một, có việc gì cũng bàn tán với nhau.”

Đàm Anh nghĩ đến lúc phải chia tay với Nguyên Thông liền rầu rĩ hỏi: “Còn đại ca thì sao?”

Ý của nàng là lo âu cho Nguyên Thông và muốn hỏi chàng sẽ đi đâu.

Nguyên Thông vừa cười vừa đáp: “Ngày mai ngu huynh định đi núi Cửu Nghi trước, muốn gặp Vô Hình Kiếm Tôn Gia Gia rồi mới định việc khác sau. Còn hai vị hiền muội thì tốt hơn hết đừng vào chốn nguy hiểm cứ ở hai tỉnh Hồ Nam, Hồ Bắc này gây nên phiền phức cho y cũng đủ rồi. Chờ tới ngày mùng năm tháng năm chúng ta sẽ gặp lại nhau.”

Nói xong, ba người dặn nhau những ám hiệu để liên lạc rồi chia tay đi ngủ.

Ngày hôm sau, Nguyên Thông tiễn Tích Tổ với Đàm Anh mấy dặm mới đi núi Cửu Nghi.

Bấy giờ Nguyên Thông đã là người có tên tuổi lẫy lừng trong giang hồ, người của núi Vạn Dương trông thấy chàng chỉ ngấm ngấm theo dõi thôi, chứ không ai dám gây hấn với chàng cả.

Còn những nhân sĩ giang hồ khác chỉ nghe thấy tên của chàng chứ chưa hề gặp mặt bao giờ, cho nên gặp chàng mà họ cũng không biết chàng là ai. Vì vậy chàng mới đỡ bị phiền phức.

Chàng đi từ Cửu Giang đến Cửu Nghi suốt dọc đường không xảy ra chuyện gì cả.

Núi Cửu Nghi là chỗ xây dựng Chính Nghĩa Chi Cung của Ứng Thành Luân và cũng là chỗ để y giải quyết những sự nguy nan giúp đỡ các nhân sĩ võ lâm. Cho nên đi tới đó hỏi là biết ngay Chính nghĩa Chi cung ở đâu.

Thì ra Chính Nghĩa Chi Cung lập ở trong miếu vua Thuấn. Vì nhân viên chấp sự rất đông và người mộ danh tới cũng đông như kiến Ứng Thành Luân phải xây thêm nhiều nghênh tân quán. Những nhà đề liên tiếp lại thành một tòa nhà lớn, khí thế rất hùng vĩ và tráng lệ khiến ai trông thấy cũng phải ngưỡng mộ.

Vạn Gia Sinh Phật Ứng Thành Luân tuy là người sáng lập ra Chính Nghĩa Chi Cung và cũng là người chủ trì của tòa nhà đó nhưng y thường đi vắng luân, ít khi có mặt tại đó.

Ứng Thành Luân có quyền oai tối cao ở Chính Nghĩa Chi Cung, y luôn luôn tỏ ra một phong độ khiến người ta phải kính mến và phải tin tưởng nữa. Nếu cứ đo lường bề ngoài của Ứng Thành Luân thì y đã thành công tới mức tột độ, vì ai ai cũng ca tụng y.

Suốt dọc đường, Nguyên Thông bị những sự ca tụng Ứng Thành Luân của mọi người làm cho chàng cũng nghi hoặc. Mặc dầu chàng đã đối địch với y một trận và biết y là một tiểu nhân ác độc một trăm phần trăm, nhưng cái việc của núi Cửu Nghi này làm cho chàng do dự. Chàng cố tìm lý do để chứng thực những cái mắt thấy tai nghe ở trên núi Cửu Nghi này là giả dối lừa dối.

Chàng vừa đi vừa suy nghĩ, không bao lâu đã tới trước cửa Chính Nghĩa Chi Cung. Chàng thấy trước cửa Cung có mười sáu đại hán chia làm hai bên đứng canh gác, trông rất oai nghiêm.

Chàng vừa tiến lên, định nhờ những đại hán đó vào truyền báo. Ngờ đâu mười sáu đại hán nọ vừa trông thấy chàng đã đứng một cách nghiêm trang để đón chào. Trong lúc chàng đang ngỡ ngàng thì bên trong đã có hai đại hán bước ra vái chào chàng và hỏi: “Tiểu hiệu có phải họ Thảm đấy không?”

Nguyên Thông liền gật đầu đáp: “Phải, tiểu sinh lên đây muốn cầu kiến Tôn lão tiên bối.”

Hai đại hán tùm tùm cười, liền lớn tiếng nói vọng vào bên trong: “Thảm thiếu hiệp giá lâm”

Nguyên Thông thấy tình hình lạ lùng liền hỏi: “Chính Nghĩa Chi Cung đối với khách nào cũng tiếp đãi như thế này hay sao?”

Một người trong bọn nghiêm nghị đáp: “Thẩm thiếu hiệp danh chấn giang hồ, Chính Nghĩa Chi Cung chúng tôi tôn kính tiểu hiệp là một nhân vật chính khí. Lễ phép này chỉ dùng để nghênh tiếp một mình tiểu hiệp thôi.”

Nguyên Thông ngạc nhiên hỏi lại: “Sao? Các người đã biết trước ngày hôm nay Thẩm mỗ tới đây ư?”

Đại hán nọ làm ra vẻ rất bí mật, khề đáp: “Khi tiểu hiệp còn ở ngoài xa hai trăm dặm, trong Cung chúng tôi đã biết tiểu hiệp tới rồi!”

Nguyên Thông kinh hãi thán, nhưng mặt vẫn thản nhiên, hai đại hán nọ đồng thanh nói tiếp: “Mời tiểu hiệp vào.”

Nói xong, chúng đi trước dẫn đường, Nguyên Thông theo hai đại hán đi qua một con đường trải đá, hai bên trồng thông và bách. Khi đi tới trước cửa thứ hai, có một đám người đứng chờ để nghênh đón. Hai người đứng trước mặc áo dài gió thổi bay phấp phới, trông rất đạo mạo.

Nguyên Thông mặt bỗng biến sắc, chưa kịp lên tiếng thì người nọ đã tỏ vẻ hoan nghênh, cười ha hả liền.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Trăm kín một hở

Thì ra hai người đó chính là Ứng Thành Luân với Tôn Hoán Nhiên. Còn những người đứng ở phía sau có cả Lý Tử Đông lẫn Cung Bích Thọ

Ứng Thành Luân tươi cười, với giọng rất thành khẩn lên tiếng nói trước:

- Trăm tiểu hiệp thật là người rất trọng chữ tín, hứa đến thăm là đến thăm lão phu ngay.

Nguyên Thông trong lòng rất bức tức, thoát tiên chàng hỏi ngăn người ra nhưng chỉ trong thoáng cái chàng đã thay đổi nét mặt, liền vừa cười vừa đáp:

- Lão tiền bối cao phong lượng tiết, tiểu sinh là một vô danh tiểu tới, đâu xứng được lão tiền bối nghênh đón một cách long trọng như thế này.

Ứng Thành Luân cười ha hả, nói:

- Tiểu hiệp khiêm tốn thật, lão phu mới là người không đáng được mọi người tôn trọng thì đúng hơn.

Nói tới đó y chỉ vào Tôn Hoán Nhiên và hỏi:

- Thẩm tiểu hiệp còn nhớ Tôn đại hiệp không ?

Lần này Thông Nguyên tươi cười thật sự, tiến lên vái chào và nói:

- Tiểu bối nhớ lão tiền bối luôn luôn.

Tôn Hoán Nhiên nắm hai tay Nguyên thông, cảm động nói:

- Hiền đệ, ngày hôm nay lão được trông thấy hiền đệ thật là mừng rỡ vô cùng. Hiền đệ thử xem, đằng sau còn ai nữa kìa ?

Lý Tử Đông với Cung Bích Thọ xen lời nói:

- Muốn nói chuyện gì để lát nữa nói, bây giờ mời tiểu hiệp xơi nước đã.

Nguyên Thông liền vái chào mọi người, rồi do Ứng Thành Luân dẫn vào trong khách sảnh ngồi xuống. Tiếp theo đó, mọi người lại nói khách sáo với nhau vài lời, và toàn nói những chuyện ăn uống và tặng bốc nhau khiến Nguyên Thông bức mình vô cùng, nhưng chàng phải miễn cưỡng tiếp chuyện mọi người

Cũng may hôm nay chàng đã tốt nhin lắm, và lúc nào cũng tươi cười trò chuyện với Ứng Thành Luân cho tới khi về đến phòng riêng của Tôn Hoán Nhiên chàng mới thấy thoát nạn. Nguyên Thông vừa ngồi xuống thì Lý Tử Đông đã bước vào vừa cười vừa nói:

- Ứng Thành Luân đặc biệt khen ngợi lão đệ, đã lâu ông ta chưa về Chính Nghĩa Chi Cung, lần này đặc biệt về tiếp rước lão đệ, lão đệ nên biết, từ xưa tới nay, Ứng lão chưa hề tiếp rước ai long trọng như lão đệ vậy. Dù thấy địa vị của lão đệ ở trong võ lâm đã được tôn sùng lắm.

Nguyên Thông gượng cười đáp:

- Tiểu bối lang bạt giang hồ, không làm nên một việc gì cả. Không hiểu tiểu bối có điều gì mà lại được quý vị tiền bối khen ngợi như vậy ?

Cung Bách Thọ lớn tiếng hỏi:

- Có thật lão đệ không biết, hay là cố ý tự khiêm thế ?

Nguyên Thông khiêm tốn đáp:

- Quả thật tiểu diệt không hay biết gì cả.

Hoán Nhiên tươi cười hỏi:

- Chẳng hay hiền diệt có ra tay cứu Võ Đang thoát nguy hay không ?

Nguyên Thông bẽn lẽn gật đầu. Hoán Nhiên lại hỏi tiếp:

- Ở Ba Đông một mình hiền diệt đấu với quần ma, việc ấy có phải là do hiền diệt đã ra tay không ?

Nguyên Thông gật đầu khẽ đáp:

- Những việc nhỏ mọn ấy có nghĩa lý gì đâu mà được quý vị khen như vậy.

Từ Đông nghiêm nghị nói:

- Lần đầu tiên Vạn Gia Sinh Phật giải cứu được mối nguy cho phái Hoa Sơn khỏi bị tiêu diệt. Lần thứ hai lại giải cứu được phái Chung Nam khỏi diệt vong, nhưng vẫn không diệt trừ được bọn ma quỷ đánh lên ấy. Vì vậy ông ta mới phải thành lập đội quân Chính Nghĩa Chi Quân để đối phó với bọn ma đầu. Nhưng còn lão đệ, riêng một trận Võ Đang một mình đã thương năm mươi ba người, trong trận Ba Đông phé võ công của mười chín người. Tập đoàn của bọn ác ma bị lão đệ đã kích hai lần đã tiêu tán và tạm thời phải ẩn núp một nơi. Từ đó đến nay trên giang hồ mới được yên tĩnh, đó chẳng phải là công lớn của lão đệ là gì ? Nói tóm lại công của lão đệ không kém gì Vạn Gia Sinh Phật Ứng lão tiền bối. Lão đệ có biết người trên giang hồ phê bình lão đệ như thế nào không ?

Nguyên Thông có vẻ không yên, đáp:

- Mục đích của tiểu bối chỉ mong trả được thù cho cha, diệt được tai kiếp cho võ lâm, chứ không chú ý đến việc người khác phê bình mình. Nếu không nghe thấy lão tiền bối nói, thì cũng không biết là đã có một chút hư danh trong võ lâm như vậy.

Hoán Nhiên vui vẻ nói:

- Người trên giang hồ đã tặng cho hiền diệt một mỹ danh là ‘Bình Ma Tú Sĩ’, vậy hiền diệt nghĩ sao ?

Nguyên Thông ngượng ngịu đáp:

- Cảm ơn các vị đồng đạo đã ban khen như vậy, quả thật tiểu bối không dám nhận.

Cung Bách Thọ lớn tiếng đỡ lời:

- Đây là ý kiến chung của người giang hồ, lão đệ không thể từ chối được.

Nguyên Thông tuy có vẻ khiêm tốn không dám nhận những lời khen ngợi mình, nhưng còn trách nhiệm trong võ lâm thì chàng không có quyền thoái thác để người khác gánh vác hộ nên chàng mỉm cười chịu nhận thiên chức ấy.

Cung Bách Thọ bỗng nghĩ tới một việc, lại lên tiếng hỏi:

- Tiểu hiệp có tìm ra người núp trong bóng tối giật dây bọn ác ma kia không ?

Nguyên Thông nghe nói chàng đang định thổ lộ tâm sự của mình ra cho mấy người hay thì bỗng chàng nghe thấy lời cảnh cáo của Ứng Thành Luân dùng phương pháp truyền âm nhập mật như rót vào tai rằng:

- Tiểu tử, người đừng có quên sự hẹn ước của chúng ta. Tính mạng của lão già họ Vương và lão ăn mày họ Ngụy hiện đang ở trong tay ta.

Thẩm Nguyên Thông đau lòng vô cùng, thở dài một tiếng:

- Tiểu bối lỗ mẫm quá, lúc ấy chưa ép hỏi và sau đó lại tìm không thấy manh mối.

Hoán Nhiên an ủi chàng:

- Điều này cũng không thể trách hiền diệt được, phàm người chính nhân quân tử không ai ép hỏi khẩu cung trong tình thế ấy. Cũng may Ứng lão với việc

này đã dò hỏi nhiều nơi. Quý hồ chúng ta nhất tâm nhất trí sớm muộn cũng phải tìm ra được tên núp ở phía sau giật dây ấy.

Nguyên Thông thuận mồm vâng một tiếng và nói:

- Chính thế, trời không bao giờ phụ những người có lòng đầu.

Nói tới đó, chàng lại nghe thấy tiếng cười nhạt vọng tới, chàng cũng dung truyền âm nhập mật trả lời bằng một tiếng kêu hừ.

Cung Bách Thọ cũng xoay sang một chuyện khác:

- Gần đây nghe nói núi Vạn Dương gì đó, mời các nhân vật có tên tuổi của hắc bạch hai đạo dự lễ khai phái của chúng. Chẳng hay lão đệ có nhận được thiệp mời hay không ?

Nguyên Thông gật đầu, nhưng chàng lại hỏi Hoán Nhiên rằng:

- Chẳng hay Chính Nghĩa Cung có nhận được thiệp mời ấy không ?

Hoán Nhiên đáp:

- Đến lúc ấy Ứng lão sẽ dẫn toàn thể hảo thủ của bốn cung đi tham dự.

Nguyên Thông thờ dài một tiếng, đầu óc bối rối khôn tả, nên chàng cũng không muốn nói chuyện tiếp nữa.

Từ Đông thấy vẻ mặt của chàng hiểu ngay, liền ân cần nói:

- Để mỗ đưa lão đệ đi nghỉ nhé.

Nguyên Thông gật đầu, cáo từ Từ Đông về phòng tôn khách nghỉ ngơi.

Chàng chơi thân với Từ Đông hơn ai hết, nên lúc này chàng không gọi y là tiền bối nữa mà gọi là Lý gia gia. Chàng liền hỏi:

- Lý gia gia, chẳng hay Tăng đại ca đã đến Chính Nghĩa Chi Cung này chưa?

Từ Đông hớn hờ đáp:

- Có nhưng y với cô nương gọi là Lý Nhượng Hoa đã đi ra ngoài hai ba ngày rồi.

Nguyên Thông kêu “ồ” một tiếng rồi bỗng mừng rỡ và vui vẻ nói:

- Thực là Nguyệt lão se tóc có khác...

Chàng vẫn lo âu Thiết Tâm Tử Sĩ người anh kết nghĩa ấy. Bây giờ nghe Từ Đông nói như vậy, chàng mừng rỡ vô cùng vội hỏi tiếp:

- Lý gia gia cũng là một nhân vật Chính Nghĩa Chi Cung đấy à ?

Từ Đông vừa cười vừa đáp:

- Lão với Cung Bách Thọ đều là khách, thường có mặt tại đây, chứ không phải là thuộc hạ của Chính Nghĩa Chi Cung.

Nguyên Thông còn định hỏi thêm thì Từ Đông đã khuyên:

- Thôi lão đệ nghỉ ngơi đi, sau này chúng ta còn nhiều chuyện nói với nhau, việc gì phải nói tất cả trong đêm nay.

Nguyên Thông chưa kịp nói thêm lão đã quay người đi ra. Chàng vội vàng dùng tay phất một cái, ngọn đèn tắt luôn. Tuy ngồi xếp vòng tròn ở trên giường vận công điều thức, nhưng trí óc bối rối vô cùng nên chàng không sao vận công điều tức được. Việc khiến chàng bức mình nhất là bộ mặt giả từ thiện của Vạn Gia Sinh Phật Ứng Thành Luân, nhưng chàng không có cách gì lột mặt là của y ra. Chàng liền nghĩ thầm:

“Ta hãy nghĩ cách cứu Vương gia các người thoát nạn trước”

Đây cũng là việc then chốt nhưng liệu chàng có tranh được thế chủ động với Ứng Thành Luân hay không ?

Một ngày chàng không giải trừ được sự uy hiếp đó thì chàng vẫn bị dồn vào thế lép vế không sao gỡ được tài ba tuyệt kỹ đã học hỏi để đạt tới mục đích thanh toán công oán tư thù, cho nên vấn đề nan giải chàng phải giải quyết trước tiên là phải làm thế nào tìm thấy chỗ Vương Hoán và các người bị giam rồi cứu họ ra. Như vậy chàng mới có thể yên tâm đối phó với kẻ địch được.

Chàng nhận thấy núi Cửu Nghi này địa thế cũng có nhiều chỗ kín đáo lắm. Biết đâu Ứng Thành Luân chả giam giữ các con tin ở gần đâu đây để tiện việc xử từ lúc cần.

Nghĩ như vậy, chàng vội mặc quần áo dạ hành, lên ra ngoài phòng ngủ. Lúc ấy chàng lại nghĩ ra một kế dụ địch, đoán chắc chắn Ứng Thành Luân thế nào cũng núp trong bóng tối rình mình, cho nên chàng cười nhạt một tiếng rồi giờ hết tốc lực khinh công ra chạy vào trong rừng núp ở sau một bụi cây.

Ngờ đâu Nguyên Thông may mắn lựa đúng phương hướng, tiếng rú của chàng khiến kẻ địch trúng kế đuổi theo ngay. Chàng ẩn núp sau bụi cây thấy một cái bóng đen nhanh như điện chớp lướt qua. Chàng mừng thầm chờ cho bóng đó mất hút rồi mới vận công địa thính nằm rạp xuống đất lắng tai nghe xem cái bóng đen vừa rồi đi về phía nào để theo dõi người ấy.

Con cáo già ấy tuy chạy một quãng lại quay đầu nhìn bốn xung quanh một lượt, nhưng Nguyên Thông đi cách y rất xa, nên y không sao trông thấy chàng.

Chàng tiếp tục theo dõi, bỗng nghe thấy tiếng Ứng Thành Luân hỏi một người:

- Ở đây có phát hiện tung tích một người nào khả nghi không ?

Người nọ đáp:

- Không.

Ứng Thành Luân lại dặn:

- Phải cẩn thận nhé !

Y nói xong đi sang hướng khác.

Nguyên Thông thấy vậy cười thầm, nhưng chàng không tới ngay chỗ người đứng canh giữ đó, trái lại, chàng quay trở về phòng. Một lát sau chàng nghe thấy tiếng của Ứng Thành Luân vọng vào:

- Tiểu tử ngươi làm trò quỷ gì thế ?

Nguyên Thông cười nhạt đáp:

- Trước khi tiểu sinh đi ngủ vẫn có thói quen là làm cho giãn gân giãn cốt, như vậy có liên can gì đến Chính Nghĩa Chi Cung không mà người phải hỏi.

Ứng Thành Luân nghĩ thầm:

“Nói ấy lần khuất lăm, chắc y không phát hiện được đâu”

Nghĩ đoạn y cười khi một tiếng rồi trở đi ngủ.

Ngờ đâu y đã khôn mà không ngoan, nên đã bị mắc hớ Nguyên Thông. Muốn làm cho Ứng Thành Luân yên tâm chàng cứ ngoan ngoãn ở trong Chính Nghĩa Chi Cung chứ không đi khắp nơi lục soát nữa, chàng lấy cớ đợi chờ Tăng Bật ở lại đó hàng mười ngày.

Chờ mãi Tăng Bật với Lý Nhượng Hoa vẫn không trở về khiến Nguyên Thông nóng lòng sốt ruột vô cùng, chàng đành phải rầu rĩ rời khỏi Chính Nghĩa Chi Cung. Chàng rời khỏi núi Cửu Nghi rồi vì muốn tránh tai mắt của Ứng Thành Luân liền đi phủ Trường Sa ngay. Tới nơi chàng đường hoàng vào trọ khách sạn, nhưng chỉ ở đó chàng ra vào luôn luôn và làm nhiều điều nghi vấn khiến cho kẻ địch không biết đâu mà theo dõi mình.

Rồi nhân một đêm không trăng sao, bốn bề tối om như mực, chàng lặng lẽ quay trở lại núi Cửu Nghi đến chỗ giam giữ người. Vì công lực chàng tuyệt cao tốc lực lại nhanh nhẹn không tả. Từ Trường Sa đến Cửu Nghi phải đi mấy trăm dặm mà chàng chỉ đi có một tiếng đồng hồ đã tới. Nơi đây rất ảm khuất khó kiếm nếu không theo dõi Ứng Thành Luân thì chưa chắc đã tìm ra được, thực là một chuyện hân hỉ hết sức.

Chàng lặng lẽ đi tới gần cửa hang, nơi giam giữ người, thấy cửa động không có ai canh gác hết. Chàng trù trừ bụng bảo dạ rằng:

“Chắc người canh gác ẩn núp ở trong hang. Như vậy dù có người đi qua đây cũng không sao ngờ được trong hang lại giam giữ những nhân vật của giang hồ. Quý hồ không đi thẳng vào trong động thì người canh gác cũng kệ”

Vì vậy chàng cho rằng mình không hiện thân ra thì người canh gác quyết không ra đâu. Nghĩa là trừ phi mình có vào trong động hay dùng cách khác để kim chế tên đó mới được.

Chàng nghĩ như thế liền vận Hộ Thân thần công nhảy xuống trước cửa động cố ý làm có tiếng chân đi rất nặng nề để cho người bên trong hay biết. Chàng mới đi chưa đầy một trượng đã thấy có đường ngang chàng liền rẽ về phía ấy, nơi đó có ánh sáng xanh trông rất thiếu não.(!)

Chàng vừa rẽ sang phía đó, đã thấy trước mặt có bóng người thấp thoáng chỉ cách mình năm thước. Trong khe vách đã có hai đại hán áo đen xuất hiện, hai người này không bị mặt gì cả. Vì thế chàng trông thấy rõ mặt đối phương và thấy hai người ấy đều là những tay võ công thượng thặng.

Hai người vừa xuất hiện, chàng đã nhanh tay cách không điểm huyết vào hai kẻ địch ngay. Hai người nọ chưa kịp chống đỡ đã bị chàng điểm trúng yếu huyệt rồi. Vì chàng ra tay quá nhanh và chỉ phong lại không có tiếng kêu gì hết nên chúng bị điểm trúng ngay yếu huyệt: cả hai đều đứng yên.

Nguyên Thông xuyên qua giữa hai người ấy tiến lên mấy bước trông thấy trong động có sáu đại hán ăn mặc giống nhau, đang quây quần vào một nơi đánh bạc, vì thế chúng không phát giác có người tới gần.

Điều này cũng không thể nào trách chúng được, với công lực của Nguyên Thông dù chúng có chú ý cũng không sao phát giác được.

Nguyên Thông cười khinh một tiếng, một tên trong bọn lại tưởng chàng là đồng bọn vẫn chần chú nhìn vào canh bạc mồm thì nói:

- Lão đệ làm ơn canh hộ một chốc lát, lúc này mỡ đang đỏ, lát nữa được mỡ sẽ chia cho một ít mà xài.

Nguyên Thông cố nhịn cười đáp:

- Các người thử xem ta là ai ?

Sáu người này đều là những tay cao thủ thượng thặng mà Vạn Gia Sinh Phật đã lựa trong bọn thủ hạ trung thành của mình. Công lực và kiến thức của chúng ắt phải hơn những kẻ khác mới được trọng dụng như thế. Chúng vừa nghe nói đã kinh hoàng nhưng không tên nào rối loạn hết, vội lui về phía sau hơn một trượng, mỗi tên lui về một phía.

Tôn chi của Nguyên Thông là tốc chiến tốc thắng cho nên chàng không để cho chúng có nửa điểm trả đũa. Trong lúc chúng lùi chưa kịp đứng yên thì chàng đã điểm hết yếu huyệt của chúng rồi.

Sáu tên cao thủ này có phải tầm thường đâu. Ngờ đâu chưa kịp ra tay phản công, kẻ nào kẻ nấy đã bị Nguyên Thông điểm cho đứng yên hết.

Nguyên Thông lại giơ tay lên cách không chỉ một cái giải huyệt cho một tên, rồi thuận tay vẩy một cái, chưởng lực đã hút người y tới gần. Chàng lạnh lùng nói:

- Ta là Nguyên Thông đây.

Nói thì chậm nhưng lúc bấy giờ Nguyên Thông ra tay điểm huyệt, dùng chưởng hút người và tự giới thiệu tên mình.v.v diễn ra liên tiếp chỉ trong nháy mắt thôi. Sở dĩ chàng phải làm nhanh như thế là muốn đánh cho đối phương một đòn tinh thần trước để cho kẻ địch không kịp suy nghĩ.

Tên họ nghe chàng tự giới thiệu tên tuổi, y rùng mình tự đánh thót một cái chưa kịp nghĩ ngợi Nguyên Thông đã ra lệnh:

- Mau thả ngay tất cả những người bị giam giữ ở trong này ra.

Người họ như bị thôi miên thuật đi tới cạnh tường bấm chốt cơ quan liền có tiếng kêu ầm ầm và hiện ngay ra một cái thạch động. Trong đó giam giữ năm người mình mập dơ bẩn.

Chàng nhanh mắt nhìn vào phía bên trong quả có Vương Hoán với Long Hồ Dị Cái Ngự Tán. Chàng cảm động vô cùng với giọng thương cảm kêu gọi:

- Vương gia gia ! Ngự bá bá !

Và nhảy xổ lại ngay.

Tiếng gọi của chàng đã làm cho Vương Hoán với Ngự Tán tinh thần phấn khởi nhưng cũng làm cho tên họ tỉnh táo.

Đại hán ấy tỉnh táo rồi kinh hãi vô cùng không quản sống chết múa chưởng xông đến tấn công sau lưng Nguyên Thông ngay. Vì chàng đã vận thần công hộ thể nên không bị nguy hiểm chút nào. Trái lại đại hán bị sức phản chấn hất luôn về phía sau năm sáu bước và ngã ngổ phịch xuống đất.

Đại hán quả thực lợi hại, y vừa ngã xuống đã lộn mấy vòng, thân hình nhanh như một mũi tên nhảy xổ vào chỗ then chốt máy như một mũi tên.

Vương Hoán đã biết dụng tâm của tên đó vội bảo Nguyên Thông:

- Nguyên Nhi hãy kìm chế tên họ trước.

Nguyên Thông vội quay lại, thấy tên đó chỉ còn cách chỗ máy móc có mấy tấc thôi, dù công lực của chàng cao đến mấy cũng không kịp thời ngăn cản được. Chàng đành phải giơ tay lên búng một cái, chỉ phong của chàng điểm trúng yếu huyệt ở ngay sau lưng tên họ. Nhưng khi điểm trúng yếu huyệt thì tay của tên ấy cũng đụng vào chốt máy, nên y vừa té lăn ra đất thì cửa động cũng vừa hạ xuống kêu đánh ầm một tiếng.

Đáng lẽ Nguyên Thông có thể nhảy kịp ra ngoài nhưng vì chàng hơi do dự một chút mới bỏ lỡ dịp may, nên cũng bị giam giữ luôn trong đó.

Long Hồ Dị Cái giận dữ lớn tiếng quát:

- Thực là người ít tuổi vô dụng có khác, sao hiền triết không thừa cơ nhảy ra bên ngoài trước. Bây giờ thực là hết nói.

Nguyên Thông hồ thẹn vô cùng bụng bảo dạ rằng:

‘ Công lực mình tuy cao siêu, nhưng đối phó với những kẻ gian狡 này ta thực kém xa ‘

Vương Hoán bỗng hỏi:

- Lúc cháu vào trong này kìm chế mấy tên tất cả ?

Nguyên Thông không hiểu ông ta hỏi như thế để làm chi. Nhưng chàng vẫn trả lời:

- Trước sau tám tên tất cả.

Vương Hoán hớn hờ nói:

- Nếu vậy chúng ta vẫn còn hy vọng thoát thân.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Khéo xếp đặt cách đối phó

Dị Cái không tán thành liền lên tiếng nói:

- Tuy người canh gác đã bị Nguyên nhi kìm chế hết, nhưng chúng ta làm sao mà ra khỏi thạch động này? Như vậy rút cút vắn vào trông kẻ địch hết.

Vương Hoán vừa cười vừa đáp:

- Nguyên nhi vào trong này không bị kìm chế như hai chúng ta đâu!

Nguy Tuấn vẫn rầu rĩ nói tiếp:

- Xin lão tiên bối đừng có quên rằng bốn bên vách động này đều là đá cả, dù không bị kìm chế cũng khó mà phá nổi.

Vương Hoán gật đầu nói tiếp:

- Lão đệ nói rất phải, động này làm bằng đá thạch cương cứng hơn gang thép lại dày hơn ba thước, dù công lực mạnh đến đâu cũng không sao phá nổi. Nhưng Nguyên nhi có thanh đoản kiếm sừng rồng sắc bén lắm. Nếu y muốn phá vách đá này thực không khó khăn chút nào.

Nói tới đó, ông ta quay lại bảo Nguyên Thông rằng:

- Nguyên nhi, con lấy thanh đoản kiếm đó ra xem.

Nguyên Thông nghe lời lấy thanh đoản kiếm Long Giác ra thuận tay đâm vào vách núi đá một nhát quả thực dễ như cắt đậu phụng vậy. Chỉ một nhát dao đã khoét thủng được một cái lỗ to bằng miện bát rồi.

Long Hồ Dị Cái thấy vậy mừng rỡ khôn tả vội nói:

- Nguyên nhi mau khoét cho nhanh để ra khỏi nơi đây đi.

Vương Hoán cũng lên tiếng nói tiếp:

- Phải, chúng ta phải mau rời khỏi nơi đây trước đã.

Ba người ngồi cạnh đó từ nãy đến giờ vẫn lẳng lặng không nói nửa lời thấy vậy cũng hớn hờ mừng thầm. Có thể bị họ giam lâu ngày, nên người nào cũng muốn được tự do ngay.

Nguyên Thông bỗng cau mày lại nghĩ ra một việc liền kêu ủa ủa một tiếng rồi nói với Vương Hoán và Dị Cái rằng:

- Phá hủy vách thạch động này thực là đáng tiếc quá, thử nghĩ xem có cách gì khác không?

Dị Cái ngạc nhiên hỏi:

- Nguyên nhi nói gì, chẳng lẽ cháu không muốn bá bá và gia gia ra khỏi nơi đây chăng?

Nguyên Thông đáp:

- Cháu có ý định ấy thực.

Dị Cái tức giận vô cùng tóm chặt lấy cổ chàng, nhưng vì công lực đã mất nên không sao bóp chặt được, chỉ lớn tiếng nói tiếp:

- Cháu nói như thế là nghĩa lý gì?

Nguyên Thông biết Dị Cái hiểu lầm, chàng không dám kháng cự chỉ mỉm cười nói:

- Cháu có một diệu kế, nếu diệu kế này mà thuận tiện thì núi Vạn Dương sẽ tan rã hết và còn có thể trả thù cho bá bá nữa.

Dị Cái liền buông tay ra và bảo chàng nói rõ kế hoạch ấy.

Nguyên Thông kể qua loa mọi sự cho các người nghe, sau chàng nói tiếp:

- Vạn Dương Sơn Chủ chính là Vạn Gia Sinh Phật Ứng Thành Luân nhìn nhận việc đó là được rồi, sở dĩ y kìm chế Nguyên nhi để khỏi tiết lộ bí mật của y là y lấy tính mạng của Vương gia gia với Ngụy bá bá hai người để uy hiếp. Theo ý kiến của Nguyên nhi thì đến ngày khai phái đại điển của Vạn Dương Sơn tức ngày mừng năm tháng năm nay thế nào y cũng sai người đem Vương gia gia với Ngụy bá bá đến hội trường để cho Nguyên nhi khỏi đối phó với y.

Vương Hoán gật đầu đỡ lời:

- Phải, thế nào y cũng phải làm như thế.

Nguyên Thông lại tiếp:

- Nguyên nhi định tương kế tựu kế, muốn phiên Vương gia gia và các vị ở lại đây để chờ đến hôm trọng nghĩa tuyên bố hết tất cả những bí mật của y làm cho y chống đỡ cũng không kịp.

Ngụy Tấn tuy hiểu tâm lý của Nguyên Thông nhưng còn thắc mắc lên tiếng hỏi tiếp:

- Công lực của chúng ta đã bị kìm chế, chỉ sợ lúc đó không đủ sức nói như thế thôi.

Nguyên Thông vội đáp:

- Tất nhiên Nguyên nhi phải có cách chữa cho gia gia với bá bá lành mạnh trước để hai vị hoàn toàn khôi phục.

Tiếp theo đó, chàng lại nói các việc cơ mật cho hai người nghe.

Long Hồ Dị Cái nghe xong liền cười ha hả rồi khen ngợi Nguyên Thông rằng:

- Không ngờ cháu nghĩ ra được mưu kế như vậy thì dù chúng ta bị giam giữ thêm một năm nữa cũng không sao.

Nói xong, y quay người lại hỏi ba người ở phía sau rằng:

- Cổ huynh, ba vị nghĩ sao?

Chắc ba người đó là ba người con của Cổ Cửu Như, cả nhà y bảy mươi hai người đều bị bắt làm con tin. Nhưng ở nơi đây chỉ có lão nhị Từ Trọng, lão tam Từ Chí và lão tứ Từ Viên thôi. Còn lão đại Từ Nhân thì đã bị bắt buộc phải lãnh đội đi tấn công núi Vô Đang. Ngoài ra các quyền thuộc thì đã dọn nhà đi nơi khác, Cổ Cửu Như không hiểu nên mới bị hạ sinh tánh mạng.

Nguyên Thông không đợi cho ba ông già nọ lên tiếng vội vãi chào và nói:

- Nguyên nhi không biết ba vị sư bá, nên mới thất lễ như vậy, mong ba vị tha lỗi cho.

Từ khi anh em họ Cổ thấy Nguyên Thông vào trong thạch động đến giờ mới đầu chưa biết chàng là ai nhưng nghe chàng nói chuyện với Vương Hoán và Dị Cái đã hiểu chàng là Nguyên Thông. Tuy thế ba người vẫn còn ngờ ngác tỏ vẻ hoài nghi.

Vương Hoán thấy vậy vừa cười vừa xem lời nói:

- Nguyên nhi là cháu đích tôn của Thâm sư thúc các hiền đệ đấy, lão quên mất không giới thiệu.

Cổ Từ Trọng đỡ Nguyên Thông dậy khẽ nói:

- Hiền đệ, sao chỉ nghe lão ăn mày gọi có mỗi tiếng Cổ huynh như vậy mà hiền đệ đã biết thân phận anh em lão ngay như thế?

Nguyên Thông nghĩ đến chuyện trước ứa nước mắt ra, đang định kể chuyện sư bá tổ giúp cho mình như thế nào. Nhưng chàng nghĩ lại, bụng bảo dạ rằng: "Không nên như vậy càng làm cho các người rầu rĩ thêm".

Nghĩ đoạn chàng liền đổi giọng nói:

- Vì việc các sư bá mà sư thúc tổ đã tới Lư Sơn một lần.

Cố Từ Trọng kinh hãi hỏi:

- Sao gia phụ cũng biết anh em mồ bị giam giữ?

Nguyên Thông chỉ ậm ừ gật đầu chứ không muốn nói chuyện Cố Cửu Như ra cho ba người nghe, và chàng cũng không tiện nói dối.

Anh em họ Cố đang định hỏi tiếp thì Dị Cái đã lắc đầu nói:

- Bây giờ không phải là lúc nói chuyện cửa nhà. Chúng ta phải nói đến việc chính trước. Sao ba vị lại chưa trả lời câu hỏi của ăn mày già này đi?

Từ Trọng đáp:

- Anh em tiểu điệt có ý kiến gì đâu. Vương lão tiền bối bảo sao thì anh em tiểu điệt nghe thế.

Dị Cái nhìn Nguyên Thông và hỏi:

- Nếu không phá hủy vách đá này thì hiền điệt có cách gì ra khỏi nơi đây?

Nguyên Thông đưa mắt nhìn quanh và ngẫm nghĩ thì Vương Hoán lại lên tiếng.

- Lão ăn mày quên cái lỗ hồng mà họ đưa com vào cho chúng ta hay sao?

Nguyên Thông nghe nói mừng rỡ vội hỏi:

- Ở đâu?

Dị Cái lắc đầu:

- Cái lỗ hồng bề ngang không đầy ba tấc, dù có xúc cốt thần công cũng không thể chui qua đó.

Wương Hoán cúi xuống chỉ cái lỗ hồng ở dưới chân tường nói:

- Lỗ hồng này ở dưới chân tường, ít người để ý tới.

Nguyên Thông chẳng nói năng gì cả, nằm phục ngay xuống xem cái lỗ hồng ấy, thấy nó rộng chừng ba tấc xuyên qua bức vách dày ba thước. Lỗ hồng ấy đã nhò lại bị tên đại hán nằm che lấp, nên Nguyên Thông mới không để ý tới và cũng không trông thấy cái then chốt mở hang động. Với công lực của Nguyên Thông chàng có thể cách không đánh ra một chưởng đè cái chốt ấy xuống, và mở cửa ra bên ngoài được, nhưng vì không thấy rõ vị trí của cái chốt nên không sao dùng sức được. Nhưng chàng rất khôn ngoan nghĩ ra một cách, nằm phục xuống cách không điểm luôn vào tam âm thất tuyệt của đại hán nọ trước rồi mới giải huyệt cho y và nói rằng:

- Ngươi đã bị ta dùng tảo hồn thủ pháp điểm vào tam âm thất tuyệt của ngươi rồi. Chỉ lát nữa xương cốt ngươi sẽ mủn ra mà chết. Vậy ngươi mau mở cửa cho ta ra, bằng không ngươi sẽ hối bất cập.

Đại hán nọ được chàng giải huyệt, nhưng vì thủ pháp tảo hồn chưa ảnh hưởng gì hết, y thấy tay chân đã cử động được nên không coi lời cảnh cáo của Nguyên Thông vào đâu chỉ cười đáp:

- Tiểu tử đừng có nói khoác. Khi nào thái gia lại sợ những lời dọa nạt suông của ngươi.

Nguyên Thông tươi cười nói:

- Ngươi không tin thì ngươi đừng có oán ta nhé!

Đại hán nọ đứng lên cười như điên:

- Được, các ngươi sẽ biết tay ta.

Nói xong, y bước chân đi. Ngờ đâu y vừa bước một cái, người đã sấn lên cao ngã nằm lăn ra đất kêu gào, lăn lộn trên mặt đất. Y cảm thấy trong người vừa buồn vừa ngứa tự trong trái tim phát ra, khó chịu khôn tả, còn khổ hơn là bị chặt chân chặt tay trăm lần.

Thoạt tiên y xé hết quần áo ra, gãi khắp mình mẩy, gãi đến máu chảy ra cũng không thôi. Chỉ chừng một lát sau người y đã thành người máu mà vẫn không ngớt gãi, y đành van lơn:

- Tiểu hiệp tha thứ cho tôi... tôi... tôi...

Nguyên Thông thương hại đáp:

- Được, ta cho người dễ chịu chốc lát. Mau mở cửa động.

Nói xong, chàng khẽ búng một cái, người nọ hết ngửa liền. Y không còn nghĩ gì đến sự trừng phạt rất nặng của Ứng Thành Luân, chỉ mong Nguyên Thông mau giải sự đau đớn của thủ pháp tảo hồn. Y không do dự nữa vội mở ngay cửa động cho chàng.

Nguyên Thông giải huyết cho y và cho y uống thuốc cứu thương, bảo y mặc quần áo lại điểm huyết cho y không cử động được.

Nguyên Thông muốn biểu diễn công lực của mình để cho tám tên nọ hoảng sợ, chàng vận thần công trong người ra giải huyết và khôi phục lại công lực cho Vương Hoán và Ngụy Tấn sau đến ba anh em họ Cố. Chứa như thế rất hao tổn chân nguyên, dù công lực của chàng cái thế cũng mệt mỏi đến nỗi mồ hôi ướt đầm người.

Sau đó chàng vận công điều tức một hồi, tinh táo lại như thường, liền giải huyết cho tám người nọ, đồng thời điểm vào một nơi yếu huyết của chúng và dặn rằng:

- Các người đã bị ta dùng thủ pháp độc đáo điểm huyết rồi, lúc trời sáng tờ thể nào cũng bị tảo hồn thủ cốt một lát.

Tám người nọ nghe nói mặt liền biến sắc, nhất là đại hán đã được ném mùi rồi liền van lơn:

- Xin thiếu hiệp giết chết tiểu nhân đi, chứ tiểu nhân không chịu nổi thủ pháp đó.

Bảy người kia cũng biết thủ pháp đó rất lợi hại nên vội năn nỉ:

- Tiểu hiệp muốn dặn bảo điều gì chúng tôi xin tuân theo, xin thiếu hiệp giải thủ pháp ấy cho chúng tôi.

Nguyên Thông vừa cười vừa đáp:

- Nếu ta giải thủ pháp ấy cho các người thì không sai bảo các người được.

Tám người nọ đều quỳ xuống van lạy.

Nguyên Thông biết chúng hoảng sợ mất hết hồn vía rồi, liền nghiêm giọng nói:

- Từ nay trở đi ta đặt ba điều với các người, mấy vị lão tiền bối này vẫn ở đây không đi đâu hết, các người phải hầu hạ các vị ấy thật chu đáo, nếu Vạn Gia Sinh Phật đến xét hỏi, các người không được tỏ lộ một chút gì về tin tức của ta cả. Còn việc khác thì các người phải theo mấy vị lão tiền bối này dặn bảo.

Tám người nọ vâng vâng dạ dạ ngay, Nguyên Thông lại nói tiếp:

- Nếu các người không sai lời dặn bảo của ta, thì sau ngày mừng năm tháng năm, ta sẽ giải thủ pháp này cho các người.

Tám đại hán nghe nói đến mừng năm tháng năm Nguyên Thông mới giải thủ pháp đó cho, chúng lại biến sắc mặt, nhưng Nguyên Thông đã đưa mắt liếc nhìn chúng một hồi và từ từ nói tiếp:

- Hàng ngày các người phải nhờ Vương lão tiền bối giúp cho một lần thì các người không bị sự đau khổ ấy đâu, các người cứ yên tâm.

Một người trong bọn bỗng cố can đảm lên tiếng hỏi:

- Tiểu hiệp dặn bảo chúng tôi xin làm tới cùng, nhưng thủ đoạn của Ứng Thành Luân ác độc lắm. Tám chúng tôi đã bị y cho uống thuốc độc rất mạnh. Nếu để lộ tung tích, lúc ấy y không cho chúng tôi uống thuốc giải độc thì chúng tôi còn đau khổ không thể tưởng tượng được. Không hiểu điểm này tiểu hiệp có cách gì cứu chúng tôi không?

Nguyên Thông hỏi:

- Chẳng hay mấy vị lão tiền bối kia có uống phải thứ thuốc đó không.

Một người đáp:

- Bất cứ là ai đã tiếp xúc với Vạn Gia Sinh Phật đều bị y cho uống thứ thuốc độc đó.

Nguyên Thông thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Nếu các người từ nay đừng làm việc ác thì ta sẽ giải chất độc đó cho các người. Chẳng hay các người nghĩ sao?

Tám người cả mừng đáp:

- Nếu tiểu hiệp giải được chất độc ấy của chúng tôi thì tiểu hiệp là một đại ân nhân, chúng tôi thể nào cũng cải tà qui chánh, không dám làm những việc táng tận lương tâm nữa.

Nguyên Thông mỉm cười lấy hai viên thuốc Bách độc hoàn đưa một viên cho tám người chia nhau uống, đưa một viên cho Vương Hoán chia cho anh em họ Cổ và Dị Cái uống.

Nguyên Thông làm xong mọi việc, dẫn tám người một hồi rồi mới từ biệt ra đi. Trời mới tang tảng sáng, chàng không muốn cho Ứng Thành Luân biết được hành tung của mình đành phải chui vào bụi lao ẩn núp. Chờ đến lúc trời sâm sẩm tối, chàng mới dám trở về khách sạn ở Trường Sa.

Chuyến đi này của chàng rất bí mật, nên Ứng Thành Luân không hay biết gì hết, cả những tay chân của y theo dõi chàng cũng không biết nổi.

Sáng ngày hôm sau chàng rất tỉnh táo, qua sông Trương nghênh ngang đi thăm Hoài Viễn sơn trang.

Hoài Viễn sơn trang là nơi của Ứng Thành Luân mượn danh chính nghĩa, dùng để kết giao anh hùng hào kiệt của thiên hạ. Nhưng vì y đi vắng luôn, nên việc trong trang đều trao cả cho Ngải Chiêm một trong Kinh Môn Song Anh phụ trách. Lúc y vắng mặt Ngải Chiêm là chủ trong sơn trang ấy.

Từ khi Đàm Ký Ngu đại náo Hoài Viễn sơn trang đánh đổ lộ Vô Ảnh Chi Độc và lấy mất năm thứ độc dược của Ứng Thành Luân đi, Ứng Thành Luân đành phải dùng lửa thiêu đốt đại sảnh ấy đi, để chất độc ấy khói bay khắp nơi, làm chết người, lộ tung tích của y. Nhưng y làm như thế đã khiến Ngải Chiêm nghi ngờ tuy chưa biết rõ Vạn Gia Sinh Phật với Vạn Dương sơn chủ là một.

Nguyên Thông không biết Ngải Chiêm hiện đang phụ trách trông nom Hoài Viễn sơn trang, sở dĩ hôm nay chàng tới đây là muốn cho Vạn Gia Sinh Phật biết chút lợi hại của mình thôi.

Chàng vừa đi tới trước cửa sơn trang liền nói với tráng đinh gác cửa sơn trang rằng:

- Phiền vào thông báo có Bình Ma Tú Sĩ Thắm Nguyên Thông đến thăm.

Người gác cửa giật mình kinh hãi vâng một tiếng chạy vào bên trong ngay. Liền có một đám người đi ra nghênh đón. Lúc này Nguyên Thông mới thấy oai phong của cái tên Bình Ma Tú Sĩ.

Người đi đầu quần hùng lại là Ngải Chiêm. Chàng không muốn tiết lộ sự bí mật giữa mình với Ngải Chiêm, nên không tỏ vẻ quen biết y mà phải làm ra vẻ ngỡ ngàng nói:

- Tiểu sinh Thắm Nguyên Thông đâu dám phiền các vị tiền bối ra đón rước như thế này. Tiền bối rất lấy làm hổ thẹn.

Ngải Chiêm biết ngay ý của Nguyên Thông cũng giả bộ không quen biết hả hả cười đáp:

- Hoài Viễn sơn trang đâu dám tiếp đãi Bình Ma Tú Sĩ một cách kém lễ phép.

Các vị anh hùng đi theo sau đều cười ồ, ai nấy đều ngưỡng mộ Nguyên Thông vô cùng.

Nguyên Thông thấy người nào người nấy đều là nhân sĩ chính khí liền thay đổi ý định của mình. Chàng vốn người anh tuấn lại thêm nho nhã, khiêm tốn, nên ai tiếp xúc với chàng cũng đều kính phục.

Đêm hôm đó trong sơn trang bỗng có hai cái bóng đen phi ra chạy thẳng lên trên đỉnh núi. Hai người đó chính là Nguyên Thông và Ngải Chiêm.

Lên tới đỉnh núi Ngải Chiêm mới cười và hỏi:

- Thiếu hiệp đến Hoài Viễn sơn trang có gì dặn bảo thế?

Nguyên Thông đáp:

- Tiểu bối không biết lão tiền bối ở đây, lần này đến đây là muốn làm cho Ứng Thành Luân chú ý.

Chàng lại hỏi lại:

- Lão tiền bối tới đây đã lâu có phát hiện gì không?

Ngải Chiêm đáp:

- Vạn Dương sơn chủ phái tôi tới Hoài Viễn sơn trang này, trái hẳn với tâm nguyện của tôi, nên chưa hoàn thành được công việc mà tiểu hiệp đã giao cho.

Nguyên Thông vừa cười vừa hỏi tiếp:

- Lão tiền bối nhận thấy Vạn Gia Sinh Phật Ứng Thành Luân là người như thế nào?

- Ứng Thành Luân đã thay đổi hết tính nết rồi. Y đã cải tà quy chính việc làm của y đều khiến người ta kính mến. Vạn Dương sơn chủ sai tôi tới đây để canh gác y. Tôi nhận thấy hình như y đang định chờ một số người nào tới ám hại, nhưng tới giờ vẫn chưa điều tra ra nguyên nhân.

- Lão tiên bói chưa biết Vạn Gia Sinh Phật là Vạn Dương sơn chủ hay sao?

Ngãi Chiêm nghe chàng nói như vậy kinh ngạc vô cùng hình như có vẻ không tin.

Nguyên Thông bèn kể các chuyện cho Ngãi Chiêm hay, lúc ấy y mới như nằm mơ vừa thức tỉnh vội đỡ lời:

- Nếu không phải thiếu hiệp nói thì quả thực mỡ hầy còn bị y bụng bít.

Nguyên Thông lại nói tiếp:

- Sau này các việc còn nhiều xin lão tiên bói đặc biệt để ý hộ. Nếu lượm được một chứng cứ gì của y làm nguy hại tới võ lâm, thì lão tiên bói nên nắm lấy, để đến ngày mồng năm tháng năm đại hội khai phái của Vạn Dương Sơn, lúc ấy lão tiên bói sẽ đem ra giúp tại hạ hải tị ác của y.

Ngãi Chiêm đáp:

- Tiểu hiệp cứ yên tâm, hễ lượm được chứng cứ gì, lão phu thể nào cũng đem ra khai trình cho thiên hạ biết.

Nguyên Thông thờ dài một tiếng, ân cần nói tiếp:

- Lão tiên bói thân vào hang hổ, tiểu bói rất lấy làm kính phục. Nhưng không biết lệnh diệt Anh Kỳ huynh gần đây ra sao?

Ngãi Chiêm nghe thấy Nguyên Thông hỏi đến Anh Kỳ, trong lòng hớn hở vô cùng, vội đáp:

- Kỳ nhi được thiếu hiệp ban cho viên thuốc Hồi Thiên Tái Tạo hoàn, bây giờ sức khỏe của nó đã phục hồi dần, điều đáng an ủi nhất là Vạn Dương sơn chủ cũng không phải người đến quấy nhiễu nó nữa.

Nguyên Thông vừa cười vừa nói tiếp:

- Hiện giờ Vạn Dương sơn chủ tự cứu lấy mình còn chưa xong, thì làm gì được rảnh mà nghĩ đến chuyện khác? Tiểu bói chắc lúc này y không có thì giờ để đối phó với lệnh diệt đâu. Chờ vụ mồng năm tháng năm xong, tiểu bói thể nào cũng tới quý phủ chữa cho Anh Kỳ huynh lượm nữa.

Ngãi Chiêm cảm động đến ứa nước mắt ra, ngập ngừng hồi lâu không sao nói được nữa lời.

Nguyên Thông vừa cười vừa nói tiếp:

- Việc nhỏ mọn như thế, lão tiên bói khỏi cần phải bận lòng làm chi. Bằng không, lão tiên bói coi thường tiểu bói rồi đấy. Để người ta khỏi nghi ngờ, chúng ta cũng nên đi về đi.

Nói xong, chàng đứng dậy đi về Hoài Viễn sơn trang ngay. Ngãi Chiêm chờ chàng đi được một hồi lâu, mới thùng thảng đi về sau.

Ngày hôm sau Nguyên Thông cáo từ mọi người, rời khỏi Hoài Viễn sơn trang trở về khách sạn. Không ngờ chàng vừa đẩy cửa phòng vào đã thấy một ông già đợi chờ sẵn ở trong phòng.

Ông già ấy đang ngủ say, có lẽ vì đợi chàng lâu quá nên mới ngủ say như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Một lời hưng bang

Nguyên Thông khẽ ho một tiếng, ông già ăn mày đang nằm ngủ, giật mình nhảy bắn người lên. Ông ta dụi mắt mấy cái, ngược mắt nhìn Nguyên Thông một hồi, hình như sợ nhận lầm người, rồi mới đáp ứng hỏi:

- Thiếu hiệp có phải họ Thảm đây không?

Nguyên Thông gật đầu đáp:

- Tại hạ chính là Thảm Nguyên Thông đây. Không biết cụ có việc gì chi giáo thế?

Ông già ăn mày hình như có vẻ kích động vô cùng, vội hỏi tiếp:

- Lão phu là Nhâm Tổ Hành. Chẳng hay tiểu hiệp có chịu làm bạn với Cái bang như trước nữa không?

Nhâm Tổ Hành là một Quái Cái, người đứng đầu bảy trưởng lão của Cái bang, tính nết quái dị, ngày hôm nay y nói như vậy thật là hiếm có trong đời.

Xưa nay Nguyên Thông không ghét hận gì đệ tử của Cái bang, nhưng vì Cái bang phò Vạn Dương sơn chủ để làm tai mắt cho Ứng Thành Luân, khiến cho hành động của chàng bị ảnh hưởng rất nhiều cho nên chàng mới phải tránh gặp người của Cái bang như thế, chứ sự thật cảm tình của chàng đối với Cái bang không hề thay đổi chút nào.

Nguyên Thông thấy đối phương là Quái Cái Nhâm Tổ Hành, liền dùng lễ tiểu bối tiếp kiến, rồi đáp:

- Nhà họ Thâm với quý bang giao hảo với nhau đã hai đời rồi, sao lão tiền bối lại nói như thế?

Quái Cái liền cười giọng quái dị hồi lâu, hai hàng lệ nhỏ ròng xuồng, thờ dài một tiếng rồi nói:

- Đệ tử của Cái bang thật có lỗi với hiền phụ từ quá.

Nguyên Thông nghe giọng nói của ông già ăn mày, biết ông ta có nhiều chuyện muốn nói, đồng thời cũng đoán chắc ông ta đến đây xin lỗi. Chàng là tiểu bối đầu dám nhận lời xin lỗi của một vị trưởng lão Cái bang như vậy, nên chàng vội liền tiếng ngăn cản:

- Ngươi bá bá vì việc của tiểu bối mà trúng kế của tên ma đầu, thân bị giam giữ và chịu nhục. Tiểu bối rất lấy làm ăn năn hổ thẹn. Bây giờ lão tiền bối lại nói như thế có khác gì làm tiểu bối phải áy náy thêm không?

Quái Cái tròn tròn xoe đôi mắt lên, nói tiếp:

- Hiền đệ, vì ăn mày già này được hân hạnh kết giao với lệnh tôn từ trước, xin thứ lỗi già này dám gọi tiểu hiệp là hiền đệ như thế để tỏ tình thân thiện thêm.

Nguyên Thông liền đổi giọng gọi:

- Được bá bá gọi như vậy tiểu đệ rất lấy làm mừng rỡ.

Quái Cái hậm hực nói tiếp:

- Bang Chủ của bốn bang bị bắt cóc, đó là một sự rất không may của Cái bang. Nhưng Long nhi xử trí việc này đã làm cho các đệ tử trung thành với bốn bang đau lòng vô cùng, vì sự sống chết của một vị bang chủ, mà y đã làm tổn hại đến tinh thần ruyèn thống của Cái bang từ xưa tới giờ là lấy đạo nghĩa lập bang.

- Vì tình thầy trò nên Long huynh mới có hành động như vậy. Đó cũng là lẽ thường tình của một con người, bá bá hà tất phải chấp trách y làm chi?

- Chỉ vì tình thầy trò lão ăn mày mới không nhẫn tâm quá khiến trách y, nhưng các đệ tử trong bang thì khác. Chúng thấy y xử trí một cách thất sách như vậy, đã tỏ vẻ bất mãn. Nội bộ của Cái bang lúc này đã bắt đầu nứt rạn.

- Đệ tử của quý bang trọng nhất là bang lệnh, bang lệnh nghiêm nghị như vậy thì còn ai dám phản bội?

- Chỉ vì đệ tử của Cái bang tôn kính bang quy cho nên mới chịu nhịn đến bây giờ mà chưa nổi loạn là thế. Nhưng tờ giấy gói làm sao được hòn than mãi mãi, thế nào cũng có một ngày giấy thủng than rơi. . .

Nói tới đó, Quái Cái ngừng lại giây lát, rồi nói tiếp:

- Vì đại nghĩa mà các đệ tử định nổi loạn phải ngừng lại, như vậy chúng chẳng đáng quý hơn những kẻ trọng sự sống chết của một mình Bang chủ mà không tiếc thân nổi giáo cho giặc trăm nghìn lần hay sao? Lão phu khuyên chúng hay nên nhẫn nại một thời gian đã. Cũng may, chúng cũng nghe lời lão phu. Hiền đệ không trách lão phu coi nhạt tình cảm cá nhân với Ngự Bang chủ chứ?

Nguyên Thông là người rất coi trọng đại nghĩa, nếu không xen lẫn tình cảm vào trong, thì sự nhận xét của chàng cũng như Quái Cái vậy. Nhưng việc này do chàng mà nên, chàng không tiện phát biểu ý kiến của mình, chàng cúi đầu ngẫm nghĩ thôi, chứ không sao trả lời Quái Cái được.

Quái Cái thấy Nguyên Thông yên lặng cung hiểu tâm lý của chàng, nhưng y là người rất nóng tính, có việc gì không hài lòng là phải thốt ra ngay, nên y lại nói tiếp:

- Tháng trước, đệ tử của bốn Bang bị phái đi Ba Đông vây đánh Đa Chi Thần Thâu với Tăng tiểu hiệp để cướp “Thiên Nhất Chân Thủy” linh dược để chữa cho hiền đệ. Lão phu hay tin cứ áy náy trong lòng hoài, đó cũng là một nguyên nhân mà lão phu không thể lượng thứ cho Long Lập được.

Nguyên Thông nghe nói cảm động vô cùng, mỉm cười đỡ lời:

- Tuy tiểu đệ chưa được uống “Linh Nhất Chân Thủy” nhưng vẫn được lành mạnh như thường. Việc quá khứ bá bá còn nhắc nhở đến làm chi?

Quái Cái hậm hực nói tiếp:

- Hiền đệ là người hiền tất phải gặp lành. Hiền đệ không may bị mệnh hệ nào, thì toàn thể đệ tử của Cái bang có tự sát đi chăng nữa, cũng không sao rửa được những điều nhơ nhuốc.

Nguyên Thông nghe nói càng cảm động thêm, nhưng chàng không muốn nói nhiều về việc này, chàng liền đổi giọng hỏi:

- Hôm nay, bá bá đến kiểm tiểu diệt có việc gì chi giáo thế?

Quái Cái thở dài lên tiếng đáp:

- Tổng trại của Cái bang vì thích ứng nhu cầu của tai kiếp nên đã phải dọn đến Lưỡng Hồ. Tối mai bốn bang sẽ cử hành Đại hội toàn bang, trong hội hai phái thế nào cũng sẽ tranh chấp lẫn nhau. Hiền diệt võ công cái thế, oai trấn Trung Nguyên cho nên muốn mời hiền diệt tới dự Đại Hội để nhờ lời nói của hiền diệt cho bốn bang khỏi bị chia rẽ, và số mạng của Cái bang sau này cũng sẽ trông mong vào lời nói của hiền diệt đấy.

Nguyên Thông ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Tiểu diệt là kẻ tử thù của Vạn Dương Sơn chủ, hiện giờ quý bang lại đang bị Vạn Dương Sơn kìm chế, việc này e không tiện chút nào.

- Hiền diệt khỏi cần phải do dự. Những người đại biểu dự Đại Hội ấy đều là những người trung trinh, quyết không để cho kẻ gian bên ngoài trà trộn vào.

Đồng thời, ý kiến này là do Hướng Tam đề nghị và đã được Long Lập đồng ý với bảy trưởng lão tán thành.

Nguyên Thông nghe nói, hớn hờ vô cùng, liền hỏi lại:

- Hướng sư huynh đã về tới tổng trại của Cái bang đấy à?

Tổ Hành gật đầu đáp:

- Lúc thăng nhô Hướng Tam mới về tới tổng trại, cũng vì tình thầy trò khiến nó nóng lòng sốt ruột, không biết quyết định như thế nào cho phải? Sau già này giảng giải mãi, y mới hiểu rõ hai chữ đại nghĩa ra sao? Y còn hơn Long Lập nhiều.

Nguyên Thông rất quan tâm đến Hướng Tam, vì thấy y không từ biệt mà bỏ đi, chỉ sợ y lại lọt vào tay Vạn Dương Sơn chủ. Bây giờ chàng đã biết rõ tung tích của y rồi, mới yên dạ, liền hỏi tiếp:

- Thừa bá bá, chúng ta bao giờ mới lên đường?

- Canh hai đêm mai, lão phu sẽ đến đây đón. Hiện giờ lão phu xin cáo từ.

Nói xong, ông ta mở cửa phòng đi luôn, Nguyên Thông ngồi tính toán một hồi, nghĩ ra được kế hoạch để đối phó với mọi việc, chàng mới vui cười đi ra cửa.

*

Trong một hang động bí ẩn trên khu núi Mạc Phù, ánh lửa chiếu sáng khắp hang động, đầu người ló nhỏ, nhưng ai nấy đều ngồi yên, vẻ mặt buồn bã lo âu. Người ngồi ở ghế chủ tọa là Long Lập, đại diện cho Bang chủ. Bên phải là Quái Cái Nhâm Tổ Hành, Ma Cái (ăn mày mặt rỗ) Hạ Tinh, Hạng Cái (ăn mày mù) Minh Vũ, Thùy Cái (ăn mày ngủ) Ngô Tiên Giác, bốn người. Còn phía bên trái là Từu Cái Cam Như Mộng, Phả Cái (ăn mày què) Đơn Bình, Á Cái (ăn mày câm) Kim Ngôn, và Hướng Tam.

Nguyên Thông là người khách duy nhất của Đại Hội Cái bang này nên chàng ngồi Chủ tịch ở mâm khách. Bất cứ ai quen hay không, ai ai cũng nhìn cả vào Nguyên Thông, khiến chàng cảm động vô cùng vì mặt của người nào cũng tỏ vẻ tin tưởng.

Không khí trong hội trường thật là gay gắt và nghiêm nghị, yên lặng như chứa đầy thuốc nổ vậy.

Long Lập từ từ đứng dậy, với giọng bi đát, nói:

- Nhâm trưởng lão, theo công ý của mọi người, đã mời được Bình Ma Tú Sĩ Thảm đại hiệp tới. Bây giờ xin các vị cứ việc phát biểu ý kiến, để đợi chờ Thảm đại hiệp tài phán.

Một người ở đám người phía bên trái liền đứng dậy. Người này chỉ có một bên tai thoi. Người ấy lên tiếng nói:

- Đệ tử Chư Thành đoàn đầu của Lưỡng Quảng (Quảng Đông và Quảng Tây) có mấy lời tâm phúc muốn nói ra để xin các vị chi giáo cho.

Ngừng giây lát, y nhìn bốn phía chung quanh một lượt với giọng cảm động nói tiếp:

- Ngụy bang chủ tận tâm làm việc cho bốn bang hơn hai mươi năm trời, là người chính trực vô tư, và rất thương các đệ tử trong bang. Tất cả các vị đại biểu có mặt tại đây, chắc ai ai cũng được đội ơn của Ngụy bang chủ rồi. Ngày hôm nay Ngụy bang chủ đang lâm nạn mà chúng ta lại nghĩ đến sự sống chết của bang chủ, cứ nói xuống để tự lừa dối mình. Cho nên, theo ý của bốn tịch, thì tất cả mọi công việc ủa chúng ta định làm đây, đều phải coi sự sống chết của bang chủ làm trọng tâm công tác.

Y vừa nói xong, mọi người đều vỗ tay. Đoàn đầu Lưỡng Quảng từ từ ngồi xuống. Tiếp theo đó là một người ăn mày già, tóc trắng như bạc, tuổi chừng sáu mươi thong thả đứng lên nói:

- Đệ tử là Từ Kinh Cương, Tổng đoàn đầu của Lương Hồ (Hồ Nam và Hồ Bắc). Đệ tử nhận thấy lời nói của Chư đoàn đầu hơi quá trốn một chút, nên đệ tử không tán thành. Theo ý của Chư đoàn đầu thì hình như người nào không nghĩ đến sự sống chết của Bang chủ thì người đó là kẻ vong ơn bội nghĩa? Về điểm này bổn tịch có lời muốn thuyết minh:

Bổn tịch với Ngụy bang chủ liên quan rất mật thiết. Từ năm bổn tịch lên mười một, đã được cùng Ngụy bang chủ làm việc cho bổn bang rồi. Bổn tịch với Ngụy bang chủ rất thương nhau và rất kính mến nhau. Năm mười năm như một, tình anh em rất cao thâm, khỏi cần bổn tịch phải khoe khoang, các vị đều đã được mục kích hết. Nếu bảo bổn tịch không có lòng nghĩ tới sự sống chết của bang chủ, thì không những bổn tịch cương quyết phủ nhận và có lẽ các vị có mặt tại đây cũng không tin, mà cũng vì lòng bổn tịch yêu mến bang chủ hơn ai hết mới phản đối ý kiến của Chư đoàn đầu. Xin quý vị chú ý câu này “Quân tử mến người bằng đức”.

Chúng ta yêu mến bang chủ, thì chúng ta phải theo lời nói và hành động của bang chủ mà thi hành công việc của bổn bang. Theo như Chư đoàn đầu thì bang chủ nếu không may mệnh hệ nào, ông ta sẽ hãm hực dưới âm mưu không sai, nghĩa là ông ta sẽ chết không nhắm mắt. Cho nên bổn tịch đề nghị bổn bang phải làm thế nào để giải thoát được sự ràng buộc của lão ma ngay. Chúng ta phải nghĩ đến chúng sinh và phải nhớ lấy công lý của vũ lâm, lấy danh dự của bổn bang làm căn bản, rồi giờ cao lá cờ đại nghĩa nổi dậy để vì chính nghĩa của nhân gian mà chiến đấu với lão ma. Như vậy mới phải là người trung trinh của bổn bang, bạn thân của bang chủ.”

Y vừa nói xong, tiếng vỗ tay của mọi người đã vang dậy. Hiển nhiên ý kiến của y được đa số người tán thành. Tiếng vỗ tay chưa ngớt, ở góc động bỗng có một người ăn mày cao lớn, tuổi trạc trung niên, hãm hực đứng dậy lớn tiếng nói:

- Đệ tử Sơn Tây đoàn đầu Vu Trung, cảm không ai được coi thường sự sống chết của bang chủ! Còn việc khác thì đệ tử không lý tới!

Không phải là y không biết nói năng, nhưng vì y quá thật thà nên mới nói trắng ra như vậy, khiến ai cũng phải cảm động, nên ý kiến của y cũng được người ta tán thưởng.

Sau đó, cũng có người này người nọ đứng lên phát biểu ý kiến. Nhưng nói đi nói lại không ngoài hai ý trên.

Tuy người nào bênh vực ý kiến của người ấy, cuộc tranh luận rất sôi nổi, nhưng không xảy ra một sự bạo động nào hết. Như vậy đủ thấy đệ tử của Cái bang có khuôn phép.

Long Lập cau mày lại, nhìn tả hữu các vị trưởng lão rồi bất đắc dĩ đứng dậy hỏi:

- Các vị trưởng lão có ý kiến gì không?

Từ Cái Cam như Mộng liên đỡ lời:

- Lão đại biểu cho Đơn Bình với Ngô Tiên Giác, hai vị trưởng lão tán thành ý kiến của Chư đoàn đầu.

Quái Cái liên đứng dậy nói:

- Bổn tịch đại diện cho Hạ Tinh, Minh Vũ và Kim Ngôn, ba vị trưởng lão, đồng ý với ý kiến của Từ đoàn đầu.

Long Lập tỏ vẻ khó nghĩ, liền hỏi Hướng Tam:

- Sư đệ có ý kiến gì không?

Hướng Tam nghiêm nét mặt đáp:

- Tiểu đệ rất được sư phụ thương mến, và cũng ưa đại nghĩa. Bây giờ tùy theo sư huynh quyết định. Sư huynh quyết định sao đệ cũng xin tuân theo, và có bảo đệ vào chỗ chết đệ cũng không từ chối.

Long Lập liền nhắm mắt lại, không dám nhìn ai hết, đoạn phát triển ý kiến của mình:

- Theo lập trường của cá nhân tôi, thì tôi đứng về phía Chư đoàn đầu.

Hai phái đối lập nhau rất rõ rệt. Sau cùng, họ mới hỏi đến ý kiến của Nguyên Thông, Hướng Tam đi tới trước mặt Nguyên Thông nghiêm nghị vái chào, trân trọng lên tiếng nói:

- Hướng Tam đệ tử của Cái bang, xin Bình Ma Tú Sĩ Thẩm đại hiệp giải quyết hộ cho!

Nguyên Thông chuẩn bị sẵn, và cũng biết thế nào cũng có trường hợp nan giải này, nên chàng rất ung dung đứng dậy, chấp tay chào tứ phía rồi ôn tồn nói:

- Tiểu sinh không ngờ lại được quý vị mến như vậy! Nếu lời nói của tiểu sinh có điều gì không phải mong quý vị lượng thứ cho!

Chàng chưa nói dứt, tất cả đệ tử của Cái bang đều đồng thanh đáp lời:

- Thẩm đại hiệp có ơn nghĩa với tệt bang, đại hiệp phát biểu ý kiến, chúng tôi nhất định không phản đối.

Nguyên Thông cảm ơn mọi người đã tin nhiệm mình, rồi từ từ nói tiếp:

- Theo ý kiến của cá nhân tiểu sinh, thì tiểu sinh nhận thấy luận điệu của Chư, Từ, hai lão tiền bối đều có lý hết, cân lạng cũng đồng đều khó mà quyết định được ai hơn ai kém.

Thoạt tiên chàng tán thành ý kiến của đôi bên để ai nấy khỏi bảo là chàng thiên về bên nào.

Nguyên Thông chờ cho mọi người im lặng, mới mỉm cười nói tiếp:

- Mục đích bắt cóc quý bang chủ của Vạn Dương Sơn chủ là muốn kim chế quý bang bắt quý bang phải làm việc cho y, tác quái tác ác để hoàn thành ảo mộng làm bá chủ võ lâm của y.

Long Lập xen lời nói:

- Đệ tử các đời của bốn bang đều biết rõ điểm đó, nhưng vì sự an toàn của bang chủ, bắt buộc ai nấy cũng phải nhẫn nhục mà tuân lệnh y.

Nguyên Thông bỗng đổi giọng, nói tiếp:

- Nhưng mục đích của Vạn Dương Sơn chủ ngày nay không những lợi dụng thực lực của quý bang có mặt khắp thiên hạ...

Quái Cái liền xen lời nói:

- Lời nói của Thảm tiểu hiệp, lão ăn mày già này không hiểu rõ cho lắm, xin tiểu hiệp cứ việc nói trắng ra để cho anh em bốn bang dễ hiểu hơn.

Nguyên Thông nói tiếp:

- Kẻ địch duy nhất hiện giờ của Vạn Dương Sơn chủ là tiểu sinh. Y biết tiểu sinh với quý bang chủ có liên quan với nhau rất mật thiết, nên y đã đem sự sống chết của quý bang chủ ra để uy hiếp tiểu sinh, và cấm tiểu sinh không được tự do hoành hành.

Đệ tử của Cái bang kinh ngạc, nhìn cả vào Nguyên Thông.

Long Lập hớn hờ vô cùng, tưởng kết luận sau cùng của Nguyên Thông thế nào cũng có lợi cho phe của y. Quái Cái thì tròn tròn mắt lên nhìn Nguyên Thông, tỏ vẻ thất vọng.

Nguyên Thông nhìn Quái Cái, cười vẻ thần bí và nói tiếp:

- Quý bang không phải là kẻ địch chủ yếu của tên ma đầu ấy. Sở dĩ y uy hiếp quý bang, mục đích chỉ muốn lợi dụng thôi, còn tiểu sinh mới là kẻ thù chí tử của y cho nên sự bắt cóc quý bang chủ của y để uy hiếp tiểu sinh lại còn quan trọng hơn quý bang nhiều. Vì thế hiện giờ sự sống chết tồn vong của bang chủ đã không phải là sự quý bang tuân lệnh, mà tiêu chuẩn của y là bắt buộc tiểu sinh phải chịu nghe lời và làm quen với y.

Các đệ tử của Cái bang lúc đó mới vỡ lẽ. Người của cả hai phái đều tươi cười, Quái Cái buột miệng lớn tiếng nói:

- Hiền đệ! thật!

Nguyên Thông bẽn lẽn, cười rồi nói:

- Cho nên hành động của quý bang bây giờ không bị Vạn Dương Sơn chủ kiềm thúc nữa. Căn cứ theo dụng tâm của lão ma ấy mà nói thì dù quý bang có không nghe lệnh của y, y cũng không dám động tới Ngự bang chủ một sợi tóc nào cả. Vì nếu y kết thúc tính mạng của Ngự bang chủ, thì tiểu sinh không còn bị ràng buộc nữa, như thế có phải là y tự mang phiền phức vào người không? Như vậy, khi nào y đại gì lại động chạ đến quý bang chứ? Còn ý kiến của hai vị đoàn đầu, thì tiểu sinh không muốn kết luận gì hết, chỉ mong quý bang tự giải quyết lấy.

Lời nói của Nguyên Thông không những giải quyết được sự tranh chấp của hai phái, mà còn duy trì được lòng tự tôn của Cái bang. Vì thế tất cả đệ tử của Cái bang đều kính phục và hoan nghênh chàng vô cùng.

Hướng Tam nhảy tới trước mặt Nguyên Thông, ôm lấy chàng la lớn:

- Nguyên đệ, cảm ơn hiền đệ! Cái bang được đoàn kết là nhờ lời nói của hiền đệ ban cho.

Long Lập với bảy đại trưởng lão cũng lần lượt đi tới cảm ơn chàng.

Thế là Nguyên Thông đã biến thành một vị thần thánh của Cái bang.

Khỏi cần nói, Cái bang đã không chịu sự kiềm thúc của Vạn Dương Sơn chủ nữa, và trái lại họ còn phản đối lão ma đầu ấy là khác.

Long Lập với các đại biểu của các tỉnh bàn tán một hồi, rồi chính thức ra lệnh rằng:

- “Từ bây giờ trở đi, đệ tử bốn bang ở toàn quốc phải giải thoát ngay sự ràng buộc của Vạn Dương Sơn, hiệp trợ Thảm đại hiệp để quét sạch quần ma.

Nếu ai trái ịnh còn cầu kết ngằm với tên ma đầu ấy, thì sẽ bị quy luật của bốn bang trị tội”.

Các đại biểu nghe đại diện của bang chủ ra lệnh xong, liền hớn hờ quay trở về đơn vị của mình.

Chờ mọi người giải tán xong, bảy vị trưởng lão Cái bang với hai anh em Long Lập và Hường Tam cho người bày một mâm tiệc ra để tạ ơn Nguyên Thông.

Trong bữa tiệc, Long Lập bung một chén rượu mời Nguyên Thông và nói:

- Sự sống chết của gia sư là trông mong ở nơi hiền đệ, xin hiền đệ uống cạn chén rượu này, nhận lời ngu huynh, đừng để gia sư bị thiệt mạng.

Nếu như kiếp này không báo đền được thì xin nguyện kiếp sau sẽ hóa thành trâu ngựa để đền bù đại đức.

Nguyên Thông đỡ lấy chén rượu ấy uống cạn luôn. Hường Tam cũng rót một chén rượu mời Nguyên Thông và nói:

- Tính của gia sư rất thẳng thắn, chính trực và thủ nghĩa. Mong Nguyên đệ đừng làm giảm mất tên tuổi của gia sư đi!

Nguyên Thông đỡ lấy chén rượu đó uống cạn luôn.

Quái Cái cười ha hả, xen lời nói:

- Hiền đệ, hai chén rượu của hai vị sư huynh quan trọng lắm. Bây giờ hiền đệ đã phải gánh vác hai trọng trách ấy rồi.

Nguyên Thông mỉm cười rót một chén rượu mời Hạt Cái và nói:

- Bá bá, hôm ở trên thuyền tại hồ Động Đình, bá bá rất đại nghĩa khiến tiểu đệ kính phục vô cùng.

Hạt Cái Minh Vũ đỡ lấy chén rượu úa nước mắt ra, mặt tỏ vẻ kinh ngạc và hỏi:

- Sao hiền đệ lại nói như thế!

Thì ra Hạt Cái chưa cho một ai biết việc làm của mình, cho nên y mới hỏi lại Nguyên Thông như trên.

Nguyên Thông đáp:

- Tiểu đệ ngẫu nhiên có mặt ở đó và đích mắt trông thấy hãn hoi chứ không ai nói cho tiểu đệ hết.

Nói tới đó, chàng đem câu chuyện trước kể lại cho mọi người nghe, khiến Cái bang thất lão đều kinh ngạc vô cùng.

Nguyên Thông đột nhiên rót một chén rượu mời mọi người cùng nâng, rồi nói:

- Xin mọi người cùng uống cạn chén rượu này, tiểu đệ có một tin hay xin thông báo.

Ai nấy nghe thấy chàng nói có tin hay vội cạn luôn chén rượu.

Nguyên Thông liền cho mọi người hay rằng:

- Võ công và công lực của Ngụy bá bá đã được khôi phục ông dặn tiểu đệ về thưa cùng quý vị bá bá đến ngày khai diễn lập phái của núi Vạn Dương Sơn, tức mừng năm tháng năm này, quý vị không nên có một cử chỉ đối phó với lão ma đầu hết và đừng có hành động khinh suất để làm loạn mất kế hoạch của chúng mình đi.

Tin đáng mừng kinh người ấy tới một cách quá đột ngột, nên ai nấy cứ đứng ngẩn người ra.

Đang lúc ấy, ngoài cửa hang bỗng có tiếng người quát lớn:

- Các người tránh ra!

Rồi có một cái bóng người lướt vào

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tích hận khó giải

Người đổ mặc áo bào màu tía, râu tóc bạc, thái độ rất oai mãnh. Nguyên Thông giật mình đánh thót một cái, bụng bảo dạ rằng :

- Tỷ Diệm Thần Ma Đường lão tiền bối có điều gì không vui mà tới đây thế?

Nghĩ đoạn, chàng lên vào phía sau bầy trưởng lão để ẩn nấp, chờ tùy cơ ứng biến.

Tỷ Diệm Thần Ma không ngờ rằng Nguyên Thông cũng có mặt ở nơi trọng địa của Cái Bang, cho nên không chú ý đến chàng mà chỉ tỏ vẻ tức giận, đưa mắt liếc nhìn Long Lập rồi hần học hỏi:

- Tiểu tử nguoi giỏi thật! Đến nỗi không nhận cả lực thân!

Từu, Phà, Hạc ba người trong nhóm trưởng lão, đã nhận ra được đối phương là ai. Nhưng không thể để cho ba người lên tiếng nói. Quái Cái đã nhảy tới trước mặt Tỷ Diệm Thần Ma Đường Toại, cười ha hả, mặt lộ sát khí hỏi:

- Nguoi có biết tự tiện xông vào trọng địa của bốn bang như thế này là mang trọng tội hay không?

Đường Toại càng tức giận, vội đáp:

- Một bang phái ăn mầy nho nhỏ này thì có nghĩa lý gì đâu!

Y vừa nói vừa tỏ vẻ khinh thường.

Quái Cái liền giơ song chưởng lên đẩy một thế. Ông ta đã dùng mười thành công lực để tấn công, đồng thời ông ta lại rống lên một tiếng và quát lớn:

- Lão qui kia ngông cuồng quá! Lão phu phải cho nguoi biết nhân vật của Cái Bang không phải là tầm thường!

Tỷ Diệm Thần Ma vênh mặt lên đáp:

- Ngày nay Cái Bang của các nguoi còn có nhân vật nào đáng được nguoi ta kính nể nữa? Trên giang hồ này không dung những kẻ quên hết chính nghĩa như các nguoi đâu?

Trong khi y nói thì Quái Cái đã tấn công tới. Chỉ thấy y giơ tay lên phát một cái, Quái Cái đã bị đẩy lui một bước.

Bảy vị trưởng lão Cái Bang đã nổi tiếng võ công rất cao siêu, trong bảy người Quái Cái là người có công lực mạnh hơn hết, bây giờ bị đối phương đẩy lui như vậy, thì sáu trưởng lão kia địch sao nổi Tỷ Diệm Thần Ma.

Tuy bảy trưởng lão không khi nào cùng xông lên đánh kẻ địch một lúc, nhưng vì thấy Thần Ma ăn nói quá ngông cuồng, lại đến tận cửa hà hiếp như vậy thì họ nhịn sao nổi, thế là bảy người cùng vây Thần Ma vào giữa. Trong lúc bảy người tiến lên vây Thần Ma, thì Nguyên Thông không còn chỗ để ẩn nấp nữa. Đường Toại trợn mắt lên, chỉ tay vào mặt Nguyên Thông, quát hỏi:

- Thằng nhãi kia, sao mi lại u mê đến thế, còn trà trộn với bọn bất nghĩa này làm chi?

Nguyên Thông không muốn lời thôi, liền vái chào Thần Ma và hỏi:

- Không hiểu Cái Bang với lão tiền bối có thù hằn gì với nhau thế. Xin lão tiền bối nói cho tiểu bối hay, để tiểu bối đứng ra làm trung gian hòa giải đôi bên.

Thần ma cười ha hả đáp:

- Bọn mọt rác của Cái Bang này dám đầu thất lễ với lão, nhưng lão không ưa chúng có tác phong hạ lưu, là không biết kẻ thân người sơ, nên lão mới tức giận đến đây kiểm chúng là thế.

Nguyên Thông đưa mắt nhìn Long Lập, thấy y đang cúi đầu xuống không dám nhìn lên, lại đưa mắt liếc nhìn bảy vị trưởng lão, chỉ thấy Quái Cái, Ma Cái, Hạc Cái và Á Cái bốn người là có vẻ mặt hăm hực thôi. Khi chàng nhìn đến Từu Cái, Phà Cái và Thùu Cái ba người thì khác hẳn, người nào người ấy đều tỏ vẻ hồ thẹn vô cùng. Chàng liền nghĩ thầm:

- Xem sắc mặt của bọn họ, chắc họ với Long Lập đã làm ra những điều trái với lương tâm nên khiến Đường lão tiền bối mới tìm đến tận cửa hà hiếp như thế này. Lúc này người của Cái Bang đã đồng tâm đồng chí với nhau không nên để cho có chuyện xảy ra làm mất liêm sỉ của họ, rồi khiến trong nội bộ Cái Bang rối loạn.

Nghĩ đoạn, chàng lớn tiếng cả cười, hỏi lại:

- Xin lão tiền bối hãy bình tâm một chút, lão tiền bối thử nghĩ lại xem, nếu lão tiền bối đứng vào địa vị của mấy vị này, thì lão tiền bối có phải làm như thế không?

Đường Toại không biết là Nguyên Thông có nỗi khổ tâm muốn giữ sĩ diện cho Cái Bang, ông ta liền thở dài một tiếng đáp:

- Lão khiển trách chúng vì sự sống còn của Lý Kiến Trung. Cậu hãy còn ít tuổi có khác, hồ đồ không biết tí gì cả!

Nguyên Thông cau mày lại hồi lâu không nói được nữa lời.

Hướng Tam nóng lòng, sốt ruột vô cùng, vội xen lời hỏi:

- Sư huynh làm gì Lý thúc thúc thế?

Long Lập khóc òa lên một tiếng, rồi quay lại hỏi Nguyên Thông:

- Nguyên đệ có lượng thứ cho ngu huynh không?

Tuy Nguyên Thông cảm thấy Long Lập làm việc hơi quá đáng một chút, nhưng việc đã rồi, có trách y cũng vô ích, nên chàng liền an ủi:

- Bị người ta uy hiếp như vậy, tình thế bắt buộc không sao tránh khỏi được, tiểu đệ cũng biết nỗi khổ tâm của sư huynh nhưng xin sư huynh hãy kể lại cho đệ nghe câu chuyện đó xem có cách gì bỏ cứu không?

Long Lập gượng cười đáp:

- Ngu huynh bị bắt buộc phải cử người đi dụ Lý thúc thúc tới Tinh Sa, rồi do thủ hạ của núi Vạn Dương ngấm ngầm bắt cóc ông ta đi, còn hiện giờ ông ta ra sao thì ngu huynh không hay biết gì cả.

- Vụ việc xảy ra bao lâu rồi?

- Mới tối hôm qua thôi.

Quái Cái giận dữ nhìn Long Lập mà quát mắng:

- Người hồ đồ thật! Thử hỏi người nói năng làm sao với lão bang chủ nào?

Long Lập với Từ Phả Thủy, ba vị trưởng lão đều bẽn lèn không dám nói nữa lời.

Nguyên Thông vừa cười vừa đỡ lời:

- Việc đã qua, chúng ta không nên nhắc nhở đến nữa. Bây giờ chúng ta nên mau mau đi điều tra xem Lý bá bá ở đâu.

Long Lập liền truyền lệnh cho thủ hạ đi điều tra và theo dõi xem Lý Kiến Trung hiện giờ bị giam giữ ở đâu?

Quái Cái áp ứng hỏi:

- Nguyên nhi, lão tiền bối này là ai thế?

Từ Cái đã được gặp Tỷ Diệm Thần Ma trên núi Võ Đang, lúc này y mới có dịp xen lời nói:

- Ông ta là Đường lão tiền bối đấy, năm xưa người ta vẫn gọi là Tỷ Diệm Thần Ma.

Bảy người trưởng lão chỉ có bốn người là chưa gặp Đường Toại, bây giờ vừa nghe thấy Từ Cái nói, ai nấy đều toát mồ hôi lạnh, kinh hãi thán.

Quái Cái vội tiến lên chào:

- Tiểu bối không biết lão tiền bối giá lâm, xin lão tiền bối miễn thứ cho!

Đường Toại không thèm nhìn mấy người, chỉ nói với Nguyên Thông rằng:

- Cậu bé kia, theo lão đi đi!

Nói xong, ông ta liền quay người đi luôn.

Quái Cái thấy vậy ngượng ngùng vô cùng, Nguyên Thông vội đỡ lời:

- Tính nết của ông già này rất quái dị, xin bá bá đừng có buồn. Tiểu đệ đi đây!

Nói xong, chàng bước ra ngoài cửa hang đi luôn.

Hướng Tam vội lớn tiếng kêu gọi:

- Nguyên đệ! Chờ ngu huynh theo với!

Nói xong, y đuổi theo ngay.

Tỳ Diệm Thần Ma thấy Hướng Tam đuổi theo ra vội lạnh lùng hỏi:

- Mi đi theo ta làm chi?

Hướng Tam ngẩng mặt lên ngênh ngang đáp:

- Thành kiến lão tiền bối quá sâu sắc, đệ tử của Cái Bang tuy nhất thời lạc lối, nhưng người nào người nấy đều là những kẻ có nhiệt huyết cả. Những việc trước kia đều coi như đã chết rồi, còn những việc sau này thì coi như là ngày hôm nay mới bắt đầu nảy nờ. Cái Bang bây giờ đã thoát ra khỏi chốn sương mù, sau này quyết không làm cho tiền bối thất vọng nữa!

Đường Toại không ngờ Hướng Tam lại dám cãi mình như thế, liền vỗ tay vào vai y cười khanh khách hỏi:

- Lão phu không ngờ đây, cậu có phải là đồ đệ của lão ăn mày họ Ngụy đấy không?

Hướng Tam nghiêm nghị đáp:

- Tiểu bối chính là đệ nhị môn hạ của gia sư đấy.

Tỳ Diệm Thần Ma thờ dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Nếu cậu là đệ tử thứ nhất là Cái Bang có thể khôi phục lại được danh dự đã mất.

Hướng Tam lớn tiếng cười trả lời:

- Từ khi được Nguyên đệ chỉ dẫn cho, các đệ tử của bốn bang đã quyết tâm rời khỏi sự kiểm chế của núi Vạn Dương và từ nay cũng không làm một việc gì để cho người trên giang hồ phải chê cười nữa.

Nguyên Thông liền kể lại tình hình buổi đại hội của Cái Bang hỏi nãy cho Tỳ Diệm Thần Ma hay, Đường Toại liền đáp:

- Lão đệ, nếu võ lâm ngày nay không có lão đệ ra đời, thì có lẽ trận tai kiếp này sẽ tiêu diệt hết những người chính phái của võ lâm.

Nguyên Thông tự tin đáp:

- Lão tiền bối quá khen đấy thôi. Chẳng hay lão tiền bối gọi tiểu bối đi theo định dạy bảo gì thế?

Đường Toại đáp:

- Đêm dài mộng nhiều, chỉ lỡ thời cơ một cái là không sao bắt lại kịp nữa. Bây giờ chúng ta đi điều tra ngay xem chúng bắt Lý lão nhị đi đâu? Chúng ta không thể tin cậy được các đệ tử của Cái Bang, bằng không, Lý lão nhị sẽ toi mạng lúc nào không hay đấy.

Lời nói đó rất chí lý, Nguyên Thông gật đầu đỡ lời:

- Bọn ma đầu của núi Vạn Dương thật nhiều mưu mẹo, mà Cái Bang vẫn chưa phải là người tâm phúc của chúng, tất nhiên không thể điều tra được tung tích của Lý bá bá đâu! Theo sự nhận xét của tiểu bối, nếu bây giờ chúng ta mới bắt đầu đi điều tra thì cũng hơi muộn đấy nhưng mà chưa chắc đã ăn thua gì đâu!

Đường Toại tròn to đôi mắt lên đáp:

- Lão phu không tin, bọn ma đầu ấy làm gì lại nhanh chân đến thế được?

Nguyên Thông mỉm cười hỏi lại:

- Lão tiền bối có biết trong bọn ma đầu của núi Vạn Dương, tên nào làm đầu não hay không?

Đường Toại cười nhạt đáp:

- Chúng ta chả cần biết tên đấy là ai hết!

Nguyên Thông biết ngay Tỳ Diệm Thần Ma không biết một tí gì nên liền tiếp:

- Vạn Gia Sinh Phật Ứng Thành Luân chính là Sơn chủ của Vạn Dương Sơn đấy. Bát Khiếu Thư Sinh Điều Vũ Thông là phó sơn chủ, hai tên đại ma đầu này hợp tác với nhau, thì lão tiền bối hiểu biết ngay tình hình của chúng.

Đường Toại cúi đầu, ngẫm nghĩ giây lát, rồi hỏi:

- Theo ý của lão đệ thì nên làm như thế nào?

Nguyên Thông đáp:

- Muốn làm cho Ứng lão ma yên lòng, tạm thời tiểu bối không muốn đi trên người y vội, để y khỏi thay đổi kế hoạch, làm hỏng hết mọi toan tính của tiểu bối đi. Còn về việc cứu Lý bá bá, xin phiến lão tiền bối đi điều tra một mình. Bất cứ có kết quả hay không, cứ đến ngày mừng năm tháng năm, mời lão tiền bối lên núi Vạn Dương, ta sẽ gặp nhau ở đây.

Đường Toại nghĩ ngợi giây lát, cảm thấy lời nói Nguyên Thông cũng có lý, nhưng không hiểu kế hoạch của chàng ra sao? Với địa vị của ông, ông ta không tiện bảo Nguyên Thông cho biết rõ kế hoạch đó nên ông chỉ đưa mắt nhìn Nguyên Thông một hồi lâu.

Nguyên Thông không phải là không tin Đường Toại, nhưng vì việc này rất quan trọng nên chàng chỉ nhìn ông ta mà cười.

Tỷ Diễm thân ma thờ dài một tiếng rồi nói:

- Lão phu đi đây!

Nói xong, ông ta đi vào rừng mất dạng.

Nguyên Thông chờ cho Đường Toại đi rồi, mới quay đầu nói vọng vào bụi cây ở phía bên phải rằng:

- Có phải Đàm gia gia ở trong bụi cây đấy không?

Nhất Quái ở trong rừng vừa cười vừa bước ra đáp:

- Lão trao trả tên ăn mày nhỏ này cho cháu!

Hương Tam đưa mắt nhìn Nguyên Thông ngờ ngác hỏi:

- Thế là nghĩa lý gì, hờ Nguyên đệ?

Nguyên Thông mỉm cười nói:

- Có lẽ Đàm gia gia không yên tâm về sự an nguy của sư huynh, cho nên đã ngấm ngấm theo dõi đấy.

Hương Tam vội ngỏ lời cảm ơn Ký Ngu đã trông nom cho mình. Trong lòng y lại càng cảm ơn Nguyên Thông. Y cũng biết nếu không có Nguyên Thông thì khi nào lão tiền bối này lại ngấm ngấm theo bảo vệ mình.

Nhất Quái nói:

- Lần này gia gia theo dõi ăn mày nhỏ, ngẫu nhiên phát giác được lão già đã dụ ta vào núi Huyết Thạch, và còn biết rõ cả địa chỉ của y nữa. Hiện giờ lão phải đi thanh toán món nợ cũ đây!

Nói xong ông rào cẳng định đi.

Về việc Đàm Ký Ngu bị giam giữ ở trong núi Huyết Thạch, Nguyên Thông đã đoán việc đó là âm mưu của Vạn Gia Sinh Phật năm xưa, nhưng không có bằng chứng gì, nên chàng không dám nói ra đấy thôi. Bây giờ nghe Đàm Ký Ngu nói đã phát hiện lão già nọ, chàng sợ ông ta nhận làm người vội lên tiếng hỏi:

- Đàm gia gia đã xác định hẳn người ấy chính là kẻ đã ám hại gia gia ư?

Nhất Quái hậm hực đáp:

- Mối hận thù tày trời ấy dù cách xa mười sáu năm, nhưng y có hóa thành tro ta cũng có thể nhận ra y được.

Nguyên Thông thấy Nhất Quái cả quyết như vậy chàng không tiện nói nhiều, chỉ khuyên rằng:

- Tâm tình của gia gia như thế nào, cháu biết rõ lắm, nhưng khi trả thù, tuy là huyết hận, mong gia gia nên thể hiện lòng trời một chút.

Nhất Quái đáp:

- Được, nhưng mối hận ấy khó người lắm! Tuy vậy, ông vẫn nghe lời cháu, và thế nào cũng sẽ cẩn thận đối phó với việc này. Cháu đừng có sợ ông sẽ giết oan uống người ta.

Nói xong, ông cười ha ha và quay người đi luôn, chỉ thoáng cái đã mất dạng liền.

Nguyên Thông lắc đầu thờ dài nói với Hương Tam rằng:

- Đệ vẫn không được yên tâm chút nào cả!

Nói xong, chàng liền theo dõi Vô Lâm Nhất Quái ngay.

*

Ở gần sông Mịch La có một cái làng nhỏ tên là Mịch La thôn. Làng này sống về canh nông và đánh cá, dân cư khá giàu có, có thể nói là một Đào viên nho nhỏ.

Phía Tây Nam, gần chỗ miền Thượng du của sông Mịch La, là phía bên lề của làng ấy, có một căn nhà lá nhỏ nhỏ, xung quanh quây bằng rào trúc trông rất thanh nhã. Trong căn nhà có năm người tất cả, hai già, hai trẻ và một đứa con nít. Không cần nói rõ, ai cũng biết năm người đó là ông bà, cha mẹ và đứa con. Gia đình ấy tuy hiếm hoi, nhưng có thể nói là một gia đình rất hạnh phúc. Người đàn ông họ Ninh tên Hòa, còn bà họ Trì, con trai tên là Tinh Viễn, con dâu là Lý thị, đứa cháu tên là Ngự nhi, cả nhà năm người sống một cuộc đời êm đềm sung sướng.

Mười sáu năm trước, Ninh Hòa đem vợ con đến đây, khó nhọc lắm mới xây dựng nên ngôi nhà này. Lúc ấy, Tinh Viễn mới là một thiếu niên trạc độ mười lăm mười sáu, nhưng bây giờ y đã lấy vợ, đẻ con và người vợ lại có mang sắp đến ngày ở cữ.

Bà cụ vẫn thường nói với chồng rằng:

- Không ngờ vợ chồng ta, sau khi thoát chết lại còn được hậu phúc như thế này. Kể ra ông trời cũng thương chúng ta lắm, và cũng không uổng công chúng ta đã cải tà quy chính.

Hôm ấy. Ông cụ cười hì hì đáp:

- Đó là nhờ ở tôi đã lấy được một người vợ tốt, bằng không làm sao có cuộc đời hạnh phúc ngày nay?

Nhưng tình hình ngày hôm nay lại khác hẳn. Bà cụ nhắc nhở đến câu chuyện đó, mà chỉ thấy ông cụ ngồi yên, không nói năng gì hết. bà ta ngạc nhiên vô cùng, vì vợ chồng sống với nhau đã mấy chục năm trời, chưa bao giờ bà thấy chồng có thái độ như thế này cả!

Bà cụ ngắm nhìn ông cụ hồi lâu, thấy ông cụ cau mày lại có vẻ lo âu, liền kinh ngạc hỏi:

- Ông làm sao thế?

Ông cụ thở dài một tiếng rồi đáp:

- Tôi được hưởng mười sáu năm hạnh phúc. Quả thật tôi không nỡ rời xa bà và các con.

Bà cụ ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Ai bảo ông rời xa chúng tôi? Chúng ta chẳng đang sống yên ổn với nhau là gì?

- Tôi đã trông thấy bước chân của Vô Thường rồi.

Nói xong ông ứa nước mắt ra.

Từ khi hai vợ chồng lấy nhau tới nay, bà cụ chưa hề thấy ông chồng nhỏ lệ bao giờ. Bất cứ gặp hoàn cảnh khó khăn đến đâu, ông ta cũng chịu đựng được, không hiểu lúc này tại sao ông lại ứa nước mắt ra như vậy? Vì vậy, bà ta mới cuống quýt, không biết khuyên giải ông chồng như thế nào cho phải.

Ông cụ lấy tay áo chùi nước mắt, rồi nắm lấy hai bàn tay người vợ, nức nở nói:

- Bạn già, sau khi tôi đi rồi, xin bạn hãy giữ gìn sức khỏe nhé!

Bà cụ đã hiểu được phần nào, liền hỏi:

- Có người tới tầm thù phải không?

Ông cụ gật đầu đáp:

- Bà còn nhớ, hồi cách đây mười sáu năm, có một đêm, trước khi chúng ta dọn đến đây không?

Bà cụ nghĩ ngợi hồi lâu, rồi lắc đầu đáp:

- Lâu quá tôi đã quên mất chuyện ấy rồi.

- Tôi lỡ bước vào giới lục lâm từ hồi còn nhỏ tuy đã lượm được khá nhiều tiền của bất nghĩa, nhưng tự tin mình chưa hề làm một việc gì táng tận lương tâm cả, chỉ có một đêm nọ, sau khi tôi rời khỏi bà với con đã trót làm một việc mà phải đi hận suốt đời.

- Tôi nhớ ra rồi, có phải cái bữa ông đã bảo là đi xoay sở để trả tiền nhà không?

- Trong đời tôi chỉ có mỗi việc đó là không nói cho bà nghe thôi, vì tôi nhận thấy việc ấy rất hổ thẹn với lương tâm nên không tiện nói ra. Mười sáu năm

nay, vì thấy cả nhà vui vẻ, nên tôi cũng phải vui vẻ theo. Sự thật ngày nào tôi cũng ăn năn hối lỗi, và từ đó tới giờ lương tâm tôi không được yên nửa phút. Lưới trời lồng lộng có khác, tôi đã trót trồng cây, tôi phải ăn quả ác đấy.

- Việc gì thế? Sao ông không nói trắng ra cho tôi nghe, để chúng ta bàn tính xem có cách gì đối phó không?

- Tôi hôm đó, tôi vừa rời khỏi bà với con xong thì được tên mặt ngựa Chu Ngũ đưa tôi đi gặp một ông già. Ông già ấy bảo với tôi rằng “Ông ta có một kẻ thù giết cha, công lực rất cao siêu” muốn nhờ tôi trả thù họ. Công việc xong xuôi, ông ta sẽ tặng cho tôi năm mươi thỏi vàng. Lúc ấy tôi đang nóng lòng muốn cải tà quy chánh, cần có tiền để sinh sống, cho nên tôi nhận lời ngay.

- Trả thù họ người, đó là một việc nên làm lắm, tại sao ông lại lấy tiền của người ta làm chi?

- Bà nói phải lắm, nên làm xong việc ấy, tôi có nhận tiền của ông ta đâu? Sau tôi điều tra ra mới biết mình đã bị mắc hớ, bị người ta lợi dụng, đã giết hại Võ Lâm Nhất Quái Đàm lão anh hùng!

- Ông định nổi Đàm lão anh hùng ư?

- Nếu tôi định nổi Đàm lão anh hùng bằng một nhát dao hay một mũi thương, hoặc giết chết ông ta thì đâu đến nổi! Nhưng điều vô sỉ nhất, là tôi không dám thẳng tay đấu với ông ta, mà tôi đánh lừa ông ta đi vào trong núi Huyết Thạch.

- Trong núi Huyết Thạch có chất độc Tiêu Hình làm cho người ta đứt ruột mà chết, rồi xác bị tiêu tan thành một đồng nước. Như vậy Đàm lão anh hùng chết một cách thảm thương quá! Ông làm việc này quả thật không nên không phải chút nào.

- Vì thế, từ đó đến giờ, suốt đời tôi không yên, ngày đêm hối lỗi hoài.

- Có phải bây giờ con của Đàm lão anh hùng tìm tới đây không?

- Không! Chính Đàm lão anh hùng đã đến đây gặp tôi. trông vẻ mặt của ông ta, tôi cũng đoán biết ông ấy đã quyết tâm phục thù.

- Ông ta đã bị lừa vào núi Huyết Thạch thì làm sao còn sống mà ra khỏi được bên ngoài như vậy? Có lẽ ông già nua, mắt hoa, nên trông lầm người chăng?

Người chồng kiên quyết đáp:

- Tuy ông đã biến đổi hình dáng rồi, nhưng đời tôi không bao giờ quên được ông ấy, và ông ấy chắc cũng không bao giờ quên được tôi đâu.

Y vừa nói tới đó, ngoài cửa đã có người đỡ lời ngay:

- Phải, dù người có hóa thành tro, lão cũng không sao quên được.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Giữa sự Thiện Ác

Tiếng nói ấy vừa dứt cánh cửa lớn đã mở toang, một ông cụ gầy gò cao lớn bước vào.

Ninh Hòa nắm tay vợ thật chặt, với giọng run run nói :

- "Đàm lão tiền bối đã tới nơi rồi !"

Võ Lâm Nhất Quái cười nhạt mấy tiếng rồi hỏi :

- "Chẳng lẽ không nên tới đây hay sao ?"

Nói xong, ông ta đi vào giữa khách sảnh, nghênh ngang ngồi xuống với giọng lạnh lùng nói tiếp :

- "Lão phu ân oán phân minh, các người cứ yên tâm việc này không liên quan gì đến người nhà hết."

Ông ta nói như vậy hiển nhiên là ông ta không định tâm đuổi tận giết tuyệt.

Ninh Hòa đã định tâm liều chết rồi lúc này nghe thấy Nhất Quái nói tha thứ cho cả gia quyến của y, mới yên tâm liền vái chào Nhất Quái :

- "Lão tiền bối có lòng nhân từ mà tha thứ cho gia quyến tiểu nhân như vậy, tiểu nhân dù có chết cũng vui lòng nhắm mắt."

Lúc ấy cả nhà họ Ninh hay tin đều chạy ra xem, Nhất Quái đưa mắt nhìn các người già trẻ lớn bé của gia đình Ninh Hòa, quả thật là một gia đình rất êm ấm, nên ông ta đã động lòng thương. Nhưng ông ta nghĩ đến mối hận mười sáu năm qua thì không sao nhịn được liền nói tiếp :

- "Người còn lời lẽ gì muốn dặn bảo người nhà thì mau dặn bảo đi !"

Ninh Hòa đưa mắt liếc nhìn vợ một cái, với giọng nghiêm nghị nói :

- "Tiểu nhân không còn lời lẽ gì dặn bảo nữa ! Bây giờ chỉ còn đợi chờ lão tiền bối xử trí thôi ! "

Nhất Quái bỗng thở dài một tiếng và nói tiếp :

- "Cũng may trời thương lão phu nên được sống sót đến giờ và được gặp lại mọi người, thế này vậy lão phu cũng không làm khó dễ người nữa chỉ đưa người vào núi Huyết Thạch. Như người đã đưa lão phu vào đó nếu người hèn thì người sẽ thoát chết."

Cách trả thù như vậy thật là nhân từ khôn tả, đáng lẽ người nhà họ Ninh phải vui lòng chấp thuận, nhưng tình cốt nhục là thiên tính của con người nên Nhất Quái vừa nói dứt lời, tiếng khóc lóc của gia đình họ Ninh đã vang dội ngay, và đồng thời người nào người nấy đều quy ngay cả xuống mà van lạy. Nhất Quái ngăn người ra, rồi từ từ đứng dậy Ninh Hòa vội tiến lên một bước và nói :

- "Lão tiền bối tiểu bối xin theo tiền bối đi ngay !"

Nhất Quái trông thấy thằng nhỏ Ngư nhi liền người con giận ngay vừa cười vừa nắm lấy tay thằng bé và hỏi :

- "Năm nay cháu lên mấy ?"

Ngư nhi ngừng mặt lên, tròn tròn xoa đôi mắt tỏ vẻ thắc mắc đáp :

- "Cháu tên là Ngư nhi, năm nay lên bốn cụ không phải là người tồi, tại sao ông với bà lại cứ sợ như thế ? Ông cháu vẫn thường dạy cháu bảo cháu sau này phải là một con người tốt."

Nhất Quái ngẩng đầu lên, nhìn qua cửa sổ đám mây trắng đang lơ lửng ở trên trời, ông ta không trả lời thằng nhỏ và cũng không buông ra lời nào, ông ta đã quên hết mọi sự và như một kẻ mất trí vậy.

Đột nhiên hình bóng của Đàm Anh hiện ra trước mặt ông ta hình bóng ấy càng ngày càng lớn rồi bỗng nổ bùng một tiếng, lúc ấy ông mới giật mình thức tỉnh, và lâm bầm tự nói :

- "Ta cũng có cháu, cháu ta là Anh nhi mà !"

Thế rồi ông ta mới quyết định hắt liền giắt tay Ngư nhi trở về chỗ cũ ngồi xuống rồi bảo với vợ con Ninh Hòa rằng :

- "Các người hãy đứng lên đi !"

Bà ta nín khóc nhưng không dám đứng dậy ngay chỉ ngẩng đầu lên hỏi :

- "Lão tiền bối..."

Nhất Quái lớn tiếng nói tiếp :

- "Lão phu đã tha chết cho chồng bà rồi, tại sao các người còn chưa đứng dậy ?"

Ninh Hòa cảm động vô cùng ứa nước mắt hỏi lại Nhất Quái :

- "Lão tiền bối ! Tiểu bối không phải là con người, tại sao lão tiền bối lại còn tha chết cho tiểu bối như thế ?"

Nhất Quái tuy không lộ vẻ cười, nhưng giọng nói đã ôn hòa nhiều đáp :

- "Vì nghĩ tới đứa cháu gái của lão phu là Anh nhi, nên lão phu mới chịu nhẫn nại ngồi ngâm trong nước Đoạn Trường Chi Thủy mười sáu năm liền, không tự tử chết ngay tại chỗ là thế. Rút cuộc lão thoát chết mà về tới nhà, bây giờ lão phu trông thấy Ngư nhi của người lão phu liền tưởng đến hoàn cảnh của mình, cho nên mới tha chết cho người, bây giờ người có một gia đình như thế này. Lão phu mong người triệt để cái tà qui chánh đừng làm cho lão phu phải thất vọng."

Ninh Hòa khóc sụt sùi, đáp :

- "Tiểu nhân tự tin không phải là người có lòng làm việc ác như thế xin lão tiền bối cứ yên tâm."

- "Chẳng lẽ người đánh lừa ta vào trong núi Huyết Thạch Động là việc thiện hay sao ?"

Ninh Hòa bèn kể lại chuyện mười sáu năm về trước cho Kỳ Ngu nghe lúc này Nhất Quái mới ngạc nhiên hỏi lại :

- "Thế người có biết người nấp ở phía sau dật dây đó là ai không ?"

Ninh Hòa lắc đầu đáp :

- "Quả thật tiểu nhân không biết, muốn biết người đó là ai có lẽ phải tìm Chu Ngũ mới biết được."

Nhất Quái nghe y nói xong lẳng lặng không nói năng gì cả chỉ thờ dài một tiếng thôi, Ninh Hòa đột nhiên hăng hái nói :

- "Từ nay trở đi, dù có phải đi khắp thiên hạ tiểu nhân cũng phải tìm cho ra Chu Ngũ để tạ ơn lão tiên bói."

Y tỏ vẻ rất cương quyết chứ không phải là nói lấy lòng Nhất Quái, đang lúc ấy ngoài cửa bỗng có tiếng người lên tiếng kêu gọi :

- "Ninh đại ca có nhà không ?"

Tĩnh Viễn vội đi ra ngoài, giây phút sau y đã dắt năm đại hán với một ông già gầy gò vào, Ninh Hòa cả mừng vội chào ông gầy và nói rằng :

- "Chu đại ca, con gió nào đã thổi đại ca tới thế ? Tiểu đệ vẫn nhớ đại ca hoài."

Y vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu cho Nhất Quái.

Nhất Quái thấy Ninh Hòa ra hiệu, biết ngay tên này là Chu Ngũ.

Chu Ngũ làm như rất quen thuộc vừa cười đáp :

- "Ninh đại ca, đệ kiếm đại ca đã nửa năm nay."

Ninh Hòa vừa cười vừa đáp :

- "Tiểu đệ rút lui ra khỏi giang hồ là vì chán ghét nếp sống xưa kia cho nên mới không từ biệt đại ca, giờ lại để Chu đại ca tới thăm tiểu đệ may may quá đệ đệ bày rượu tạ tội."

Nói xong y liền bảo con trai đi làm cơm nhưng năm tên đại hán lại chặn lối không để cho vợ chồng Ninh Tĩnh viễn ra khỏi khách sảnh, một tên trong bọn cười nhạt hỏi Chu Ngũ rằng :

- "Khỏi cần phải khách khứa như thế nữa, Chu Ngũ vị này có phải là Khoái Dao Thủ Ninh Hòa năm xưa đấy không ?"

Chu Ngũ tuy lớn hơn năm đại hán nọ nhưng nghe giọng nói của năm tên nọ thì có lẽ địa vị của Chu Ngũ còn kém chúng, y khiêm tốn đáp :

- "Vương gia vị này chính là Ninh Hòa biệt hiệu là Khoái Dao Thủ đấy."

Đại hán họ Vương liền đưa mắt ra hiệu cho một tên đại hán đứng bên trái rồi nói:

- "Chu Ngũ nơi đây đã hết việc của người rồi, người cứ đi về đi."

Đại hán nọ đi đến sau Chu Ngũ giơ tay lên tấn công luôn vào lưng Chu Ngũ một chưởng khiến Chu Ngũ đâm bổ về phía trước ba bước, mồ hôi máu tươi ra và chỉ kêu được một tiếng "ô cha" đã ngã lăn ra chết.

Mọi người đều hết sức ngạc nhiên, ngay Chu Ngũ chính y cũng không ngờ mình bị giết một cách hồ đồ như vậy, tất nhiên cả Võ Lâm Nhất Quái tới gia quyến của Ninh Hòa cũng không ngờ tên đại hán kia lại hạ độc thủ như thế, nên ông ta muốn ra tay cứu cũng không kịp nữa.

Kỳ Ngu tức giận khôn tả, nếu ông ta vẫn còn tỉnh nét như ngày trước thì có lẽ năm tên này đã chết theo Chu Ngũ rồi, nhưng lần này ông ta lại tốt nhin ruốt cuộc vẫn không ra tay mà chỉ bảo gia quyến của Ninh Hòa hãy lui về phía sau còn ông thì đứng sát cánh với Ninh Hòa.

Tên họ Vương chỉ cái xác Chu Ngũ nói với Ninh Hòa :

- "Người còn nhớ chuyện mười sáu năm trước không chúng ta đến đòi món nợ ấy đấy."

Ninh Hòa chớp nháy mắt nhìn Nhất Quái quả thật y không hiểu đối phương nói gì vì người chính thức có quyền đòi món nợ ấy là Nhất Quái hiện đang đứng ở cạnh mình, và đã tha tội cho mình rồi.

Tên họ Vương còn chỉ tay vào tận mũi của Ninh Hòa hỏi tiếp :

- "Mười sáu năm trước người dùng thủ đoạn để hèn giết hại Võ Lâm Nhất Quái Đàm lão tiên bói phải không ?"

Ninh Hòa vội lui về phía sau một bước gật đầu đáp :

- "Có, nhưng việc đó là do lão bị người ta lợi dụng, chứ không phải do lão cố ý làm việc ác đó."

Y vừa nói vừa thối mồm khôn tả.

Đại hán họ Vương mặt lộ sát khí quát :

- "Năm anh em chúng ta thừa lệnh Ngọc Tiêu Tiên Tử đến đây trả thù cho Đàm lão tiền bối, biết điều thì ngươi chịu chết đi."

Y vừa nói vừa xông lại tấn công Ninh Hòa.

Năm xưa cũng là một nhân vật có tên tuổi khá cao, khi nào Ninh Hòa lại sẵn sàng chịu chết, nhưng vì y cảm thấy hổ thẹn với lương tâm đồng thời cũng biết địch không nổi Nhất Quái nên y mới chịu quyết tâm chịu chết.

Lúc này vai chánh của vụ án đã tha chết cho y tất nhiên y không khi nào chịu thúc thủ chờ chết, y liền vận sức vào hai cánh tay đợi chờ của đối thủ đánh tới là chống đỡ, ngờ đâu tên họ Vương tiến lên hai bước lại ngừng chân, mồm thì quát bảo bốn tên đại hán kia rằng :

- "Các anh em ra tay đi !"

Bốn tên đại hán nọ vâng lời, rút khí giới ra.

Nhất Quái tiến lên che chở cho Ninh Hòa xua tay nói :

- "Các vị hãy khoan, có chuyện gì cứ thưa mà nói lão phu đã tha cho y thoát chết rồi, mong các vị hãy ngừng tay về thưa lại với quý chủ nhân Ngọc Tiêu Tiên Tử và bảo lão phu Đàm Kỳ Ngu cảm ơn bà ta có thịnh tình như vậy.

Năm tên nọ đều ngăn người ra, chúng không ngờ ông già gầy gò này lại chính là Vô Lâm Nhất Quái Đàm Kỳ Ngu nhưng tên họ Vương lại trợn mắt lên quát tháo :

- "Nói bậy, Đàm lão tiền bối đã chết trong Huyết Thạch từ lâu rồi ngươi tào gan thật, dám mạo danh của ông ta à ?"

Không ngờ y nói câu đó lại lộ tẩy y không phải là người của Ngọc Tiêu Tiên Tử sai tới

Kỳ Ngu cười nhạt mấy tiếng nói :

- "Các người khôn ngoan thật, nhưng các người đã đi lầm đường rồi trước mặt chân nhân mà người dám nói những lời giả dối như thế ? Hôm qua Ngọc Tiêu Tiên Tử còn chuyện trò với lão phu sao không thấy bà ta nhắc đến chuyện này, rõ ràng là các người có ý tác quái tác ác mà định ghép mối thù này vào đầu Ngọc Tiêu Tiên Tử."

Thấy Kỳ Ngu biết rõ gian kế của mình bốn tên đều đưa mắt nhìn vào tên họ Vương.

Nhất Quái không đợi chúng lên tiếng nói đã quát lớn :

- "Nếu các người chịu nói cho lão phu biết ai là người đứng giật dây các người thì lão phu sẽ tha cho."

Đại hán họ Vương ngăn người ra giấy lát, nhưng y lại trấn tĩnh ngay được ngẩng mặt lên trời cười ha hả đáp :

- "Ta khỏi cần biết người là ai, ngày hôm nay cả người cũng đừng hòng thoát chết."

Y vừa nói dứt cả năm đã múa đao kiếm xông lại tấn công, Kỳ Ngu Nhất Quái chỉ phát tay áo một cái đã đẩy lui năm tên nọ về phía sau.

Năm tên hoảng sợ đến mấy hồn vía, vì chúng chưa bao giờ thấy ai công lực thâm hậu như thế, tên nào tên nấy hãi sợ vô cùng.

Nhất Quái lại quát :

- "Muốn đánh thì ra ngoài kia."

Nói xong ông ta giờ hai tay lên phát hai cái năm người nọ bị đưa ra ngoài tức thì.

Ngoài cửa nhà Ninh Hòa có một cái sân rộng chừng năm trượng, tên đại hán họ Vương khề dận bốn kia :

- "Lão qui lợi hại lắm, anh em mình chuẩn đi."

Nói xong chúng vội chia làm bốn ngã đào tẩu.

Nhất Quái thấy vậy cười the the mấy tiếng, người vẫn đứng yên ở trước cửa không thấy ông ta bước lên gì cả, chỉ giờ hai cánh tay lên búng ra mấy luồng kinh phong tấn công theo năm tên nọ.

Năm người vừa tung mình nhảy lên để đào tẩu thì đã tựa như năm chiếc điều đứt dây từ trên cao rớt xuống một lúc, Nhất Quái bảo cha con Ninh Hòa xách chúng vào trong nhà, đích thân ông ngồi ở giữa nhà xét hỏi, ông bảo đàn bà trẻ con của nhà Ninh Hòa hãy lui ra khỏi khách sảnh trước rồi ông mới

giải huyết cho năm tên nọ.

Năm tên như gà chọi bị thua ừ rũ đứng yên tại chỗ, người run lẩy bẩy.

Nhất Quái nghiêm nét mặt nói :

- "Nếu các ngươi chịu nói rõ sự thật, thì lão phu sẽ tha cho các ngươi."

Tên họ Vương đáp ứng một hồi mới đáp :

- "Lão tiền bối mình xét cho quả thật chúng tôi không phải do Ngọc Tiêu Tiên Tử sai tới đây."

- "Nếu vậy người sai các ngươi là ai ?"

Tên họ Vương móc túi lấy ra một thẻ lệnh màu vàng và đáp :

- "Chúng tôi thừa lệnh Chính Nghĩa Chi Quân tới đây hành sự ngoài ra chúng tôi không hay biết gì hết."

Nhất Quái cúi đầu ngắm nghĩ giấy lát rồi hỏi tiếp :

- "Có phải ngươi thừa lệnh Vô Hình Kiếm tới đây không ?"

- "Điều này tiểu bối cũng khôn rõ, chỉ thấy chim bồ câu đưa thư tới và vật chứng của Chính Nghĩa Quân làm bằng nên chúng tôi không cần biết ra lệnh là ai cả."

Nhất Quái nghe nói trợn ngược đôi lông mày lên nghĩ ngợi hồi lâu lại hỏi :

- "Các ngươi ác độc như thế này, không có một tên nào là chính nhân quân tử hi làm sao được Chính Nghĩa Chi Quân."

- "Chính Nghĩa Chi Quân có khắp trong thiên hạ, chúng tôi lại được Vạn Gia Sinh Phát Ứng lão tiền bối viết thư giới thiệu, tất nhiên là được gia nhập ngay."

Nhất Quái bỗng đứng dậy xua tay nói :

- "Các ngươi đi đi."

Ông ta nhìn năm đại hán lùi thối đi, lảo bảm :

- "Cá mè một lứa, thế mà cũng gọi là Chính Nghĩa Chi Quân."

Ninh Hòa sợ mất manh mối để dò la tung tích của tên đứng ở phía sau giật giây, liền lên tiếng hỏi :

- "Lão tiền bối, tại sao tiền bối lại tha chúng đi như thế ?"

Nhất Quái đáp :

- "Ngươi trông theo dõi chúng thì may ra tìm được manh mối hay sao ?"

Ông ta vừa nói dứt đã nghe thấy mấy tiếng kêu la thảm khóc ở ngoài vọng vào Nhất Quái vội nhảy ra ngoài xem cha con Ninh Hòa cũng đi theo ra.

Thì ra ở cách nhà Ninh Hòa không lấy năm trượng đã có năm cái xác chết nằm ngổn ngang máu me đầm đìa, chính là năm đại hán vừa ra khỏi, nhất là năm đại hán họ vương đầu đã bị chặt mất một miếng trông thảm nhất.

Kỳ Ngu lắc đầu thở dài nói với cha con Ninh Hòa :

- "Các ngươi xem đây chúng chỉ bị người sai bảo thôi ngoài việc giết người vu oan giá họa thì chúng làm sao mà biết được chuyện khác."

Lúc này cha con Ninh Hòa mới biết người chủ mưu quả thật là độc khôn tả.

Nhất Quái bảo cha con y mau chôn năm cái xác nọ để người khác khỏi trông thấy mà sanh sự rắc rối lòi thối.

Cha con họ Ninh chôn năm cái xác xong Nhất Quái lại bảo :

- "Bây giờ chúng đã biết các ngươi ở đây rồi, tai họa cũng sẽ xảy ra ngay mau thu xếp mà dọn đi chỗ khác để trốn tránh đi."

Tĩnh Viễn chưa bước chân vào giang hồ bao giờ nên chưa hay biết gì cả, nhưng Ninh Hòa nghe thấy Nhất Quái nói như thế thì hiểu ngay đồng thời y nghĩ :

- "Phen nay Nhất Quái không những tha chết cho mình mà con giúp mình thoát nạn nữa."

Y cảm động vô cùng, liền mới Nhất Quái ở lại ăn một bữa cơm.

Nhất Quái thấy Ninh Hòa mời mọc ân cần không tiện từ chối, ở lại dùng một bữa cơm xong mới cáo từ ra đi.

Cha Con Ninh Hòa tiễn Nhất Quái đi rồi, liền thu xếp hành lý để ra đi nhưng người vợ không chịu bảo nơi đây đã ở mười sáu năm rồi bà ta lắm bầm :

- "Tai họa này là do ông gây nên đấy, ông xem Ngư nhi bấy nhiêu tuổi đầu mà bắt ném mùi lénh đénh không nhà, cũng may Đám lão anh hùng đại lượng tha chết cho ông, bằng không cả nhà biết làm sao đấy."

Ninh Hòa không nói năng gì được chỉ lắc đầu thờ dài thôi.

Một lát sau bà vợ lại nói tiếp :

- "Hôm trước tôi còn mượn nhà họ Khổng mấy cân bông phải đem trả người ta đã rồi mới dọn đi chứ ?"

Ninh Hòa đáp :

- "Chúng ta chỉ đem một ít đồ cần dùng đi thôi, còn đồ đạc nhà cửa thì ta kê ra một cái đơn biểu cho những ai có ơn nghĩa, một là trả nợ cho người ta hai là biểu cho họ làm kỷ niệm."

Ninh Hòa lại tiếp :

- "Chúng ta chỉ cần đem theo một ít đồ thôi mà !"

Bà vợ nhìn chung quanh nhà một hồi thờ dài và nói :

- "Những thứ này do chúng ta vất vả khổ sở tạo thành bây giờ bỏ đi thì tôi không đành chút nào !"

Ninh Hòa nghe nói cũng mỉm cười nhưng dù sao y cũng là đàn ông cứng cỏi hơn nên thúc dục vợ :

- "Thôi bà đừng nói nữa mau thu xếp đi !"

Người vợ nhìn cái này, sờ cái nọ mãi mãi vẫn không thu xếp được một chút nào, vì cái gì y thị cũng tiếc, sau cùng y thị ứa nước mắt ra vỗ tay nói :

- "Ông nó ơi chúng ta tới tay không lại đi tay không đã sao ?"

Nói xong bà ta cũng chẳng thèm lấy một vật gì nữa.

Ninh Hòa gượng cười nói :

- "Không ngờ bà lại can đảm như thế ?"

Rồi vợ chồng, con trai con dâu và đứa cháu tất cả là năm người đang ngắm nhìn căn nhà một lần cuối cùng, đoán mở cửa định đi ra.

Ngờ đâu vừa ra tới cửa, đã thấy bốn ông già áo đen đứng sừng sững ở đó vừa cười vừa hỏi :

- "Các người đã thu xếp xong chưa ?"

Ninh Hòa vội tiến lên quát hỏi :

- "Các người là ai ?"

- "Là ai ? Là những người bạn đến đây để đưa các người lên đường, các người không bằng lòng hay sao ?"

Nói xong bốn người đẩy cả gia đình Ninh Hòa vào trong nhà.

Ninh Hòa biết nếu không đầu thí mạng một phen thì không sao thoát khỏi bốn tay ác ma này liền quay đầu lại dặn Tĩnh Viễn :

- "Chúng ta chỉ có một cách là đầu thí mạng thôi !"

Thế là cả hai cha con đều rút khí giới ra, một ông già gầy gò trong nhóm cười gằn mấy tiếng, nói :

- "Với hai người thì có nghĩa lý gì, đừng ra tay thì còn đỡ nếu các người không biết điều, càng chịu khổ sở thêm có ích lợi gì đâu ?"

Ninh Hòa quát lớn, múa đao nhanh như điện chớp nhằm ông ấy chém luôn.

Ông già nọ liền giơ tay lên chộp lấy cổ tay của y và điểm luôn vào huyệt cơ đại huyệt, Ninh Hòa thấy tay tê tái, không sao chém xuống được nữa vội lui về phía sau ba bước. Chỗ yếu huyệt vừa bị điểm đã làm cho chân tay mình mảy y mềm nhũn, nên y mới lùi được ba bước đã ngã phịch xuống đất.

Trong lúc Ninh Hòa bị kèm chế thì Tinh Viễn đã bị một ông già điểm trúng kỳ môn huyệt không sao cử động được thế là cả hai cha con cùng bị kèm chế hết.

Bốn ông già cười ha hả, đem hai cha con Ninh Hòa vào trong sảnh đường vứt xuống mặt đất. Người vợ con dâu và Ngự nhi thấy vậy hoảng sợ kinh hãi la lớn một tiếng, rồi cùng nhảy sỗ đến ôm hai cha con Ninh Hòa khóc lóc.

Bốn ông già cười nhạt một tiếng, đẩy bà cụ với người con dâu bắn ngoài xa hơn trượng còn Ngự nhi thì ông già ngồi giữa xách nó lên cười the thé nói :

- "Hôm nay lão lại được một bữa ngon miệng."

Nói xong, ông ta đưa tay ra chộp vào ót nó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Múa riu qua mắt thợ

Cha con Ninh Hòa vợ và con dâu đều bị điểm huyệt nhưng thần trí chưa mất, trông thấy cháu và con cùng của mình sắp bị toi mạng dưới bàn tay ma của lão quái người nào người nấy đều tức giận và nước mắt ứa ra như mưa.

Đang lúc tay của lão quái chộp xuống chỉ còn cách hai tấc nữa thì trúng đầu thangka nhỏ bên ngoài đã có tiếng quát lớn :

- "Trúng !!"

Tiếp theo đó mọi người thấy có một vật nhảm cổ tay của ông già nọ bắn tới, ông già ấy không dám chộp ót Ngự nhi nữa, vội trảm tay xuống để tránh luồng gió mạnh kia. Luồng gió mạnh đó đi nhanh và sắc bén như một mũi kiếm xuyên thủng bức tường ở phía sau ông già ấy, mọi người chỉ thấy bức tường thủng một lỗ nhỏ nhỏ bằng hạt đậu, nhưng không ai biết đó là vật gì mà lợi hại đến thế ?

Ông già đứng giữa tránh được thế công ấy dù thấy võ công của y không phải tầm thường, y vội đứng dậy hất Ngự nhi sang bên và quát hỏi :

- "Ai đó ? Có gan thì bước ra đây !!"

Sự thật không cần y phải gọi, người nọ đã xuất hiện ở trước cửa rồi, người đó là một ông già gầy gò, ông ta cười nhạt đáp :

- "Thật không ngờ Tứ Độc danh trấn Miêu Cương mà cũng chịu đi làm chó săn cho người như vậy !!"

Miêu Cương Tứ Độc rất có tên tuổi nếu kể ra thì địa vị của chúng còn trên cả các người chưởng môn của các môn phái đương thời, lão đại ma là Miêu Kim, lão nhị là Miêu Ngân, lão tam là Miêu Đồng, lão tứ là Miêu Thiết chúng không những biết xử dụng bách độc và võ công lợi hại lắm.

Thấy người đó vừa xuất hiện đã nói rõ thân phận của chúng chúng ngạc nhiên vô cùng, hơn hai mươi năm nay bốn anh em y chưa hề ra khỏi Miêu Cương một bước. Như vậy chúng đoán chắc người nọ thể nào cũng là người quen biết chứ không sai, chúng liền trở mắt lên nhìn, nhưng nhìn mãi cũng không sao nhận ra người đó là ai cả ?

Người nọ cười nhạt một tiếng và hỏi :

- "Các người không nhận ra lão phu Võ Lâm Nhất Quái hay sao ?"

Thì ra Nhất Quái sau khi rời khỏi nhà họ Ninh rồi đã phát hiện tung tích của Miêu Cương Tứ Độc, hai mươi năm về trước ông ta đi Miêu Cương đã gặp Tứ Độc một địch bốn hơi trúng phải một chất độc của chúng, ông ta đã biết anh em chúng rất độc ác, phen này chúng đến nhà Ninh gia thì cha con Ninh Hòa đối phó sao nổi, cho nên bắt buộc ông phải trở lại.

Nhất Quái tuy lần trước bị thua Tứ Độc nhưng Tứ Độc vừa thấy ông xưng tên trong lòng cũng kinh hãi thâm, vì chúng biết sở dĩ xưa nay Nhất Quái thua chúng là vì chúng đã dùng thuốc độc tấn công lên, nếu so tài bằng võ công thì bốn anh em chúng địch không nổi, và nếu đấu với một thì không một tên nào có thể chống đỡ nổi mười hiệp Nhất Quái.

Trong lòng đã hoảng sợ nhưng Miêu Kim vẫn cười ha hả nói :

- "Mỗ tướng là ai, ra là cố nhân bị trúng độc không chết đã tới !!"

Nhất Quái cười nhạt một tiếng, tỏ vẻ khinh thị đáp :

- "Nghe nói các ngươi đã luyện được một cái trò gì mà không dám cho thiên hạ trông thấy phải không ? Vậy bây giờ các ngươi còn dám đem thí nghiệm không ?"

Tứ Độc nghe thấy Nhất Quái gọi ngay môn độc mình mới luyện thành công mà khiêu chiến trong lòng thích thú vô cùng, đưa mắt nhìn nhau Miêu Kim dặn Miêu Thiết rằng :

- "Tứ đệ mau ra giải huyết cho bốn người kia, bảo chúng sửa soạn ít nước để chúng ta với Đàm lão tiên bối nhậu vài ba chén rồi hãy tính sau."

Trong lúc y nói, y còn ra hiệu bằng mắt nữa.

Miêu Thiết cúi xuống giải huyết cho mọi người, nhưng đã ngấm ngầm cho thuốc độc vào cả gia đình nhà họ Ninh, Ninh Hòa được giải huyết liền đứng dậy gọi Đàm Kỳ Ngu :

- "Đàm lão tiên bối !"

Nhất Quái xua tay đáp :

- "Mau đi sửa soạn com nước để lão phu tiếp khách hộ các ngươi !"

Ninh Hòa cũng người nhà vợ lui xuống, không bao lâu đã sửa soạn xong một mâm com đem lên, Nhất Quái giữ Ninh Hòa ở lại và nói :

- "Ngươi là chủ nhân thật sự, vậy nên ở lại đây ăn uống với chúng ta."

Ninh Hòa vâng lời liền ngồi xuống, và ngồi ngay bên cạnh Nhất Quái.

Tứ Độc cười nhạt một tiếng, Miêu Kim liền rót ra một chén rượu dùng ngón tay út vạch vào mép chén một cái, Nhất Quái thấy vậy không thêm nói gì cả.

Miêu Kim đưa chén rượu ấy mời Nhất Quái :

- "Đàm huynh xin uống chén rượu này của ngu huynh đệ mời !"

Nhất Quái đỡ lấy chén rượu uống cạn luôn, tiếp theo đó Miêu Ngân, Miêu Đồng, Miêu Thiết ba người cũng bắt chước Miêu Kim dùng ngón tay út vạch mép chén một cái rồi mời Nhất Quái uống, Tứ Độc mời xong bốn chén rượu, có vẻ yên tâm lắm, Nhất Quái cười ha hả hỏi :

- "Các ngươi đã giờ hết tài ba của các ngươi ra hay chưa ?"

Miêu Kim âm thầm đáp :

- "Lão già họ Đàm kia, dù nội công của ngươi có thâm hậu đến đâu cũng chịu không nổi Phi Sát Tứ Cổ (trùng độc bò cạp bay) mà ngu huynh đệ đã khổ tâm luyện tập hơn bốn mươi năm, hiện giờ trong người ngươi đã có đủ cả bốn loại trùng độc ấy, chúng sẽ đua nhau cắn trái tim liệu ngươi có chịu nổi hay không ?"

Kỳ Ngu vười cười vừa đáp :

- "Lời nói của bốn vị có vẻ kiêu ngạo lắm, nhưng lão phu vẫn muốn lãnh giáo thử xem."

Miêu Đồng vội đỡ lời :

- "Đại ca còn nói lời thôi làm gì nữa ! Chúng ta hãy phát động đi thôi."

Cả bốn cùng móc túi lấy ra một cái thanh la nhỏ định gõ Nhất Quái giả bộ thất kinh hỏi :

- "Các vị định làm gì thế ?"

Tứ Độc đắc chí vô cùng, đáp :

- "Để thúc động những con trùng ở trong bụng của lão chạy lên trái tim, cho lão nếm thử mùi đau khổ ấy xem có cảm giác như thế nào ?"

Chúng vừa nói xong đã gõ luôn bốn tiếng thanh la, Miêu Đồng lại nói tiếp :

- "Lão thấy trong tim có gì lạ không ?"

Nhất Quái cau mày lại đáp :

- "Hình hư bên trong thấy hơi ngứa ngứa."

Tứ Độc lại gõ thêm bốn tiếng thanh la nữa và hỏi tiếp :

- "Bây giờ thấy sao ?"

Nhất Quái cười ha hả đáp :

- "Các người hỏi ta ư ? Tại sao không tự hỏi các người !"

Ông ta vừa nói xong Miêu Ngân đã biến sắc mặt, vội nói :

- "Tôi cảm thấy trong người khác hẳn."

Y vừa nói dứt thì trong người của ba người kia cũng đều cảm thấy như nhau.

Nhất Quái lại nói tiếp :

- "Có lẽ những con trùng của các người vừa cho ta uống chịu không nổi thủy thổ nên chúng đã lén chạy về phía các người rồi."

Miêu Cương Tứ Độc mỗi người vội móc túi lấy ra một viên thuốc uống, nhưng vẫn không sao kềm chế được, những con trùng độc trong người cứ đang muốn bò lẩn lăm nguy.

Nhất Quái cười nhạt đáp :

- "Không đúng thuốc thì làm sao chữa được trùng độc trong trái tim kia chứ ?"

Lời nói ấy là để nhắc nhở cho Tứ Độc rõ tuy chúng biết trong người đã mắc phải thứ trùng độc khác thật, nhưng muốn biết rõ đó là thứ trùng độc gì cũng không phải chuyện dễ, cả bốn đều cau mày suy nghĩ mà không ra.

Nhất Quái liền nói :

- "Lão phu có một cách này có thể phân biệt được trong người các người ai trúng phải loại trùng độc gì ?"

Tứ Độc ngạc nhiên, bụng bảo dạ :

- "Chẳng lẽ chúng ta phải thỉnh giáo Võ Lâm Nhất Quái hay sao ?"

Nghĩ như thế, chúng không tiện lên tiếng.

Nhất Quái vừa cười vừa nói tiếp :

- "Miêu lão đại người thử gõ cái thanh la của người lên trước, nếu trong bụng ai có phản ứng gì tức là người đó đã trúng phải trùng độc của người kia."

Miêu Kim nhận thấy ý kiến của Nhất Quái rất phải liền kêu "ò ồ" hai tiếng, rồi y gõ luôn ba tiếng thanh la.

Quả nhiên Miêu Ngân đã la lớn một tiếng, nằm lẩn lộn kêu gào, Nhất Quái thấy vậy liền vỗ tay cười :

- "Đấy, mùi vị Phi Sát Tứ Cỏ cắn tim đau khổ như thế nào, người đã ném thử rồi đấy."

Miêu Kim vội lấy thuốc giải của mình cho Miêu Ngân uống, một hồi lâu Miêu Ngân mới khỏi, y đứng dậy trông thật thảm hại và ngượng ngịu khôn tả.

Miêu Kim, Miêu Đồng và Miêu Thiết đều e sợ, không muốn giải cỏ độc ở trước mặt kẻ địch, nhưng Miêu Ngân vì bị mất sĩ diện trước khi nào y lại chịu để yên cho ba người kia, mặc dầu ba người anh em đều tỏ vẻ hoảng sợ y cứ cầm thanh la lên mà gõ. Y vừa gõ xong ba tiếng thì Miêu Thiết đã lẩn lộn trên mặt đất tức thì.

Tới khi Miêu Thiết khỏi rồi y lại gõ thanh la luôn, thế là cả Miêu Kim lẫn Miêu Đồng đều lần lượt biểu diễn cái trò lẩn lộn trên mặt đất.

Tám hài kịch ấy khiến Nhất Quái cứ ha hả cười hoài, Ninh Hòa cũng phải ôm bụng cười thắm.

Tứ Độc hồ thẹn hóa giận, mỗi người lấy một cái hộp màu đen nho nhỏ ra, chúng vừa mở hộp bên trong đã có một sợi chỉ đen nhắm người Nhất Quái bắn tới.

Chúng đã thả con trùng độc mẹ ra để đối địch, chúng thấy trùng độc mẹ đã chui vào tai, mũi, miệng Nhất Quái rồi cả bốn cùng khua gõ thanh la om sòm, nhưng đã gõ hồi lâu mà Nhất Quái vẫn tươi cười như thường, coi như không có việc gì xảy ra cả.

Tứ Độc ngờ ngạc Nhất Quái bỗng há mồm nhỏ bốn con vật màu nâu đuôi dài trông giống bò cạp mà không phải bò cạp, Tứ Độc nhận ra ngay đó là những con trùng Phi Sát mẹ.

Quý vị nên hiểu rõ từ khi Nhất Quái luyện thành môn Biến Thể Bất Thân khắp mình mẩy ông ta đã biến thành tinh của vạn độc, tất cả các vật độc trên thế gian này cũng không làm gì nổi ông ta, huống hồ là Phi Sát.

Trái lại nọc độc ở trong người ông ta đã giết chết bốn con trùng Phi Sát mẹ ấy, Tứ Độc suốt đời nghiên cứu chất độc và nuôi trùng độc thấy vậy cũng phải hoảng sợ cứ đứng đờ người ra không nói năng gì được.

Nhất Quái sầm nét mặt lại, nói tiếp :

- "Bốn người các ngươi suốt đời dùng trùng độc, không biết giết bao nhiêu nhân mạng rồi ? ngày hôm nay lão phu dùng độc chế độc để các ngươi thưởng thức sự lợi hại của chất độc như thế nào."

Miêu Cương Tứ Độc cùng biến sắc mặt, đồng thanh hỏi :

- "Ngươi cũng biết dùng độc ư ?"

Giọng nói và thái độ của chúng kinh hãi nhiều hơn là nghi ngờ.

Nhất Quái quát lớn :

- "Các ngươi không tin, phải không ?"

Đôi mắt của ông ta xanh biếc long lánh không cần giải thích, Miêu Cương Tứ Độc cũng biết người của ông ta có rất nhiều chất độc, lúc này Tứ Độc mất hết cả vẻ hung hăng và làm ra vẻ khỗ sở ?

Nhất Quái giận dữ nói tiếp :

- "Các ngươi có mau giải độc cho cả gia đình nhà họ Ninh không ?"

Bọn Miêu Cương thất sắc, không hiểu tại sao lão lại biết, nên không dám trái lời, vội lấy thuốc giải độc đưa cho Ninh Hòa để y đưa cho gia quyến uống.

Nhất Quái lại nói :

- "Các ngươi mau lấy hết những thuốc độc ở trong người ra đây !"

Chỉ trong giây phút Miêu Cương Tứ Độc đã lấy hết thuốc độc ở trên người ra để lên bàn.

Nhất Quái rót một chén rượu mạnh thật đầy, bỏ hết bấy nhiêu thuốc độc của bọn Tứ Độc vào trong bát rượu rồi ung dung cầm lên uống hết và tiếp :

- "Bây giờ ta đã hủy hết những độc vật của các ngươi đi rồi, vậy các ngươi đừng có định tâm tái luyện nữa ! Nếu các ngươi biết mình đã trúng phải chất độc hà hơi của ta rồi, thì trong người các ngươi không thể trà trộn một thứ thuốc độc nào khác vào trong tạng phủ nữa, bằng không các ngươi sẽ hóa thành một dòng máu mà chết liền. Bây giờ ta tha chết cho các ngươi các ngươi hãy đi đi."

Tuy Tứ Độc khiếp sợ Nhất Quái uống bao nhiêu thứ thuốc độc của anh em chúng mà không việc gì, nhưng chúng vẫn cho lời nói của Nhất Quái hơi quá đáng một chút, vì vậy chúng vẫn không tin liền ngậm ngậm vận công thử xem, sau cùng cả bốn đều biến sắc mặt, thì ra lúc ấy chúng mới biết lời Nhất Quái nói không ngoa.

Miêu Kim rầu rĩ dậm chân nói :

- "Thôi anh em chúng ta trở về Miêu Cương đi."

Nói xong, chúng liền đứng dậy định đi.

Miêu Ngân thờ dãi một tiếng ập ứng hỏi :

- "Trước khi từ biệt, anh em tiểu bối còn có một việc này muốn nhờ lão tiền bối chỉ giáo cho."

Nhất Quái liền hỏi lại :

- "Có phải ngươi không hiểu tại sao những con trùng độc của các ngươi lại tự hại mình phải không ?"

Miêu Ngân hổ thẹn vô cùng, trả lời bằng một cái gật đầu.

Nhất Quái vừa cười vừa nói :

- "Trùng độc của các ngươi vào trong bụng ta không thể nào tồn tại được, ta chỉ hà hơi một cái lại đưa chúng trở về bụng của các ngươi liền."

Anh em Tứ Độc chưa hề nghe thấy ai nói như thế bao giờ, dù anh em y là tay hảo thủ trong việc dùng độc cũng phải kinh ngạc đến ngẩn người ra, nhưng

sự thật đã rành rành ra đó, chúng không tin cũng không được. Sau cùng, chúng chỉ còn lại một chút lòng tự tin cũng bị tan rã nốt, thế rồi cả ba đều hậm hực trợn trừng đôi mắt lên, dậm chân bỏ đi luôn.

Cả nhà Ninh Hòa thoát chết đều cảm ơn Nhất Quái vô cùng.

Ninh Phủ xảy ra nhiều chuyện như vậy, cả nhà Ninh Hòa đảo lộn đến thế, mà không thấy Nguyên Thông hiện thân ra, vậy chẳng hay chàng đi đâu ?

Thì ra Nguyên Thông với Hường Tam theo dõi một hồi lâu đã trông thấy Nhất Quái, hai người thấy ông ta quả thật đại nhân đại nghĩa tha chết cho Ninh Hòa, nên cả hai mới khoan tâm. Vì vậy hai người không muốn hiện thân ra nữa, Nguyên Thông cười khì một tiếng rồi cùng Hường Tam rời khỏi Mịch La ngay, còn những chuyện kinh hiểm xảy ra ở nhà họ Ninh sau đó thì chàng đã rời khỏi đây rồi không hay biết gì hết.

Trong khi đi đường Nguyên Thông rất khoan khoái và cảm phục lòng quảng đại của Nhất Quái.

Ngày hôm đó chàng với Hường Tam về tới Trường Sa Phủ, vào thành đã có một người ăn mày già đưa mắt ra hiệu cho Hường Tam.

Hường Tam vội kéo Nguyên Thông đi theo ăn mày già.

Lúc ấy trời sắp tối, mọi nhà đều đã thấp đèn, Nguyên Thông và Hường Tam theo lão ăn mày già đi vào một khu phồn hoa nhất. Xuyên qua xuyên lại một hồi ba người đã tới trước cửa một nhà phú hộ, căn nhà son son thiếp vàng, ngoài cửa lại có một con sư tử thực lớn, hai bên có hai đại hán ngồi canh gác.

Nguyên Thông thắc mắc vô cùng, nhưng vẫn cứ theo Hường Tam đi thẳng vào trong nhà.

Bất cứ nhận xét như thế nào, Nguyên Thông cũng không dám tin nơi đó là chỗ ở của bọn ăn mày, nhưng khi đi qua cách cửa lớn, chàng đã thấy trong đại sảnh có khá nhiều người đang ngồi đợi chờ đang chuyện trò với nhau. Người nào người nấy đều là môn đồ của Cái Bang, ông già ăn mày dẫn Nguyên Thông và Hường Tam đi xuyên qua một cái vườn hoa, vào tới một căn nhà ở phía trong cùng, người ăn mày già lớn tiếng nói :

- "Bình Ma Tú Sĩ Thảm thiếu hiệp đã tới."

Hai cánh cửa tịnh bỗng mở toang, bên trong đã có một bóng người phi ra với giọng hoan hi kêu gọi :

- "Nguyên đệ !"

Nguyên Thông ngẩng đầu lên đã nhận ra người ấy vội chạy lại đón :

- "Tăng đại ca !"

Tăng Bật xuất hiện ở đây khiến ai cũng phải kinh ngạc, Nguyên Thông mừng rỡ vô cùng vội giới thiệu cho Hường Tam biết, Tăng Bật nhìn Hường Tam gật đầu chào, rồi tỏ vẻ lo âu nói :

- "Vị này chắc Hường huynh, khỏi cần phải giới thiệu nữa, Nguyên đệ mau vào trong này, Lý bá phụ đau nặng lắm đang đợi hiền đệ vào chữa đấy."

Nguyên Thông nghe nói cả kinh vội đi thẳng vào bên trong, thấy Lý Kiến Trung đang nằm ở trên một chiếc giường lớn, còn Lý Nhược Hoa thì ngồi cạnh khóc sụt sùi. Tất nhiên trong phòng còn có người khác nữa, nhưng Nguyên Thông không còn tâm trí nào chào hỏi các người ấy nữa vội chạy lại trước giường khẽ gọi :

- "Nhị bá, Nguyên nhi đã tới đây !"

Nói xong, chàng cầm lấy tay Kiến Trung để thăm mạch.

Nhược Hoa vội hỏi :

- "Nguyên đệ, xem bộ cha chị có hy vọng sống hay không ?"

Nguyên Thông cau mày đáp :

- "Chị cứ yên tâm, đứng có nóng nảy như thế !"

Nói xong chàng nhắm hai mắt lại vẻ mặt rất nghiêm nghị khiến cho không khí trong phòng càng nặng nề thêm, Nhược Hoa thấy vậy hai mắt bỗng tối sầm liền ngã về phía sau.

Tăng Bật vội giơ tay đỡ khẽ rung mạnh một cái để cho nàng tỉnh táo lại và khẽ nói :

- "Hoa muội cứ yên tâm, thế nào Nguyên đệ cũng có cách cứu chữa."

Nhược Hoa nức nở khóc và hỏi lại :

- "Nguyên đệ thế nào cũng có cách ư ? Sao trông vẻ mặt của Nguyên đệ lại nghiêm trọng như thế ?"

Hướng Tam vội trả lời an ủi nàng :

- "Nguyên đệ vì quá quan tâm, cho nên mới tỏ vẻ thất thường như vậy đấy thôi, chứ y thuật của Nguyên đệ rất thần thông, và trong người lại có Hối Thiên Tái Tạo Hoàn, chắc Lý thúc thúc thể nào cũng thoát nạn."

Giọng nói của y rất cương quyết và tự tin khiến Nhượng Hoa không tin cũng không được, nàng đành phải cố nén đau đớn và nín khóc, chăm chú nhìn vào Nguyên Thông.

Nguyên Thông hai mắt nhắm nghiền, mặt đỏ bừng không cử động gì cả.

Trong lúc Nhượng Hoa đang lo âu thì Đường Toại bỗng lên tiếng :

- "Các người cứ yên tâm, ngồi sang một bên đừng làm nhiễu tâm thần của Nguyên Thông, y đang dùng Vô Thượng Thần Công cứu Lý đại hiệp đấy !"

Tăng Bật khẽ cảm ơn Đường Toại rồi đỡ Nhượng Hoa sang bên.

Hướng Tam đưa mắt nhìn mọi người, y thấy ngoài Đường Toại còn có Long Lập, Nhâm Tổ Hoành và Thù Cái Ngô Tiên Giáp nữa.

Tiên Giáp quả thực danh bất huy truyền trong lúc mọi người hồi hộp lo ngại y vẫn ngủ ngáy khò khò như thường.

Trong phòng yên lặng như tờ, ai nấy đều tỏ vẻ lo lắng vô cùng.

Một lát sau mọi người thấy Nguyên Thông uể oải thở dài một tay cái rứt tay lại mồm hậm hực nói :

- "Nếu ta không cứu được nhị bá thoát chết, thì đời này ta không dám hành y nữa!"

Nói xong chàng ngồi xếp bằng tròn vận công điều tức để lấy lại sức khỏe.

Lời nói và cử chỉ của Nguyên Thông khiến mọi người đều biết bệnh của Kiến Trung rất nặng khiến Nguyên Thông đã bị hao tổn chân khí rất nhiều.

Nhượng Hoa thấy vậy cả kinh la lớn một tiếng ngã ra chết giấc

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Cải tử hồi sinh

Nguyên Thông điều tức một hồi đã thấy người hết mệt mỏi liền đứng dậy chào mọi người.

Nhượng Hoa vội chạy lại nắm lấy tay chàng, nước nôi hỏi :

- "Nguyên đệ, bệnh của cha chị ra sao ? Hiền đệ đừng có giấu giếm phải nói thực cho tôi hay !"

Nguyên Thông đáp :

- "Bệnh của nhị bá phụ không sao đâu, chị cứ yên tâm"

Đường Toại lớn tiếng nói :

- "Lão đệ đừng có nói dối vừa rồi mỗ đã thăm mạch của y rồi, mười bốn chủ mạch đều bị cản trở đây là một bệnh bất trị."

- "Phải, không những mười bốn chủ mạch của bá phụ bị người ta điểm hết mà kẻ địch lại còn dùng "Đông Mạch Thủ Pháp" để điểm huyết, thủ pháp điểm huyết ấy là một thủ pháp ác độc nhất thiên hạ. Theo y lý thì người nào bị kẻ thù dùng đông mạch thủ pháp điểm thương chín chủ mạch rồi thì Hoa Đà tái thể cũng không sao cứu sống lại được, giới lâm chỉ để sống thêm được vài ngày thôi và không..."

Nguyên Thông chưa kịp nói dứt thì Nhượng Hoa đã nghĩ thầm :

- "Hoa Đà tái thể mà cũng không cứu chữa được cha ta thì Nguyên đệ làm sao mà cứu được."

Nghĩ đoạn nàng vừa khóc vừa hỏi :

- "Nguyên đệ, cha chị không cứu được nữa phải không ?"

Nguyên Thông thấy nàng khóc bù lu bù loa như vậy, vội an ủi :

- "Nhưng người hạ thủ có dụng ý riêng, y để lại cho một sinh cơ rất mong manh, nếu đệ không thăm kỹ thì không sao khám phá ra được, và nếu đã không khám phá ra được thì quả thực không có cách gì cứu cho bá phụ hết."

Mọi người nghe thấy chàng nói như vậy mới bớt lo, Hương Tam thúc giục :

- "Nguyên đệ mau nói cho mọi người nghe đi !"

Sự thực Nguyên Thông có ngắt lời đâu chỉ vì Hương Tam nóng lòng mới xen lời nói như vậy.

Long Lập trách y :

- "Nguyên đệ đang nói sao hiền đệ lại phá bình như thế."

Đường Toại cũng xen lời nói :

- "Các người khỏi cần phải nói nhiều, đã làm lỡ mất nhiều thì giờ lắm rồi !"

Mọi người nhìn nhau tùm tùm cười, không khí trong phòng đến nghiêm trọng.

Nguyên Thông chờ mọi người yên lặng và tâm thần mình cũng tỉnh hẳn mới nói tiếp :

- "Khi người ấy ra tay điểm huyết còn để lại lực kinh chưa chết, cho nên tôi mới nói hãy còn một chút hy vọng là thế !"

Tăng Bật vội xen lời nói :

- "Nếu có hy vọng sao hiền đệ không mau ra tay cứu chữa đi."

Nhâm Tổ Hành liền cãi hộ cho Nguyên Thông :

- "Nguyên Thông đã tận hết sức lực rồi."

Nguyên Thông lại nói tiếp :

- "Vừa rồi tôi đã dồn một bộ phận tinh nguyên của bản thân trong người bá phụ, để cho tâm trạng của ông được hoạt động lại. Tạm thời ông có chịu đựng được mười hai tiếng đồng hồ mà những vết thương không bị biến chuyển, còn về cách chữa chạy vì hiện đang thiếu thuốc nên không sao tiếp tục chữa được."

Đường Toại liền nhắc chàng :

- "Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn của thần y chả là một thứ linh dược cứu chữa người sắp hấp hối là gì ?"

Nguyên Thông cau mày lại, thờ dãi đáp :

- "Tiểu đệ đã dùng hết Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn rồi vì vậy mỗi ngày phải dồn sức sang cho bá phụ để duy trì tính mạng của ông."

Tăng Bật lại xen lời hỏi :

- "Nếu vậy hiền đệ không sao rời khỏi nơi đây để đi kiếm thuốc cứu chữa cho Lý bá phụ hay sao ?"

Nguyên Thông lắc đầu đáp :

- "Việc tìm thuốc không khó chỉ nhờ đệ tử của Cái Bang đưa tin về Lư Sơn cho ông ngoại của tiểu đệ sẽ có cách sắp xếp liền, nhưng mỗi ngày đệ phải dùng nội lực dồn sang cho Lý bá phụ như thế công lực tất phải kém sút chờ tới khi có thuốc cứu chữa rồi, chỉ sợ không đủ hơi sức để đã thông kinh mạch cho Lý bá phụ."

Đường Toại bỗng la lớn :

- "Lão biết rồi, lão biết rồi !"

Lời nói quá đột ngột, khiến ai cũng không hiểu y định làm gì, Đường Toại lại lớn tiếng nói tiếp với Nguyên Thông :

- "Câu bé kia, cậu cũng không hiểu hay sao ? Đây là một âm mưu !"

Nguyên Thông giật mình kinh hãi, và tỉnh ngộ đáp :

- "Ồ ! Tiểu bối cũng hiểu rồi !"

Đường Toại cũng vội hỏi :

- "Người hiểu gì nào ?"

Nguyên Thông đáp :

- "Tiểu đệ nhất tâm cứu chữa cho Lý bá phụ sẽ quên hết các vấn đề hiện thực."

Đường Toại lại tiếp :

- "Đừng nói nhiều nữa, mau nói những chuyện người hiểu biết cho lão phunghe đi !"

Nguyên Thông cau mày đáp :

- "Nhị bá phụ bị thương nặng, rất bất lợi cho kế hoạch của tiểu bối dàn xếp, vì tiểu bối không rời Lý bá phụ thì không sao ngăn cản được bọn ma đầu ở núi Vạn Dương đồng thời mỗi ngày tiểu bối cứ phải tiêu hao nguyên khí như thế này, công lực thế nào cũng bị giảm sút và đến ngày khai phá đại điện của núi Vạn Dương thì tiểu bối không đủ sức để quét sạch bọn quần ma nữa. Kế này của chúng thật quả lợi hại không?"

Đường Toại nói tiếp :

- "Người nhận xét như vậy rất đúng, thử nghĩ xem lão ma khi nào buông tha cho Lý lão nhị ?"

Nguyên Thông liền hỏi :

- "Sao lại tìm được Lý bá phụ ?"

Lúc ấy chàng mới hay Nhược Hoa cùng Tăng Bật đi Trường Sa, đi qua một thị trấn vào trọ một khách sạn thì ngẫu nhiên phát hiện ra cha nàng và cứu đem về.

Nguyên do Nguyên Thông vừa rời khỏi Chính Nghĩa Chi Cung, Tăng Bật và Nhược Hoa cũng tới đó, vì không gặp Nguyên Thông, hai người buồn bực vô cùng, cũng may ngày hôm sau hai người hay tin Nguyên Thông đã xuất hiện ở vùng Trường Sa, nên hai người mới đi Trường Sa để mong gặp chàng, hai người định đi Từ Châu có lẽ không định nghỉ ngơi ở nơi đó nhưng trong khi hai người đang đi không ngờ có một đại hán say túy lúy ở con đường ngang đâm ra nhằm người Tăng Bật xông tới.

Tăng Bật có phải là tay tầm thường đâu khi nào lại để cho đối phương đâm phải, y tránh ngay sang một bên.

Lúc ấy hai người cũng không để ý vẫn tiếp tục đi không ngờ đi được một trăm trượng, Nhược Hoa mới thấy trên người Tăng Bật có dán một tờ giấy nàng ngạc nhiên hỏi :

- "Tăng đại ca, giấy gì dán ở trên người đại ca thế ?"

Tăng Bật giờ tay lên bóc tờ giấy xuống xem, vừa đọc xong mặt liền biến sắc.

Thì ra trên tờ giấy viết "Lý Kiến Trung đang đau nặng, hiện ở trong khách sạn Trường An."

Nhược Hoa hay tin cha đau nặng liền khóc òa lên, vội quay trở lại, Thiết Tm Tú Sĩ liền lên tiếng an ủi :

- "Hoa muội chớ có nóng lòng sốt ruột mà bi lụy như thế, người qua đường sẽ cười cho đấy."

Nhược Hoa không chịu nghe, cứ khóc lóc hoài hai người tìm tới Trường An khách điểm, Quả thấy Kiến Trung nằm ở trên giường thoi thóp gần chết.

Hai người vô kể khả thi, liền đem Kiến Trung về Trường Sa nhà riêng của mình.

Tin tức ấy đã tới tai Cái Bang, chúng liền đi kiếm Đường Toại đến cứu chữa.

Nguyên Thông nghe kể xong nghĩ đi nghĩ lại một hồi rồi thờ dãi nói :

- "Tôi công nhận Ứng Thành Luân quả thực là một tên đại ma đầu lợi hại nhất."

Long Lập chỉ lo cho sự phụ mình y sợ Nguyên Thông tận tâm chữa cho Kiến Trung thì không còn sức để dự khai phá đại điện của núi Vạn Dương như vậy có phải là lỡ việc cứu sự phụ mình thoát hiểm không ? Nên y tỏ vẻ áy náy, vội lớn tiếng hỏi :

- "Chẳng lẽ bây giờ chúng ta không có cách gì bỏ cứu hay sao ?"

Nguyên Thông nghe nói suy nghĩ giây lát rồi đáp :

- "Nếu việc nhỏ nhỏ này mà chúng ta không làm được thì còn nói gì đến việc diệt ma vệ đạo và thỉnh cứu vô lâm nữa ? Tôi không những sẽ chữa khỏi cho nhị bá phụ trong một thời gian rất ngắn mà còn đủ thì giờ dự khai phái đại điển khiến Ứng Thành Luân lộ tẩy ngay cho mà xem !"

Đường Toại vỗ tay khen ngợi :

- "Hay ! Lão nguyên giúp ngươi hoàn thành chí nguyện này !"

Nguyên Thông quay lại nói với Long Lập :

- "Hiện giờ phải nhờ đến quý bang hiệp trợ mới được !"

Long Lập nghiêm nghị đáp :

- "Nguyên đệ có việc gì xin cứ dặn bảo !"

Nguyên Thông nói :

- "Xin sư huynh truyền lệnh ngay để sửa soạn phi tiễn truyền tin !"

Long Lập vội ra truyền lệnh.

Nguyên Thông liền viết luôn mười lá thư nội dung như nhau, chàng viết xong thì Long Lập cũng đã dặn bảo các thủ hạ xong và quay trở lại chờ lệnh.

Nguyên Thông liền đưa mười lá thư cho y và nói :

- "Xin sư huynh giao cho mười người cầm mười lá thư này phải lập tức đem đi Lư Sơn ngay."

Long Lập đỡ lấy mười lá thư rồi ngơ ngác hỏi lại :

- "Tất cả mười lá thư này đều đưa đi Lư Sơn ư ?"

Nguyên Thông gật đầu đáp :

- "Ứng Thành Luân nhiều mưu kế lắm nên chúng ta phải đề phòng giữa đường bị y cướp thư. Nếu gửi một hai lá thư đi nhờ bị y lấy mất thì có phải là lỡ hết đại sự của chúng ta không ?"

Long Lập mới tỉnh ngộ và lúc này y mới biết Nguyên Thông rất chu đáo, liền đi luôn.

Nguyên Thông lại nói với Đường Toại :

- "Bây giờ phải phiền tới lão tiền bối giúp cho mới được !"

Đường Toại cười ha hả hỏi :

- "Không biết lão có tài ba gì có thể giúp được lão đệ ?"

Nguyên Thông liền nói ý kiến của mình cho ông tay hay :

- "Từ bây giờ trở đi, mỗi ngày tiểu bối truyền công sang cho nhị bá phụ một lần, ngoài ra tiểu bối còn luyện tập võ công để khỏi bị tiêu hao chân nguyên và còn nghiên cứu mấy môn tuyệt học để chuẩn bị diệt ma, cho nên phải nhờ lão tiền bối ở lại đây hộ pháp cho tiểu bối."

Đường Toại gật đầu liền tiếp đáp :

- "Được, được lão xin tuân lệnh !"

Tăng Bật cũng xen lời hỏi :

- "Theo ý của Nguyên Đệ thì chỉ cần một mình lão tiền bối canh phòng thôi hay sao ?"

Nguyên Thông đáp :

- "Trong phòng chỉ một mình Đường lão tiền bối hộ pháp là đủ, nhiều người chỉ làm cản trở cho sự luyện tập của tiểu đệ thôi !"

Quái Cái Nhâm Tổ Hành cũng xen lời nói :

- "Nếu vậy bảy anh em chúng tôi với các cao thủ trong bang phụ trông canh gác vòng ngoài, còn Tăng huynh và Lý tiểu thư thì phụ trách trông nom ở vòng nội."

Nguyên Thông vội ngó lời cảm ơn :

- "Như vậy rất hay ! Chúng dù có định đến đây dòm ngó cũng không sao lọt vào trong này được."

Tổ Hành lại lớn tiếng nói :

- "Chỉ mong công việc của chúng ta được thuận lợi là ai nấy đều vui vẻ cả."

Thế rồi ai nấy lo công việc của mình.

Từ đó trở đi, Nguyên Thông ở trong tịnh xá, thực hành theo kế hoạch đã định, một mặt luyện công, một mặt cứu chữa cho Lý Kiến Trung .

Tình hình ở tịnh xá quả đúng như Nguyên Thông đã đoán trước, mấy ngày sau quanh đây đột nhiên có nhiều người khả nghi xuất hiện, những người đó không hiểu sự thực hư của Nguyên Thông ra sao vì chúng sợ thần oai của chàng, cho nên không một tên nào dám tới gần hết.

Những người đem thư đi Lư Sơn, căn cứ ở sự điều tra của Long Lập thì trong mười lá thư chỉ có hai lá đưa được tới Lư Sơn còn tám lá kia không những không đưa tới nơi mà tám người đưa thư đều bị hy sinh hết. Bây giờ chỉ còn cách chờ xem Lư Sơn sau khi nhận được thư sẽ phản ứng thế nào ?

Nguyên Thông vẫn cứ nhất tâm nhất trí một mặt cứu chữa cho Kiến Trung một mặt chăm chỉ luyện tập võ công, ngoại giả chàng không hời hợt tới một việc nào hết.

Thời gian trôi chảy rất nhanh, thoáng cái đã gần tới trung tuần tháng tư, hôm ấy Tĩnh Nguyên đạo trưởng của phái Võ Đang với Hối Xuân Thủ Dương Thái thừa lệnh Bốc Kính Thành đem theo các đồ dùng và thuốc tới, Dương Thái nói với Nguyên Thông rằng :

- "Đáng lẽ sư phụ thân hành tới, nhưng vì đang bận luyện Vạn Diệu Linh Đơn không thể nào đi được, cho nên mới sai ta cùng Tĩnh Nguyên đạo trưởng đến đây giúp hiền đệ."

Tĩnh Nguyên đạo trưởng với Dương Thái hai người là đồ đệ của Thần Y kinh nghiệm rất phong phú cho nên Nguyên Thông mừng rỡ vô cùng vội nói :

- "Có hai vị sư bá ở cạnh chỉ điểm cho, tiểu đệ được an tâm lắm."

Nguyên Thông liền bảo Nhược Hoa sửa soạn một cái công đưng dấm đun âm ẩm và đặt Kiến Trung ngồi vào trong công, để lộ đầu ra ngoài.

Nguyên Thông nói với hai vị sư bá :

- "Tiểu đệ muốn dùng Hồn Nguyên Khai Định Đại Pháp để chữa cho Lý bá phụ, trong lúc tiểu đệ hành công, xin Tĩnh Nguyên sư bá phụ trách cho uống thuốc, cứ theo sách Tiên Chu Thiên mà cho Lý bá phụ uống làm mấy lần, còn Dương sư bá thì dùng cứu cứu thủ pháp châm vào mười bốn kinh huyết cho Lý bá phụ."

Hai người đều là danh y hiểu rõ cách Hồn Nguyên Khai Định Pháp thấy Nguyên Thông dùng cách đó để cứu chữa cho Kiến Trung cả hai đều biến sắc.

Vì Hồn Nguyên Khai Định Đại Pháp này là một cách cứu tuyệt diệu của y học, người hành pháp phải tu luyện trên trăm năm mới có thể giữ được căn bản võ công của mình không bị hủy hoại, cho nên trong sách có ghi cách cứu chữa này nhưng ngay cả Thần Y Bốc Thành có lẽ cũng chưa dùng qua bao giờ.

Nguyên Thông thấy hai vị sư bá đều biến sắc, biết hai người lo sự an nguy của mình nên liền mỉm cười đáp :

- "Hai vị sư bá khỏi cần phải lo âu, tiểu đệ đủ sức thi hành phương pháp này."

Dương Thái vẫn còn lo ngại, đáp :

- "Việc này không phải là trò chơi trẻ con, hiền đệ hãy nên coi trọng tương lai của võ lâm chứ không nên mạo hiểm như vậy."

Tĩnh Nguyên đạo trưởng cũng khuyên :

- "Bệnh của Lý đại hiệp tuy nặng nhưng vẫn còn cách khác có thể chữa được chỉ tốn ngày giờ thôi, việc gì hiền đệ phải mạo hiểm như vậy khiến ai nấy đều lo lắng."

Nguyên Thông ngẫm nghĩ :

- "Hai vị sư bá quá lo âu, nếu không dùng cách Hồn Nguyên Khai Định Pháp này cứu chữa thì bệnh của đại bá ít nhất cũng phải kéo dài mới có thể chữa khỏi được, như vậy có phải là Ưng Thành Luân đã toại nguyện không ?"

Nghĩ đoạn, chàng bỗng lên tiếng hỏi :

- "Khi hai vị sư bá xuống núi chẳng hay ông ngoại của cháu có nói gì không ?"

Dương Thái nhanh nhẩu đáp :

- "Sư phụ bảo tôn trọng ý kiến của tiểu đệ."

Nguyên Thông vừa cười vừa đáp :

- "Ông ngoại cháu đã yên tâm để cho cháu chữa bằng cách này, thì xin hai vị sư bá cứ để cho cháu thử một lần xem sao ?"

Tĩnh Nguyên đạo trưởng thở dài khẽ hỏi Dương Thái :

- "Sư đệ ! Sư phụ thế nào cũng cao kiến hơn mình, tài học của Nguyên Thông có lẽ anh em mình không biết rõ bằng sư phụ, vậy cứ để cho Nguyên Thông cứu chữa thử một lần xem sao ?"

Dương Thái ngấm nhìn Nguyên Thông một hồi rồi ưỡn ngực đáp :

- "Nào, chúng ta ra tay đi !"

Nguyên Thông cảm ơn hai vị bá phụ rồi tự ngồi sang một bên, vận khí để tập trung.

Tĩnh Nguyên đạo trưởng mở hòm thuốc lấy ra mười hai cái chén nhỏ đặc biệt dùng để chữa thuốc, và lấy đủ mười hai thứ thuốc để vào trong chén đó. Dương Thái thì lấy kim châm ra đốt vào trong lò nung, rồi lần lượt đặt lên trên miếng vải trắng để sử dụng.

Chờ Nguyên Thông hành công xong, còng dấm cũng đã nóng đến một độ thích hợp, Kiến Trung ngồi ở trong đó sắc mặt vẫn nhợt nhạt như người chết vậy.

Nguyên Thông gọi Tăng Bật trông lửa đừng để cho dấm quá nóng, và dặn người khác trong mười hai tiếng đồng hồ không ai được vào trong phòng.

Đường Toại biết thời gian này quan trọng lắm nên lão ngồi ngay trước cửa phòng để canh gác.

Nguyên Thông mang một cái ghế tròn tới, ngồi xếp bằng tròn lên trên tay phải để lên bách hội huyệt trên đầu Kiến Trung tay trái thì để vào bụng mình, rồi vận công cứu chữa.

Công lực của Nguyên Thông lúc này bằng người thường tu luyện một trăm sáu bảy mươi năm, nhưng công lực của chàng dồn vào trong người của Kiến Trung không khác gì người ta lay chuyển một chiếc tàu chìm sâu dưới đáy bể, không sao di dịch được.

Lúc ấy tất cả kinh mạch của Kiến Trung hầu như bị lạnh chết, cứng ngắc cho nên công lực của Nguyên Thông hâm hậu đến như thế mà nhất thời cũng không sao đủ thông qua được những kinh mạch ấy.

Nửa tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa có kết quả gì hết, Dương Thái rất hồi hộp, cầm luôn sáu mũi kim vàng để phòng châm cứu, hai mắt của y cứ chăm chú nhìn vào mặt Kiến Trung.

Vừa thấy thớ thịt ở trên mặt của bệnh nhân hơi cử động một chút y đã vội châm ngay vào sáu nơi tâm mạch của Kiến Trung.

Sau khi kim vàng đã trích vào sáu nơi yếu huyệt, liền thấy có sự biến chuyển ngay là Kiến Trung đã há được mồm ra.

Tĩnh Nguyên vội lấy chén thuốc thứ nhất dùng chưởng lực đẩy ra một cái thuốc ở trong chén liền hóa thành một cái vòi, tia ngay vào mặt của Kiến Trung rồi chảy xuống bụng tức thì. Thuốc ở trong chén vừa vào thì Kiến Trung đã mím mồm lại ngay.

Nếu không có Tĩnh Nguyên với Dương Thái hai tay vừa thông xuống, y học vừa có nội công tinh thâm trợ giúp, thì dù có gọi Đường Toại giúp sức cũng không làm nổi được.

Mười một tiếng đồng hồ đã qua, cứ mỗi tiếng đồng hồ Dương Thái lại châm một lần kim châm khắp mười một kinh mạch ở trên người Kiến Trung và mỗi lần châm kim xong thì Tĩnh Nguyên đạo trưởng cho Kiến Trung uống một lần thuốc như trước.

Tiếng đồng hồ cuối cùng, còn ba nơi là Tam Tiêu Kinh, Nhâm Mạch Kinh, và Đốc Mạch Kinh cần phải châm trích nữa, nếu lần này Dương Thái châm kim sai một chút là thất bại liền, không những Kiến Trung không mong sống sót mà cả Nguyên Thông cũng bị hủy hết công lực, cho nên Dương Thái có vẻ hồi hộp, tay hơi run run.

Tĩnh Nguyên đạo trưởng thấy vậy, khẽ nói :

- "Sư đệ mau điều tức hành công, bình tâm tĩnh trí cho khỏi sự vội vã, rồi hãy ra tay châm cũng chưa muộn."

Dương Thái gật đầu, vội chạy ra ngồi xuống đất tọa công.

Đường Toại cũng biết châm trích như vậy rất hao tổn tinh thần, nên y cũng sợ Dương Thái lỡ tay hồng việc, vội mở cửa đi vào để tay vào lưng Dương Thái và nói :

- "Đề lão giúp cho một tay."

Dương Thái gạt đầu nhận lời, y chỉ điều tức giây lát là hết, bèn đứng dậy cảm tạ Đường Toại rồi hai tay cầm hai mũi kim đi tới cạnh công dấm nói với Tĩnh Nguyên đạo trưởng :

- "Sư huynh, tiểu đệ ra tay đây !"

Nói xong y liền thực vào trong công dấm, dùng thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ để châm kim, dùng thủ pháp ấy mà châm kim cũng không có gì lạ nhưng bệnh nhân lại bị ngâm ở trong dấm, khó trông thấy rõ yếu huyệt. Nếu châm không đúng chỗ sẽ hỏng việc ngay, có lẽ khắp thiên hạ ngoài Dương Thái ra thì chỉ có Bốc Kinh Thành với Nguyên Thông mới dám châm một cách táo bạo như vậy, cũng vì thế mà trong thư Nguyên Thông đã viết thế nào cũng mời Dương Thái giúp sức.

Đường Toại đứng ở cửa phòng nhìn vào thấy vậy cũng phải lắc đầu thở dài, tự xét mình không sao làm nổi.

Chờ tới khi Kiến Trung uống xong chén thuốc cuối cùng, và chờ thêm nửa tiếng đồng hồ nữa. Nguyên Thông mới thâu tay lại dặn hai người sư bá rằng :

- "Nếu nghe thấy nhị bá phụ lên tiếng nói hai vị đỡ ngay ông ta ra khỏi công dấm."

Dặn xong chàng ngậm miệng lại ngồi yên chỗ cũ vận công điều tức.

Trong mười hai tiếng đồng hồ qua, ai nấy đều hồi hộp nhìn bệnh nhân không chú ý đến sắc mặt của Nguyên Thông, lúc này mọi người mới đưa mắt nhìn thấy mặt của chàng còn tái mét hơn cả người chết đuối.

Tăng Bất cảm động ứa nước mắt, buột miệng khê kêu lên mấy tiếng :

- "Nguyên đệ..."

Tĩnh Nguyên đạo trưởng, Dương Thái và Đường Toại thấy vậy cũng đều cảm động.

Chỉ độ hơn tiếng đồng hồ, sắc mặt Kiến Trung đã thấy hồng hào.

Hai tiếng sau nơi đầu bệnh nhân đã có hơi khói bốc lên.

Sau ba tiếng đồng hồ, bệnh nhân đã thở dài và kêu "ôi cha !" mấy tiếng.

Tĩnh Nguyên đạo trưởng Dương Thái vội vực Kiến Trung ra, đặt nằm trên giường Nhược Hoa cúi đầu đứng ở dưới chân giường nước mắt tuôn xuống như mưa, Nguyên Thông ngồi trên chiếc ghế gần đó sắc mặt trắng bạch.

Đường Toại cảm động vô cùng, liền nói :

- "Thằng nhỏ này cứng cỏi thực !"

Y nói xong liền đi tới gần đặt một bàn tay lên giữa lưng Nguyên Thông.

Tĩnh Nguyên đạo trưởng liền đưa mắt ra hiệu cho Dương Thái và nói :

- "Chúng ta không nên để cho một mình Đường lão tiên bối lãnh công hết."

Nói xong, lão đạo sĩ liền để một tay lên lưng Đường Toại, Dương Thái thì nắm lấy cổ tay của của Tĩnh Nguyên đạo trưởng, thế là công lực người này truyền sang cho người kia, và sau cùng truyền tới người Nguyên Thông.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Lối nào cũng là đường

Phủ Cát An là một thị trấn rất phồn thịnh, và cũng là cố hương của u Dương Tu, một nhà đại nho thời Tống.

Hôm đó, trong thành bỗng xuất hiện hai thiếu niên ăn vận lối văn sĩ, áo may toàn bằng đoạn mềm bằng màu thiên lam. Cả hai mặt đều đẹp như Phan An, Tống Ngọc, dáng cách rất tao nhã.

Hai người này chính là Tích Tổ và Đàm Anh cải nam trang. Ngay khi tới phủ Cát An, Tích Tổ bỗng phát hiện ra có người theo dõi hai nàng, kẻ theo dõi hai nàng là một thư sinh trung niên tuổi trạc ba mươi bảy, ba mươi tám, khuôn mặt nửa đẹp nửa xấu và ăn mặc rất lịch sự. Tích Tổ và Đàm Anh vào một lầu lầu lớn ăn uống, người nọ cũng đi vào kiếm một cái bàn ở góc khuất (nên Tích Tổ không để tâm thì khó lòng biết được) vừa ăn uống vừa liếc nhìn trộm hai nàng.

Đàm Anh thấy vậy tức giận vô cùng, khẽ bàn với Tích Tố:

- Tên kia chắc là chó săn của Ứng Thành Luân, com nước xong, chúng ta dụ y ra ngoại ô, cho y một bài học.

Tích Tố đáp:

- Chị cho rằng chả cần phải dụ mà chúng ta đi tới đâu y cũng theo tới đó.

Quả nhiên khi Tích Tố và Đàm Anh rời khỏi túp lều đi ra ngoại thành, thì hai nàng biết ngay là thư sinh kia đã theo sau dù rằng y rất cẩn thận đi cách hai nàng khá xa, khi tới một chỗ vắng vẻ. Đàm Anh lớn tiếng nói:

- Nếu có gan thì tới đây gặp mặt, việc gì phải lén lút lút lút như phường trộm cắp vậy.

Đàm Anh vừa dứt lời, bỗng có tiếng cười ha hả rồi thư sinh nọ đã từ trong lùm cây, cách xa hai nàng chừng năm trượng lướt tới.

Thân pháp y nhanh khôn tả, y không nói không rằng giơ tay tấn công Đàm Anh một chưởng, chưởng của y khi mới ra tay trông rất tầm thường, nhưng khi Đàm Anh tiếp thế chưởng đó thấy khá mạnh. Nàng liền vận năm thành công lực, tấn công lại thư sinh một chưởng, nàng tin chắc rằng thư sinh kia dù có đỡ được cũng phải chịu khổ.

Lúc ấy năm thành công lực của Đàm Anh mạnh như vũ bão tấn công. Ngờ đâu thư sinh nọ chỉ nhếch mép cười:

- Công lực của cô em cũng khá đấy! Thảo nào vừa lên đã đòi dạy đòi như vậy!

Y có ý muốn biểu diễn công lực của mình cho hai nàng xem, liền tay áo phất lên một cái, kinh lực của Đàm Anh bị tiêu tán liền.

Đàm Anh thấy vậy liền “ủa” một tiếng, vội vận bảy thành công lực lên tấn công tiếp.

Thư sinh nọ bây giờ mới cảm thấy công lực của nàng không phải thường, nhưng y là một lão thành đã nổi danh nên không [X] đấu một trận không chắc gì đắc thắng, nhất là đấu với một cô bé mới mười lăm mười sáu tuổi như vậy, dù có thắng cũng không vẻ vang gì. Nghĩ thế không ra tay chống đỡ nữa, chỉ tránh sang một bên. Chưởng lực của Đàm Anh tuy mạnh nhưng đánh không trúng. Đàm Anh trông thấy thân pháp của y liền giật mình kinh hãi, vì mình tự biết tài ba của mình bây giờ có thể vượt xa các người chưởng môn của môn phái, nay nàng ra tay tấn công thư sinh này lại có thể né tránh một cách dễ dàng, đủ hiểu đối phương là một người rất có lai lịch. Nàng muốn giữ toàn lực ra tấn công tiếp, nhưng thư sinh nhân lúc Tích Tố không để ý liền nhảy bỏ về phía sau lưng nàng tấn công một chưởng. Đàm Anh thấy vậy buột miệng kêu lên:

- Chị Tố! Coi chừng!

Tích Tố đâu phải người dễ bị đánh lén, nàng không tỏ vẻ gì sợ hãi, mỉm cười khẽ xoay người một cái đã tránh được chưởng của thư sinh trung niên một cách dễ dàng làm cho thư sinh này tỏ vẻ kính phục vô cùng.

Thư sinh trung niên nhìn hai chị em Tích Tố một cái rồi bỗng cất tiếng giọng ôn tồn nói:

- Lão phu đoán quả không sai! Hai vị có phải là La cô nương và Đàm cô nương không?

Đàm Anh Tích Tố còn đang ngạc nhiên thì người thanh niên này giơ tay cói cái khăn trên đầu xuống, để lộ ra bộ tóc mây dài và đen bay phấp phới trước gió. Thì ra thư sinh trung niên này cũng là gái giả trai.

Tích Tố thấy thiếu phụ giả trai cô tình theo dõi hai nàng và đã nhận ra hai nàng nên cũng không giấu diếm:

- Tiểu bối đích thực là La Tích Tố, còn đây là Đàm Anh. Xin tiền bối cho tiểu bối biết danh hiệu là gì?

Thiếu phụ vừa cuộn lại chiếc khăn vừa ôn tồn nói:

- Lão phu họ Lãnh tên là Thiến Thiến. Lệnh sư và lệnh tổ của hai cô nương đều là chỗ quen biết hồi mấy chục năm trước. Lão phu trông còn trẻ nhưng thực ra đã ngoài ngũ tuần rồi. Hiện nay lão phu là một trong những hộ pháp của núi Vạn Dương.

Đàm Anh nghe Lãnh Thiến Thiến nói bà ta là hộ pháp của núi Vạn Dương liền kêu “ồ” một tiếng và trở mắt nhìn bà ta tỏ vẻ khinh thị.

Lãnh Thiến Thiến hình như đoán được tâm sự của Đàm Anh, liền lên tiếng u oán nói:

- Vì lão là hộ pháp của núi Vạn Dương nên lai lịch của Thẩm tiểu hiệp và hai cô nương đã được những nhân vật của núi Vạn Dương kể cho biết chi tiết lắm. Khi lão gặp hai cô nương, dù rằng đã cải trang nam, nhưng lão vẫn nghi ngờ nên mới theo dõi như vậy... sở dĩ lão theo cô nương là muốn trình bày với cô nương một việc.

Rồi không đợi Đàm Anh và Tích Tố lên tiếng, Lãnh Thiến Thiến tiếp ngay:

- Lão phu vì nể lời của một người bạn thân nên nhận lời làm hộ pháp núi Vạn Dương nhưng mà từ khi làm hộ pháp cho tới nay đã gần một năm trời rồi mà không hề biết Vạn Dương Sơn chủ là ai và cũng không hề làm một việc gì cho Vạn Dương Sơn chủ cả. Nay lão bỗng nhận được lệnh phải đi giết một

người. Người này đối với lão không có thù oán gì và nghe đầu y cũng không phải là người tàn ác nên lão do dự không muốn giết người đó. Nhưng bây giờ lão biết rõ là không tuân mệnh thì những người thân trong gia đình của lão sẽ bị xử tử một cách hết sức tàn nhẫn, vì nghe danh tiếng Thảm tiểu hiệp có thể xếp vào bậc nhất cao thủ hiện nay. Nên lão mới có ý định liên kết để chống đối lại phe núi Vạn Dương. Có Thảm tiểu hiệp và các bằng hữu của Thảm tiểu hiệp giúp đỡ thì lão và người thân mới có thể thoát khỏi bàn tay độc ác của phe núi Vạn Dương.

Tích Tổ thấy Lãnh Thiên Thiên tỏ vẻ rất chân thành, và nàng cũng được ông nàng nói qua về họ Lãnh cho biết bà ta không phải người gian hiểm độc ác, nên nàng tin lời bà ta ngay, liền nói:

- Lãnh tiên bối nghĩ như vậy thật là vạn phúc cho võ lâm!

Đoạn nàng kể chuyện Vạn Dương Sơn Chủ và Ứng Thành Luân hai người chỉ là một cho Lãnh Thiên Thiên nghe, làm cho bà ta kinh ngạc vô cùng. Ngẫm nghĩ một lát, Tích Tổ lại lên tiếng nói:

- Ngày mùng năm tháng năm sắp tới đây là ngày khai phá của núi Vạn Dương. Ngày đó Thảm đại ca của tiểu bối thế nào cũng thừa dịp lột mặt nạ của Ứng Thành Luân... Bây giờ Lãnh tiên bối có thể giúp gì cho hai chị em tiểu bối trà trộn vào Vạn Dương Sơn để là nội ứng thì tốt.

Đàm Anh nghe Tích Tổ nói như vậy, lên tiếng:

- Thì Lãnh tiên bối cứ nhận hai tiểu bối là đồ đệ mới thu nạp!

Tích Tổ ngắt lời:

- Không được đâu, đồ đệ của Lãnh tiên bối thì phải là nữ nhân. Nhưng chúng ta không cải trang thì làm sao che nổi mắt những người trên núi Vạn Dương.

Lãnh Thiên Thiên như nghĩ ra được việc gì khoái trí, cười lên ha hả, rồi vui vẻ nói:

- Lão sẽ nhận hai cô nương là hai đứa cháu trai, mục đích mang về núi Vạn Dương là để tiến cử với Vạn Dương Sơn Chủ dùng làm vây cánh. Tuy nhiên hai cô nương cần cải trang lại chứ để thế này thì sẽ bị tiết lộ thân phận ngay. Về việc thay đổi nét mặt, lão có mấy thứ thuốc có thể làm cho hai cô nương khác hẳn được.

Tích Tổ vui mừng đáp:

- Nếu vậy thì hay quá, xin Lãnh tiên bối giúp hai tiểu bối ngay đi.

Lãnh Thiên Thiên liền mời Đàm Anh và Tích Tổ tới một nơi vắng vẻ rồi lấy ra mấy lọ thuốc... Sau khi xoa lên mặt, lông mày, mũi, cổ và hai tay của hai nàng, tức thì biến Tích Tổ và Đàm Anh ra hai thư sinh, không còn ai có thể nhận ra hai nàng được nữa.

Cải trang cho Tích Tổ và Đàm Anh xong Lãnh Thiên Thiên nói:

- Lão sẽ cho hai cô nương một lọ thuốc để sáng sáng thoa lên mặt, cổ và tay thì dù có rửa nước cũng không lộ nét mặt cũ ra được.

Xong đâu đấy, Lãnh Thiên Thiên lại tỏ vẻ lo lắng nói:

- Nhưng bây giờ còn một vấn đề khó nghĩ là đi giết người thì tính sao đây? Nếu không giết người đó thì Sơn Chủ sẽ cho là phản bội.

Tích Tổ bàn rằng:

- Từ nay đến ngày khai phá của núi Vạn Dương cũng không còn bao xa, Ứng Thành Luân chắc bận nhiều công việc lắm, chưa để ý tới việc khác được nhiều. Vậy Lãnh tiên bối cứ tới tìm người đó, báo người đó trốn đi rồi quay về báo rằng người đó đã trốn đi biệt tích chưa tìm ra. Sau ngày khai phá có thời gian sẽ tìm sau cũng không muộn.

Lãnh Thiên Thiên gật đầu khen:- Cô nương bàn chí lí lắm!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Thân gái miệng hùm

Mười ngày trước đại hội khai phá của núi Vạn Dương, núi nhộn nhịp vô cùng. Tổng đàn sửa soạn để đón tiếp các cao thủ võ lâm ở các nơi về dự hội.

Lãnh Thiên Thiện cũng về núi trong dịp này mang theo hai thiếu niên và giới thiệu với các tay cao thủ của núi Vạn Dương là cháu bà ta tên là Lãnh Tú và Lãnh Tâm. Hai đứa cháu này võ nghệ cũng khá nên bà ta có ý muốn tiến cử với sơn chủ sau này khai phái.

Chỗ ở của Lãnh Thiên Thiện là một chỗ riêng biệt, trước kia về lạnh lẽo, nay thành nơi tụ họp, rượu chè, chuyện trò vô cùng vui vẻ.

Tích Tổ và Đàm Anh thừa dịp này gây cảm tính với sáu cao thủ và cũng là hộ pháp của núi Vạn Dương.

Tích Tổ còn dò la biết rõ là sáu người này gia nhập núi Vạn Dương cũng chỉ do bạn bè mới tới chứ chưa hề biết Sơn chủ của bọn họ là ai.

Sáu người đó là: Quỷ Kiến Sầu Cô Độc Nam, Huyết Chương Thường Cao Thát, Bồ Phong Túc Ảnh Hoách Phi, Ngũ m Quỷ Ô Hoàn, Thát Bộ Đoạn Hồn Trà Hồng, Ma Diện Kim Hoa Hà Liên Phương.

Những người này ở giữa hai phái chính tà, hành động tùy hứng và nhiều tự ái.

Biết như vậy, Tích Tổ mới bàn kế với Lãnh Thiên Thiện để gây chia rẽ trong nội bộ phe núi Vạn Dương. Hôm đó, nhân dịp họp mặt đầy đủ [X] người nói trên tại tư thất của Lãnh Thiên Thiện. Tới lúc ai nấy đều ngà ngà say, Lãnh Thiên Thiện liền gọi chuyện :

- Chỉ còn hai ngày nữa là tới ngày khai phái !

Tiểu muội có một điều rất ân hận là làm hộ pháp cho núi Vạn Dương này đã gần một năm trời, mà không biết sơn chủ là ai ? Không biết quý vị có người nào biết không?

Sáu ma đầu nghe thấy Lãnh Thiên Thiện hỏi như vậy, ai nấy đều ngẩn mặt nhìn nhau, vì họ gia nhập núi Vạn Dương là do Điều Vũ Thông, một người bạn thân mới ra....

Điều Vũ Thông cũng là người có tăm tiếng trên giang hồ và trước khi mới họ Điều đã tán tụng sơn chủ núi Vạn Dương hết lời đồng thời tặng bốc những ma đầu này lên tận mây xanh nên họ khoái chí mà gia nhập. Họ tưởng việc giáp mặt Sơn chủ thì có gì là khó. Vậy mà hàng năm trời Sơn chủ cũng không chịu ra mặt tiếp kiến họ.

Sau khi Lãnh Thiên Thiện gợi ý kiến đó lên, Tích Tổ liền tiếp lời chọc tức :

- Quý vị đây đều là những người có tăm tiếng trên giang hồ. Vậy mà chịu làm thủ hạ cho một kẻ mà mình không hề biết võ nghệ cũng như tư cách ra sao thì tiểu bối nghĩ cũng lạ thật !

Ngũ m Quỷ Thủ Ô Hoàn bị Tích Tổ nói khích, lòng tự ái nổi lên, mặt lâm li nhỏ một bãi nước miếng xuống đất, tỏ vẻ hậm hực. Còn năm người kia về mặt cũng ra vẻ khích động vô cùng.

Đàm Anh cầm cái quạt nhỏ vừa phe phẩy vừa nói :

- Biết đâu sơn chủ lại không coi thường quý vị tiền bối ?

Huyết Chương Vô Thường Cao Thát bỗng nổi giận quát lớn :

- Mẹ kiếp, lão tử không làm cái trò hộ pháp quý này nữa !

Tích Tổ xen lời nói :

- Quý vị lão tiền bối người nào cũng là anh hùng trong đời, việc hi sinh tính mạng của mình cho một người bạn là sự rất thường, nhưng cũng phải nên xem chừng bạn ấy có phải là tri kỉ của mình không chứ !

Ma Diện Kim Ma Hách Liên Phương vỗ tay nói :

- Tiểu Tú nói rất đúng, anh em chúng ta đều do Điều huynh mời ra. Nếu Điều huynh là người chí khí thì chỉ bằng chúng ta bầu Điều huynh lên làm sơn chủ có hơn không ?

Ngũ m Quỷ Thủ Ô Hoàn cười nhạt mấy tiếng nhưng không trả lời ngay.

Thát Bộ Đoạn Hồn Trà Hồng cười ha hả lên tiếng :

- Hách đại tỷ, chị nói như vậy mà không sợ hiềm nghi, nhưng [X] tán thành ý kiến của chị.

Hách Liên Phương mặt đỏ bừng, trợn mắt lườm Trà Hồng một cái mặt hổ thẹn và hậm hực mắng :

- Bạn họ Trà này ăn nói chả cân nhắc tý nào.

Có lẽ y thị với Bát Khiếu Thư Sinh Điều Vũ Thông có tình cảm nên nghe thấy Trà Thông mới nói như vậy đã hổ thẹn đến thế.

Không bỏ lỡ dịp may Thiên Thiện lên tiếng :

- Theo sự nhận xét của lão thân thì với lực lượng của bảy chúng ta việc mời Điều huynh ra làm sơn chủ, chắc chẳng có ai dám phản đối ?

Qui Kiếm Sầu Cô Độc Nam la lớn :

- Lãnh hộ pháp dám nói dám làm rất hợp ý kiến của tiểu đệ.

Cao Thất nhìn Ô Hoàn và Hoách Phi rồi hỏi :

- Còn hai vị lão huynh này nghĩ sao ?

Ô Hoàn không có ý kiến gì, nhưng Hoách Phi thì ngang nhiên nói :

- Tiểu đệ không chịu kém ai hết.

Và y hỏi lại Cao Thất :

- Còn huynh thì sao ?

Cao Thất vừa cười vừa đáp :

- Tiểu đệ cũng không phải người nhút nhát sợ sệt gì cả.

Đang lúc ấy ngoài cửa đột nhiên có người xen lời nói :

- Cao huynh đang tức giận ai thế ? Có thể nói cho tiểu đệ biết không ?

Tích Tổ và Đàm Anh nghe tiếng nói quay vội người nhìn ra bên ngoài, thấy ngoài cửa một ông già tuổi trạc năm mươi, mặt gầy gò, tùm tùm cười trông rất hoà nhã đáng mến.

Mọi người đều đứng dậy chào :

- Điều huynh tới thật vừa lúc quá ! Anh em tiểu đệ đang có mấy lời tâm phúc muốn thưa cùng.

Điều Vũ Thông vừa cười vừa hỏi lại :

- Nghe nói Lãnh hộ pháp có đem theo hai thiếu niên hiệp sĩ tới, chẳng lẽ các vị muốn giới thiệu người hiền chăng

Y vừa nói vừa đưa mắt nhìn Tích Tổ và Đàm Anh, nhìn đi nhìn lại đôi ba lượt.

Không đợi Thiến Thiến giới thiệu hai người đã nhanh nhẩu đứng dậy vái chào Vũ Thông :

- Tiểu bối Lãnh Tú, Lãnh Tâm xin vái chào Điều lão tiền bối và mong lão tiền bối chỉ giáo cho luôn luôn.

Vũ Thông ngắm nhìn hai người một hồi lâu, rồi cười ha hả đáp :

- Hai vị ... thiếu hiệp miễn lễ !

Đứng trước mặt Bát Khiếu Thư Sinh hai nàng đều cảm thấy có vẻ không được tự nhiên vội lui về chỗ ngồi,

Vũ Thông hai mắt bỗng sáng ngời, chỉ thoáng cái đã dịu hiền.

Thiến Thiến là người rất thông minh, thấy vậy trong lòng vô cùng kinh hãi.

Bà ta biết Vũ Thông là người đa mưu lắm kế, mắt y chỉ sáng ngời một cái bên trong đã bao hàm rất nhiều quỷ kế rồi.

Mọi người ngồi xong, ai nấy đều nhìn cả vào Vũ Thông, trái lại không ai dám lên tiếng bày tỏ tâm ý của mình nên nhất thời trong phòng im lặng như tờ.

Bát Khiếu Thư Sinh ho khan hai tiếng rồi lên tiếng nói tiếp :

- Tiểu đệ tới không đúng lúc làm ngăn cản cả buổi cao luận hoan hỉ của quý vị, thật là mạo muội vô cùng. nhưng tiểu đệ đến đây có một việc rất quan trọng muốn truyền đạt cùng quý vị..

Thấy thái độ y có vẻ rất thận trọng, ai nấy đều trở mắt lắng tai nghe. Vũ Thông thấy mọi người chăm chú rất vừa lòng, liền thủng thẳng nói :

- Ngày hôm khai phái đại điển, sơn chủ vì có việc riêng không thể về chủ trì được nên bảo tiểu đệ mời một trong các vị nhân huynh tạm thay mặt Sơn chủ chủ trì buổi đại lễ ấy.

Sự thay mặt son chủ là một việc lớn lao quá sức nhưng vì giọng nói của Vũ Thông rất ôn tồn nên mới bớt chút gay gắt, tuy vậy ai nấy vẫn lộ vẻ ngạc nhiên khôn tả.

Nói tới đó, Vũ Thông bỗng nói nhanh hơn trước :

- Người đại diện Son chủ khỏi phải dùng mặt thực của mình [X] mặt nạ da người đẹp lên, không còn sợ người khác biết rõ mình là ai, vậy nhân huynh nào vui lòng đảm nhận trọng trách ấy ?

Ai nấy đều ngẩn người nhìn nhau hồi lâu không ai trả lời hết.

Vũ Thông lại nói tiếp :

- Tiểu đệ đang đợi chờ người hăng hái đảm nhiệm chỉ cần nói một tiếng là quyết định ngay.

Trà Hồng bỗng xen lời nói :

- Điều huynh có cho tiểu đệ xen lời nói một câu không?

Vũ Thông đáp :

- Trà huynh có việc gì cứ nói đi ! Chúng ta là anh em cái gì cũng có thể thương lượng được hết.

Trà Hồng nói tiếp :

- Điều huynh đã nói việc gì cũng có thể công khai thương lượng hết thì tiểu đệ mới dám nói điều này. Thưa Điều huynh, chẳng hay chủ của Vạn Dương sơn này là ai thế ?

Vũ Thông nghe hỏi ngẩn người ra, giây lát mới đáp :

- Thân phận của Sơn chủ lúc này tiểu đệ không thể nói rõ được Trà huynh lượng thứ cho !

Trà Hồng tỏ vẻ không vui cười nhạt mấy tiếng và y đành định thốt những lời khó nghe hơn, nhưng chưa kịp lên tiếng thì Cô Độc Nam cướp lời lên tiếng nói trước y :

- Tiểu đệ có một điều này cứ mãi tâm tức trong lòng, nhận không nói ra không chịu được.

Y không chờ Vũ Thông tỏ ý có chịu nghe mình hay không đã thao thao nói luôn:

- Sơn chủ không coi anh em tiểu đệ vào đâu nên mới không chịu cho anh em chúng tôi gặp mặt, như vậy tình nghĩa bạn hữu đã gián đoạn, sau này theo công ý của anh em chúng tôi thì muốn mời Điều huynh thay vào vị trí đó, chẳng hay Điều huynh nghĩ sai ?

Vũ Thông cả kinh vội xua tay đáp :

- Các vị chớ có dồn tiểu đệ vào chỗ bất nghĩa như thế ! Xin quý vị mau mau bỏ lời đề nghị này đi !

Ô Hoàn xen lời nói :

- Điều huynh cao minh, anh em tiểu đệ rất kính phục.

Vũ Thông vội nói với Ô Hoàn rằng :

- Chỉ có Ô huynh là người hiểu tiểu đệ nhất ! Tiểu đệ rất lấy làm cảm động. Việc đại diện Sơn chủ này phải là Ô huynh mới được ! Ô huynh là người rất có can đảm và rộng kiến thức, thế nào cũng đạt tới mức lấy giả làm thực.

Ô Hoàn nghĩ ngợi giây lát rồi hỏi lại :

- Không biết Sơn chủ có trọng thưởng gì không ?

- Công việc xong xuôi sẽ được thăng chức đệ nhị phó sơn chủ.

Rồi không đợi Ô Hoàn hoàn toàn đồng ý Vũ Thông liền móc túi lấy một cái mặt nạ da người và một viên thuốc màu đen trao cho Ô Hoàn và nói :

- Ô huynh uống viên thuốc này và bỏ cái mặt nạ da người vào túi, như vậy huynh đã là thân cận của Sơn chủ, có thể phát hiệu thi lệnh ngay được.

Ô Hoàn nhìn viên thuốc trong tay vội lui về phía sau một bước, tỏ vẻ chần chừ gượng cười hỏi :

- Chẳng lẽ Điều huynh không tin tiểu đệ hay sao ?

Vũ Thông tỏ vẻ bất đắc dĩ đáp :

- Tiểu đệ thừa lệnh hành sự, Ô huynh nên lượng thứ cho, nhưng công việc xong xuôi son chủ thể nào cũng cho huynh uống thuốc giải độc ngay.

Ô Hoàn cũng là tay đa mưu lắm kế, khi nào chịu uống viên thuốc độc ấy. Y đang cau mày kiểm kê chổi từ, ngờ đâu Tích Tố bỗng tùm tùm mỉm cười bước ra, cướp ngay được viên thuốc đó.

Vũ Thông thấy vậy liền giật mình kinh hãi vội hỏi :

- Lãnh tiểu hiệp...

Tích Tố đường hoàng đỡ lời :

- Tiểu bối muốn đại diện hộ Ô tiên bối !

Nói xong nàng bỏ ngay viên thuốc vào mồm nuốt luôn.

Cử chỉ của Tích Tố không những khiến Thiên Thiên và các người cả kinh thất sắc mà ngay Vũ Thông cũng ngạc nhiên nốt. Tuy y trừng mắt lên nhìn Tích Tố, nhưng y không lên tiếng nói một lời nào.

Vũ Thông suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Lãnh tiểu hiệp đã tình nguyện giả dạng Sơn chủ thì đệ [X] lại với Sơn chủ là Ô huynh giả dạng vì nếu nói là người ngoài Sơn chủ sẽ nổi giận và anh em chúng ta khó thoát khỏi tai vạ. Ô huynh thì tạm lánh mặt đi đừng để cho ai biết nhé !

Trà Hồng bực tức nói :

- Chúng ta không tuân lệnh Sơn chủ, không làm hộ pháp cho Vạn Suong này nữa thì đã làm sao !

Vũ Thông rầu rầu nét mặt đáp :

- Sự thế như thế này, đệ chả dám giấu quý vị nữa là Sơn chủ Vạn Dương với Ứng Thành Luân là một.

Mọi người (trừ Lãnh Thiên Thiên, Tích Tố và Đàm Anh) nghe đều kêu "ồ" lên một tiếng kinh ngạc.

Vũ Thông lại chậm rãi tiếp :

- Ứng Thành Luân ngoài mặt giả nhân giả nghĩa, còn bên trong thâm độc vô cùng. Đệ với các quý vị hiện nay đã trúng phải thuốc ngấm vô hình vô sắc đó của y rồi, nếu chúng ta không khéo léo để lấy được thuốc giải thì chắc chắn tất cả đều uống mạng hoặc suốt đời phải làm nô lệ cho y.

Nói xong, Vũ Thông đưa mắt nhìn mọi người và tiếp :

- Không tin quý vị thử vận công đủ tất cả các kinh mạch thì biết.

Một lát sau, Hoắc Phi bỗng nhảy lên lớn tiếng nắc nứu :

- Không xé xác Ứng Thành Luân ra từng mảnh ta thề không làm người !

Và ai nấy cũng đều chửi rủa om sòm vì đã thấy rõ lời nói của Vũ Thông quả thực không sai.

Thiên Thiên đưa mắt nhìn Đàm Anh và Tích Tố, mặt tỏ vẻ rầu rỏ dài nói :

- Cháu ! Già này đã làm hại hai cháu rồi !

Đàm Anh nhanh nhẩu đáp :

- Bà cô cứ yên tâm, với cái tên ma quỷ của Ứng Thành Luân thì làm gì nổi cháu đâu ?

Vũ Thông cả cười xen lời nói :

- La cô nương và Đàm cô nương ! Nếu lão phu không có hai cô nương trợ giúp thì lão phu đâu dám thẳng tay đối địch với Ứng Thành Luân ?

Mọi người nghe y gọi hai nàng là cô nương đều hoảng sợ và ngơ ngác. Họ tự cho mình mù quáng không biết hai thiếu niên này là nữ cái nam trang.

Tích Tố với Đàm Anh cũng kinh hãi, vì thấy Vũ Thông quả thực khôn hơn người, nhưng cả hai tự thị công lực của mình nên không hãi sợ chút nào chỉ tùm tùm cười....

Thiên Thiên vội nói :

- Điều huynh ....

Vũ Thông xua tay không để cho Thiến Thiến giải thích đã lên tiếng nói :

- Lãnh đại tỷ chớ có lo âu ! Tiểu đệ với hai cô nương này không có thù oán gì cả, chỉ muốn thành thực nói chuyện thôi !

Lúc này Tích Tổ mới lên tiếng hỏi :

- Lão tiên bối quả thực cao minh. Không biết lão tiên bối muốn chỉ giáo điều gì tiểu bối thể ?

Nàng đồng dạng nói không có vẻ gì hãi sợ. Vũ Thông cười một cách huyền bí nói tiếp :

- Cừ chỉ của lão phu ngày hôm nay chỉ muốn theo như chúng mình hẹn ước trước đây thôi.

Tích Tổ ngỡ ngác hỏi lại :

- Tiểu bối chưa gặp lão tiên bối lần nào, tiên bối nói như vậy khiến tiểu bối không hiểu chút nào !

Vũ Thông lớn tiếng cả cười nói :

- Cô nương chớ quên thực ! Cuộc hẹn ước ở Đào Nguyên ấy mà !

Tích Tổ kêu "ừa" một tiếng và nói :

- Thế ra lão tiên bối là ...

Vũ Thông vội ngắt lời nàng :

- Chúng ta đã hiểu nhau rồi là được, khỏi cần phải nói trắng ra làm chi.

Tích Tổ gật đầu không nói nữa, Vũ Thông ân cần dặn :

Viên thuốc đen mà cô nương vừa uống đó là thứ thuốc độc làm [X] rất chậm tên là Vạn Độc Hoá Cốt đơn. Phải bảy mươi hai tiếng đồng hồ sau nó mới làm nguy. Lão rất hồ thẹn chưa đánh lừa được y để lấy thuốc giải, vậy làm sao bây giờ ?

Đàm Anh vừa cười vừa nói :

- Vạn Độc Hoá Cốt đơn thì có nghĩa lý gì đâu !

Nói xong nàng quay đầu lại rỉ tai Tích Tổ khẽ nói :

- Chi bằng chúng ta giúp hết tất cả những người này giải độc cho họ một thể ?

Lời nói của Đàm Anh tuy nhỏ nhưng mọi người đều là cao thủ thượng thặng nên ai nấy cũng đều nghe thấy hết, đều kinh ngạc nhìn nàng.

Tích Tổ thấy mọi người nhìn mình, không do dự gì nữa, sự thật hoàn cảnh cũng không cho phép nàng lưỡng lự, nên nhanh nhẩu đáp :

- Hiền muội nói rất phải, vậy hiền muội mau lấy một chén rượu ấm lên đây !

Đàm Anh vội đi lấy một chén rượu ấm, Tích Tổ lấy một viên Bách Đơn hoàn hoà vào trong rượu rồi xè ra làm tám chén, chia cho mỗi người một và nói :

- Mời quý vị lấy một cái chén uống đi ! Chất độc ở trong người sẽ tan hết.

Vũ Thông tủm tỉm cười, uống luôn một chén và nói :

- La cô nương là dòng dõi của danh môn, quý vị cứ yên trí mà tin tưởng cô ta đi !

Thiến Thiến cầm chén rượu lên nhìn mọi người :

- Mời quý vị uống đi !

Tình hình này không cho phép mọi người nghi ngờ ai nấy vội cầm chén rượu uống luôn.

Tích Tổ thấy mọi người đều uống rượu Bách Độc Hoàn, trong lòng cao hứng vô cùng.

Chương 66: Chúng phản thân ly

Hôm mừng năm tháng năm tại Vạn Nhượng Cung trên núi Vạn Dương trông rất nhộn nhịp, Nguyên Thông đứng lẫn trong đám đông, cố chen vào trong cửa cung, vì chàng không muốn để người khác phát hiện hành tung của mình, cho nên đã hoá trang và làm ra vẻ ngớ ngẩn què mùa cục mịch. Thế là không còn ai chú ý đến chàng nữa. Chàng lựa một chỗ đứng có thể trông thấy cả chung quanh và trước sau. Trước hết chàng ngừng đầu nhìn lên đại điện để xem những quý khách tới dự là ai? Và chàng đã nhận ra được có rất nhiều giang hồ danh thủ tới dự.

Bên tân khách, Vạn Gia Sinh Phật ngồi hàng thứ nhứt, rồi đến ghế của phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Thanh Thành, Nga Mi, Chung Nam, Thiên Sơn, Côn Luân...vân...vân....

Sau cùng mới đến anh hùng hảo hán của hai giới hắc và bạch.

Người trong các đại môn phái chỉ có Hoa Sơn và Chung Nam là có người chương môn thân chinh đến dự, Phái Võ Đang cũng rất chú trọng đến việc này. Tuy người chương môn không tới nhưng Võ Đang cử lão đều tới hết. Các môn phái khác thì không có nhân vật nào xuất sắc tham dự cả.

Chàng phân tách tâm lí của những người tới đó ra như sau :

Hoa Sơn và Chung Nam hai phái vì mang ơn của Vạn Gia Sinh Phật Ứng Thành Luân cứu cho. Vì vậy hai chương môn mới phải coi Ứng Thành Luân như đại ân nhân của mình. Ứng Thành Luân bảo gì hai người chả phải tuân theo.

Phái Võ Đang thanh thế rất lớn, mục đích của họ ra sao người thông thạo thoáng trông đã biết. Còn sự hiện diện của các phái khác thì bình thường không quan trọng cho lắm.

Còn bên núi Vạn Dương thì hàng ghế trước chưa có một người ngồi, trên hàng ghế thứ hai, người ngồi ghế đầu lại là Nhất Tâm Vương Hoán một người trong Lư Sơn Tam lão, người thứ hai là Long Di Cái Ngự Tẩn, người thứ ba trông lạ mặt, người thứ tư, [X] anh em họ Cố.

Ngoài ra là những nhân vật bịt mặt đi tấn công phái Võ Đang nhưng bây giờ những người đó đều để mặt thực. Vì vậy Nguyên Thông nhận ra đa số họ là nhân sĩ có tên tuổi của chính phái. Không riêng gì chàng, những tân khách thấy thế cũng phải kính nể oai thế của núi Vạn Dương.

Vừa tới giờ Mão đã có ba hồi trống nổi lên, tiếp theo đó lại có tiếng chuông. Ai nấy đều yên lặng như tờ. Đằng sau điện có một đám người đi ra. Người đi đầu mặc áo đại hồng viền vàng, đầu đội mũo xung quanh màu vàng, quả nhiên trông rất oai phong, đúng là người đứng đầu của một đại môn phái. Theo sau Sơn chủ núi Vạn Dương này là năm người hai người đàn bà tiền thắng vào đại điện.

Ứng Thành Luân ngồi trên ghế thứ nhất của tân khách vội đứng dậy nghênh đón. Thấy vậy các người khác cũng đều đứng dậy theo y.

Vạn Dương Sơn Chủ cảm ơn thịnh tình của mọi người rồi đi đến chính giữa ngồi xuống. Bảy người theo sau chia ra ngồi ở ghế phó sơn và ghế hộ pháp.

Nhìn tính hình này Nguyên Thông ngờ ngác khôn tả. Chàng không hiểu Vạn Dương Sơn Chủ ngoài Ứng Thành Luân ra lại có một người nữa.

Chàng đang thắc mắc thì lễ khai phái đại diện của núi Võ Dương bắt đầu.

Những cuộc hành lễ ấy rất thông thường, nói tóm lại không ngoài vái trời đất tổ sư và tuyên bố từ nay trở đi phái Vạn Dương sẽ là một trong mười đại môn phái của võ lâm.

Theo luật lệ của võ lâm, một môn phái quật khởi, về võ học và đức độ phải hơn người và phải được các môn phái khác công nhận thì mới không bị khinh thường và mới được liệt vào hàng đại môn phái. Phái Vạn Dương này xuất hiện một cách đột ngột. Về uy, không đủ làm cho người ta phục, về đức, không đủ để cảm hoá người mà đã vội vàng lập phái như vậy là phạm tiền lệ của võ lâm từ trước tới nay.

Lúc ấy Vạn Gia Sinh Phật Ứng Thành Luân với địa vị tân khách từ từ đứng dậy rất trang nghiêm chúc mừng rằng :

- Bốn nhân đại diện cho Chính Nghĩa Chi Cung xưa nay vẫn chủ trương duy trì chính nghĩa của võ lâm, tán thành quý phái được đứng sát cánh với các đại môn phái khác mà tạo phúc cho thiên hạ.

Người chương môn phái Hoa Sơn cũng đứng lên bày tỏ ý kiến :

- Bốn phái cũng vui lòng làm bạn với quý phái và cùng ...

Y vừa nói tới đó, thì trong đám đông đã có một tiếng cười nhạt nổi lên và tiếng người nói rất lớn :

- Phái theo đuôi không sợ hổ thẹn với lời nói hay sao ?

Tiếng nói vừa dứt, bốn bề đều có tiếng hưởng ứng.

Người chủ trì môn phái Hoa Sơn không dám nói nữa, vội cúi đầu ngồi ngay xuống.

Người chủ trì môn phái Chung Nam đưa mắt nhìn Ứng Thành Luân một cái rồi ngồi yên chứ không dám đứng lên nói như người của phái Hoa Sơn nữa.

Ứng Thành Luân tròn tròn xoe đôi mắt lên nhìn quần hùng một lượt rồi gọi thủ hạ lấy một cái hộp gấm, y thân hành mang đến cho người chủ trì môn phái Vạn Dương và nói :

- Lão với danh nghĩa của Chính Nghĩa Chi Cung xin tặng quý phái một thanh kiếm Chính Nghĩa Chi Kiếm, xin quý chủ trì môn nhận cho. Sau này quý phái giờ thanh kiếm lệnh này ra thì tất cả những người của Chính Nghĩa Chi Cung đều xin tuân lệnh của quý chủ trì môn hành sự tức thì.

Mọi người rất lấy làm ngạc nhiên không hiểu sao Chính Nghĩa Chi Cung lại nâng đỡ Vạn Dương phái nồng nhiệt như vậy. Trong đám đông lại có tiếng cười nhạo vọng tới và có tiếng người nói :

- Sao không hợp Chính Nghĩa Chi Cung với Vạn Dương phái làm một có phải hơn không?

Vạn Gia Sinh Phật Ứng Thành Luân nghiêm nét mặt lại đáp :

- Chính Nghĩa Chi Cung xưa nay chỉ có một mục đích là nâng đỡ và trợ giúp những người có chính nghĩa hay làm việc chính nghĩa. Nay phái Vạn Dương đông như nêm và nhiều anh tài xuất chúng, sau này sẽ là một cột trụ của võ lâm ; như vậy lão phu không nâng đỡ thì còn nâng đỡ ai nữa ?

Y nói xong, tiếng cười nhạo im hẳn.

Chủ trì môn của phái Vạn Dương lên tiếng, thoát tiên y nhìn Vạn Gia Sinh Phật mà nói rằng :

- Ứng lão tiên bối đức cao vọng trọng, không nên vì việc của môn phái mà thất lễ với các bạn trong thiên hạ. Bần tịch tự biết đức hèn tài mọn không đáng lãnh đạo phái Vạn Dương nên mới có những chuyện xảy ra như vậy.

Nói tới đó, y quay đầu lại nghiêm nghị bảo Bát Khiếu Thư Sinh Điều Vũ Thông :

- Bát Khiếu Thư Sinh nghe lệnh !

Rồi người chủ trì môn của phái Vạn Dương tuyên bố :

- Bần tọa tài đức hèn mọn không dám lãnh đạo môn phái. Nay muốn gây một khuôn mẫu tốt đẹp cho môn phái, bần tọa xin cáo lui từ giờ trở đi phó sơn chủ sẽ là người chủ trì môn của môn phái.

Điều Vũ Thông với Tích Tổ đã bàn định mưu kế với nhau từ trước nên y không tỏ vẻ từ chối.

Vạn Gia Sinh Phật thấy vậy tức giận vô cùng, quên mình là địa vị tân khách, đứng dậy nói :

- Người chủ trì môn chớ có nản và rút lui như thế. Những sự quấy rối bên ngoài sẽ có lão phu dàn xếp cho.

Người chủ trì môn đáp :

- Tình hình của lão tiên bối tại hạ xin tuân lệnh, nhưng môn phái từ khi sáng lập tới giờ người chủ trì môn không nói thì thôi, đã nói thì không bao giờ thay đổi hết.

Thế rồi y không thèm nhìn Vạn Gia Sinh Phật, nghiêm nghị nói với Vũ Thông :

- Phó sơn chủ mau vái tạ tổ sư, chính thức lên làm chủ trì môn đi.

Vũ Thông liền tuân theo vái lạy tổ sư rồi nhận chức chủ trì môn.

Ứng Thành Luân như thẳng cảm ngậm bồ hòn, không sao nói lên tiếng được, chỉ cười nhạo luôn mồm.

Tích Tổ giao xong chức chủ trì môn, không chờ Vũ Thông dẫn mọi người ra tống tiễn, liền giờ khinh công đi vào phía sau điện biến mất.

Thấy nàng giờ khinh công Phiêu Hương Bộ ra Ứng Thành Luân cũng phải giật mình kinh hãi bụng bảo dạ rằng :

"Sao y lại biết sử dụng Phiêu Hương Bộ như thế ? Như vậy y không phải là Ô Hoàn rồi".

Nghĩ như vậy, y tức giận khôn tả đưa mắt nhìn Vũ Thông, đồng thời dùng mật ngữ truyền âm chất vấn :

- Điều Vũ Thông ngươi có dụng ý gì thế ?

Vũ Thông lớn tiếng công khai đáp :

- Bồn toạ, chương môn của phái Vạn Sơn Dương, trước mặt quần hùng thiên hạ đây, không biết Ứng huynh định chỉ giáo gì thế ?

Hiển nhiên y không coi Ứng Thành Luân vào đâu hết, khiến Ứng Thành Luân hổ thẹn vô cùng.

Ứng Thành Luân quá tức giận liền lạnh lùng khẽ nói :

- Ngươi tự nhận đã thoát khỏi bàn tay của lão phu hay sao ?

Vũ Thông làm ra vẻ không hiểu lời nói của Ứng Thành Luân và cố ý nói to cho mọi người nghe thấy :

- Thừa cái gì không thoát khỏi bàn tay của Ứng huynh ?

Ứng Thành Luân không ngờ Điều Vũ Thông dám trả lời mình như vậy. Y ngờ y có việc gì không hay cho y sắp xảy ra. Tuy nhiên y cũng cố nén giận, dùng nhĩ ngữ truyền thanh, nói với Vũ Thông rằng :

- Ngươi đừng có quên rằng ngươi và các bạn bè thân tín của ngươi đã trúng chất độc vô hình vô sắc của lão phu rồi, và ngay bây giờ lão phu cũng có thể giết ngươi trong nháy mắt.

Nói xong đoạn y móc túi lấy một trái cầu nhỏ như quả cam và tiếp tục dùng nhĩ ngữ truyền thanh nói với Vũ Thông :

- Lão phu chỉ cần bấm vào một cái chốt trên trái cầu này là có một luồng khí độc bắn ra, chạm vào người nào là người ấy chết ngay lập tức. Chắc ngươi đã từng biết tài dùng thuốc độc của lão phu rồi chứ gì ! Lão phu khuyên ngươi không nên nghe người ta, phản lại lão phu mà chết uống mạng.

Điều Vũ Thông cũng biết những điều Ứng Thành Luân nói đều đúng sự thực nhưng giờ đây y đã được uống Bách Độc Hoàn và được phe Thẩm Nguyên Thông trợ giúp rồi thì y còn sợ gì Ứng Thành Luân nữa.

Vì vậy y theo như kế hoạch đã định với Tích Tố là cố ý chọc tức Ứng Thành Luân nên thản nhiên đáp :

- Bồn toạ xin cung kính chờ Ứng huynh khảo nghiệm đây !

Lời nói của Điều Vũ Thông cố ý để cho mọi người đều nghe thấy tiếng xì xào nổi lên không ngớt, làm cho Ứng Thành Luân càng tức giận.

Trong một phút quá tức giận Ứng Thành Luân quên hẳn mình là "Vạn Gia Sinh Phật" tân khách của phái Vạn Dương, quát lớn :

- Điều Vũ Thông, có lẽ ngươi không muốn sống nữa chắc !

Nói xong, y hường quả cầu về phía Vũ Thông bấm chốt, liền có luồng sáng bạc nhắm người Vũ Thông bắn tới. Vũ Thông vì phản ứng tự nhiên lướt sang một bên tránh né. Luồng sáng đó trúng phải một đại hán phụ trách công việc tiếp khách đứng sau Vũ Thông chừng hơn một trượng. Đại hán nọ chỉ la được một tiếng rồi ngã vật ra chết tót, mặt mũi thâm tím, hẳn nhiên đã trúng phải một thứ thuốc kịch độc rồi !

Mọi người trong đại sảnh còn chưa hết kinh ngạc thì Ứng Thành Luân lại cầm quả cầu quét ngang một cái, nhắm người Vũ Thông tấn công tới tấp. Vũ Thông bị luồng khí độc trúng ngay vào mặt, Ứng Thành Luân tưởng y thế nào cũng mạng vong: nào ngờ Bát Khiếu Thư Sinh bỗng cười lên ha hả, tỏ vẻ chế nhạo và đáp :

- Thuốc độc của ngươi làm sao sát hại được ta !

Lúc đó quần hùng trong đại sảnh xôn xao vô cùng. Ai nấy đều ngạc nhiên không hiểu tại sao "Vạn Gia Sinh Phật" lại nổi giận và ra tay tàn ác như vậy.

Không khí trong đại sảnh thật vô cùng căng thẳng !

Nhiều người tỏ ra bất mãn, nhiều người tỏ ra nghi ngờ hành động ám muội của Ứng Thành Luân.

Điều Vũ Thông thấu mưu kế của y gần thành công rồi, liền cố tình chọc tức thêm cho Ứng Thành Luân nổi khùng hơn nữa nên lại lớn tiếng nói :

- Thừa quý vị quần hùng, tôi xin kể rõ lai lịch của phái Vạn Dương này, vì sao thành lập ? Của ai ? Do ai giật dây ? m mưu làm bá chủ võ lâm với những thủ đoạn tàn bạo như thế nào ?....

Ứng Thành Luân nghe Điều Vũ Thông nói đến đây nín không được nữa, bèn rống lên một tiếng, nhảy xổ vào Vũ Thông tấn công một chương. Chương lực của y mạnh như vũ bão và y ra tay quá nhanh Vũ Thông không kịp né tránh đành phải vận công đưa chương ra chống đỡ.

Chương lực hai bên chạm nhau kêu đánh "bùng" một tiếng. Vũ Thông bị đẩy bắn về phía sau hơn một trượng, mặt mày tái mét, thổ ra mấy cục máu. Như vậy đủ hiểu công lực của Ứng Thành Luân hơn Vũ Thông rất nhiều.

Sau khi tấn công Vũ Thông, Ứng Thành Luân biết rằng bộ mặt giả nhân giả nghĩa của y không thể che mắt thiên hạ quần hùng được nữa rồi, liền rú lên một tiếng, liền ra hiệu cho các thủ hạ thân tín chặn các cửa ngõ lại sửa soạn ra tay.

Y tiến lên định bồi thêm cho Vũ Thông một chưởng nữa thì bỗng một bóng người nhanh như điện lướt tới trước mặt y, lên tiếng thỏ thẻ nói :

- Người có nhận ra ta không ?

Người chặn trước mặt Ứng Thành Luân là một thanh niên đáng người nhỏ bé và tiếng nói thanh thanh như tiếng con gái. Ứng Thành Luân nghe giọng nói quen tai lắm, chưa kịp nghĩ ra là ai thì thanh niên thư sinh lại nói tiếp :

- Võ Lâm Nhất Quái Đàm giả hiệu (khi nói đến hai chữ giả hiệu thanh niên lại nhặt giọng ra vẻ chế nhạo Ứng Thành Luân) không còn nhớ tiểu nữ nữa à ?

Thanh niên chế nhạo Ứng Thành Luân này chính là Đàm Anh. Quần hùng trong đại sảnh nghe nàng nói với Ứng Thành Luân như vậy, ai nấy đều tỏ vẻ kinh ngạc. Có nhiều người đã biết nàng là Đàm Anh giả trai rồi.

Ứng Thành Luân cũng vậy, sau khi nghe Đàm Anh nói như thế liền lên tiếng :

- Đàm cô nương định ngăn cản việc của lão phu chăng ?

Theo mưu kế của Tích Tố, Đàm Anh cố ý chọc tức và bêu xấu Ứng Thành Luân trước mặt quần hùng để thiên hạ võ lâm rõ bộ mặt giả nhân giả nghĩa của y thêm; nàng liền nhếch mép cười tỏ vẻ khinh thị Ứng Thành Luân và nói:

- Xin Ứng lão tiền bối trả lại cho tiểu bối hai viên m Dương Ngọc bối mà tiền bối đã cướp trắng của tiểu bối. Nếu tiền bối không trả bắt buộc tiểu bối phải dùng võ lực lấy lại.

Trước kia Ứng Thành Luân giả mạo làm Võ Lâm Nhất Quái, ở chung với Đàm Anh một thời gian khá lâu. Y biết rõ võ công của Đàm Anh đối với y như trứng chọi với đá. Vậy mà giờ đây nàng lại kiêu ngạo đòi giờ võ lực ra bắt y trả ngọc thì thật là một chuyện khôi hài. Nhưng y thấy nét mặt và dáng điệu của Đàm Anh nhon nhon tịt thị không coi y ra gì cả nên tức giận khôn tả, giờ tay áo lên phất mạnh một cái và nói:

- Bước ra !

Kinh phong trong tay áo y mạnh như gió bão nhằm Đàm Anh công tới, tuy y còn nương tay chỉ dùng có năm thành công lực thôi.

Đàm Anh mỉm cười, giờ Phiêu Hương Bộ Pháp ra, nhanh như chớp lướt sang bên trái một trượng, tránh khỏi chưởng lực của Ứng Thành Luân một cách rất ung dung và dễ dàng.

Trong khi Thành Luân đang kinh ngạc vì bộ pháp quá nhanh của Đàm Anh thì Đàm Anh lại nhanh như chớp lướt sang bên phải Thành Luân rồi mới ra tay tấn công y một chưởng.

Chưởng Lực của nàng cũng mạnh như vũ bão nhưng đối với Thành Luân nàng chưa phải là địch thủ ngang tay nên Ứng Thành Luân chỉ dùng tay áo phất một cái chưởng lực của Đàm Anh lại bị đẩy lùi "bùng" một tiếng rung chuyển cả đại điện đồng thời Đàm anh bị đẩy lùi lại mấy bước. Còn Thành Luân vẫn đứng nguyên chỗ cũ mỉm cười ngạo nghễ.

Đàm anh vô cùng tức giận toan giờ toàn lực tấn công nữa thì Tích Tố vội lướt tới ngăn cản khi đó nàng vẫn giữ bộ mặt giả chưởng môn Vạn Dương. Nàng từ từ tiến tới trước mặt Thành Luân rồi giờ tay gỡ mặt nạ, xoắn tóc, hiện ra một thiếu nữ xinh đẹp vô cùng.

Trong đại sảnh có nhiều tiếng la lên nho nhỏ:

- La cô nương, La tiểu hiệp ...

Sau khi hiện rõ bộ mặt thực, Tích Tố mới lấy ra một chiếc túi gấm và lớn tiếng nói với quần hùng:

- Cái túi này, tiểu bối lập tranh phượng ngàn kẻ mới lấy trộm được của Ứng lão ma đây. Trong túi này có những vật minh chứng tội ác của lão.

Tích Tố, Đàm Anh và Nguyên Thông đều là những người trong danh môn chính phái, một lời nói ra ai cũng phải tin là thực. Và lại lúc đó bộ mặt gian ác của Ứng Thành Luân đã quá lộ liễu rồi nên mọi người nhao nhao đòi Tích Tố mở ngay cho họ xem

Ứng Thành Luân không những không có ý ngăn cản Tích Tố mà còn cười lên ha hả rồi nói:

- Lão phu là Vạn Dương Sơn chủ. Vạn Dương Sơn chủ là lão phu. Lão tự nhận đây xem các người làm gì được ta nào ?

Ứng Thành Luân bất chấp mọi người phản ứng ra sao, lại nói tiếp:

- Bây giờ lão phu không những thừa nhận thân phận của mình mà còn nói cho các người biết sự thực dĩ vãng, con nhỏ họ La kia mi lấy cái thẻ lệnh bài ngọc xanh ở trong tay trao cho người chưởng môn phái Hoa Sơn xem y có biết lai lịch của vật đó không?

Tích Tố mở cái túi ra, quả có một cái thẻ lệnh bài ngọc xanh, nàng ném cho người chưởng môn phái Hoa Sơn. Người của phái Hoa Sơn bắt lấy cái thẻ ngọc, mặt liền biến sắc, quát lớn:

- Ứng lão ma, người đêm khuya đến đánh lén phái Hoa Sơn chúng ta không ngờ lại là người.

Ứng Thành Luân tỏ vẻ khinh thị đáp:

- Lão phu không dám cướp công của người khác, Cổ huynh người đã đấu với người hơn hai trăm hiệp mà không phân thắng bại, hiện giờ đang ngồi ở cạnh lão ăn mày già kia.

Nói như vậy là y có ý nói: đến thủ hạ của ta mà ngươi cũng địch không lại !

Người chương môn là người đứng đầu một môn phái tất nhiên khi nào y lại chịu mất sĩ diện như thế. Người chương môn phái Hoa Sơn vội nhảy xổ lại tấn công Ứng Thành Luân thân hình của y chưa tới chương lực đã tới trước.

Công lực của người chương môn ấy tuy cao siêu, nhưng so sánh với Ứng Thành Luân thì hãy còn kém xa, nên người của y bị luồng gió tay áo của Ứng Thành Luân cản trở rớt xuống giữa điện. Y đang định xông đến tấn công tiếp thì ánh sáng của trái hạt châu đã chiếu đúng mặt y.

Mọi người thấy người chương môn của phái Hoa Sơn rú lên một tiếng ngã lăn ra đất tức thì.

- "Người chương môn của phái Hoa Sơn bị Ứng lão ma hại bằng thuốc độc rồi."

Có người lớn tiếng nói như vậy.

Mọi người đều tỏ vẻ không yên.

Ứng Thành Luân đắc chí cười ha hả nói tiếp:

- Phải, không những y mà các tân khách và các bạn hữu tới đây đều trúng thuốc độc hết.

Y vừa nói dứt lời, tiếng bàn tán xôn xoa và tiếng mắng chửi om sòm nổi lên làm ồn cả toà đại điện ấy.

Tuy vậy không ai dám xông lại tấn công Ứng Thành Luân, vì họ sợ ánh sáng xanh của trái hạt châu chiếu vào mặt mình.

Ứng Thành Luân cười nhạt mấy tiếng lại nói tiếp:

- Con nhãi họ La lấy nốt cái Đà Long Đòm ra trao trả cho chương môn phái Chung Nam đi.

Người chương môn phái Chung Nam bắt lấy Đà Long Đòm của Tích Tổ ném tới, khóc oà lên một tiếng, rồi chạy thẳng ra ngoài đại điện.

Ứng Thành Luân vẫn cười như thường không thèm đếm xỉa tới, mọi người rất lấy làm ngạc nhiên thấy người chương môn của phái Chung Nam đã xông ra tới ngoài cửa đại điện rồi mà Ứng Thành Luân cứ để cho đi.

Ngờ đâu trong lúc mọi người đang thắc mắc, thì bỗng có tiếng quát:

- Quay trở lại !

Người chương môn phái Chung Nam công lực cao siêu như thế nhưng lạ thay, khi nghe thấy tiếng quát nọ đã quay bắn trở lại. Hiển nhiên cửa điện đã có tay chân của Ứng Thành Luân mai phục.

Mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau, thì Ứng Thành Luân lại trợn mắt hung ác nhìn mọi người một lượt rồi quát:

- Các vị khỏi phải kinh hoàng, lão phu rất có y chiêu hiền nạp sĩ, vị nào vui lòng ở lại bổn sơn giúp lão phu đề cùng mưu đồ bá nghiệp, người đó sẽ là bạn thân của lão phu ngay và xin mời sang một bên [X]

Y oai bức lợi dụng giờ hết thủ đoạn lưu manh ra, Đàm Anh thấy vậy lớn tiếng cười một hồi đáp:

- Ta muốn làm sơn chủ của núi Vạn Dương này ngươi có bằng lòng không ?

Ứng Thành Luân vừa cười vừa đáp:

- Quý hồ ngươi qui thuận lão phu, chức sơn chủ ấy có phần [X] ngươi.

Đàm Anh cười nói:

- Chỉ e thủ đoạn đề hèn của ngươi không làm gì nổi tiểu gia thôi.

Ứng Thành Luân cười như điên như khùng:

- Vạn độc hoá cốt đơn của lão phu đã trấn động cả hoàn vũ được lão phu nghiên cứu tinh vi, lão phu chỉ cần dùng ánh sáng của trái hạt châu này dẫn độc thì khắp thiên hạ không ai có thể giải được.

Đàm Anh nghe nói vội đáp:

- Vậy chất độc trong người Bát Khiếu Thư Sinh Đàm Vũ Thông do ai giải thể ?

Ứng Thành Luân không ngờ Đàm Anh lại nhanh trí khôn ngoan ra được Bát Khiếu Thư Sinh mà đem dẫn chứng, khiến y không khoe khoang thêm được nữa.

Đàm Anh chỉ mũi mình và nói:

- Người giải độc cho y chính là mỗ đây.

Nghe Đàm Anh nói như vậy Thành Luân lúc đó mới giật mình kinh hoàng. Y không hiểu tại sao thứ thuốc độc của y đã tồn gần cả đời người nghiên cứu mà con nhỏ này giải độc được ? Tuy nhiên y đoán rằng thuốc giải được thuốc độc của y phải quý giá lắm. "Con nhỏ " này làm gì có đủ đề cho tất cả những cao thủ đôi phương của y trong đại điện này uống phòng ngừa trước được. Và lại chỉ có những người bị y kiểm chế bằng thuốc độc thì mới tin con nhỏ mà uống thuốc giải, còn những người chưa bị y kiểm chế hoặc chưa biết đã trúng độc thì ai chịu uống.

Nghĩ như vậy, Thành Luân thấy yên tâm rồi dơ tay ra hiệu quát to lên một tiếng ! Tiếng quát của y vừa dứt, lập tức có bốn ông già áo xanh, hình dạng cổ quái, nhanh như điện chớp lướt ra vây lấy Tích Tổ và Đàm Anh.

Thấy vậy tám cao thủ của phái Chung Nam và Hoa Sơn không kể gì đến sống chết, bốn phương tám hướng nhảy xổ vào tấn công Ứng Thành Luân, cuồng phong bốn phía mạnh như vũ bão ập tới người lão ma.

Thành Luân nhếch mép cười một cách nham hiểm, khẽ nhún một cái, thân hình đã vọt lên quá đầu tám cao thủ, hữu chưởng phóng ra một luồng kinh phong đề chưởng lực của tám cao thủ xuống đồng thời ta chưởng cầm trái cầu bấm chốt, toả ra một luồng sáng bạc, nhắm mặt tám cao thủ lia ngang một cái. Bốn trong tám cao thủ (ba của phái Chung Nam, một của phái Hoa Sơn) không tránh kịp, trúng phải luồng sáng bạc. Họ chỉ la lên được một tiếng hãi hùng, rồi cả bốn lần ra chết không kịp trời. Bốn cao thủ còn lại thất sắc đứng im như tượng gỗ. Trừ phe của Tích Tổ, những người khác trong đại điện đều bàng hoàng kinh ngạc, cảm giận Ứng Thành Luân tím gan tím mặt nhưng lâm vào thế yếu nên chưa ai dám ra tay. Bảy vị hộ pháp đã được Tích Tổ cho uống Bách Độc Hoàn, không sợ thuốc độc của Ứng Thành Luân nữa; nhưng Điều Vũ Thông bị thương nặng Ô Hoàn lại [X] nên chỉ còn có năm vị. Họ cũng biết với số người này không đủ để đấu với Ứng lão ma và đám thủ hạ rất đông của y mai phục đâu đây, không ai nín nhịn được nữa liền đưa mắt cho nhau sửa soạn ra ay. Phải nói thêm là Vương Hoán, Ngụy Tấn và anh em họ Cổ cũng không sợ gì thuốc độc của Thành Luân nhưng vì đã có ước hẹn với Nguyên Thông và chưa thấy chàng xuất hiện nên còn chần chừ chờ đợi.

Ngay lúc đó ngoài cửa điện có một bóng người nhanh như điện lên vào.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Điền Dương Tứ Ác

Người đó vào tới trong điện đưa mắt nhìn trận đấu một hồi rồi cau mày lại, tiến tới gần, cất tiếng cười quái dị nói:

- Ứng lão ma chỉ biết hà hiếp tiểu bối thôi, lại đây, chúng ta thử tài với nhau một phen xem ai hơn ai kém nào.

Giọng nói của người ấy khó nghe lắm, khiến ai cũng phải chú nhìn vào người y.

Đàm Anh rú lên một tiếng, điểm nhanh đầu ba thế sáo gạt hai thanh kiếm của hai ông già sang bên rồi chạy lại gần người đó hỏi:

- Nguyên đại ca đã tới chưa?

Thì ra người đó chính là Đàm Ký Ngu, Đàm Anh tưởng Nguyên Thông cùng đi với ông ta nên mới hỏi như vậy.

Tích Tổ cũng gạt hai ông già sang bên, đi tới gần nhìn Nhất Quái có lẽ cũng muốn hỏi thế.

Đàm Ký Ngu vừa cười vừa hỏi lại"

- Nguyên nhi không đi cùng với hai cháu ư ?

Hiển nhiên ông ta vẫn chưa gặp Nguyên Thông.

Tích Tổ với Đàm Anh nhìn tỏ vẻ ngạc nhiên, hai nàng không ngờ tới giờ này Nguyên Thông vẫn còn chưa đến.

Đang lúc ấy trong đám đông có người ngó ngán bước ra lớn tiếng nói:

- Ai bảo tôi chưa tới nào ?

Y vừa nói xong, giơ tay lên vuốt mặt một cái đã khôi phục lại bộ mặt thật ngay.

Đàm Anh cả mừng vội nói:

- Thế ra đại ca đã lấy từ lâu rồi đấy à ?

Nguyễn Thông đáp:

- Cảm ơn hai vị hiền muội không tốn một chút hơi sức nào đã khiến chúng phải lòi đuôi hồ ly ra.

Đàm Anh vừa cười vừa nói:

- Đó là diệu kế của chị Tổ đấy !

Bốn người vui vẻ chuyện trò hình như không coi bọn Ưng Thành Luân vào đâu cả.

Ưng Thành Luân ngồi ở trên ghế chủ tịch thấy vậy không nhịn được liền cười nhạt mấy tiếng hỏi:

- Tiểu tử ngươi có nhận được mấy ông già này không ?

Nguyễn Thông giả bộ làm như kinh ngạc kêu lên một tiếng rồi đáp:

- Người vừa nói là Vương bá bá với Ngụy bá bá phải không ? Sao các gia gia này lại không biết ?

Ưng Thành Luân gật đầu nói:

- Được lắm, ngươi biết hai người đó rồi thì chúng ta để nói chuyện với nhau lắm!

Nguyễn Thông vừa cười vừa nói tiếp:

- Từ mình nhận không nổi để lòi đuôi hồ ly ra, sao người lại tính cái đó vào bốn thiếu hiệp được.

Ưng Thành Luân nói:

- Chúng ta bắt đầu nói về vấn đề khác cũng được mà.

Nguyễn Thông cười ha hả đáp:

- Ngươi lắm trò khi thực !

Ưng Thành Luân không thèm đếm xỉa đến tiếng cười mỉa mai của Nguyễn Thông mà chỉ đem chuyện của mình ra nói với chàng tiếp:

- Phán sơn chủ của bốn sơn giữa đường bội phản, từ ngày hôm nay trở đi ngươi sẽ là Phó sơn chủ của bốn sơn.

Nguyễn Thông giả bộ làm như tức giận đáp:

- Ngươi trưng cầu ý kiến ta hay là ngươi ra lệnh thế ?

Ưng Thành Luân đáp:

- Muốn thế nào cũng được, quý hồ xem ngươi có biết điều hay không ấy thôi.

Nguyễn Thông gật đầu đáp:

- Ta nhận lời rồi. Nhưng..

Đàm Anh không sao nhịn được tức giận xen lời hỏi:

- Nguyên đại ca nói gì thế ?

Nhất Quái với Tích Tổ tuy không kinh hãi thất thanh la lên, nhưng mặt hai người đã biến sắc rồi. Còn các nhân vật chính phái khác cũng khẽ lắc đầu thờ dãi.

Nguyễn Thông đưa mắt ra hiệu cho Đàm Anh và dùng một ngữ truyền thanh an ủi nàng rằng:

- Hiền muội cứ yên tâm, ngu huynh đã có kế hoạch khác, tạm thời kéo dài thời gian để thi hành kế hoạch. Hiền muội nên nói với ông lợi dụng thì giờ quý báu này mau vận hóa độc đại pháp cứu chữa cho những người có mặt tại đây để lúc ra tay đấu khởi có nhiều người bị chết oan.

Đàm Anh dùng mặt ngữ truyền thanh nói lại:

- Bảo ông chữa cho cả những người cả chính lẫn tà ư ?

- Phải, bất phân chính tà.

Đàm Anh nghe lời kéo Nhất Quái sang một bên bàn tán công việc đó.

Nguyên Thông lại nói với Ứng Thành Luân:

- Nhưng mỗ cần phải Vương gia gia thân chinh nhận lời mỗ mới chịu nhận.

Ứng Thành Luân thấy điệu kẻ của mình sắp thành công liền cười đáp:

- Người nói rất có lý, để lão phu thương lượng với Vương huynh coi xem sao ?

Nói xong, y quay lại chào Nhất Tâm Cư Sĩ Vương Hoán rồi hỏi:

- Vừa rồi tiểu đệ nói với Thâm tiểu hiệp, chắc Vương huynh đã nghe thấy hết.

Vương Hoán không thèm ngừng mặt lên nhìn lại y chỉ lạnh lùng đáp:

- Chuyện của người với y có liên quan gì đến ta đâu.

Ứng Thành Luân hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Tiểu đệ không muốn Vương huynh chịu đau khổ, nên mới tạm nghỉ cách như vậy, sau này chúng ta đã là người nhà với nhau, Vương huynh muốn gì mà chẳng được.

Nhất Tâm Cư Sĩ cười ha hả đáp:

- Ứng lão quỷ, người đừng có nằm mơ nữa. Với sự sống chết người thân của ta có nghĩa lý gì đâu. Khi nào ta lại chịu để cho người khi hiếp như vậy.

Ứng Thành Luân nghe thấy Vương Hoán nói thế sầm nét mặt nói tiếp:

- Nhưng Vương huynh đừng có quên lão an mầy già với tên họ Cổ sẽ bị lụy bởi tính cố chấp của huynh đấy.

Vương Hoán cười như điên như khùng nói:

- Nếu các người ấy thành tâm đi theo lão thì lão phu cũng không tiện từ chối.

Ứng Thành Luân cả giận nói tiếp:

- Vương huynh không nhận lời lão phu, tất cả người có mặt trong điện này cũng đừng hòng sống sót ra khỏi nơi đây.

Nói xong, y đưa mắt nhìn các người trong điện. Nhưng nhìn tới đâu y lại nghi ngờ tới đó.

Thì ra Võ Lâm Nhất Quái đã vận Hoá độc thần công xuyên đi qua lại trong đám đông, phàm người nào bị ông va chạm phải chất độc trong người đều tan hết hoặc không sợ chất độc của Ứng Thành Luân nữa. Cách giải độc của ông ta không cần phải cho uống thuốc, cho dù người ta đã được ông giải độc cũng không hay biết gì cả.

Ứng Thành Luân thấy ông ta đi xuyên qua xuyên lại trong đám đông trong lòng hoài nghi hết sức, nhưng mắt y sắc bén như vật cũng không hiểu ông ta xuyên qua xuyên lại làm chi.

Lúc ấy Vương Hoán lại kiêu ngạo hỏi:

- Người tin có thể giết chết được các người kia ư ?

Lúc ấy Nhất Quái đã chạm gần hết những nhân vật chính tà rồi, vì mọi người thấy ông ta là bề trên của Nguyên Thông, nên ông ta đụng phải cũng không để ý tới. Nhưng khi ông ta đi tới trước mặt của bọn thủ hạ của Ứng Thành Luân thì bọn này không để ông đi nữa.

Lúc ấy đang là lúc Vương Hoán đang kể tội Ứng Thành Luân.

Ứng Thành Luân liền cầm trái hạt châu hậm hực nói:

- Đề lão phu giết chết mấy người cho mà xem mới được.

Nói xong, y chiếu ngay mặt Tinh Nhất Đạo trưởng, người đứng đầu Võ Đang CỬU Lão.

Tinh Nhất đạo trưởng giựt mình kinh hãi tránh né liên tiếp, nhưng không sao tránh được.

Các trưởng lão khác của phái Võ Đang kinh hoàng la lớn. Ai nấy tưởng Tinh Nhất đạo trưởng thế nào cũng chết, ngờ đâu họ chỉ kinh hoàng một phen thôi, chứ Tinh Nhất không việc gì cả.

Trái lại Ứng Thành Luân kinh ngạc vô cùng y lại xoay ánh sáng hạt châu vào những người y định xử tử, nhưng y càng chiếu bao nhiêu thì càng kinh sợ bấy nhiêu vì không người nào ngã lăn ra chết hết. Y mặt tái mét ngơ ngác khôn tả, bỗng nhiên nghiêng răng kêu côm cộp, lại xoay ánh sáng hạt châu chiếu vào mặt anh em họ Cố.

Vương Hoán thấy vậy cười nhạt nói tiếp:

- Người đừng tổn công vô ích làm chi.

Ứng Thành Luân lại xoay chiếu hạt châu chiếu ánh sáng xanh vào mặt ông mặt ông già ăn mày tức Long Hồ Dị Cái.

Long Hồ Dị Cái đột nhiên đứng dậy nói:

- Bồn bang chủ còn có những chuyện làm cho người kinh hãi hơn thế này nữa.

Nói xong, ông ta giờ chuông lên nhằm Ứng Thành Luân tấn công luôn ba chuông, chuông lực của ông ta mạnh khôn tả.

Ứng Thành Luân không ngờ công lực của Long Hồ Dị Cái đã khôi phục lại, y càng kinh hãi.

Y không còn tâm trí trả đũa nữa, vội tránh sang bên một bước, chiếc ghế thái sư của y bị chuông phong của Dị Cái đánh trúng vỡ tan thành muôn mảnh.

Dị Cái đã ra tay, Vương Hoán với anh em họ Cố cũng đồng thời đứng dậy, tám đại hán thừa lệnh trông coi các người cũng tránh luôn sang hai bên.

Ứng Thành Luân tưởng tám tên tâm phúc của mình thế nào cũng ra tay đấu với các người, liền quát bảo:

- Cho phép các người được tự tiện giết chết họ.

Ngờ đâu tám tên tâm phúc ấy lại không thèm đếm xỉa tới y và Vương Hoán, Dị Cái đi tới phía các nhân sĩ danh môn chính phái.

Ứng Thành Luân nhảy lên nhảy xuống gào thét như con hổ điên vì y không làm gì được tám tên phản bội ấy. Lúc ấy tình thế đã rõ rệt, đại chiến nổi lên thì y là người bị Nguyên Thông tấn công. Hắn đại gian đại ác, khi nào lại muốn thế, cho nên y đành cười nhạt mà cố nén lửa giận.

Đồng thời phía bên kia Đàm Anh nói với Nguyên Thông rằng:

- Hiện giờ tình thế đã rõ rệt, Nguyên đại ca không ra tay diệt tên gian ác đi.

Nguyên Thông nháy mắt một cái rồi đáp:

- Vẫn biết ra tay đánh bây giờ, thế nào chúng ta cũng tiêu diệt hết kẻ địch, nhưng bên ta cũng tổn thất rất nặng nề, như vậy không là thượng sách, vì thế ngu huynh phải chậm chạp.

Tịch Tổ xen lời nói:

- Nguyên đại ca nói rất có lý, theo ý kiến của muội thì nếu chúng ta khéo vận dụng sách lược thì có thể giảm bớt tổn thất.

Nguyên Thông đáp:

- Ý kiến của Tổ muội cũng như ý kiến của ngu huynh vậy.

Đàm Anh lại nói:

- Bất cứ sao Nguyên đại ca cũng không nên bỏ lỡ thì giờ quý báu.

Nguyên Thông mỉm cười tiến lên mấy bước nhìn về phía những tên giúp sức cho Ứng Thành Luân. Những người này là những cao thủ bị Ứng Thành Luân bắt cóc thân nhân để kiềm chế. Chàng lên tiếng u oán nói:

- Tiểu bối có tin một ngày muốn báo cáo cho các vị tiền bối biết.

Những cao thủ đáng thương kia nghe thấy chàng nói vội ngừng đầu lên nhìn.

Nguyên Thông nói tiếp:

- Từ giờ trở đi các vị tiền bối khỏi cần lo sợ Vạn Dương Sơn Chủ Ứng Thiên Luân uy hiếp giết hại nữa.

Chung Điền Nhất Long Trần Lý Vân gượng cười hỏi:

- Tuy tiểu hiệp có lòng tốt như vậy, nhưng gia quyến của chúng ta đều ở trong tay lão ma thì biết làm sao đây ?

Nguyên Thông quay lại nói với Vương Hoán:

- Xin Vương gia kể chuyện núi Tuyết Phong cho các vị tiền bối nghe.

Wương Hoán liền nói trắng ra cho mọi người nghe rằng:

- Thân hữu của các vị bị tên ma đầu bắt làm con tin đã bị xử tử hết ở trên núi Tuyết Phong rồi. Lão phu và ăn mày họ Ngụy với anh em họ Cố là những người được sống sót ở trong đám nạn dân ấy.

Do Nhất Tâm Cư Sĩ nói ra tin ấy không ai dám nghi ngờ nữa. Những cao thủ nọ nghe Vương Hoán nói xong, đều nổi giận và quát tháo om sòm, chỉ muốn giết chết Ứng Thành Luân ngay mới hả dạ.

Những người đó có người đã bị Nguyên Thông điểm huyết một tay cứng đờ và có người bị Nguyên Thông tạm thời phế hết võ công, nhưng lúc này không ai nghĩ tới thù oán Nguyên Thông chỉ muốn xông lại đấu thí mangj với lão ma thôi.

Bốn chung quanh Ứng Lão Ma lúc đó đã có rất nhiều từng đám tâm phúc, công lực rất thâm hậu bảo vệ rồi.

Tất nhiên Nguyên Thông không khi nào lại để cho những người đó mạo hiểm thân vào chỗ chết như vậy, liền lớn tiếng khuyên bảo:

- Các vị lão tiền bối hãy nhẫn nại giây lát và xin ngồi sang bên kia để rõ phân biệt chính tà.

Những người đó đều là nhân sĩ chính nghĩa, ai cũng đều biết lẽ phải, nghe thấy Nguyên Thông nói như vậy đều đi sang phía bên kia chờ đợi.

Thế là thù hạ của Ứng Thiên Luân đã giảm bớt đi khá nhiều.

Về số người bên nhân sĩ chính nghĩa khó mà so sánh với bọn thù hạ của Ứng Thiên Luân được. Nhưng nói về thực lực thì thắng thế hơn, chỉ một mình Nguyên Thông đã khiến Ứng Thiên Luân không sao đối phó nổi, như vậy Ứng Thiên Luân đã nắm phần bại chỉ còn đợi giờ cô ra chịu chém thôi. Nhưng y là người gian hiểm xảo hoạt khi nào lại chịu thúc thủ mà còn nhiều thủ đoạn để đối phó với Nguyên Thông, chỉ là sự thất bại xảy ra quá đột ngột, khiến kế hoạch đã định của y loạn xạ hết, chỉ đi nhằm có một nước cờ mà để Nguyên Thông thắng thế.

Ứng Thiên Luân ác độc khôn tả cười nhạt một hồi rồi làm ra vẻ bình thường, nhưng vẻ mặt của y ai trông thấy cũng phải rung mình sợ hãi. Y cười thỉnh thoảng tiếng rồi nói:

- Việc này hôm nay đã xảy ra như vậy các ngươi đừng có trách lão phu là kẻ tàn ác không có một chút từ tâm nào.

Đàm Anh lớn tiếng thách thức:

- Ngươi có thủ đoạn gì cứ việc giở ra hết đi.

Ứng Thành Luân vẫy tay gọi bốn ông già vừa đấu với hai nàng lại dùng nhĩ ngữ truyền thanh dặn bảo bốn người một hồi rồi lấy bốn viên thuốc cho họ uống.

Bốn ông già cầm thuốc lên uống, vẻ mặt rất nghiêm trọng.

Đàm Anh dùng khuỷu tay thích vào cánh tay Tích Tổ một cái, vừa cười vừa nói:

- Chị xem, trước khi ra trận người ta còn được ban thưởng đấy nha.

Tích Tổ tỏ vẻ lo âu ngẫm nghĩ giây lát rồi lẩm bẩm nói:

- Có lẽ lão ma đầu định dùng mưu mô gì để sai bảo mấy ông già này đây.

Nguyên Thông kêu ồ lên một tiếng hỏi:

- Tổ muội còn nhớ khi ngu huynh đấu với gia gia của hiền muội ở dưới chân núi Lư Sơn không ?

- Tích Tổ gật đầu đáp:

- Có, chắc đó là Kháng Nguyên đơn chứ không sai !

Đàm Anh cả kinh hỏi:

- Như vậy biết làm sao bây giờ ?

Nguyên Thông nghiêm nghị nói:

- Để ngu huynh đối phó với bốn người này cho. Các người chớ có nhúng tay vào, khiến ngu huynh phải bận óc thêm !

Đàm Anh không yên tâm hỏi:

- Chẳng lẽ chúng tôi cứ khoanh tay đứng yên hay sao ?

Nguyên Thông biết tính Đàm Anh, nếu không khéo nói, nàng sẽ bướng bỉnh, cứ theo ý mình mà làm, không chịu nghe ai hết, nên chàng liền cười nói:

- Ngu huynh đã uống qua Kháng Nguyên đơn nên biết rõ tính chất của nó lắm, vì vậy mới bảo hai vị hiền muội tránh xa là thế. Ngu huynh chỉ lo âu cho những người khác. Có thể trong lúc tay sơ ý, Uống lão ma ra tay ám hại họ cũng nên ! Vì vậy, ngu huynh mới mong hai vị hiền muội đề ý canh chừng lão ma và gánh vác trách nhiệm bảo vệ các người kia.

Tích Tố liền đỡ lời:

- Anh muội, trách nhiệm của chúng ta nặng nề lắm, không nên sợ ý chút nào.

Đàm Anh hiểu rõ vui vẻ cười nói:

- Đại ca đừng có để mắt sĩ diện trước mặt chị em chúng tôi nhé !

Nguyên Thông cười và ra nghênh đón bốn người kia. Sự thật chàng cũng lo âu lắm, vì nguyên công lực của bốn ông già ấy đã lợi hại khôn tả lại thêm sức thuốc của Kháng Nguyên đơn làm tăng thêm nhiều lần. Chàng chỉ có thể thắng nổi được hai người thôi, chứ cùng đấu với bốn người một lúc muốn thắng địch cũng không phải là dễ.

Bốn ông già họ đã nghe đại danh của Nguyên Thông đã lâu, nhất là vừa rồi bọn chúng đã đấu với Tích Tố và Đàm Anh, đấu mãi không sao thắng nổi nàng, huống hồ đấu với Nguyên Thông, cho nên chúng cũng không dám coi thường.

Tuy kinh sợ như vậy, nhưng bề ngoài chúng cũng làm ra vẻ ngông cuồng khôn tả.

Nguyên Thông vẫn giữ đúng lễ phép, vái chào bốn người, vừa cười vừa nói:

- Trước khi ra tay đấu, chẳng hay bốn vị có cho phép tiểu bối được thỉnh giáo tên của bốn vị hay không ?

Bốn ông già đứng ở bốn phương, bày thành hình trận tứ tượng. Ông già đứng ở phía Đông nhếch mép nói:

- Lão phu Điền Lôi !

Ba ông già ở phía Nam, phía Tây, phía Bắc xưng danh tiếp:

- Lão phu Điền Địa !

- Lão phu Điền Phong !

- Lão phu Điền Vân !

Nguyên Thông trong lòng kinh hãi nói:

Thế ra là Điền Dương Tứ Ác, tiểu bối xin thất kính vậy !

Nói xong, chàng rút cây sáo ngọc xanh ra tiến thẳng vào trong trận tứ tượng

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Tài ba xảo quỷ

Nguyên Thông xông vào trận Tứ Tượng tấn công. Lúc ấy trong đại điện ai nấy đều im hơi lặng tiếng để theo dõi trận đấu, đến nỗi cái kim rót xuống cũng có thể nghe thấy được.

Điền Dương Tử Ác nổi tiếng từ năm mười năm về trước, nhưng mà toàn làm những việc hung ác công lực rất thâm hậu. Hiện giờ ở trên núi Vạn Dương chúng là những tay cao thủ chỉ kém có một mình Ứng lão ma mà thôi.

Nguyên Thông tuổi tuy còn nhỏ, nhưng cũng là nhân vật khét tiếng nhân vật gần đây, cho nên những người có mặt đều nhận thấy trận đấu này là một trận hiểm có, người nào người nấy đều im hơi lặng tiếng, chú tâm xem đấu.

Đang lúc ấy, bỗng ngoài điện có một nhóm người lần lượt bước vào. Người đi đầu râu tóc bạc phơ, mặt tía, thân hìn vạm vỡ. Người ấy chính là Tỳ Diễm Thần Ma Đường Toại.

Những người đi sau là Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bất, Thiết Tý Ngân Lý Kiến Trung với con gái, sư huynh đệ Long Lập với Thất Đại chấp pháp của Cái Bang.

Đường Toại đưa mắt nhìn Nguyên Thông rồi bước tới cạnh Vương Hoán ngồi xuống. Tăng Bất thấy Nguyên Thông đấu với bốn ông già liền thét lớn một tiếng định ra tay giúp đỡ, thì Đàm Anh đã vội lên tiếng ngăn cản và kéo y sang một bên dận dò.

Lý Kiến Trung đi tới trước mặt Long Hồ Dị Cái Ngụy Tấn cao gọi:

- Đại ca !

Rồi ông ta dẫn Lý Nhưộc Hoa tới chào mọi người.

Các ông già của Cái Bang mặc mọi người chăm chú nhìn mình, cứ thung thảng đi tới mặt Ngụy Tấn mà vái chào. Họ làm như vật, phần là mừng Ngụy bang chủ đã tái sinh, phần thứ hai có vẻ thị oai cho phái Vạn Dương trông thấy.

Ngụy Tấn thấy các người mãi đến lúc này mới tới, trong lòng có vẻ không vui, liền lên tiếng khiển trách Long Lập rằng:

- Các người còn nhớ được cuộc hẹn ước ngày hôm nay, kể cũng khá lắm đấy !

Long Lập mấp máy định nói, nhưng lại ngậm lời ngay, y cúi xuống mà không dám cãi.

Lý Nhưộc Hoa khề kêu ' ủa ' một tiếng rồi gọi:

- Đại Bá.

Ngụy Tấn liền bảo các đệ tử Cái Bang rằng:

- Các người đứng dậy đi !

Long Lập và mấy người lẳng lặng đứng dậy lui về phía sau người chương môn.

Vì những người mới tới mà trận đấu của Nguyên Thông với Điền Dương Tử Ác phải ngừng lại giây lát. Chờ họ ngồi xuống xong, Điền Dương Tử Ác liền rút kiếm ra.

Nguyên Thông cũng múa tít cây sáo ngọc xanh lên và nói:

- Tiểu bối xin thất lễ đây !

Nói xong, chàng ra tay tấn công Điền Lôi ở phía Đông trước.

Điền Lôi vận hết nội lực ra, dùng thế Hoàn Hư Giá Kim Lưong (chống ngang xà nhà bằng vàng) để chống đỡ thế sáo của đối thủ.

Nguyên Thông đẩy Điền Lôi lui về phía sau ba bước thì Điền Địa đã tiếng lên đứng vào vị trí của người anh rồi. Y múa kiếm nhằm ngực Nguyên Thông đâm luôn.

Nguyên Thông trợn đôi lông mày lên múa sáo đánh mạnh vào kiếm Điền Địa, đẩy cho tên ấy cũng lui về phía sau ba bước.

Tiếp theo đó, Điền Phong xông đến tấn công. Nguyên Thông rùng mình với công lực của bốn kẻ địch như thế, dù người có sức mạnh đến đâu cũng không thể nào lần lượt chống đỡ nổi chúng. Nguyên Thông đã chú ý đến vấn đề đó. Chàng chỉ suy nghĩ một chút đã nghĩ ra cách đối phó, là mượn cho sức thuốc của Kháng Nguyên đơn có công hiệu thì phải mang sức bên ngoài kích động, cho nên chúng mới lần lượt ra tay chống đỡ thế công của mình để mượn sức kích phát nội lực. Chàng là người đã từng trải, nên chỉ hơi suy nghĩ đã biết rõ nguyên nhân và cách đối phó của chàng là cứ chạy quanh bốn kẻ địch, không để cho tay của kẻ địch va chạm với tay mình để họ khỏi có dịp mượn sức kích phát nội lực.

Đôi bên đấu với nhau hồi lâu, Tứ Ác cũng biết dụng tâm của Nguyên Thông, nên lão đại Điền Lôi liền giảo hoạt cười nhạt nói:

- Các chú, tiểu quỷ này giảo hoạt lắm ! Chúng ta phải nghĩ cách khác mới được.

Nói xong, y giờ chường lực lên nhìn Điền Phong tấn công luôn.

Điền Phong lớn tiếng nói:

- Hay lắm !

Nói xong, y giờ chường lực lên đỡ chưởng thế của Điền Lô.

Đồng thời Điền Địa cũng tấn công Điền Vân một thế và Điền Vân cũng vận hết công lực lên chống đỡ. Bốn anh em y tự tàn sát lẫn nhau, rồi chúng lại chỉ có thủ chứ không phân công.

Đàm Anh thấy vậy lẳng lặng nói với Tích Tổ rằng:

- Lạ thực ! Sao bốn ông già này lại tự đấu với nhau thế ?

Tích Tổ cau mày lại, khẽ đáp:

- Chúng tự đấu với nhau như thế, chắc bên trong thế nào cũng có âm mưu gì đây.

Trong lúc hai người đang trò chuyện thì Điền Dương Tứ Ác đã đối với nhau mấy chưởng rồi. Mặt của chúng trở nên đỏ hồng dần và chưởng lực mỗi lúc càng mạnh thêm, Tích Tổ thấy vậy, giật mình kinh hãi, khẽ nói tiếp:

- Tôi đã biết !

Đàm Anh hỏi:

- Biết gì thế ?

Tích Tổ đáp:

- Chúng đấu với nhau, mục đích là kích lệ nội lực của nhau.

Đàm Anh ngơ ngác hỏi tiếp:

- Sao lại có chuyện lạ thế ?

Nhưng nàng đã tỏ vẻ lo âu hộ Nguyên Thông.

Trận đấu càng nhanh chưởng lực càng mạnh, Tích Tổ và Đàm Anh phải lui về phía sau để tránh né.

Nguyên Thông cứ giờ bộ pháp rất nhẹ nhàng ra nhảy nhót, tranh né. Sự thực, dưới tình trạng này, chàng cũng không có cách gì thắng nổi đối phương vì sức thuốc ở trong người bốn ông già kia đã có công hiệu, chưởng lực của mỗi người đưa ra mạnh không kém gì Nguyên Thông.

Bị bốn người vây đánh, Nguyên Thông chỉ có cách là nhờ thân pháp và bộ pháp lanh lẹ để bảo vệ lấy bản thân và chàng chỉ cần chống đỡ được như thế mãi thì Điền Dương Tứ Ác sẽ bị nổ huyết quản ra mà chết.

Hậu quả ấy, Nguyên Thông biết rõ hơn ai hết, riêng có Tứ Ác thì vẫn không hay biết, vì chúng chỉ nghe Ứng thành Luân nói thứ thuốc này uống vào thì công lực sẽ mạnh gấp đôi, chứ y không cho biết sự tai hại của nó.

Tứ Ác càng đấu càng mạnh, khiến trận pháp tứ tượng của chúng chạy nhanh như đèn kéo quân và bao vây chặt lấy Nguyên Thông. Người ngoài đứng xem ở quanh đó, ai cũng lo hộ cho Nguyên Thông.

Tỳ Diệm Thần Ma không sao nhịn được, liền thảo luận với Vương Hoán rằng:

- Không ngờ Bành lão quỉ lại dùng thủ đoạn ấy để cầu thắng ! Chẳng hay chúng ta có nên ra tay giúp Nguyên Nhi không ?

Wương Hoán nhìn các nhân vật chính nghĩa nói:

- Hỗn chiến không phải là thượng sách. Theo ý kiến của tiểu đệ thì quý hồ Nguyên nhi cầm cự được và chúng bị đánh bại. Chúng ta không nên ra tay thì hơn.

Đường Toại thò tay vào trong túi lấy ra ba trái cầu sắt nói:

- Chỉ tiếc đệ không có dịp sử dụng đến ba trái Quỉ Mẫu Uyên Ương Đờm này thôi !

Wương Hoán tủm tủm cười, thuận tay moi lên hai miếng gạch ở dưới đất lên cầm sẵn ở trong tay đề phòng kịp.

Ngụy Tấn thấy Vương Hoán, Đường Toại hai người gay cấn như thế biết tình hình nghiêm trọng lắm, cũng dặn bỏ người của Cái Bang rằng:

- Chuẩn bị ứng chiến nhé !

Tôn Hoán Nhiên bước chân vào đại điện thấy sự thể biến hóa vừa nhanh vừa mạnh. Lúc này y đã dặn bảo những thuộc hạ ở trong Chính Nghĩa Chi Cung, nên hiện giờ những người ấy không tin tưởng Ứng Thành Luân nữa. Y nói với họ rằng:

- Chúng ta đã bị Ứng lão ma đánh lừa. Hôm nay chúng ta phải đánh y một trận nên thân mới hả dạ, dù có bị hi sinh tính mạng cũng đừng ngần ngại !

Trong khi mỗi người đang chuẩn bị thì trận đấu của Nguyên Thông với Tử Ác tới mức gay cấn phi thường. Quần áo mũ mấn của Nguyên Thông đã xóc xếch, thân hình của chàng cũng không được nhanh nhẹn như trước.

Kiểm khí và chuồng phong của Tử Ác càng ngày càng mạn, oai lực mạnh không tả, sức mạnh của chúng chấn động đại điện như long trời lở đất vậy. Tiềm lực của chúng đã phát huy đến mức tối cao, mặt chúng đã biến thành màu tím, hô hấp đã thấy khó khăn hơn nhiều.

Tôn Hoán Nhiên đột nhiên nghĩ đến chuyện nửa năm trước Nguyên Thông đấu với Nam Minh Nhất Kiếm, ông ta bỗng nóng lòng sốt ruột quá lớn:

- Nguyên nhi cẩn thận ! Chúng sắp kiệt sức đến nơi rồi đấy !

Nguyên Thông nghe thấy Hoán Nhiên nói như vậy, bỗng nhiên hăng hái hẳn lên, tay trái sáo, tay phải chưởng, luôn giờ thể công.

Tử Ác liền ngừng chân lại, không chạy quanh nữa, ai nấy cũng giờ kiếm lên nhằm người Nguyên Thông mà lao.

Nguyên Thông thấy vậy không dám tung mình nhảy lên cao tránh né, sợ chúng phải bốn chưởng hợp kích của chúng. Chàng chỉ giờ thể "Ngọc Phụng điểm đầu" múa tít cây sáo điểm vào bốn thanh kiếm của địch, nhưng thể kiếm của địch mạnh khôn tả, vì Tử Ác đã dồn hết công lực để lao thanh kiếm ấy.

Nguyên Thông cũng vận hết nội lực ra chống đỡ. Chàng đã gạt được ba thanh kiếm bắn sang bên rồi, nhưng hổ khẩu tay đã tê tái, thanh kiếm thứ tư bắn tới, kinh lực của chàng bị suy giảm rất nhiều chỉ thấy sáo và kiếm vừa va chạm nhau, kinh lực của chàng không sao chống đỡ nổi mà đầu sáo phải gục xuống và rời khỏi tay. Nhưng trường kiếm của đối phương cũng bị chéo đứt một bên và xuyên qua cạnh người chàng rơi mất, nhờ vậy chàng mới không bị thương.

Tử Ác đã ném trường kiếm ra khỏi tay rồi chúng lại vận thêm công lực tiến lên một bước để dồn ép Nguyên Thông, nhưng Nguyên Thông cũng vận nội lực ở đơn điền ra để phòng.

Tử Ác tiến tới còn năm bước nữa là đến Nguyên Thông, chúng đồn thanh rống lên một tiếng, rồi tám chưởng cùng đẩy ra vào người Nguyên Thông một cái. Vì chúng đứng quá gần nên tám chưởng của chúng vừa đẩy ra nhưng áp lực ở bốn bên như bài sơn đảo hải dồn dập đè ép vào người chàng.

Trong lúc bốn luồng chưởng lực sắp tụ hợp, chỉ thấy Nguyên Thông rú lên một tiếng rất thánh thót tung mình nhảy lên trên cao, khi thân mình của chàng đã phi thẳng lên phía trên thì bốn luồng chưởng lực ở bên dưới va chạm nhau kêu một tiếng như sét đánh, sức của bốn luồng kinh khí đó còn tung lên đồng thời Tử Ác bị sức phản chấn của nhau đẩy bắn sang bốn bên cả bốn người đều bị đứt huyết quản ra mà chết. Tình trạng kinh khủng ấy khiến các người chính nghĩa đều hoảng sợ đến biến sắc mặt. Riêng Ứng Thành Luân mặc Tử Ác sống chết cứ ngẩng mặt lên trời cười. Ngờ đâu y chưa cười dứt thì Nguyên Thông đã ở trên rớt xuống, chàng chỉ loạng choạng mấy bước đã đứng yên, hiển nhiên chưa hề bị thương gì cả, nhưng tinh lực chàng cũng tiêu hao rất nhiều.

Ứng Thành Luân thấy Nguyên Thông không việc gì mới ngưng tiếng cười, đủ thấy y đã hoảng sợ rồi.

Tích Tố, Đàm Anh đã tựa như hai con bướm bướm bay tới cạnh đỡ lấy Nguyên Thông vội vắn hỏi:

- Nguyên đại ca có việc gì không ?

Nguyên Thông không trả lời, chỉ vội ngồi xuống vận công điều tức.

Thất Kiếm của nhóm Võ Đang Cửu Lão đã rút kiếm khỏi bao chạy tới đứng quanh Nguyên Thông bày Thất Tinh kiếm trận ra bảo vệ để đề phòng Ứng Thành Luân tấn công lên.

Trận chiến này đã làm cho người của hai bên đều kinh hồn khiếp đảm.

Với công lực của Nguyên Thông mà Ứng Thành Luân cũng nghĩ ra cách đối phó, thì thật không ngờ được, nhất là những nhân sĩ chính phái không biết Kháng Nguyên đơn là vật gì bỗng thấy thực lực của Vạn Dương phái đột nhiên mạnh hơn gấp bội như vậy, ai nấy đều kinh hoàng và lo âu vô cùng.

Tỷ Diêm Thần Ma Đường Toại với Nhất Tâm Cứ Sĩ Vương Hoán, Vô Hình Kiếm Tôn Hoán Nhiên, Vô Lâm Nhất Quái Đàm Ký Ngu là vị tiền bối lớn tuổi nhất và địa vị cao nhất, người nào người ấy kiến thức rất rộng, đã được trông thấy rất nhiều trận đấu của các vị tiền bối mà bây giờ trông thấy trận đấu của Nguyên Thông với Tử Ác quả thật khốc liệt, có một không hai.

Ứng Thành Luân chỉ hoảng sợ giây lát, rồi lại trấn tĩnh được ngay bỗng móc túi lấy ra một bình thuốc đổ vào tay và nhìn bọn thuộc hạ quát lên:

- Mờ mờ

Tất cả thuộc hạ của Vạn Dương Sơn đều quay mặt về phía y há mồm ra, mỗi người được y ném trúng một viên thuốc vào mồm không nhiều không ít, phân phối rất khéo léo.

Từ lúc y lên tiếng và ra tay ném Kháng Nguyên Đôn rất nhanh chóng nên các nhân sĩ chính phái muốn ngăn cản cũng không kịp nữa, nhưng cùng lúc đó đã có một người nhanh nhẹn lên vào trong đại điện nhưng ở một góc mà không ai chú ý hay biết hết.

Lúc ấy tình thế rất là gay cấn. Đàm Ký Ngu tức giận không tả liền nói:

- Lão phu phải đi độc công độc mới được.

Nói xong, ông ta đã vượt mọi người tiến lên vận công dồn độc, chỉ trong giây lát khắp mình mẩy ông ta đã có một luồng sương mù dày độc bao trùm rồi ông ta lớn bước tiến tới trước mặt Ứng Thành Luân.

Ứng Thành Luân khẽ giơ tay trái phát ra một cái, liền có hai đại hán nhảy ra ngăn cản Nhất Quái. Chúng lảng lẩn tấn công ông ta một chường. Nhưng Kháng Nguyên Đôn ở trong người chúng không có ngoại kích động nên không sao phát huy được oai lực, vì thế chường lực của chúng không được lợi hại lắm. Vô Lâm Nhất Quái cả cười nói:

- Hay Lắm ! Hắc khí quanh người ông ta bỗng lớn lên bao trùm lấy hai đại hán. Chỉ thấy hai tên ấy rú lên một tiếng thảm khóc rồi hộc máu đen ra chết liền.

Vô Lâm Nhất Quái lại từ từ tiến tới đám đông. Những thủ hạ của Vạn Dương sơn đều bị ông ta dùng khí độc giết chết hết. Đột nhiên một cái bóng người phi thân ra trước mặt ông ta nói:

- Đàm huynh làm như thế tàn nhẫn quá sẽ bị trời phạt đấy !

Ký Ngu trợn mắt lên nhìn, liền cả mừng đáp

- Tiểu đệ bất đắc dĩ mới phải giở hạ sách này ra, Bóc huynh đã dặn bảo như vậy, tiểu đệ đâu dám không tuân lệnh.

Thế là ông ta cùng người nọ trở về chỗ ngồi.

Thì ra người đó là Diệu Thủ Nhân Y Bốc Kính Thành, ông ta vì động lòng từ bi mà đã luyện ra được mấy thứ thuốc viên đến đây phó hội.

Bốc Kính Thành tuy tiếng tăm lừng lẫy thiên hạ, nhưng rất ít người biết mặt thật của ông ta. Chỉ có mấy người lớn tuổi mới nhận được mặt ông ta, còn những người khác không biết ông ta là ai cả.

Bốc Kính Thành chào mấy người lớn tuổi xong, liền cười hỏi Đường Toại rằng:

- Đường huynh vẫn mạnh giỏi đấy chứ ?

Đường Toại ngơ ngác kêu " ủa " hai tiếng mà vẫn không nghĩ ra được người đứng trước mặt mình là ai cả.

Tích Tổ khẽ kéo vạt áo y nói:

- Lão tiên bối còn nhớ người bị mất ở dưới vực thăm tại núi Vô Đang không.

Đường Toại chợt hiểu, liền cả cười nói ;

- Bóc huynh thật là rộng lớn, nghĩ đến chuyện ngày nọ Đường mỗ lấy hổ thẹn vô cùng.

Thấy Bốc Kính Thành tới bên hiệp sĩ chính nghĩa, thanh oai càng phấn chấn thêm, nhất là những người chỉ nghe thấy tên ông ta mà chưa gặp mặt bao giờ lại càng tỏ vẻ kính ngưỡng.

Thế là nhất thời ông ta tựa như đầu rồng của quần hùng vậy.

Ứng Thành Luân muốn nhân lúc Nguyên Thông đang vận công điều tức ra tay tiêu diệt các nhân sĩ chính phái, nên y mới cho thủ hạ mỗi người uống một viên Kháng Nguyên Đôn. Ngờ đâu, Vô Lâm Nhất Quái Đàm Ký Ngu lại luyện thành biến thể pháp thân khiến ai va chạm phải là chết liền thủ hạ của y không sao phát huy được oai lực của thuốc ấy. Sau này y lại thấy Bốc Kính Thành tới quát lui Vô Lâm Nhất Quái, nhân lúc đó y mới hoàn hồn đổi chút và thừa cơ mấy người đang chào hỏi nhau, dặn thủ hạ cùng ra tay tấn công.

Chỉ trong nháy mắt các thủ hạ của núi Vạn Dương đã có thêm một khí giới như hình người dài chừng ba thước, bên ngoài phủ vải đen trông không thấy rõ là vật gì

Đàm Anh thấy vậy khẽ đẩy Tích Tổ một cái và nói:

- Chị Tổ, Ứng lão ma lại giờ trò quỉ gì ra đó.

Tích Tổ thở dài và đáp:

- Ứng lão ma nhiều qui kẻ lắm và thủ đoạn của y kiến người không sao tưởng tượng được.

Tăng Bạt liền đỡ lời:

- Để tôi ra tay cướp khí giới xem là vật gì.

Nói xong, y rút trường kiếm ra khỏi bao. Nhược Hoa thấy vậy liền đưa mắt lờm y và nói:

- Tăng đại ca...

Nàng chưa dứt lời, Tăng Bạt đã cắm kiếm vào bao về mặt ngược nghịu đáp:

- Hoa muội yên tâm, tôi không lỗ mắng đâu.

Đàm Anh thấy vậy mỉm cười nói:

- Chị Hoa oai phong thật.

Nhược Hoa lờm nàng một cái, mặt đỏ bừng hổ thẹn vô cùng.

Phía bên kia Ứng Thành Luân đang cất tiếng kêu như ma tru, sau đó bốn đại hán an mặc võ trang đứng ở giữa điện cứ cười nhạo luôn mồm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Tam Tiêu Hợp Bích

Bốn đại hán cầm khí giới hình người, khiến ai cũng thất sắc. Các nhân sĩ chính nghĩa có vẻ hoảng sợ.

Đường Toại hỏi ý kiến mọi người tăng:

- Diệu Thủ Nhân Y đa tài đa nghệ, nên làm đầu rỗng của chúng ta, tiểu đệ đề nghị xin mời ông ta chỉ huy đại cuộc.

Bốc Kính Thành vội đáp:

- Nói về mưu lược xin quý vị mời Tôn huynh thì hơn.

Vô Hình Kiếm Tôn Hoán Nhiên vừa cười vừa đỡ lời:

- Bốc huynh tự cho là không biết võ công giấu giếm bạn già mấy chục năm đủ thấy huynh cao minh như thế nào, thôi xin huynh đừng từ chối nữa.

Mọi người cũng đều đồng lòng đề cử Diệu Thủ Nhân Y.

Bốc Kính Thành khiêm tốn một hồi, sau cảm ơn mọi người và bàn với Tôn Hoán Nhiên rằng:

- Tôn huynh nhận xét trận này nên để cho ai ra đánh với chúng.

Hoán Nhiên cay mảy lại suy nghĩ, rồi chậm rãi đáp:

- Bốn người của địch là nhân vật tiểu bối, nhưng họ đã uống Kháng Nguyên Đơn rồi, không dễ đối phó đâu. Theo ý tiểu đệ ta không nên phiên đến đồng đạo của các phái mà sao bảo bọn Bạt nhi mấy người ra tay thì hơn.

Bốc Kính Thành gật đầu đáp:

- Chính đệ cũng có ý đó. Nếu vậy chúng ta kêu Anh nhi, Tổ nhi hai đứa ra đấu thử xem.

Đàm Anh nghe nói thích chí khôn tả, liền kéo tay Tích Tổ song song nhảy ra giữa điện.

Hai nàng đã đấu qua với Tứ Ác lúc chưa uống Kháng Nguyên Đơn công lực của hai nàng rất thâm hậu ai cũng biết hết, nên ai nấy đều cảm nhận chỉ có

hai nàng ra đấu với bọn này là thích hợp nhất.

Hai nàng tuy nhỏ tuổi nhất trong đám, nhưng công lực lại trên cả người chưong môn các phái.

Bốn người nọ thấy Tích Tổ với Đàm Anh đều tỏ vẻ e dè, mắt chúng trợn tròn xoe nhìn vào cả hai nàng.

Tích Tổ với Đàm Anh cười hì hì đứng yên tại đó.

Đàm Anh lớn tiếng hỏi:

- Khí giới của các người là khí giới gì thế ?

Nàng không đếm xỉa đến luật lệ của giang hồ và cũng không ngại vì điều không biết khí giới của đối phương là sỉ nhục mà nghiêm nhiên lên tiếng hỏi như trên.

Bốn đại hán không trả lời được vì chúng có nỗi khó tâm không thể nói ra cho đối phương hay.

Theo lệ luật của giang hồ người đã lên tiếng hỏi thì không khác tự nhận là kém kiến thức, như vậy mình phải giảng cho người ta hiểu. Hoàn cảnh không cho phép chúng nói rõ cho đối phương biết thì chúng sẽ bị mất sĩ diện, vì vậy cả bốn tên đều ngẩn người ra nhìn nhau, rồi quay nhìn Ứng Thành Luân để xem Vạn Dương sơn chủ định đoạt ra sao.

Ứng Thành Luân cười nhạt một tiếng cau mày lại không nói năng gì hết.

Bốn kẻ hung ác kia đều biến sắc mặt, một tên trong bọn liền quát lớn:

- Đừng có nói lời thôi, hãy coi thể võ của ta ?

Nói xong, y múa khí giới hình người đó xông lại nhằm đầu Đàm Anh tấn công luôn.

Ba người kia cũng múa khí giới xông lại tấn công tấp tới.

Bốn người đó tấn công tuy mạnh, nhưng kinh khí không đủ, trông rất lỗ lã. Tích Tổ đưa mắt ra hiệu cho Đàm Anh rồi cùng song song phản công trả lại.

Tiếp theo đó hai người lại gỡ Phiêu Hương bộ pháp ra xuyên đi xuyên lại ở trong thế công của bốn đại hán nọ.

Tích Tổ và Đàm Anh không dám va chạm vào khí giới của bốn kẻ địch, nên lần này hai nàng không được nhanh nhẩu và nhẹ nhàng như đấu với Tứ Ác hồi nãy.

Bốn đại hán nọ hình như đã hiểu tâm ý của hai nàng nên chúng cứ cố dùng khí giới va chạm vào hai nàng.

Trong tình thế ấy, Tích Tổ và Đàm Anh rất thiệt thòi. Đáng lẽ trận đấu này hai nàng thắng rất dễ mà đã đấu hai chục hiệp rồi mà vẫn không sao thắng được kẻ địch.

Huấn hồ trong mấy chục hiệp đó sức thuốc Kháng Nguyên Đơn ở trong người bốn kẻ địch kia đã bắt đầu này nở sức phản ứng công lực của chúng đã tăng hơn trước gấp bội, chường lực và thể công của chúng ngày càng lợi hại thêm !

Đàm Anh với Tích Tổ cứ dùng Phiêu Hương bộ pháp mà gỡ cho khỏi bị đánh bại, càng đấu Đàm Anh càng tức giận đến nỗi không kiềm lòng thần công truyền âm nhập mật nói với Tích Tổ rằng:

- Chị Tổ, chúng ta đừng có e dè nữa, ra tay diệt chúng đi.

Tích Tổ cảm thấy đấu mãi như thế này cũng không phải là phương pháp giải quyết, liền gạt đầu và cũng dùng truyền âm nhập mật trả lời Đàm Anh:

- Chúng ta cùng ra tay một lúc tấn công một chường, tấn công xong lại lui về phía sau để đề phòng khí giới dị hình của chúng.

Đàm Anh gạt đầu tỏ vẻ đồng ý. Thế rồi hai nàng dần chuyển về một hướng, chỉ thấy Tích Tổ khẽ rú lên một tiếng, cả hai sát cánh, giờ bốn thể chường lên đẩy mạnh một cái. Bốn chường của hai nàng cùn đồng ra một luồng khí công lẫn át vào bốn kẻ địch rồi hai nàng vội nhảy lui vào phía sau ngay.

Bốn đại hán thấy vậy liền giờ binh khí hình người lên nghênh đón kinh khí và quét ngang luôn một cái.

Kinh khí va đụng vào bốn món khí giới ấy, chỉ nghe thấy một tiếng kêu rất khê, liền có một làn mưa máu tóa ra. Bốn chiếc khí giới hình người đã bị chường lực của hai nàng đánh gãy làm bốn làm năm !

Tích Tổ và Đàm Anh kinh hãi la lớn một tiếng, quay đầu chạy, không nghĩ gì đến chuyện nhảy theo đã thương kẻ địch nữa, thậm chí cả Kinh Thành lẫn quần hùng cũng đều kinh hãi và thở dài.

Thì ra bốn khí giới hình người có phải là hình người không đâu, mà là những những đứa con nít bị Thành Luân bắt tới, nhét giẻ vào miệng không cho kêu

la khóc lóc được, rồi lấy vải quấn quanh dùng để đối địch.

Khí giới ấy thì làm sao đã thương người được, nhưng dùng để đối phó nhân sĩ chính nghĩa thì công hiệu rất lớn, vì bất cứ người nào cũng không dám ra tay đụng vào đứa nhỏ, như vậy chỉ có cách chịu đầu thôi.

Thành Luân lợi dụng lòng trắc ẩn của nhân sĩ chính phái, nên mới đưa ra cách vạ lai tuyệt ác này, dưới tình thế đó bất cứ là người nào chỉ còn chút nhân tính thì dù có công lực cao siêu đến đâu cũng đành bó tay chịu trói chứ không ai dám đụng chạm đến những đứa trẻ ấy cả.

Tích Tố với Đàm Anh vừa lui về phía sau, bốn đại hán kia đắc ý cười ha hả. Võ Lâm Nhất Quái thấy vậy tức giận khôn tả, liền giơ hai tay lên phát mạnh một cái, đã có mùi luồng hắc khí nhắm bốn người kia bắn tới.

Võ Lâm Nhất Quái là vua của bách độc, kinh lực của ông ta có chứa hàm độc tố, nó va chạm ai là người ấy chết liền. Quả nhiên bốn đại hán chưa cười dứt đã ngã lăn ra chết tốt.

Ứng Thành Luân thật không hổ thẹn là một lão ma đầu âm độc, y thấy bốn người chết như vậy mà vẫn đứng đưng, chỉ cười một cái tàn nhẫn mà nói:

- Những khí giới sống ấy của lão phu có nhiều lắm. Các vị có hứng thú ra tay một chưởng đánh chết mười đứa, lão phu cam đoan có thể đủ cung ứng cho quý vị.

Những lời nói không có nhân tính do Vạn Dương sơn chủ thốt ra khiến nhân sĩ của các chính phái đều kinh ngạc vô cùng, họ đành để cho người ta uy hiếp chứ không muốn ra tay giết chết một đứa trẻ bị trói chặt chân tay như thế.

Đàm Anh hoàn hồn, liền hỏi Bốc Kính Thành rằng:

- Ông Ngoại, biết làm sao bây giờ đây ?

Nàng theo Nguyên Thông gọi Diệu Thủ Nhân Y là ông ngoại.

Bốc Kính Thành thấy đối phương giờ đến thủ pháp hạ lưu ra, nhất thời cũng không nghĩ được cách gì đối phó.

Đang lúc ấy, Ứng Thành Luân lại la lớn:

- Giết đi !

Bọn thủ hạ của y đều giơ cao khí giới hình người đồng thanh hô lớn:

- Giết đi !

Chúng vừa hô vừa xông lên tấn công các nhân sĩ chính phái. Bốc Kính Thành thấy vậy liền thở dài một tiếng, bảo các người hãy tạm lui về phía sau mấy bước, thế là chúng tiến tới chỗ Nguyên Thông đang vận công điều tức sau điều tức. Lúc ấy chàng đã vận công đến giai đoạn khẩn yếu nhất nên không hay biết một tí gì ở chung quanh mình cả.

Võ Đang Thất Kiếm trận dùng để bảo vệ Nguyên Thông, tất nhiên không dám rút lui, mấy vị đạo trưởng thâm niên thấy đối phương dùng khí giới bằng trẻ con như vậy, tức giận đến hai mắt đỏ lửa, nhưng không sao cản trở được bọn người kia tiến lại gần.

Võ Lâm Nhất Quái không chút do dự nào, rống lên một tiếng, nhảy tới trước Thất Tinh Kiếm trận. Ông ta vận hết công lực của toàn thân ra, liền có một làn hắc khí tỏa ra tựa như một cơn bão tố, rồi ông ta cảnh cáo bọn thủ hạ của Ứng Thiên Luân:

- Ai va đụng vào hắc khí này sẽ chết ngay, nếu không sợ cứ việc tiến lên đi.

Ứng Thiên Luân không nghĩ gì đến sống chết của thủ hạ, cứ quát lớn:

- Xông vào đi !

Bọn người đi trước vẫn coi cái chết như không liền xông lên ngay. Nhưng những người đó vừa va chạm vào làn hắc khí liền ngã lăn ra chết tức khắc, không một người nào sống sót.

Ứng Thiên Luân lại ra lệnh:

- Mọi người vận hết công lực hợp sức tấn công một chưởng, hắc khí sẽ bị đánh tan ngay.

Thủ hạ của Ứng Thiên Luân có hàng mấy trăm người nếu chúng ra tay tấn công một cái, sức mạnh quả thực lợi hại khôn tả, Độc khí của Nhất Quái bị đẩy về phía sau, nhằm đầu các nhân sĩ chính phái mà át tới.

Bốc Kính Thành cũng quát lớn một tiếng:

- Tất cả anh em hãy giơ toàn lực ra phản công để chống đỡ độc khí ấy.

Bên này nhân số ít, nhưng người nào người ấy đều là cao thủ thượng thặng, dưới sự chỉ huy của Nhân Y, ai nấy đều đồng tâm hiệp sức đã ngăn chặn được độc khí của Nhất Quái bị đứng yên ở giữa, thể công của thủ hạ Ứng Thiên Luân lại biến thành một độc vật có nguy hại tới mình được.

Vì thương hại đến tính mạng cho lũ trẻ, bên Nhân Y các người ra sức đủ tự bảo tồn lấy thân thể của mình thôi, chứ không dám đẩy tường khí đi quá xa. Đã thắng thế hẳn hoi mà các người cũng tự động thâu hồi hơi sức, chứ không muốn giết hại đối phương.

Hai bên cầm cự hồi lâu, Nguyên Thông đã lấy lại được sức, cảm thấy tinh thể như vậy, liền rống lên một tiếng, vận chuyển tấn công vào bờ tường độc khí ấy.

Tích Tổ thấy vậy cả kinh thất sắc la lớn:

- Nguyên đại ca không nên lỗ mồm như thế. Những người đó không đáng tiếc gì hết, nhưng chúng ta không thể giết những đứa trẻ vô tội.

Tuy Nguyên Thông không rõ hết ý nghĩa lời nói của Tích Tổ nhưng thấy sắc mặt của nàng liền hiểu thế nào cũng có nguyên nhân gì, đành vội thâu kinh lực lại. Tuy vậy bức tường độc khí đã vì kinh lực của chàng bay về phía Ứng Thiên Luân mấy thước rồi.

Tích Tổ bèn kể rõ tình hình vừa qua cho chàng nghe. Chàng đưa mắt nhìn sang bên địch một hồi, tức giận đến cực điểm, liền rút sáo ngọc xanh ra, bảo hai nàng:

- Chúng ta sửa soạn lấy tiếng sáo mà diệt kẻ địch đi.

Đàm Anh cả mừng đáp:

- Phải đấy. Đáng lẽ chúng ta phải cho chúng biết lợi hại mới phải.

Nguyên Thông liền ngồi xếp bằng tròn, Tích Tổ với Đàm Anh vội đi tới chỗ cách xa chàng một trượng, mỗi người ngồi một góc, ngồi thành hình chữ "Phẩm" rồi nhắm mắt lại, cả ba trông rất nghiêm trang và để ba cây sáo ngọc lên mồm thổi.

Trong lúc trận chiến đang kịch liệt đến tột độ mà ba người lại mang sáo ra thổi, ai nấy đều ngạc nhiên vô cùng, cả địch lẫn bạn đều chú ý nhìn. Trận đấu bỗng bớt gay cấn ngay.

Mọi người chỉ cảm thấy ở trên trời, phía đằng xa, bỗng có tiếng âm nhạc rất du dương vọng tới khiến ai nghe thấy cũng cảm thấy dễ chịu khôn tả.

Ứng Thiên Luân rất nhiều kinh nghiệm, tuy y không biết Nguyên Thông và các người tấu bản nhạc gì, nhưng cũng đoán ra được đây là một thể công rất lợi hại của chàng ta chứ không sai, nên y vội truyền lệnh:

- Các người mau ổn định tâm thần, đừng nghe tiếng sáo của địch làm rối.

Y ra lệnh xong, đưa mắt nhìn xung quanh đại điện một vòng, một mặt vận công để chống lại tiếng sáo, một mặt tìm cơ hội đào tẩu.

Đường Toại thấy vậy cười nhặt một tiếng, lời Võ Lâm Nhất Quái lên ra ngoài điện.

Tiếng sáo cao dần, khắp tòa đại điện bị những làn sóng âm thanh của ba cây sáo bao trùm hết. Bất phân chính tà, lúc này người nào người nấy đều không muốn tranh đấu nữa.

Ngay cả bờ tường hơi độc của Võ Lâm Nhất Quái cũng bị một sức lực vô hình giữ chặt lấy từ từ đưa lên trên cao, càng lên cao bao nhiêu càng tan rã dần bấy nhiêu khi bờ tường đó lên tới đỉnh điện thì hoàn toàn tiêu tán hết.

Tiếng sáo lại thay đổi tựa như một bông hoa của pháo bông, đột nhiên nổ tung làn sóng âm ba ký diệu khôn tả, khiến bút mực không sao tả nổi tiếng sáo ấy huyền diệu như thế nào, nên những người có mặt tại đó không biết là tiếng gì nữa. Tùy theo sức khỏe của mỗi người, mà chịu ảnh hưởng những tiếng sáo đó, mỗi người bị ảnh hưởng một cách riêng biệt không ai giống ai hết.

Có người cảm thấy tiếng sáo đó như những lời nói chính nghĩa đang khiển trách y khiến y ân hận khôn tả.

Có người lại nghe ra tiếng kêu gọi của vợ con, khiến y bỗng nhớ nhưng đến gia đình.

Lại có người nghe tiếng sáo đó như tiếng bà mẹ đứng cạnh khẽ gọi khiến y phải động long hiếu thảo.

Cũng có người nghe tiếng sáo như tiếng nước chảy trên núi cao, như tiếng thông reo trong đêm hè, như tiếng thì thầm của trăng cao, khiến cho lòng y lắng lặng rửa sạch bụi trần.

Cũng có người nghe tiếng sáo như tiếng kêu la thảm khóc, tiếng rên rỉ ni non khiến cho y hoảng sợ, rầu rĩ.

Nói tóm lại, mỗi người đều cảm ứng một cách và dần dần tiếp thu cảm hóa hiền lành ôn hòa của Thiên Lai Chi m, dù bản chất hung ác không được tẩy rửa hết, nhưng ít nhất lúc này cũng không còn tâm trí nào mà hại người nữa.

Còn về phía nhân sĩ chính nghĩa vốn dĩ tâm hồn của họ bị ảnh hưởng rất ít, trái lại về mặt võ công lực của họ còn cảm thấy gia tăng hơn trước rất nhiều.

Nguyên Thông, Tích Tố và Đàm Anh ba người vẻ mặt nghiêm túc bóng bảy vẫn cứ ngồi thối tiếp tiếng sáo càng ngày càng cao.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Nguyên Thông với hai nàng đã thổi xong Thiên Lai Tru m rồi cả ba khoan khoái đứng dậy bỏ sáo vào túi, những người ở quanh ba người nghe xong bản sáo đó tưởng tượng như đã trải qua nửa thế kỷ vậy.

Nguyên Thông và hai nàng gật đầu ra hiệu cho nhau, rồi cùng nhau đến chỗ bọn ác ma đứng để xem tên nào thần trí hoàn toàn tỉnh táo trong lúc vẫn còn tính hung ác thì điểm ngay vào yếu huyệt tê, để cho chúng không còn dịp ra tay giết người nữa.

Thủ pháp của ba người rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã điểm hết những kẻ gian ác rồi.

Đột nhiên Đàm Anh lớn tiếng hỏi:

- Ủa, sao không thấy Vạn Dương sơn chủ Ứng Thành Luân.

Nghe nàng nói mọi người vội đưa mắt nhìn bốn chung quanh, nhưng không thấy tung tích Ứng Thành Luân đâu hết, Nguyên Thông thờ dài nói:

- Để cho tên ma đầu vô sỉ ấy đào tẩu, thật khó mà kiếm ra lắm.

Tích Tố bồng kinh ngạc hỏi:

- Ủa, Đường lão tiên bối và Đàm Anh lão tiên bối cũng không có mặt nơi đây nốt ?

Bốc Kính Thành ung dung đáp:

- Hai vị ấy ra ngoài đại điện trước lão ma, có lẽ để đón bắt lão ma cũng nên. Nguyên nhi và các con mau đuổi theo ra xem đi, nơi đây đã có ông giải quyết cho. Ông biết họ thế nào cũng bị bắt ép uống Kháng Nguyên Đơn nên ông đã sửa soạn sẵn thuốc giải cho họ rồi.

Nguyên Thông vâng lời liền cùng với Tích Tố với Đàm Anh xa khu đại điện.

Khi ra tới bên ngoài Đàm Anh lớn tiếng hỏi:

- Chúng ta nên đuổi theo về phía nào đây ?

Tích Tố vừa cười vừa đáp:

- Anh muội khỏi phải nóng lòng, Nguyên đại ca đã luyện thành công môn Thiên Thị Địa Thỉnh, chỉ cần đại ca giở thần công ra xem xét là biết y ở đâu liền.

Nguyên Thông đã nhắm mắt ngính thần vận công lên, chỉ trong giây lát, chàng mở mắt ra bảo với Tích Tố và Đàm Anh rằng:

- Họ đang đầu ở phía tây bắc, chúng ta mau tiến về phía đó đi.

Nói xong chàng đi ngay về phía tây bắc. Tích Tố và Đàm Anh vội theo sau.

Thì ra Thành Luân thấy bọn Nguyên Thông ngồi xuống thổi sáo, vừa nghe tiếng sáo y đã biết tiếng sáo của ba người rất lợi hại. Y tự biết không sao chống đỡ nổi, nên mới nghĩ cách rút lui trước, Y liền lên ra ngoài đại điện định dặn bảo các thủ hạ bên ngoài lập mưu kế khác hãm hại mọi người. Y đi đến nơi khuất rồi vỗ tay hai cái. Nhưng lạ thay, không người nào tới cả. trong lòng thắc mắc vô cùng, y vội tung mình nhảy lên trên một cây cao nhì xuống thấy thủ hạ của mình vẫn như thường. Y liền lớn tiếng quát hỏi:

- Sao các ngươi không hiện thân ra ?

Nói xong, y liền nhảy xuống đẩy người đứng gần đó. Ngờ đâu tay y vừa đụng tới thì người đó ngã lặn ra đất.

Thì ra người ấy đã bị điểm huyệt rồi.

Y ngạc nhiên vô cùng, đang ngờ ngác bỗng thấy sau lưng có tiếng cười ha hả nói:

- Ngươi không ngờ lại có chúng ta ở đây chỗ phải không ?

Thành Luân vội quay người giờ chuông lên nhắm phía có tiếng người nói tấn công luôn, mồm thì quát hỏi:

- Ai đó ?

- Ngươi thử đoán xem, ta là ai nào.

Đường Toại chống đỡ một chuông và trả lời như vậy.

Tỷ Diêm Thần Ma Đường Toại tuy biệt hiệu là ma thật, nhưng trong đời ông ta chưa hề dùng đến qui kế giết hại một người nào hết, vì vậy khi vừa ra tay tấn công Thành Luân vừa lên tiếng cảnh báo trước.

Thành Luân thấy Đường Toại mặt không có vẻ gì liền cười nói:

- Tưởng ai ? Ra là huynh, xin Đường huynh thứ lỗi mỗ lỡ mắng một chút.

Đường Toại cũng cả cười:

- Khéo nói lắm ! khéo nói lắm ! Xin mời Ứng huynh hãy cùng trở về trong đại điện đã.

Thành Luân tươi cười thêm và đáp:

- Nơi đây tiểu đệ là chủ nhân, chúng ta làm bạn với nhau mấy chục năm rồi cho phép Ứng mỗ mời huynh vào biệt thất soi chén trà nhạt, để chúng ta cùng trò chuyện với nhau. Mặc người trong điện chết ra sao chúng ta không cần đếm xỉa tới.

Đường Toại nghiêm mặt lại lớn tiếng đáp:

- Ứng huynh đừng có nói khôn nói khéo nữa, tiểu đệ bây giờ chán nản hết sự đời rồi, tiểu đệ không thích nói đến chuyện gì khác cả.

Thành Luân thấy dùng lời nói không ăn thua, liền quyết tâm diệt Đường Toại và nói tiếp:

- Đường huynh không nể mặt như vậy, tiểu đệ cũng đành chịu và tiểu đệ cũng không có ý quay vào trong điện nữa. Đường huynh đừng có bắt ép tiểu đệ, bằng không sẽ tổn thương mất tình giao hảo mấy chục năm nay của chúng ta đấy.

Đường Toại ung dung nói:

- Tiểu đệ không coi trọng tình giao hảo của chúng ta đó.

Thành Luân lớn tiếng cười nói:

- Nói thật cho bạn hay, tài ba của bạn không đủ sức kéo lão phu về trong điện đâu.

Đường Toại thấy đối phương ăn nói khinh miệt mình thì cả giận quát lớn:

- Ngươi không tin cứ thử xem.

Nói xong, ông ta liền thế Lục Đinh Khai Sơn (sáu quí sứ Lục Đinh, Lục Giáp mở núi) nhằm Thành Luân tấn công luôn.

Thành Luân vội phát hai tay lên chống đỡ, rồi quay người một cái rồi tay phải lên định điểm vào yếu huyệt ngang lưng Đường Toại.

Đường Toại thấy vậy rống lên một tiếng thật lớn, tung mình nhảy lên cao ba thước, tay trái móc mắt đối phương, tay phải thì chém tay của kẻ địch, vừa công vừa thủ một lúc.

Hai người đấu với nhau, không ai kiêng nể ai hết, trận đấu kịch liệt vô cùng.

Thành Luân biết đại cuộc sắp đổ bể không còn hy vọng gỡ lại được nữa, nên y quyết định hãy đào tẩu trước để dịp khác xây dựng lại cơ đồ, cho nên vừa đấu y vừa lui không bao lâu y đã rời khỏi đại điện hai dặm rồi.

Nếu Thành Luân không định tâm giết hại Đường Toại mà bỏ chạy ngay, thì may ra còn có thể thoát thân. Nhưng vì y quá độc ác, trước khi rời khỏi núi Vạn Dương y còn muốn giết Đường Toại mới chịu đi, cho nên y mới không rút lui vội mà cứ cười luôn mồm mặc dầu trận đấu rất kịch liệt.

Tuy võ công của Thành Luân cao hơn Đường Toại một chút, nhưng nhất thời y muốn giết Đường Toại không phải là chuyện dễ.

Đôi bên đã đấu được bốn năm mươi hiệp Thành Luân bỗng nghĩ thầm rằng:

- " Chờ tới lúc ta giết được Đường Toại có lẽ ta không kịp đào tẩu nữa ".

Nghĩ thế y không còn tâm trí nào đấu tiếp. Liền giới một thể công cực mạnh ra rồi quay mình đào tẩu luôn.

Nhưng y vừa cất bước thì đã nghe một tiếng cười nhạt nói:

- Ngươi còn muốn đào tẩu đi đâu nữa ?

Thì ra Võ Lâm Nhất Quái đứng cách chỗ y không xa, giờ tay đợi chờ tróc nã.

Thành Luân biết Võ Lâm Nhất Quái là ai rồi y nổi giận hỏi:

- Lão già kia, ngươi có muốn ta dồn ngươi vào trong Huyết Thạch Sơn lần nữa hay sao ?

Võ Lâm Nhất Quái nghe nói giật mình đánh thót một cái, liền quát lớn:

- Thế ra bây giờ ta mới biết kẻ đánh lừa ta suýt bị tiêu hình thể là người.

Nói xong, ông ta như điên như khùng xông lên tấn công tới tấp.

Thành Luân lơ lửng thốt ra việc mình ám hại Võ Lâm Nhất Quái rất lấy làm ân hận, nhưng đã chót nói rồi thì biết làm sao bây giờ. Y như điên như khùng hỏi:

- Người không ngờ là lão phu phải không ?

Y liền giao chưởng đấu với Nhất Quái luôn. Nhờ vậy Đường Toại được nghỉ tay. Không thể hai đấu với một ông ta đứng một bên đề phòng Thành Luân đào tẩu.

Đàm Kỳ Ngu đấu với Thành Luân, trận chiến khác hẳn lúc này. Đúng ra công lực của Nhất Quái kém Thành Luân một mức, đáng lẽ hi vọng thắng nổi nhưng sự thật trái ngược lại Nhất Quái tuy kém hơn công lực y nhưng nhờ có chất độc trong người tỏa ra, nên Thành Luân vừa đấu vừa phòng độc không dám thí mạng vì vậy chân tay luống cuống cứ lui về phía sau liên tiếp.

Đang lúc ấy Nguyên Thông, Tích Tố và Đàm Anh ba người cùng tới nơi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Trời quả báo

Tích tố và Đàm Anh mỗi người đứng một nơi, còn Nguyên Thông thì phi thân vào ngăn cản Nhất Quái và nói:

- Mời ông lui sang bên đề Nguyên Nhi đối phó với y cho .

Nhất Quái trợn mắt đáp:

- Vừa rồi y đã tự nhận ám hại ta, khiến ta phải bị giam giữ trên núi Huyết Thạch mười năm năm trời, mối hận này thể nào phải trả mới được cháu hãy đứng sang một bên .

Ông ta nhất định không cho Nguyên Thông xen tay vào .

Đàm Anh đứng ngoài lớn tiếng nói:

- Mối hận mười lăm năm giam trên núi của ông, bằng sao được mối thù giết cha của Nguyên đại ca .

Nhất Quái nghe Đàm Anh nói như vậy thở dài một tiếng lui sang bên .

Chỉ trong nháy mắt có rất nhiều người tới. Những người đó hoặc bị Lý Thành Luân bắt ép theo y hoặc gia quyến bị giết hại, ai ai cũng chỉ muốn xé xác Thành Luân làm muôn mảnh mới hả dạ.

Thành Luân tự biết mình đã sa chân vào chỗ chết, y đưa mắt nhìn bốn chung quanh với hy vọng tìm một lối thoát

Nguyên Thông quát lớn:

- Lão ma đầu người còn nói năng gì nữa không ?

Thành Luân về mặt hung hăng nhưng sự thật trong lòng đã hoảng sợ khôn tả, vội đáp:

- Lấy nhiều thắng ít như vậy lão phu không thêm nói chuyện với người. Dù người có giết chết được lão phu cũng không phải là anh hùng.

Nguyên Thông cười như điên đáp:

- Hay lắm đề ta xem phút cuối cùng của người, người sẽ dờ những trò hề gì ra.

Thành Luân đáp:

- Lão phu với người chỉ đấu một trận thôi, ai chết cũng không oán thán hết.

Đàm Anh không đợi Nguyên Thông trả lời, đã lớn tiếng đáp:

- Y là kẻ địch chung của mọi người, Nguyên đại ca không nên tự mình quyết định.

Nguyên Thông nhận thấy lời nói của Đàm Anh rất có lý, ngăn người ra không biết nói thế nào cho phải.

Thành Luân thấy Nguyên Thông có vẻ do dự, liền nói khích:

- Đây, lão phu nói có đúng không ?

Y vừa nói dứt trong đám đông đã có người lớn tiếng nói:

- Thù hận của chúng tôi tuy lớn thật, nhưng chúng tôi còn có ngày hôm nay là nhờ Thảm thiếu hiệp ban cho hết, vậy tất cả mọi việc do thiếu hiệp chủ trương chúng tôi không phản đối nữa lời, không biết các vị nghĩ sao ?

Tất cả mọi người đồng thanh đáp:

- Việc ngày hôm nay do Thảm thiếu hiệp toàn quyền quyết định.

Thành Luân đắc ý cười thầm nói tiếp:

- Người ta đã coi trọng ngươi như vậy, lão phu không dám khinh thường ngươi. Bây giờ chúng ta đấu với nhau mười hiệp, để quyết định sinh tử tồn vong, bất cứ ngươi sống chết ra sao cũng để cho lão phu rời khỏi nơi đây.

Nguyên Thông đáp:

- Có phải ngươi muốn uống Kháng Nguyên đơn rồi đấu với ta đây không.

Thành Luân hỏi lại:

- Có phải ngươi đã hoảng sợ rồi không ?

- Dù ngươi có uống Kháng Nguyên đơn đi chăng nữa, thì sức ngươi cũng không bằng Điền Dương Tứ Ác, như vậy ta sợ gì ngươi.

Thành Luân lấy ra 2 viên Kháng Nguyên đơn uống luôn, rồi lại lấy một cái lọ ngọc nhỏ ra định đổ hết thuốc đó vào trong mồm. Bỗng có một mũi tên bạc nhắm tay y bắn tới trúng ngay cái lọ ngọc. Thành Luân vội rút tay và giờ thì Phong Hồ Vân Long ra hát người đó bắn ra ngoài xa hơn trượng.

Người đó ngã xuống, mồm hộc máu tươi nhưng vẫn cố nói:

- Đó là Thiên Nhất Chân Thủy..

Y vừa nói tới đó đã ngã lộn ra.

Thì ra người đột kích chính là Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật.

Nguyên Thông cũng chẳng cần để ý đến chuyện Thành Luân uống thuốc Thiên Nhất Chân Thủy hay không, chỉ mãi ra tay điểm các đại huyệt cho Tăng Bật rồi Nhục Hoa với Lý Kiến Trung đỡ Tăng Bật ra ngoài.

Thành Luân cười ha hả, giờ cái bình ngọc lên báo với Nguyên Thông rằng:

- Lão phu nuốt đây, ngươi có cam tâm không ?

Nguyên Thông nghe thấy lão ma đầu nói như vậy, tức giận đến hai mắt nổ lửa không nói được nửa lời.

Thành Luân muốn uống hết hai chai Thiên Nhất Chân Thủy thật, vì trận thắng bại ngày hôm nay rất quan trọng cho y, vì vậy Thành Luân muốn nhờ Thiên Nhất Chân Thủy trợ giúp công lực tăng lên và đỡ bị Kháng Nguyên đơn làm hại. Nhưng lúc ấy bỗng có một ông già mặt rất đều giả một tay có sáu ngón cầm đủ các thứ đồ ở trong đám đông lớn tiếng nói:

- Lão ma đầu ngươi đứng có nằm mơ nữa ngươi thử xem Thiên Nhất Chân Thủy của ngươi có phải là thứ thật hay không ?

Lúc ấy mọi người mới nhìn kĩ ông già đó là Đa Chi Thần Thông Thất Thất. Không hiểu ông ta đã lên núi Vạn Dương này từ lúc nào ?

Thành Luân kinh ngạc vô cùng, ngừng uống Thiên Nhất Chân Thủy và nhìn cả vào tay Thần Thâu.

Ứng Thành Luân biến sắc mặt vì thấy trên tay Thần Thâu có một cái lọ Thiên Nhất Chân Thủy giống hệt lọ của Thành Luân, trên tay ông ta còn có xá lợi tử màu đỏ của y lấy trộm được ở chùa Thiếu Lâm và m Dương song ngọc bối của Đàm Anh lấy trong người cô bé.

Mấy báu vật này này lão ma đầu quý nhất nên giấu rất kín đáo, không hiểu tại sao lại lọt vào tay Thần Thâu như vậy. Y thắc mắc vô cùng liền giương

ngược đôi mắt lên nói:

- Lão già trộm cắp kia ! Ngươi dùng thủ pháp lấy giả loạn chân sao mà lừa dối được lão phu.

Thần Thâu trưng đôi mắt nhỏ như mắt chuột lên đáp:

- Lão phu nếu không có tài ba dò thám được bí mật của ngươi làm sao mà xưng là Đệ Nhất Thần Thâu, đừng nói chỗ giấu các vật của ngươi không kín đáo hơn người mà dù ngươi có nuốt trong bụng lão phu muốn lấy vẫn có cách lấy được.

Những lời của ông không thể làm cho Thành Luân tin được.

Đa Chi Thần Thâu vẫy tay gọi một người đứng gần đó báo:

- Có cao tăng của phái Thiếu Lâm ở tại đây xin đến lấy lại Xá Lợi tử vật báu của quý phái.

Người chưởng môn của Thiếu Lâm phái không tới dự hội, chỉ sai Trí Nhân đại sư phụ trách La Hán đường tới dự thôi. Người ấy đã thấy Xá Lợi tử của phái mình trong tay Thần Thâu, nhưng vì thận trọng nên không lên tiếng hỏi. Bấy giờ thấy Thần Thâu vẫy tay gọi, Trí Nhân đại sư vội phi thân tới chấp tay chào và nói:

- Tệ chùa chưa hề mất Xá Lợi tử, nên không dám nhận vật ở trong tay Thất hiệp, nhưng dù sao cũng xin cho bản tăng giám sát.

Thần Thâu vừa cười vừa hỏi:

- Xin hỏi đại sư khắp thiên hạ này có bao nhiêu hạt Xá Lợi tử màu đỏ ?

Trí Nhân đại sư nghiêm nghị đáp:

- Ngoài một hạt của tệ chùa ra thì ở Phật Tổ thánh địa bên Tây Vực còn sáu hạt.

Thần Thâu lại hỏi tiếp:

- Chẳng hay đại sư có hay tin gì về Phật Tổ thánh địa có mất mất Xá Lợi tử hay không ?

Trí Nhân đại sư lắc đầu đáp:

- Phật Tổ thánh địa kiên cố như một thành trì khi nào lại mất Xá Lợi tử được.

- Có thật quý phái không mất hạt Xá Lợi tử màu đỏ này không ?

Thấy Thần Thâu hỏi một cách nghiêm nghị, Trí Nhân đại sư hơi biến sắc mặt vội trả lời:

- Hiện tại tệ chùa chưa phát hiện việc mất Xá Lợi tử màu đỏ này, vậy có mất thật hay không bản tăng chưa rõ. Thất đại hiệp hỏi như thế, bản tăng cũng không dám xác định vì vật báu này không đến ngày Phật Đản thì không bao giờ đem ra cúng bái nên bây giờ cũng không thể chứng thật là có mất hay không ?

Thần Thâu gật đầu vừa cười vừa nói:

- Đại sư nói rất phải. Đây xin đại sư hãy thu hồi vật báu này đã.

Nói xong ông ta hai tay bưng hạt Xá Lợi đưa trả Trí Nhân đại sư để tỏ vẻ tôn kính chùa Thiếu Lâm.

Trí Nhân đại sư cung kính đỡ lấy Xá Lợi tử rồi chấp tay vái để cảm tạ Thần Thâu.

Thành Luân mấy lần muốn xông lại cướp giật, nhưng vì thấy Nguyên Thông cứ nhìn chăm chú vào mặt mình, y đành mím môi nén giận chứ không dám xông ra cướp.

Các người khác vì để ý đến sự chú ý của Trí Nhân đại sư sau khi nhận được Xá Lợi tử, chứ không để ý đến chuyện khác.

Trí Nhân đại sư đỡ lấy Xá Lợi tử rồi xem đi xem lại rất cẩn thận, sau cùng ông ta khế niệm một tiếng Phật hiệu, rồi chấp tay chào Thần Thâu thêm một lần nữa, tỏ vẻ cảm ơn rồi nói:

- Phái Thiếu Lâm chúng tôi rất cảm ơn thịnh đức của Thất đại hiệp. Bản tăng xin cáo từ trở về chùa trước.

Nói xong Trí Nhân đại sư dẫn bốn đệ tử cáo biệt đi luôn.

Tuy Trí Nhân đại sư chưa nói rõ hạt Xá Lợi tử ấy có phải là của Thiếu Lâm không, nhưng trông sắc mặt lão hòa thượng quan trọng như vậy ai cũng biết đó là thật chứ không phải giả.

Năm hòa thượng của phái Thiếu Lâm đi rồi, Đàm Anh liền ra chỗ Thần Thâu lấy lại m Dương Ngọc Bối nàng hớn hờ nói:

- Đây chính là Ngọc Bối của chúng tôi, cảm ơn Thất lão nhiều.

Thần Thâu nhìn nàng cười và nói bốn rằng:

- Đầu đến thứ cô được gọi mỗ là Thất lão như thế.

Đàm Anh lấy m Dương Ngọc Bối rồi vội quay lại đi tới trước Vô Lâm Nhất Quái, nhưng nàng vừa đi vừa ngoái cổ cái Thần Thâu

- Nguyên đại ca gọi là lão Thất được, sao Đàm Anh này lại không gọi được.

Thần Thâu thấy Đàm Anh ranh mãnh một cách đáng yêu như vậy cũng phải bật cười.

Không để cho Thần Thâu cười dứt, Thành Luân đã lên tiếng hỏi:

- Trong tay ngươi còn một bình Thiên Nhất Chân Thủy vậy ngươi định giải thích ra sao ?

Thành Luân lăm lỳ hỏi tiếp:

- Tại sao ngươi lại cho ta biết như vậy ?

Thần Thâu thấy y hỏi cứ ngắn ngời ra chưa kịp nghĩ ngợi thì Thành Luân đã nhạo báng nói tiếp:

- Ngươi định tâm lấy trộm Thiên Nhất Chân Thủy của lão phu, cho nên mới đặc biệt chế một cái lọ giống hệt, để mong đánh lừa lão phu nhưng tiếc thay lão phu phòng bị rất nghiêm mật, nên ngươi không sao lấy được phải không ? Bây giờ ngươi thấy lão phu uống Thiên Nhất Chân Thủy sợ Nguyên Thông không địch lại lão phu, nên mới có ý làm ra như vậy để lừa dối lão phu chứ gì ?

Thành Luân nói trúng mưu kế của Thần Thâu, nên Thần Thâu đứng yên nhìn y chừa không cãi được nữa.

Vô Hình kiếm Tôn Hoán Nhiên thở dài và nói:

- Với tài trí của Thành Luân, y thật là một nhân tài hiếm có của võ lâm, nhưng tiếc thay y lại đi vào con đường tà.

Nhất Tâm cư sĩ Vương Hoán vừa cười vừa hỏi lại Hoán Nhiên:

- Có phải vì Tôn huynh làm phó Chính Nghĩa Chi Cung, nên huynh đã cảm tình với y chăng ?

Hoán Nhiên vội đáp:

- Tiểu đệ cứ theo việc luận người, việc làm của y ở Chính Nghĩa Chi Cung khiến tiểu đệ kính phục khôn tả. Nếu y không bị lộ mặt ra chưa chắc Nguyên nhi đã khiến quần hùng thiên hạ tin y là Vạn Vương sơn chủ ác độc như thế này được.

Hai người nói chuyện với nhau rồi lắc đầu thở dài.

Lúc ấy Thành Luân lại mở nút lọ, trước khi uống y còn ngẩng mặt lên cười tỏ vẻ đắc ý khôn tả.

Cười xong y giờ bình lên dốc nước uống. Ngờ đâu nước trong bình đổ vào miệng y một thứ gì cay đắng vô cùng Y biến sắc mặt không dám uống nữa, biết Thiên Nhất Chân thủy trong bình đã biến chất. y gắp lên một tiếng ném bình ngọc xuống đất vỡ tan tành. Nước trong bình lan ra trên mặt đất có khói bốc lên, lúc ấy y mới biết đó là thuốc độc.

Thành Luân tức giận khôn tả, nhảy xổ tới trước mặt Thần Thâu định chop kẻ thù.

Tất nhiên, Đa Chi Thần Thâu địch sao nổi Thành Luân. Ai cũng yên chí ông ta chết dưới tay ác ma. Nhưng Nguyên Thông chỉ nhún vai một cái đã nhanh như điện chop tới trước mặt Thần Thâu giờ tay tấn công Thành Luân một chưởng. Thế công của chàng mạnh tuyệt luân.

Thành Luân tức giận quát tháo vang trời:

- Quý hồ lão phu một ngày không chết, tên trộm Thất Thất kia cũng đừng hòng sống.

Thần Thâu nghiêng nghiêng đáp:

- Thất lão thân này bình sinh dám làm dám chịu. Ai sợ gì ngươi nhưng thị phi thì phải phân minh, đúng như ngươi đã nói, lão phu chưa hề đụng chạm vào bình nước ấy bao giờ, vì ngươi giữ nghiêm mật như thế thì lão phu lấy sao được ?

- Không phải Đa Chi Thần Thâu lấy thì ai đã đánh tráo thuốc vào đó ?

Người nào người ấy đều nghĩ như thế và không hiểu nguyên nhân ra sao.

Thành Luân vội hỏi:

- Nếu vật người nào đã ra tay thế ?

Thất Thất cười đáp:

- Chính người cũng không biết thì còn ai biết được.

- Chính ta đây !

Bổng Ngải Chiêm, một người trong nhóm Kính Môn Song Anh ở trong mọi người bước ra hăm hực nói như vậy.

Thành Luân ngáp ngừng hỏi:

- Là người ư ?

Y tỏ vẻ không tin cứ trở mắt lên nhìn vào Ngải Chiêm.

Ngải lão nhị cười có vẻ nhạo báng đáp:

- Người tưởng những vật ở trong người như thế là không có ai lấy được hay sao?

Thành Luân kiêu ngạo đáp:

- Với tài ba của người làm sao tới gần được người lão phu !

Ngải Chiêm dùng giọng mũi hừ lên một tiếng, rồi trả lời:

- Người có nghe người ta nói Mộng Nhung là vật gì không ?

Thì ra Mộng Nhung là một hủ cò kì lạ không mùi sắc và không mùi, nhưng ai người thấy cũng buồn ngủ liền. Trong khi luyện công mà hít phải thì chỉ giây lát là bất tỉnh ngay, nếu muốn hại người thì đối phương không sao biết được.

Thành Luân nghe Ngải Chiêm nói như vậy nghiêng răng còm cộ hỏi lại:

- Tại sao lúc ấy người không giết chết ta ?

Ngải Chiêm đáp:

- Nếu ta giết người lúc đó, thì chả háo ra ta giúp người được tiếng là thiện nhân hay sao ?

Thành Luân càng hận thêm, y dậm chân xuống đất một cái, đất liền bị lõm thành một cái lỗ sâu.

Ngải lão nhị liền móc túi lấy một cái lọ ngọc thường ra đưa cho Nguyên Thông và nói:

- Thiên Nhất Chân Thủy phải người như thiếu hiệp mới đánh hường lão cung kính tặng thiếu hiệp vật này.

Nguyên Thông biết bình Thiên Nhất Chân Thủy này lấy được một cách không chính đáng đồng thời chàng còn sợ có hậu họa cho nên chàng đành nhờ Tích Tổ giữ hộ rồi tính sau.

Tích Tổ cảm lấy bình Thiên Nhất Chân Thủy bỗng nghĩ ra một việc, vội dùng nhĩ ngữ truyền nhanh nói với Nguyên Thông rằng:

- Nguyên đại ca đừng có quên việc nhờ vả của Viên lão tiền bối.

Nguyên Thông nghe nói giật mình, nếu Tích Tổ không nhắc thì chàng cũng quên bém mất chuyện quan trọng đó.

Thành Luân bị đá kích tới tấp khiến y đầu óc choáng váng, như người mất hồn liền cười the thé nói tiếp:

- Dù lão phu không mượn sức Thiên Nhất Chân Thủy cũng vẫn dư sức trong mười hiệp giết chết người ngay, Nguyên Thông kia có mau lại đây nộp mạng không ?

Nguyên Thông tiến lên hai bước, móc túi lấy ra một cái hồ bao cũ kĩ ra giờ lên và lớn tiếng hỏi:

- Người hãy nhìn xem đây là vật gì ?

Mọi người ngạc nhiên không hiểu tại sao Nguyên Thông lại lấy cái hồ bao tầm thường ra hỏi kẻ địch như thế làm chi, ai nấy đều tỏ vẻ thắc mắc.

Chỉ có một mình Thành Luân vừa thấy cái hồ bao ấy như bị đá kích nặng. Về mặt hung ác của y bỗng dịu hẳn. Y cúi đầu không nói năng gì nữa hình như không dám trông thấy cái hồ bao ấy lần thứ hai vậy.

Nguyên Thông chỉ mong nhờ chiếc hồ bao này lôi kéo lại lương tri của y nên yên lặng để cho y có thì giờ tĩnh ngộ từ từ.

Ngoài một số người rất ít ra, thì quả thật không ai biết ý của Nguyên Thông. Không ai đoán ra được thái độ và dụng ý của chàng ra sao.

Nguyên Thông rung tay một cái, chiếc hồ bao bay thẳng về phía Ứng Thành Luân.

Thành Luân giờ tay bắt lấy chiếc hồ bao đưa lên mũi ngửi. Hồ bao này đã ngót chín mươi năm, đây là cái túi đựng ngũ vị hương để trong người trẻ con để trấn kinh thị tà để cho thơm bảy giờ chỉ có mùi mốc meo làm gì có hương thơm trong đó nữa.

Y cau đôi mày hung ác. Xem đi xem lại cái hồ bao ấy một hồi, đúng là cái hồ bao mình đã đeo hồi nhỏ. Y liền tỏ vẻ thắc mắc, không biết lúc này nên xử trí thế nào cho phải.

Nguyên Thông mở to đôi mắt, nhìn thẳng vào mặt Thành Luân xem nét mặt y biến đổi ra sao.

Thành Luân mực cau có tỏ vẻ đau đớn rầu rĩ. Nguyên Thông thấy y đã gật đầu vừa ý. Chàng cảm thấy y vẫn còn đôi chút lương tri, nên quyết tâm tha chết cho y.

Nhưng tới khi chàng thấy vẻ mặt Thành Luân lộ vẻ hung ác, chàng vội lắc đầu thờ dài, thương hại cho cha và ông của đối phương. Nét mặt Thành Luân thay đổi luôn, chỉ trong chớp lát đã thay đổi mấy lần rồi cuộc lộ về rất hung ác không sao tưởng tượng được.

Y nghiêng răng kêu cồm cộp, rồi phát tay một cái vận nội lực vào bàn tay. Mọi người chỉ nghe thấy cái hồ bao kêu "rắc" một tiếng đã bị chia thành năm sáu mảnh vút xuống núi rồi.

Đồng thời có một làn khói nhẹ bốc lên. Ứng Thành Luân không đề phòng nên đã hít phải.

Hồ bao đó bên trong thường có ngũ vị hương, cho nên khi làn khói bốc lên Thành Luân không để ý tránh né.

Nguyên Thông thấy Thành Luân không có vẻ gì quyền uy cái hồ bao ấy cả, càng mới quyết chí trừ diệt ác ma.

Phái đằng xa trên lưng núi bỗng có tiếng thờ dài rất trầm thống.

Nguyên Thông liền dùng nhĩ ngữ truyền thanh với người trên lưng núi rằng:

- Xin phép Viên lão tiên bối, tại hạ phải trả thù cho tiên phụ và diệt tai hại cho nhân gian trước đã.

Nghe chàng nói người trên lưng núi đó không có phản ứng gì nữa.

Chàng đoán ra được tâm sự của quái nhân đầu to Viên Phùng như thế nào rồi, cho nên chàng không nói nhiều, chỉ đưa mắt nhìn vào Thành Luân.

Thành Luân bỗng phát giác trong cái hồ bao rách có một miếng giấy to bằng đầu ngón tay cái và trên viết chữ chẳng chì. Tuy y là một người rất ác độc, nhưng lòng hiếu kỳ ai cũng như ai y liền giờ tay ra vấy một cái, mảnh giấy ấy lại bị nội lực của y hút lại ngay. Những chữ chẳng chì ấy như những tảng đá trên núi Thái Sơn đè vào đầu y.

Thì ra tờ giấy ấy viết rằng:

"Thành nhi con xé tan cái hồ bao này con sẽ bị nhiễm chất độc Tàn Công tán, đó là sự báo ứng của một đứa con bất lương đấy"

Thành Luân đọc xong mấy chữ, người và chân tay run lay bầy. Tờ giấy ở tay y bay phát phới xuống đất, y uể oải từ từ cúi đầu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Đường tận lối cùng

Vạn Dương sơn chủ Ứng Thành Luân cúi đầu xuống chán nản vô cùng, vì sự tai biến đột ngột khiến cho y mất tinh thần chiến đấu.

Sự thật y chưa mất công lực ngay, thuốc độc Tàn Công tán này cũng không phải là một thứ thuốc độc tuyệt đối không có cách cứu chữa, có thể kéo dài bốn mươi chín ngày mới mất dần dần hết công lực. Nếu số hên trong vòng bốn mươi chín ngày đó mà kiếm được thuốc giải độc, thì công lực vẫn chưa

hoàn toàn mất hẳn. Sau khi giải thuốc độc Tàn Công tán đó rồi vẫn còn hy vọng tu luyện lại võ công như trước, nhưng chỉ sợ hít phải Tàn Công tán này rồi mà không hay cứ vận công bừa thì sức thuốc càng chạy nhanh thêm như vậy thì không còn cách gì cứu chữa nữa. Lúc này tuy Thành Luân chưa mất hết công lực, nhưng y nhận thấy không còn dịp may nào để cho y được bảo tồn công lực vì y đã uống Kháng Nguyên đơn rồi, hai thứ độc vật ấy gặp nhau, thì dù y không cần phải vận công lấy sức, sức thuốc của Tàn Công tán cũng tự nhiên lan tràn đi rất nhanh.

Thành Luân rất biết rõ phương thức ấy, nhưng tiếc thay y lại là người rất ác độc, không những không biết hối cải trái lại y còn khoi lên lửa hận thù rất mạnh nữa !

Y hận ông và cha mình lập độc kế hãm hại mình. Y không nghĩ kĩ, ông và cha y làm như thế chính là sắp đặt để cho y chết một cách êm đềm.

Đến lúc này y còn chưa chịu nhận lỗi, y cúi đầu suy nghĩ giây lát lòng ác độc lại nổi lên, y quyết đấu thí mạng cùng Nguyên Thông, thà là cả hai cùng chết, chứ không để cho Nguyên Thông sống một mình.

Nguyên Thông là một người rất nhân từ, thấy Thành Luân rầu rĩ cúi đầu xuống lại tưởng sau khi y xé cái hồ bao rồi đột nhiên nghĩ đến tình ông cháu năm xưa mà có lòng hối cải, lương tâm đang cắn rứt. Chàng có ngờ đâu Thành Luân lòng dạ độc ác như rắn rít sài alng, không những không hối cải chút nào, trái lại y còn muốn giết chết chàng nữa.

Muốn thi hành lời hứa với quái nhân đầu to Viên Phùng Dị và thêm bản tính nhân từ hiệp nghĩa. Nguyên Thông thấy Thành Luân nản chí như vậy, cũng động lòng thương quyết tha y thoát chết.

Chàng nghĩ tới đó giọng nói ông hoà hản lại từ từ tiến tới gần Thành Luân mỉm cười hỏi:

- Nếu lão tiền bối bằng lòng từ nay trở đi qui ẩn một nơi thì...

Tích Tổ đột nhiên chạy ra ngăn cản:

- Nguyên đại ca chớ có khinh xuất như thế, nhờ trúng phải quỷ kế của ưng lão ma thì sao ?

Nguyên Thông đang định cãi vã thì Thành Luân đã giơ chưởng lên phất một cái. Tờ giấy nhỏ của hồ bao bay thẳng tới trước mặt Nguyên Thông và y làm ra vẻ rầu rĩ đáp:

- Công lực của lão phu sắp tàn dần rồi, alxo phu cũng chả muốn tranh giành gì với người nữa. Bây giờ người muốn đối phó với lão phu như thế nào thì cứ việc ra tay đi.

Lời nói của y không có một chút nào nhu nhược hết.

Nguyên Thông nhặt tờ giấy lên xem, đọc xong cũng đưa cho Tích Tổ.

Tuy Tích Tổ biết Thành Luân chưa mất hết công lực, nhưng vì y đã nói trước, nên nàng không nghi ngờ mà lui về phía sau.

Nguyên Thông vừa cười vừa nói:

- Lão tiền bối đã có hào khí coi chết là thường, sao không hối cải làm lại một người mới có hơn không ?

Vạn Dương sơn chủ Ứng Thành Luân cúi đầu không nói năng gì hình như cảm động và hồ thẹn sượng sùng vậy.

Nguyên Thông lại nói tiếp:

- Quý hồ lão tiền bối thật tâm hướng thiện tiểu bối sẽ năn nỉ các nười bị nạn hộ, yêu cầu họ cho lão tiền bối mang công chuộc tội.

Thành Luân vẫn chưa nói gì, sắc mặt đã biến thành màu xanh thẫm Y có ý thờ hỏn hển, vừa run lấy bẫy vừa năn nỉ rằng:

- Đáng lẽ lão phu không nên uống hai viên Kháng Nguyên đơn để đến nỗi tàn công và bị tàn phá nhanh hơn lúc thường thế này. Nếu tiểu hiệp có lòng nhân từ thì đừng để lão phu chịu đau khổ bởi tàn công mà giúp lão phu một tay, điểm vào khí môn và huyền cơ hai huyệt giúp hộ để lão phu được rời khỏi trần gian một cách dễ chịu.

Giọng nói của y rất bi đát nghe thật đáng thương !

Thành Luân rất khôn ngoan, lời nói của y rất hợp tình hợp lý. Y giả bộ rất khéo léo. Nguyên Thông sáng suốt như thế mà cũng không nhận ra được là y giả bộ, trừ phi lúc bấy giờ chàng thăm mạch thì mới biết âm mưu quỷ kế của y. Nhưng sự thật không cho phép Nguyên Thông ngờ. Lúc ấy Thành Luân đã bắt đầu lần lộn kêu gào, khiến cho ai trông thấy cũng phải động lòng thương.

Nguyên Thông ghé răng mím môi nói:

- Được để tôi giúp cho lão tiền bối !

Nói xong chàng liền co hai ngón tay trở và giữ lại khe búng ra hai luồng kinh lực và hai yếu huyệt, khí môn và huyền cơ của Thành Luân hơi rung động một chút thôi chứ chưa tắt thở. Tuy kinh khí của chàng đã bắn trúng vào hai nơi đó rồi nhưng chỉ thấy Thành Luân mồm vẫn kêu la như cũ.

Nguyên thông thấy vậy lại nhanh tay điểm thêm năm huyệt nữa.

Ứng Thành Luân vẫn cố gắng chịu đựng.

Lúc ấy hình như Thành Luân đã bót đầu với giọng run run kêu la:

- Lão phu mặc Tuấn nghề nhuyễn giáp nên chỉ lực của thiếu hiệp khó mà qua được, phải coi nhuyễn giáp ra mới được.

Nguyên Thông kêu "ồ" lên một tiếng rồi lớn bước tiến lại gần. Thành Luân vẫn rên la không ngớt, nhưng trong lúc Nguyên Thông tiến đến y đã ngấm ngấm rút ra một con dao găm ra cầm ở nơi tay trái. Thanh đoàn kiếm đó đánh bằng một thứ sắt lạnh chuyên phá kinh khí và có tẩm thuốc, ai bị đâm trúng thì không sao tháo chết được.

Thành Luân cười thầm và chờ đợi. Y nằm ở dưới đất nhìn Nguyên Thông càng lúc càng tới gần và đã che lấp một bên tầm mắt của y.

Ứng Thành Luân bỗng kêu rú mấy tiếng, alum lộn quay người lại. Tiếng rú của y thảm khốc đến nỗi không ai nỡ nghe.

Đàm Anh không nhìn được lớn tiếng bảo:

- Nguyên đại ca còn không mau ra tay đi !

Thì ra Nguyên Thông càng tới gần càng lạnh lùng thêm, vì ngẫu nhiên chàng đã trông thấy sắc mặt thật của Thành Luân trong lúc giả bộ kêu la. Sắc mặt của y trong cái nham hiểm còn có vẻ thích thú, sự phản ứng thường không hợp lý ấy khiến chàng phải nghĩ cách đối phó nên chân chừ chưa ra tay vội, vì thế mà Đàm Anh mới nóng lòng thúc dục.

Nguyên Thông nhìn Thành Luân mỉm cười tiến thêm một bước..

Thành Luân thấy Nguyên Thông cười một cách lạ lùng, y cũng giật mình kinh ngạc bụng bảo dạ rằng:

"Chả lẽ y đã nhận thấy sự giả dối của ta rồi chăng"

Y liền lượn một vòng đến cạnh Nguyên Thông.

Đang lúc ấy bỗng có bóng người thấp thoáng năm người nhảy ra đến trước mặt Thành Luân nói với Nguyên Thông rằng:

- Tuấn Nghê nhuyễn giáp là vật của hàn xá, xin thiếu hiệp để cho anh em chúng tôi lấy về mong thiếu hiệp lượng thứ cho.

Nguyên Thông lui về phía sau một bước đáp:

- Tiểu bối xin tuân lệnh !

Nói xong cảng vẫn phòng bị sợ Hoa Thị Ngũ Hùng bị tên ma đầu này hãm hại.

Thành Luân thấy sắp thành công đến nơi, không ngờ lại có Hoa Thị Ngũ Hùng chen vào, y giận đến nghiến răng kêu "côm cốp" vội lộn một vòng đứng thẳng dậy vận Hàn Linh m Công ra đẩy Hoa Thị Ngũ Hùng bắn sang một bên, rồi tay phải múa thanh bảo kiếm tẩm độc nhằm bụng dưới của Nguyên Thông đâm luôn.

Lúc ấy, hai người đứng cách nhau không đầy năm bước Thành Luân chỉ cần giơ thẳng tay ra là đâm trúng bụng dưới của chàng liền.

Nguyên Thông vận cương khí để hộ thân phòng bị từ trước, không ngờ Thành Luân chia tay phải ra đã phá được cương khí hộ thân và một luồng âm hàn đã ập tới người chàng.

Nếu để cho Thành Luân đâm trúng thì Nguyên Thông đành phải thí mạng với y. Hai người sẽ cùng toi mạng cùng một lúc.

Nhưng Nguyên thông dù sao công lực cũng cao tuyệt, trong lúc sinh tử chỉ cách nhau mấy may ấy mà chàng không lúng túng chút nào. Chàng vội thót bụng xoay người và giơ tay nhắm ra nhắm cổ tay Thành Luân chém xuống. Thanh đoàn kiếm của Thành Luân sắp đâm trúng bụng Nguyên Thông thấy chàng vừa xoay người Thành Luân đã đưa ngang một nhất nên áo quần và da thịt của chàng bị cửa phải máu tươi tung ra.

Bụng Nguyên Thông bị rạch một đường ngang sâu nửa phân tuy chưa bị đâm sâu vào trong bụng nhưng vẫn bị kinh hiểm khôn tả.

Nguyên Thông tức giận tột độ lúc ấy tay chàng đã chop được cổ tay Thành Luân liền xoay mạnh một cái. Cánh tay của lão ma đã bị hất bắn ra ngoài xa.

Thanh đoàn kiếm rơi ngay xuống chân Nguyên Thông kêu đến "coong" một tiếng.

Nguyên Thông tức giận đến nỗi cười ha hả chứ không sao nói được nửa lời.

Tấn kích kinh hiểm ấy từ lúc mở màn cho đến lúc hạ màn chỉ trong nháy mắt. Tiếp theo đó tình thế hỗn loạn vô cùng bóng người thấp thoáng Tích Tố và Đàm Anh phi thân tới đỡ Nguyên Thông cả hai vội hỏi:

- Nguyên đại ca có sao không ?

Nguyên Thông gượng cười đáp:

- Trời không đến nỗi tuyệt tôi, nên chỉ bị thương ngoài da thôi, không nguy hiểm đến tính mạng gì cả.

Đàm Anh cả giận nói:

- Tên gian ác ấy đáng hận thật, không thể dung tha cho y được.

Nói xong nàng nhảy xổ lại chỗ Thành Luân, Nguyên Thông thấy vậy vội quát:

- Tay phải của y đã bị gãy và trong người lại bị trúng độc, y giờ bừa chân lực ra như thế sức Kháng Nguyên đơn sẽ hành y, đó là trời quả báo khời cần Anh muội ra tay nữa. Chúng ra hãy cứu mấy vị Hoa lão tiên bối đi.

Hoa Thị Tứ hùng vì không phòng bị mới bị Hàn Linh m chưởng của Thành Luân chấn thương. Lúc ấy đang là mùa hè mà năm người bị giá lạnh đến run lấy bầy.

Nguyên Thông vội vận chưởng tiến lên vỗ vai mỗi người một chưởng rồi dùng chân khí của bản thân để ép hơi lạnh ấy xuống xong chàng bảo họ tự lực vận động cứu chữa lấy.

Nguyên Thông vì phải dồn chân lực sang cho Hoa Thị Ngũ Hùng nên máu ở bụng chảy ra ướt cả áo. Thì ra chàng mãi lo cứu người mà quên cả việc cứu lấy mình.

Tích Tổ thấy vậy hờn giận nói:

- Hà tất đại ca phải như thế.

Nói xong nàng liền rịt thuốc và băng bó cho chàng.

Thành Luân tuy bị Nguyên Thông bẻ gãy xương tay và bị hất bắn ra xa hơn một trượng, nhưng lúc ấy sức thuốc Tàn C Cong tán vẫn chưa hiệu nghiệm, nên y định thần và cười ha hả như khùng và nói:

- Tiểu tử họ Thẩm kia, ngươi đừng đắc chí vội, ngươi có biết thanh đoàn kiếm của lão phu lợi hại như thế nào không ?

Nguyên Thông ngăn người ra hỏi:

- Dù con dao găm của ngươi có phá nổi hộ thân cương khí của ta đi chăng nữa thì cũng chỉ làm sưng da ta thôi chứ có lợi hại gì đâu ?

Thành Luân lộ vẻ ác độc đắc chí và nói:

- Thanh đoàn kiếm của lão phu lợi hại ở chỗ có tẩm thuốc độc cực mạnh. Dù công lực của ngươi có lợi hại đến đâu nó cũng dẫn ngươi từ từ đến cái chết, không có thuốc nào cứu chữa được !

Nguyên Thông cả cười đáp:

- Ta tưởng lợi hại thế nào, thì ra chỉ có một thứ thuốc độc thôi. Nhưng ngươi có biết ta đã uống thuốc độc của Tây Môn Báo rồi trong cơ thể ta có kháng độc tố thì bất cứ thuốc độc nào cũng không làm nguy ta được.

Thành Luân nghe nói mới biết phen này lại công dã tràng xe cát. Y liền thở dài một tiếng và cúi đầu xuống không nói năng gì nữa.

Y cũng biết sức thuốc Tàn Công tán sắp làm nguy đến nơi sẽ đau đớn khôn tả. Y định đánh vỡ sọ mà chết nhưng vì phần không có can đảm và phần vì không còn hơi sức đâu mà đánh nữa !

Sự sợ hãi trước thần chết khiến y từ từ ngẩng đầu lên, chân tay mình mảy run lấy bầy. Lúc này y không còn là một tên háo cường, kiêu ngạo vô cùng như lúc trước nữa mà y chỉ là một tiểu nhân sợ chết mà thôi.

Quần hùng thấy y hèn nhát như vậy, liền thốt ra những tiếng cười khinh thị.

Thế là không đầy nửa tiếng đồng hồ sau, Thành Luân đã quần quai trên mặt đất, một lúc sau y bỗng co rúm người lại tắt thở...

Ứng Thành Luân chết rồi, núi Vạn Dương lại yên tĩnh như xưa. Những người có thù với tên ma đầu ấy đều vui vẻ giải tán.

Sau khi rịt thuốc xong, Nguyên Thông lại khoẻ mạnh như thường, cùng Tích Tổ và Đàm Anh theo Bốc Kính Thành, Võ Lâm Nhất Quái, Tôn Hoán Nhiên Vương Hoán trở về núi Lư Sơn. Tất nhiên tăng Bật và Nhục Lan đôi giai nhân ấy cũng theo về.

Một tháng sau trên Lư Sơn, quần hùng ở khắp nơi về tề tựu đầy đủ để dự lễ thành hôn của tiểu hiệp Nguyên Thông cùng với hai nàng Tích Tổ và Đàm

Anh.Tăng bật với Nhược Lan cũng kết hôn cùng một ngày.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.